श्रीगणेशाय नमः ॥ शांशपायन उवाच ॥ क्रमं मन्वन्तराणान्तु ज्ञातुमिच्छामि तत्त्वतः । दैवतानां च सर्वेषां ये च यस्यान्तरे मनोः ॥ १ ॥ सूत उवाच ॥
मन्वन्तराणां यानि स्युरतीतानागतानि ह । समासाद्विस्तराच्चैव ब्रुवतो वै निबोधत ॥ २ ॥ स्वायम्भुवो मनुः पूर्वं मनुः स्वारोचिषस्तथा । औत्तमस्ता
मसश्चैव तथा रैवतचाक्षुषौ । षडेते मनवोऽतीता वक्ष्याम्यष्टावनागतान् ॥ ३ ॥ सावर्णाः पञ्च रौच्यश्च भौत्यो वैवस्वतस्तथा । वक्ष्याम्येतान् पुर
स्तात्तु मनोर्वैवस्वतस्य ह ॥ ४ ॥ मनवः पञ्च येऽतीता मानवांस्तान् निबोधत । मन्वन्तरं मया चोक्तं क्रान्तं स्वायम्भुवस्य ह ॥ ५ ॥ अत ऊर्द्धं प्रवक्ष्यामि
मनोः स्वारोचिषस्य ह । प्रजासर्गं समासेन द्वितीयस्य महात्मनः ॥ ६ ॥ आसन् वै तुषिता देवा मनुस्वारोचिषेऽन्तरे । पारावताश्च विद्वांसो द्वावेव तु गणौ
स्मृतौ ॥ ७ ॥ तुषितायां समुत्पन्नाः क्रतोः पुत्राः स्वरोचिषः । पारावताश्च शिष्टाश्च द्वादशौतौ गणौ स्मृतौ । छन्दजाश्च चतुर्विंशद्देवास्ते वै तदा स्मृताः ॥ ८ ॥
धेवस्यशोऽथ वामान्यो गोपा देवायतस्तथा । अजश्च भगवान् देवो दुरोणश्च महाबलः ॥ ९ ॥ आपश्चापि महाबाहुर्महौजाश्चापि वीर्यवान् । चिकित्वान्
निभृतो यश्च अंशोयश्चैव पठ्यते । इत्येते क्रतुपुत्रास्तु तदासन् सोमपायिनः ॥ १० ॥ प्रचेताश्चैव यो देवो विश्वेदेवास्तथैव च । समञ्जो विश्रुतो यश्च
अजिह्नश्चारिमर्दनः ॥ ११ ॥ अजिह्मानमहीयानौ विद्यावन्तौ तथैव च । अजोषौ च महाभागौ यवीयश्च महाबलः ॥ १२ ॥ होता यज्वा च इत्येते पराक्रान्ताः
परावताः । इत्येता देवता ह्यासन्मनुस्वारोचिषेन्तरे ॥ १३ ॥ सोमपास्तु तदा ह्येताश्चतुर्विंशतिदेवताः । तेषामिन्द्रस्तदा ह्यासीद्विधश्च लोकविश्रुतः ॥ १४ ॥
ऊर्जो वसिष्ठपुत्रस्तु स्तम्भः काश्यप एव च । भार्गवश्च तदा द्रोणो ऋषभोऽङ्गिरसस्तथा ॥ १५ ॥ पौलस्त्यश्चैव दत्तात्रिरात्रेयो निश्चलस्तथा । पौल
हस्य च धावांस्तु एते सप्तर्षयः स्मृताः ॥ १६ ॥ चैत्रः कविरुतश्चैव कृतान्तो विभृतो रविः । बृहद्ब्रह्मो नवश्चैव सुताश्चैते नव स्मृताः ॥ १७ ॥ मनोः
स्वारोचिषस्यैते पुत्रा वंशकराः स्मृताः । पुराणे परिसङ्ख्याता द्वितीयं चैतदन्तरम् ॥ १८ ॥ सप्तर्षयो मनुर्देवाः पितरश्च चतुष्टयम् । मूलं मन्वन्तर
स्यैते तेषां चैवान्तरे प्रजाः ॥ १९ ॥ ऋषीणां देवताः पुत्राः पितरो देवसूनवः । ऋषयो देवपुत्राश्च इति शास्त्रविनिश्चयः ॥ २० ॥ मनोः क्षत्रं विश
श्चैव सप्तर्षिभ्यो द्विजातयः । एतन्मन्वन्तरं प्रोक्तं समासान्न तु विस्तरात् ॥ २१ ॥ स्वायम्भुवेन विस्तारो ज्ञेयः स्वारोचिषस्य तु । न शक्यो विस्तर
स्तस्य वक्तुं वर्षशतैरपि । पुनरुक्तबहुत्वात्तु प्रजानां वै कुले कुले ॥ २२ ॥ तृतीयस्त्वथ पर्याये औत्तमस्यान्तरे मनोः । पञ्च चैव गणाः प्रोक्तास्तान्
वक्ष्यामि निबोधत ॥ २३ ॥ सुधामानश्च देवाश्च ये चान्ये वशवर्त्तिनः । प्रतर्दनाः शिवाः सत्या गणा द्वादश वै स्मृताः ॥ २४ ॥
सत्यो धृतिर्दमो दान्तः क्षमः क्षामो धृतिः शुचिः । ईषोर्जाश्च तथा ज्येष्ठो वपुष्मांश्चैव द्वादश । इत्येते नामभिः क्रान्ताः सुधामानस्तु द्वादश ॥ २५ ॥

सहस्रधारो विश्वात्मा शमितारो बृहद्वसुः । विश्वधा विश्वकर्मा च मनस्वन्तो विराडयशाः ॥ २६ ॥ ज्योतिश्चैव विभाव्यश्च कीर्त्तिमान् वंशकारिणः ।
अन्यानाराधितो देवो वसुधिष्णो विवस्वसुः ॥ २७ ॥ दिनक्रतुः सुधर्मा च धृतवर्मा यशस्विनः । केतुमांश्चैव इत्येते कीर्तितास्तु प्रमर्दनाः ॥ २८ ॥
हंसस्वरोऽहिहा चैव प्रतर्दनयशस्करौ । सुदानो वसुदानश्च सुमञ्जसविषावुभौ ॥२९॥ जन्तुवाहयतिश्चैव सुवित्तसुनयस्तथा । शिवा ह्येते तु विज्ञेया यज्ञिया
द्वादशापराः ॥३०॥ सत्यानामपि नामानि निबोधत यथामतम् । दिक्पतिर्वाक्पतिश्चैव विश्वः शम्भुस्तथैव च॥३१॥स्वमृडीकोऽधिपश्चैव वर्चोधा मुह्यस
व्वंशः । वासवश्च सदाश्वश्च क्षेमानन्दौ तथैव च ॥३२॥ सत्या ह्येते परिक्रान्ता यज्ञिया द्वादशापराः । इत्येते देवता ह्यासन्नौत्तमस्यान्तरे मनोः ॥ ३३ ॥
अजश्च परशुश्चैव दिव्यो दिव्यौषधिर्नयः । देवानुजश्चाप्रतिमो महोत्साहौशिजस्तथा॥३४॥विनीतश्च सुकेतुश्च सुमित्रः सुबलः शुचिः । औत्तमस्य मनोः
पुत्रास्त्रयोदश महात्मनः । एते क्षत्रप्रणेतारस्तृतीयं चैतदन्तरम् ॥ ३५ ॥ औत्तमे परिसङ्ख्यातः सर्गः स्वारोचिषेण तु । विस्तरेणानुपूर्व्या च तामस
स्तान्निबोधत ॥ ३६ ॥ चतुर्थे त्वथ पर्याये तामसस्यान्तरे मनोः । सत्या स्वरूपाः सुधियो हरयश्चतुरो गणाः ॥ ३७ ॥ पुलस्त्यपुत्रस्य सुतास्ता मस
स्यान्तरे मनोः । गणस्तु तेषां देवानामेकैकः पञ्चविंशकः ॥ ३८ ॥ इन्द्रियाणां शतं यद्धि मुनयः प्रतिजानते । सत्यप्राणास्तु शीर्षण्यास्तमश्चैवाष्टम
स्तथा । इन्द्रियाणि तदा देवा मनोस्तस्यान्तरे स्मृताः ॥३९॥ तेषां च प्रभुदेवानां शिबिरिन्द्रः प्रतापवान् । सप्तर्षयोऽन्तरे चैव तान्निबोधत सत्तमाः
॥ ४० ॥ काव्यो हर्षस्तथा चैव काश्यपः पृथुरेव च । आत्रेयश्चाग्निरित्येव ज्योतिर्धामा च भार्गवः ॥ ४१ ॥ पौलहो वनपीठश्च गोत्रे वासिष्ठ एव च ।
चैत्रस्तथापि पौलस्त्य ऋषयस्तामसेऽन्तरे ॥ ४२ ॥ जनुवण्डस्तथा शान्तिर्नरः ख्यातिर्भयस्तथा । प्रियभृत्यो ह्यवक्षिश्च पृष्टलोढो दृढोद्यतः । ऋतश्च
ऋतबन्धुश्च तामसस्य मनोः सुताः ॥ ४३ ॥ पञ्चमे त्वथ पर्याये मनोश्चारिष्णवेऽन्तरे । गणास्तु सुसमाख्याता देवतानां निबोधत ॥ ४४ ॥ अमृता
भाभूतरजोविकुण्ठाः ससुमेधसः । चरिष्णोस्तु शुभाः पुत्रा वसिष्ठस्य प्रजापतेः । चतुर्दश च चत्वारो गणास्तेषान्तु भास्वराः ॥ ४५ ॥ स्वत्रविप्रो
ग्निभासश्च प्रत्येतिष्ठामृतस्तथा । सुमतिर्वाविरावश्च वाचिनोदः स्ववस्तथा ॥ ४६ ॥ प्रविराशी च वादश्च प्राशश्चेति चतुर्दश । अमृताभाः स्मृता
ह्येते देवाश्चारिष्णवेऽन्तरे ॥ ४७ ॥ मतिश्च सुमतिश्चैव ऋतसत्यौ तथैव च । आवृतिर्विवृतिश्चैव मदो विनय एव च ॥ ४८ ॥ जेता
जिष्णुः सहश्चैव द्युतिमान् स्ववसस्तथा । इत्येतानीह नामानि आभूतरजसां विदुः ॥ ४९ ॥ वृषभेत्ता जयो भीमः शुचिर्दान्तो
यशो दमः । नाथो विद्वानजेयश्च कृशो गौरो ध्रुवस्तथा । कीर्तितास्तु विकुण्ठा वै सुमेधास्तु निबोधत ॥ ५० ॥ मेधा मेधातिथिश्चैव

सत्यमेधास्तथैव च । पृश्निमेधाल्पमेधाश्च भूयोमेधादयः प्रभुः ॥ ५१ ॥ दीप्तिमेधा यशोमेधाः स्थिरमेधास्तथैव च । सर्वमेधाश्वमेधाश्च प्रतिमेधाश्च यः स्मृतः । मेधावान् मेधहर्त्ता च कीर्त्तितास्तु सुमेधसः ॥ ५२ ॥ विभुरिन्द्रस्तदा तेषामासीद्विक्रान्तपौरुषः । पौलस्त्यो वेदबाहुश्च यजुर्नामा च काश्यपः ॥ ५३ ॥ हिरण्यरोमाङ्गिरसो वेदश्रीश्चैव भार्गवः । ऊर्द्ध्वबाहुश्च वासिष्ठः पर्जन्यः पौलहस्तथा । सत्यनेत्रस्तथात्रेय ऋषयो रैवतान्तरे ॥ ५४ ॥ महापुराणसम्भाव्यः प्रत्यङ्गपरहा शुचिः । बलबन्धुर्निरामित्रः केतुभृङ्गो दृढव्रतः । चरिष्णवस्य पुत्रास्ते पञ्चमश्चैतदन्तरम् ॥ ५५ ॥ स्वारोचिषोत्तमश्चैव तामसो रैवतस्तथा । प्रियव्रतान्वया ह्येते चत्वारो मनवस्तथा ॥ ५६ ॥ षष्ठे खल्वथ पर्याये देवा ये चाक्षुषेऽन्तरे । आद्याः प्रसूता भाव्याश्च पृथुकाश्च दिवौकसः । महानुभावलेखाश्च पञ्च देवगणाः स्मृताः ॥ ५७ ॥ दिवौकसः सर्ग एष प्रोच्यते मातृनामभिः । अत्रेः पुत्रस्य नप्तार आरण्यस्य प्रजापतेः । गणाश्च तेषां देवानामेकैको ह्यष्टकः स्मृतः ॥ ५८ ॥ अन्तरिक्षो वसुहयो ह्यतिथिश्च प्रियव्रतः । श्रोता मन्ता सुमन्ता च आद्या ह्येते प्रकीर्त्तिताः ॥ ५९ ॥ श्येनभद्रस्तथा पश्यः पथ्यनेत्रो महायशाः । सुमनाश्च सुवेताश्च रैवतः सुप्रचेतसः । द्युतिश्चैव महासत्त्वः प्रसूताः परिकीर्त्तिताः ॥ ६० ॥ विजयः सुजयश्चैव मनोद्यानौ तथैव च । सुमतिः सुपरिश्चैव विज्ञातोऽर्थपतिश्च यः । भाव्या ह्येते स्मृता देवाः पृथुकांस्तु निबोधत ॥ ६१ ॥ अजिष्टः शाक्यनो देवो वानपृष्ठस्तथैव च । शाङ्करः सत्यधृष्णुश्च विष्णुश्च विजयस्तथा । अजितश्च महाभागः पृथुकास्ते दिवौकसः ॥ ६२ ॥ लेखांस्तथा प्रवक्ष्यामि ब्रुवतो मे निबोधत । मनोजवः प्रघासस्तु प्रचेतास्तु महायशाः ॥ ६३ ॥ वातो ध्रुवक्षितिश्चैव अद्भुतश्चैव वीर्यवान् । अवनो बृहस्पतिश्चैव लेखाः सम्परिकीर्त्तिताः ॥ ६४ ॥ मनोजवो महावीर्यस्तेषामिन्द्रस्तदाभवत् । उन्नतो भार्गवश्चैव हविष्मानङ्गिरःसुतः ॥ ६५ ॥ सुधामा काश्यपश्चैव वासिष्ठो विरजस्तथा । अतिमानश्च पौलस्त्यः सहिष्णुः पौलहस्तथा । मधुरात्रेय इत्येते सप्त वै चाक्षुषेऽन्तरे ॥ ६६ ॥ ऊरुः पूरुः शतद्युम्नस्तपस्वी सत्यवाक् कृतिः । अग्निष्टुदतिरात्रश्च सुद्युम्नश्चेति ते नव ॥ ६७ ॥ अभिमन्युश्च दशमो नाड्वलेया मनोः सुताः । चाक्षुषस्य सुता ह्येते षष्ठं चैव तदन्तरम् ॥ ६८ ॥ वैवस्वतेन सङ्ख्यातस्तस्य सर्गो महात्मनः । विस्तरेणानुपूर्व्या च कथितं वै मया द्विजाः ॥ ६९ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ चाक्षुषस्य तु दायादः सम्भूतः कश्यपान्वये । तस्यान्ववाये येऽप्यन्ये तन्नो ब्रूहि यथातथम् ॥ ७० ॥ सूत उवाच ॥ चाक्षुषस्य निसर्गन्तु समासाच्छ्रोतुमर्हथ । तस्यान्ववाये सम्भूतः पृथुर्वैन्यः प्रतापवान् ॥ ७१ ॥ प्रजानां पतयश्चान्ये दक्षः प्राचेतसस्तथा । उत्तानपादं जग्राह पुत्रमत्रिः प्रजापतिः ॥ ७२ ॥ दक्षकस्य तु पुत्रोऽस्य राजा ह्यासीत् प्रजापतेः । स्वायम्भुवेन

मनुना दत्तोऽत्रेः कारणं प्रति ॥ ७३ ॥ मन्वन्तरमथासाद्य भविष्यं चाक्षुषस्य ह । षष्ठं तदनु वक्ष्यामि उपोद्घातेन वै द्विजाः ॥ ७४ ॥ उत्ता
नपादाच्चतुरा सूनृता वित्तभाविनी । उत्पन्ना चाधिधर्मेण ध्रुवस्य जननी शुभा । धर्मस्य पत्न्यां लक्ष्म्यां वै उत्पन्ना सा शुचिस्मिता ॥ ७५ ॥
ध्रुवश्च कीर्त्तिमन्तश्च अयस्मन्तं वसुं तथा । उत्तानपादोऽजनयत् कन्ये द्वे च शुचिस्मिते । मनस्विनीं स्वराश्चैव त्रयोः पुत्राः प्रकीर्त्तिताः ॥ ७६ ॥ ध्रुवो
वर्षसहस्राणि दश दिव्यानि वीर्यवान् । तपस्तेपे निराहारः प्रार्थयन् विपुलं यशः ॥ ७७ ॥ त्रेतायुगे तु प्रथमे पौत्रः स्वायम्भुवस्य सः । आत्मानं
धारयन् योगात् प्रार्थयन् सुमहद्यशः ॥ ७८ ॥ तस्मै ब्रह्मा ददौ प्रीतो ज्योतिषां स्थानमुत्तमम् । आभूतसंप्लवं ह्यमस्तोदयविवर्जि
तम् ॥ ७९ ॥ तस्यातिमात्रामृद्धिं च महिमानं निरीक्ष्य ह । दैत्यासुराणामाचार्यः श्लोकमप्युशना जगौ ॥ ८० ॥ अहोऽस्य तपसो वीर्यमहो
श्रुतमहो हुतम् । स्थिताः सप्तर्षयः कृत्वा यदेनमुपरि ध्रुवम् । ध्रुवे दिवं समासक्तमीश्वरः स दिवस्पतिः ॥ ८१ ॥ ध्रुवात्पुष्टिश्च भव्यश्च
भूमिः सा सुषुवे नृपौ । स्वां छायामाह वै पुष्टिर्भव नारी तु तां विभुः ॥ ८२ ॥ सत्याभिव्याहृते तस्य सद्यः स्त्री साभवत्तदा । दिव्यसंहन
नाच्छाया दिव्याभरणभूषिता ॥ ८३ ॥ छायायां पुष्टिराधत्त पञ्च पुत्रानकल्मषान् । प्राचीनगर्भं वृषकं वृकञ्च वृकलं धृतिम् ॥ ८४ ॥
पत्नी प्राचीनगर्भस्य भूवर्चा सुषुवे नृपम् । नाम्नोदारधियं पुत्रमिन्द्रो यः पूर्वजन्मनि ॥ ८५ ॥ संवत्सरसहस्रान्ते सकृदाहारमाहरत् । एवं मन्वन्तरं
युक्तमिन्द्रत्वं प्राप्तवान्विभुः ॥ ८६ ॥ उदारधेः सुतं भद्राजनयत्सा दिवञ्जयम् । रिपुं रिपुञ्जयं जज्ञे वराङ्गी सा दिवञ्जयात् ॥ ८७ ॥ रिपोराधत्त
बृहती चाक्षुषं सर्वतेजसम् । व्यजीजनत् पुष्करिण्यां वारुण्यां चाक्षुषो मनुम् । प्रजापतेरात्मजायामरण्यस्य महात्मनः ॥ ८८ ॥ मनोरजायन्त दश नड्व
लायां शुभाः सुताः । कन्यायां वै महाभाग वैराजस्य प्रजापतेः ॥ ८९ ॥ ऊरुः पूरुः शतद्युम्नस्तपस्वी सत्यवाक् कविः । अग्निष्टुदतिरात्रश्च सुद्युम्नश्चेति ते
नव अभिमन्युश्च दशमो नड्वलायां मनोः सुताः ॥ ९० ॥ ऊरोरजनयत् पुत्रान् षडाग्नेयी महाप्रभान् । अङ्गं सुमनसं स्वातिं क्रतुमङ्गिरसं शिवम् ॥ ९१ ॥
अङ्गात् सुनीथापत्यं वै वेनमेकं व्यजायत । अपचारेण वेनस्य प्रकोपः सुमहानभूत् ॥ ९२ ॥ प्रजार्थमृषयस्तस्य ममन्थुर्दक्षिणं करम् । वेनस्य पाणौ
मथिते सम्बभूव महान्नृपः । वैन्यो नाम महीपालो यः पृथुः परिकीर्त्तितः ॥ ९३ ॥ स धन्वी कवची जातस्तेजसा प्रज्वलन्निव । पृथुर्वैन्यः सर्वलोकान् ररक्ष ॥१०२॥
क्षत्रपूर्वजः ॥ ९४ ॥ राजसूयाभिषिक्तानामाद्यः स वसुधाधिपः । तस्य स्तवार्थमुत्पन्नौ निपुणौ सूतमागधौ ॥ ९५ ॥ तेनेयं गौर्महाराज्ञा दुग्धा सस्यानि
धीमता । प्रजानां वृत्तिकामानां देवैर्ऋषिगणैः सह ॥ ९६ ॥ पितृभिर्दानवैश्चैव गन्धर्वैरप्सरोगणैः । सर्वैः पुण्यजनैश्चैव वीरुद्भिः पर्वतैस्तथा ॥ ९७ ॥

तेषु तेषु तु पात्रेषु दुह्यमाना वसुन्धरा । प्रादाद्यथेप्सितं क्षीरं तेन लोकांस्त्वधारयत् ॥ ९८ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ विस्तरेण पृथोर्जन्म कीर्त्तयस्व महा
मते । यथा महात्मना दुग्धा पूर्वं तेन वसुन्धरा ॥ ९९ ॥ यथा देवैश्च नागैश्च यथा ब्रह्मर्षिभिः सह । यथा यक्षैः सगन्धर्वैरप्सरोभिर्यथा पुरा ॥ १०० ॥
तेषां पात्रविशेषांश्च दोग्धारं क्षीरमेव च । तथा वत्सविशेषांश्च तन्नः प्रब्रूहि पृच्छताम् ॥ १०१ ॥ यस्मिंश्च कारणे पाणिर्वेनस्य मथितः पुरा । क्रुद्धैर्म
हर्षिभिः पूर्वं तत् सर्वं कथयस्व नः ॥ १०२ ॥ सूत उवाच ॥ वर्णयिष्यामि वो विप्राः पृथोर्वैन्यस्य सम्भवम् । एकाग्राः प्रयताश्चैव शुश्रूषध्वं द्विजो
त्तमाः ॥ १०३ ॥ नाशुचेर्नापि पापाय नाशिष्यायाहिताय च । वर्णयेयमिमं पुण्यं नाव्रताय कथञ्चन ॥ १०४ ॥ स्वर्ग्यं यशस्यमायुष्यं पुण्यं वेदैश्च
सम्मितम् । रहस्यमृषिभिः प्रोक्तं शृणुयाद्योऽनसूयकः ॥ १०५ ॥ यश्चेमं श्रावयेन्मर्त्यः पृथोर्वैन्यस्य सम्भवम् । ब्राह्मणेभ्यो नमस्कृत्य न स शोचेत्
कृताकृतम् । गोप्ता धर्मस्य राजासौ बभूवात्रिसमः प्रभुः ॥ १०६ ॥ अत्रिवंशसमुत्पन्नो ह्यङ्गो नाम प्रजापतिः । यस्य पुत्रोऽभवद्वेनो नात्यर्थं धार्मिक
स्तथा ॥ १०७ ॥ जातो मृत्युसुतायां वै सुनीथायां प्रजापतिः । स मातामहदोषेण वेनः कालात्मजात्मजः ॥ १०८ ॥ स धर्मं पृष्ठतः कृत्वा कामा
ल्लोभे व्यवर्त्तत । स्थापनं स्थापयामास धर्मापेतं स पार्थिवः ॥ १०९ ॥ वेदशास्त्राण्यतिक्रम्य ह्यधर्मे निरतोऽभवत् । निःस्वाध्यायवषट्काराः प्रजा
स्तस्मिन् प्रशासति । आसन्न च पपुः सोमं हुतं यज्ञेषु देवताः ॥ ११० ॥ न यष्टव्यं न होतव्यमिति तस्य प्रजापतेः । आसीत् प्रतिज्ञा
क्रूरेयं विनाशे प्रत्युपस्थिते ॥ १११ ॥ अहमिज्यश्च पूज्यश्च सर्वयज्ञे द्विजातिभिः । मयि यज्ञो विधातव्यो मयि होतव्यमित्यपि ॥ ११२ ॥ तमति
क्रान्तमर्यादमाददानमसाम्प्रतम् । ऊचुर्महर्षयः सर्वे मरीचिप्रमुखास्तथा ॥ ११३ ॥ वयं दीक्षां प्रवेक्ष्यामः संवत्सरशतान् बहून् । माऽधर्मं वेन
कार्षीस्त्वं नैष धर्मः सनातनः । निधने च प्रसूतोऽसि प्रजापतिरसंशयः ॥ ११४ ॥ पालयिष्ये प्रजाश्चेति त्वया पूर्वं प्रतिश्रुतम् । तांस्तथा
वादिनः सर्वान् ब्रह्मर्षीनब्रवीत्तदा ॥ ११५ ॥ स प्रहस्य तु दुर्बुद्धिरिदं वचनकोविदः । स्रष्टा धर्मस्य कश्चान्यः श्रोतव्यं कस्य वै मया ॥ ११६ ॥
वीर्यश्रुततपःसत्यैर्मया वा कः समो भुवि । महात्मानमनूनं मां यूयं जानीत तत्त्वतः ॥ ११७ ॥ प्रभवः सर्वलोकानां धर्माणाञ्च विशेषतः । इच्छन्
दहेयं पृथिवीं प्लावयेयं जलेन वा । सृजेयं वा ग्रसेयं वा नात्र कार्या विचारणा ॥ ११८ ॥ यदा न शक्यते स्तम्भान्मानाच्च भृशमोहितः । अनुनेतुं
नृपो वेनस्ततः क्रुद्धा महर्षयः ॥ ११९ ॥ निगृह्य तं महाबाहुं विस्फुरन्तं यथाऽनलम् । ततोऽस्य वामहस्तं ते ममन्थुर्भृशकोपिताः ॥ १२० ॥ तस्मात्
प्रमथ्यमानाद्वै जज्ञे पूर्वमभिश्रुतः । ह्रस्वोऽतिमात्रं पुरुषः कृष्णश्चापि तथा द्विजाः ॥ १२१ ॥ स भीतः प्राञ्जलिश्चैव स्थितवान् व्याकुलेन्द्रियः ।

तमार्त्तं विह्वलं दृष्ट्वा निषीदेत्यब्रुवन् किल ॥ १२२ ॥ निषादवंशकर्त्ताऽसौ बभूवानन्तविक्रमः । धीवरानसृजत्सोऽपि वेनकल्मषसम्भवान् ॥ १२३ ॥
ये चान्ये विन्ध्यनिलयास्तुम्बुरातुवराः खसाः । अधर्मरुचयश्चापि सम्भूता वेनकल्मषात् ॥ १२४ ॥ पुनर्महर्षयस्तस्य पाणिं वेनस्य दक्षिणम् ।
अरणीमिव संरम्भान्ममन्थुर्जातमन्यवः ॥ १२५ ॥ पृथुस्तस्मात् समुत्पन्नः करास्फालनतेजसः । पृथोः करतलाद्वापि यस्माज्जातः पृथुस्ततः ।
दीप्यमानः स्ववपुषा साक्षादग्निरिवोज्ज्वलन् ॥ १२६ ॥ आद्यमाजगवं नाम धनुर्गृह्य महारवम् । शरांश्च बिभ्रद्रक्षार्थं कवचञ्च महाप्रभम् ॥ १२७ ॥
तस्मिञ्जातेऽथ भूतानि संप्रहृष्टानि सर्वशः । समुत्पन्ने महाराज्ञि वेनश्च त्रिदिवङ्गतः ॥ १२८ ॥ समुत्पन्नेन राजर्षिः स सत्पुत्रेण धीमता । पुरुषव्याघ्रः
पुन्नाम्नो नरकात्त्रायते ततः ॥ १२९ ॥ तं नद्यश्च समुद्राश्च रत्नान्यादाय सर्वशः । समागम्य तदा वैन्यमभ्यषिञ्चन्नराधिपम् । महता राजराज्येन
महाराजं महाद्युतिम् ॥ १३० ॥ सोऽभिषिक्तो महाराजा देवैरङ्गिरसः सुतैः । आदिराजो महाराजः पृथुर्वैन्यः प्रतापवान् ॥ १३१ ॥ पित्राऽपरञ्जिता
स्तस्य प्रजास्तेनानुरञ्जिताः । ततो राजेति नामास्य अनुरागादजायत ॥ १३२ ॥ आपस्तस्तम्भिरे चास्य समुद्रमभियास्यतः । पर्वताश्च विशीर्यन्ते
ध्वजभङ्गश्च नाभवत् ॥ १३३ ॥ अकृष्टपच्या पृथिवी सिद्ध्यन्त्यन्नानि चिन्तया । सर्वकामदुघा गावः पुटके पुटके मधु ॥ १३४ ॥ एतस्मिन्नेव काले
च यज्ञे पैतामहे शुभे । सूतः सुत्यां समुत्पन्नः सौत्येऽहनि महामतिः । तस्मिन्नेव महायज्ञे जज्ञे प्राज्ञोऽथ मागधः ॥ १३५ ॥ ऐन्द्रेण हविषा चापि
हविः पृक्तं बृहस्पतेः । जुहावेन्द्राय देवेन ततः सूतो व्यजायत ॥ १३६ ॥ प्रमादस्तत्र सञ्जज्ञे प्रायश्चित्तञ्च कर्मसु । शिष्यहव्येन यत्पृक्तमभि
भूतं गुरोर्हविः । अधरोत्तरचारेण जज्ञे तद्वर्णवैकृतम् ॥ १३७ ॥ यच्च क्षत्रात्समभवद्ब्राह्मण्यां हीनयोनितः । सूतः पूर्वेण साधर्मतुल्यधर्मः प्रकीर्त्तितः
॥ १३८ ॥ मध्यमो ह्येष सूतस्य धर्मः क्षत्रोपजीवनम् । रथनागाश्च चरितं जघन्यञ्च चिकित्सितम् ॥ १३९ ॥ पृथोः स्तवार्थं तौ तत्र समाहूतौ सुर
र्षिभिः । तावूचुर्मुनयः सर्वे स्तूयतामेष पार्थिवः । कर्मैतदनुरूपं वां पात्रं स्तोत्रस्य चाप्ययम् ॥ १४० ॥ तावूचतुस्तदा सर्वांस्तानृषीन्सूतमागधौ ।
आवां देवानृषींश्चैव प्रीणयावः स्वकर्मभिः ॥ १४१ ॥ न चास्य कर्म वै विद्वो न तथा लक्षणं यशः । स्तोत्रं येनास्य कुर्यावो राज्ञस्तेजस्विनो द्विजाः ॥ १४२ ॥
ऋषिभिस्तौ नियुक्तौ तु भविष्यैः स्तूयतामिति । दानधर्मरतो नित्यं सत्यवान् स जितेन्द्रियः । ज्ञानशीलो वदान्यस्तु संग्रामेष्वपराजितः ॥ १४३ ॥
यानि कर्माणि कृतवान् पृथुश्चापि महाबलः । तानि शीलेन बद्धानि स्तुवद्भिः सूतमागधैः ॥ १४४ ॥ ततः स्तवान्ते सुप्रीतः पृथुः प्रादात् प्रजेश्वरः ।
अनूपदेशं सूताय मगधं मागधाय च ॥ १४५ ॥ तदा वै पृथिवीपालाः स्तूयन्ते सूतमागधैः । आशीर्वादैः प्रबोध्यन्ते सूतमागधबन्दिभिः ॥ १४६ ॥

तं दृष्ट्वा परमप्रीताः प्रजा ऊचुर्महर्षयः । एष वो वृत्तिदो वैन्यो भवन्त्विति नराधिपः ॥ १४७ ॥ ततो वैन्यं महाभागं प्रजाः समभिदुद्रुवुः । त्वन्नो वृत्तिं विधत्स्वेति महर्षेर्वचनात्तदा । सोऽभिद्रुतः प्रजाभिस्तु प्रजाहितचिकीर्षया ॥ १४८ ॥ धनुर्गृहीत्वा बाणांश्च वसुधामार्दयद्बली । अस्यार्दनभयत्रस्ता गौर्भूत्वा प्राद्रवन्मही ॥ १४९ ॥ तां पृथुर्धनुरादाय द्रवन्तीमन्वधावत । सा लोकान् ब्रह्मलोकादीन् गत्वा वैन्यभयात्तदा । ददर्श चाग्रतो वैन्यं कार्मुकोद्यतधारिणम् ॥ १५० ॥ ज्वलद्भिर्विशिखैर्बाणैर्दीप्ततेजसमच्युतम् । महायोगं महात्मानं दुर्द्धर्षममरैरपि ॥ १५१ ॥ अलभन्ती तदा त्राणं वैन्यमेवान्वपद्यत । कृताञ्जलिपुटा देवी पूज्या लोकैस्त्रिभिः सदा ॥१५२॥ उवाच वैन्यं नाधर्मं स्त्रीवधे परिपश्यसि । कथं धारयिता चासि प्रजा राजन् मया विना ॥ १५३ ॥ मयि लोकाः स्थिता राजन् मयेदन्धार्यते जगत् । मद्दते च विनश्येयुः प्रजाः पार्थिवसत्तम ॥ १५४ ॥ न मामर्हसि वै हन्तुं श्रेयश्चेत्त्वं चिकीर्षसि । प्रजानां पृथिवीपाल शृणु चेदं वचो मम ॥ १५५ ॥ उपायतः समारब्धाः सर्वे सिद्धन्त्युपक्रमाः । हत्वापि मां न शक्तस्त्वं प्रजानां पालने नृप ॥ १५६ ॥ अन्नभूता भविष्यामि जहि कोपं महाद्युते । अवध्याश्च स्त्रियः प्राहुस्तिर्यग्योनिशतेष्वपि । मत्वैवं पृथिवीपाल धर्मं न त्यक्तुमर्हसि ॥ १५७ ॥ एवं बहुविधं वाक्यं श्रुत्वा राजा महामनाः । क्रोधं निगृह्य धर्मात्मा वसुधामिदमब्रवीत् ॥ १५८ ॥ एकस्यार्थाय यो हन्यादात्मनो वा परस्य वा । एकं प्राणं बहून् वापि कामं तस्यास्ति पातकम् ॥ १५९ ॥ यस्मिंस्तु निहते भद्रे लभन्ते बहवः सुखम् । तस्मिन्हते शुभे नास्ति पातकञ्चोपपातकम् ॥१६०॥ सोऽहं प्रजानिमित्तं त्वां वधिष्यामि वसुन्धरे । यदि मे वचनं नाद्य करिष्यासि जगद्धितम् ॥ १६१ ॥ त्वां निहत्याद्य बाणेन मच्छासनपराङ्मुखीम् । आत्मानं प्रथयित्वेह धारयिष्याम्यहं प्रजाः ॥ १६२ ॥ सा त्वं वचनमासाद्य मम धर्मभृतां वरे । सञ्जीवय प्रजा नित्यं शक्ता ह्यसि न संशयः ॥ १६३ ॥ दुहितृत्वञ्च मे गच्छ एवमेतं महद्वरम् । नियच्छे त्वान्तु धर्मार्थं प्रयुक्तं घोरदर्शने ॥ १६४ ॥ प्रत्युवाच ततो वैन्यमेवमुक्ता सती मही । एवमेतदहं राजन् विधास्यामि न संशयः ॥ १६५ ॥ वत्सन्तु मम तं यच्छ क्षरेयं येन वत्सला । समाञ्च कुरु सर्वत्र मां त्वं धर्मभृतां वर । यथा विष्यन्दमानश्च क्षीरं सर्वत्र भावये ॥१६६ ॥ तत उत्सारयामास शिलाजालानि सर्वशः । धनुष्कोट्या ततो वैन्यस्तेन शला विवार्द्धिताः ॥ १६७॥ मन्वन्तरेष्वतीतेषु विषमासीद्वसुन्धरा । स्वभावेनाभवंस्तस्याः समानि विषमाणि च ॥ १६८ ॥ न हि पूर्वनिसर्गे वै विषमे पृथिवीतले । प्रविभागः पुराणां वा ग्रामाणां वापि विद्यते ॥ १६९ ॥ न सस्यानि न गोरक्षा न कृषिर्न वणिक्पथः । चाक्षुषस्यान्तरे पूर्वमेतदासीत्पुरा किल । वैवस्वतेऽन्तरे तस्मिन्सर्वस्यैतस्य सम्भवः ॥ १७० ॥ समत्वं यत्र यत्रासीद्भूयस्तस्मिंस्तदेव हि । तत्र तत्र प्रजास्ता वै निवसन्ति स्म सर्वदा ॥ १७१ ॥आहारः

फलमूलन्तु प्रजानामभवत्किल । वैन्यात्प्रभृति लोकेऽस्मिन्सर्वस्यैतस्य सम्भवः ॥ १७२ ॥ कृच्छ्रेण महता सोऽपि प्रनष्टास्वोषधीषु वै ।
स कल्पयित्वा वत्सन्तु चाक्षुषं मनुमीश्वरः । पृथुर्दुदोह सस्यानि स्वतले पृथिवीं ततः ॥ १७३ ॥ सस्यानि तेन दुग्धानि वैन्येन तु वसुन्धराम् ।
मनुञ्च चाक्षुषं कृत्वा वत्सम्पात्रे च भूमये । तेनान्नेन तदा ता वै वर्त्तयन्ते प्रजाः सदा ॥ १७४ ॥ ऋषिभिः स्तूयते वापि पुनर्दुग्धा वसुन्धरा ।
वत्सः सोमस्त्वभूत्तेषां दोग्धा चापि बृहस्पतिः ॥ १७५ ॥ पात्रमासीत्तु छन्दांसि गायत्र्यादीनि सर्वशः । क्षीरमासीत्तदा तेषां तपो ब्रह्म च
शाश्वतम् ॥ १७६ ॥ पुनः स्तुत्वा देवगणैः पुरन्दरपुरोगमैः । सौवर्णं पात्रमादाय अमृतं दुदुहे तदा । तेनैव वर्त्तयन्ते च देवा इन्द्रपुरोगमाः ॥ १७७ ॥
नागैश्च स्तूयते दुग्धा विषं क्षीरं तदा मही । तेषाञ्च वासुकिर्दोग्धा काद्रवेया महौजसः ॥ १७८ ॥ नागानां वै द्विजश्रेष्ठ सर्पाणाञ्चैव सर्वशः ।
तेनैव वर्त्तयन्त्युग्रा महाकाया महोल्बणाः । तदाहारास्तदाचारास्तद्वीर्यास्तु सदाश्रयाः ॥ १७९ ॥ आमपात्रे पुनर्दुग्धा त्वन्तर्द्धानमियं मही ।
वत्सं वैश्रवणं कृत्वा यक्षैः पुण्यजनैस्तथा ॥ १८० ॥ दोग्धा च जतुनाभस्तु पिता मणिवरस्य सः । यक्षात्मजो महातेजा वशी स सुमहाबलः ।
तेन ते वर्त्तयन्तीति परमर्षिरुवाच ह ॥ १८१ ॥ राक्षसैश्च पिशाचैश्च पुनर्दुग्धा वसुन्धरा । ब्रह्मोपेतस्तु दोग्धा वै तेषामासीत्कुबेरकः ॥ १८२ ॥
रक्षः सुमाली बलवान्क्षीरं रुधिरमेव च । कपालपात्रे निर्दुग्धा अन्तर्द्धानञ्च राक्षसैः । तेन क्षीरेण रक्षांसि वर्त्तयन्तीह सर्वशः ॥ १८३ ॥ पद्मपात्रे
पुनर्दुग्धा गन्धर्वैरप्सरोगणैः । वत्सं चित्ररथं कृत्वा शुचीन् गन्धांस्तथैव च ॥ १८४ ॥ तेषां विश्वावसुस्त्वासीद्दोग्धा पुत्रो मुनेः शुचिः । गन्धर्वराजो
ऽतिबलो महात्मा सूर्यसन्निभः ॥ १८५ ॥ शैलैश्च स्तूयते दुग्धा पुनर्देवी वसुन्धरा । तत्रौषधीर्मूर्त्तिमती रत्नानि विविधानि च ॥ १८६ ॥ वत्सस्तु
हिमवांस्तेषां मेरुर्दोग्धा महागिरिः । पात्रन्तु शैलमेवासीत्तेन शैलः प्रतिष्ठितः ॥ १८७ ॥ स्तूयते वृक्षवीरुद्भिः पुनर्दुग्धा वसुन्धरा । पलाशपात्रमा
दाय दुग्धं छिन्नप्ररोहणम् ॥ १८८ ॥ कामधुक् पुष्पितः शैलः प्लक्षो वत्सो यशस्विनी । सर्वकामदुघा दोग्ध्री पृथिवी भूतभाविनी ॥ १८९ ॥
सैषा धात्री विधात्री च धारणी च वसुन्धरा । दुग्धा हितार्थं लोकानां पृथुना इति नः श्रुतम् । चराचरस्य लोकस्य प्रतिष्ठा योनिरेव च ॥ १९० ॥
इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते पृथिवीदोहनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥ ॥ सूत उवाच ॥ आसीदियं समुद्रान्ता मेदिनीति परिश्रुता । वसु
धारयते यस्माद्वसुधा तेन चोच्यते ॥ १ ॥ मधुकैटभयोः पूर्वं मेदसा संपरिप्लुता । ततोऽभ्युपगमाद्राज्ञः पृथोर्वैन्यस्य धीमतः ॥ २ ॥ इयञ्चा
सीत् समुद्रान्ता मेदिनीति परिश्रुता । दुहितृत्वमनुप्राप्ता पृथिवीत्युच्यते ततः ॥ ३ ॥ प्रथिता प्रविभक्ता च शोभिता च वसुन्धरा । सस्याकरवती

राज्ञा पत्तनाकरमालिनी । चातुर्वर्ण्यसमाकीर्णा रक्षिता तेन धीमता ॥ ४ ॥ एवंप्रभावो राजासीद्वैन्यः स नृपसत्तमः । नमस्यश्चैव पूज्यश्च
भूतग्रामेण सर्वशः ॥ ५ ॥ ब्राह्मणैश्च महाभागैर्वेदवेदाङ्गपारगैः । पृथुरेव नमस्कार्यो ब्रह्मयोनिः सनातनः ॥ ६ ॥ पार्थिवैश्च महाभागैः प्रार्थयद्भिर्मह
द्यशः । आदिराजा नमस्कार्यः पृथुर्वैन्यः प्रतापवान् ॥ ७ ॥ योधैरपि च संग्रामे प्रार्थयानैर्जयं युधि । आदिकर्त्ता नराणां वै नमस्यः पृथुरेव हि
॥ ८ ॥ यो हि योद्धा रणं याति कीर्त्तयित्वा पृथुं नृपम् । स घोररूपे संग्रामे क्षेमी तरति कीर्तिमान् ॥ ९ ॥ वैश्यैरपि च राजर्षिर्वैश्यवृत्तिसमास्थितैः ।
पृथुरेव नमस्कार्यो वृत्तिदाता महायशाः ॥ १० ॥ एते वत्सविशेषाश्च दोग्धारः क्षीरमेव च । पात्राणि च मयोक्तानि सर्वाण्येव यथाक्रमम् ॥ ११ ॥
ब्रह्मणा प्रथमं दुग्धा पुरा पृथ्वी महात्मना । वायुं कृत्वा तदा वत्सं बीजानि वसुधातले ॥ १२ ॥ ततः स्वायम्भुवे पूर्वन्तदा मन्वन्तरे पुनः । वत्सं
स्वायम्भुवं कृत्वा दुग्धा ग्रीष्मेण वै मही ॥ १३ ॥ मनौ स्वारोचिषे दुग्धा मही चैत्रेण धीमता । मनुं स्वारोचिषं कृत्वा वत्सं सस्यानि वै पुरा॥१४ ॥
उत्तमेऽनुत्तमेनापि दुग्धा देवभुजेन तु । मनुं कृत्वोत्तमं वत्सं सर्वसस्यानि धीमता ॥ १५ ॥ पुनश्च पञ्चमे पृथ्वी तामसस्यान्तरे मनोः ।
दुग्धेयं तामसं वत्सं कृत्वा तु बलबन्धुना ॥ १६ ॥ चारिष्णवस्य देवस्य संप्राप्ते चान्तरे मनोः । दुग्धा मही पुराणेन वत्सश्चारिष्णवं प्रति
॥ १७ ॥ चाक्षुषेऽपि च सम्प्राप्ते तदा मन्वन्तरे पुनः । दुग्धा मही पुराणेन वत्सं कृत्वा तु चाक्षुषम् ॥ १८ ॥ चाक्षुषस्यान्तरेऽतीते
प्राप्ते वैवस्वते पुनः । वैन्येनेयं मही दुग्धा यथा ते कीर्तितं मया ॥ १९ ॥ एतैर्दुग्धा पुरा पृथ्वी व्यतीतेष्वन्तरेषु वै । देवादिभिर्मनुष्यैश्च तथा भूता
दिभिश्च या ॥ २० ॥ एवं सर्वेषु विज्ञेया ह्यतीतानागतेष्विह । देवा मन्वन्तरेष्वस्य पृथोस्तु शृणुत प्रजाः ॥ २१ ॥ पृथोस्तु पुत्रौ विक्रान्तौ जज्ञाते
ऽन्तर्द्धिपालिनौ । शिखण्डिनी हविर्द्धानमन्तर्द्धानाद्व्यजायत ॥ २२ ॥ हविर्द्धानात्षडाग्नेयी धिषणाऽजनयत्सुतान् । प्राचीनबर्हिषं शुक्रं गयं कृष्णं
व्रजाजिनौ ॥ २३ ॥ प्राचीनबर्हिर्भगवान् महानासीत् प्रजापतिः । बलश्रुततपोवीर्यैः पृथिव्यामेकराडसौ । प्राचीनाग्राः कुशास्तस्य तस्मात्प्राचीन
बर्ह्यसौ ॥ २४ ॥ समुद्रतनयायान्तु कृतदारः स वै प्रभुः । महतस्तमसः पारे सवर्णायां प्रजापतेः । सवर्णाऽऽधत्त सामुद्री दश प्राचीन
बर्हिषः ॥ २५ ॥ सर्वे प्रचेतसो नाम धनुर्वेदस्य पारगाः । अपृथग्धर्मचरणास्तेऽतप्यन्त महत्तपः । दशवर्षसहस्राणि समुद्रसलिलेशयाः ॥ २६ ॥
तपश्चरत्सु पृथिवीं प्रचेतःसु महीरुहाः । अरक्ष्यमाणामावव्रुर्बभूवाथ प्रजाक्षयः ॥ २७ ॥ प्रत्याहते तदा तस्मिंश्चाक्षुषस्यान्तरे मनोः । नाशकन्
मारुतो वातुं वृतं खमभवद्द्रुमैः । दशवर्षसहस्राणि न शेकुश्चेष्टितुं प्रजाः ॥ २८ ॥ तदुपश्रुत्य तपसा सर्वे युक्ताः प्रचेतसः । मुखेभ्यो वायुमग्निञ्च

ससृजुर्जातमन्यवः ॥ २९ ॥ उन्मूलानथ तान् वृक्षान् कृत्वा वायुरशोषयत् । तानग्निरदहद्घोर एवमासीद्द्रुमक्षयः ॥ ३० ॥ द्रुमक्षयमथो बुद्ध्वा किञ्चिच्छेषेषु शाखिषु । उपगम्याब्रवीदेतान् राजा सोमः प्रचेतसः ॥ ३१ ॥ दृष्ट्वा प्रयोजनं सर्वं लोकसन्तानकारणात् । कोपन्त्यजत राजानः सर्वे प्राचीनबर्हिषः ॥ ३२ ॥ वृक्षाः क्षित्यां जनिष्यन्ति शाम्येतामग्निमारुतौ । रत्नभूता तु कन्येयं वृक्षाणां वरवर्णिनी ॥ ३३ ॥ भविष्यं जानता ह्येषा मया गोभिर्विवर्द्धिता । मारिषा नाम नाम्नैषा वृक्षैरेव विनिर्मिता । भार्या भवतु वो ह्येषा सोमगर्भविवर्द्धिता ॥ ३४ ॥ युष्माकं तेजसोऽर्द्धेन मम चार्द्धेन तेजसः । अस्यामुत्पत्स्यते विद्वान् दक्षो नाम प्रजापतिः ॥ ३५ ॥ स इमां दग्धभूयिष्ठां युष्मत्तेजोमयेन वै । अग्निनाग्निसमो भूयः प्रजाः संवर्द्धयिष्यति ॥ ३६ ॥ ततः सोमस्य वचनाज्जगृहुस्ते प्रचेतसः । संहृत्य कोपं वृक्षेभ्यः पत्नीं धर्मेण मारिषाम् ॥ ३७ ॥ मारिषायां ततस्ते वै मनसा गर्भमादधुः । दशभ्यस्तु प्रचेतोभ्यो मारिषायां प्रजापतिः ॥ ३८ ॥ दक्षो जज्ञे महातेजाः सोमस्यांशेन वीर्यवान् । असृजन्मानसानादौ प्रजा दक्षोऽथ मैथुनात् ॥ ३९ ॥ अचरांश्च चरांश्चैव द्विपदोऽथ चतुष्पदान् । विसृज्य मनसा दक्षः पश्चादसृजत स्त्रियः ॥ ४० ॥ ददौ स दश धर्माय कश्यपाय त्रयोदश । कालस्य नयने युक्ताः सप्तविंशतिमिन्दवे ॥ ४१ ॥ एभ्यो दत्त्वा ततोऽन्या वै चतस्रोऽरिष्टनेमिने । द्वे चैव बाहुपुत्राय द्वे चैवाङ्गिरसे तथा । कन्यामेकां कृशाश्वाय तेभ्योऽपत्यं निबोधत ॥ ४२ ॥ अन्तरं चाक्षुषस्यात्र मनोः षष्ठन्तु हीयते । मनोर्वैवस्वतस्यापि सप्तमस्य प्रजापतेः ॥ ४३ ॥ तासु देवाः खगा गावो नागा दितिजदानवाः । गन्धर्वाप्सरसश्चैव जज्ञिरेऽन्याश्च जातयः ॥ ४४ ॥ ततः प्रभृति लोकेऽस्मिन् प्रजा मैथुनसम्भवाः । सङ्कल्पाद्दर्शनात्स्पर्शात्पूर्वेषां सृष्टिरुच्यते ॥ ४५ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ देवानां दानवानाञ्च देवर्षीणाञ्च ते शुभः । सम्भवः कथितः पूर्वं दक्षस्य च महात्मनः ॥ ४६ ॥ प्राणात्प्रजापतेर्जन्म दक्षस्य कथितं त्वया । कथं प्राचेतसत्वञ्च पुनर्लेभे महातपाः ॥ ४७ ॥ एतन्नः संशयं सूत व्याख्यातुं त्वमिहार्हसि । स दौहित्रश्च सोमस्य कथं श्वशुरतां गतः ॥ ४८ ॥ सूत उवाच ॥ उत्पत्तिश्च निरोधश्च नित्यं भूतेषु सत्तमाः । ऋषयोऽत्र न मुह्यन्ति विद्यावन्तश्च ये नराः ॥ ४९ ॥ युगे युगे भवन्त्येते सर्वे दक्षादयो द्विजाः । पुनश्चैव निरुध्यन्ते विद्वांस्तत्र न मुह्यति ॥ ५० ॥ ज्यैष्ठ्यं कानिष्ठ्यमप्येषां पूर्वं नासीद्द्विजोत्तमाः । तप एव गरीयोऽभूत् प्रभावश्चैव कारणम् ॥ ५१ ॥ इमां विसृष्टिं यो वेद चाक्षुपस्य चराचरम् । प्रजानामायुरुत्तीर्णः स्वर्गलोके महीयते ॥ ५२ ॥ एष सर्गः समाख्यातश्चाक्षुषस्य समासतः । इत्येते षड्विसर्गा हि क्रान्ता मन्वन्तरात्मकाः । स्वायम्भुवाद्याः संक्षेपाच्चाक्षुषान्ता यथाक्रमम् ॥ ५३ ॥ एते सर्गा यथाप्रज्ञं

प्रोक्ता वै द्विजसत्तमाः। वैवस्वतनिसर्गेण तेषां ज्ञेयस्तु विस्तरः ॥ ५४ ॥ अनन्ता नातिरिक्ताश्च सर्वे सर्गा विवस्वतः । आरोग्यायुष्प्र
माणेन धर्मतः कामतोऽर्थतः । एतानेव गुणानेति यः पठत्यनसूयकः ॥ ५५ ॥ वैवस्वतस्य वक्ष्यामि साम्प्रतस्य महात्मनः ।
समासाद्व्यासतः सर्गं ब्रुवतो मे निबोधत ॥ ५६ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते पृथुवंशानुकीर्त्तनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥ ७ ॥
सूत उवाच ॥ सप्तमे त्वथ पर्याये मनोर्वैवस्वतस्य ह । मारीचात्कश्यपाद्देवा जज्ञिरे परमर्षयः ॥ १ ॥ आदित्या वसवो रुद्राः साध्या विश्वे
मरुद्गणाः। भृगवोऽङ्गिरसश्चैव ह्यष्टौ देवगणाः स्मृताः ॥ २ ॥ आदित्या मरुतो रुद्रा विज्ञेयाः कश्यपात्मजाः । साध्याश्च वसवो विश्वे धर्मपुत्रास्त्रयो
गणाः ॥ ३ ॥ भृगोस्तु भार्गवो देवो ह्यङ्गिरोऽङ्गिरसः सुतः । वैवस्वतेऽन्तरे ह्यस्मिन् नित्यं ते छन्दजाः सुराः ॥ ४ ॥ एष सर्गस्तु मारीचो विज्ञेयः
साम्प्रतः शुभः। तेजस्वी साम्प्रतस्तेषामिन्द्रो नाम्ना महाबलः ॥ ५ ॥ अतीतानागता ये च वर्त्तन्ते ये च साम्प्रतम् । सर्वे मन्वन्तरेन्द्रास्तु
विज्ञेयास्तुल्यलक्षणाः ॥ ६ ॥ भूतभव्यभवन्नाथः सहस्राक्षः पुरन्दरः। मघवन्तश्च ते सर्वे शृङ्गिणो वज्रपाणयः। सर्वैः क्रतुशतेनेष्टं पृथक् शतगुणेन
तु ॥ ७ ॥ त्रैलोक्ये यानि सत्त्वानि गतिमन्त्यबलानि च । अभिभूयावतिष्ठन्ते धर्माद्यैः कारणैरपि ॥ ८ ॥ तेजसा तपसा बुद्ध्या बलश्रुतपराक्रमैः ।
भूतभव्यभवन्नाथा यथा ते प्रभविष्णवः । एतत्सर्वं प्रवक्ष्यामि ब्रुवतो मे निबोधत ॥ ९ ॥ भूतं भव्यं भविष्यं तत् स्मृतं लोकत्रयं द्विजैः । भूर्लोको
ऽयं स्मृतो भूमिरन्तारिक्षं भुवं स्मृतम् । भव्यं स्मृतं दिवं ह्येतत्तेषां वक्ष्यामि साधनम् ॥ १० ॥ ध्यायता पुत्रकामेन ब्रह्मणाग्रे विभाषितम् । भूरिति
व्याहृतं पूर्वं भूर्लोकोऽयमभूत्तदा ॥ ११ ॥ भूसत्तायां स्मृतो धातुस्तथाऽसौ लोकदर्शने । भूतत्वाद्दर्शनत्वाच्च भूर्लोकोऽयमभूत्ततः । अतोऽयं प्रथमो
लोको भूतत्वाद्भूर्द्विजैः स्मृतः ॥ १२ ॥ भूतेऽस्मिन् भवदित्युक्तं द्वितीयं ब्रह्मणा पुनः । भवत्युत्पद्यमानेन कालशब्दोऽयमुच्यते ॥ १३ ॥ भवनात्तु
भुवर्लोको निरुक्तज्ञैर्निरुच्यते । अन्तरिक्षं भुवस्तस्माद्द्वितीयो लोक उच्यते ॥ १४ ॥ उत्पन्ने तु भुवर्लोके तृतीयं ब्रह्मणा पुनः । भव्येति व्याहृतं
यस्माद्भव्यो लोकस्तदाऽभवत् ॥ १५ ॥ अनागते भव्य इति शब्द एष विभाव्यते। तस्माद्भव्यो ह्यसौ लोको नामतस्तु दिवं स्मृतम् ।
॥ १६ ॥ स्वरित्युक्तं तृतीयोऽन्यो भाव्यो लोकस्तदाभवत् । भाव्य इत्येष धातुर्वै भाव्ये काले विभाव्यते ॥१७॥ भूरितीयं स्मृता भूमिरन्तारिक्षं भुवं
स्मृतम् । दिवं स्मृतं तथा भाव्यं त्रैलोक्यस्यैष संग्रहः ॥ १८ ॥ त्रैलोक्ययुक्तैर्व्याहारैस्तिस्रो व्याहृतयोऽभवन् । नाथ इत्येष धातुर्वै धातुज्ञैः पालने
स्मृतः ॥ १९ ॥ यस्माद्भूतस्य लोकस्य भव्यस्य भवतस्तदा । लोकत्रयस्य नाथास्ते तस्मादिन्द्रा द्विजैः स्मृताः ॥ २० ॥ प्रधानभूता देवेन्द्रा गुण

भूतास्तथैव च । मन्वन्तरेषु ये देवा यज्ञभाजो भवन्ति हि ॥ २१ ॥ यक्षगन्धर्वरक्षांसि पिशाचोरगदानवाः । महिमानः स्मृता ह्येते देवेन्द्राणान्तु
सर्वशः ॥ २२ ॥ देवेन्द्रा गुरवो नाथा राजानः पितरो हि ते । रक्षन्तीमाः प्रजाः सर्वा धर्मेणेह सुरोत्तमाः ॥ २३ ॥ इत्येतल्लक्षणं प्रोक्तं देवेन्द्राणां
समासतः । सप्तर्षीन् सम्प्रवक्ष्यामि साम्प्रतं ये दिवि स्थिताः ॥ २४ ॥ गाधिजः कौशिको धीमान् विश्वामित्रो महातपाः । भार्गवो जमदग्निश्च ऊरुपुत्रः
प्रतापवान् ॥ २५ ॥ बृहस्पतिसुतश्चापि भारद्वाजो महातपाः । औतथ्यो गौतमो विद्वाञ्छरद्वान्नाम धार्मिकः ॥ २६ ॥ स्वायम्भुवोऽत्रिर्भगवान् ब्रह्मको
शस्तु पञ्चमः । षष्ठो वासिष्ठपुत्रस्तु वसुमान् लोकविश्रुतः ॥ २७ ॥ वत्सारः काश्यपश्चैव सप्तैते साधुसम्मताः । एते सप्तर्षयः सिद्धा वर्त्तन्ते साम्प्रते
ऽन्तरे ॥ २८ ॥ इक्ष्वाकुश्चैव नाभागो धृष्टः शर्यातिरेव च । नरिष्यन्तश्च विख्यातो नाभ उद्दिष्ट एव च ॥ २९ ॥ करूषश्च पृषध्रश्च वसुमान्नवमः
स्मृतः । मनोर्वैवस्वतस्यैते नव पुत्राः प्रकीर्त्तिताः । कीर्त्तिता वै मया ह्येते सप्तमञ्चैतदन्तरम् ॥ ३० ॥ इत्येष वै मया पादो द्वितीयः कथितो द्विजाः ।
विस्तरेणानुपूर्व्या च भूयः किं वर्णयाम्यहम् ॥३१॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते वैवस्वतसर्गवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः॥ ३ ॥ इत्युपोद्घातपादः ॥छ॥

ऋषय ऊचुः ॥ श्रुत्वा पादं द्वितीयन्तु क्रान्तं सूतेन धीमता । अतस्तृतीयं पप्रच्छ पादं वै शांशपायनः ॥ १ ॥ पादः क्रान्तो द्वितीयोऽयमनु
षङ्गेण यस्त्वया । तृतीयं विस्तरात्पादं सोपोद्घातं प्रकीर्त्तय । एवमुक्तोऽब्रवीत्सूतः प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥ २ ॥ सूत उवाच ॥ कीर्त्तयिष्ये तृतीयञ्च
सोपोद्घातं सविस्तरम् । पादं समुदयाद्विप्रा गदतो मे निबोधत ॥ ३ ॥ मनोर्वैवस्वतस्येमं साम्प्रतस्य महात्मनः । विस्तरेणानुपूर्व्या च निसर्गं
शृणुत द्विजाः ॥ ४ ॥ चतुर्युगैकसप्तत्या सङ्ख्यातः पूर्वमेव तु । सह देवगणैश्चैव ऋषिभिर्दानवैः सह ॥ ५ ॥ पितृगन्धर्वयक्षैश्च रक्षोभूतगणैस्तथा ।
मानुषैः पशुभिश्चैव पक्षिभिः स्थावरैः सह ॥ ६ ॥ मन्वादिकं भविष्यान्तमाख्यानैर्बहुविस्तरम् । वक्ष्ये वैवस्वतं सर्गं नमस्कृत्य विवस्वते ॥ ७ ॥
आद्ये मन्वन्तरेऽतीताः सर्गाः प्रावर्त्तकाश्च ये । स्वायम्भुवेऽन्तरे पूर्वं सप्तासन् ये महर्षयः । चाक्षुषस्यान्तरेऽतीते प्राप्ते वैवस्वते पुनः ॥ ८ ॥ दक्षस्य
च ऋषीणाञ्च भृग्वादीनां महौजसाम् । शापान्महेश्वरस्यासीत् प्रादुर्भावो महात्मनाम् ॥ ९ ॥ भूयः सप्तर्षयस्ते च उत्पन्नाः सप्त मानसाः । पुत्रत्वे
कल्पिताश्चैव स्वयमेव स्वयम्भुवा ॥ १० ॥ प्रजासन्तानकृद्भिस्तैरुत्पद्यद्भिर्महात्मभिः । पुनः प्रवर्त्तितः सर्गो यथापूर्वं यथाक्रमम् ॥ ११ ॥ तेषां प्रसूतिं
वक्ष्यामि विशुद्धज्ञानकर्मणाम् । समासव्यासयोगाभ्यां यथावदनुपूर्वशः ॥ १२ ॥ येषामन्वयसम्भूतैर्लोकोऽयं सचराचरः । पुनः स पूरितः सर्गो ग्रह
नक्षत्रमण्डितः ॥ १३ ॥ एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य मुनीनां संशयोऽभवत् । ततस्तं संशयाविष्टाः सूतं संशयनिश्चये । सत्कृत्य परिपप्रच्छुर्मुनयः

शंसितव्रताः ॥ १४ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ कथं सप्तर्षयः पूर्व्वमुत्पन्नाः सप्त मानसाः । पुत्रत्वे कल्पिताश्चैव तन्नो निगद सत्तम । ततोऽब्रवीन्महातेजाः सूत पौराणिकः शुभम् ॥ १५ ॥ कथं सप्तर्षयः सिद्धा ये वै स्वायम्भुवेऽन्तरे । मन्वन्तरं समासाद्य पुनर्वैवस्वतं किल ॥ १६ ॥ भवाभिशापात्संविद्धा ह्यप्राप्तास्ते तदा तपः । उपपन्ना जने लोके सकृदागामिनस्तु ते ॥ १७ ॥ ऊचुः सर्वे ततोऽन्योन्यं जनलोके महर्षयः । ऊचुरेव महाभागा वारुणे वितते क्रतौ ॥ १८ ॥ सर्वे वयं प्रसूयामश्चाक्षुषस्यान्तरे मनोः । पितामहात्मजाः सर्वे ततः श्रेयो भविष्यति ॥ १९ ॥ स्वायम्भुवेऽन्तरे शप्ताः सप्तार्थं ते भवेन तु । जज्ञिरे वै पुनस्ते ह जनलोकाद्दिवं गताः ॥ २० ॥ देवस्य महतो यज्ञे वारुणीं बिभ्रतस्तनुम् । ब्रह्मणो जुह्वतः शुक्रमग्नौ पूर्वं प्रजेप्सया । ऋषयो जज्ञिरे पूर्वं द्वितीयमिति नः श्रुतम् ॥ २१ ॥ भृगुरङ्गिरा मरीचिः पुलस्त्यः पुलहः क्रतुः । अत्रिश्चैव वसिष्ठश्च अष्टौ ते ब्रह्मणः सुताः ॥ २२ ॥ तथास्य वितते यज्ञे देवाः सर्वे समागताः । यज्ञाङ्गानि च सर्वाणि वषट्कारश्च मूर्तिमान् ॥ २३ ॥ मूर्त्तिमन्ति च सामानि यजूंषि च सहस्रशः । ऋग्वेदश्चाभवत्तत्र पदक्रमविभूषितः ॥ २४ ॥ यजुर्वेदश्च वृत्ताढ्य ओङ्कारवदनोज्ज्वलः । स्थितो यज्ञार्थसंपृक्तसूक्तब्राह्मणमन्त्रवान् ॥ २५ ॥ सामवेदश्च वृत्ताढ्यः सर्वगेयपुरःसरः । विश्वावस्वादिभिः सार्द्धं गन्धर्वैः सम्भृतोऽभवत् ॥ २६ ॥ ब्रह्म वेदस्तथा घोरैः कृत्याविधिभिरन्वितः । प्रत्यङ्गिरसयोगैश्च द्विशरीरशिरोऽभवत् ॥ २७ ॥ लक्षणानि स्वराः स्तोभा निरुक्तस्वरभक्तयः । आश्रयस्तु वषट्कारो निग्रहप्रग्रहावपि ॥ २८ ॥ दीप्ता दीप्तिरिलादेवी दिशः प्रदिशगीश्वराः । देवकन्याश्च पत्न्यश्च तथा मातर एव च ॥ २९ ॥ आयुः सर्वत एवैते देवस्य यजतो मुखे । मूर्त्तिमन्तः स्वरूपाख्या वरुणस्य वपुर्भृतः ॥ ३० ॥ स्वयम्भुवस्तु ता दृष्ट्वा रेतः समपतद्भुवि । ब्रह्मर्षेर्भाविभूतस्य विधानाच्च न संशयः ॥ ३१ ॥ कृत्वा जुहाव स्रुग्भ्याश्च स्रुवेण परिगृह्य च । आज्यवज्जुहुवाञ्चक्रे मन्त्रवच्च पितामहः ॥ ३२ ॥ ततः स जनयामास भूतग्रामं प्रजापतिः । तस्यार्वाक् तेजसस्तस्य यज्ञे लोकेषु तैजसम् । तमसाभावव्याप्यत्वं तथा सत्त्वं तथा रजः ॥ ३३ ॥ सगुणात्तेजसो नित्यमाकाशे तमसि स्थितम् । तमसस्तेजसत्वाच्च सर्वभूतानि जज्ञिरे ॥ ३४ ॥ यदा तस्मिन्नजायन्त काले पुत्रास्तु कर्मजाः । आज्यस्थाल्यामुपादाय स्वशुक्रं हुतवांश्च ह ॥ ३५ ॥ शुक्रे हुतेऽथ तस्मिंस्तु प्रादुर्भूता महर्षयः । ज्वलन्तो वपुषा युक्ताः सप्त वै प्रसवैर्गुणैः ॥ ३६ ॥ हुते चाग्नौ सकृच्छुक्रे ज्वालाया निःसृतः कविः । हिरण्यगर्भस्तं दृष्ट्वा ज्वालां भित्त्वा विनिःसृतम् । भृगुस्त्वमिति होवाच यस्मात्तस्मात्स वै भृगुः ॥ ३७ ॥ महादेवस्तथोद्भूतं दृष्ट्वा ब्राह्मणमब्रवीत् । ममैष पुत्रकामस्य दीक्षितस्य त्वयं प्रभो । विज्ञेऽथ भृगुर्देवो मम पुत्रो भवत्वयम् ॥ ३८ ॥ तथेति समनुज्ञातो महादेवः स्वयम्भुवा । पुत्रत्वे कल्पयामास महादेवस्तथा भृगुम् । वारुणा भृगव

स्तस्मात्तदपत्यश्च स प्रभुः ॥ ३९ ॥ द्वितीयन्तु ततः शुक्रमङ्गारेष्वपतत्प्रभुः । अङ्गारेष्वङ्गिरोऽङ्गानि संहितानि ततोऽङ्गिराः ॥ ४० ॥ सम्भूतिं तस्य तां दृष्ट्वा वह्निर्ब्रह्माणमब्रवीत् । रेतोधास्तुभ्यमेवाहं द्वितीयोऽयं ममास्त्विति ॥ ४१ ॥ एवमस्त्विति सोऽप्युक्तो ब्रह्मणा सदसस्पतिः । तस्मादङ्गिरसश्चापि आग्नेया इति नः श्रुतम् ॥ ४२ ॥ षट्कृत्यस्तु पुनः शुक्रे ब्रह्मणा लोककारिणा । हुते समभवंस्तत्र षड्ब्रह्माण इति श्रुतिः ॥ ४३ ॥ मरीचिः प्रथमस्तत्र मरीचिभ्यः समुत्थितः । क्रतौ तस्मिन् सुतो जज्ञे यतस्तस्मात्स वै क्रतुः ॥ ४४ ॥ अहं तृतीय इत्यर्थस्तस्मादत्रिः स कीर्त्यते । केशैश्च निशितैर्भूतः पुलस्त्यस्तेन स स्मृतः ॥ ४५ ॥ केशैर्लम्बैः समुद्भूतस्तस्मात्तु पुलहः स्मृतः । वसुमध्यात्समुत्पन्नो वसुमान् वसुधाश्रयः॥४६॥ वसिष्ठ इति तत्त्वज्ञैः प्रोच्यते ब्रह्मवादिभिः । इत्येते ब्रह्मणः पुत्रा मानसाः षण्महर्षयः ॥ ४७ ॥ लोकस्य सन्तानकरास्तैरिमा वर्द्धिताः प्रजाः । प्रजापतय इत्येवं पठ्यन्ते ब्रह्मणः सुताः ॥ ४८ ॥ अपरे पितरो नाम एतैरेव महर्षिभिः । उत्पादिता ऋषिगणाः सप्त लोकेषु विश्रुताः ॥ ४९ ॥ मारीचा भार्गवाश्चैव तथैवाङ्गिरसोऽपरे । पौलस्त्याः पौलहाश्चैव वासिष्ठाश्चैव विश्रुताः । आत्रेयाश्च गणाः प्रोक्ताः पितृणां लोकविश्रुताः ॥ ५० ॥ एते समासतस्तात पुरैव तु गुणास्त्रयः । अपूर्वाश्च प्रकाशाश्च ज्योतिष्मन्तश्च विश्रुताः ॥ ५१ ॥ तेषां राजा यमो देवो यमैर्विहितकल्मषाः । अपरे प्रजानां पतयस्ताञ्छृणुध्वमतन्द्रिताः ॥ ५२ ॥ कर्दमः कश्यपः शेषो विक्रान्तः सुश्रुवास्तथा । बहुपुत्रः कुमारश्च विवस्वान् स शुचिश्रवाः ॥ ५३ ॥प्रचेतसोऽरिष्टनेमिर्बहुलश्च प्रजापतिः । इत्येवमादयोऽन्येऽपि बहवश्च प्रजेश्वराः ॥ ५४ ॥ कुशोच्चया वालखिल्याः सम्भूताः परमर्षयः । मनोजवाः सर्वगताः सार्वभौमाश्च तेऽभवन् ॥ ५५ ॥ जाता भस्मव्यपोहिन्यां ब्रह्मर्षिगणसम्मताः । वैखानसा मुनिगणास्तपःश्रुतपरायणाः ॥ ५६ ॥ स्रोतोभ्यस्तस्य चोत्पन्नावश्विनौ रूपसम्मितौ । विदुर्जन्माक्षरजसो विमला नेत्रसम्भवाः ॥ ५७ ॥ ज्येष्ठाः प्रजानां पतयः स्रोतोभ्यस्तस्य जज्ञिरे । ऋषयो रोमकूपेभ्यस्तथा स्वेदमलोद्भवाः ॥५८॥ दारुणा हि रुते मासा निर्यासाः पक्षसन्धयः । वत्सरा ये त्वहोरात्राः पित्रं ज्योतिश्च दारुणम् ॥ ५९ ॥ रौद्रं लोहितमित्याहुर्लोहितं कनकं स्मृतम् । तन्मैत्रमिति विज्ञेयं धूमश्च पशवः स्मृताः ॥ ६० ॥ येऽर्चिषस्तस्य ते रुद्रास्तथादित्याः समुद्भवाः । अङ्गारेभ्यः समुत्पन्ना ज्योतिषो दिव्यमानुषाः ॥ ६१ ॥ आदिमानस्य लोकस्य ब्रह्मा ब्रह्मसमुद्भवः । सर्वकामदमित्याहुस्तत्र कन्यामुदाहरन् ॥ ६२ ॥ ब्रह्मा सुरगुरुस्तत्र त्रिदशैः संप्रसीदति । इमे वै जनयिष्यन्ति प्रजाः सर्वाः प्रजेश्वराः ॥ ६३ ॥ सर्वे प्रजानां पतयः सर्वे चापि तपस्विनः । तत्प्रसादादिमाँल्लोकान्धारयेयुरिमाः क्रियाः ॥ ६४ ॥ द्वन्द्वं संवर्द्धयामास तव तेजोविवर्द्धनम् । देवेषु वेदविद्वांसः सर्वे राजर्षयस्तथा ॥ ६५ ॥ वेदमन्त्र

पराः सर्वे प्रजापतिगुणोद्भवाः । अनन्तं ब्रह्म सत्यञ्च तपश्च परमं भुवि ॥ ६६ ॥ सर्वे हि वयमेते च तवैव प्रसवः प्रभो । ब्रह्म च
ब्राह्मणाश्चैव लोकाश्चैव चराचराः ॥ ६७ ॥ मरीचिमादितः कृत्वा देवाश्च ऋषिभिः सह । अपत्यानीह सञ्चिन्त्य तेऽपत्यङ्कामयामहे ॥ ६८ ॥
तस्मिन् यज्ञे महाभागा देवाश्च ऋषिभिः सह । एतद्वंशसमुद्भूताः स्थानकालाभिमानिनः ॥ ६९ ॥ न च तेनैव रूपेण स्थापयेयुरिमाः
प्रजाः । युगादिनिधनाच्चैव स्थापयेयुरिमाः प्रजाः ॥ ७० ॥ ततोऽब्रवील्लोकगुरुः परमित्यविचारयन् । एवं देवा विनिश्चित्य मया सृष्टा न
संशयः । भवतां वंशसम्भूताः पुनरेते महर्षयः ॥ ७१ ॥ तेषां भृगोः कीर्तयिष्ये वंशं पूर्वमहात्मनः । विस्तरेणानुपूर्व्या च प्रथमस्य प्रजापतेः
॥ ७२ ॥ भार्या भृगोरप्रतिमे उत्तमेऽभिजने शुभे । हिरण्यकशिपोः कन्या दिव्या नाम परिश्रुता । पुलोम्नश्चापि पौलोमी दुहिता वर
वर्णिनी ॥ ७३ ॥ भृगोस्त्वजनयद्दिव्या काव्यं वेदविदां वरम् । देवासुराणामाचार्यं शुक्रङ्कविसुतं ग्रहम् ॥ ७४ ॥ स शुक्रश्चोशना ख्यातः स्मृतः
काव्योऽपि नामतः । पितॄणां मानसी कन्या सोमपानां यशस्विनी । शुक्रस्य भार्याङ्गी नाम विजज्ञे चतुरः सुतान् ॥ ७५ ॥ ब्राह्मेण तेजसा युक्तः
स जातो ब्रह्मवित्तमः । तस्यामेव तु चत्वारः पुत्राः शुक्रस्य जज्ञिरे ॥ ७६ ॥ त्वष्टा वरूत्री द्वावेतौ शण्डामर्कौ च तावुभौ । ते तदादित्यसङ्काशा ब्रह्म
कल्पाः प्रभावतः ॥ ७७ ॥ रञ्जनः पृथुरश्मिश्च विद्वान्यश्च बृहद्गिराः । वरूत्रिणः सुता ह्येते ब्रह्मिष्ठाः सुरयाजकाः ॥ ७८ ॥ इज्याधर्मविनाशार्थं मनु
मेत्याभ्ययोजयन् । निरस्यमानं वै धर्मं दृष्ट्वेन्द्रो मनुमब्रवीत् ॥ ७९ ॥ एतैरेव तु कामं त्वां प्रापयिष्यामि याजनम् । श्रुत्वेन्द्रस्य तु तद्वाक्यं तस्माद्
देशादपाक्रमन् ॥ ८० ॥ तिरोभूतेषु तेष्विन्द्रो धर्मपत्नीञ्च चेतनाम् । ग्रहेण मोचयित्वा तु ततः सोऽनुससार ताम् ॥ ८१ ॥ तत इन्द्रविनाशाय यत
मानान् यतींस्तु तान् । तत्रागतान् पुनर्दृष्ट्वा दुष्टानिन्द्रः प्रहन्यतु । सुष्वाप देवदेवस्य वेद्यां वै दक्षिणे ततः ॥८२॥ तेषान्तु भक्ष्यमाणानां तत्र शालावृकैः
सह । शीर्षाणि न्यपतंस्तानि खर्जूराण्यभवंस्ततः ॥ ८३ ॥ एवं वरूत्रिणः पुत्रा इन्द्रेण निहताः पुरा । यजन्यां देवयानी च शुक्रस्य दुहिताऽभवत्
॥८४॥ त्रिशिरा विश्वरूपस्तु त्वष्टुः पुत्रोऽभवन्महान् । विश्वरूपानुजश्चापि विश्वकर्मा यमः स्मृतः ॥८५॥ भृगोस्तु भृगवो देवा जज्ञिरे द्वादशात्मजाः ।
देव्यां तान्सुषुवे सर्वान्काव्यश्चैवात्मजान्प्रभुः ॥ ८६ ॥ भुवनो भावनश्चैव अन्यश्चान्यायतस्तथा । क्रतुःश्रवाश्च मूर्द्धा च व्यजयो व्यश्रुषश्च यः । प्रसव
श्चाप्यजश्चैव द्वादशोऽधिपतिः स्मृतः ॥ ८७ ॥ इत्येते भृगवो देवाः स्मृता द्वादश याज्ञिकाः । पौलोम्यजनयत्पुत्रं ब्रह्मिष्ठं वशिनं विभुम् ॥ ८८ ॥
व्याधितः सोऽष्टमे मासि गर्भक्रूरेण कर्मणा । च्यवनाच्च्यवनासोऽथ चेतनस्तु प्रचेतसः । प्राचेतसाच्च्यवनक्रोधादध्वानं पुरमादजः ॥ ८९ ॥

यः कश्यपसुतस्याथ परमेष्ठी व्यजायत । मानसः कश्यपस्येह दक्षशापभयात् पुनः ॥ १३७ ॥ तस्मात् स कश्यपस्याथ द्वितीयं मानसोऽभवत् । स हि पूर्वसमुत्पन्नो नारदः परमेष्ठिनः ॥ १३८ ॥ येन दक्षस्य पुत्रास्ते हर्यश्वा इति विश्रुताः । निन्दार्थं नाशिताः सर्वे विनष्टाश्च न संशयः ॥ १३९ ॥ तस्योद्यतस्तदा दक्षः क्रुद्धो नाशाय वै प्रभुः । ब्रह्मर्षीन् वै पुरस्कृत्य याचितः परमेष्ठिना ॥ १४० ॥ ततोऽभिसन्धितं चक्रे दक्षस्तु परमेष्ठिना । कन्यायां नारदो मह्यं तव पुत्रो भवत्विति ॥ १४१ ॥ ततो दक्षः सुतां प्रादात् प्रियां वै परमेष्ठिने । तस्मात् स नारदो जज्ञे भूयः शान्तो भयादृषिः ॥ १४२ ॥ तदुपश्रुत्य विप्रास्ते जातकौतूहलाः पुनः । अपृच्छन् वदतां श्रेष्ठं सूतं तत्त्वार्थदर्शिनम् ॥ १४३ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ कथं विनाशिताः पुत्रा नारदेन महात्मना । प्रजापतिसुतास्ते वै प्रजाः प्राचेतसात्मजाः ॥ १४४ ॥ स तथ्यं वचनं श्रुत्वा जिज्ञासासम्भवं शुभम् । प्रोवाच मधुरं वाक्यं तेषां सर्वगुणान्वितम् ॥ १४५ ॥ दक्षपुत्राश्च हर्यश्वा विवर्द्धयिषवः प्रजाः । समागता महावीर्या नारदस्तानुवाच ह ॥ १४६ ॥ बालिशा बत यूयं वै न प्रजानीथ भूतलम् । अन्तमूर्द्धमधश्चैव कथं स्रक्ष्यथ वै प्रजाः ॥ १४७ ॥ किं प्रमाणन्तु मेदिन्याः स्रष्टव्यानि तथैव च । अविज्ञायेह स्रष्टव्यमन्यथा किं नु स्रक्ष्यथ । अल्पं वापि बहुर्वापि तत्र दोषस्तु दृश्यते ॥ १४८ ॥ ते तु तद्वचनं श्रुत्वा प्रयाताः सर्वतोदिशम् । वायुन्तु समनुप्राप्य गतास्ते वै पराभवम् ॥ १४९ ॥ अद्यापि न निवर्त्तन्ते भ्रमन्तो वायुमिश्रिताः । एवं वायुपथं प्राप्य भ्रमन्ते ते महर्षयः ॥ १५० ॥ स्वेषु पुत्रेषु नष्टेषु दक्षः प्राचेतसः पुनः । वैरिण्यामेव पुत्राणां सहस्रमसृजत् प्रभुः ॥ १५१ ॥ प्रजा विवर्द्धयिषवः शबलाश्वाः पुनस्तु ते । पूर्वमुक्तं वचस्तत्र श्राविता नारदेन ह ॥ १५२ ॥ तच्छ्रुत्वा वचनं सर्वे कुमारास्ते महौजसः । अन्योऽन्यमूचुस्ते सर्वे सम्यगाह महानृषिः । भ्रातॄणां पदवी चैव गन्तव्या नात्र संशयः ॥ १५३ ॥ ज्ञात्वा प्रमाणं पृथ्व्याश्च सुखं स्रक्ष्यामहे प्रजाः । तेऽपि तेनैव मार्गेण प्रयाताः सर्वतोदिशम् । अद्यापि न निवर्त्तन्ते समुद्रेभ्य इवापगाः ॥ १५४ ॥ ततः प्रभृति वै भ्राता भ्रातुरन्वेषणे रतः । प्रयातो नश्यति तथा तन्न कार्यं विजानता ॥ १५५ ॥ नष्टेषु शबलाश्वेषु दक्षः क्रुद्धोऽभवद्विभुः । नारदं नाशमेहीति गर्भवासं वसेति च ॥ १५६ ॥ तथा तेष्वपि नष्टेषु महात्मसु पुरा किल । षष्टिकन्याऽसृजद्दक्षो वैरिण्यामेव विश्रुताः ॥ १५७ ॥ तास्तदा प्रतिजग्राह पत्न्यर्थे कश्यपः प्रभुः । धर्मः सोमस्तु भगवांस्तथैवान्ये महर्षयः ॥ १५८ ॥ इमां विसृष्टिं दक्षस्य कृत्स्नां यो वेद तत्त्वतः । आयुष्मान् कीर्त्तिमान् धन्यः प्रजावांश्च भवत्युत ॥ १५९ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते प्रजापतिवंशानुकीर्त्तनं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥ छ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ देवानां दानवानाञ्च दैत्यानाञ्चैव सर्वशः । उत्पत्तिं विस्तरेणेह ब्रूहि वैवस्वतेऽन्तरे ॥ १ ॥ सूत उवाच ॥

धर्मस्य तावद्वक्ष्यामि निसर्गं तं निबोधत । अरुन्धती वसुर्यामी लम्बा भानुर्मरुत्वती ॥ २ ॥ सङ्कल्पा च मुहूर्ता च साध्या विश्वा तथैव च ।
धर्मपत्न्यो दश त्वेता दक्षः प्राचेतसो ददौ ॥ ३ ॥ साध्या पुत्रांस्तु धर्मस्य साध्यान् द्वादश जज्ञिरे । साध्या नाम महाभागाश्छन्दजा यज्ञभागिनः ।
देवेभ्यस्तान् परान् देवान् देवज्ञाः परिचक्षिरे ॥ ४ ॥ ब्रह्मणो वै मुखात् सृष्टा जया देवाः प्रजेप्सया । सर्वे मन्त्रशरीरास्ते स्मृता मन्वन्तरेष्विह ॥ ५ ॥
दर्शश्च पौर्णमासश्च बृहद्यच्च रथन्तरम् । चित्तिश्चैव विचित्तिश्च आकूतिः कूतिरेव च ॥ ६ ॥ विज्ञाता चैव विज्ञातो मनो यज्ञश्च ते स्मृताः । नामा
न्येतानि तेषां वै जयानां प्रथितानि च ॥ ७ ॥ ब्रह्मशापेन ते जाताः पुनः स्वायम्भुवे जिताः । स्वारोचिषे वै तुषिताः सत्याश्चैवोत्तमे पुनः ॥ ८ ॥
तामसे हरयो नाम वैकुण्ठा रैवतान्तरे । साध्याश्च चाक्षुषे नाम्ना छन्दजा जज्ञिरे सुराः ॥ ९ ॥ धर्मपुत्रा महाभागाः साध्या ये द्वादशामराः । पूर्वं स्म
अनुसूयन्ते चाक्षुषस्यान्तरे मनोः ॥ १० ॥ स्वारोचिषेऽन्तरेऽतीता देवा ये वै महौजसः । तुषिता नाम तेऽन्योन्यमूचुर्वै चाक्षुषेऽन्तरे ॥ ११ ॥ किञ्चि
च्छिष्टे तदा तस्मिन् देवा वै तुषिताऽब्रुवन् । इतरेतरं महाभागान् वयं साध्यान् प्रविश्य वै । मन्वन्तरे भविष्यामस्तन्नः श्रेयो भविष्यति ॥ १२ ॥
एवमुक्त्वा तु ते सर्वे चाक्षुषस्यान्तरे मनोः । तस्माद्द्वादशसम्भूतान् धर्मान् स्वायम्भुवात् पुनः ॥ १३ ॥ नरनारायणौ तत्र जज्ञाते पुनरेव हि । विप
श्चिदिन्द्रो यश्चासीत्तथा सत्यो हरिश्च तौ । स्वारोचिषेऽन्तरे पूर्वमास्तान्तौ तुषितौ सुरौ ॥ १४ ॥ तुषितानान्तु साध्यत्वे नामान्येतानि वक्ष्यते ।
मनोऽनुमन्ता प्राणश्च नरो यानश्च वीर्यवान् ॥ १५ ॥ चित्तिर्हयो नयश्चैव हंसो नारायणस्तथा । प्रभवोऽथ विभुश्चैव साध्या द्वादश जज्ञिरे ॥ १६ ॥
स्वायम्भुवेऽन्तरे पूर्वं ततः स्वारोचिषे पुनः । नामान्यासन् पुनस्तानि तुषितानां निबोधत ॥ १७ ॥ प्राणोऽपानस्तथोदानः समानो व्यान एव च ।
चक्षुः श्रोत्रं तथा प्राणः स्पर्शो बुद्धिर्मनस्तथा ॥ १८ ॥ प्राणापानावुदानश्च समानो व्यान एव च । नामान्येतानि पूर्वन्तु तुषितानां स्मृतानि ह ॥ १९ ॥
वसोस्तु वसवः पुत्राः साध्यानामनुजाः स्मृताः । धरो ध्रुवश्च सोमश्च आपश्चैवानलोऽनिलः । प्रत्यूषश्च प्रभासश्च वसवोऽष्टौ प्रकीर्त्तिताः ॥ २० ॥
धरस्य पुत्रो द्रविणो हुतहव्यवहस्तथा । ध्रुवपुत्रो भवो नाम्ना कालो लोकप्रकालनः ॥ २१ ॥ सोमस्य भगवान् वर्चा बुधश्च ग्रहबोधनः । रोहिण्यां
तौ समुत्पन्नौ त्रिषु लोकेषु विश्रुतौ ॥ २२ ॥ धारोर्मिकलिलाश्चैव त्रयश्चन्द्रमसः सुताः । आपस्य पुत्रो वैतण्डयः शमः शान्तस्तथैव च ॥ २३ ॥
स्कन्दः सनत्कुमारश्च जज्ञे पादेन तेजसः । अग्निपुत्रः कुमारस्तु शरस्तम्बे व्यजायत । तस्य शाखो विशाखश्च नैगमेयश्च पृष्ठजाः ॥ २४ ॥
अनिलस्य शिवा भार्या तस्याः पुत्रो मनोजवः । अविज्ञातगतिश्चैव द्वौ पुत्रावनिलस्य च ॥ २५ ॥ प्रत्यूषस्य विदुः पुत्र ऋषिर्नाम्ना तु देवलः । द्वौ

पुत्रौ देवलस्यापि क्षमावन्तौ मनीषिणौ ॥ २६ ॥ बृहस्पतेस्तु भगिनी वरस्त्री ब्रह्मचारिणी । योगसिद्धा जगत्कृत्स्नमसक्ता विचरत्युत ॥ २७ ॥
प्रभासस्य तु या भार्या वसूनामष्टमस्य ह । विश्वकर्मा सुतस्तस्या जातः शिल्पिप्रजापतिः ॥ २८ ॥ स कर्त्ता सर्वशिल्पानां त्रिदशानाञ्च वर्द्धकिः ।
भूषणानाञ्च सर्वेषां कर्त्ता कारयिता च सः ॥ २९ ॥ सर्वेषाञ्च विमानानि दैवतानां करोति सः । मानुषाश्चोपजीवन्ति यस्य शिल्पानि शिल्पिनः ॥३०॥
विश्वेदेवास्तु विश्वाया जज्ञिरे दश विश्रुताः । क्रतुर्दक्षः श्रवः सत्यः कालः कामो धुनिस्तथा ॥३१ ॥ कुरुवान् प्रभवांश्चैव रोचमानश्च ते दश । धर्मपुत्राः
स्मृता ह्येते विश्वायां जज्ञिरे शुभाः ॥ ३२ ॥ मरुत्वत्यां मरुत्वन्तो भानवो भानुजाः स्मृताः । मुहूर्त्ताश्च मुहूर्त्तायां घोषं लम्बा व्यजायत ॥ ३३ ॥
सङ्कल्पायान्तु संजज्ञे विद्वान् सङ्कल्प एव च । नागवीथ्यस्तु जाम्याञ्च पथत्रयसमाश्रिताः ॥ ३४ ॥ पृथिवीविषयं सर्वमरुन्धत्यां व्यजायत । एष
सर्गः समाख्यातो विद्वान् धर्मस्य शाश्वतः ॥ ३५ ॥ मुहूर्त्ताश्चैव तिथ्यश्च पतिभिः सह सुव्रताः । नामतः संप्रवक्ष्यामि ब्रुवतो मे निबोधत ॥ ३६ ॥
अहोरात्रविभागश्च नक्षत्राणि समासतः । मुहूर्त्ताः सर्वनक्षत्रा अहोरात्रविदस्तथा ॥ ३७ ॥ अहोरात्रकलानान्तु षट्शतीत्यधिका स्मृता । रवेर्गतिवि
शेषेण सर्वेषु ऋतुमिच्छतः॥३८॥ ततो वेदविदश्चैतां तिथिमिच्छन्ति पर्वसु । अविशेषेषु कालेषु योज्यः स पितृदानतः ॥ ३९ ॥ रौद्रः सार्वस्तथा मैत्रः
पिण्डयवासव एव च । आप्योऽथ वैश्वदेवश्च ब्राह्मो मध्याह्नसंश्रितः ॥ ४० ॥ प्राजापत्यस्तथा ऐन्द्रस्तथेन्द्रो निर्ऋतिस्तथा । वारुणश्च तथार्यम्णो भाग
श्चापि दिनाश्रिताः ॥४१॥ एते दिनमुहूर्त्ताश्च दिवाकरविनिर्मिताः । शङ्कुच्छायाविशेषेण वेदितव्याः प्रमाणतः ॥ ४२ ॥ अजास्तथाहिर्बुध्न्यश्च पूषा हि
यमदेवताः॥ आग्नेयश्चापि विज्ञेयः प्राजापत्यस्तथैव च ॥४३॥ ब्रह्मसौम्यस्तथादित्यो बार्हस्पत्योऽथ वैष्णवः । सावित्रोऽथ तथा त्वाष्ट्रो वायव्यश्चेति संग्रहः
॥ ४४ ॥ एकरात्रिमुहूर्त्ताः स्युः क्रमोक्ता दश पञ्च च । इन्दोर्गत्युदया ज्ञेया नालिकाः पादिकास्तथा । कालावस्थास्त्विमास्त्वेते मुहूर्ता देवताः स्मृताः
॥ ४५ ॥ सर्वग्रहाणां त्रीण्येव स्थानानि विहितानि च । दक्षिणोत्तरमध्यानि तानि विद्याद्यथाक्रमम् ॥ ४६ ॥ स्थानं जारद्गवं मध्ये तथैरावतमुत्तरम् ।
वैश्वानरं दक्षिणतो निर्दिष्टमिह तत्त्वतः ॥ ४७ ॥ अश्विनी कृत्तिका याम्या नागवीथिरिति स्मृता । पुष्योऽश्लेषा पुनर्वसू वीथिरैरावती मता । तिस्रस्तु
वीथयो ह्येता उत्तरे मार्ग उच्यते ॥ ४८ ॥ पूर्वोत्तरे फाल्गुन्यौ च मघा चैवार्यमी स्मृता । हस्तचित्रे तथा स्वाती गोवीथीत्यभिशब्दिता ॥ ४९ ॥
ज्येष्ठा विशाखानुराधा वीथी जारद्गवी स्मृता। एतास्तु वीथयस्तिस्रो मध्यमे मार्ग उच्यते ॥ ५० ॥ मूलञ्चाषाढे द्वे चापि अजवीथ्यभिशब्दिता । श्रवणञ्च
धनिष्ठा च गार्गी शतभिषक्तथा ॥ ५१ ॥ वैश्वानरी भाद्रपदे रेवती चैव कीर्त्तिता । स्मृता वीथ्यस्तु तिस्रस्ता मार्गे वै दक्षिणे बुधैः ॥ ५२ ॥ सप्तविंशत्तु याः

कन्या दक्षः सोमाय ता ददौ। सर्वा नक्षत्रनाम्न्यस्ता ज्योतिषे चैव कीर्त्तिताः। तासामपत्यान्यभवन् दीप्तान्यमिततेजसा ॥ ५३ ॥ यास्तु शेषास्तदा कन्याः प्रतिजग्राह कश्यपः। चतुर्दश महाभागाः सर्वास्ता लोकमातरः ॥ ५४ ॥ अदितिर्दितिर्दनुः काला अरिष्टा सुरसा तथा। सुरभिर्विनता चैव ताम्रा क्रोधवशा इरा। कद्रुर्मुनिश्च धर्मज्ञः प्रजास्तासां निबोधत ॥ ५५ ॥ चारिष्णवेऽन्तरेऽतीते ये द्वादश पुरोगमाः। वैकुण्ठा नाम ते साध्या बभूवुश्चाक्षुषेऽन्तरे ॥ ५६ ॥ उपस्थितेऽन्तरे ह्यस्मिन् पुनर्वैवस्वतस्य ह। आराधिता ह्यदित्या ते समेत्याहुः परस्परम् ॥ ५७॥ एतामेव महाभागामदितिं संप्रविश्य वै। वैवस्वतेऽन्तरे ह्यस्मिन् योगादर्द्धेन चेतसः ॥ ५८ ॥ गच्छामः पुत्रतामस्यास्तन्नः श्रेयो भविष्यति। अदित्यास्तु प्रसूतानामादित्यत्वं भविष्यति ॥ ५९ ॥ एवमुक्त्वा तु ते सर्वे चाक्षुषस्यान्तरे मनोः। जज्ञिरे द्वादशादित्या मारीचात् कश्यपात्पुनः ॥ ६० ॥ शतक्रतुश्च विष्णुश्च जज्ञाते पुनरेव हि। वैवस्वतेऽन्तरे ह्यस्मिन् नरनारायणौ सुरौ ॥ ६१ ॥ तेषामपि हि देवानां निधनोत्पत्तिरुच्यते। यथा सूर्यस्य लोकेऽस्मिन् उदयास्तमयावुभौ। प्रजापतेश्च विष्णोश्च भवस्य च महात्मनः ॥ ६२ ॥ श्रेष्ठानुश्रविके यस्माच्छक्ताः शब्दादिलक्षणे। अष्टात्मकेऽणिमाद्ये च तस्मात्ते जज्ञिरे सुराः ॥ ६३ ॥ इत्येष विषये रागः सम्भूत्याः कारणं स्मृतम्। ब्रह्मशापेन सम्भूता जयाः स्वायम्भुवे जिताः ॥ ६४ ॥ स्वारोचिषे वै तुषिताः सत्याश्चैवोत्तमे पुनः। तामसे हरयो देवा जाताश्चारिष्णवे तु वै। वैकुण्ठाश्चाक्षुषे साध्या आदित्याः साम्प्रते पुनः ॥६५॥ धाताऽर्यमा च मित्रश्च वरुणोंऽशो भगस्तथा। इन्द्रो विवस्वान् पूषा च पर्जन्यो दशमः स्मृतः॥६६॥ततस्त्वष्टा ततो विष्णुरजघन्योऽजघन्यजः। इत्येते द्वादशादित्याः कश्यपस्य सुताः स्मृताः ॥ ६७ ॥ सुरभी कश्यपाद्रुद्रानेकादश विजज्ञिरे। महादेवप्रसादेन तपसा भाविता सती ॥ ६८ ॥ अङ्गारकं तथा सर्पं निर्ऋतिं सदसस्पतिम्। अजैकपादहिर्बुध्न्यमूर्द्धकेतुं ज्वरं तथा ॥ ६९ ॥ भुवनश्चेश्वरं मृत्युं कपालश्चैव विश्रुतम्। देवानेकादशैतांस्तु रुद्रांस्त्रिभुवनेश्वरान्। तपसा तेन महता सुरभी तानजीजनत् ॥ ७० ॥ ततो दुहितरावन्ये सुरभी द्वे व्यजायत। रोहिणी चैव रुद्राभा गान्धारी च यशस्विनी ॥ ७१ ॥ रोहिण्यां जज्ञिरे कन्याश्चतस्रो लोकविश्रुताः। सुरूपा हंसकीला च भद्रा कामदुघा तथा। सुषुवे कामदुघा तु सुरूपा तनयद्वयम् ॥ ७२ ॥ हंसकीला नृपमृषीन् भद्रायास्तु व्यजायत। विश्रुतास्तु महाभागा गन्धर्वा वाजिनः सुताः ॥ ७३ ॥ उच्चैःश्रवास्तदा जाताः खेचरास्ते मनोजवाः। श्वेताः श्येनाः पिशङ्गाश्च सारङ्गा हरितार्जुनाः। रुद्रा देवोपवाह्यास्ते गन्धर्वयोनयो हयाः ॥ ७४ ॥ भूयो जज्ञे सुरभ्यास्तु श्रीमान् चन्द्राभसुप्रभः ॥ स्रग्वी ककुद्मी द्युतिमानमृतालयसम्भवः। सुरभ्यनुमते दत्तो ध्वजो माहेश्वरस्तु सः ॥ ७५ ॥ इत्येते कश्यपसुता रुद्रादित्याः प्रकीर्त्तिताः। धर्मपुत्राः

स्मृताः साध्या विश्वे च वसवस्तथा ॥ ७६ ॥ अरिष्टनेमिपत्नीनामपत्यानीह षोडश । बहुपुत्रस्य विदुषश्चतस्रो विद्युतः स्मृताः । प्रत्यङ्गिरसजाः श्रेष्ठा ऋचो ब्रह्मर्षिसत्कृताः ॥ ७७ ॥ कृशाश्वस्य तु देवर्षेर्देवप्रहरणाः स्मृताः । एते युगसहस्रान्ते जायन्ते पुनरेव हि ॥७८॥ सर्वे देवगणा विप्रास्त्रय स्त्रिंशत्तु छन्दजाः । एतेषामपि देवानां निरोधोत्पत्तिरुच्यते ॥ ७९ ॥ यथा सूर्यस्य लोकेऽस्मिन् उदयास्तमयावुभौ । एते देवनिकायास्ते सम्भवन्ति युगे युगे ॥ ८० ॥ ऋषय ऊचुः ॥ साध्याश्च वसवो विश्वे रुद्रादित्यास्तथैव च । अभिजात्या प्रभावैश्च कर्मभिश्चैव विश्रुताः ॥ ८१ ॥ प्रजापतेश्च विष्णोश्च भवस्य च महात्मनः । अन्तरं ज्ञातुमिच्छामो यश्च यस्माद्विशिष्यते ॥ ८२ ॥ यश्च यस्मात् प्रभवति यश्च यस्मिन् प्रतिष्ठितः । ज्यायान्यो मध्यमश्चैव कनीयान् यश्च तेषु वै ॥ ८३ ॥ प्रधानभूतो यस्तेषां गुणभूतश्च तेषु यः । कर्मभिश्चाभिजात्या च प्रभावेण च यो महान् । एतत् प्रब्रूहि नः सर्वं त्वं हि वेत्थ यथायथम् ॥ ८४ ॥ सूत उवाच ॥ अत्र वो वर्णयिष्येहमन्तरन्तेषु यत् स्मृतम् । यद्ब्रह्मविष्णुरुद्राणां शृणुध्वं मे विवक्षतः ॥ ८५ ॥ राजसी तामसी चैव सात्त्विकी चैव ताः स्मृताः । तन्वः स्वयम्भुवः प्रोक्ताः काले काले भवन्ति याः ॥ ८६ ॥ एतासा मन्तरं वक्तुं नैव शक्यं द्विजोत्तमाः । गुणवृद्धिनिबन्धत्वाद्विधानुग्रहबन्धतः ॥ ८७ ॥ प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च गुणवृद्धिमिह द्विजाः । यथाशक्ति प्रवक्ष्यामि तनूनां तन्निबोधत ॥ ८८ ॥ एका तु कुरुते तासां राजसी सर्वतः प्रजाः । एका चैवार्णवस्था तु सानुगृह्णाति सात्त्विकी । एका सा क्षिपते काले तामसी ग्रसते प्रजाः ॥ ८९ ॥ रजसा तु समुद्रिक्तो ब्रह्मा सम्भवते यदा । पुरुषाख्या तदा तस्य सात्त्विकी विनिवर्त्तते ॥ ९० ॥ यदा भवति कालात्मा उद्रेकात्तमसस्तु सः । ब्रह्माख्या सा तदा त्वस्य राजसी विनिवर्त्तते ॥ ९१ ॥ सत्त्वोद्रेकात्तु पुरुषो यदा भवति स प्रभुः । कालाख्या सा तदा तस्य पुनर्न भवतीति वै ॥ ९२ ॥ क्रमात्तस्य निवर्त्तन्ते रूपं नाम च कर्म च । त्रैलोक्ये वर्त्तमानस्य सर्वानुग्रहनिग्रहैः ॥ ९३ ॥ यदा भवति ब्रह्मा च तदा चान्तरमुच्यते । यदा च पुरुषो ब्रह्मा न चैव पुरुषस्तु सः ॥९४॥ मणिर्विभजते वर्णान् विचित्रान् स्फटिके यथा । वैमल्यादाश्रयवशात्तद्वर्णः स्यात्तद ञ्जनः ॥ ९५ ॥ तदा गुणवशात्तस्य स्वयम्भोरनुरञ्जनम् । एकत्वे च पृथक्त्वे च प्रोक्तमेतन्निदर्शनम् ॥ ९६ ॥ एको भूत्वा यथा मेघः पृथक्त्वेनावति ष्ठते । रूपतो वर्णतश्चैव तथा गुणवशात्तु सः ॥ ९७ ॥ भवत्येको द्विधा चैव त्रिधा मूर्त्तिविनाशनात् । एको ब्रह्मान्तकृच्चैव पुरुषश्चेति ते त्रयः ॥ ९८ ॥ एकस्यैताः स्मृतास्तिस्रस्तनवस्तु स्वयम्भुवः । ब्राह्मी च पौरुषी चैव अन्तकारी च ते त्रयः ॥ ९९ ॥ तत्र या राजसी तस्य तनुः सा वै प्रजाकरी । या तामसी तु कालाख्या प्रजाक्षयकरी तु सा । सात्त्विकी पौरुषी या तु सानुग्रहकरी स्मृता ॥ १०० ॥ राजस्या ब्रह्मणोंऽशेन मरीचिः कश्यपो

ऽभवत् । तामसी चान्तकृद्या तु तदंशेनाभवद्भवः ॥ १०१ ॥ सात्त्विकी पौरुषी या सा तस्याः शोचिष्णुरुच्यते । त्रैलोक्ये ताः स्मृतास्तिस्रस्तन वस्तु स्वयम्भुवः ॥ १०२ ॥ नानाप्रयोजनार्था हि कालोऽवस्थां करोति यः । ब्रह्मत्वेन प्रजाः सृष्ट्वा विष्णुत्वेनानुगृह्य च । वैष्णव्यानुगृहीता स्ता रौद्र्यानुग्रसते पुनः ॥ १०३ ॥ एकः स्वयम्भुवः कालस्त्रिभिस्त्रीन् वै करोति सः । सृजते चानुगृह्णाति प्रजाः संहरते तथा ॥ १०४॥ इत्येताः कथिता स्तिस्रस्तनवस्तु स्वयम्भुवः । प्रजापत्या च रौद्री च वैष्णवी चैव ताः स्मृताः ॥ १०५ ॥ एका तनुः स्मृता वेदे धर्मशास्त्रे पुरातने । साङ्ख्ययोगपरे र्धीरैः पृथक्त्वैकत्वदर्शिभिः । अभिजातप्रभावज्ञैर्ऋषिभिस्तत्त्वदर्शिभिः॥१०६॥एकत्वे च पृथक्त्वे च तासु भिन्नाः प्रजास्त्विह । इदं परमिदं नेति ब्रुवतो भिन्नदर्शनाः ॥१०७॥ ब्रह्माणं कारणं केचित् केचित् प्राहुः प्रजापतिम् । केचिच्छिवं परत्वेन प्राहुर्विष्णुं तथाऽपरे । अविज्ञानेन संसक्ताः सक्ता रत्यादिचे तसा ॥१०८॥ तत्त्वं कालञ्च देशञ्च कार्याण्यवेक्ष्य तत्त्वतः । कारणञ्च स्मृता ह्येता नानार्थेष्विह देवताः ॥ १०९ ॥ एकं निन्दति यस्तेषां सर्वानेव स निन्दति । एकं प्रशंसमानस्तु सर्वानेव प्रशंसति । एकं यो वेत्ति पुरुषं तमाहुर्ब्रह्मवादिनम् ॥ ११० ॥ अद्वेषस्तु सदा कार्यो देवतासु विजानता । न शक्यमीश्वरं ज्ञातुमैश्वर्येण व्यवस्थितम् ॥ १११ ॥ एकात्मा स त्रिधा भूत्वा संमोहयति यः प्रजाः । एतेषाञ्च त्रयाणान्तु विचरन्त्यन्तरं जनाः ॥ ११२ ॥ जिज्ञासन्तः परीक्षन्तः सक्ता रूपाविचेतसः । इदं परमिदं नेति वदन्ति भिन्नदर्शिनः ॥ ११३ ॥ यातुधानान् विशन्त्येताः पिशाचांश्चैव तान्नरान् । एकत्वेन पृथक्त्वेन स्वयम्भूर्व्यवतिष्ठते ॥ ११४ ॥ गुणमात्रात्मिकाभिस्तु तनुभिर्मोहयन् प्रजाः । तेष्वेकं यजते यस्तु स तदा यजते त्रयम् ॥ ११५ ॥ तस्मादेवास्त्रयो ह्येते नैरन्तर्यं व्यवस्थिताः । तस्मात् पृथक्त्वमेकत्वसङ्ख्या सङ्ख्यागतागतम् । एकत्वं वा बहुत्वं वा तेषु को ज्ञातुमर्हति ॥ ११६ ॥ यस्मात् सृष्ट्वानुगृह्णीते ग्रसते चैव ते प्रजाः । गुणात्मकत्वात्त्रैकाल्ये तस्मादेकः स उच्यते ॥ ११७ ॥ रुद्रं ब्रह्माणमिन्द्रञ्च लोक पालान् ऋषीन् दनून् । देवं तमेकं बहुधा प्राहुर्नारायणं द्विजाः ॥ ११८ ॥ प्राजापत्या तनुर्या च तनुर्या चैव वैष्णवी । मन्वन्तरे च कल्पे च आव र्त्तन्ते पुनः पुनः ॥ ११९ ॥ तेजसा यशसा बुद्ध्या श्रुतेन च बलेन च । जायन्ते तत्समाश्चैव तानपीह निबोधत ॥ १२० ॥ राजस्या ब्राह्मणोंऽशेन मरीचिः कश्यपोऽभवत् । तामस्यास्तस्य चांशेन कालात्मा रुद्र उच्यते । सात्त्विक्याः पुरुषांशेन यज्ञे विष्णुरभूत्तदा ॥ १२१ ॥ त्रिषु कालेषु तस्यैता ब्रह्मणस्तनवोंऽशजाः । कालो भूत्वा पुनश्चासौ रुद्रः संहरते प्रजाः ॥ १२२ ॥ सम्प्राप्ते चैव कल्पान्ते सप्तरश्मिर्दिवाकरः । भूत्वा संवर्त्तका दित्यो लोकांस्त्रीन् स तदादहत् ॥ १२३ ॥ विष्णुः प्रजानुगृह्णाति नामरूपविपर्यये । तस्यान्तरस्यामवस्थायां तत्तदुत्पत्तिकारणम् ॥ १२४ ॥

सत्त्वोद्रिक्ता तु या प्रोक्ता ब्रह्मणः पौरुषी तनुः । तस्यांशेन विजज्ञे स इह स्वायम्भुवेऽन्तरे । आकूत्यां मनसो देव उत्पन्नः प्रथमे विभुः ॥ १२५ ॥
ततः पुनः स वै देवो प्राप्ते स्वारोचिषेऽन्तरे । तुषितायां समुत्पन्नो ह्यतीतस्तुषितैः सह ॥ १२६ ॥ औत्तमे चान्तरे चैव तुषितस्तु विदुः स
वै । वशवर्त्तिभिरुत्पन्नो वशवर्त्ती हरिः पुनः ॥ १२७ ॥ सत्यायामभवत्सत्यः सत्यैः सह सुरोत्तमैः । तामसस्यान्तरे चापि सम्प्राप्ते पुनरेव
हि । भार्यायां हरिभिः सार्द्धं हरिरेव बभूव ह ॥ १२८ ॥ चारिष्णवेऽन्तरे चापि हरिर्देवः पुनस्तु सः । वैकुण्ठायामसौ जज्ञे ह्याभूतर
जसैः सह । वैकुण्ठः स पुनर्देवः सम्प्राप्ते चाक्षुषेऽन्तरे ॥ १२९ ॥ धर्मो नारायणः साध्यः साध्यैः सह सुरैरभूत् । स तु नारायणः
साध्यः प्राप्ते वैवस्वतेऽन्तरे ॥ १३० ॥ मारीचात् कश्यपाद्विष्णुरदित्यां सम्बभूव ह । त्रिभिः क्रमैरिमान् लोकान् जित्वा विष्णुरुरुक्रमम् ॥ १३१ ॥
प्रत्यपादयदिन्द्राय देवेभ्यश्चैव स प्रभुः । इत्येतास्तनवस्तस्य व्यतीताः सप्त सप्तसु । मन्वन्तरेष्वतीतेषु याभिः संरक्षिताः प्रजाः ॥ १३२ ॥ तस्माद्विष्ट
मिदं सर्वं वामनेनेह जायता । तस्मात्स वै स्मृतो विष्णुर्विशेर्धातोः प्रवेशनात् ॥ १३३ ॥ इत्येते ब्रह्मणश्चैव वामनस्य महात्मनः । एकत्वञ्च पृथक्त्वञ्च
विशिष्टत्वञ्च कीर्त्तितम् ॥ १३४ ॥ देवतानामिहांशेन जायन्ते यास्तु देवताः । तासान्तास्तेजसा बुद्ध्या श्रुतेन च बलेन च । जायन्ते तत्समाश्चैव
ता वै तेषामनुग्रहात् ॥ १३५ ॥ यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा । तत्तदेवावगच्छध्वं विष्णोस्तेजोंऽशसम्भवम् ॥ १३६ ॥ स एवं जायतेंऽशेन
केचिदिच्छन्ति मानवाः । ततोऽपरे ब्रुवन्तीममन्योन्यांशेन जायते ॥ १३७ ॥ एवं विवदमानास्ते दृष्ट्वा तान्वै ब्रुवन्ति ह । यस्मान्न विद्यते भेदो
मनसश्चेतसश्च ह । तस्मादनुग्रहास्तेषां क्षेत्रज्ञास्ते भवन्त्युत ॥ १३८ ॥ एकस्तु प्रभुशक्त्या वै बहुधा भवतीश्वरः । भूत्वा यस्माच्च बहुधा भवत्येकः
पुनस्तु सः ॥ १३९ ॥ तस्मात्सुमनसो भेदाज्जायन्ते तेजसश्च ह । मन्वन्तरेषु सर्वेषु प्रजाः स्थावरजङ्गमाः । सर्गादौ सकृदुत्पन्नास्तिष्ठन्तीह प्रशं
सया ॥ १४० ॥ प्राप्ते प्राप्ते तु कल्पान्ते रुद्रः संहरति प्रजाः । जायन्ते मोहयन्तोऽन्यानीश्वरा योगमायया ॥ १४१ ॥ ऐश्वर्येण चरन्तस्ते मोहयन्ति
ह्यनीश्वराः । तस्माद्दोषप्रचारेषु युक्तायुक्तं न विद्यते ॥ १४२ ॥ भूतापवादिनो दुष्टा मध्यस्था भूतभाविनः । भूतापवादिनः शक्तास्त्रयो वेदाः प्रवादिनाम्
॥ १४३ ॥ दृढपूर्वश्रुतत्वाच्च प्रवादाच्चैव लौकिकात । चतुर्भिः कारणैरेभिर्यथातत्त्वं न विन्दति ॥ १४४ ॥ पूर्वमर्थान्तरे न्यस्ताः कालान्तरगता अपि ।
तेनान्यत् सन्तमप्यर्थं द्वेषान्न प्रतिपद्यते ॥ १४५ ॥ दर्शानां द्रव्यभूतो यो गुणभूतस्तु तेषु यः । कर्मणां मनसां कर्त्ता अभिजात्या च यो महान् ।
श्रुतज्ञैः कारणैरेतैश्चतुर्भिः परिकीर्त्यते ॥ १४६ ॥ अशक्तरुष्टो जानाति देवताः प्रविभागशः । इमौ चोदाहरन्त्यत्र श्लोकौ योगेश्वरं प्रति ॥ १४७ ॥

आत्मनः प्रतिरूपाणि परेषाञ्च सहस्रशः । कुर्याद्योगबलम्प्राप्य तैश्च सर्वैः सहाचरेत् ॥ १४८ ॥ प्राप्नुयाद्विषयाश्चैव तथैवाग्रतपश्चरन् । संहरेच्च पुनः सर्वान् सूर्यतेजो गुणानिव ॥ १४९॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते कश्यपीयप्रजासर्गो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥ छ॥ ऋषय ऊचुः ॥ एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य नैमिषेयास्तपस्विनः । पप्रच्छुर्ऋषयः श्रेष्ठं वचनस्य यथाक्रमम् ॥ १ ॥ सततस्त्विह कथं देवा जाता मन्वन्तरेष्विह । इन्द्रविष्णुप्रधानास्ते आदित्यास्तु महौजसः । एतत् प्रब्रूहि नः सर्वं विस्तराद्रोमहर्षण ॥२॥ एवमुक्तस्तदा सूतो विनयी ब्रह्मवादिभिः। उवाच वदतां श्रेष्ठो यथा पृष्टो महर्षिभिः ॥ ३ ॥ सूत उवाच ॥ ब्रह्मणो वै मुखात् सृष्टा यथा देवाः प्रजेप्सया । सर्वे मन्त्रशरीरास्ते स्मृता मन्वतरेष्विह ॥ ४ ॥ दर्शश्च पौर्णमासश्च बृहद्यच्च रथ न्तरम् । आकूतः प्रथमस्तेषां ततस्त्वाकूतिरेव च ॥ ५ ॥ वित्तिश्चैव सुवित्तिश्च आकूतिः कूतिरेव च । अधीष्टस्तु ततो ज्ञेयः अधीतिश्चैव तत्त्वतः । विज्ञातिश्चैव विज्ञातो मानवो ये च द्वादश ॥ ६ ॥ ज्ञेयो द्वादशपुत्रश्च यश्चाब्देन समाजयेत् । तं दृष्ट्वा चाब्रवीद्ब्रह्मा जया देवानसूयत ॥ ७ ॥ दारा ग्निहोत्रसंयोगे मिथ्यामारभतेति च । एवमुक्त्वा तु तं ब्रह्मा तत्रैवान्तरधीयत ॥ ८॥ ततस्ते नाभ्यनन्दन्त तद्वाक्यं परमेष्ठिनः । सत्यस्येह तु कर्माणि वाङ्मनःकर्मजानि तु ॥ ९ ॥ य एवाप्यवतिष्ठन्ते दोषं दृष्ट्वा तु कर्मसु । क्षयातिशययुक्तन्तु ते दृष्ट्वा कर्मणां फलम् ॥१०॥ जुगुप्सन्तः प्रसूतिञ्च निस्तन्द्रा निर्ममाभवन् । अंजस्रं कांक्षमाणास्ते विरक्ता दोषदर्शिनः ॥ ११ ॥ अथ धर्मञ्च कामञ्च हित्वा ते वै व्यवस्थिताः । पौरुषं ज्ञानमास्थाय तेजः संक्षिप्य चास्थिताः ॥१२॥ तेषाञ्च तमभिप्रायं ज्ञात्वा ब्रह्मा चुकोप ह । तानब्रवीत्तदा ब्रह्मा निरुत्साहात् सुरानथ ॥१३॥ प्रजार्थमिह यूयं वै प्रजाःस्रष्टा ऽस्मि नान्यथा । प्रसूयध्वं जयध्वञ्चेत्युक्तवानस्मि यत् पुरा ॥१४॥ यस्माद्वाक्यमनादृत्य मम वैराग्यमास्थिताः । जुगुप्समानाः स्वं जन्म सन्ततिं नाभि नन्दथ॥१५॥कर्मणाञ्च कृतो न्यासो ह्यमृतत्त्वाभिकांक्षया। तस्माद्यूयमनादृत्य सप्तकृत्वस्तु यास्यथ ॥१६॥ ते शप्ता ब्रह्मणा देवा जयास्तं वै प्रसादयन् । क्षमास्माकं महादेव यदज्ञानात् कृतं विभो ॥ १७ ॥ प्रणिपत्य सानुनयं ब्रह्मा तानब्रवीत् पुनः । लोके मयाननुज्ञातः कः स्वातन्त्र्यमिहार्हसि ॥ १८॥ मया परिगतं सर्वं कथमच्छन्दतो मम । प्रतिपत्स्यन्ति भूतानि शुभं वा यदि वाऽशुभम् ॥ १९ ॥ लोके यदस्ति किञ्चिद्वै सत्त्वासत्त्वव्यवस्थितम् । बुद्ध्यात्मना मया व्याप्तं को मां लोकेऽतिसन्धयेत् ॥ २० ॥ भूतानां तर्कितं यच्च यच्चाप्येषां विधारितम् । तथा विचारितं यच्च तत्सर्वं विदितं मम ॥ २१ ॥ मया स्थितमिदं सर्वं जगत् स्थावरजङ्गमम् । आशामयेन तत्त्वेन कथं छेत्तुमिहोत्सहे ॥२२ ॥ यस्माच्चाहं विवृत्तो वै सर्गार्थमिह नान्यथा । इह कर्माण्यनारभ्य को मे छन्दाद्विमोक्ष्यते ॥ २३ ॥ परिभाष्य ततो देवान् जयान् वै नष्टचेतसः । अब्रवीत्स पुनस्तान् वै धृतान् दण्डे

प्रजापतिः ॥ २४ ॥ यस्मान्ममाभिसन्धाय सन्न्यासो वः कृतः पुरा । यस्मात्स विफलोऽयन्नो ह्यपारस्त्वेष यः कृतः । भविताऽतः सुखोदर्को देवा
भावेषु जायताम् ॥ २५ ॥ आत्मच्छन्देन वो जन्म भविष्यति सुरोत्तमाः । मन्वन्तरेषु संमूढाः षट्सु सर्वे गमिष्यथ ॥ २६ ॥ वैवस्वतान्तेषु सुरास्तथा
स्वायम्भुवादिषु । तान् ज्ञात्वा ब्रह्मणा तत्र श्लोको गीतः पुरातनः ॥ २७ ॥ त्रयीं विद्यां ब्रह्मचर्यं प्रसूतिं श्राद्धमेव च । यज्ञश्चैव तु दानञ्च एषामेव
तु कुर्वताम् । स हि स्म विरजा भूत्वा वसतेऽन्यप्रशंसया ॥ २८ ॥ स एवं श्लोकं दृष्ट्वा तु जया देवानथाब्रवीत् । वैवस्वतेऽन्तरेऽतीते मत्समीपमिहै
ष्यथ ॥ २९ ॥ ततो यूयं मया सार्द्धं सिद्धिं प्राप्स्यथ शाश्वतीम् । एवमुक्त्वा तु तान् ब्रह्मा तत्रैवान्तरधीयत ॥ ३० ॥ ततो देवास्तिरोभूते ईश्वरे ह्यकु
तोभयम् । प्रपन्ना अणिमाद्यैश्च युक्ता योगबलान्विताः ॥ ३१ ॥ ततस्तेषान्तु यास्तन्वस्ताऽभवन् द्वादश ह्रदाः । जया इति समाख्याता जाता
श्चोदधिसन्निभाः ॥ ३२ ॥ ततः स्वायम्भुवे तस्मिन् सर्गे ते जज्ञिरे सुराः । अजितायां रुचेः पुत्रा अजिता द्वादशात्मकः ॥ ३३ ॥ विधिश्च मुनयश्चैव
क्षेमो नन्दोऽव्ययस्तथा । प्राणोऽपानः सुधामा च ऋतुशक्तिव्यवस्थिताः । इत्येते मानसाः सर्वे अजिता द्वादश स्मृताः ॥ ३४ ॥ ते च यज्ञे सुरैः
सार्द्धं यज्ञभाजस्तदा स्मृताः । स्वायम्भुवेऽन्तरे पूर्वे ततः स्वारोचिषे पुनः । तुषितायां समुत्पन्नाः पुनः पुत्राः स्वरोचिषः ॥ ३५ ॥ तुषिता नाम ते
ह्यासन् प्राणाख्या याज्ञिकाः सुराः । पुनस्ते तुषिता देवा उत्तमे त्वन्तरे स्वयम् ॥ ३६ ॥ उत्तमस्य तु ते पुत्राः सत्यायां जज्ञिरे शुभाः । ततः सत्याः
स्मृता देवा उत्तमे चान्तरे तदा ॥ ३७ ॥ अभजन् यज्ञभाजस्ते तृतीये द्वापरान्तरे । ते तु सत्याः पुनर्देवाः सम्प्राप्ते तामसेऽन्तरे ॥ ३८॥ हर्या ये
तमसः पुत्रा जज्ञिरे द्वादशैव तु । हरयो नाम ते देवा यज्ञभाजस्तथाऽभवन् ॥ ३९ ॥ ततस्ते हरयो देवाः प्राप्ते चारिष्णवेऽन्तरे । वैकुण्ठायां ततस्ते
वै चारिष्णोर्जज्ञिरे सुराः । वैकुण्ठा नाम ते देवाः पञ्चमस्यान्तरे मनोः ॥ ४० ॥ ततस्ते वै पुनर्देवा वैकुण्ठाः प्राप्य चाक्षुषम् । साध्यायां द्वादश सुता
जज्ञिरे धर्मसूनवः ॥ ४१ ॥ ततस्ते वै पुनः साध्याः संक्षीणे चाक्षुषेऽन्तरे । उपस्थिते मनोः सर्गे पुनर्वैवस्वतस्य ह ॥ ४२ ॥ आद्ये त्रेतायुगमुखे प्राप्ते
वैवस्वतस्य तु ! अंशेन साध्यास्तेऽदित्यां मारीचात् कश्यपात् पुनः ॥ ४३ ॥ जज्ञिरे द्वादशादित्या वर्त्तमानेऽन्तरे पुनः । यदा त्वेते समुत्पन्नाश्चाक्षुष
स्यान्तरे मनोः ॥ ४४ ॥ ततः स्वायम्भुवे साध्या जज्ञिरे द्वादशामराः । एवमाद्या जयास्ते वै शापात्समभवंस्तदा ॥ ४५ ॥ य इमां सप्तसम्भूतिं
देवानां देवशासनात् । पठेद्यः श्रद्धया युक्तः प्रत्यवायं न गच्छति ॥ ४६ ॥ इत्येते भूतयः सप्त जयानां सप्तलक्षणाः । परिक्रान्ता मया चाद्य किम्भूयः
श्रोतुमिच्छथ ॥ ४७ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ दैत्यानां दानवानाञ्च गन्धर्वोरगरक्षसाम् । सर्वभूतपिशाचानां पशूनां पक्षिवीरुधाम् । उत्पत्तिं

निधनञ्चैव विस्तरात् कथयस्व नः ॥ ४८ ॥ एवमुक्तस्तदा सूत उवाच ऋषिसत्तमान् । दितेः पुत्रद्वयं जज्ञे कश्यपादिति नः श्रुतम् ॥ ४९ ॥
कश्यपस्यात्मजौ तौ वै सर्वेभ्यः पूर्वजौ स्मृतौ । सूत्येऽह्न्यतिरात्रस्य कश्यपस्याश्वमेधिके ॥ ५० ॥ हिरण्यकशिपुर्नाम प्रथमं ऋत्विगासनम् । दित्या
गर्भाद्विनिःसृत्य तत्रासीनोच्चसंसदि । हिरण्यकशिपुस्तस्मात् कर्मणा तेन स स्मृतः ॥ ५१ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ हिरण्यकशिपोर्नाम जन्म चैव महात्मनः ।
प्रभावश्चैव दैत्यस्य विस्तराद्ब्रूहि नः प्रभो ॥ ५२ ॥ सूत उवाच ॥ कश्यपस्याश्वमेधोऽभूत् पुण्यो वै पुष्करे पुरा । ऋषिभिर्देवताभिश्च गन्धर्वै
रुपशोभितः॥५३॥ उत्कृष्टेनैव विधिना आख्यानादौ यथाविधि । आसनान्युपक्लृप्तानि काञ्चनानि तु पञ्च वै॥५४॥कुशपूतानि त्रीण्यत्र कूर्चफलकमेव च ।
मुख्यार्त्विजश्च चत्वारस्तेषान्तान्युपकल्पयेत् ॥५५॥ शुभं तत्रासनं यत्तु होतुरर्थे प्रकल्पितम् । हिरण्मयं तथा दिव्यं दिव्यास्तरणसंस्तृतम्॥५६॥ अन्तर्वत्नी
दितिश्चैव पत्नीत्वं समुपागता । दश वर्षसहस्राणि गर्भस्तस्या अवर्तत ॥ ५७॥ स तु गर्भाद्विनिःसृत्य मातुर्वै उदरात्तदा । उपक्लृप्तासनं यत्तु होतुरर्थे हिरण्म
यम् । निषसाद सगर्भोऽत्र तत्रासीनः शशंस च ॥५८॥ आख्यानपञ्चमान् वेदान् महर्षिः काश्यपो यथा । तं दृष्ट्वा मुनयस्तस्य नामाकुर्वंस्तु तद्विधम्॥५९॥
हिरण्यकशिपुस्तस्मात् कर्मणा तेन विश्रुतः । हिरण्याक्षोऽनुजस्तस्य सिंहिका तस्य चानुजा । राहोः सा जननी देवी विप्रचित्तेः परिग्रहात् ॥ ६० ॥
हिरण्यकशिपुर्दैत्यश्चचार परमं तपः । शतं वर्षसहस्राणां निराहारो ह्यधःशिराः ॥ ६१ ॥ तं ब्रह्मा छन्दयामास दैत्यं तुष्टो वरेण तु । सर्वामरत्वं
विप्रेभ्यः सर्वभूतेभ्य एव च । योगाद्देवान् विनिर्जित्य सर्वदेवत्वमास्थितः ॥ ६२ ॥ दानवाश्चासुराश्चैव देवाः समा भवन्तु वै । मारुतेर्यन्महैश्वर्यमेष मे
दीयतां वरः ॥ ६३ ॥ एवमुक्तोऽथ ब्रह्मा तु तस्मै दत्त्वा यथेप्सितम् । दत्त्वा तस्मै वरान् दिव्यान् तत्रैवान्तरधीयत । हिरण्यकशिपुर्दैत्यः श्लोकैर्गीतः
पुरातनैः ॥ ६४ ॥ राजा हिरण्यकशिपुर्यां यामाशां निषेवते । तस्यास्तस्या दिशो देवा नमश्चक्रुर्महर्षिभिः ॥ ६५ ॥ एवंप्रभावो दैत्येन्द्रो हिरण्यकशिपु
र्द्विजाः । तस्यासीन्नरसिंहः स विष्णुर्मृत्युः पुरा किल । नखैस्तु तेन निर्भिन्नस्ततः शुद्धा नखाः स्मृताः ॥ ६६ ॥ हिरण्याक्षसुताः पञ्च विक्रान्ताः सुमहा
बलाः । उत्कुरः शकुनिश्चैव कालनाभस्तथैव च ॥ ६७ ॥ महानाभश्च विक्रान्तो भूतसन्तापनस्तथा । हिरण्याक्षसुता ह्येते देवैरपि दुरासदाः ॥ ६८ ॥
तेषां पुत्राश्च पौत्राश्च बाडेयः सगणः स्मृतः । शतन्तानि सहस्राणि निहतास्तारकामये ॥ ६९ ॥ हिरण्यकशिपोः पुत्राश्चत्वारस्तु महाबलाः । प्रह्लादः
पूर्वजस्तेषामनुह्लादस्तथैव च । संह्लादश्च ह्रदश्चैव ह्रदपुत्रान्निबोधत ॥ ७० ॥ ह्रादो निसुन्दश्च तथा ह्रदपुत्रौ बभूवतुः । सुन्दोपसुन्दौ विक्रान्तौ निसुन्दतन
यावुभौ ॥ ७१ ॥ ब्रह्मघ्नस्तु महावीर्यो मूकस्तु ह्रददायिनः । मारीचः सुन्दपुत्रस्तु ताडकामुपपद्यते ॥७२॥ ताडका निहता साऽथ राघवेण बलीयसा ।

मूको विनिहतश्चापि किराते सव्यसाचिना ॥ ७३ ॥ उत्पन्ना महता चैव तपसा भाविताः स्वयम्। तिस्रः कोटयस्तु तेषां वै मणिवर्त्तनिवासिनाम्।
अवध्या देवतानां वै निहताः सव्यसाचिना ॥७४॥ अनुह्लादसुतो वायुः शिनीवाली तथैव च। तेषान्तु शतसाहस्रो गणो हालाहलः स्मृतः ॥७५॥ वैरो
चनस्तु प्राह्लादिः पञ्च तस्यात्मजाः स्मृताः। गवेष्ठी कालनेमिश्च जम्भो बाष्कल एव च। शम्भुस्तु अनुजस्तेषां स्मृताः प्राह्लादिसूनवः ॥ ७६ ॥
यथाप्रधानं वक्ष्यामि तेषां पुत्रान् दुरासदान्। शुम्भश्चैव निशुम्भश्च विष्वक्सेनो महौजसः ॥ ७७ ॥ गवेष्ठिनः सुता ह्येते जम्भस्य शतदुन्दुभिः।
तथा दक्षश्च खण्डश्च त्रयस्तु जम्भसूनवः ॥ ७८ ॥ विरोधश्च मनुश्चैव वृक्षायुः कुशलीमुखः। बाष्कलस्य सुता ह्येते कालनेमिसुतान् शृणु ॥ ७९ ॥
ब्रह्मजित् क्षत्रजिच्चैव देवान्तकनरान्तकौ। कालनेमिसुता ह्येते शम्भोस्तु शृणुत प्रजाः ॥ ८० ॥ धनुको ह्यसिलोमा च नाबलश्च सगोमुखः।
गवाक्षश्चैव गोमांश्च शम्भोः पुत्राः प्रकीर्त्तिताः ॥ ८१ ॥ विरोचनस्य पुत्रस्तु बलिरेकः प्रतापवान्। बलेः पुत्रशतं जज्ञे राजानः सर्व एव ते ॥ ८२ ॥
तेषां प्रधानाश्चत्वारो विक्रान्ताः सुमहाबलाः। सहस्रबाहुर्ज्येष्ठस्तु बाणो द्रविणसम्मतः। कुम्भनाभो गर्द्दभाक्षः कुशिरित्येवमादयः ॥ ८३ ॥ शकुनी
पूतना चैव कन्ये द्वे तु बलेः सुते। बलेः पुत्राश्च पौत्राश्च शतशोऽथ सहस्रशः ॥ ८४ ॥ बलियो नामविख्यातो गणो विक्रान्तपौरुषः। बाणस्य चन्द्र
मनसो लौहित्यमुपपद्यते ॥ ८५ ॥ दितिर्विनष्टपुत्रा वै तोषयामास कश्यपम्। स कश्यपः प्रसन्नात्मा सम्यगाराधितस्तया। वरेण च्छन्दयामास सा च
वव्रे वरं ततः ॥ ८६ ॥ स तु तस्यै वरं प्रादात् प्रार्थितं भगवन् प्रभुः। किमिच्छसि मयि शुभे मारीचस्तामभाषत ॥ ८७ ॥ मारीचं कश्यपं तुष्टं
भर्तारं प्राञ्जलिस्तथा। हतपुत्रास्मि भगवान् आदित्यैस्तव सूनुभिः ॥ ८८ ॥ शक्रहन्तारमिच्छेयं पुत्रं दीर्घतपोऽन्वितम्। अहं तपश्चरिष्यामि गर्भ
माधातुमर्हसि ॥ ८९ ॥ तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा मारीचः कश्यपस्तथा। प्रत्युवाच महातेजा दितिं परमदुःखिताम् ॥ ९० ॥ एवं भवतु
भद्रन्ते शुचिर्भव तपोधने। जनयिष्यसि सत्पुत्रं शक्रहन्तारमाहवे ॥ ९१ ॥ पूर्णं वर्षशतं तावत् शुचिर्यदि भविष्यसि। पुत्रं त्रिलोकप्र
चरमथ त्वं जनयिष्यसि ॥ ९२ ॥ एवमुक्त्वा महातेजास्तया समवसत् प्रभुः। तामालिङ्गय त्रिभुवनं जगाम भगवानृषिः ॥ ९३ ॥
गते भर्त्तरि सा देवी दितिः परमहर्षिता। कुशलं वनमासाद्य तपस्तेपे सुदारुणम् ॥ ९४ ॥ तपस्तस्यान्तु कुर्वन्त्यां परिचर्याञ्चकार ह। ॥११४॥
सहस्राक्षः सुरश्रेष्ठः परया गुणसम्पदा ॥ ९५ ॥ अग्निं समित्कुशं काष्ठं फलं मूलं तथैव च। न्यवेदयत् सहस्राक्षो यच्चान्यदपि किञ्चन ॥ ९६ ॥
गात्रसंवाहनैश्चैव श्रमापनयनैस्तथा। शक्रः सर्वेषु (लोकेषु) कालेषु दितिं परिचचार ह। एवमाराधिता शक्रमुवाचाथ दितिस्तथा ॥ ९७ ॥

दितिरुवाच ॥ प्रीता तेऽहं सुरश्रेष्ठ दशवर्षाणि पुत्रक । अवशिष्टानि भद्रन्ते भ्रातरं द्रक्ष्यसे ततः ॥ ९८ ॥ जयलिप्सां समाधास्ये लब्धाहं
तादृशं सुतम् । त्रैलोक्यविजयं पुत्र प्राप्स्यामि सह तेन वै ॥ ९९ ॥ एवमुक्त्वा दितिः शक्रं मध्यं प्राप्ते दिवाकरे । निद्रयापहृता देवी जान्वोः
कृत्वा शिरस्तदा ॥ १०० ॥ दृष्ट्वा तामशुचिं शक्रः पादयोर्गतमूर्द्धजाम् । तस्यास्तदन्तरं लब्ध्वा जहास च मुमोद च ॥ १०१ ॥ तस्याः शरीरं विवृतं
विवेशाथ पुरन्दरः । प्रविश्य चामितं दृष्ट्वा गर्भमिन्द्रो महौजसम् । अभिनत्स प्रधानन्तु कुलिशेन महायशाः ॥ १०२ ॥ भिद्यमानस्तदा गर्भो
वज्रेण शतपर्वणा । रुरोद सस्वरं भीमं वेपमानः पुनः पुनः । मारोदीरिति तं गर्भं शक्रः पुनरभाषत ॥ १०३ ॥ तं गर्भं सप्तधाभूतं ह्येकैकं सप्तधा
पुनः । कुलिशेन बिभेदेन्द्रस्ततो दितिरबुध्यत ॥ १०४ ॥ न हन्तव्यो न हन्तव्य इत्येवं दितिरब्रवीत् । निष्पपातोदराद्वज्री मातुर्वचनगौरवात् ।
प्राञ्जलिर्वज्रसहितो दितिं शक्रोऽभ्यभाषत ॥ १०५ ॥ अशुचिर्देवि सुप्तासि पादयोर्गतमूर्द्धजा । तदन्तरमहं लब्ध्वा शक्रहन्तारमाहवे ।
भिन्नवान् गर्भमेतन्ते बहुधा क्षन्तुमर्हसि ॥ १०६ ॥ तस्मिंस्तु विफले गर्भे दितिः परमदुःखिता । सहस्राक्षं ततो वाक्यं मातुर्नयनम
ब्रवीत् ॥ १०७ ॥ ममापराधाद्गर्भोऽयं यदि ते विफलीकृतः । नापराधोऽस्ति देवेश ऋषिपुत्र महाबल ॥ १०८ ॥ शत्रोर्वधे न दोषोऽस्ति
तेन त्वां न शपामि भोः । प्रियन्तु कर्त्तुमिच्छामि श्रेयो गर्भस्य मे कुरु ॥ १०९ ॥ भवन्तु मम पुत्राणां सप्त स्थानानि वै दिवि ।
वातस्कन्धानिमान् सप्त चरन्तु मम पुत्रकाः । मरुतश्चेति विख्याता गणास्ते सप्त सप्तकाः ॥ ११० ॥ पृथिव्यां प्रथमस्कन्धो द्वितीयश्चैव भास्करे ।
सोमे तृतीयो विज्ञेयश्चतुर्थो ज्योतिषां गणे ॥ १११ ॥ ग्रहेषु पञ्चमश्चैव षष्ठः सप्तर्षिमण्डले । ध्रुवे तु सप्तमश्चैव वातस्कन्धः परस्तु सः ॥ ११२ ॥
तान्येते विचरन्त्वद्य काले काले ममात्मजाः । वातस्कन्धानिमान् भूत्वा चरन्तु मम पुत्रकाः ॥ ११३ ॥ पृथिव्यां प्रथमस्कन्धो अमेध्येभ्यो य आवहः ।
चरन्तु मम पुत्रास्ते प्रथमश्चरताङ्गणः ॥ ११४ ॥ द्वितीयश्चापि मेघेभ्य आसूर्यात् प्रवहस्तु यः । वातस्कन्धं द्वितीयन्तु द्वितीयश्चरताङ्गणः
॥ ११५ ॥ सूर्योर्द्धन्तु ततः सोमादुद्वहो यस्तु वै स्मृतः । वातस्कन्धन्तु तं प्राहुस्तृतीयश्चरताङ्गणः ॥ ११६ ॥ सोमादूर्द्ध्वं तथर्क्षेभ्यश्चतुर्थः सुवहस्तु
यः । चतुर्थो मम पुत्राणां गणस्तु चरतां विभो ॥११७॥ ऋक्षेभ्यश्च तथैवोर्द्ध्वमाग्रहाद्विवहस्तु यः । पञ्चमं पञ्चमः सौम्यः स्कन्धस्तु चरताङ्गणः ॥११८॥
ऊर्द्ध्वं ग्रहादृषिभ्यस्तु षष्ठो यो वै परावहः । चरन्तु मम पुत्रास्तु तत्र षष्ठे गणे तु ये ॥ ११९ ॥ सप्तर्षयस्तथैवोर्द्ध्वमाध्रुवात् सप्तमस्तु यः । वात
स्कन्धः परिवहस्तत्र तिष्ठन्तु मे सुताः ॥ १२० ॥ एतत् सर्वं चरन्त्वेते काले काले ममात्मजाः । तत्र तेन च नाम्ना वै भवन्तु मरुतस्त्विमे ॥ १२१ ॥

ततस्तेषान्तु नामानि मातापुत्रौ प्रचक्रतुः। तत्कृते कर्मभिश्चैव मरुतो वै पृथक् पृथक् ॥ १२२ ॥ सत्त्वज्योतिस्तथादित्यः सत्यज्योतिस्तथाऽपरः। तिर्यग्ज्योतिश्च सज्योतिर्ज्ज्योतिष्मानपरस्तथा ॥ १२३ ॥ प्रथमस्तु गणः प्रोक्तो द्वितीयं मे निबोधत। ऋतजित्सत्यजिच्चैव सुषेणः सेनजित्तथा ॥१२४॥ सत्यमित्रोऽभिमित्रश्च हरिमित्रस्तथाऽपरः। गण एष द्वितीयस्तु तृतीयं मे निबोधत ॥ १२५ ॥ कृतः सत्यो ❋ ❋ ❋ ❋ ध्रुवो धर्त्ता विधारयः। ध्वान्तश्चैव धुनिश्चैव ह्युग्रो भीमस्तथैव च। अभियुः साक्षिपश्चैवमाह्वयश्च गणः स्मृतः ॥ १२६ ॥ ईदृक् चैव तथान्यादृक् यादृक् च प्रतिकृत्तथा। (?)समितिश्चैव संरम्भश्च तथा गणः ॥१२७॥ ईदृक् च पुरुषश्चैव अन्यादृक्षाच्च चेतसः। समितासमितदृक्षाच्च प्रतिदृक्षाच्च वै गुणाः ॥ १२८॥ एते ह्येकोनपञ्चाशन्मरुतो नामतः स्मृताः। प्रसंख्यातास्तथा ताभ्यां दित्या चन्द्रेण चैव हि ॥ १२९ ॥ श्रुत्वा तेषान्तु नामानि दितिरिन्द्रमुवाच ह। वातस्कन्धं चरन्त्वेते मम पुत्राश्च पुत्रक। विचरन्तु च भद्रन्ते देवैः सह ममात्मजाः ॥ १३० ॥ तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा सहस्राक्षः पुरन्दरः। उवाच प्राञ्जलिर्भूत्वा मातर्भवतु तत्तथा ॥ १३१ ॥ सर्वमेतद्यथोक्तन्ते भविष्यति न संशयः। देवभूता महात्मानः कुमारा देवसंमताः। देवैः सह भविष्यन्ति यज्ञभाजस्तथात्मजाः ॥ १३२ ॥ तस्मात्ते मरुतो देवाः सर्वे चेन्द्रानुजामराः। विज्ञेयाश्चामराः सर्वे दितिपुत्रास्तपस्विनः ॥ १३३ ॥ एवं तौ निश्चयं ज्ञात्वा मातापुत्रौ तपोधनौ। जग्मतुस्त्रिदिवं हृष्टौ शक्रोऽपि त्रिदिवं गतः ॥१३४॥ मरुतां हि शुभं जन्म शृणुयाद्यः पठेत वा। नावृष्टिभयमाप्नोति बह्वायुश्च भवेत्ततः ॥ १३५ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते कश्यपीयप्रजासर्गो नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥ ७ ॥ सूत उवाच ॥ अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि दनुपुत्रान्निबोधत। अभवन् दनुपुत्रास्तु वंशे ख्याता महासुराः ॥ १ ॥ विप्रचित्तिप्रधानास्ते शतं तीव्रपराक्रमाः। सर्वे लब्धवराश्चैव सुतप्ततपसस्तथा ॥ २ ॥ सत्यसन्धाः पराक्रान्ताः क्रूरा मायाविनश्च ते। महाबला अयज्वानो ह्यब्रह्मण्याश्च दानवाः। कीर्त्यमानान्मया सर्वान् प्राधान्येन निबोधत ॥ ३ ॥ द्विमूर्द्धा शङ्कुवर्णश्च तथा शङ्कुनिरामयः। शङ्कुकर्णो महाविश्वो गवेष्ठिर्दुन्दुभिस्तथा ॥ ४ ॥ अजामुखोऽथ भगवान् शिलोवामनसस्तथा। मरीचिरक्षकश्चैव महागार्ग्योऽङ्गिरावृतः ॥ ५ ॥ विक्षोभ्यश्च सुकेतुश्च सुवीर्यः सुहृदस्तथा। इन्द्रजिद्विश्वजिच्चैव तथा सुरविमर्द्दनः ॥ ६ ॥ एकचक्रः सुबाहुश्च तारकश्च महाबलः। वैश्वानरः पुलोमा च प्रवीणोऽथ महाशिराः ॥ ७ ॥ स्वर्भानुर्वृषपर्वा च मुण्डकश्च महासुरः। धृतराष्ट्रश्च सूर्यश्च चन्द्र इन्द्रश्च तापिनः ॥ ८ ॥ सूक्ष्मश्चैव निचन्द्रश्च ऊर्णनाभो महागिरिः। असिलोमा सुकेशश्च सदश्च बलको दश ॥ ९ ॥ तथा गगनमूर्द्धा च कुम्भनाभा महोदरः। प्रमोदाह्श्च कुपथो हयग्रीवश्च वीर्यवान् ॥ १० ॥ असुरश्च विरूपाक्षः सुपथोऽथ महासुरः। अजो हिरण्मयश्चैव

शतमायुश्च शम्बरः ॥ ११ ॥ शरभः शलभश्चैव सूर्याचन्द्रमसावुभौ । असुराणां सुरावेतौ सुराणां साम्प्रताविमौ ॥ १२ ॥ इति पुत्रा दनोर्वंशाः प्रधानाः परिकीर्तिताः । तेषामपरिसङ्ख्येयं पुत्रपौत्राद्यनन्तकम् ॥ १३ ॥ इत्येते त्वसुराः प्रोक्ता दैतेया दानवाश्च ये । स्वर्भानुस्तु स्मृतो दैत्यो ह्यनुभानुर्दनोः सुतः । इमे तु वंशानुगता दनोः पुत्रास्तु ये स्मृताः ॥ १४ ॥ एकाक्ष ऋषभोऽरिष्टः प्रबन्धनरकावपि । इन्द्रबाधनकेशी च मेरुः शम्बोऽथ धेनुकः ॥ १५ ॥ गवेष्टिश्च गवाक्षश्च तालकेतुश्च वीर्यवान् । एते मनुष्यधर्मास्तु दनोः पुत्रा मया स्मृताः ॥ १६ ॥ दैत्यदानवसंहर्षे जाता भीमपराक्रमाः । सिंहिकायामथोत्पन्ना विप्रचित्तिसुतास्त्विमे ॥ १७ ॥ सैंहिकेया इति ख्याताश्चतुर्दश महासुराः । शतगालश्च बलवान्व्यासः शाम्बस्तथैव च ॥ १८ ॥ अनुलोमः शुचिश्चैव वातापिश्च सितांशुकः । हरः कल्पः कालनाभो भौमश्च नरकस्तथा ॥ १९ ॥ राहुर्ज्येष्ठस्तु तेषां वै चन्द्रसूर्यप्रमर्दनः । इत्येते सिंहिकापुत्रा देवैरपि दुरासदाः ॥ २० ॥ दारुणाभिजनाः क्रूराः सर्वे ब्रह्मद्विषश्च ते । दशान्यानि सहस्राणि सैंहिकेयो गणः स्मृतः ॥ २१ ॥ निहतो जामदग्न्येन भार्गवेण बलीयसा । स्वर्भानोस्तु प्रभा कन्या पुलोम्नोऽथ शची तथा ॥ २२ ॥ उपदानवी यमस्यापि शर्मिष्ठा वार्षपर्वणी । पुलोमा कालिका चैव वैश्वानरसुते उभे ॥ २३ ॥ प्रभाया नहुषः पुत्रो जयन्तश्च शचीसुतः । पुरुं जज्ञेऽथ शर्मिष्ठा दुष्मन्तमुपदानवी ॥ २४ ॥ वैश्वानरसुते ह्येते पुलोमा कालिका उभे । उभे ह्यपि तु ते कन्ये मारीचस्य परिग्रहे ॥ २५ ॥ ताभ्यां पुत्रसहस्राणि षाष्टिर्दानवपुङ्गवाः । चतुर्दश तथान्यानि हिरण्यपुरवासिनाम् ॥ २६ ॥ पौलोमाः कालकेयाश्च दानवाः सुमहाबलाः । अवध्या दानवानां ते निहताः सव्यसाचिना ॥ २७ ॥ मयस्य जाता ये पुत्राः सर्वे वीरपराक्रमाः । मायावी दुन्दुभिश्चैव वृषश्च महिषस्तथा ॥ २८ ॥ बालिको वज्रकर्णश्च कन्या मन्दोदरी तथा । दैत्यानां दानवानाञ्च सर्ग एष प्रकीर्त्तितः ॥ २९ ॥ दनायुषायाः पुत्रास्तु स्मृताः पञ्च महाबलाः । अरूरुर्बलिजम्भौ च विरक्षश्च विषस्तथा ॥ ३० ॥ अरूरोस्तनयः क्रूरो धुन्धुर्नाम महासुरः । निहतः कुवलाश्वेन उत्तङ्कवचनात् किल ॥ ३१ ॥ बलेः पुत्रौ महावीर्यौ तेजसाप्रतिमावुभौ । कुभिलश्च वर्मा च स कर्णः पूर्वजन्मनि ॥ ३२ ॥ विरक्षस्यापि पुत्रौ द्वौ कालकश्च वरश्च तौ । विषस्य त्वभवन् पुत्राश्चत्वारः क्रूरकर्मणः । श्राद्धहा यज्ञहा चैव ब्रह्महा पशुहा तथा ॥ ३३ ॥ क्रान्ता दनायुषापुत्रा वृत्रस्यापि निबोधत । जज्ञिरे श्वसनाद्धोराद्वृत्रस्येन्द्रेण युध्यतः ॥ ३४ ॥ भर्तारो मनसा ख्याता राक्षसाः सुमहाबलाः । शतं तानि सहस्राणि महेन्द्रानुचराः स्मृताः ॥ ३५ ॥ सर्वे ब्रह्मविदः सौम्या धार्मिकाः सूक्ष्ममूर्त्तयः । प्रजास्वन्तर्गताः सर्वे निवसन्ति सुधार्मिकाः ॥ ३६ ॥ दैत्यानां दानवानाञ्च सर्ग एष प्रकीर्त्तितः । प्रवाह्यजनयत् पुत्रान् यज्ञे वै गायनोत्तमान् ॥ ३७ ॥ सत्त्वनः सत्वात्मकश्चैव

कलापश्चैव वीर्यवान् । कृतवीर्यो ब्रह्मचारी सुपाण्डुश्चैव सप्तमः ॥ ३८ ॥ पनश्चैव तरण्यश्च सुचन्द्रो दशमस्तथा । इत्येते देवगन्धर्वा विज्ञेयाः परिकीर्त्तिताः ॥ ३९ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते कश्यपीयप्रजासर्गो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥ ७ ॥ सूत उवाच ॥ गन्धर्वाप्सरसः पुण्या मौनेयाः परिकीर्त्तिताः । चित्रसेनोग्रसेनश्च ऊर्णायुरनघस्तथा ॥ १ ॥ धृतराष्ट्रः पुलोमा च सूर्यवर्चास्तथैव च । युगपत्तृणपत्कालिर्दितिश्चित्ररथ स्तथा ॥ २ ॥ त्रयोदशो भ्रमिशिराः पर्जन्यश्च चतुर्दशः । कलिः पञ्चदशश्चैव नारदश्चैव षोडशः । इत्येते देवगन्धर्वा मौनेयाः परिकीर्त्तिताः ॥ ३ ॥ चतुस्त्रिंशद्यवीयस्यस्तेषामप्सरसः शुभाः । अन्तरा दारवत्या च प्रियमुख्या सुरोत्तमा ॥ ४ ॥ मिश्रकेशी तथा शाची पर्णिनी वाप्यलम्बुषा । मारीची पुत्रिका चैव विद्युद्वर्णा तिलोत्तमा ॥ ५ ॥ अद्रिका लक्षणा चैव देवी रम्भा मनोरमा । सुवरा च सुबाहुश्च पूर्णिता सुप्रतिष्ठिता ॥ ६ ॥ पुण्डरीका सुगन्धा च सुदन्ता सुरसा तथा । हेमसारा सुती चैव सुवृत्ता कमला च या ॥ ७ ॥ सुभुजा हंसपादा च लौकिक्योऽप्सरसस्तथा । गन्धर्वाप्सरसो ह्येता मौनेयाः परिकीर्त्तिताः ॥ ८ ॥ गन्धर्वाणां दुहितरो मया याः परिकीर्त्तिताः । तासां नामानि सर्वासां कीर्त्यमानानि मे शृणु ॥ ९ ॥ सुयशा प्रथमा तासां गान्धर्वी तदनन्तरम् । विद्यावती चारुमुखी सुमुखी च वरानना ॥ १० ॥ तत्रेमे सुयशापुत्रा महाबलपराक्रमाः । प्रचेतसः सुता यक्षास्तेषां नामानि मे शृणु ॥ ११ ॥ कम्बलो हरिकेशश्च कपिलः काञ्चनस्तथा । मेघमाली तु यक्षाणां गण एष उदाहृतः ॥ १२ ॥ सुयशाया दुहितरश्चतस्रोऽप्सरसः स्मृताः । तासां नामानि वै सम्यग् ब्रुवतो मे निबोधत ॥ १३ ॥ लोहेयी त्वभवज्ज्येष्ठा भरता तदनन्तरम् । कृशाङ्गी च विशाला च रूपेणाप्रतिमा तथा ॥ १४ ॥ ताभ्योऽपरे यक्षगणाश्चत्वारः परिकीर्त्तिताः । उत्पादिता विशालेन विक्रान्तेन महात्मना ॥ १५ ॥ लोहेयो भरतेयश्च कृशाङ्गेयश्च विश्रुतः । विशालेयश्च यक्षाणां पुराणे प्रथिता गणाः ॥ १६ ॥ इत्येतैरसुरैर्घोरैर्महाबलपराक्रमैः । लोकैर्यक्षगणैर्व्याप्ता लोकालोक विदांवराः ॥ १७ ॥ गन्धर्वाश्चाथ वालेया विक्रान्तेन महात्मना । उत्पादिता महावीर्या महागन्धर्वनायकाः ॥ १८ ॥ विक्रमौदार्यसम्पन्ना महाबलपराक्रमाः । तेषां नामानि वक्ष्यामि यथावदनुपूर्वशः ॥ १९ ॥ चित्राङ्गदो महावीर्यश्चित्रवर्मा तथैव च । चित्रकेतुर्महाभागः सोमदत्तोऽथ वीर्यवान् । तिस्रो दुहितरश्चैव तासां नामानि वक्ष्यते ॥ २० ॥ प्रथमा त्वग्निका नाम कम्बला तदनन्तरम् । तथा वसुमती नाम रूपेणाप्रतिमौजसः ॥ २१ ॥ ताभ्यः परे कुमारेण गणा उत्पादितास्त्विमे । त्रयो गन्धर्वमुख्यानां विक्रान्ता युद्धदुर्मदाः ॥ २२ ॥ आग्नेयाः काम्बलेयाश्च तथा वसुमतीसुताः । तैर्गणैर्विविधैर्व्याप्तमिदं लोकचराचरम् ॥ २३ ॥ विद्यावन्तश्च तेनैव विक्रान्तेन महात्मना । उत्पादिता महाभागा रूपविद्याधनेश्वराः ॥ २४ ॥ तेषामुदीर्ण

वीर्याणां गन्धर्वाणां महात्मनाम् । नामानि कीर्त्यमानानि शृणुध्वं मे विवक्षतः ॥ २५ ॥ हिरण्यरोमा कपिलः सुलोमा मागधस्तथा । चन्द्रकेतुश्च
वै गाङ्गो गोदश्चैव महाबलः ॥ २६ ॥ महाविद्यावदातानां विक्रान्तानां तपस्विनाम् । इत्येवमादिर्हि गणो द्वे चान्ये च सुलोचने ॥ २७ ॥ शिवा च
सुमनाश्चैव ताभ्यामपि महात्मना । उत्पादिता विश्रवसा विद्याचरणगोचराः ॥ २८ ॥ शैवेयाश्चैव विक्रान्तास्तथा सौमनसो गणाः । एतैर्व्याप्तमिदं
लोकं विद्याधरगणैस्त्रिभिः ॥ २९ ॥ एभ्योऽनेकानि जातानि अम्बरान्तरचारिणाम् । लोके गणशतान्येव विद्याधरविचेष्टितात् ॥ ३० ॥ अश्वमुखाश्च
तेनैव विक्रान्तेन महात्मना । उत्पादिता ह्यश्वमुखाः किन्नरांस्तान्निबोधत ॥ ३१ ॥ समुद्रः सेनः कालिन्दो महानेत्रो महाबलः । सुवर्णघोषः सुग्रीवो महा
घोषश्च वीर्यवान् ॥ ३२ ॥ इत्येवमादिर्हि गणः किन्नराणां महात्मनाम् । हयाननानां विद्वद्भिर्विस्तीर्णः परिकीर्त्यते ॥ ३३ ॥ तथासमुत्थितेनैव
विक्रान्तेन महात्मना । उत्पादिता नरमुखाः किन्नराः शांशपायनाः ॥ ३४ ॥ हरिषेणः सुषेणश्च वारिषेणश्च वीर्यवान् । रुद्रदत्तेन्द्रदत्तौ च चन्द्रद्रुम
महाद्रुमौ ॥ ३५ ॥ बिन्दुश्च बिन्दुसारश्च चन्द्रवंशाश्च किन्नराः । इत्येते किन्नराः श्रेष्ठा लोके ख्याताः सुशोभनाः ॥ ३६ ॥ नृत्यगीतप्रगल्भानामेतेषां
द्विजसत्तमाः । लोके गणशतान्येव किन्नराणां महात्मनाम् ॥ ३७ ॥ यक्षा यक्षोपशान्तश्च लौहेया रूपशालिनी । दुहिता सुरविन्देति प्रकाशा सिद्धस
म्मता ॥ ३८ ॥ उपायाकेतनस्याहि स्वयमुत्पादितो गणः । करालकेन भूतानां तेषां नामानि मे शृणु ॥ ३९ ॥ भूता भूतगणैर्ज्ञेया आवेशकनिवे
शकाः । इत्येवमादिर्हि गणो भूमिगोचरकः स्मृतः ॥ ४० ॥ विज्ञेय इह लोकेऽस्मिन् भूतानां भूतनायकः । ये उत्कृष्टा भवन्त्येषामम्बरान्तरचारि
णाम् । वृक्षाग्रमात्रमाकाशं ते चरन्ति न संशयः ॥ ४१ ॥ तत्रेमे देवगन्धर्वाः प्रायेण कथिता मया । देवोपस्थाननिरता विज्ञेयास्ते यशस्विनः ॥ ४२ ॥
नारायणं सुरगुरुं विरजं पुष्करेक्षणम् । हिरण्यगर्भञ्च तथा चतुर्वक्त्रं स्वयम्भुवम् ॥ ४३ ॥ शङ्करञ्च महादेवमीशानञ्च जगत्प्रभुम् । इन्द्रपूर्वांस्तथा
दित्यान् रुद्रांश्च वसुभिः सह ॥ ४४ ॥ उपतस्थुः सगन्धर्वा नृत्यगीतविशारदाः । त्रिदशाः सर्वलोकस्था निपुणा गीतवादिनः ॥ ४५ ॥ हंसो ज्येष्ठः
कनिष्ठोऽन्यो मध्यमौ च हहा हुहूः । चतुर्थो धिषणश्चैव ततो वासिरुचिस्तथा ॥ ४६ ॥ षष्ठस्तु तुम्बुरुस्तेषां ततो विश्वावसुः स्मृतः । इमाश्चाप्स
रसो दिव्या विहिताः पुण्यलक्षणाः ॥ ४७ ॥ सुषुवेऽष्टौ महाभागा वरिष्ठा देवपूजिताः । अनवद्यामनवशामन्वतां मदनप्रियाम् । अरूपां सुभगां भासी
मरिष्टाऽष्टौ व्यजायत ॥ ४८ ॥ मनोवती सुकेशा च तुम्बुरोस्तु सुते उभे । पञ्चचूडास्त्विमा दिव्या दैविक्योऽप्सरसो दश ॥ ४९ ॥ मेनका सहजन्या
च पर्णिनी पुञ्जिकस्थला । घृतस्थला घृताची च विश्वाची पूर्वचीत्यपि । प्रम्लोचेत्यभिविख्याताऽनुम्लोचन्ती तथैव च ॥ ५० ॥ अनादिनिधनस्याथ

जज्ञे नारायणस्य या । ऊरोः सर्वानवद्याङ्गी उर्वश्येकादशी स्मृता ॥ ५१ ॥ मेनस्य मेनका कन्या ब्रह्मणो हृष्टचेतसः । सर्वाश्च ब्रह्म
वादिन्यो महायोगाश्च ताः स्मृताः ॥ ५२ ॥ गणा अप्सरसाङ्ख्याताः पुण्यास्ते वै चतुर्दश । आहूताः शोभयन्तश्च गणा ह्येते चतुर्दश ॥ ५३ ॥
ब्रह्मणो मानसाः कन्याः शोभयन्त्यो मनोः सुताः । वेगवन्त्यस्त्वरिष्टाया ऊर्जायाश्चाग्निसम्भवाः ॥ ५४ ॥ आयुष्मन्त्यश्च सूर्यस्य रश्मिजाताः सुभा
स्वराः । वारिजा ह्यमृतोत्पन्ना अमृता नामतः स्मृताः ॥ ५५ ॥ वायूत्पन्ना मुदा नाम भूमिजाता भवास्तु वै । विद्युतश्च रुचो नाम मृत्योः कन्याश्च
भैरवाः ॥ ५६ ॥ शोभयन्त्यः कामगुणा गणाः प्रोक्ताश्चतुर्दश । सेन्द्रोपेन्द्रैः सुरगणैः रूपातिशयनिर्मिताः ॥ ५७ ॥ शुभरूपा महाभागा दिव्या नारी
तिलोत्तमा । ब्रह्मणश्चाग्निकुण्डाच्च देवनारी प्रभावती । रूपयौवनसम्पन्ना उत्पन्ना लोकविश्रुता ॥ ५८ ॥ वेदीतलसमुत्पन्ना चतुर्वक्त्रस्य धीमतः । नाम्ना
वेदवती नाम सुरनारी महाप्रभा ॥ ५९ ॥ तथा यमस्य दुहिता रूपयौवनशालिनी । वरहेमविभा हेमा देवनारी सुलोचना ॥ ६० ॥ इत्येते बहुसाहस्रं
भास्वरा ह्यप्सरोगणाः । देवतानामृषीणाञ्च पत्न्यस्ता मातरश्च ह ॥ ६१ ॥ सुगन्धाश्चम्पवर्णाश्च सर्वाश्चाप्सरसः समाः । सम्प्रयोगे तु कान्तेन माद्यन्ति
मदिरां विना । तासामाप्यायते स्पर्शादानन्दश्च विवर्द्धते ॥ ६२ ॥ विनतायास्तु पुत्रौ द्वावरुणो गरुडश्च ह । षट्त्रिंशत्तु स्वसारश्च यवीयस्यस्तु
ताः स्मृताः ॥ ६३ ॥ गायत्र्यादीनि च्छन्दांसि सौपर्णेयाश्च पक्षिणः । इत्येवाहानि सर्वाणि दिक्षु सन्निहितानि च ॥ ६४ ॥ कद्रूर्नागसहस्रं वै चरा
चरमजीजनत् । अनेकशिरसां तेषां खेचराणां महात्मनाम् । बहुधानामधेयानां प्रायशस्तु निबोधत ॥ ६५ ॥ तेषां प्रधाननागाश्च शेषवासुकित
क्षकाः । सकर्णीरश्च जम्भश्च अञ्जनो वामनस्तथा ॥ ६६ ॥ ऐरावतमहापद्मौ कम्बलाश्वतरावुभौ । ऐलपत्रश्च शङ्खश्च कर्कोटकधनञ्जयौ ॥ ६७ ॥ महाकर्णो
महानीलो धृतराष्ट्रबलाहकौ । कुमारः पुष्पदन्तश्च सुमुखो दुर्मुखस्तथा ॥ ६८ ॥ शिलीमुखो दधिमुखः कालीयः शालिपिण्डकः । बिन्दुपादः पुण्ड
रीको नागश्चापूरणस्तथा ॥ ६९ ॥ कपिलश्चाम्बरीषश्च धृतपादश्च कच्छपः । प्रह्लादः पद्मचित्रश्च गन्धर्वोऽथ नमस्विकः ॥ ७० ॥ नहुषः खररोमा
च मणिरित्येवमादयः । काद्रवेया मया ख्याताः खशायांस्तु निबोधत ॥ ७१ ॥ खशा विजज्ञे पुत्रौ द्वौ विश्रुतौ पुरुषादकौ । ज्येष्ठं पश्चिमसङ्ख्या
यां पूर्वस्यां मनुजास्तथा ॥ ७२ ॥ विलोहितं विकर्णञ्च पूर्वं साऽजनयत् सुतम् । चतुर्भुजं चतुष्पादं द्विमूर्द्धानं द्विधागतिम् ॥ ७३ ॥ सर्वाङ्गकेशं ॥११७॥
स्थूलाङ्गं तुङ्गनासं महोदरम् । स्थूलशीर्षं महाकर्णं मुञ्जकेशं मनोरथम् ॥ ७४ ॥ हस्त्योष्ठं दीर्घजङ्घञ्च अश्वदंष्ट्रं महाहनुम् । रक्तजिह्वं जटाक्षञ्च
स्थूलास्यं दीर्घनासिकम् ॥ ७५ ॥ गुह्यकं शितिकर्णञ्च महानन्दं महामुखम् । एवंविधं खशापुत्रं विजज्ञे साऽतिभीषणम् ॥ ७६ ॥ तस्यानुजं

द्वितीयन्तु खशा चैव व्यजायत । त्रिशीर्षञ्च त्रिपादञ्च त्रिहस्तं कृष्णलोचनम् ॥ ७७ ॥ ऊर्द्धकेशं हरिच्छ्मश्रुं शिलासंहननं दृढम् । ह्रस्व
कायं सुबाहुञ्च महाकायं महाबलम् ॥ ७८ ॥ आकर्णदारितास्यञ्च लम्बभ्रूं स्थूलनासिकम् । स्थूलोष्ठमष्टदंष्ट्रञ्च द्विजिह्वं शङ्कुकर्णकम् ॥ ७९ ॥ पिङ्ग
लोद्वृत्तनयनं जटिलं पिङ्गलं तथा । महाकर्णं महोरस्कं कटिहीनं कृशोदरम् । नखिनं लोहितग्रीवं सा कनिष्ठं प्रसूयते ॥ ८० ॥ सद्यः प्रसूयमात्रौ
तु विवृद्धौ च प्रमाणतः । उपभोगसमर्थाभ्यां शरीराभ्यामुपस्थितौ । सद्योजातविवृद्धाङ्गौ मातरं पर्यभूष्यताम् ॥ ८१ ॥ ज्यायांस्तयोस्तु यः क्रूरो
मातरं सोऽभ्यकर्षत । अब्रवीन्मातरायाहि भक्षार्थे क्षुधयार्दितः ॥ ८२ ॥ न्यषेधयत् पुनर्ह्येनं ज्यायांसन्तु कनिष्ठकः । अब्रवीत् सोऽसकृत्तं वै रक्षेमां
मातरं खशाम् । बाहुभ्यां परिगृह्यैनं मातरं तां व्यमोचयत् ॥ ८३ ॥ एतस्मिन्नेव काले तु प्रादुर्भूतस्तयोः पिता । तौ दृष्ट्वा विकृताकारौ वसतां हीत्य
भाषत॥८४॥ तौ तु तं पितरं दृष्ट्वा बलवन्तौ त्वरान्वितौ । मातुरेव पुनश्चाङ्के प्रलपेतां स्वमायया ॥८५॥ अथोऽब्रवीदृषिर्भार्यामावाभ्यामुक्तवत्यसि । पूर्वं
माचक्ष्व तत्त्वेन तथैवाभ्यां व्यतिक्रमम् ॥८६॥ मातुलं भजते पुत्रः पितॄन् भजति कन्यका । यथाशीला भवेन्माता तथाशीलो भवेत् सुतः ॥८७॥ यद्वर्णा
तु भवेद्भूमिस्तद्वर्णं सलिलं ध्रुवम् । मातॄणां शीलदोषेण तथा शीलगुणैः पुनः । विभिन्नास्तु प्रजाः सर्वास्तथा ख्यातिवशेन च ॥ ८८ ॥ बलशीला
दिभिस्तासामदितिर्धर्मतत्परा । धर्मशीलादिभिश्चैव प्रबोधबलशालिनी ॥ ८९ ॥ गीतशीला तथाऽरिष्टा मायाशीला दनुः स्मृता । विनता तु पुनर्देवी
वैहायसगतिप्रिया ॥ ९० ॥ तपोमयेन शीलेन सुरभिः समलंकृता । क्रोधशीला तथा कद्रूः क्रोधनासुखशीलका ॥९१॥ दनायुषायाः शीलं वै वैरानुग्रह
लक्षणम् । त्वञ्च देवि महाभागे क्रोधशीला मतासि मे ॥ ९२ ॥ इत्येतानि सशीलानि स्वभावाल्लोकनान्नृणाम् । कर्मतो यत्नतो बुद्ध्या रूपतो बल
तस्तथा । क्षमातश्चैव भिन्नानि भावितार्थबलेन च ॥ ९३ ॥ रजःसत्त्वतमोवृत्तेर्विश्वरूपाः स्वभावतः । मातुलन्त्वनुयातास्ते पुत्रका गुणवृत्तिभिः॥९४॥
इत्येवमुक्त्वा भगवान् खशामप्रतिमां तदा । पुत्रावाहूय साम्ना वै चक्रे सोममभीतयः ॥ ९५ ॥ ताभ्याञ्च यत् कृतं तस्यास्तदाचष्ट तदा खशा ।
मात्रा यथा समाख्यातं कर्म ताभ्यां पृथक् पृथक् । तेन धात्वर्थयोगेन तत्त्वदर्शी चकार ह ॥ ९६ ॥ यक्ष इत्येष धातुर्वै खादने कृपणे च सः ।
यक्षयेत्युक्तवान् यस्मात् तस्माद्यक्षो भवत्ययम् ॥ ९७ ॥ रक्ष इत्येष धातुर्यः पालने स विभाव्यते । उक्तवांश्चैव यस्मात्तु रक्ष मे मातरं खशाम् ।
नाम्नाऽयं राक्षसस्तस्मात् भविष्यति तवात्मजः ॥ ९८ ॥ स तदा तद्विधान् दृष्ट्वा विस्मितः परिमृग्य च । तयोः प्रादिशदाहारं प्रजापतिरसृग्वसे ।
॥ ९९ ॥ पिता तौ क्षुधितौ दृष्ट्वा वरञ्चेमं तयोर्ददौ । युवयोर्हस्तसंस्पर्शौ नक्तमेव तु सर्वशः ॥ १०० ॥ नक्ताहारविहारौ च दिवा स्वप्नोपभोगिनौ ।

नक्तञ्चैव बलीयांसौ दिवा सुप्तावुभौ युवाम् ॥ १०१ ॥ मातरं रक्षतञ्चैव धर्मश्चैवानुशिष्यताम् । इत्युक्त्वा कश्यपः पुत्रौ तत्रैवान्तरधीयत ॥ १०२ ॥
गते पितरि तौ वीरौ निसर्गादेव दारुणौ । विपर्ययेण वर्त्तन्तौ किम्भक्षौ प्राणिहिंसकौ ॥ १०३ ॥ महाबलौ महासत्त्वौ महाकायौ दुरासदौ । माया
विनौ च दृश्यौ तावन्तर्द्धानगतावुभौ ॥ १०४ ॥ तौ कामरूपिणौ घोरौ विकृताङ्गौ स्वभावतः । रूपानुरूपैराहारैः प्रभवेतामुभावपि ॥ १०५ ॥ देवा
सुरानृषींश्चैव गन्धर्वान् किन्नरानपि । पिशाचांश्च मनुष्यांश्च पन्नगान् पक्षिणः पशून् ॥ १०६॥ भक्षार्थमपि लिप्सन्तौ सर्वतस्तौ निशाचरौ । इन्द्रेण तु
वरौ चैव धृतौ दत्त्वा सुवध्यताम् ॥ १०७ ॥ यक्षस्तु न कदाचिद्वै निशीथे ह्येककश्चिरम् । आहारं स परीप्सन् वै शब्देनानुचचार ह ॥ १०८ ॥
आससाद पिशाचौ द्वौ जन्तुचण्डौ च तावुभौ । पिङ्गाक्षावूर्द्ध्वरोमाणौ वृत्ताक्षौ तु सुदारुणौ ॥ १०९ ॥ असृङ्मांसवसाहारौ पुरुषादौ महाबलौ ।
कन्याभ्यां सहितौ तौ तु ताभ्यां प्रियचिकीर्षया ॥११०॥ द्वे कन्ये कामरूपिण्यौ तदाचारे च ते शुभे । आहारार्थमटन्तौ तौ कन्याभ्यां सहितावुभौ ।
॥ १११ ॥ तेऽपश्यन् राक्षसं तत्र कामरूपं महाबलम् । सहसा सन्निपाते तु दृष्ट्वा चैव परस्परम् ॥११२॥ रक्षमाणौ ततोऽन्योन्यं परस्परजिघृक्षवः ।
पितरावूचतुः कन्ये युवामानयत द्रुतम् ॥ ११३ ॥ जीवग्राहं विगृह्यैनं विस्फुरन्तं पदे पदे । ततः समभिसृत्यैनं कन्ये जगृहतुस्तदा । गृहीत्वा
हस्तयोस्ताभ्यामानीते पितृसंसदि ॥ ११४ ॥ ताभ्यां करे गृहीतं तं पिशाचमथ राक्षसम् । पृच्छतां कोऽसि कस्य त्वं स च सर्वमभाषत
॥ ११५ ॥ तस्य कर्माभिविज्ञातं ज्ञात्वा तौ राक्षसर्षभौ । अजञ्च खण्डं तस्यैते प्रत्यपादयतां सुते । तौ तुष्टौ कर्मणा तस्य कन्ये द्वे ददतुः सुते
॥ ११६ ॥ पैशाचेन विवाहेन सुदत्या बुद्धवाहनः । अजः खण्डश्च ताभ्यां तौ तदाश्रावयतां धनम् ॥ ११७ ॥ इयं ब्रह्मधना नाम मम कन्या
ह्यलोमिका । ब्रह्मसत्त्वधनाहारा इति खण्डोऽभ्यभाषत ॥ ११८ ॥ इयं जन्तुधना नाम कन्या सर्वाङ्गसुन्दरी । जन्तवोऽस्या धनाहारास्तावश्राव
यतां धनम् ॥ ११९ ॥ सर्वाङ्गकेशी नाम्ना च कन्या जन्तुधना तथा । अकर्णान्ताप्यरोमा च कन्या ब्रह्मधना तु या ॥ १२० ॥ ब्रह्मधनं प्रसूता सा
धनानाञ्चैव कन्यका । एवं पिशाचकन्ये ते मिथुने द्वे प्रसूयताम् । तयोः प्रजाविसर्गञ्च ब्रुवतो मे निबोधत ॥ १२१ ॥ हेतिः प्रहेतिरुग्रश्च पौरुषेयो
वधस्तथा । विस्फूर्जिश्चैव वातश्च आपो व्याघ्रस्तथैव च ॥ १२२ ॥ सर्पश्च राक्षसा ह्येते यातुधानात्मजा दश । सूर्यस्यानुचरा ह्येते सह ॥११८॥
तेन भ्रमन्ति च ॥ १२३ ॥ हेतिपुत्रस्तथा लङ्कुर्लङ्कोर्द्वावेव चात्मजौ । माल्यवांश्च सुमाली च प्रहेतितनयान् शृणु । प्रहेतितनयः श्रीमान् पुलोमा नाम
विश्रुतः ॥ १२४ ॥ वधपुत्रो निकुम्भश्च क्रूरो वै ब्रह्मराक्षसः । वातपुत्रो विरागस्तु आपपुत्रस्तु जम्बुकः ॥ १२५ ॥ व्याघ्रपुत्रो निरानन्दो जन्तूनां

विघ्नकारकः । इत्येते वै परिक्रान्ताः क्रूराः सर्वे तु राक्षसाः ॥ १२६ ॥ कीर्तिता यातुधानास्तु ब्रह्मधानान् निबोधत । यज्ञः पिता धुनिः क्षेमो
ब्रह्मा पापोऽथ यज्ञहा ॥ १२७ ॥ स्वाकोटकः कलिः सर्पो ब्रह्मधानात्मजा दश । स्वसारो ब्रह्मराक्षस्यस्तेषाञ्चेमाः सुदारुणाः ॥ १२८ ॥ रक्तकर्णा
महाजिह्वाऽक्षया चैवोपहारिणी । एतासामन्वये जाताः पृथिव्यां ब्रह्मराक्षसाः ॥ १२९ ॥ श्लेष्मातकतरुष्वेते प्रायशस्तु कृतालयाः । इत्येते राक्षसाः
क्रान्ता यक्षस्यापि निबोधत ॥ १३० ॥ चकमेऽप्सरसं यक्षः पञ्चस्थूलां क्रतुस्थलीम् । तां लिप्सुश्चिन्तमानश्च नन्दनं स चचार ह ॥ १३१ ॥ वैभ्राजं
सुरभिश्चैव तथा चैत्ररथश्च यत् । दृष्टवान् नन्दने तस्मिन्नप्सरोभिः सहासतीम् ॥ १३२ ॥ नोपायं विन्दते तत्र तस्या लाभाय चिन्त
यन् । दूषितः स्वेन रूपेण कर्म्मणा तेन दूषितः ॥ १३३ ॥ ममोद्विजन्ते भूतानि भयावृत्तस्य सर्वशः । तत्कथं नाम चार्वङ्गीं प्राप्नुयामहमङ्ग
नाम् ॥ १३४ ॥ दृष्ट्वोपायं ततः सोऽथ शीघ्रकारी व्यवर्त्तत । कृत्वा रूपं बहुमतं गन्धर्वस्य तु गुह्यकः । ततः सोऽप्सरसां मध्ये तां जग्राह
क्रतुस्थलीम् ॥ १३५ ॥ बुद्ध्वा च सुरुचिं तं सा भावेनैवाभ्यवर्त्तत । संवृतः स तया सार्द्धं दृश्यमानोऽप्सरोगणैः ॥ १३६ ॥ स तत्र सिद्ध
करणः सद्यो जातः सुतोऽस्य वै । परिणाहोच्छ्रयैर्युक्तः सद्यो वृत्तो ज्वलन् श्रिया ॥ १३७ ॥ राजाहमिति नाभिर्हि पितरं सोऽभ्यभाषत । तवात्र जाते
न भीतिः पिता तं प्रत्युवाच ह ॥१३८॥ मात्रानुरूपो रूपेण पितुर्वीर्येण जायते । जाते स तस्मिन् हर्षेण स्वरूपं प्रत्यपद्यत ॥ १३९ ॥ स्वभावं
प्रतिपद्यन्ते बृहन्तो यक्षराक्षसाः । म्रियमाणाः प्रसुताश्च क्रुद्धा भीताः प्रहर्षिताः ॥ १४० ॥ ततोऽब्रवीदप्सरसः स्मयमानः स गुह्यकः । गृहं मे गच्छ
सुश्रोणि सपुत्रा वरवर्णिनी ॥ १४१ ॥इत्युक्त्वा सहसा तञ्च दृष्ट्वा स्वं रूपमास्थितम् । विभ्रान्ताः प्राद्रवन् भीताः क्रोधमानाऽप्सरोगणाः ॥ १४२ ॥
गच्छन्तीरन्वगच्छद्या पुत्रस्तां सान्त्वयन् गिरा । । गन्धर्वाप्सरसां मध्ये तां नीत्वा स न्यवर्त्तत ॥ १४३ ॥ ताश्च दृष्ट्वा समुत्पत्तिं यक्षस्याप्सरसां गणाः ।
यक्षाणां त्वं जनित्रीति प्रोचुस्तां वै क्रतुस्थलीम् ॥ १४४ ॥ जगाम सह पुत्रेण ततो यक्षः स्वमालयम् । न्यग्रोधरोहिणं नाम गुह्यका यत्र शेरते ।
तस्मान्निवासो यक्षाणां न्यग्रोधः सर्वतः प्रियः ॥१४५॥ यक्षो रजतनाभस्तु गुह्यकानां पितामहः । अनुह्रादस्य दैत्यस्य भद्रामतिवरां सुताम् । उपयेमे
स भद्रायां यस्यां मणिवरो वशी ॥ १४६ ॥ जज्ञे सा मणिभद्रञ्च शक्रतुल्यपराक्रमम् । तयोः पत्न्यौ भगिन्यौ तु क्रतुस्थलयात्मजे शुभे ॥ १४७ ॥
नाम्ना पुण्यजनी चैव तथा देवजनी च या । विजज्ञे मणिभद्रात्तु पुत्रान् पुण्यजनी शुभान् ॥ १४८ ॥ सिद्धार्थं सूर्यतेजञ्च सुमन्तं नन्दनं तथा ।
कन्यकं यविकञ्चैव मणिदत्तं वसुं तथा ॥ १४९ ॥ सर्वानुभूतं शङ्खञ्च पिङ्गाक्षं भीरुमेव च । तथा मन्दरशोभिञ्च पद्मं चन्द्रप्रभं तथा ॥ १५० ॥ मघपूर्णं

सुभद्रश्च प्रद्योतश्च महौजसम् । द्युतिमत्केतुमन्तौ च मित्रं मौलिसुदर्शनौ ॥१५१॥ चत्वारो विंशतिश्चैव पुत्राः पुण्यजनाः शुभाः । जज्ञिरे मणिभद्रस्य ते सर्वे पुण्यलक्षणाः । तेषां पुत्राश्च पौत्राश्च यक्षाः पुण्यजनाः शुभाः॥ १५२ ॥ विजज्ञे देवजननी पुत्रान् मणिवरात्मजात् । पूर्णभद्रं हेमरथं मणिमन्नन्दिवर्द्धनौ ॥ १५३ ॥ कुस्तुम्बुरुं पिशङ्गाभं स्थूलकर्णं महाजयम् । श्वेतश्च विपुलश्चैव पुष्पवन्तं भयावहम् ॥ १५४ ॥ पद्मवर्णं सुनेत्रश्च यक्षं बालं बकं तथा । कुमुदं क्षेमकश्चैव वर्द्धमानं तथा दमम् ॥ १५५ ॥ पद्मनाभं वराङ्गश्च सुवीरं विजयं कृतिम् । पूर्णमासं हिरण्याक्षं सुरूपश्चैवमादयः ॥ १५६ ॥ पुत्रा मणिवरस्यैते यक्षा वै गुह्यकाः स्मृताः । सुरूपाश्च विरूपाश्च स्रग्विणः प्रियदर्शनाः । तेषां पुत्राश्च पौत्राश्च शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १५७ ॥ खशायास्त्वपरे पुत्रा राक्षसाः कामरूपिणः । तेषां यथा प्रधानान् वै वर्ण्यमानान्निबोधत ॥ १५८ ॥ लालाविः कुथनो भीमः सुमाली मधुरेव च । विस्फूर्जितो विद्युज्जिह्वो मातङ्गो धूम्रितस्तथा ॥ १५९ ॥ चन्द्रार्कः सुकरो बुध्नः कपिलोमा प्रहासकः । क्रीडः परशुनाभश्च चक्राक्षश्च निशाचरः ॥ १६० ॥ त्रिशिराः शतदंष्ट्रश्च तुण्डकेशश्च राक्षसः । यक्षश्चाकम्पनश्चैव दुर्मुखश्च शिलीमुखः ॥ १६१ ॥ इत्येते राक्षसवरा विक्रान्ता गणरूपिणः । सर्वलोकचरास्ते तु त्रिदशानां समक्रमाः ॥ १६२ ॥ सप्त चान्या दुहितरस्ताः शृणुध्वं यथाक्रमम् । तासाश्च यः प्रजासर्गो येन चोत्पादिता गणाः ॥१६३॥ आलम्बा उत्कचा कृष्णा निर्ऋता कपिला शिवा । केशिनी च महाभागा भगिन्यः सप्त याः स्मृताः ॥ १६४ ॥ ताभ्यो लोकामिषादश्च हन्तारो युद्धदुर्मदाः । उदीर्णा राक्षसगणा इमे उत्पादिताः शुभाः ॥ १६५ ॥ आलम्बेयो गणः क्रूर उत्कचेयो गणस्तथा । तथा कार्ष्णेयशैवेया राक्षसा ह्युत्तमा गणाः ॥ १६६ ॥ तथैव नैर्ऋतो नाम त्र्यम्बकानुचरेण ह । उत्पादितः प्रजासर्गो गणेश्वरचरेण तु ॥ १६७ ॥ उत्पादिता बलवता उदीर्णा यक्षराक्षसाः । विक्रान्ताः शौर्यसम्पन्ना नैर्ऋता देवराक्षसाः । येषामधिपतिर्युक्तो नाम्ना ख्यातो विरूपकः ॥ १६८ ॥ तेषां गणशतानेका उद्धतानां महात्मनाम् । प्रायेणानुचरन्त्येते शङ्करं जगतः प्रभुम् ॥ १६९ ॥ दैत्यराजेन कुम्भेन महाकाया महात्मना ॥ उत्पादिता महावीर्या महाबलपराक्रमाः ॥ १७० ॥ कपिलेया महावीर्या उदीर्णा दैत्यराक्षसाः । कम्पनेन च यक्षेण केशिन्यास्ते परे जनाः ॥ १७१ ॥ उत्पादिता महावाता उदीर्णा यक्षराक्षसाः । केशिनीदुहितुश्चैव नीलायाः क्षुद्रमानसाः ॥ १७२ ॥ आलम्बेयेन जनिता नैकाः सुरसिकेन हि । नैला इति समाख्याता दुर्जया घोरविक्रमाः ॥ १७३ ॥ चरन्ति पृथिवीं कृत्स्नां तत्र ते देवलौकिकाः । बहुत्वाच्चैव सर्गस्य तेषां वक्तुं न शक्यते ॥ १७४ ॥ तस्यास्त्वपि च नीलाया विकचा नाम राक्षसी । दुहिता स्वभावविकचा मन्दसत्त्वपराक्रमा ॥ १७५ ॥ तस्या अपि विरूपेण नैर्ऋतेनेह च प्रजाः ।

उत्पादिताः सुरा घोराः शृणु तास्त्वनुपूर्वशः ॥ १७६ ॥ दंष्ट्राकरालविकृता महाकर्णा महोदराः । हारका भीषकाश्चैव तथैव क्रामकाः परे ॥ १७७ ॥
वैनकाश्च पिशाचाश्च वाहकाः प्राशकाः परे । भूमिराक्षसका ह्येते मन्दाः पुरुषविक्रमाः ॥ १७८ ॥ चरन्त्यदृष्टपूर्वाश्च नानाकारा ह्यनेकशः । उत्कृष्ट
बलसत्त्वा ये ते च वै खेचराः स्मृताः ॥ १७९ ॥ लक्ष्मात्रेण चाकाशं स्वल्पाः स्वल्पं चरन्ति वै । एतैर्व्याप्तमिमं लोकं शतशोऽथ सहस्रशः ॥१८०॥
भूमी राक्षसकैः सर्वैरनेकैः क्षुद्रराक्षसैः । नानाप्रकारैराक्रान्ता नानादेशाः समन्ततः ॥ १८१ ॥ समासाभिहताश्चैव ह्यष्टौ राक्षसमातरः । अष्टौ विभागा
ह्येषां हि विख्याता अनुपूर्वशः ॥ १८२ ॥ भद्रका निकराः केचिद्यज्ञनिष्पत्तिहेतुकाः । सहस्रशतसङ्ख्याता मर्त्यलोकविचारिणः ॥ १८३ ॥ पूतना
मातृसामान्यास्तथा भूतभयङ्कराः । बालानां मानुषे लोके ग्रहा वैमानहेतुकाः ॥ १८४ ॥ स्कन्दग्रहादयश्चैव आपकास्त्रासकादयः । कौमारास्ते तु
विज्ञेया बालानां ग्रहवृत्तयः ॥ १८५ ॥ स्कन्दग्रहविशेषाणां मायिकानां तथैव च । पूतनानामभूतानां ये च लोकविनायकाः ॥ १८६ ॥ सहस्रशत
सङ्ख्यानां मर्त्यलोकविचारिणाम् । एवं गणशतान्येव चरन्ति पृथिवीमिमाम् ॥ १८७ ॥ यक्षाः पुण्यतमा नाम तथा ये केऽपि गुह्यकाः । यक्षा देवजना
श्चैव तथा पुण्यजनाश्च ये ॥ १८८ ॥ गुह्यकानाञ्च सर्वेषामगस्त्या ये च राक्षसाः । पौलस्त्या राक्षसा ये च विश्वामित्राश्च ये स्मृताः ॥ १८९ ॥ यक्षाणां
राक्षसानाञ्च पौलस्त्यागस्त्ययश्च ये । तेषां राजा महाराजः कुबेरो ह्यलकाधिपः ॥ १९० ॥ यक्षा दृष्ट्वा पिबन्तीह नृणां मांसमसृग्वसाम् । रक्षांस्यनुप्रवे
शेन पिशाचाः परिपीडनैः ॥ १९१ ॥ सर्वलक्षणसम्पन्नाः समक्षेत्राश्च दैवतैः । भास्वरा बलवन्तश्च ईश्वराः कामरूपिणः ॥१९२॥ अनाभिभक्षा विक्रान्ताः
सर्वलोकनमस्कृताः । सूक्ष्माश्चौजस्विनो मेध्या वरदा यज्ञियाश्च ये ॥१९३॥ देवानां तुल्यधर्माणां ह्यसुराः सर्वशः स्मृताः । त्रिभिः पादैस्तु गन्धर्वा देवै
र्हीनाः प्रभावतः ॥ १९४ ॥ गन्धर्वेभ्यस्त्रिभिः पादैर्हीना वै सर्वगुह्यकाः । प्रभावतुल्या यक्षाणां विज्ञेयाः सर्वराक्षसाः । ऐश्वर्यहीना यक्षेभ्यः पिशाचास्त्रि
गुणं पुनः ॥ १९५ ॥ एवं धनेन रूपेण आयुषा च बलेन च । धर्मैश्वर्येण बुद्ध्या च तपःश्रुतपराक्रमैः ॥ १९६ ॥ देवासुरेभ्यो हीयन्ते त्रीन् पादान् वै
परस्परम् । गन्धर्वाद्याः पिशाचान्ताश्चतस्रो देवयोनयः ॥ १९७ ॥ सूत उवाच ॥ अतः शृणुत भद्रं वः प्रजाः क्रोधवशात्मकाः । क्रोधायां कन्यका जज्ञे
द्वादश ह्यात्मसम्भवाः । ता भार्याः पुलहस्यासन्नामतस्ता निबोधत ॥ १९८ ॥ मृगी च मृगमन्दा च हरिभद्रा इरावती । भूता च कपिशा दंष्ट्रा निशा
तिर्या तथैव च । श्वेता चैव स्वरा चैव सुरसा चेति विश्रुताः ॥ १९९ ॥ मृग्यास्तु हरिणाः पुत्रा मृगाश्चान्ये शशास्तथा । न्यङ्कवः शरभा ये च
रुरवः पृषताश्च ये ॥ २०० ॥ मृगराजा मृगमन्दाया गवयाश्चापरे तथा । महिषोष्ट्रवराहाश्च खड्गगौरमुखास्तथा ॥ २०१ ॥ हरेस्तु हरयः पुत्रा

गोलाङ्गुलतरक्षवः । वानराः किन्नराश्चैव व्याघ्राः किम्पुरुषास्तथा । इत्येवमादयोऽन्येऽपि इरावत्या निबोधत ॥ २०२ ॥ सूर्यस्याण्डकपाले द्वे समानीय तु भौवनः । हस्ताभ्यां परिगृह्याथ रथन्तरमगायत ॥ २०३ ॥ साम्ना प्रसूयमानेन सद्य एव गजोऽभवत् । स प्रायच्छदिरावत्यै पुत्रार्थं स तु भौवनः ॥ २०४ ॥ इरावत्याः सुतो यस्मात्तस्मादैरावतः स्मृतः । देवराजोपवाह्यत्वात् प्रथमः स मतङ्गराट् । शुभ्राभ्रभाश्चतुर्दंष्ट्रः श्रीमानैरावतो गजः ॥ २०५ ॥ अप्सुजस्यैकमूलस्य सुवर्णाभस्य हस्तिनः । षड्दन्तस्य हि भद्रस्य औपवाह्यश्च वै बलः ॥ २०६ ॥ तस्य पुत्रोऽञ्जनश्चैव सुप्रतीकोऽथ वामनः । पद्मश्चैव चतुर्थोऽभूद्धस्तिनी चाभ्रमुस्तथा ॥ २०७ ॥ दिग्गजांस्तांश्च चत्वारः श्वेताऽजनयताशुगान् । भद्रं मृगञ्च मन्दं च सङ्कीर्णं चतुरः सुतान् ॥ २०८ ॥ सङ्कीर्णोऽप्यञ्जनो यस्तु उपवाह्यो यमस्य तु । भद्रो यः सुप्रतीकस्तु हरितः स ह्यपाम्पतेः ॥ २०९ ॥ पद्मो मन्दस्तु यो गौरो द्विपो ह्यैलविलस्य सः । मृगः श्यामस्तु यो हस्ती उपवाह्यः स पावकेः ॥ २१० ॥ पद्मोत्तरस्तु यः पद्मो गजो वै वरुणो गणः । उपलेपनमेषश्च तस्याष्टौ जज्ञिरे सुताः ॥ २११ ॥ उदग्रभावेनोपेता जायन्ते तस्य चान्वये । श्वेतबालनखाः पिङ्गा वर्ष्मवन्तो मतङ्गजाः । मतङ्गजान् प्रवक्ष्यामि नागानन्यानपि क्रमात् ॥ २१२ ॥ कपिलः पुण्डरीकश्च सुमनाभो रथान्तरः । जातौ नाम्ना सुतौ ताभ्यां सुप्रतिष्ठप्रमर्दनौ ॥ २१३ ॥ शूलाः स्थूलाः शिरोदान्ताः शुद्धबालनखास्तथा । बलिनः शक्तिनश्चैव स्मृतास्त्वाकुलिका गजाः ॥ २१४ ॥ पुष्पदन्तो बृहत्सामा षड्दन्तो दन्तपुष्पवान् । ताम्रवर्णश्च तत्पुत्रः सहचारिविषाणितः ॥ २१५ ॥ अन्वये चास्य जायन्ते लम्बोष्ठाश्चारुदर्शिनः । श्यामाः सुदर्शनाश्चण्डा नानापीडायताननाः ॥ २१६ ॥ वामदेवोऽञ्जनश्यामः साम्नो जज्ञेऽथ वामनः । भार्या चैवाङ्गदा तस्य नीलवल्लक्षणौ सुतौ ॥ २१७ ॥ चण्डाश्चात्रशिरोग्रीवा व्यूढोरस्कास्तरस्विनः । नैर्बद्धाः कुले तेषां जायन्ते विकृता गजाः ॥ २१८ ॥ सुप्रतीकस्तु रूपेण नास्त्यस्य सदृशो गजः । तस्य प्रहारी सम्पाती पृथुश्चित्तिसुतास्त्रयः ॥ २१९ ॥ पशवो दीर्घताल्वोष्ठाः सुविभक्तशिरोदराः । जायन्ते मृदुसम्भूता वंशे तस्य मतङ्गजाः ॥ २२० ॥ अञ्जनादञ्जना साम्नो विजज्ञे चाञ्जनावती । एवं माता तयोश्चापि प्रथितायुरजःसुतौ ॥ २२१ ॥ महाविभक्तशिरसः स्निग्धजीमूतसन्निभाः । सुदर्शनाः सुवर्ष्माणः पद्माभाः परिमण्डलाः । शूनाः पीतायतमुखा गजास्तस्यान्वयेऽभवन् ॥ २२२ ॥ जज्ञे चन्द्रमसः साम्नः पिङ्गला कुमुदद्युतिः । पिङ्गलायाः सुतौ तस्या महापद्मोर्मिमालिनौ ॥ २२३ ॥ समायवरदांश्चण्डान् प्रवृद्धबालिनोदरान् । हस्तियुद्धे प्रियान्नागान् विद्धि तस्य कुलोद्भवान् ॥ २२४ ॥ एतान् देवासुरे युद्धे जयार्थे जगृहुः सुराः । कृतार्थैश्च विसृष्टास्तैः पूर्वोक्ताः प्रययुर्दिशः ॥ २२५ ॥ एतेषामन्वये जातान् विनीतांस्त्रिदशा

दद्रुः । अङ्गाय लोमपादाय सूत्रकाराय वै द्विपान् ॥ २२६ ॥ द्विरदो द्विरदाभ्याञ्च हस्ताद्धस्ती करात्करी । वरणाद्वारणो दन्ती दन्ताभ्यां गर्ज नाद्गजः ॥ २२७ ॥ कुञ्जरः कुञ्जचारित्वान्नागो नगविरोधतः । मतङ्गादिति मातङ्गो द्विपो द्वाभ्यामपि स्मृतः । सामजः सामजातत्वादिति निर्वचनक्रमः ॥ २२८ ॥ एषां जिह्वापरावृत्तिरिवार्क्तं ह्यग्निशापजम् । बलस्यानवतो या तु या चैषां गूढमुष्कता । उभयं दन्तिनामेतत्स्वयम्भूसुरशापजम् ॥ २२९ ॥ देवदानवगन्धर्वाः पिशाचोरगराक्षसाः । कन्यासु जाता दिङ्नागैर्नानासत्त्वास्ततो गजाः ॥ २३० ॥ सम्भूतिश्च प्रभूतिश्च नामनिर्वचनं तथा । एतद्ग जानां विज्ञेयं येषां राजा विभावसुः ॥२३१ ॥ कौशिकाद्याः समुद्रात्तु गङ्गायास्तदनन्तरम् । अञ्जनस्यैकमूलस्य प्राच्यान्नागवनन्तु तत् ॥२३२ ॥ उत्तरा तस्य विन्ध्यस्य गङ्गाया दक्षिणश्च यत् । गङ्गोद्भेदात्करूषेभ्यः सुप्रतीकस्य तद्वनम् ॥ २३३ ॥ अपरेणोत्कलाच्चैव ह्यावेदिभ्यश्च पश्चमम् । एकभूता त्मनोस्यैतद्वामनस्य वनं स्मृतम् ॥२३४॥ अपरेण तु लौहित्यमासिन्धोः पश्चिमेन तु । यमस्यैतद्वनं प्रोक्तमनुपर्वतमेव तत् ॥२३५॥ भूतिर्विजज्ञे भूतांश्च रुद्रस्यानुचरान् प्रभोः । स्थूलान् कृशांश्च दीर्घांश्च वामनान् ह्रस्वकान् समान् ॥ २३६॥ लम्बकर्णान् प्रलम्बोष्ठान् लम्बजिह्वास्तनोदरान् । एकरूपान् द्विरूपांश्च लम्बस्फिक्स्थूलपिण्डिकान्॥२३७ ॥ सरोवरसमुद्रादिनदीपुलिनवासिनः । कृष्णान् गौरांश्च नीलांश्च श्वेतांश्च लोहितारुणान् ॥२३८॥ बभ्रून् वै शबलान् धूम्रान् कद्रून् रासभदारुणान् । मुञ्जकेशान् हृषीकेशान् सर्पयज्ञोपवीतिनः ॥ २३९ ॥ विसृष्टाक्षान् विरूपाक्षान् कृशाक्षानेकलोचनान् । बहुशीर्षान् विशीर्षांश्च एकशीर्षांश्च शीर्षकान् ॥ २४० ॥ चण्डांश्च विकटांश्चैव विरोमान् रोमशांस्तथा । अन्धांश्च जटिलांश्चैव कुब्जान् हेषकवामनान् ॥ २४१ ॥ सरोवरसमुद्रादिनदीपुलिनसेविनः । एककर्णान् महाकर्णान् शङ्कुकर्णानकर्णिकान् ॥ २४२ ॥ दंष्ट्रिणो नखिनश्चैव निर्दन्तांश्च द्विजिह्वकान् । एकहस्तान् द्विहस्तांश्च त्रिहस्तांश्चाप्यहस्तकान् ॥ २४३ ॥ एकपादान् द्विपादांश्च त्रिपादान् बहुपादकान् । महायोगान् महासत्त्वान् सुतपस्कान् महा बलान् ॥ २४४ ॥ सर्वत्रगानप्रतिघान् ब्रह्मज्ञान् कामरूपिणः । घोरान् क्रूरांश्च मेध्यांश्च शिवान् पुण्यान् सवादिनः ॥ २४५ ॥ कुशहस्तान् महाजि ह्वान् महाकर्णान्महाननान् । हस्तादांश्च मुखादांश्च शिरोदांश्च कपालिनः ॥२४६ ॥ धन्विनो मुद्गरधरानसिशूलधरांस्तथा । दीप्तास्यान् दीप्तनेत्रांश्च चित्र माल्यानुलेपनान् ॥ २४७ ॥ अन्नादान् पिशितादांश्च बहुरूपान् सुरूपकान् । रात्रिसन्ध्याचरान् घोरान् क्वचित्सौम्यान् दिवाचरान् । नक्तञ्चरान् सुदुष्प्रे क्ष्यान् घोरांस्तान् वै निशाचरान् ॥ २४८॥ परत्वे च भयं दैवं सर्वे ते गतमानसाः । नैषां भार्याऽस्ति पुत्रो वा सर्वे ते ह्यूर्द्ध्वरेतसः ॥ २४९ ॥ शतन्तानि सहस्राणि भूतानामात्मयोगिनाम् । एते सर्वे महात्मानो भूत्याः पुत्राः प्रकीर्त्तिताः ॥२५० ॥ कपिशा चैव कूष्माण्डी कूष्माण्डाञ्जज्ञिरे पुनः । मिथुनानि

पिशाचानां वर्णेन कपिशेन च । कापिशत्वात् पिशाचास्ते सर्वे च पिशिताशनाः ॥ २५१ ॥ युग्मानि षोडशान्यानि वर्त्तमानास्तदन्वयाः । नामतस्तान्
प्रवक्ष्यामि पुरुषादांस्तदन्वयान् ॥ २५२ ॥ छगलश्छगली चैव वक्रो वक्रमुखी तथा । षोडशानां गणाश्चैव सूची सूचीमुखस्तथा ॥ २५३ ॥ कुम्भपा
त्रश्च कुम्भी च वज्रदंष्ट्रश्च दुन्दुभिः । उपचारोपचारश्च उलूखल उलूखली ॥२५४ ॥ अनर्कश्च अनर्का च कुखण्डश्च कुखण्डिका । पाणिपात्रः पाणिपात्री
पांशुः पांशुमती तथा ॥ २५५ ॥ नितुण्डश्च नितुण्डी च निपुणा निपुणस्तथा । छलादोच्छेषणा चैव प्रस्कन्दः स्कन्दिका तथा । षोडशानां
पिशाचानां गणाः प्रोक्तास्तु षोडश ॥ २५६ ॥ अजामुखा वक्रमुखाः पूरिणः स्कन्दिनस्तथा । विपादाङ्गारिकाश्चैव कुम्भपात्राः प्रकुन्दकाः ॥ २५७ ॥
उपचारोलूखलिका ह्यनर्काश्च कुखण्डिकाः । पाणिपात्राश्च नैतुण्डा ऊर्णाशा निपुणास्तथा ॥ २५८ ॥ सूचीमुखोच्छेषणादाः कुलान्येतानि षोडश ।
इत्येता ह्यभिजातास्तु कूष्माण्डानां प्रकीर्तिताः ॥ २५९ ॥ पिशाचास्ते तु विज्ञेयाः सुकलपा इति जज्ञिरे । बीभत्सं विकृताचारं पुत्रपौत्रमनन्तकम् ।
अतस्तेषां पिशाचानां लक्षणञ्च निबोधत ॥ २६० ॥ सर्वाङ्गकेशा वृत्ताख्या दंष्ट्रिणो नखिनस्तथा । तिर्यङ्गाः पुरुषादाश्च पिशाचास्ते ह्यधोमुखाः
॥ २६१ ॥ अकेशका ह्यरोमागस्त्वग्वसाश्चर्मवाससः । कूष्माण्डिकाः पिशाचास्ते तिलभक्षाः सदामिषाः ॥ २६२ ॥ वक्राङ्गहस्तपादाश्च वक्रशीलग
तास्तथा । ज्ञेया वक्रपिशाचास्ते वक्रगाः कामरूपिणः ॥ २६३ ॥ लम्बोदरास्तुण्डनाशा ह्रस्वकायशिरोभुजाः । नितुन्दकाः पिशाचास्ते तिलतक्षाः
प्रियश्रवाः ॥ २६४ ॥ वामनाकृतयश्चैव वाचालाः प्लुतगामिनः । पिशाचानर्कमर्कास्ते वृक्षवासादनप्रियाः ॥ २६५ ॥ ऊर्द्धबाहूर्द्धरोमाण ऊर्द्धवृक्षास्त
थालयाः । मुञ्चन्ति पांशूनङ्गेभ्यः पिशाचाः पांशवश्च ते ॥ २६६ ॥ धमनीमतकाः शुष्काः श्मश्रुलाश्चीरवाससः । उपवीराः पिशाचाश्च श्मशानायत
नास्तथा ॥ २६७ ॥ विष्टब्धाक्षा महाजिह्वा लेलिहाना ह्युदूखलाः । हस्त्युग्रस्थूलशिरसो विरता बद्धपिण्डकाः ॥ २६८ ॥ पिशाचाः कुम्भपात्रास्ते
अदृष्टान्नानि भुञ्जते । सूक्ष्मास्तु रोमशाः पिङ्गा दृष्टादृष्टाश्चरन्ति वै ॥ २६९ ॥ अयुक्ताश्च विशन्तीह निपुणास्ते पिशाचकाः । आकर्ण
दारितास्याश्च लम्बभ्रूस्थूलनासिकाः ॥ २७० ॥ हस्तपादाक्रान्तगणा ह्रस्वकाः क्षितिदृष्टयः । बालादास्ते पिशाचा वै सूतिकागृहसेविनः ॥ २७१ ॥
पृष्ठतः पाणिपादाश्च ह्रस्वका वातरंहसः । पिशितादाः पिशाचास्ते संग्रामे रुधिराशिनः ॥ २७२ ॥ नग्नका ह्यनिकेताश्च लम्बकेशाश्च
पिण्डकाः । पिशाचाः स्कन्दिनस्ते वै अन्या उच्छ्वसनाशिनः । षोडश जातयस्तेषां पिशाचानां प्रकीर्तिताः ॥ २७३ ॥ एवंविधान्पिशाचांस्तु
दीनान्दृष्ट्वानुकम्पया । तेभ्यो ब्रह्मा वरं प्रादात्कारुण्यादल्पचेतसः । अन्तर्द्धानं प्रजास्तेषां कामरूपत्वमेव च ॥ २७४ ॥ उभयोः सन्ध्ययोश्चारं

स्थानान्याजीवमेव च । गृहाणि यानि भग्नानि शून्यान्यल्पजनानि च ॥ २७५ ॥ विध्वस्तानि च यानि स्युरनाचारोषितानि च । असंस्पृष्टोप लिप्तानि संस्कारैर्वर्जितानि च ॥ २७६ ॥ राजमार्गोपरथ्याश्च निष्कुण्ठाश्चत्वराणि च । द्वाराण्यट्टालकाश्चैव निर्गमान्संक्रमांस्तथा ॥ २७७ ॥ पथो नद्योऽथ तीर्थानि चैत्यवृक्षान्महापथान् । पिशाचा विनिविष्टा वै स्थानेष्वेतेषु सर्वशः ॥ २७८ ॥ अधार्मिका जनास्ते वै आजीवा विहिताः सुरैः । वर्णाश्रमाः सङ्करिकाः कारुशिल्पिजनास्तथा ॥ २७९ ॥ अमृतोपमसत्त्वानां चौरविश्वासघातिनाम् । एतैरन्यैश्च बहुभिरन्यायोपार्जितैर्धनैः । आरभन्ते क्रिया यास्तु पिशाचास्तत्र देवताः ॥ २८० ॥ मधुमांसौदनैर्दध्ना तिलचूर्णसुरासवैः । धूपैर्हारिद्रकृशरैस्तैलभद्रगुडौदनैः ॥ २८१ ॥ कृष्णानि चैव वासांसि धूपाः सुमनसस्तथा । एवं युक्ताः सुबलयस्तेषां वै पर्वसन्धिषु । पिशाचानामनुज्ञाय ब्रह्मा सोऽधिपतिर्ददौ ॥ २८२ ॥ सर्वभूतपिशाचानां गिरिशं शूलपाणिनम् । दृष्ट्वा त्वजनयन्पुत्रान्व्याघ्रान्सिंहांश्च भामिनी ॥ २८३ ॥ द्विपिनश्च सुतास्तस्या व्यालेयाश्चामिषाशिनः । ऋषयश्चापि कात्स्न्येन प्रजासर्गं निबोधत । तस्या दुहितरः पञ्च तासां नामानि मे शृणु ॥ २८४ ॥ मीना माता तथा वृत्ता परिवृत्ता तथैव च । अनुवृत्ता तु विज्ञेया तासां वै शृणुत प्रजाः ॥ २८५ ॥ सहस्रदन्ता मकराः पाठीनास्तामरोहिताः । इत्येवमादिर्हि गणो मैनो विस्तीर्ण उच्यते ॥ २८६ ॥ ग्राहाश्चतुर्विधा ज्ञेयास्तथानुज्येष्ठका अपि । निष्कांश्च शिशुमारांश्च माता व्यजनयत्प्रजाः ॥ २२७ ॥ वृत्ता कूर्मविकाराणि नैकानि जलचारिणाम् । तथा शङ्खविकाराणि जनयामास नैकशः ॥ २८८ ॥ मण्डूकानां विकाराणि अनुवृत्ता व्यजायत । ऐणेयानां विकाराणि शम्बूकानां तथैव च ॥ २८९ ॥ तथा शुक्तिविकाराणि वराटककृतानि च । तथा शङ्खविकाराणि परिवृत्ता व्यजायत ॥ २९० ॥ कालकूटविकाराणि जलौकाविहितानि च ॥ इत्येष हि ऋषेर्वंशः पञ्चशाखाः प्रकीर्त्तिताः ॥ २९१ ॥ तिर्यग्हेतुकमाद्याहुर्बहुलं वंशविस्तरम् । संस्वेदजविकाराणि यथा येभ्यो भवन्ति ह ॥ २९२ ॥ स्वस्तिपिकशरीरेभ्यो जायन्त्युत्पादका द्विजाः । मनुष्याः स्वेदमलजाः उशना नाम जन्तवः । नानापिपीलिकगणाः कीटका बद्धपादकाः ॥ २९३ ॥ शङ्खोपलविकाराणि कीलकाचारकाणि च । इत्येवमादिबहुलाः स्वेदजाः पार्थिवा गणाः ॥ २९४ ॥ तथा घर्मादितप्ताभ्यस्त्वद्भ्यो वृष्टिभ्य एव च । नैका मृगशरीरेभ्यो जायन्ते जन्तवस्त्विमे ॥ २९५ ॥ मीनकाः पिप्पला दंशास्तथा तित्तिरपुत्रिकाः । नीलचित्राश्च जायन्ते ह्यलका बहुविस्तराः ॥ २९६ ॥ जलजाः स्वेदजाश्चैव जायन्ते जन्तवस्त्विमे । काशतो यञ्जकाः कीटनलदा बहुपादकाः ॥ २९७ ॥ सिंहला रोमलाश्चैव पिच्छलाः परिकीर्त्तिताः । इत्येमादिर्हि गणो जलजः स्वेदजः स्मृतः ॥ २९८ ॥ सर्पिभ्यो माषमुद्गानां जायन्ते क्रमशस्तथा । जम्बुबिल्वाम्रपूगेभ्यः फलेभ्यश्चैव जन्तवः ॥२९९॥

मुद्रेभ्यः पनसेभ्यश्च तण्डुलेभ्यस्तथैव च । तथा कोटरशुष्केभ्यो निह्नितेभ्यो भवन्ति हि ॥ ३०० ॥ अन्येभ्योऽपि च जायन्ते न हि तेभ्यश्चिरं सदा । जन्तवस्तुरगादिभ्यो विषादिभ्यस्तथैव च ॥ ३०१ ॥ बहून्यहानि निःक्षिप्ते सम्भवन्ति च गोमये । जायन्ते कृमयो विप्रा काष्ठेभ्यश्च घुणादयः ॥३०२॥ क्रमाद् द्रुमाणां जायन्ते विविधा नीलमक्षिकाः । तथा शुष्कविकारेभ्यः पुत्रिकाः प्रभवन्ति च ॥ ३०३ ॥ कालिका शतिकेभ्यश्च सर्पा जायन्ति सर्वशः । संस्वेदजाश्च जायन्ते वृश्चिकाः शुष्कगोमयात् ॥ ३०४ ॥ गोभ्यो हि महिषेभ्यश्च जायन्ते जन्तवः प्रभो । मत्स्यादयश्च विविधा अण्डकुक्षौ विशेषतः ॥ ३०५ ॥ चैवीरिकाश्च जायन्ते तथा गोजाकुलानि च । तथान्यानि च सूक्ष्माणि जलौकादीनि जातयः ॥ ३०६ ॥ मक्षिकाणां विकाराणि जायन्ते जात योऽपरे । प्रायेण तु वसन्त्यस्मिन्नुच्छिष्टोदककर्दमे ॥ ३०७ ॥ मशकानां विकाराणि भ्रमराणां तथैव च । तृणेभ्यश्चैव जायन्ते पुत्रिका पुत्रभासकाः ॥३०८॥ मणिच्छेदास्तथा व्यालाः पोतजाः परिकीर्त्तिताः । शतवेरिविकाराणि करीषेभ्यो भवन्ति ह ॥३०९॥ एवमादिरसङ्ख्यातो गणः संस्वेदजो मया । समासाभिहितो ह्येष प्राक्कर्मवशजः स्मृतः ॥ ३१० ॥ तथाऽन्ये नैर्ऋताः सत्त्वास्ते स्मृता उपसर्गजाः । पूतास्तु योनिजाः केचित्केचिदौत्पत्तिकाः स्मृताः ॥ ३११ ॥ प्रायेण देवाः सर्वे वै विज्ञेया ह्युपपत्तिजाः । केचित्तु योनिजा देवाः केचिद्देवानिमित्ततः ॥ ३१२ ॥ तूलालाघश्च कोलश्च शिवा कन्या तथैव च । अपत्यं सरमायास्तु गणा वै सरमादयः ॥ ३१३ ॥ श्यामश्च शबलश्चैव अर्जुनो हरितस्तथा । कृष्णो धूम्रारुणश्चैव तूलालाघश्च कद्रुकाः ॥ ३१४ ॥ सुरसाथ विजज्ञे तु शतमेकं शिरो मतम् । सर्पाणां तक्षको राजा नागानाञ्चापि वासुकिः । तमोबहुल इत्येष गणः क्रोधवशात्मकः ॥ ३१५ ॥ पुलहस्यात्मजा सर्गस्ताम्रायास्तान्निबोधत । बह्व्न्यास्त्वभिविख्यातास्ताम्रायाश्च विजज्ञिरे ॥ ३१६ ॥ श्येनी भासी तथा क्रौञ्ची धृतराष्ट्री शुकी तथा । अरुणस्य भार्या श्येनी तु वीर्यवन्तौ महाबलौ । सम्पातिश्च जटायुश्च प्रसूता पक्षिसत्तमौ ॥३१७॥ सम्पातिरजनत् पुत्रं कन्यामेकां तथैव च । जटायुषश्च ये पुत्राः काक गृध्राश्वकर्णिनः॥३१८॥ भार्या गरुत्मतश्चापि भासी क्रौञ्ची तथा शुकी । धृतराष्ट्री च भद्रा च तास्वपत्यानि वक्ष्यते॥३१९॥शुकी गरुत्मतः पुत्रान् सुषुवे षट् परिश्रुतान् । त्रिशिरं सुमुखश्चैव बलं पृष्ठं महाबलम् ॥३२०॥ त्रिशङ्कुनेत्रं सुमुखं सुरूपं सुरसं बलम् । एषां पुत्राश्च पौत्राश्च गरुडानां महात्मनाम् ॥ ३२१ ॥ चतुर्दश सहस्राणि क्रूराणां पन्नगाशिनाम् । पुत्रपौत्रविसर्गाच्च तेषां वै वंशविस्तरः॥ ३२२ ॥ व्याप्तानि यानि देशानि तानि वक्ष्ये यथाक्रमम् । शाल्मलिद्वीपमखिलं देवकूटञ्च पर्वतम् ॥ ३२३ ॥ मणिमन्तञ्च शैलेन्द्रं सहस्रशिखरं तथा । पर्णमालं सुकेशञ्च शतशृङ्गं तथाचलम् ॥ ३२४ ॥ कौरजं पञ्चशिखरं हेमकूटञ्च पर्वतम् । प्रचण्डवायुप्रभवैर्दीपितैः पद्मरागिभिः ॥ ३२५ ॥ शैलजालानि व्याप्तानि गारुडैस्तैर्महात्मभिः । भासीपुत्राः

स्मृता भासा उलूकाः काककुक्कुटाः ॥ ३२६ ॥ मयूराः कलविङ्काश्च कपोता लावतित्तिराः । क्रौञ्ची वार्ध्रीणसान् श्येनी कुररान्सारसान्बकान् ॥३२७॥
इत्येवमादयोन्येऽपि क्रव्यादा ये च पक्षिणः । धृतराष्ट्री च हंसांश्च कलहंसांश्च भामिनी ॥ ३२८ ॥ चक्रवाकांश्च विहगान्सर्वांश्चैवादकान् द्विजान् । एता
नेव विजज्ञेऽथ पुत्रपौत्रमनन्तकम् ॥ ३२९ ॥ गरुडस्यात्मजाः प्रोक्ता इरायाः शृणुत प्रजाः । इरा प्रजज्ञे कन्या वै तिस्रः कमललोचनाः ॥ ३३० ॥ वन
स्पतीनां वृक्षाणां वीरुधाश्चैव मातरः । लता चैवाथ वल्ली च वीरुधा चेति तास्तु वै ॥३३१॥ लता वनस्पतीञ्जज्ञे ह्यपुष्पान् पुलिनस्थितान् । युक्तान्पु
ष्पफलैर्वृक्षान् लता वै सम्प्रसूयते ॥ ३३२ ॥ अथ वल्ली तु गुल्मांश्च त्वक्सारास्तृणजातयः । वीरुधा तदपत्यानि वंशश्चात्र समाप्यते ॥ ३३३ ॥ एते
कश्यपदायादा व्याख्याताः स्थाणुजङ्गमाः । तेषां पुत्राश्च पौत्राश्च यैरिदं पूरितं जगत् ॥३३४॥ इति सर्गैकदेशस्य कीर्तितोऽवयवो मया । मारीचोऽयं प्रजा
सर्गः समासेन प्रकीर्तितः । न शक्यं व्यासतो वक्तुमपि वर्षशतैर्द्विजाः ॥ ३३५ ॥ अदितिर्धर्मशीला तु बलशीला दितिः स्मृता । तपःशीला तु सुरभि
र्मायाशीला दनुः स्मृता ॥ ३३६ ॥ क्रूरशीला तथा कद्रुः क्रौञ्च्यथ श्रुतिशालिनी । इरा ग्रहणशीला तु दनायुर्भक्षणे रता ॥ ३३७ ॥ वाहशीला तु
विनता ताम्रा वै पाशशालिनी । स्वभावा लोकमातॄणां शीलान्येतानि सर्वशः ॥ ३३८ ॥ धर्मतः शीलतो बुद्ध्या क्षमया बलरूपतः । रजःसत्त्वतमो
वृत्ता धार्मिकाधार्मिकास्तु वै ॥ ३३९ ॥ मातृतुल्याश्चाभिजाताः कश्यपस्यात्मजाः प्रजाः । देवतासुरगन्धर्वा यक्षराक्षसपन्नगाः । पिशाचाः पशवश्चैव
मृगाः पतङ्गवीरुधः ॥ ३४० ॥ यस्माद्दाक्षायणीष्वेते जज्ञिरे मानुषीष्विह । मन्वन्तरेषु सर्वेषु तस्माच्छ्रेष्ठास्तु मानुषाः ॥ ३४१ ॥ धर्मार्थकाममोक्षाणां
मानुषाः साधकास्तु वै । ततोऽधः स्रोतसस्ते वै उत्पद्यन्ते सुरासुराः ॥ ३४२ ॥ जायन्ते कार्यसिद्ध्यर्थं मानुषेषु पुनः पुनः । इत्येवं वंशप्रभवः प्रसङ्ख्या
तस्तपस्विनाम् ॥ ३४३ ॥ सुराणामसुराणाञ्च गन्धर्वाप्सरसां तथा । यक्षरक्षःपिशाचानां सुपर्णोरगपक्षिणाम् ॥ ३४४ ॥ व्यालानां शिखिनाञ्चैव
ओषधीनाञ्च सर्वशः । कृमिकीटपतङ्गानां क्षुद्राणां जलजाश्च ये । पशूनां ब्राह्मणानाञ्च श्रीमतां पुण्यलक्षणम् ॥ ३४५ ॥ आयुष्यश्चैव धन्यश्च
श्रीमान् हितसुखावहः । श्रोतव्यश्चैव सततं ग्राह्यश्चैवानुसूयता ॥ ३४६ ॥ इमन्तु वंशं नियमेन यः पठेन्महात्मनां ब्राह्मणवैद्यसंसदि । अपत्यलाभं
हि लभेत्सुपुष्कलं श्रियं धनं प्रेत्य च शोभनां गतिम् ॥ ३४७ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते कश्यपीयप्रजासर्गो नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥ छ ॥
सूत उवाच ॥ एवं प्रजासु सृष्टासु कश्यपेन महात्मना । प्रतिष्ठितासु सर्वासु स्थावरासु चरासु च ॥ १ ॥ अभिषिच्याधिपत्येषु तेषां मुख्यः
प्रजापतिः । ततः क्रमेण राज्यानि व्यादेष्टुमुपचक्रमे ॥ २ ॥ द्विजातीनां वीरुधाञ्च नक्षत्राणां ग्रहैः सह । यज्ञानां तपसाञ्चैव सोमं राज्येऽभ्यषेचयत् ॥३॥

बृहस्पतिं तु विश्वेषां ददावङ्गिरसां पतिम् । भृगूणामधिपञ्चैव काव्यं राज्येऽभ्यषेचयत् ॥ ४ ॥ आदित्यानां पुनर्विष्णुं वसूनामथ पावकम् । प्रजापतीनां दक्षञ्च मरुतामथ वासवम् ॥ ५ ॥ दैत्यानामथ राजानं प्रह्लादं दितिनन्दनम् । नारायणं तु साध्यानां रुद्राणां वृषभध्वजम् ॥ ६ ॥ विप्रचित्तिञ्च राजानं दानवानामथादिशत् । अपां तु वरुणं राज्ये राज्ञां वैश्रवणं पतिम् । यक्षाणां राक्षसानाञ्च पार्थिवानां धनस्य च ॥ ७ ॥ वैवस्वतं पितॄणाञ्च यमं राज्येऽभ्यषेचयत् । सर्वभूतपिशाचानां गिरिशं शूलपाणिनम् ॥ ८ ॥ शैलानां हिमवन्तञ्च नदीनामथ सागरम् । गन्धर्वाणामधिपतिं चक्रे चित्ररथं तदा ॥ ९ ॥ उच्चैःश्रवसमश्वानां राजानञ्चाभ्यषेचयत् । मृगाणामथ शार्दूलं गोवृषञ्च चतुष्पदाम् ॥ १० ॥ पक्षिणामथ सर्वेषां गरुडं पततां वरम् । गन्धानां मातुलञ्चैव भूतानामशरीरिणाम् ॥ ११ ॥ शब्दाकाशबलानाञ्च वायुं बलवतां वरम् । सर्वेषां दंष्ट्रिणां शेषं नागानामथ वासुकिम् ॥ १२ ॥ सरीसृपाणां सर्पाणां नागानाञ्चैव तक्षकम् । सागराणां नदीनाञ्च मेघानां वर्षितस्य च । आदित्यानामन्यतमं पर्जन्यमभिषिक्तवान् ॥ १३ ॥ सर्वाप्सरोगणानाञ्च कामदेवं तथैव च । ऋतूनामथ मासानामार्त्तवानां तथैव च ॥ १४ ॥ पक्षाणाञ्च विपक्षाणां मुहूर्त्तानाञ्च पर्वणाम् । कलाकाष्ठाप्रमाणानां गतेरयनयोस्तथा । गणितस्याथ योगस्य चक्रे संवत्सरं प्रभुम् ॥ १५ ॥ प्रजापतिर्वै रजसः पूर्वस्यान्दिशि विश्रुतम् । पुत्रं नाम्ना सुधामानं राजानं सोऽभ्यषेचयत् ॥ १६ ॥ पश्चिमायां दिशि तथा रजसः पुत्रमच्युतम् । केतुमन्तं महात्मानं राजानं सोऽभ्यषेचयत् ॥ १७ ॥ मनुष्याणामधिपतिं चक्रे चैव सुतं मनुम् । तैरियं पृथिवी सर्वा सप्तद्वीपा सपत्तना । यथाप्रदेशमद्यापि धर्मेण परिपाल्यते ॥ १८ ॥ स्वायम्भुवेऽन्तरे पूर्वं ब्रह्मणा तेऽभिषेचिताः । नृपा ह्येतेऽभिषिच्यन्ते मनवो ये भवन्ति वै ॥ १९ ॥ मन्वन्तरेष्वतीतेषु गता ह्येतेषु पार्थिवाः । एवमन्येऽभिषिच्यन्ते प्राप्ते मन्वन्तरे पुनः । अतीतानागताः सर्वे स्मृता मन्वन्तरेश्वराः ॥ २० ॥ राजसूयेऽभिषिक्तश्च पृथुरेभिर्नरोत्तमैः । वेददृष्टेन विधिना कृतो राजा प्रतापवान् ॥ २१ ॥ एतानुत्पाद्य पुत्रांस्तु प्रजासन्तानकारणात् । पुनरेव महाभागः प्रजानां पतिरीश्वरः ॥ २२ ॥ कश्यपो गोत्रकामस्तु चचार परमं तपः । पुत्रौ गोत्रकरौ मह्यं भवेतामित्यचिन्तयत् ॥ २३ ॥ तस्य प्रध्यायमानस्य कश्यपस्य महात्मनः । ब्रह्मणोंऽशौ सुतौ पश्चात् प्रादुर्भूतौ महौजसौ ॥ २४ ॥ वत्सारश्चासितश्चैव तावुभौ ब्रह्मवादिनौ । वत्सारान्निध्रुवो जज्ञे रैभ्यश्च स महायशाः ॥ २५ ॥ रैभ्यस्य रैभ्या विज्ञेया निध्रुवस्य निबोधत । च्यवनस्य सुकन्यायां सुमेधाः समपद्यत ॥२६॥ निध्रुवस्य तु या पत्नी माता वै कुण्डपायिनाम् । असितस्यैकपर्णायां ब्रह्मिष्ठः समपद्यत । ॥ २७ ॥ शाण्डिलयानां वचः श्रुत्वा देवलः सुमहायशाः । निध्रुवाः शाण्डिलया रैभ्यास्त्रयः पश्चात्तु कश्यपाः ॥ २८ ॥ वरप्रभृतयो देवा देवलस्य

॥१२३॥

प्रजास्त्विमाः । चतुर्युगे त्वतिक्रान्ते मनोर्ह्येकादशे प्रजाः । अथावशिष्टे तस्मिंस्तु द्वापरे सम्प्रवर्तते ॥ २९ ॥ मानसस्य चारिष्यन्तस्तस्य पुत्रो दमः किल । मानसस्तस्य दायादस्तृणबिन्दुरिति श्रुतः ॥ ३० ॥ त्रेतायुगमुखे राजा तृतीये सम्बभूव ह । तस्य कन्या त्विडविडा रूपेणाप्रतिमाभवत् । पुलस्त्याय स राजर्षिस्तां कन्यां प्रत्यपादयत् ॥ ३१ ॥ ऋषिरिडविडायान्तु विश्रवाः समपद्यत । तस्य पत्न्यश्चतस्रस्तु पौलस्त्यकुलवर्द्धनाः ॥ ३२ ॥ बृहस्पतेर्बृहत्कीर्त्तिर्देवाचार्यस्य कीर्त्तितः । कन्यां तस्योपयेमे स नाम्ना वै देववर्णिनीम् ॥ ३३ ॥ पुष्पोत्कटाश्च वाकाश्च सुते माल्यवतः स्थितौ । कैकसीं मालिनः कन्यां तासान्तु शृणुत प्रजाः ॥ ३४ ॥ ज्येष्ठं वैश्रवणं तस्य सुषुवे देववर्णिनी । दिव्येन विधिना युक्तमार्षेणैव श्रुतेन च । राक्षसेन च रूपेण आसुरेण बलेन च ॥ ३५ ॥ त्रिपादं सुमहाकायं स्थूलशीर्षं महातनुम् । अष्टदंष्ट्रं हरिच्छ्मश्रुं शङ्कुकर्णं विलोहितम् ॥ ३६ ॥ ह्रस्वबाहुं प्रबाहुश्च पिङ्गलं सुविभीषणम् । वैवर्तज्ञानसम्पन्नं सम्बुद्धं ज्ञानसम्पदा ॥ ३७ ॥ एवंविधं सुतं दृष्ट्वा विश्वरूपधरं तथा । पिता दृष्ट्वाब्रवीत्तत्र कुबेरोऽयमिति स्वयम् ॥ ३८ ॥ कुत्सायां क्वितिशब्दोऽयं शरीरं बेरमुच्यते । कुबेरः कुशरीरत्वान्नाम्ना तेन च सोऽङ्कितः ॥ ३९ ॥ यस्माद्विश्रवसोऽपत्यं सादृश्याद्विश्रवा इव । तस्माद्वैश्रवणो नाम नाम्ना लोके भविष्यति ॥ ४० ॥ ऋद्धयां कुबेरोऽजनयद्विश्रुतं नलकूबरम् । रावणं कुम्भकर्णञ्च कन्यां शूर्पणखान्तथा । विभीषणं चतुर्थांस्तान्कैकस्यजनयेत्सुतान् ॥ ४१ ॥ शङ्कुकर्णो दशग्रीवः पिङ्गलो रक्तमूर्द्धजः । चतुष्पाद्विंशतिभुजो महाकायो महाबलः ॥ ४२ ॥ जात्याञ्जननिभो दंष्ट्री लोहितग्रीव एव च । राजसेनो जययुक्तो रूपेण च बलेन च ॥ ४३ ॥ सत्यबुद्धिर्दृढतनू राक्षसैरेव रावणः । निसर्गादारुणः क्रूरो रावणाद्रावणस्तु सः ॥ ४४ ॥ हिरण्यकशिपुस्त्वासीत्स राजा पूर्वजन्मनि । चतुर्युगानि राजात्र त्रयोदश स राक्षसः ॥ ४५ ॥ ताः पञ्चकोट्यो वर्षाणामाख्याताः सङ्ख्यया द्विजैः । नियुतान्येकषष्टिश्च सङ्ख्याविद्भिरुदाहृता ॥ ४६ ॥ षष्टिशतसहस्राणि वर्षाणान्तु स रावणः । देवतानां ऋषीणाञ्च घोरं कृत्वा प्रजागरम् ॥ ४७ ॥ त्रेतायुगे चतुर्विंशे रावणस्तपसः क्षयात् । रामं दाशरथिं प्राप्य सगणः क्षयमीयिवान् ॥ ४८ ॥ महोदयः प्रहस्तश्च महापांशुखरस्तथा । पुष्पोत्कटायाः पुत्रास्ते कन्या कुम्भीनसी तथा ॥ ४९ ॥ त्रिशिरा दूषणश्चैव विद्युज्जिह्वश्च राक्षसः । कन्या ह्यसलिका चैव वाकायाः प्रसवाः स्मृताः ॥ ५० ॥ इत्येते क्रूरकर्माणः पौलस्त्या राक्षसा दश । दारुणाभिजनाः सर्वे देवैरपि दुरासदाः ॥ ५१ ॥ सर्वे लब्धवराश्चैव पुत्रपौत्रसमन्विताः । यक्षाणाञ्चैव सर्वेषां पौलस्त्या ये च राक्षसाः ॥ ५२ ॥ आगस्त्यवैश्वामित्राणां क्रूराणां ब्रह्मरक्षसाम् । वेदाध्ययनशीलानां तपोव्रतनिषेविणाम् ॥ ५३ ॥ तेषामैडविडो राजा पौलस्त्यः सव्यपिङ्गलः । इतरे वै यज्ञमुखास्तेन रक्षोगणास्त्रयः ॥ ५४ ॥ यातु

धाना ब्रह्मधाना वार्त्ताश्चैव दिवाचराः । निशाचरगणास्तेषां चत्वारः कविभिः स्मृताः॥५५॥पौलस्त्या नैर्ऋताश्चैव आगस्त्याः कौशिकास्तथा । इत्येताः सप्त तेषां वै जातयो राक्षसाः स्मृताः ॥ ५६ ॥ तेषां रूपं प्रवक्ष्यामि स्वभावेन व्यवस्थितम् । वृत्ताक्षाः पिङ्गलाश्चैव महाकाया महोदराः ॥ ५७ ॥ अष्टदंष्ट्रा शङ्कुकर्णा ऊर्द्ध्वरोमाण एव च । आकर्णदारितास्याश्च मुञ्जधूमोर्द्ध्वमूर्द्धजाः ॥५८॥ स्थूलशीर्षाः सिताभाश्च ह्रस्वकाश्च प्रबाहुकाः । ताम्रास्या लम्बजिह्वौष्ठा लम्बभ्रूस्थूलनासिकाः ॥ ५९ ॥ नीलाङ्गा लोहितग्रीवा गम्भीराक्षा विभीषणाः । महाघोरस्वराश्चैव विकटा बद्धपिण्डिकाः ॥ ६० ॥ स्थूलाश्च तुङ्गनासाश्च शिलासंहनना दृढाः । दारुणाभिजनाः क्रूराः प्रायशः क्लिष्टकर्मिणः ॥ ६१ ॥ सकुण्डलाङ्गदापीडा मुकुटोष्णीषधारिणः । विचित्रवस्त्राभरणाश्चित्रस्रगनुलेपनाः ॥ ६२ ॥ अन्नादाः पिशितादाश्च पुरुषादाश्च ते स्मृताः । इत्येतद्रूपसाधर्म्यं राक्षसानां बुधैः स्मृतम् । न समस्तबलं बुद्धं यतो मायाकृतं हि तत् ॥ ६३ ॥ पुलहस्य मृगाः पुत्राः सर्वे व्यालाश्च दंष्ट्रिणः । भूताः पिशाचाः सर्पाश्च भ्रमरा हस्तिनस्तथा॥६४ ॥वानराः किन्नराश्चैव यमकिम्पुरुषास्तथा । येऽन्ये चैव परिक्रान्ता मायाक्रोधवशानुगाः ॥ ६५ ॥ अनपत्यः क्रतुस्तस्मिन् स्मृतो वैवस्वतेऽन्तरे । न तस्य पुत्रः पौत्रो वा तेजः संक्षिप्य वा स्थितः ॥ ६६ ॥ अत्रेर्वंशं प्रवक्ष्यामि तृतीयस्य प्रजापतेः । तस्य पत्न्यश्च सुन्दर्यो दशैवासन्पतिव्रताः॥ ६७ ॥ भद्राश्वस्य घृताच्यां वै दशाप्सरसि सूनवः । भद्रा शूद्रा च मद्रा च शलदा मलदा तथा ॥ ६८ ॥ वेला खला च सप्तैता या च गोचपला स्मृता । तथा मानरसा चैव रत्नकूटा च ता दश ॥ ६९ ॥ आत्रेयवंशकृत्तासां भर्त्ता नाम्ना प्रभाकरः । भद्रायां जनयामास सोमं पुत्रं यशस्विनम् ॥ ७० ॥ स्वर्भानुना हते सूर्ये पतमानो दिवो महीम् । तमोऽभिभूते लोकेऽस्मिन् प्रभा येन प्रवर्त्तिता ॥ ७१ ॥ स्वस्ति तेऽस्त्विति चोक्तः स पतन्निह दिवाकरः । ब्रह्मर्षेर्वचनात्तस्य न पपात दिवो महीम् ॥ ७२ ॥ अत्रिश्रेष्ठानि गोत्राणि यश्चकार महातपाः । यज्ञेष्वत्रिधनश्चैव सुरैर्यश्च प्रवर्त्तितः ॥ ७३ ॥ स तास्वजनयत् पुत्रानात्मतुल्याननामकान् । दश तास्वेव महता तपसा भावितप्रभाः ॥ ७४ ॥ स्वस्त्यात्रेया इति ख्याता ऋषयो वेदपारगाः । तेषां विख्यातयशसौ ब्रह्मिष्ठौ सुमहौजसौ ॥ ७५ ॥ दत्तात्रेयस्तस्य ज्येष्ठो दुर्वासास्तस्य चानुजः । यवीयसी सुता तस्यामबला ब्रह्मवादिनी । अत्राप्युदाहरन्तीमं श्लोकं पौराणिकाः पुरा ॥ ७६ ॥ अत्रेः पुत्रं महात्मानं शान्तात्मानमकल्मषम् । दत्तात्रेयं तनुं विष्णोः पुराणज्ञाः प्रचक्षते ॥ ७७ ॥ तस्य गोत्रान्वये जाताश्चत्वारः प्रथिता भुवि । श्यामाश्च मुद्गलाश्चैव बलारकगविष्ठिराः । एते नृणान्तु चत्वारः स्मृताः पक्षा महौजसाम् ॥ ७८ ॥ कश्यपान्नारदश्चैव पर्वतोऽरुन्धती तथा । जज्ञिरे च त्वरुन्धत्यास्तान्निबोधत सत्तमाः ॥ ७९ ॥

नारदस्तु वसिष्ठायारुन्धतीं प्रत्यपादयत् । ऊर्द्ध्वरेता महातेजा दक्षशापात्तु नारदः ॥ ८० ॥ पुरा देवासुरे तस्मिन्संग्रामे तारकामये । अनावृष्ट्या हते लोके व्यग्रे शक्रे सुरैः सह । वसिष्ठस्तपसा धीमान्धारयामास वै प्रजाः ॥ ८१ ॥ अन्नौषधं मूलफलमोषधीश्च प्रवर्त्तयन् । तास्तेन जीवयामास कारुण्यादोषधेन तु ॥ ८२ ॥ अरुन्धत्यां वसिष्ठस्तु शक्तिमुत्पादयद्द्विजाः । सागरञ्जनयच्छक्तेरदृश्यन्ती पराशरम् ॥ ८३ ॥ काली पराशराज्जज्ञे कृष्णद्वैपायनं प्रभुम् । द्वैपायनादरण्यां वै शुको जज्ञे गुणान्वितः ॥ ८४ ॥ उत्पद्यन्ते च पीवर्यां षडिमे शुकसूनवः । भूरिश्रवाः प्रभुः शम्भुः कृष्णो गौरश्च पञ्चमः ॥ ८५ ॥ कन्या कीर्तिमती चैव योगमाता दृढव्रता । जननी ब्रह्मदत्तस्य पत्नी सात्त्वगुहस्य च ॥ ८६ ॥ श्वेताः कृष्णाश्च गौराश्च श्यामा धूम्राः समूलिकाः । ऊष्मपा दारकाश्चैव नीलाश्चैव पराशराः । पराशराणामष्टौ ते पक्षाः प्रोक्ता महात्मनाम् ॥ ८७ ॥ अत ऊर्द्ध्वं निबोधध्वमिन्द्रप्रतिमसम्भवम् । वसिष्ठस्य कपिञ्जल्यां घृताच्यां समपद्यत । कुशीतियः समाख्यात इन्द्रप्रतिम उच्यते ॥ ८८ ॥ पृथोः सुतायाः सम्भूतः पुत्रस्तस्याभवद्वसुः । उपमन्युः सुतस्तस्य यस्येमे उपमन्यवः ॥ ८९ ॥ मित्रावरुणयोश्चैव कुण्डिनो ये परिश्रुताः । एकार्षेयास्तथैवान्ये वसिष्ठा नाम विश्रुताः । एते पक्षा वसिष्ठानां स्मृता एकादशैव तु ॥ ९० ॥ इत्येते ब्रह्मणः पुत्रा मानसा ह्यष्ट विश्रुताः । भ्रातरः सुमहाभागा तेषां वंशाः प्रतिष्ठिताः ॥ ९१ ॥ त्रींल्लोकान्धारयन्तीमान्देवर्षिगणसङ्कुलान् । तेषां पुत्राश्च पौत्राश्च शतशोऽथ सहस्रशः । यैर्व्याप्ता पृथिवी सर्वा सूर्यस्येव गभस्तिभिः ॥ ९२ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते ऋषिवंशानुकीर्त्तनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥ छ ॥ एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य सूतस्य विदितात्मनः । उत्तरं परिपप्रच्छुः सूतपुत्रं द्विजातयः ॥ १ ॥ शांशपायन उवाच ॥ कथं द्वितीयमुत्पन्ना भवानी प्राक्सती तु या । आसीद्दाक्षायणी पूर्वमुमा कथमजायत ॥ २ ॥ मेनायां पितृकन्यायां जनयामास शैलराट् । के चैते पितरश्चैव येषां मेना तु मानसी ॥ ३ ॥ मैनाकश्चैव दौहित्रो दौहित्री च तथा ह्युमा । एकपर्णा तथा चैव तथा या चैकपाटला ॥ ४ ॥ गङ्गा चैव सरिच्छ्रेष्ठा सर्वासां पूर्वजा तथा । पूर्वमेव मयोद्दिष्टं शृणुध्वं मम सर्वशः ॥ ५ ॥ अनेके पितरश्चैव वर्त्तन्ते क्व च वा पुनः । श्रोतुमिच्छामि भद्रन्ते श्राद्धस्य च परं विधिम् ॥ ६ ॥ पुत्राश्च ते स्मृताः केषां कथञ्च पितरस्तु ते । पितरः कथमुत्पन्नाः कस्य पुत्राः किमात्मकाः ॥७॥ स्वर्गे तु पितरोऽन्ये ये देवानामपि देवताः । एवं वै श्रोतुमिच्छामि पितॄणां सर्गमुत्तमम् । यथावद्दत्तमस्माभिः श्राद्धं प्रीणाति वै पितॄन् ॥८॥ यदर्थं ते न दृश्यन्ते तत्र किं कारणं स्मृतम् । स्वर्गे हि के तु वर्त्तन्ते पितरो नरके तु के ॥९॥ अभिसन्धाय पितरं पितुश्च पितरं तथा । पितुः पितामहश्चैव त्रिषु पिण्डेषु नामतः ॥१०॥ कानि श्राद्धानि देयानि कथं गच्छन्ति वै पितॄन् । कथञ्च शक्तास्ते दातुं नरकस्थाः फलं पुनः ॥ ११ ॥

के चेह पितरो नाम कान् यजामो वयं पुनः। देवा अपि पितॄन् स्वर्गे यजन्तीति हि नः श्रुतम् ॥ १२ ॥ एतदिच्छामि वै श्रोतुं विस्तरेण बहुश्रुत। स्पष्टाभिधानमर्थं वै तद्भवान्वक्तुमर्हति ॥ १३ ॥ ऋषीणान्तु वचः श्रुत्वा सूतस्तत्त्वार्थदर्शिवान्। आचचक्षे यथाप्रश्नं ऋषीणां मानसं ततः ॥ १४ ॥ सूत उवाच ॥ अत्र वो वर्णयिष्यामि यथाप्रज्ञं यथाश्रुतम्। मन्वन्तरेषु जायन्ते पितरो देवसूनवः ॥ १५ ॥ अतीतानागते ज्येष्ठाः कनिष्ठाः क्रमशस्तु ते। देवैः सार्द्धं पुरातीताः पितरो येऽन्तरेषु वै। वर्त्तन्ते साम्प्रतं ये तु तान्वै वक्ष्यामि निश्चयात् ॥ १६ ॥ श्राद्धश्चैषां मनुष्याणां श्राद्धमेव प्रवर्त्तते। देवानसृजत ब्रह्मा नायक्षन्निति वै पुनः। तमुत्सृज्य तदात्मानमसृजंस्ते फलार्थिनः ॥ १७ ॥ ते शप्ता ब्रह्मणा मूढा नष्टसंज्ञा भविष्यथ। न स्म किञ्चिद्विजानन्ति ततो लोको ह्यमुह्यत ॥१८॥ ते भूयः प्रणताः सर्वे याचन्ति स्म पितामहम्। अनुग्रहाय लोकानां पुनस्तानब्रवीत्प्रभुः ॥१९॥ प्रायश्चित्तं चरध्वं वै व्यभिचारो हि यः कृतः। पुत्रान्स्वान्परिपृच्छध्वं ततो ज्ञानमवाप्स्यथ ॥ २० ॥ ततस्ते स्वान्सुतांश्चैव प्रायश्चित्तजिघृक्षवः। अपृच्छन् संयतात्मानो विधिवच्च मिथो मिथः ॥२१॥ तेभ्यस्ते नियतात्मानः पुत्राः शंसुरनेकधा। प्रायश्चित्तानि धर्मज्ञा वाङ्मनःकर्म्मजानि तु ॥ २२॥ ते पुत्रानब्रुवन्प्रीता लब्धसंज्ञा दिवौकसः। यूयं वै पितरोऽस्माकं ये वयं प्रतिबोधिताः। धर्मज्ञानञ्च कामश्च को वरो वः प्रदीयताम् ॥ २३ ॥ पुनस्तानब्रवीद्ब्रह्मा यूयं वै सत्यवादिनः। तस्माद्यदुक्तं युष्माभिस्तत्तथा न तदन्यथा ॥ २४ ॥ उक्तश्च पितरोऽस्माकमिति वै तनयाः स्वकाः। पितरस्ते भविष्यन्ति तेभ्योऽयं दीयतां वरः ॥ २५ ॥ तेनैव वचसा पुत्रा ब्रह्मणः परमेष्ठिनः। पुत्राः पितृत्वमाजग्मुः पुत्रत्वं पितरः पुनः ॥ २६ ॥ तस्मात्ते पितरः पुत्राः पितृत्वे तेषु तत्स्मृतम्। एवं स्मृत्वा पितॄन् पुत्रान्पुत्राश्च पितरस्तथा। व्याजहार पुनर्ब्रह्मा पितॄनात्मविवृद्धये ॥ २७ ॥ यो ह्यनिष्ट्वा पितॄञ्छ्राद्धे क्रियां काञ्चित्करिष्यति। राक्षसा दानवाश्चैव फलं प्राप्स्यन्ति तस्य तत् ॥ २८ ॥ श्राद्धैराप्यायिताश्चैव पितरः सोममव्ययम्। आप्याय्यमाना युष्माभिर्वर्द्धयिष्यन्ति नित्यशः ॥ २९ ॥ श्राद्धैराप्यायितः सोमो लोकानाप्याययिष्यति। कृत्स्नं सपर्वतवनं जङ्गमाजङ्गमैर्वृतम् ॥ ३० ॥ श्राद्धानि पुष्टिकामाश्च ये करिष्यन्ति मानवाः। तेभ्यः पुष्टिं प्रजाश्चैव दास्यन्ति पितरः सदा ॥३१॥ श्राद्धे येभ्यः प्रदास्यन्ति त्रीन् पिण्डान् नामगोत्रतः। सर्वत्र वर्त्तमानास्ते पितरः प्रपितामहम्। तेषामाप्याययिष्यन्ति श्राद्धदानेन वै प्रजाः ॥ ३२ ॥ एवमाज्ञा कृता पूर्वं ब्रह्मणा परमेष्ठिना। तेनैतत्सर्वथा सिद्धं दानमध्ययनं तपः ॥ ३३ ॥ ते तु ज्ञानप्रदातारः पितरो वो न संशयः। इत्येते पितरो देवा देवाश्च पितरः पुनः। अन्योन्यं पितरो ह्येते देवाश्च पितरश्च ह ॥ ३४ ॥ एतद्ब्रह्मवचः श्रुत्वा सूतस्य विहितात्मनः। पप्रच्छुर्मुनयो भूयः सूतं तस्माद्यदुत्तरम् ॥ ३५ ॥

ऋषय ऊचुः ॥ कियन्तो वै पितृगणाः कस्मिन्काले च ते गणाः । वर्त्तन्ते देवप्रवरा देवानां सोमवर्द्धनाः ॥ ३६ ॥ सूत उवाच ॥ एतद्वोऽहं प्रव
क्ष्यामि पितृसर्गमनुत्तमम् । शंयुः पप्रच्छ यत्पूर्वं पितरं वै बृहस्पतिम् ॥ ३७ ॥ बृहस्पतिमुपासीनं सर्वज्ञानार्थकोविदम् । पुत्रः शंयुरिमं प्रश्नं
पप्रच्छ विनयान्वितः ॥ ३८ ॥ क एते पितरो नाम कियन्तः के च नामतः । समुद्भूताः कथञ्चैते पितृत्वं समुपागताः ॥ ३९ ॥ कस्माच्च पितरं
पूर्वं यज्ञे युज्यन्ति नित्यशः । क्रियाश्च सर्वा वर्त्तन्ते श्राद्धपूर्वा महात्मनाम् ॥४०॥ कस्मै श्राद्धानि देयानि किञ्च दत्तं महाफलम् । केषु वाप्यक्षयं श्राद्धं
तीर्थेषु च नदीषु च ॥ ४१ ॥ केषु वै सर्वमाप्नोति श्राद्धं कृत्वा द्विजोत्तमः । कश्च कालो भवेच्छ्राद्धे विधिः कश्चानुवर्त्तते ॥ ४२ ॥ एतदिच्छामि
भगवन् विस्तरेण यथातथम् । व्याख्यातुमानुपूर्व्येण यत्र चोदाहृतं मया ॥ ४३ ॥ बृहस्पतिरिदं सम्यगेवं पृष्टो महामतिः । व्याजहारानुपूर्व्येण
प्रश्नं प्रश्नविदां वरः ॥ ४४ ॥ बृहस्पतिरुवाच ॥ कथयिष्यामि ते तात यन्मां त्वं परिपृच्छसि । विनयेन यथान्यायं गम्भीरं प्रश्नमुत्तमम् ॥ ४५ ॥
द्यौरन्तरिक्षं पृथिवी नक्षत्राणि दिशस्तथा । सूर्याचन्द्रमसौ चैव तथाहोरात्रमेव च ॥ ४६ ॥ न बभूवुस्तदा तात तमोभूतमिदं जगत् । ब्रह्मैको
दुश्चरं तत्र चचार परमं तपः ॥ ४७ ॥ शंयुस्तमब्रवीद्भूयः पितरं ब्रह्मवित्तमम् । सर्वदैव व्रतस्नातं सर्वज्ञानविदांवरम् ॥ ४८ ॥ कीदृशं सर्वभूते
शस्तपस्तेपे प्रजापतिः । एवमुक्तो बृहत्तेजा बृहस्पतिरुवाच तम् ॥ ४९ ॥ सर्वेषां तपसां युक्तिस्तपोयोगमनुत्तमम् । ध्यायंस्तदा तद्भगवांस्तेन
लोकनवासृजत् ॥ ५० ॥ भूतभव्यानि ज्ञानानि लोकान्वेदांश्च कृत्स्नशः । योगमाविश्य तत्सृष्टं ब्रह्मणा योगचक्षुषा ॥ ५१ ॥ लोकाः सान्तानिका
नाम यत्र तिष्ठन्ति भास्वराः । ते वैराजा इति ख्याता देवानां दिवि देवताः ॥ ५२ ॥ योगेन तपसा युक्तः पूर्वमेव तदा प्रभुः । देवानसृजत ब्रह्मा योगं
युक्त्वा सनातनम् ॥ ५३ ॥ आदिदेवा इति ख्याता महासत्त्वा महौजसः । सर्वकामप्रदाः पूज्या देवदानवमानवैः ॥ ५४ ॥ तेषां सप्त समाख्याता
गणास्त्रैलोक्यपूजिताः । अमूर्त्तयस्त्रयस्तेषां चत्वारस्तु सुमूर्त्तयः ॥ ५५ ॥ उपरिष्टात्त्रयस्तेषां वर्त्तन्ते भावमूर्त्तयः । तेषामधस्ताद्वर्त्तन्ते चत्वारः
सूक्ष्ममूर्त्तयः ॥ ५६ ॥ ततो देवास्ततो भूमिरेषा लोकपरम्परा । लोके वर्त्तन्ति ते ह्यस्मिंस्तेभ्यः पर्जन्यसम्भवः । वृष्टिर्भवति तैर्वृष्ट्या
लोकानां सम्भवः पुनः ॥ ५७ ॥ आप्याययन्ति ते यस्मात्सोमञ्चान्नञ्च योगतः । ऊचुस्तान्वै पितॄंस्तस्माल्लोकानां लोकसत्तमाः ॥ ५८ ॥
मनोजवाः स्वधाभक्षाः सर्वकामपरिच्छदाः । लोभमोहभयापेता निश्चिताः शोकवर्जिताः ॥ ५९ ॥ एते योगं परित्यज्य प्राप्ता लोकान्सुदर्शनान् ।
दिव्याः पुण्या महात्मानो विपाप्मानो भवन्त्युत ॥ ६० ॥ ततो युगसहस्रान्ते जायन्ते ब्रह्मवादिनः । प्रतिलभ्य पुनर्योगं मोक्षं गच्छन्त्यमूर्त्तयः ॥ ६१ ॥

व्यक्ताव्यक्तं परित्यज्य महायोगबलेन वा । नश्यन्त्युल्केव गगने क्षीणविद्युत्प्रभेव च ॥ ६२ ॥ उत्सृज्य देहजातानि महायोगबलेन च । निराख्योपा
ख्यतां यान्ति सरितः सागरे यथा ॥ ६३ ॥ क्रियया गुरुपूजाभिर्यं च कुर्वन्ति नित्यशः । ताभिराप्याययन्त्येते पितरो योगवर्द्धनाः ॥ ६४ ॥ श्राद्धे
प्रीताः पुनः सोमं पितरो योगमास्थिताः । आप्याययन्ति योगेन त्रैलोक्यं येन जीवति ॥ ६५ ॥ तस्माच्छ्राद्धानि देयानि योगिभ्यो यत्नतः सदा ।
पितॄणां हि बलं योगो योगात्सोमः प्रवर्त्तते ॥ ६६ ॥ सहस्रशस्तु विप्रान्वै भोजयेद्यावदागतान् । एकस्तु योगवित्प्रीतः सर्वानर्हति तच्छृणु ॥ ६७ ॥
कल्पितानां सहस्रेण स्नातकानां शतेन च । योगाचार्येण यद्भुक्तं त्रायते महतो भयात् ॥ ६८ ॥ गृहस्थानां सहस्रेण वानप्रस्थशतेन च । ब्रह्मचारिसह
स्रेण योगी ह्येको विशिष्यते ॥ ६९ ॥ नास्तिको वा विकर्मा वा सङ्कीर्णस्तस्करोऽपि वा । नान्यत्र कारणं दानं, योगेष्वाह प्रजापतिः ॥ ७० ॥ पितर
स्तस्य तुष्यन्ति सुवृष्टेनेव कर्षकाः । पुत्रो वाप्यथ वा पौत्रो ध्यानिनं भोजयिष्यति ॥ ७१ ॥ अलाभे ध्यानिभिक्षूणां भोजयेद्ब्रह्मचारिणौ । तद
लाभेप्युदासीनं गृहस्थमपि भोजयेत् ॥ ७२ ॥ यस्तिष्ठेदेकपादेन वायुभक्षः शतं समाः । ध्यानयोगी परस्तस्मादिति ब्रह्मानुशासनम् ॥ ७३ ॥
सिद्धा हि विप्ररूपेण चरन्ति पृथिवीमिमाम् । तस्मादतिथिमायान्तमभिगच्छेत्कृताञ्जलिः ॥ ७४ ॥ पूजयेच्चार्घ्यपात्रेण वेश्मना भोजनेन च । ऊर्वीं
सागरपर्यन्तां देवा योगेश्वराः सदा । नानारूपैश्चरन्त्येते प्रजा धर्मेण पालयन् ॥ ७५ ॥ तस्माद्द्याच्च वै दानं विप्रायातिथये नरः । प्रदानानि
प्रवक्ष्यामि फलञ्चैषां तथैव च ॥ ७६ ॥ अश्वमेधसहस्रेण राजसूयशतेन च । पुण्डरीकसहस्रेण योगिष्वावसथो वरम् ॥ ७७ ॥ आद्य एष गणः प्रोक्तः
पितॄणाममितौजसाम् । भावयन्सप्तकालान्वै स्थित एष गणस्तदा ॥ ७८ ॥ अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि सर्वान् पितृगणान्पुनः । सन्ततिं संस्थितिञ्चैव
भावनाश्च यथाक्रमम् ॥ ७९ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते श्राद्धप्रक्रियारम्भो नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥ छ ॥ सूत उवाच ॥ सप्त मेधावतां
श्रेष्ठाः स्वर्गे पितृगणाः स्मृताः । चत्वारो मूर्तिमन्तश्च त्रयस्तेषाममूर्त्तयः । तेषां लोकविसर्गन्तु कीर्त्तयिष्ये निबोधत ॥ १ ॥ या वै दुहितरस्तेषां
दौहित्राश्चैव ये स्मृताः । धर्ममूर्त्तिधरास्तेषां ये त्रयः परमा गणाः ॥ २ ॥ नामानि लोकसर्गञ्च तेषां वक्ष्ये समासतः । लोका विरजसो नाम्ना यत्र
तिष्ठन्ति भास्वराः ॥ ३ ॥ अमूर्त्तयः पितृगणाः पुत्रास्ते वै प्रजापतेः । विरजस्य द्विजाः श्रेष्ठा वैराजा इति विश्रुताः । एष वै प्रथमः कल्पो वैराजानां
प्रकीर्त्तितः ॥ ४ ॥ तेषान्तु मानसी कन्या मेना नाम महागिरेः । पत्नी हिमवतः शुभ्रा यस्यां मैनाक उच्यते ॥ ५ ॥ जातः सर्वौषधिधरः सर्वरत्नाकरात्म
वान् । पर्वतः प्रवरः पुण्यः क्रौञ्चस्तस्यात्मजोऽभवत् ॥ ६ ॥ तिस्रः कन्यास्तु मेनायां जनयामास शैलराट् । अपर्णामेकपर्णाञ्च तृतीयामेकपाटलाम् ॥ ७ ॥

आश्रिते द्वे ह्यपर्णा तु अनिकेता तपोऽचरत् । न्यग्रोधमेकपर्णी तु पाटलामेकपाटला । शतं वर्षसहस्राणि दुश्चरं देवदानवैः ॥ ८ ॥ आहारमेकपर्णेन एकपर्णी समाचरत् । पाटलेनैव चैकेन विदध्यादेकपाटला ॥ ९ ॥ पूर्णे पूर्णे सहस्रे द्वे आहारं वै प्रचक्रतुः । एका तत्र निराहारा तां माता प्रत्यभाषत ॥ १० ॥ निषेधयन्ती ह्युमेति माता स्नेहेन दुःखिता । सा तथोक्ततया देवी मात्रा दुश्चरचारिणी ॥ ११ ॥ उमेति सा महाभागा त्रिषु लोकेषु विश्रुता । तथेति नाम्ना तेनासौ निरुक्ता कर्मणा शुभा ॥ १२ ॥ एतत्तु त्रिकुमारीकं जगत्स्यास्यति शाश्वतम् । एतासां तपसा दृप्तं यावद्भूमिर्द्धरिष्यति ॥ १३ ॥ तपःशरीरास्ताः सर्वास्तिस्रो योगबलान्विताः । देव्यस्ताः सुमहाभागाः सर्वाश्च स्थिरयौवनाः ॥ १४ ॥ सर्वाश्च ब्रह्मवादिन्यः सर्वाश्चैवोर्द्ध्वरेतसः । उमा तासां वरिष्ठा च श्रेष्ठा च वरवर्णिनी ॥ १५ ॥ महायोगबलोपेता महादेवमुपस्थिता । दन्तकाण्वोशना तस्याः पुत्रो वै भृगुनन्दनः ॥ १६ ॥ असितस्यैकपर्णी तु पत्नी साध्वी दृढव्रता । दत्ता हिमवता तस्मै योगाचार्याय धीमते । देवलं सुषुवे सा तु ब्रह्मिष्ठं मानसं सुतम् ॥ १७ ॥ या चैतासां कुमारीणां तृतीया त्वेकपाटला । पुत्रं शतशिलाकस्य जैगीषव्यमुपस्थिता ॥ १८ ॥ तस्यापि शङ्खलिखितौ स्मृतौ पुत्रावयोनिजौ । इत्येता वै महाभागाः कन्या हिमवतः शुभाः ॥ १९ ॥ रुद्राणी सा तु प्रवरा स्वगुणैरतिरिच्यते ॥ अन्योन्यप्रीतिरनयोरुमाशङ्करयोर्यथा ॥ २० ॥ श्लेषं संसक्तयोर्ज्ञात्वा शङ्कितः किल वृत्रहा । ताभ्यां मैथुनसक्ताभ्यामपत्योद्भवभीरुणा । तयोः सकाशमिन्द्रेण प्रेषितो हव्यवाहनः ॥ २१ ॥ अनयो रतिविघ्नञ्च त्वमाचर हुताशन । सर्वत्र गत एव त्वं न दोषो विद्यते तदा ॥ २२ ॥ इत्येवमुक्ते तु तथा वह्निना च तथा कृतम् । उमादेहं समुत्सृज्य शुक्रं भूमौ विसर्जितम् ॥ २३ ॥ ततो रुषितया देव्या शप्तोऽग्निः शांशपायन । इदं चोक्तवती वह्निं रोषगद्गदया गिरा ॥ २४ ॥ यस्मान्मय्यवितृप्तायां रतिविघ्नं हुताशन । कृतवानस्यकर्त्तव्यं तस्मात्त्वमसि दुर्मते ॥ २५ ॥ यदेवं विभृतं गर्भं रौद्रं शुक्रं महाप्रभम् । गर्भं त्वं धारयस्वैवमेषा ते दण्डधारणा ॥ २६ ॥ स शापरोषाद्रुद्राण्या अन्तर्गर्भो हुताशनः । बहून्वर्षगणान् गर्भं धारयामास वै द्विजाः ॥ २७ ॥ स गङ्गामुपगम्याह श्रूयतां सरिदुत्तमे । सुमहान् परिखेदो मे गर्भधारणकारणात् ॥ २८ ॥ मद्धितार्थमिमं गर्भमतो धारय निम्नगे । मत्प्रसादाच्च खेदो वै मन्दस्तव भविष्यति ॥ २९ ॥ तथेत्युक्त्वा तदा सा तु सम्प्रहृष्टा महानदी । तं गर्भं धारयामास दह्यमानेन चेतसा ॥ ३० ॥ सापि कृच्छ्रेण महता खिद्यमाना महानदी । कालं प्रकृष्टं सुमहद्गर्भधारणतत्परा ॥ ३१ ॥ तया परिगतं गर्भं कुक्षौ हिमवतः शुभे । शुभं शरवणं नाम चित्रं पुष्पितपादपम् । तत्र तं व्यसृजद्गर्भं दीप्यमानमिवानलम् ॥ ३२ ॥ रुद्राग्निगङ्गातनयस्तत्र जातोऽरुणप्रभः । आदित्यशतसङ्काशो महातेजाः प्रतापवान् ॥ ३३ ॥

तस्मिञ्जाते महाभागे कुमारे जाह्नवीसुते । विमानयानैराकाशं पतत्रिभिरिवावृतम् ॥ ३४ ॥ देवदुन्दुभयो नेदुराकाशे मधुरस्वराः । मुमुचुः पुष्प-
वर्षञ्च खचराः सिद्धचारणाः ॥ ३५ ॥ जगुर्गन्धर्व्वमुख्याश्च सर्व्वशस्तत्र तत्र ह । यक्षा विद्याधराः सिद्धाः किन्नराश्चैव सर्वशः ॥ ३६ ॥ महानाग
सहस्राणि प्रवराश्च पतत्रिणः । उपतस्थुर्महाभागमाग्नेयं शङ्करात्मजम् । प्रभावेण तदा तेन दैत्यदानवराक्षसाः ॥ ३७ ॥ सह सप्तर्षिभार्याभिरादावे
वाग्निसम्भवः । अभिषेकप्रयाताभिर्दृष्टो वर्ज्य त्वरुन्धतीम् ॥ ३८ ॥ ताभिः स बालार्कनिभो रौद्रः परिवृतः प्रभुः । स्निह्यमानाभिरत्यर्थं स्वकाभिरिव
मातृभिः ॥ ३९॥ युगपत्सर्व्वदेवीर्हि दिदृक्षुर्जाह्नवीसुतः । षण्मुखो व्यसृजच्छ्रीमांस्तासां प्रीत्या महाद्युतिः ॥ ४० ॥ श्रीमान् कमलपत्राक्षस्तरुणादित्य
सन्निभः । येन जातेन लोकानामाक्षेपस्तेजसा कृतः ॥ ४१ ॥ तेन जातेन महता देवानामसहिष्णवः । स्कन्दिता दानवगणास्तस्मात्स्कन्दः प्रतापवान्॥४२॥
कृत्तिकाभिस्तु यस्मात् संवर्द्धितः स पुरातनः । कार्त्तिकेय इति ख्यातस्तस्मादसुरसूदनः ॥ ४३ ॥ जृम्भतस्तस्य दैत्यारेर्ज्वालामालाकुलात्तदा ।
मुखाद्विनिर्गता तस्य स्वशक्तिरपराजिता ॥ ४४ ॥ क्रीडार्थञ्चैव स्कन्दस्य विष्णुना प्रभविष्णुना । गरुडादिति सृष्टौ हि पक्षिणौ हि प्रभद्रकौ ॥ ४५ ॥
मयूरः कुक्कुटश्चैव पताका चैव वायुना । यस्य दत्ता सरस्वत्या महावीणा महास्वना । अजः स्वयम्भुवा दत्तो मेषो दत्तश्च शम्भुना ॥ ४६ ॥ माया
विहरणे विप्रा गिरौ क्रौञ्चे निपातिते । तारके चासुरवरे समुदीर्णे निपातिते ॥४७॥ सेन्द्रोपेन्द्रैर्महाभागैर्देवैरग्निसुतः प्रभुः । सेनापत्येन दैत्यारिरभिषिक्तः
प्रतापवान् ॥ ४८ ॥ देवसेनापतिस्त्वेवं पठ्यते नरनायकः । देवारिस्कन्दनः स्कन्दः सर्वलोकेश्वरः प्रभुः ॥ ४९ ॥ प्रमथैर्विविधैर्देवैस्तथा भूत-
गणैरपि । मातृभिर्विविधाभिश्च विनायकगणैस्तथा ॥ ५० ॥ सा त्वपश्यद्विमानानि पतन्ती सा दिवश्च्युता । त्रसरेणुप्रमाणानि तेष्वपश्यच्च्युतान्
पितॄन् ॥ ५१ ॥ सुसूक्ष्मानपरित्यक्तानग्नीनग्निष्विवाहितान् । त्रायध्वमित्युवाचाथ पतन्ती तानवाक्शिराः ॥ ५२ ॥ तैरुक्ता सा तु माभैषीरित्युक्ताधि
ष्ठिताभवत् । ततः प्रासादयत्सा वै पितॄंस्तान् दीनया गिरा ॥ ५३ ॥ ऊचुस्ते पितरः कन्यां भ्रष्टैश्वर्यां व्यतिक्रमात् । भ्रष्टैश्वर्या स्वदोषेण तपसि
त्वं शुचिस्मिते ॥ ५४ ॥ यैः क्रियन्ते च कर्म्माणि शरीरैरिह दैवतैः । तैरेव तत्कर्मफलं प्राप्नुवन्तीह देवताः ॥ ५५ ॥ सद्यः फलन्ति कर्माणि देवत्वे
प्रेत्य मानुषे । तस्मादमावस्वपत्यत्वं प्रेत्य प्राप्स्यसे फलम् ॥ ५६ ॥ इत्युक्तया वै पितरः पुनस्ते तु प्रसादिताः । ध्यात्वा प्रसादं सञ्चक्रुस्तस्यास्ते
त्वनुकम्पया ॥ ५७ ॥ अवश्यम्भाविनं दृष्ट्वा ह्यर्थमूचुस्ततः सुराः । सोमपाः पितरः कन्यां राज्ञश्चैव ह्यमावसोः ॥ ५८ ॥ उत्पन्नस्य पृथिव्यां तु मानुषत्वे
महात्मनः । कन्या भूत्वा त्विमाँल्लोकान्पुनः प्राप्स्यसि स्वानिति ॥ ५९ ॥ अष्टाविंशे भवित्री त्वं द्वापरे मत्स्ययोनिजा । अस्यैव राज्ञो दुहिता

अद्रिकायां ह्यमावसोः ॥ ६० ॥ पराशरस्य दायादं ऋषेस्त्वं जनयिष्यसि । स वेदमेकं विप्रर्षिश्चतुर्धा वै करिष्यति ॥ ६१ ॥ महाभिषस्य पुत्रौ द्वौ
शन्तनोः कीर्त्तिवर्द्धनौ । विचित्रवीर्य्यं धर्मज्ञं त्वमेवोत्पादयिष्यसि ॥ ६२ ॥ चित्राङ्गदं च राजानं तेजोबलगुणान्वितम् । एतानुत्पाद्य पुत्रं स्वं पुनर्लो
कानवाप्स्यसि ॥ ६३ ॥ व्यतिक्रमातिपतॄणां त्वं प्राप्स्यसे जन्म कुत्सितम् । तस्यैव राज्ञस्त्वं कन्या अद्रिकायां भविष्यसि ॥ ६४ ॥ कन्या भूत्वा
ततश्च त्वमिमान् लोकानवाप्स्यसि । एवमुक्ता तु दाशेयी जाता सत्यवती तु सा ॥ ६५ ॥ अद्रिकायां सुता मत्स्यां सुता जाता ह्यमावसोः । अद्रि
कामत्स्यसम्भूता गङ्गायामनुसङ्गमे ॥ ६६ ॥ तस्य राज्ञो हि सा कन्या राज्ञो वीर्य्यैं सदैव हि । विरजा नाम ते लोका दिवि रोचन्ति ते गणाः ॥ ६७ ॥
अग्निष्वात्ताः स्मृतास्तत्र पितरो भास्वरप्रभाः । तान्दानवगणा यक्षा रक्षोगन्धर्व्वकिन्नराः । भूतसर्पपिशाचाश्च भावयन्ति फलार्थिनः ॥ ६८ ॥ एते
पुत्राः समाख्याताः पुलहस्य प्रजापतेः । त्रय एते गणाः प्रोक्ता धर्ममूर्तिधराः शुभाः ॥ ६९ ॥ एतेषां मानसी कन्या पीवरी नाम विश्रुता । योगिनी
योगपत्नी च योगमाता तथैव च ॥ ७० ॥ भविता द्वापरं प्राप्य अष्टाविंशन्तु दैवतम् । पराशरकुलोद्भूतः शुको नाम महातपाः ॥ ७१ ॥ श्रीमान्योगी
महायोगी योगस्तस्माद्द्विजोत्तमः । व्यासादरण्यां सम्भूतो विधूम इव पावकः ॥ ७२ ॥ स तस्यां पितृकन्यायां योगाचार्यान्परिश्रुतान् । कृष्णं गौरं
प्रभुं शम्भुं तथा भूरिश्रुतं ववौ ॥ ७३ ॥ कन्यां कीर्त्तिमतीञ्चैव योगिनीं योगमातरम् । ब्रह्मदत्तस्य जननी महिषी त्वणुहस्य तु ॥ ७४ ॥ एतानुत्पाद्य
धर्मात्मा पुत्रान्योगमवाप्य च । महायोगतपाश्चैव अपरावर्त्तिनीं गतिम् ॥ ७५ ॥ आदित्यकिरणोपेतं त्वपुनर्भावमास्थितः । सर्वव्यापि विनिर्मुक्तो
भविष्यति महामुनिः ॥ ७६ ॥ अमूर्त्तिमन्तः पितरो धर्ममूर्त्तिधरास्तु ये । त्रय एते गणास्तेषां चत्वारोऽन्ये निबोधत ॥ ७७ ॥ यान्वक्ष्यामि द्विजश्रेष्ठा
मूर्त्तिमन्तो महाप्रभाः । उत्पन्नास्ते स्वधायास्तु कन्या ह्यग्नेः कवेः सुताः ॥ ७८ ॥ पितरो देवलोकेषु ज्योतिर्भासिषु भास्वराः । सर्वकामसमृद्धेषु द्विजा
स्तान्भावयन्त्युत ॥ ७९ ॥ एतेषां मानसी कन्या गौर्नाम दिवि विश्रुता । दत्तसेना कुमारेण शुक्रस्य महिषी प्रिया ॥ ८० ॥ एकात्रिंशच्च विख्याता भृगूणां
कीर्त्तिवर्द्धनाः । मरीचिगर्भास्ते लोकाः समावृत्य दिवि स्थिताः ॥ ८१ ॥ एते ह्यङ्गिरसः पुत्राः साध्यैः सह विवर्द्धिताः । उपहूताः स्मृतास्ते तु पितरो
भास्वरा दिवि । तान्क्षत्रियगणान्दृष्ट्वा भावयन्ति फलार्थिनः ॥ ८२ ॥ एतेषां मानसी कन्या यशोदा नाम विश्रुता । पत्नी सा विश्वमहतः स्नुषा वै विश्वश
र्म्मिणः ॥ ८३ ॥ राजर्षेर्जननी देवी खट्वाङ्गस्य महात्मनः । यस्य यज्ञे पुरा गीता गाथा गीतैर्महर्षिभिः ॥ ८४ ॥ अग्नेर्जन्म तथा दृष्ट्वा शाण्डिल्यस्य महा
त्मनः । यजमानं दिलीपं ये पश्यन्ति सुसमाहिताः । सत्यव्रतं महात्मानं ते स्वर्गजयिनोऽमराः ॥ ८५ ॥ आज्यपा नाम पितरः कर्दमस्य प्रजापतेः । समुत्प

न्नस्य पुलहादुत्पन्नास्तस्य वै पुनः ॥ ८६ ॥ लोकेष्वेतेषु वर्त्तन्ते कामगेषु विहङ्गमाः । एतान्वैश्यगणाः श्राद्धे भावयन्ति फलार्थिनः ॥ ८७ ॥ एतेषां मानसी कन्या विरजा नाम विश्रुता । ययातेर्जननी साध्वी पत्नी सा नहुषस्य तु ॥ ८८ ॥ सुकाला नाम पितरो वसिष्ठस्य प्रजापतेः । हिरण्यगर्भस्य सुताः शूद्रास्तान्भावयन्त्युत ॥ ८९ ॥ मानसा नाम ते लोका वर्त्तन्ते यत्र ते दिवि । एतेषां मानसी कन्या नर्मदा सरितां वरा ॥ ९० ॥ सा भावयति भूतानि दक्षिणापथगामिनी । जननी त्रसदस्योर्हि पुरुकुत्सपरिग्रहः ॥ ९१ ॥ एतेषामभ्युपगमान्मातुर्मन्वन्तरेश्वरः । मन्वन्तरादौ श्राद्धानि प्रवर्त्तयति सर्वशः ॥ ९२ ॥ पितृणामानुपूर्व्येण सर्वेषां द्विजसत्तमाः । तस्मादिह स्वधर्मेण श्राद्धं देयन्तु श्रद्धया ॥ ९३ ॥ सर्वेषां राजतैः पात्रैरपि वा रजतान्वितैः । दत्तं स्वधां पुरोधाय तथा प्रीणाति वै पितॄन् ॥ ९४ ॥ सोमस्याप्यायनं कृत्वा ह्यग्नेर्वैवस्वतस्य च । उदगायनश्चाग्नौ च अश्वमेधं तदाप्नुयात् ॥ ९५ ॥ पितॄन् प्रीणाति वै भक्त्या पितरः प्रीणयन्ति तम् । पितरः पुष्टिकामस्य प्रजाकामस्य वा पुनः । पुष्टिं प्रजां च स्वर्गं प्रयच्छन्ति न संशयः ॥९६॥ देवकार्य्यादपि सदा पितृकार्य्यं विशिष्यते । देवताभ्यः पितॄणां हि पूर्व्वमाप्यायनं स्मृतम् ॥ ९७ ॥ न हि योगगतिः सूक्ष्मा पितॄणामपि तृप्तयः । तपसा हि प्रसिद्धेन दृश्यन्ते मांसचक्षुषा ॥ ९८ ॥ इत्येते पितरश्चैव लोका दुहितरश्च वै । दौहित्रा यजमानाश्च प्रोक्ता ये भावयन्ति तान् ॥ ९९ ॥ चत्वारो मूर्त्तिमन्तश्च त्रयस्तेषाममूर्त्तयः । तेभ्यः श्राद्धानि सत्कृत्य देवाः कुर्व्वन्ति यत्नतः ॥ १०० ॥ भक्ताः प्राञ्जलयः सर्वे सेन्द्रास्तद्गतमानसाः । विश्वे च सिकताश्चैव पृश्निजाः शृङ्गिणस्तथा ॥ १०१ ॥ कृष्णाः श्वेतास्त्वजाश्चैव विधिवत्पूजयन्त्युत । प्रजास्ता वातरशना दिवाकीर्त्यास्तथैव च॥१०२॥ लेखाश्च मरुतश्चैव ब्रह्माद्याश्च दिवौकसः । अत्रिभृग्वङ्गिराद्याश्च ऋषयः सर्व्व एव च ॥ १०३ ॥ यक्षा नागाः सुपर्णाश्च किन्नरा राक्षसैः सह । पितॄंस्त्वपूजयन्सर्वे नित्यमेव फलार्थिनः ॥ १०४ ॥ एवमेते महात्मानः श्राद्धे सत्कृत्य पूजिताः । सर्वान्कामान्प्रयच्छन्ति शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १०५ ॥ हित्वा त्रैलोक्यसंसारं जरामृत्युभयं तथा । मोक्षं योगमयैश्वर्य्यं प्रयच्छन्ति पितामहाः ॥ १०६ ॥ मोक्षोपायमथैश्वर्य्यं सूक्ष्मदेहाश्च देवताः । कृत्स्नं वैराग्यमानन्त्यं प्रयच्छन्ति पितामहाः ॥ १०७ ॥ ऐश्वर्य्यं विहितं योगमैश्वर्य्यं वित्तमुत्तमम् । योगैश्वर्य्यादृते मोक्षः कथञ्चिन्नोपपद्यते ॥ १०८ ॥ अपक्षस्यैव गमनं गगने पक्षिणो यथा । वरिष्ठः सर्वधर्म्माणां मोक्षो धर्म्मः सनातनः ॥ १०९ ॥ विमानानां सहस्राणि युक्तान्यप्सरसांगणैः । सर्वकामप्रसिद्धानि प्रयच्छन्ति पितामहाः ॥ ११० ॥ प्रज्ञा पुष्टिः स्मृतिर्मेधा राज्यमारोग्यमेव च । पितॄणां हि प्रसादेन प्राप्यते सुमहात्मना ॥१११॥ मुक्तावैदूर्य्यवासांसि वाजिनागायुतानि च । कोटिशश्चापि रत्नानि प्रयच्छन्ति पितामहाः॥११२॥

हंसबर्हिणयुक्तानि मुक्तावैदूर्य्यवन्ति च । किङ्किणीजालनद्धानि सदा पुष्पफलानि च । प्रीत्या नित्यं प्रयच्छन्ति मनुष्याणां पितामहाः ॥ ११२ ॥
इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते श्राद्धकल्पो नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥ ७ ॥ बृहस्पतिरुवाच ॥ सौवर्णं राजतं ताम्रं पितृणां पात्रमुच्यते ।
रजतं रजताक्तं वा पितृणां पात्रमुच्यते ॥ १ ॥ रजतस्य तथा चापि दर्शनं दानमेव च । अनन्तमक्षयं स्वर्ग्यं पितृणां दानमुच्यते ।
पितॄनेतेन दानेन सत्पुत्रास्तारयन्त्युत ॥ २ ॥ राजते हि स्वधा दुग्धा पात्रेऽस्मिन्पितृभिः पुरा । स्वधादायार्थिभिस्तात तस्मिन्दत्ते तदक्ष
यम् ॥ ३ ॥ कृष्णाजिनस्य सान्निध्यं दर्शनं दानमेव वा । रक्षोघ्नं ब्रह्मवर्चस्यं पितॄंस्तत्तद्वितारयेत् ॥ ४ ॥ काञ्चनं राजतं ताम्रं
दौहित्रं कुतपस्तिलाः । वस्त्रञ्च पावनीयानि त्रिदण्डो योगमेव च ॥ ५ ॥ श्राद्धकर्मण्ययं श्रेष्ठो विधिर्ब्राह्म्यः सनातनः । आयुः कीर्त्तिः
प्रजाश्चैव प्रज्ञासन्ततिवर्द्धनः ॥ ६ ॥ दिशि दक्षिणपूर्वस्यां विदिक्स्थानं विशेषतः । सर्वतोरत्निमात्रन्तु चतुरस्रं सुसंहितम् ॥ ७ ॥
वक्ष्यामि विधिवत्स्थानं पितृणामनुशासनात् । धन्यमारोग्यमायुष्यं बलवर्णविवर्द्धनम् ॥ ८ ॥ तत्र गर्त्तास्त्रयः कार्य्यास्त्रयो दण्डाश्च खादिराः ।
रत्निमात्रास्तु ते कार्य्या रजतेन विभूषिताः । ते वितस्त्यायताः कार्य्याः सर्व्वतश्चतुरङ्गुलाः ॥ ९ ॥ प्राग्दक्षिणमुखान्भूमौ स्थितानसुषिरांस्त
था । अद्भिः पवित्रपूताभिः प्लावयेत्सततं शुचिः ॥ १० ॥ पयसा ह्याजगव्येन शोधनं वाग्भिरेव तु । तर्पणात्सततं ह्येवं तृप्तिर्भवति शाश्वती
॥ ११ ॥ इह चामुत्र च श्रीमान्सर्वकर्मसमन्वितः । एवं त्रिषवणस्नातो योऽर्चयेत पितॄन्सदा । मन्त्रेण विधिवत्सम्यगश्वमेधफलं लभेत् ॥ १२ ॥
तत्स्थापयेदमावास्यां गर्त्ते भूचतुरङ्गुले । त्रिःसप्तसंज्ञास्ते यज्ञास्त्रैलोक्यं धार्य्यते तु वै ॥ १३ ॥ तस्य पुष्टिरथैश्वर्य्यमायुः सन्ततिरेव च । विचित्रा
भजते लक्ष्मीर्मोक्षं च लभते क्रमात् ॥ १४ ॥ पाप्मापहं पावनीयमश्वमेधफलं तथा । अश्वमेधफलं ह्येतद्द्विजैः सत्कृत्य पूजितम् । मन्त्रं वक्ष्या
म्यहं तस्मादमृतं ब्रह्मनिर्मितम् ॥ १५ ॥ देवताभ्यः पितृभ्यश्च महायोगिभ्य एव च । नमः स्वधायै स्वाहायै नित्यमेव भवन्त्युत ॥ १६ ॥ आद्याव
साने श्राद्धस्य त्रिरावर्त्तं जपेत्सदा । पिण्डनिर्वपणे चैव जपेदेतत्समाहितः । पितरः क्षिप्रमायान्ति राक्षसाः प्रद्रवन्ति च ॥ १७ ॥ पितॄंस्तात्रिषु
लोकेषु मन्त्रोऽयं तारयत्युत । पठ्यमानः सदा श्राद्धे नियतं ब्रह्मवादिभिः ॥ १८ ॥ राज्यकामो जपेदेनं सदा मन्त्रमतन्द्रितः । वीर्य्यशौचार्थसत्त्वञ्च
श्रीरायुर्बलवर्द्धनम् ॥ १९ ॥ प्रीयन्ते पितरो येन जप्येन नियमेन च । सप्तार्चिषं प्रवक्ष्यामि सर्वकामप्रदं शुभम् ॥२०॥ अमूर्तानां समूर्तानां पितृणां दीप्त
तेजसाम् । नमस्यामि सदा तेभ्यो ध्यानिभ्यो योगचक्षुषा ॥ २१ ॥ इन्द्रादीनां जनयितारो भृगुमारीचयोस्तथा । सप्तर्षीणां पितृणाञ्च तान्नमस्यामि

कामदान्॥२२॥मन्वादीनां सुरेशानां सूर्य्याचन्द्रमसोस्तथा। तान्नमस्कृत्य सर्वान्वै पितॄन्कुशलदायकान्॥२३॥नक्षत्राणां चरादीनां पितॄनथ पितामहान्। द्यावापृथिव्योश्च तथा नमस्यामि कृताञ्जलिः॥२४॥देवर्षीणाञ्जनयितॄंश्च सर्वलोकनमस्कृतान्। अभयस्य सदा दातॄन्नमस्येऽहं कृताञ्जलिः ॥ २५ ॥ प्रजापतेः कश्यपाय सोमाय वरुणाय च। योगयोगेश्वरेभ्यश्च नमस्यामि कृताञ्जलिः ॥ २६ ॥ पितृगणेभ्यः सप्तभ्यो नमो लोकेषु सप्तसु । स्वयम्भुवे नमश्चैव ब्रह्मणे योगचक्षुषे ॥ २७॥ एतदुक्तं सप्तर्षिब्रह्मर्षिगणपूजितम् । पवित्रं परमं ह्येतच्छ्रीमद्रक्षोविनाशनम् ॥ २८ ॥ अनेन विधिना युक्तस्त्रीन्वरान् लभते नरः। अन्नमायुः सुतांश्चैव ददते पितरो भुवि ॥ २९ ॥ भक्त्या परमया युक्तः श्रद्दधानो जितेन्द्रियः। सप्तार्चिषं जपेद्यस्तु नित्यमेव समाहितः। सप्तद्वीपसमुद्रायां पृथिव्यामेकराड्भवेत् ॥ ३० ॥ यत्किंचित्पच्यते गेहे भक्ष्यं वा भोज्यमेव च। अनिवेद्य न भोक्तव्यं तस्मिन्नायतने सदा ॥ ३१ ॥ क्रमशः कीर्त्तयिष्यामि बलिपात्राण्यतः परम्। येषु यच्च फलं प्रोक्तं तन्मे निगदतः शृणु ॥ ३२ ॥ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते श्राद्धकल्पो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥ छ ॥ बृहस्पतिरुवाच ॥ पालाशं ब्रह्मवर्चस्यमश्वत्थे राज्यभावना। सर्वभूताधिपत्यं च प्लक्षे नित्यमुदाहृतम् ॥ १ ॥ पुष्टिकामं च न्यग्रोधं बुद्धिं प्रज्ञां धृतिं स्मृतिम्। रक्षोघ्नं च यशस्यं च काश्मर्य्यं पात्रमुच्यते ॥ २॥ सौभाग्यमुत्तमं लोके मधुके समुदाहृतम्। फल्गुपात्रे च कुर्वाणः सर्वान्कामानवाप्नुयात् ॥ ३ ॥ परा द्युतिरथो कर्त्तुः प्राकाश्यं च विशेषतः। बिल्वे लक्ष्मीस्तथा मेधा नित्यमायुष्यमेव च ॥ ४ ॥ क्षेत्रारामतडागेषु सर्वसस्येषु चैव हि। वर्षेदजस्रं पर्जन्यो वेणुपात्रेषु कुर्व्वतः ॥ ५ ॥ एतेष्वेव सुपात्रेषु ये चैवाग्रयणं ददुः। सकृदप्यत्र यज्ञानां सर्वेषां फलमुच्यते ॥ ६ ॥ पितृभ्यो यस्तु माल्यानि सुगन्धीनि च सर्वशः। सदा दद्याच्छ्रिया युक्तः स विभाति दिवाकरः ॥ ७॥ गुग्गुलादींस्तथा धूपान् पितृभ्यो यः प्रयच्छति । संयुक्तान्मधुसर्पिर्भ्यां सोऽश्वमेधफलं लभेत् ॥ ८ ॥ धूपं गन्धगुणोपेतं कान्तं पितृपरायणम्। लभते स्त्रीष्वपत्यानि इह चामुत्र चोभयोः। दद्यादेव पितृभ्यस्तु नित्यमेव ह्यतन्द्रितः ॥ ९ ॥ दीपं पितृभ्यः प्रयतः सदा यस्तु प्रयच्छति। स लोकेऽप्रतिमं चक्षुः सदा च लभते शुभम् ॥ १० ॥ तेजसा यशसा चैव कान्त्या चैव बलेन च। भुवि प्रकाशो भवति भ्राजते च त्रिविष्टपे। अप्सरोभिः परिवृतो विमानाग्रे स मोदते ॥ ११ ॥ गन्धान्पुष्पाणि धूपांश्च दद्यादाज्याहुतीश्च वै। फलमूलनमस्कारैः पितॄणां प्रयतः शुचिः। पूर्वं कृत्वा द्विजान्पश्चात्पूजयेदन्नसम्पदा ॥ १२ ॥ श्राद्धकाले तु सततं वायुभूताः पितामहाः। आविशन्ति द्विजान्दृष्ट्वा तस्मादेतद्ब्रवीमि ते ॥ १३ ॥ वस्त्रैरन्नैः प्रदानैस्तैर्भक्ष्यपेयैस्तथैव च। गोभिरश्वैस्तथा ग्रामैः पूजयित्वा द्विजोत्तमान् ॥१४॥ भवन्ति पितरः प्रीताः पूजितेषु द्विजातिषु। तस्मादन्नेन

विधिवत् पूजयेद्विजसत्तमान् ॥ १५ ॥ सव्योत्तराभ्यां पाणिभ्यां कुर्य्यादुल्लेखनं द्विजः । प्रोक्षणञ्च तथा कुर्याच्छ्राद्धकर्म्मण्यतन्द्रितः ॥ १६ ॥ दर्भान्पिण्डांस्तथा भक्ष्यान्पुष्पाणि विविधानि च । गन्धदानमलङ्कारमेकैकं निर्वपेद्बुधः ॥ १७ ॥ पोषयित्वा जनं सम्यग्वैश्वः स्यादुत्तरो द्विजः । अभ्यङ्ग दर्भपिञ्जलैस्त्रिभिः कुर्याद्यथाविधि ॥ १८ ॥ अपसव्यं पितृभ्यश्च दद्यादन्नमनुत्तमम् । तमुच्चार्य्याथ सर्वेषां वस्त्रार्थं सूत्रमेव च ॥ १९ ॥ खण्डनं पोषणं चैव तथैवोल्लेखनं तथा । सकृदेव हि देवानां पितॄणां त्रिभिरुच्यते ॥ २० ॥ एकं पवित्रं हस्तेन पितॄन्सर्वान्सकृत्सकृत् । चैलमन्त्रेण पिण्डेभ्यो दत्त्वा दर्शनजं हितम् ॥ २१ ॥ सदा सर्पिस्तिलैर्युक्तांस्त्रीन् पिण्डान्निर्वपेद्भुवि । जानुं कृत्वा तथा सव्यं भूमौ पितृपरायणः ॥ २२ ॥ पितॄन् पितामहांश्चैव तथैव प्रपितामहान् । आहूय च पितॄन् प्राज्ञान् पितृतीर्थेन यत्नतः । पिण्डान्परिक्षिपेत्सम्यगपसव्यमतन्द्रितः ॥ २३ ॥ अन्नेनाद्भिश्च पुष्पैश्च भक्ष्यैश्चैव पृथग्विधैः । पृथग् मातामहानान्तु केचिदिच्छन्ति मानवाः ॥ २४ ॥ त्रीन् पिण्डानानुपूर्व्येण साङ्गुष्ठान्पुष्टिवर्द्धनान् । जान्वन्तराभ्यां यत्नेन पिण्डान् दद्याद्यथाक्रमम् ॥ २५ ॥ सव्योत्तराभ्यां पाणिभ्यां धर्मे मन्त्रे च पर्य्ययः । नमो वः पितरः सूक्ष्मैः सदा ह्येवमतन्द्रितः ॥२६ ॥ दक्षिणस्यान्तु पाणिभ्यां प्रथमं पिण्डमुत्सृजेत् । नमो वः पितरः सौम्याः पठन्नित्यमतन्द्रितः ॥ २७ ॥ सव्योत्तराभ्यां पाणिभ्यां धर्मे सर्व्वमतन्द्रितः । उलूखलस्य लेखाया-मुदपात्राच्च सेवनम् ॥ २८ ॥ क्षौमसूत्रं नवं दद्याच्छोणं कार्पासिकं तथा । पत्रोर्णं पितृसूत्रञ्च कौशेयं परिवर्जयेत् ॥ २९ ॥ वर्जयेत्तद्दशां यज्ञे यदप्य हतवस्त्रजाम् । न प्रीणन्ति तथैतानि दातुराप्यायतो भवेत् ॥ ३० ॥ श्रेष्ठमाहुस्त्रिककुदमञ्जनं नित्यमेव च । कृष्णेभ्यश्च तिलेभ्यश्च यत्तैलं परिरक्षितम् ॥ ३१ ॥ चन्दनागुरुणी चोभे तमालोशीरपद्मकम् । धूपं च गुग्गुलश्रेष्ठं तुरुष्कं धूपमेव च ॥ ३२ ॥ शुक्लाः सुमनसः श्रेष्ठास्तथा पद्मोत्पलानि च । गन्धवन्त्युपपन्नानि यानि चान्यानि कृत्स्नशः ॥ ३३ ॥ जवासुमनसो भण्डीरूपकामकुरण्डकाः । पुष्पाणि वर्जनीयानि श्राद्धकर्मणि नित्यशः ॥ ३४ ॥ यानि गन्धादपेतानि उपगन्धीनि यानि च । वर्जनीयानि पुष्पाणि भूतिमन्विच्छता तदा ॥ ३५ ॥ द्विजातयस्तथाविष्टा नियताः स्युरुदङ्मुखाः । पूजयेद्यजमानस्तु विधिवद्दक्षिणामुखः ॥ ३६ ॥ तेषामभिमुखो दद्याद्दर्भान्पिण्डांश्च यत्नतः । अनेन विधिना साक्षादर्चयेत् स्वान् पितामहान् ॥ ३७ ॥ हरिता वै सपिञ्जलयाः पुष्पस्निग्धाः समाहिताः । रत्निमात्रप्रदानेन पितृतीर्थेन संस्थिताः ॥ ३८ ॥ उपमूले तथा नीलाः प्रस्तराद्यकुलोद्यमाः । तथा श्मामाकनीवारा दुर्वाराः समुदाहृताः ॥ ३९ ॥ पूर्वकीर्त्तितवाग्श्रेष्ठो बभूवाथ प्रजापतिः । तस्य वाला निपतिता भूमौ चाकाशमार्गतः ॥ ४० ॥ तस्मान्मेध्या समाकाशाः श्राद्धकर्मणि पूजिताः । पिण्डनिर्वपणं तेषु कर्त्तव्यं भूतिमिच्छता ॥४१॥ प्रजापुष्टिर्द्युतिः कीर्त्तिः

प्रजाकान्तिसमन्विता । भवन्ति रुचिरा नित्यं विपाप्मानोऽघवर्जिताः ॥ ४२ ॥ सकृद्देवास्तरेद्दर्भान् पिण्डार्थं दक्षिणामुखः । प्राग्दक्षिणाग्रनियतो विधिश्चाप्यनुवक्ष्यति ॥ ४३ ॥ न दीनो वापि वा क्रुद्धो न चैवान्यमना नरः । एकाग्रमाधाय मनः श्राद्धं कुर्य्यात्सदा बुधः ॥ ४४ ॥ निहन्मि सर्वं यदमेध्यवद्भवेद्धताश्च सर्वे सुरदानवा मया । रक्षांसि यक्षाश्च पिशाचसङ्घा हता मया यातुधानाश्च सर्वे ॥ ४५ ॥ एवं पित्रे दृष्टमन्त्रं हि यस्य तस्यासुरा वर्जयन्तीह सर्वे । यस्मिन्देशे पठ्यते एष मन्त्रस्तं वै देशं राक्षसा वर्जयन्ति ॥ ४६ ॥ अनेन विधिना नित्यं श्राद्धं कुर्य्याद्द्विजः सदा । मनसा काङ्क्षितं यद्यत्तत्तद्दद्युः पितामहाः ॥ ४७ ॥ पितरो हृष्टमनसो रक्षांसि विमनांसि च । भवन्त्येव कृते श्राद्धे नित्यमेव प्रयत्नतः ॥ ४८ ॥ शूद्राः श्राद्धे क्षीरवाशु बल्वजास्तरवस्तथा । वारणाश्च लवाश्चैव लववर्पाश्च नित्यशः । एवमादीन्यथान्यानि तृणानि परिवर्जयेत् ॥ ४९ ॥ अञ्जनाभ्यञ्जनागन्धामानुप्रलयनं तथा । काशैः पुनर्भवैः कार्य्यं सर्व्वमेव फलं भवेत् ॥ ५० ॥ काशाः पुनर्भवा ये च बर्हणा उपबर्हणाः । अथ ते पितरो देवा देवाश्च पितरः पुनः ॥ ५१ ॥ पुष्पगन्धादिधूपानामेष मन्त्र उदाहृतः । आहृत्य दक्षिणायान्तु होमार्थं विप्रयत्नतः ॥ ५२ ॥ सोमाय वै पितृमते स्वधा अङ्गिरसे नमः । अस्वर्ग्यं लौकिकं वापि जुहुयात्कर्म्मसिद्धये ॥ ५३ ॥ अन्तराधाय समिधं तथा होमो विधीयते ॥ समाहितेन मनसा प्रयताग्निः प्रयत्नतः ॥ ५४ ॥ अग्नये कव्यवाहाय स्वधा अङ्गिरसे नमः । यमाय चैवाङ्गिरसे स्वधा नम इति ब्रुवन् ॥ ५५ ॥ इत्येते वै होममन्त्रा मन्त्राणामनुपूर्व्वशः । दक्षिणातोऽग्नये नित्यं सोमायान्तरतस्तथा ॥ ५६ ॥ एतयोरन्तरं नित्यं जुहुयाद्वै विवस्वते । उपचारं स्वधाकारं तथैवोल्लेखनञ्च यत् ॥ ५७ ॥ होमजप्ये नमस्कारः प्रोक्षणञ्च विशेषतः । अञ्जनाभ्यञ्जने चैव पिण्डसंवपनं तथा ॥ ५८ ॥ अश्वमेधफलेनैव तत्स्मृतं मन्त्रपूर्व्वकम् । क्रियाः सर्व्वा यथोद्दिष्टाः प्रयत्नेन समाचरेत् ॥ ५९ ॥ बहुहव्यत्वमेवाग्नौ सुसमिद्धे विशेषतः । विधूमे लेलिहाने च होतव्यं कर्मसिद्धये ॥ ६० ॥ अप्रबुद्धे सधूमे च जुहुयाद्यो हुताशने । यजमानो भवेदन्धः सोऽपुत्र इति नः श्रुतम् ॥ ६१ ॥ अल्पेन्धनो वा रूक्षो वा विस्फुलिङ्गश्च सर्व्वशः । ज्वाला धूमोपसेव्यश्च स तु वह्निर्न सिद्धये ॥ ६२ ॥ दुर्गन्धश्चैव नीलश्च कृष्णश्चैव विशेषतः । भूमिं विगाहते यत्र तत्र विद्यात्पराभवम् ॥ ६३ ॥ अर्चिष्मान् पिण्डिताशिखः सर्पिःकाञ्चनसम्भवः ॥ स्निग्धः प्रदक्षिणश्चैव वह्निः स्यात्कार्य्यसिद्धये ॥ ६४ ॥ नरनारीगणेभ्यश्च पूजां प्राप्नोति शाश्वतीम् । अक्षयाः पूजितास्तेन भवन्ति पितरोऽव्ययाः ॥ ६५ ॥ स्थाल्युदुम्बरपात्राणि फलानि समिधस्तथा । श्राद्धे चातिपवित्राणि मेध्यानीति विशेषतः ॥ ६६ ॥ पवित्रं वा द्विजश्रेष्ठ शुद्धये जन्मकर्म्मसु । पात्रेषु फलमुद्दिष्टं यन्मया श्राद्धकर्मणि ॥ ६७ ॥ तदेव कृत्स्नं विज्ञेयं समित्सु च यथाक्रमम् । कृत्वा समाहितं चित्तमग्नये वै करोम्यहम् ॥ ६८ ॥

अनुज्ञातः कुरुष्वेति तथैव द्विजसत्तमैः । पत्नीमादाय पुत्रांश्च जुहुयाद्धव्यवाहनम् ॥ ६९ ॥ समानप्लक्षन्यग्रोधप्लक्षाश्वत्थविकङ्कताः । उदुम्बरास्तथा बिल्वचन्दना यज्ञियाश्च ते ॥ ७० ॥ सरलो देवदारुश्च शालश्च खदिरस्तथा । समिदर्थं प्रशस्ताः स्युरेते वृक्षा विशेषतः ॥ ७१ ॥ ग्राम्याः कण्टकिनश्चैव यज्ञिया येन केन च । पूजिताः समिदर्थे तु पितॄणां वचनं तथा ॥ ७२ ॥ समिद्भिः कल्कलेयाभिर्जुहुयाद्यो हुताशनम् । फलं यत् कर्मणस्तस्य तन्मे निगदतः शृणु ॥ ७३ ॥ आयसं सर्व्वकामीयमश्वमेधफलं हि तत् । श्लेष्मातको नक्तमालः कपित्थः शाल्मलिस्तथा ॥ ७४ ॥ नीपो विभीतकश्चैव वल्लीभिश्च तथैव च । शकुनानां निवासश्च वर्जयेच्च महीरुहान् । अयज्ञीयाः स्मृता ये च वृक्षांश्चैव तु वर्जयेत् ॥ ७५ ॥ स्वधेति चैव मन्त्रान्ते पितॄणां वचनं तथा । स्वाहेति चैव देवानां यज्ञकर्मण्युदाहृतम् ॥७६॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते श्राद्धकल्पो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥छ॥

सूत उवाच ॥ देवाश्च पितरश्चैव तेभ्योऽन्ये पितरस्तथा । आथर्वणविधिर्ह्येष प्रत्युवाच बृहस्पतिः ॥ १ ॥ पूजयेच्च पितॄन् पूर्व्वं देवांश्चापि विशेषतः । देवेभ्योऽपि पितॄन् पूर्वमर्चयन्तीह यत्नतः ॥२॥ दक्षस्य दुहिता ख्याता लोके विश्वेति नामतः । विधिना सा तु धर्म्मज्ञ दत्ता धर्म्माय धर्म्मतः । तस्याः पुत्रा महात्मानो विश्वेदेवा इति श्रुतिः ॥ ३ ॥ प्रख्यातास्त्रिषु लोकेषु सर्व्वलोकनमस्कृताः । समस्तास्ते महात्मानश्चेरुरुग्रं महत्तपः ॥ ४ ॥ हिमवच्छिखरे रम्ये देवगन्धर्वसेविते । सर्व्वाप्सरोभिश्चरितं देवगन्धर्व्वसेवितम् ॥ ५ ॥ शुद्धेन मनसा प्रीताः पितरस्तानथाब्रुवन् । वरं वृणीध्वं प्रीताःस्म कं कामं करवामहे ॥ ६ ॥ एवमुक्ते तु पितृभिस्तदा त्रैलोक्यभावनः । प्रजानामधिपो ब्रह्मा विश्वानितीदमब्रवीत् ॥ ७ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ महातेजा महादेवस्तपसा तैस्तु तापितः । तपसा तेन सुप्रीतः कं कामं विदधामि वः॥ ८ ॥ एवमुक्तास्तदा विश्वे ब्रह्मणा लोककर्तृणा । ऊचुस्ते सहिताः सर्व्वे ब्रह्माणं लोकभाविनम् ॥ ९ ॥ श्राद्धेऽस्माकं भवेदंशो ह्येष नः कांक्षितो वरः । प्रत्युवाच ततो ब्रह्मा तान्वै त्रिदिवपूजितान् ॥ १० ॥ भविष्यत्येवमेवेति कांक्षितो वो वरस्तु यः । पितृभिस्तु तथेत्युक्त्वा एवमेतन्न संशयः ॥ ११ ॥ सहास्माभिस्तु वो भाव्यं यत्किञ्चित् क्रियते त्विह । अस्माकं कल्पिते श्राद्धे युष्मानग्रासनं ह वै ॥ १२ ॥ भविष्यति मनुष्येषु सत्यमेतद्ब्रवीमि ते । माल्यैर्गन्धैस्तथान्नेन युष्मानग्रेर्चयिष्यति ॥ १३ ॥ प्रदाता चेति युष्माकमस्माकं दास्यते ततः । विसर्जनमथास्माकं पूर्व्वं पश्चात्तु देवताः ॥ १४ ॥ रक्षणञ्चैव श्राद्धस्य आतिथ्यञ्च विधिद्वयम् । भूतानां देवतानाञ्च पितॄणां श्राद्धकर्मणि । एवं विधिकृतः सम्यक् सर्व्वमेतद्भविष्यति ॥ १५ ॥ एवं दत्त्वा वरं तेषां ब्रह्मा पितृगणैः सह ॥ भूतानुग्रहकृद्देवः सञ्चचार यथासुखम् ॥ १६ ॥ वेदे पञ्च महायज्ञा नराणां समुदाहृताः । एतान्पञ्च महायज्ञान्निर्वपेत्सततं नरः ॥ १७ ॥ यत्र यास्यन्ति दातारः संस्थानं वै निबो

धत। निर्भयं निरहङ्कारं निःशोकं निर्व्यथक्लमम्। ब्रह्मस्थानमवाप्नोति सर्वकामपुरस्कृतम् ॥ १८ ॥ शूद्रेणापि प्रकर्त्तव्याः पञ्चैते मन्त्रवर्जिताः। अतोऽन्यथा तु यो भुङ्क्ते स ऋणं नित्यमश्नुते ॥ १९ ॥ ऋणञ्च भुङ्क्ते पापात्मा यः पचेदात्मकारणात्। तस्मान्निर्वर्त्तयेत्पञ्च महायज्ञान्सदा बुधः ॥२०॥ नैवेद्यं केचिदिच्छन्ति जीवत्यपि प्रयत्नतः। उदकपूर्व्वं बलिं कुर्यादुदकुम्भं तथैव च ॥ २१ ॥ बलिं सुविदितं कुर्यादुच्चादुच्चतरं क्षिपेत्। परश्शृङ्गगवां पूर्व्वं बलिं सूक्ष्मं समुत्क्षिपेत् ॥ २२ ॥ न निवेद्यो भवेत् पिण्डः पितॄणां यस्तु जीवति। इष्टेनान्नेन भक्ष्यैश्च भोजयेत यथाविधि। विधानं वेदविहितमेतद्वक्ष्यामि यत्नतः ॥ २३ ॥ देवदेवा महात्मानो ह्येतेपि पितरो ह्युत। इच्छन्ति किञ्चिदाचार्य्याः पश्चात् पिण्डनिवेदनम् ॥२४॥ पूजनञ्चैव विप्राणां सर्व्वमेव हि नित्यशः। ताद्धि धर्मार्थकुशलानित्युवाच बृहस्पतिः ॥ २५ ॥ पूर्व्वं निवेदयेत्पिण्डं पश्चाद्विप्रांश्च भोजयेत्। योगात्मानो महात्मानः पितरो योगसम्भवाः। सोममाप्याययन्त्येते पितरो योगमास्थिताः ॥ २६ ॥ तस्माद्दद्याच्छुचिः पिण्डान् योगिभ्यस्तत्परायणः। पितॄणां हि भवेदेतत्साक्षादिव हुतं हविः॥२७ ॥ब्राह्मणानां सहस्रेभ्यो योगी चाग्रासने यदि। यजमानञ्च भोक्तॄंश्च नौरिवाम्भसि तारयेत्॥ २८॥ असतां प्रग्रहो यत्र सताञ्चैव विमानना। दण्डो देवकृतस्तत्र सद्यः पतति दारुणः॥ २९ ॥ हित्वागमं सधर्माणं बालिशं यत्र भोजयेत्। आदिकर्म समुत्सृज्य दाता तत्र विनश्यति ॥ ३० ॥ पिण्डमग्नौ सदा दद्याद्भोगार्थी तु प्रयत्नतः। प्रजार्थी पत (त्न) ये दद्यान्मध्यमं तत्र पूर्वकम् ॥३१॥ उत्तमां द्युतिमन्विच्छन् गोषु नित्यं प्रयच्छति। प्रज्ञां पूजां यशः कीर्त्तिं गोषु नित्यं प्रयच्छति ॥३२॥ प्रार्थयन्दीर्घमायुश्च वायसेभ्यः प्रयच्छति। सौकुमार्यमथान्विच्छन् कुक्कुटेभ्यः प्रयच्छति॥३३॥ एवमेतत्समुद्दिष्टं पिण्डनिर्वपणात् फलम्। आकाशं शमयेद्वापि स्थितौ सुदाक्षिणामुखः। पितॄणां स्थानमाकाशं दक्षिणा चैव दिग्भवेत् ॥ ३४ ॥ एकं विप्राः पुनः प्राहुः पिण्डोद्धरणमग्रतः। अनुज्ञाते तु तैर्विप्रैर्वानमुद्ध्रियतामिति ॥ ३५ ॥ पुष्पाणां च फलानां च भक्ष्याणामन्नतस्तथा। अग्रमुद्धृत्य सर्वेषां जुहुयाज्जातवेदसि ॥ ३६ ॥ भक्ष्यमन्नं तथा पेयमनुत्तमफलानि च। हुत्वा चाग्नौ ततः पिण्डान्निर्वपेद्दक्षिणामुखः ॥ ३७ ॥ स्निग्धैर्भक्ष्यैः सुगन्धैश्च तर्पयेत रसैस्तथा। एकाग्रः पर्युपासीत प्रयतः प्राञ्जलिः स्थितः। तत्परः श्रद्दधानश्च कामानाप्नोति मानवः ॥ ३८ ॥ अक्षुद्रत्वं कृतज्ञत्वं दाक्षिण्यं सत्कृतञ्च यत्। ततो यज्ञञ्च दानञ्च प्रयच्छन्ति पितामहाः ॥ ३९ ॥ अतः परं विधिं सौम्यं भुक्तवत्सु द्विजातिषु। आनुपूर्व्येण विधिना तन्मे निगदतः शृणु ॥ ४०॥ प्रोक्ष्य भूमिमथोद्धृत्य पूर्वं पितृपरायणः। ततोऽत्र विकिरं कुर्यात् विधिदृष्टेन कर्मणा ॥ ४१ ॥ स्वधां वाच्य ततो विप्रा विधिवद्भूरिदक्षिणान्। अन्नशेषमनुज्ञाप्य सत्कृत्य द्विजसत्तमान्। प्राञ्जलिः प्रयतश्चैव अनुगम्य विसर्जयेत् ॥ ४२॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते श्राद्धकल्पो नाम

॥१३१॥

चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥ ७ ॥ बृहस्पतिरुवाच ॥ सकृदभ्यर्चिताः प्रीता भवन्ति पितरोऽव्ययाः । योगात्मानो महात्मानो विपाप्मानो महौजसः ॥१॥
प्रेत्य च स्वर्गलाभाय कामैश्वर्यं सुविस्तरम् । येषां चाप्यनुगृह्णन्ति मोक्षप्रातिक्रमेण तु ॥ २ ॥ तानि वक्ष्याम्यहं सौम्याः सरांसि सरितस्तथा । तीर्थानि
चैव पुण्यानि देशाञ्छैलांस्तथाश्रमान् ॥ ३॥ पुण्यो यस्त्रिषु लोकेष्वमरकण्टकपर्वतः । पर्वतः प्रवरः पुण्यः सिद्धचारणसेवितः ॥ ४ ॥ यत्र वर्षसहस्राणि
प्रयुतान्यर्बुदानि च । तपः सुदुश्चरं तेपे भगवानङ्गिराः पुरा ॥ ५ ॥ यत्र मृत्योर्गतिर्नास्ति तथैवासुररक्षसाम् । न भयं चैव वाऽलक्ष्मीर्यावद्भूमिर्धरिष्यति
॥ ६ ॥ तेजसा यशसा चैव भ्राजते स नगोत्तमः । शृङ्गमाल्यवतो नित्यं वह्निः संवर्तको यथा ॥ ७॥ मृदवश्च सुगन्धाश्च हेमाभाः प्रियदर्शनाः । क्षान्ताः
कुशा इति ख्याताः पिबन्दक्षिणनर्मदाम् ॥ ८ ॥ दृष्टवान् स्वर्गसोपानं भगवानङ्गिराः पुरा । अग्निहोत्रे महातेजाः प्रस्तरार्थंकुशोत्तमान् ॥ ९ ॥ तेषु
दर्भेषु यः पिण्डानमरकण्टकपर्वते । दद्यात्सकृदपि प्राज्ञस्तस्य वक्ष्यामि यत्फलम् ॥ १० ॥ तद्भवत्यक्षयं श्राद्धं पितॄणां प्रीतिवर्द्धनम् । अन्तर्द्धानं
च गच्छन्ति क्षेत्रमासाद्य तत्सदा ॥ ११ ॥ तत्र ज्वालारसः पुण्यो दृश्यतेऽद्यापि सर्वशः । सशल्यानां च सत्त्वानां विशल्यकरणी नदी ॥१२॥ प्राग्दक्षिणा
तु सावर्त्ता वापी सा पर्वतोत्तमे । कलिङ्गदेशपार्श्वार्द्धे पितॄणां प्रीतिवर्द्धनम् ॥ १३ ॥ सिद्धक्षेत्रमृषिश्रेष्ठा यदुक्तं परमं भुवि । सम्मतो देवदैत्यानां श्लोकम
प्युशना जगौ ॥ १४ ॥ धन्यास्ते पुरुषा लोके ये प्राप्यामरकण्टकम् । पितॄन्सन्तर्पयिष्यन्ति श्राद्धे पितृपरायणाः ॥ १५ ॥ अल्पेन तपसा सिद्धिं गमि
ष्यन्ति न संशयः । सकृद्देवार्चितास्तत्र स्वर्गममरकण्टके ॥ १६ ॥ महेन्द्रपर्वते रम्ये पुण्यं शक्रनिषेवितम् । तत्रारुह्य भवेत् प्रीतिः श्राद्धं चैव महत्फ
लम् ॥ १७ ॥ बिल्वाधःशिखरे युक्ता दिव्यं चक्षुः प्रवर्त्तते । अदृश्यं चैव भूतानां देववच्चरते महीम् ॥ १८ ॥ सप्तगोदावरे चैव गोकर्णे च तपोवने ।
अश्वमेधफलं तत्र स्नात्वा च लभते नरः ॥१९॥ धूतपापस्थलं प्राप्य पूतः स्नात्वा भवेन्नरः । रुद्रस्तत्र तपस्तेपे देवदेवो महेश्वरः ॥ २० ॥ गोकर्णे वर्णितं
विप्रैर्नास्तिकानां निदर्शनम् । अब्राह्मणस्य सावित्री पठतः सम्प्रणश्यति ॥ २१ ॥ देवर्षिभवने शृङ्गे सिद्धचारणसेविते । आरुह्य तं तु नियमात्ततो यान्ति
त्रिविष्टपम् ॥२२॥ दिव्यैश्चन्दनवृक्षैश्च पादपैरुपशोभितम् । आपः स्वादनसम्पृक्ता वहन्ति सततं यतः ॥२३॥ नदी प्रवर्त्तते ताभ्यस्ताम्रपर्णीति नामतः ।
योषेव समहाखेदा दक्षिणं याति सागरम् ॥२४॥ नद्यास्तस्यास्तु या आपो मूर्च्छमाना महोदधौ । शङ्खा भवन्ति मुक्ताश्च जायन्ते शङ्खमुक्तिकाः ॥२५॥
उदकानयनं कृत्वा शङ्खमौक्तिकसंयुतम् । आधिभिर्व्याधिभिश्चैव मुक्ता यान्त्यमरावतीम् ॥ २६ ॥ चन्दनेभ्यः प्रयुक्तानां शङ्खानां मौक्तिकस्य च । पाप
कर्तॄनपि पितॄंस्तारयन्ति यथा श्रुतिः ॥ २७ ॥ चन्द्रतीर्थे कुमार्य्यान्तु कावेर्य्यां प्रभवेऽक्षये । श्रीपर्वतस्य तीर्थेषु वैकृते च तथा गिरौ ॥ २८ ॥ एक

स्था यत्र दृश्यन्ते वृक्षा ह्योशिरपर्वते । पालाशाः खादिरा बिल्वा प्लक्षाश्वत्थविकङ्कताः ॥ २९ ॥ एतद्धि मण्डलं सिद्धं यज्ञीयं द्विजसत्तमाः । अस्मिन्
मुक्त्वा जनोऽङ्गानि क्षिप्रं यात्यमरावतीम् ॥ ३० ॥ कर्माणि स्वप्रयुक्तानि सिध्यन्ति प्रभवात्यये । दुष्प्रसक्तानि पितृषु प्रयुक्तानि भवन्त्युत ॥ ३१ ॥
पितॄणां दुहिता पुण्या नर्मदा सरितां वरा । तत्र श्राद्धानि दत्तानि अक्षयाणि भवन्त्युत ॥ ३२ ॥ माठरस्य वने पुण्ये सिद्धचारणसेविते ।
अन्तर्द्धानं न गच्छन्ति सक्तास्तस्मिन्महागिरौ ॥ ३३ ॥ विन्ध्ये चैव गिरौ पुण्ये धर्माधर्मनिदर्शनम् । पापधारां न पश्यन्ति धारां पश्यन्ति साधवः
॥ ३४ ॥ तस्यां न दृश्यते पापं केषाञ्चित् पापकर्मणाम् । स्पष्टा भवति सा धारा प्रायशः शुभकर्मणाम् ॥ ३५ ॥ कौशलायां मत-
ङ्गस्य वापी पापनिषूदनी । स्नातास्तस्यां दिवं यान्ति कामचारविहङ्गमाः ॥ ३६ ॥ कुमारकोशलातीर्थे पर्वते पालपञ्जरे । पाण्डु
कूले समुद्रान्ते पण्डारकवने तथा ॥ ३७ ॥ विमले च विपापे च सत्कृत्य प्रभवेऽभये । श्रीवृक्षे गृध्रकूटे च जम्बूमार्गे च नित्यशः ॥ ३८ ॥
असितस्य गुरोः पुण्ये योगाचार्यस्य धीमतः । तत्रापि श्राद्धमानन्त्यमसितायाञ्च नित्यशः ॥ ३९ ॥ पुष्करेष्वक्षयं श्राद्धं तपश्चैव महाफलम् ।
महोदधौ प्रभासे च तस्मादेवं विनिर्दिशेत् ॥ ४० ॥ देविकायां वृषो नाम कूपः सिद्धनिषेवितः । समुत्पतन्ति तस्यापो गवां शब्देन नित्यशः ॥ ४१ ॥
योगेश्वरैः सदा जुष्टः सर्वपापबहिष्कृतैः । दद्याच्छ्राद्धन्तु यस्तस्मिंस्तस्य वक्ष्यामि यत्फलम् ॥ ४२ ॥ अक्षयं सार्वकामीयं श्राद्धं प्रीणाति वै पितॄन् ।
जातवेदःशिला तत्र साक्षादग्नेः सनातनी ॥ ४३ ॥ यस्त्वग्निं प्रविशेत्तत्र नाकपृष्ठे स मोदते । अग्निः शान्तः पुनर्जातस्तस्मिन्दत्तं तदक्षयम् ॥ ४४ ॥
दशाश्वमेधिके तीर्थे तीर्थे पञ्चाश्वमेधिके । यथोद्दिष्टं फलं तेषां क्रतूनां नात्र संशयः ॥ ४५ ॥ ख्यातं हयशिरो नाम तीर्थं सद्यो वरप्रदम् ।
श्राद्धं तत्र तदाक्षय्यं दत्त्वा स्वर्गे च मोदते ॥ ४६ ॥ श्राद्धं कुम्भे विमुच्यन्ति ज्ञेयं पापनिषूदनम् । श्राद्धं तत्राक्षयं प्रोक्तं जप्यहोमतपांसि च ॥ ४७ ॥
अजतुङ्गे शुभे तीर्थे तर्पयेत्सततं पितॄन् । दृश्यते पर्वसु च्छाया यत्र नित्यं दिवौकसाम् । पृथिव्यामक्षयं दत्तं निरुजा यत्र पाण्डवाः ॥ ४८ ॥
योगेश्वरैः सदा जुष्टं सर्वपापबहिष्कृतैः । दद्याच्छ्राद्धन्तु यस्तस्मिंस्तस्य वक्ष्यामि यत्फलम् ॥ ४९ ॥ अर्चितास्तेन वै साक्षाद्भवन्ति पितरः सदा ।
अस्मिँल्लोके वशी यः स्यात्प्रेत्य स्वर्गे स मोदते ॥ ५० ॥ प्रायशः प्रवरः पुण्यः शिवो नाम ह्रदस्तथा । तत्र व्याससरः पुण्यं दिव्यं ब्रह्मसर
स्तथा ॥ ५१ ॥ उज्जन्तः पर्वतः पुण्यो वसिष्ठस्य महात्मनः । ऋग्यजुःसामाशिरसः कापोतः पुष्पसाह्वयः । आख्यातः पञ्चमो वेदः सृष्ट्वा ह्येतेषु
ब्रह्मणा ॥ ५२ ॥ गत्वैतान् मुच्यते पापाद्द्विजो वह्निः सनातनः । श्राद्धश्चानन्त्यमेतेषु जप्य होमतपांसि च ॥ ५३ ॥ पुण्डरीके महातीर्थे

पुण्डरीकसमं फलम् । ब्रह्मतीर्थे महातीर्थे अश्वमेधफलं लभेत् ॥ ५४ ॥ सिन्धुसागरसम्भेदे तथा पञ्चनदेऽक्षयम् ॥ कीरकात्मा ततः
पुण्यो मण्डवायां च पर्वते ॥ ५५ ॥ देयं सप्तह्रदे श्राद्धं मानसे च विशेषतः । महाकूटे च वन्दे च गिरौ त्रिककुदे तथा ॥ ५६ ॥
सन्ध्यायां च महावेद्यां दृश्यते महदद्भुतम् । अश्रद्दधानान्नाभ्येति साभ्येति च धृतव्रतान् ॥ ५७ ॥ जातवेदःशिला तत्र साक्षादग्नेः सनातनी ॥
श्राद्धानि चाग्निकार्यं च तत्र कुर्यात् सदाक्षयम् ॥ ५८ ॥ संश्रयित्वैकमेकेन सायाह्नं प्रति नित्यशः । तस्मिन्देयं सदा श्राद्धं पितॄणामक्षया
र्थिना ॥ ५९ ॥ कृतात्मा वाऽकृतात्मा वा यत्र विज्ञायते नरः । स्वर्ग्यमार्गप्रदं नाम तीर्थं सद्यो वरप्रदम् । वैराण्युत्सृज्य तस्मिंस्तु दिवं सप्तर्षयो
गताः ॥ ६० ॥ अद्यापि तानि दृश्यन्ते वैराण्येव गतानि तु । स्नात्वा स्वर्गमवाप्नोति तस्मिंस्तीर्थोत्तमे नरः ॥ ६१ ॥ ख्यातमायतनं तत्र नन्दिसिद्ध
निषेवितम् । नन्दीश्वरस्य या मूर्त्तिर्दुराचारैर्न दृश्यते ॥ ६२ ॥ दृश्यन्ते काञ्चना यूपाः सन्निष्ये भास्करोदये । कृत्वा प्रदक्षिणं ते तु गच्छन्त्यन्त
र्हिता दिवम् ॥ ६३ ॥ सर्वतश्च कुरुक्षेत्रं सुतीर्थश्च विशेषतः । पुण्यं सनत्कुमारस्य योगेशस्य महात्मनः । कीर्त्यते च तिलान्दत्त्वा पितॄणां वै सदा
ऽक्षयम् ॥ ६४ ॥ ओजसे चाक्षयं श्राद्धं धर्मराजनिवेशने । श्राद्धं दत्तममावस्यां विधिना च यथाक्रमम् ॥ ६५ ॥ पुनः सन्निहितानां वै कुरुक्षेत्रे
विशेषतः । अर्चयेद्वा पितॄंस्तत्र सत्पुत्रस्त्वनृणो भवेत् ॥ ६६ ॥ विनशने सरस्वत्यां प्लक्षप्रश्रवणे तथा । व्यासतीर्थे सरस्वत्यां ब्रह्मक्षेत्रे विशे
षतः ॥ ६७ ॥ देयमोङ्कारपठनैः श्राद्धमक्षयमिच्छता । सर्वतश्चैव गङ्गायां मैनाके च नगोत्तमे ॥ ६८ ॥ यमुनाप्रभवे चैव सर्वपापैः प्रमुच्यते । अत्यु
ष्णाश्चातिशीताश्च आपस्तत्र निदर्शनम् ॥ ६९ ॥ यमस्य भगिनी पुण्या मार्त्तण्डदुहिता तथा । तत्राक्षयं तदा श्राद्धं पितृभिः पूर्वकीर्त्तितम् ॥ ७० ॥
ब्रह्मानुगह्रदे स्नात्वा सद्यो भवति ब्राह्मणः । तस्मिन् हि श्राद्धमानन्त्यं जपहोमतपांसि च ॥ ७१ ॥ स्थाणुभूतश्चरंस्तत्र वसिष्ठो वै महातपाः ।
अद्यापि यत्र दृश्यन्ते पादपा मणिचर्चिताः ॥ ७२ ॥ तुला तु दृश्यते यत्र धर्माधर्मप्रदर्शिनी । यया वै तुलितं विप्रैस्तीर्थानां फलमुत्त
मम् ॥ ७३ ॥ पितॄणां दुहिता योगा गन्धकालीति विश्रुता । चतुर्थो ब्रह्मणश्चांशः पराशरकुलोद्वहः ॥ ७४ ॥ व्यस्य त्वेकं चतुर्द्धा
तु वेदं धीमान् महामुनिः । महायोगं महात्मानं यो व्यासं जनयिष्यति ॥ ७५ ॥ अच्छोदकं नाम सरो यत्राच्छोदा समुच्छ्रिता । मत्स्ययोनौ पुन
र्जाता नियोगाद्धारणेन तु ॥ ७६ ॥ तस्या यत्राश्रमः पुण्यः पुण्यकृद्भिर्निषेवितः । सकृद्दत्तं तु वै श्राद्धमक्षयं समुदाहृतम् । तस्यां योग
समाधाने दत्तं युगपदुद्भवेत् ॥ ७७ ॥ कुबेरतुङ्गे व्यामोचे व्यासतीर्थे तथैव च । पुण्यः स ब्राह्मणो दद्याच्छ्राद्धमानन्त्यमक्षयम् ॥ ७८ ॥

सिद्धैस्तु सेविता नित्यं दृश्यते नाकृतात्मभिः । अनिवर्त्तनं तु नन्दायां वेद्यां प्रागुत्तरे दिशि ॥ ७९ ॥ सिद्धक्षेत्रं तु वै जुष्टं यत्प्राप्य न निवर्त्तते ।
महालये पदं न्यस्तं महादेवेन धीमता ॥ ८० ॥ देव्यालये तपस्तप्त्वा एकपादेन ईश्वरः । नीहारश्च युगं दिव्यमुमातुङ्गे स्थितं जलम् ॥ ८१ ॥ उमा
तुङ्गे भृगोस्तुङ्गे ब्रह्मतुङ्गे महालये । कादम्बत्यां च शाण्डिल्यां गुहायां वामनस्य च ॥ ८२ ॥ गत्वा चैतानि पूतः स्याच्छ्राद्धमक्षयमेव च । जपो
होमस्तथा ध्यानं यत्किंचित्सुकृतं भवेत् ॥ ८३ ॥ ब्रह्मचर्यं यजन्ते वै गुरुभक्ताः शतं समाः । एवमादीनि सद्यस्तां स्नात्वा प्राप्नोति सत्फलम् ॥ ८४ ॥
कुमारधारा तत्रैव दृष्टा पापप्रणाशनी । यानासनं च तत्रैव सद्यः स्याद्यत् प्रदृश्यते ॥ ८५ ॥ शैलकीर्त्तिपुराभ्याशे कामानाप्नोति पुष्कलान् । अदृश्यः
सर्वभूतानां देववच्चरते महीम् ॥ ८६ ॥ काश्यपस्य महातीर्थं कालसर्पिरिति श्रुतम् । तत्र श्राद्धानि देयानि नित्यमक्षयमिच्छता ॥ ८७ ॥ अक्षयं तु
भवेच्छ्राद्धं शालग्रामसमन्ततः । दृष्ट्या न दृश्यते तत्र प्रत्यक्षमकृतात्मना ॥ ८८ ॥ प्रत्यादेशो ह्यशिष्टानां शिष्टानां च निवेशनम् । तत्र चैव ह्रदे
पुण्ये दिव्यो वै नागराड् यतः ॥ ८९ ॥ पिण्डं गृह्णाति हि सतां न गृह्णात्यसतां हि सः । अतिप्रदीप्तैर्भुजगैर्भोक्तुमन्नं न शक्यते ॥ ९० ॥ प्रत्यक्षं दृश्यते
धर्मस्तीर्थयोरनयोर्द्वयोः । देवदारुवने चापि चारयेस्तं निदर्शनम् ॥ ९१ ॥ विधूतानि तु पापानि दृश्यन्ते सुकृतात्मना । भागीरथ्यां प्रयागे च नित्य
मक्षय्यमुच्यते ॥ ९२ ॥ कालञ्जरे दशार्णायां नैमिषे कुरुजाङ्गले । वाराणस्यां नगर्यां तु देयं श्राद्धं तु यत्नतः ॥ ९३ ॥ तस्यां योगेश्वरो नित्यं
तत्तस्यां दत्तमक्षयम् । दत्त्वा चैतेषु पूतः स्याच्छ्राद्धमानन्त्यमेव च ॥९४॥ तपो होमस्तथा ध्यानं यत् किञ्चित्सुकृतं भवेत् । लौहित्ये वैतरण्यां वै
स्वर्णवेद्यां तथैव च ॥ ९५ ॥ सकृदेव समुद्रान्ते दृश्यते पुण्यकर्मभिः । गयायां धर्मपृष्ठे च सरसि ब्रह्मणस्तथा ॥ ९६ ॥ गयायां गृध्रकूटे च श्राद्धं
दत्तं महाफलम् । हिमश्च पतते तत्र समन्तात् पञ्चयोजनम् ॥ ९७ ॥ भरतस्याश्रमे पुण्येऽरण्यं पुण्यतमं स्मृतम् । मतङ्गस्य पदं तत्र दृश्यते मांस
चक्षुषा ॥ ९८ ॥ ख्यापितं धर्म्मसर्व्वस्वं लोकस्यास्य निदर्शनम् । एवं पञ्चवनं पुण्यं पुण्यकृद्भिर्निषेवितम् । यस्मिन्पाण्डुविशालेति तीर्थं सद्यो
निदर्शनम् ॥ ९९ ॥ तुलामानैस्तथा चापैः शास्त्रैश्च विविधैस्तथा । उन्मज्जन्ति तथा लग्ने ये वै पापकृतो जनाः ॥ १०० ॥ तृतीयायां तथा पादे
निःस्वरे पावमण्डले । महाह्रदे वै कौशिक्यां दत्तं श्राद्धं महाफलम् ॥ १०१ ॥ मुण्डपृष्ठे पदं न्यस्तं महादेवेन धीमता । बहून्देवयुगांस्तप्त्वा तपस्तीव्रं
सुदुश्चरम् ॥ १०२ ॥ अल्पेनाप्यत्र कालेन नरो धर्म्मपरायणः । पाप्मानमुत्सृजत्याशु जीर्णत्वचमिवोरगः ॥ १०३ ॥ सिद्धानां प्रीतिजननैः पापा
नाञ्च भयङ्करैः । लेलिहानैर्महाभोगै रक्षितन्तु दिवानिशम् ॥ १०४ ॥ नाम्ना कनकनन्दीति तीर्थं त्रैलोक्यविश्रुतम् । उदीच्यां मुण्डपृष्ठस्य देवर्षि

गणसेवितम् । तत्र स्नात्वा दिवं यान्ति कामचारा विहङ्गमाः ॥१०५॥ दत्तं चापि तथा श्राद्धमक्षयं समुदाहृतम् । ऋणैस्त्रिभिस्तदा स्नात्वा निक्षिणोति
नरोत्तमः ॥ १०६ ॥ तीरे तु सरसस्तत्र देवस्यायतनं महत् । आरुह्य तज्जपंस्तत्र सिद्धो याति दिवं ततः ॥ १०७ ॥ उत्तरं मानसं
गत्वा सिद्धिं प्राप्नोत्यनुत्तमाम् । तत्र गत्वा पुरश्रेष्ठं दृश्यते महदद्भुतम् ॥ १०८ ॥ तस्मिन्निर्व्वर्त्तयेच्छ्राद्धं यथाशक्ति यथाबलम् । कामान् स
लभते दिव्यान् मोक्षोपायं च नित्यशः ॥ १०९ ॥ मानसे सरसि श्रेष्ठे दृश्यते महदद्भुतम् । दिवश्च्युता महाभागा ह्यन्तरिक्षे विराजते ॥ ११० ॥
गङ्गा त्रिपथगा देवी सोमपादाच्च्युता भुवि । आकाशे दृश्यते तत्र तोरणं सूर्य्यसन्निभम् ॥ १११ ॥ जाम्बूनदमयं दिव्यं स्वर्गद्वारमिवायतम् ।
यतः प्रवर्त्तते भूयः पूर्व्वसागरमन्तिमम् ॥ ११२ ॥ पावनी सर्व्वभूतानां धर्मज्ञानां विशेषतः । चन्द्रभागा च सिन्धुश्च उभौ मानससन्निभौ । सागरं
पश्चिमं याति दिव्यसिन्धुर्नदीवरः ॥ ११३ ॥ पर्व्वतो हिमवान्नाम नानाधातुविभूषितः । योजनानां सहस्राणि आयतोऽशीतिरुच्यते ॥ ११४ ॥
सिद्धचारणसङ्कीर्णः सिद्धचारणसेवितः । तत्र पुष्करिणी रम्या सुषुम्ना नाम विश्रुता ॥ ११५ ॥ दशवर्षसहस्राणि तत्र जातस्तु जीवति । श्राद्धं भवति
चानन्त्यं तस्यां दत्तं महोदयम् । तारयेच्च यदा श्राद्धं दशपूर्व्वान्दशापरान् ॥ ११६ ॥ सर्व्वं पुण्यं हिमवतो गङ्गा पुण्या च सर्व्वतः । समु
द्रगाः समुद्राश्च सर्व्वे पुण्याः समन्ततः ॥ ११७ ॥ एवमादिषु सर्व्वेषु श्राद्धं निर्व्वर्त्तयेद्बुधः । पूतो भवति स्नात्वा तु दत्त्वा दत्त्वा तथैव च ॥ ११८ ॥
शैलसानुषु तुङ्गेषु कन्दरेषु गुहासु च । उपह्वरनितम्बेषु तथा प्रस्रवणेषु च ॥ ११९ ॥ पुलिनेष्वापगानां च तथैव प्रभवे युगे । महोदधौ गवां
गोष्ठे सङ्गमेषु वनेषु च ॥ १२० ॥ असंसृष्टोपलिप्तासु हृद्यासु सुरभीषु च । गोमयेनोपलिप्तेषु विविक्तेषु गृहेषु च ॥ १२१ ॥ कुर्य्याच्छ्रा
द्धमथैतेषु नित्यमेव यथाविधि । प्रदक्षिणं दिशं गत्वा सर्व्वकामचिकीर्षवः ॥ १२२ ॥ एवमेतेषु सर्व्वेषु श्राद्धं कुर्य्यादतन्द्रितः । एवमेव तु
मेधावी ब्राह्मीं सिद्धिमवाप्नुयात् ॥ १२३ ॥ त्रैवर्ण्ये विहिते स्थाने धर्म्मवर्णाश्रमे तथा । कोपस्थानस्य संत्यागात्प्राप्यते पितृपूजनम् ॥ १२४ ॥
तीर्थान्यनुसरन् धीरः श्रद्धधानो जितेन्द्रियः । कृतपापश्च शुद्ध्येत किं पुनः शुभकर्म्मकृत् ॥ १२५ ॥ तिर्यग्योनिं न गच्छेच्च कुदेशे न च जायते ।
स्वर्गी भवति वै विप्रो मोक्षोपायं च विन्दति ॥१२६॥ अश्रद्धधानाः पाप्मानो नास्तिकाः स्थितसंशयाः। हेतुद्रष्टा च पञ्चैते न तीर्थफलमश्नुते ॥१२७॥
गुरुतीर्थे परा सिद्धिस्तीर्थानां परमं पदम् । ध्यानं तीर्थपरं तस्माद्ब्रह्मतीर्थं सनातनम् ॥ १२८ ॥ उपवासात्परं ध्यानमिन्द्रियाणां निवर्त्तनम् ।
उपवासनिबद्धा हि प्राणैरिह पुनः पुनः ॥ १२९ ॥ प्राणापानौ समौ कृत्वा विषयाणीन्द्रियाणि च । बुद्धिं मनसि संयम्य सर्व्वेषां तु निवर्त्तनम्॥१३०॥

प्रत्याहारं पुनर्विद्धि मोक्षोपायमसंशयम् । इन्द्रियाणां मनो घोरं बुद्ध्यादीनां प्रवर्त्तनम् ॥ १३१ ॥ अनाहारात्क्षयं याति विद्यादनशनं तपः । निग्रहाद्बुद्धिमनसो रम्या बुद्धिस्तु जायते ॥ १३२ ॥ क्षीणेषु सर्व्वपापेषु क्षीणेष्वेवेन्द्रियेषु च । परिनिर्वाति शुद्धात्मा यथा वह्निर्निरिन्धनः ॥ १३३ ॥ कारणेभ्यो गुणेभ्योऽथ व्यक्ताव्यक्तस्य कृत्स्नशः । वियोजयति क्षेत्रज्ञं तेभ्यो योगेन योगवित् ॥ १३४ ॥ तस्य नास्ति गतिस्थानं व्यक्ताव्यक्तं न संशयः । आसन्नः सदसन्नैव नैव किञ्चित् स्थित इति ॥ १३५ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते श्राद्धकल्पे तीर्थयात्रा नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ ॥ १५ ॥ छ ॥ बृहस्पतिरुवाच ॥ अतः परं प्रवक्ष्यामि दानानि च फलानि च । श्राद्धकर्म्माणि मेध्यानि वर्जनीयानि यानि च ॥१॥ हिमप्रपतने कुर्य्यां दाहरेद्वा हिमन्ततः । अग्निहोत्रमतः पुण्यं परमं हि ततः स्मृतम् ॥ २ ॥ नक्तन्तु वर्जयेच्छ्राद्धं राहोरन्यत्र दर्शनात् । सर्व्वस्वेनापि कर्त्तव्यं क्षिप्रं वै राहुदर्शने ॥ ३ ॥ उपरागे न कुर्य्याद्यः पङ्के गौरिव सीदति । कुर्वाणस्तूद्धरेत्पापान्मग्नान्नौरिव सागरे ॥ ४ ॥ विश्वदेवश्च सौम्यश्च बहुमांसपरं हविः । विषाणं वर्जयेत्खाड्गमसूयानाशनाय वै ॥ ५ ॥ त्वष्टा वै वार्य्यमाणस्तु देवेशेन महात्मना । पिबञ्छचीपतेः सोमं पृथिव्यामपतत्पुरा ॥ ६ ॥ श्यामाकास्तु तथोत्पन्नाः पित्रर्थमपि पूजिताः । विप्रुषस्तस्य नासाभ्यामसक्ताभ्यां तथैव च ॥ ७ ॥ श्लेष्माणः शीतला हृद्या मधुराश्च तथेक्षवः । श्यामाकैरिक्षुभिश्चैव पितॄणां सार्व्वकामिकम् । कुर्य्यादाग्रयणं यस्तु स शीघ्रं सिद्धिमाप्नुयात् ॥ ८ ॥ श्यामाका हस्तिनामा च पटोलं बृहतीफलम् । अगस्त्यस्य शिखा तीव्रा कषायाः सर्व्व एव च ॥ ९ ॥ एवमादीनि चान्यानि स्वादूनि मधुराणि च । नागरं चात्र वै देयं दीर्घमूलकमेव च ॥ १० ॥ वंशीकरीराः सुरसाः सर्ज्जकं भूस्तृणानि च । वर्जनीयानि वक्ष्यामि श्राद्धकर्म्मणि नित्यशः ॥ ११ ॥ लशुनं गृञ्जनञ्चैव पलाण्डुः पिण्डमूलकम् । करम्भाद्यानि चान्यानि हीनानि रसगन्धतः ॥ १२ ॥ श्राद्धकर्म्मणि वर्ज्यानि कारणञ्चात्र वक्ष्यते । पुरा देवासुरे युद्धे निर्जितस्य बलेः सुरैः ॥ १३ ॥ व्रणेभ्यो विस्फुरन्तो वै पतिता रक्तबिन्दवः । तत एतानि वर्ज्यानि श्राद्धकर्म्मणि नित्यशः ॥ १४ ॥ अथ वेदोक्तनिर्यासान् लवणान्यूपरणानि च । श्राद्धकर्म्मणि वर्ज्यानि याश्च नार्यो रजस्वलाः ॥ १५ ॥ दुर्गन्धं फेनिलं चैव तथा वै पल्वलोदकम् । न लभेद्यत्र गौस्तृप्तिं नक्तं यच्चैव गृह्यते ॥ १६ ॥ आविकं मार्गमौष्ट्रं च सर्व्वमेकशफं च यत् । माहिषञ्चामरञ्चैव पयो वर्ज्यं विजानता ॥ १७ ॥ अतः परं प्रवक्ष्यामि वर्ज्यान् देशान् प्रयत्नतः । न द्रष्टव्यं च यैः श्राद्धं शौचाशौचं च कृत्स्नशः ॥ १८ ॥ वन्यमूलफलाहारैः श्राद्धं कुर्य्यात्तु श्रद्धया । राष्ट्रमिष्टमवाप्नोति स्वर्गं मोक्षं यशस्करम् ॥ १९ ॥ अनिष्टशब्दसङ्कीर्णं जन्तुव्याप्तमथापि वा । पूतिगन्धां तथा भूमिं श्राद्धकर्म्मणि वर्जयेत् ॥ २० ॥ नद्यः सागरपर्य्यन्ता द्वारं दक्षिणपूर्व्वतः । त्रिशङ्कुं वर्जयेद्

देशं सर्व्वं द्वादशयोजनम् ॥ २१ ॥ उत्तरेण महानद्या दक्षिणेन च कैकटात् । देशस्त्रैशङ्क्वो नाम वर्जितः श्राद्धकर्म्मणि ॥ २२ ॥ कारङ्कराः कलिङ्गाश्च सिन्धोरुत्तरमेव च । प्रनष्टाश्रमधर्म्माश्च वर्ज्या देशाः प्रयत्नतः ॥ २३ ॥ नग्नादयो न पश्येयुः श्राद्धमेव व्यवस्थितम् । गच्छन्ति तैस्तैर्दृष्टानि न पितॄन्न पितामहान् ॥ २४ ॥ शंयुरुवाच ॥ नग्नादीन् भगवन् सम्यङ्ममाद्य परिपृच्छतः । कथय द्विजमुख्याग्र विस्तरेण यथातथम् ॥ २५ ॥ एवमुक्तो महातेजा बृहस्पतिरुवाच तम् । सर्वेषामेव भूतानां त्रयीसंवरणं स्मृतम् ॥ २६ ॥ परित्यजति यो मोहात्ते वै नग्ना द्विजोत्तमाः । प्रलीयते नरो यः स्यान्निरालम्बश्च यो वृषः ॥ २७ ॥ वृषं यश्च परित्यज्य मोक्षमन्यत्र मार्गति । वृषो वेदसमस्तास्मिन् यो वै सम्यङ्न पश्यति ॥ २८ ॥ ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्या वृषलाश्चैव सर्व्वशः । पुरा देवासुरे युद्धे निर्जितैरसुरैस्तदा ॥ २९ ॥ पाषण्डवैकृतस्थाने नैषा सृष्टिः स्वयम्भुवा । द्विश्राद्धकश्च निर्ग्रन्थाः शाक्या पुष्टिकलंशकाः ॥ ३० ॥ ये धर्म्मं नानुवर्त्तन्ते ते वै नग्नादयो जनाः । वृथाजटी वृथामुद्री वृथानग्नश्च यो द्विजः ॥ ३१ ॥ वृथाव्रती वृथा जापी ते वै नग्नादयो जनाः । कुलन्धमा निषादाश्च तथा पुष्टिविनाशकाः ॥ ३२ ॥ कृतकर्म्माक्षितास्त्वेते कुपथाः परिकीर्त्तिताः । एभिर्निर्वृत्तं दृष्टं वा श्राद्धं गच्छन्ति मानवाः ॥ ३३ ॥ ब्रह्मघ्नश्च कृतघ्नश्च नास्तिका गुरुतल्पगाः । दस्यवश्च नृशंसाश्च दर्शनेनैव वर्जिताः ॥ ३४ ॥ ये चान्ये पाप कर्म्माणः सर्व्वांस्तान् परिवर्जयेत् । देवदेवर्षिनिन्दायां रतांश्चैव विशेषतः ॥ ३५ ॥ असुरान् यातुधानांश्च दृष्टमेभिर्व्रजन्त्युत । ब्राह्मं कृतयुगं प्रोक्तं त्रेता तु क्षत्रियं स्मृतम् ॥ ३६ ॥ वैश्यं द्वापरमित्याहुः शूद्रं कलियुगं स्मृतम् ॥ पितर ऊचुः । वेदाः कृतयुगे पूज्यास्त्रेतायां तु सुरास्तथा ॥ ३७ ॥ युद्धानि द्वापरे नित्यं पाषण्डाश्च कलौ युगे । अपमानापवित्रश्च कुक्कुटो ग्रामसूकरः ॥ ३८ ॥ श्वा चैव दर्शनादेव हन्ति श्राद्धं न संशयः । शावसूतकसंस्पृष्टो दीर्घरोगिभिरेव च ॥ ३९ ॥ मलिनैः पतितैश्चैव न द्रष्टव्यं कथञ्चन । अन्नं पश्येयुरेते वै नैतत्स्याद्धव्यकव्ययोः ॥ ४० ॥ तत्संस्पृष्टं प्रधानार्थं संस्कारश्चापदो भवेत् । हविषां संहतानां तु पूर्व्वमेव विवर्जितम् । मृत्संयुक्ताभिरद्भिश्च प्रोक्षणं च विधीयते ॥ ४१ ॥ सिद्धार्थकैः कृष्णतिलैः कार्य्यं वाप्यवकीरणम् । गुरुसूर्य्याग्निवस्तूनां दर्शनं वापि यत्नतः ॥ ४२ ॥ आसनारूढमानेषु पादोपहतमेव च । अमेध्यैर्जङ्गमैर्दृष्टं शुष्कं पर्युषितं च यत् ॥ ४३ ॥ असितं परिदुष्टं च तथैवाग्रावलेहितम् । शर्कराकेशपाषाणैः कीटैर्यच्चाप्युपद्रुतम् ॥ ४४ ॥ पिण्याकमथितं चैव तथा तिलयवादिषु । सिद्धाक्षताश्च ये भक्ष्याः प्रत्यक्षलवणीकृताः ॥ ४५ ॥ वाससा चावधूतानि वर्ज्यानि श्राद्धकर्मणि । सन्ति वेदविरोधेन केचिद्विज्ञानमानिनः ॥ ४६ ॥ अजज्ञपतयो नाम ते श्राद्धस्य यथा रजः । दधि शाकं तथाऽभक्ष्याः शुक्तं चैव विवर्जितम् ॥ ४७ ॥ वार्ताकुं वर्जयेद्द्यात्सर्वानभिषवानपि । सैन्धवं लवणं यच्च तथा मानससम्भवम् ॥ ४८ ॥ पवित्रं

परमं ह्येतत् प्रत्यक्षमपि वर्त्तते । अग्नौ निक्षिप्य बध्नीयाद्धस्तौ प्रक्षिप्य यत्नतः ॥ ४९ ॥ गमयेन्मस्तकं चैव ब्रह्मतीर्थं हि तत्स्मृतम् । द्रव्याणां
प्रोक्षणं कार्य्यं तथैवावपनं पुनः ॥ ५० ॥ निधाय चाद्भिः सिञ्चेत तथैवाप्सु निवेशनम् । अरिष्टतुमुले बिल्वं त्विङ्गुदश्वदनान्यपि ॥ ५१ ॥ विदलानाञ्च
सर्व्वेषां धर्मवच्छौचमिष्यते । तथा दन्तास्थिदारूणां शृङ्गाणाञ्चावलेखनम् ॥ ५२ ॥ सर्वेषां मृन्मयानान्तु पुनर्दाह उदाहृतः । मणिवज्रप्रवा
लानां मुक्ताशङ्खमणेस्तथा ॥ ५३ ॥ सिद्धार्थकानां कल्केन तिलकल्केन वा पुनः । स्याच्छौचं सर्ववालानामाविकानाञ्च सर्वशः ॥ ५४ ॥ आवि
कानाञ्च सर्व्वेषां मृद्भिरद्भिर्विधीयते । आद्यन्तयोस्तु शौचानामद्भिः प्रक्षालनं पुनः ॥ ५५ ॥ तथा कार्प्पासिकानाञ्च भस्मना समुदाहृतम् । फलपुष्प
शलाकानां प्लावनञ्चाद्भिरिष्यते ॥ ५६ ॥ संमार्जनं प्रोक्षणञ्च भूमेश्चैवोपलेपनम् । निष्क्रम्य बाह्यतो ग्रामाद्वायुपूता वसुन्धरा ॥ ५७ ॥ धनुष्मत्पक्षि
णाश्चैव मृद्भिः शौचं विधीयते । एवमेष समुद्दिष्टः शौचानां विधिरुत्तमः । अतः परं प्रवक्ष्यामि तन्मे निगदतः शृणु ॥ ५८ ॥ प्रातर्गृहात्पश्चिमद
क्षिणेन इषुक्षेपश्चाक्षमात्रं पदञ्च । कुर्य्यात्पुरीषं शिरोवगुण्ठ्य न च स्पृशेत्तत्र शिरः करेण ॥ ५९ ॥ शुष्कैस्तृणैर्वा काष्ठैर्वा पत्रैर्वेणुदलेन वा । मृन्मयैर्भाज
नैर्वापि तिरोधाय वसुन्धराम् ॥ ६० ॥ उद्धृतोदकमादाय मृत्तिकाश्चैव वाग्यतः । दिवा उदङ्मुखः कुर्य्याद्रात्रौ वै दक्षिणामुखः ॥ ६१ ॥ दक्षिणेन च
हस्तेन गृह्णीयाद्वै कमण्डलुम् । शौचञ्च वामहस्तेन गुदे तिस्रस्तु मृत्तिकाः ॥ ६२ ॥ दश चापि पुनर्दद्याद्वामहस्तक्रमेण तु । द्वाभ्यां वापि पुनर्द
द्याद्धस्तानां पञ्च मृत्तिकाः ॥ ६३ ॥ मृदा प्रक्षाल्य पादौ च आचम्य च यथाविधि । आपस्त्याज्यास्त्रयश्चैव सूर्य्याग्निपवनाम्भसाम् ॥ ६४ ॥ कुर्य्यात्
सन्निहितं नित्यं प्राज्ञस्तीर्थं कमण्डलुम् । असत्कार्यं कार्यमेतैर्यथावत्पादधावनम् ॥ ६५ ॥ आचमनं द्वितीयेन देवकार्यं ततः परम् । उपवास
स्त्रिरात्रन्तु दुष्टहस्ते ह्युदाहृतः ॥ ६६ ॥ विप्रकृष्टेन कृच्छ्रेण प्रायश्चित्तमुदाहृतम् । स्पृष्ट्वा श्वानं श्वपाकं वा तप्तकृच्छ्रं समाचरेत् ॥ ६७ ॥ मानुषा
स्थीनि संस्पृश्य उपोष्यं शुद्धिकारणम् । त्रिरात्रमुक्तं सस्नेहमेकरात्रमतोऽन्यथा ॥ ६८ ॥ कारस्कराः पुलिन्दाश्च तथान्धशबरादय । पीत्वा चा
पोभूतिलये गत्वा चैव युगन्धराम् ॥ ६९ ॥ सिन्धोरुत्तरपर्य्यन्तं तथा दिव्यन्तरे शतम् । पापदेशाश्च ये केचित्पापैरध्युषिता जनैः ॥ ७० ॥ शिष्टैश्च
वर्जिता ये च ब्राह्मणैर्वेदपारगैः । गत्वा देशानपुण्यांस्तु कृत्स्नं पापं समश्नुते ॥ ७१ ॥ मनोव्यक्तिरथाग्निश्च काले चैवोपलेपनम् । विख्यापनञ्च
शौचानां नित्यमज्ञानमेव च ॥ ७२ ॥ अतोन्यथा तु यः कुर्य्यान्मोहाच्छौचस्य सङ्करम् । पिशाचान् यातुधानांश्च फलं गच्छत्यसंशयम्
॥ ७३ ॥ शौचमश्रद्दधानश्च म्लेच्छजातिषु जायते । अयज्ञाश्चैव पापो वा तिर्य्यग्योनिगतोऽपि वा ॥ ७४ ॥ शौचेन मोक्षं कुर्वाणः स्वर्गवासी भवेन्नरः ।

शुचिकामा हि देवा वै देवैरेतदुदाहृतम् ॥ ७५ ॥ बीभत्समशुचिञ्चैव वर्जयन्ति सुराः सदा। त्रीणि शौचानि कुर्वन्ति न्यायतः शुभकर्मणः
॥ ७६ ॥ ब्रह्मण्यायातिथेयाय शौचयुक्ताय धीमते । पितृभक्ताय दान्ताय सानुक्रोशाय च द्विजाः ॥ ७७ ॥ तैस्तैः प्रीताः प्रयच्छन्ति पितरो
योगवर्द्धनाः । मनसा कांक्षितान् कामांस्त्रैलोक्यप्रभवानिति ॥ ७८ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते श्राद्धकल्पो नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥छ॥
ऋषय ऊचुः ॥ अहो धीमंस्त्वया सूत श्राद्धकल्पस्तु कीर्तितः। श्रुतो नः श्राद्धकल्पो वै ऋषिभिः परिकीर्तितः ॥ १ ॥ अतीव विस्तरो यस्य
विशेषेण प्रकीर्तितः। वद शेषं महाप्राज्ञ ऋषेस्तस्य यथामतम् ॥ २ ॥ सूत उवाच ॥ कीर्तयिष्यामि ते विप्रा ऋषेस्तस्य मतन्तु तत् । श्राद्धं
प्रति महाभागास्तन्मे शृणुत विस्तरात् ॥ ३ ॥ उक्तं श्राद्धं मया पूर्वं विधिश्च श्राद्धकर्म्मणि । परिशिष्टं प्रवक्ष्यामि ब्राह्मणानां यथाक्रमम् ॥ ४ ॥
न मीमांस्याः सदा विप्राः पवित्रं ह्येतदुत्तमम् । दैवे पित्र्ये च सततं श्रूयते वै परीक्षणम् ॥ ५ ॥ यस्मिन् दोषाः प्रदृश्येरन् सद्भिर्वा वर्जितस्तु यः ।
जानीयाद्वापि संवासाद्वर्ज्जयेत्तं प्रयत्नतः ॥ ६ ॥ अविज्ञातं द्विजं श्राद्धे परीक्षेत सदा बुधः । सिद्धा हि विप्ररूपेण चरन्ति पृथिवीमिमाम् ॥ ७ ॥
तस्मादतिथिमायान्तमभिगच्छेत् कृताञ्जलिः । पूजयेच्चापि पाद्येन पादाभ्यञ्जनभोजनैः ॥ ८ ॥ उर्वीं सागरपर्यन्तां देवा योगेश्वरास्तथा । नाना
रूपैश्चरन्त्येते प्रजा धर्म्मेण पालयन् ॥ ९ ॥ अर्चयित्वा ततो दद्याद्विप्रायातिथये नरः । व्यञ्जनानि च भक्ष्याणि फलं तेषां तथैव च ॥ १० ॥
आग्निष्टोमं तु पयसा प्राप्नुयाद्वै तथाश्रुतम् । सर्पिषा तु शुभं चक्षुः षोडशाहफलं लभेत् । मधुना त्वतिरात्रस्य फलं च समवाप्नुयात् ॥ ११ ॥ तत्प्रा
प्नुयाच्छ्रद्दधानो नरो वै सर्वैः कामैर्भोजयेद्यस्तु विप्रान् । सर्वार्थदः सर्वविप्रातिथौ यः फलं भुङ्क्ते सर्वमेधस्य नित्यम् ॥ १२ ॥ यस्तु श्राद्धेऽतिथिं
प्राप्य दैवे वाप्यवमन्यते । तं वै देवा निरस्यन्ति होता यद्वत् परां वसुम् ॥ १३ ॥ देवाश्च पितरश्चैव वह्निश्चैव हि तान् द्विजान् । आविश्य भुञ्जते तद्वै
लोकानुग्रहकारणात् ॥ १४ ॥ अपूजिता दहन्त्येते दद्युः कामांश्च पूजिताः । सर्वस्वेनापि तस्माद्वै पूजयेदतिथीन् सदा ॥ १५ ॥ वानप्रस्थो गृहस्थश्च
गृहमभ्यागतोऽथवा । बालाः खिन्ना यतिश्चैव जानीयादतिथीन् सदा ॥ १६ ॥ अभ्यागतो याचकः स्यादतिथिः स्यादयाचकः । अतिथेरतिथिः श्रेष्ठः
सोऽतिथिर्योग उच्यते ॥ १७ ॥ न घोरो नापि सङ्कीर्णो नाविद्यो न विशेषवित् । न च सन्तो न समृद्धो न सेवी नाचरोऽतिथिः ॥ १८ ॥ पिपासिताय
श्रान्ताय भ्रान्तायातिबुभुक्षते । तस्मै सत्कृत्य दातव्यं यज्ञस्य फलमिच्छता ॥ १९ ॥ आरुह्य भृगुतुङ्गेषु गत्वा पुण्यां सरस्वतीम् । आपगां तु नदीं
पुण्यां गङ्गां देवीं महानदीं ॥ २० ॥ हिमवत्प्रभवा नद्यो याश्चान्या ऋषिपूजिताः । सरस्तीर्थाभिसंवेद्या नदी नववहास्तथा ॥ २१ ॥ गत्वैतान् मुच्यते

पापैः स्वर्गे नित्यं महीयते । दशरात्रमशौचन्तु प्रोक्तं वै मृतसूतके ॥ २२ ॥ ब्राह्मणस्य विशेषेण क्षत्रिये द्वादश स्मृतम् । अर्द्धं मासन्तु वैश्यस्य मासाच्छूद्रस्तु शुध्यति ॥ २३ ॥ उदक्या सर्ववर्णानां त्रिरात्रेण तु शुद्ध्यति । उदक्यां सूतिकाञ्चैव श्वानमन्त्यावसायिनम् ॥२४॥ नग्नादीन् मृतहारांश्च स्पृष्ट्वाऽशौचं विधीयते । स्नात्वा सचैलो मृद्भिस्तु द्वादशभिस्तु शुध्यति ॥ २५ ॥ एतदेव भवेच्छौचं मैथुने नवभिस्तथा । मृदा प्रक्षाल्य हस्तौ तु कुर्याच्छौचविधिन्नरः ॥ २६ ॥ प्रक्षाल्य चाद्भिर्हस्तौ च स्नात्वा चैव मृदा पुनः । मृदं गुह्ये ततो द्विस्तु पुनरेव मृदं बुधः ॥ २७ ॥ एवं शौच विधिर्दृष्टः सर्ववर्णेषु नित्यदा । परिदद्यान्मृदस्तिस्रो हस्तपादावसेचनम् ॥ २८ ॥ आरण्यं शौचमेतत्तु ग्राम्यं वक्ष्याम्यतः परम् । मृदास्तिस्रः पादयोस्तु हस्तयोस्तिस्र एव च ॥ २९ ॥ मृदः पञ्चदशामेध्ये हस्तादीनां विभागशः । अनिर्णिक्ते मृदं दद्यान्मृदन्ते त्वद्भिरेव तु ॥ ३० ॥ कण्ठं शिरो वा प्रावृत्य रथ्या पादगतस्तु वा । अकृत्वा पादयोः शौचमाचान्तोऽप्यशुचिर्भवेत् ॥३१॥ प्रक्षाल्य पात्रं निःक्षिप्य आचम्याभ्युक्षणं पुनः । द्रव्यस्यान्यस्य तु तथा कुर्यादभ्युक्षणं पुनः ॥ ३२ ॥ पुष्पादीनां तृणानाञ्च प्रोक्षणं हविषान्तथा । पराहृतानां द्रव्याणां निधायाभ्युक्षणं तथा ॥ ३३ ॥ प्रोक्षितन्तु हरेत् किञ्चिच्छ्राद्धे दैवे तथा पुनः । उत्तरेण हरेद्वेद्यां दक्षिणेन विसर्जयेत् ॥ ३४ ॥ विच्छिन्नं स्याद्विपर्यासे दैवे पित्र्ये तथैव च । दक्षिणेन तु हस्तेन दक्षिणां वेदिमालिखेत् ॥३५॥ कराभ्यामेव देवानां पितॄणां विकरं शुभम् । क्षुभितस्त्वप्रयोश्चैव तथा मूत्रपुरीषयोः ॥३६॥ निष्ठीविते यथा व्यक्ते भुक्त्वा विपरिधाय च । उच्छिष्टस्य च संस्पर्शे तथा पादावसेचने ॥३७॥ उत्सृष्टस्य सुसम्भाषे ह्यशुचिं प्रयतस्य च । सन्देहेषु च सर्वेषु शिखां मुक्त्वा तथैव च ॥ ३८ ॥ विना यज्ञोपवीतेन मोहात्तु यद्युपस्पृशेत् । ओष्ठस्य दन्तसंस्पर्शे दर्शने चान्त्यवासिनाम् ॥३९॥ जिह्वया चैव संस्पृश्य दन्तासक्तं तथैव च । सशब्दमङ्गुलीभिश्च प्रणतश्चावलोकयन् ॥४०॥ यश्चाधर्मे स्थितो मोहादाचान्तोऽप्यशुचिर्भवेत् । उपविश्य शुचौ देशे प्रणतः प्रागुदङ्मुखः ॥४१॥ पादौ प्रक्षाल्य हस्तौ तु अन्तर्जानुरुपस्पृशेत् । प्रसन्नास्त्रिः पिबेच्चापः प्रयतः सुसमाहितः ॥ ४२ ॥ द्विरेव मार्जनं कुर्यात्सकृदभ्युक्षणं ततः । खानि मूर्द्धानमात्मानं हस्तौ पादौ तथैव च॥४३॥ अभ्युक्षणं तथा तस्य यद्यमीमांसितं भवेत् । एवमाचमनं तस्य वेदा यज्ञास्तपांसि च ॥ ४४ ॥ दानानि ब्रह्मचर्यञ्च भवन्ति सफलास्तथा । क्रियां यः कुरुते मोहादनाचम्यैव नास्तिकः ॥ ४५ ॥ भवन्ति च वृथा तस्य क्रिया ह्येता न संशयः । वाग्भावशुद्धनिर्णिक्तमदुष्टं वाप्यनिन्दितम् ॥४६॥ मेध्यान्येतानि ज्ञेयानि दुष्टमेभ्यो विपर्ययः । न वक्तव्यः सदा विप्रः क्षुधितो नास्ति किञ्चन ॥ ४७ ॥ तस्मै सत्कृत्य यो दद्यादयूपो यज्ञ उच्यते । अप्लुष्टान्नं शृतान्नन्तु कृशवृत्तिमयाचकम् ॥ ४८ ॥ एकान्तशीलं ह्रीमन्तं सदा श्राद्धेषु भोजयेत् । यो ददात्यान्तिमेभ्यश्च स ब्रह्मघ्नो दुरात्मवान् ॥४९॥

अपि जातिशतं गत्वा न स मुच्येत किल्बिषात् । विषमं भोजयेद्विप्रानेकपंक्त्या च यो नरः ॥ ५०॥ नियुक्तो वाऽनियुक्तो वा पंक्त्या हरति दुष्कृतम् ।
पापेन गृह्यते क्षिप्रमिष्टापूर्त्तं च नश्यति ॥ ५१ ॥ यतिस्तु सर्व्वविप्राणां सर्व्वेषामग्र्य उच्यते । इतिहासपञ्चमान् वेदान् यः पठेत्तु द्विजोत्तमः ॥ ५२ ॥
अनन्तरं यथायोग्यं नियोक्तव्यो विजानता । त्रिवेदोऽनन्तरस्तस्य द्विवेदस्तदनन्तरः ॥ ५३ ॥ एकवेदस्तथा पश्चात्तथाध्यायी ततः परम् । पाव
नायैव पंक्त्या वै तान् प्रवक्ष्ये निबोधत ॥ ५४ ॥ य एते पूर्व्वनिर्द्दिष्टाः सर्व्वे ते ह्यनुपूर्व्वशः । षडङ्गी विनयी योगी सर्व्वतन्त्रस्तथैव च ॥ ५५ ॥
यायावरश्च पञ्चैते विज्ञेयाः पङ्क्तिपावनाः । अष्टादशानां विद्यानामेकस्मिन् पारगोऽपि यः ॥ ५६ ॥ यथावद्वर्त्तमानश्च सर्वे ते पङ्क्तिपावनाः । त्रिणा
चिकेतास्त्रैविद्यो यश्च धर्म्मान् पठेद्द्विजः ॥ ५७ ॥ बार्हस्पत्ये तथा शास्त्रे पारं यश्च द्विजो गतः । सर्वे ते पावना विप्राः पङ्क्तीनां समुदाहृताः ॥ ५८ ॥
आमन्त्रितस्तु यः श्राद्धे योषितं सेवते द्विजः । पितरस्तस्य तं मासं तस्य रेतसि शेरते ॥ ५९ ॥ श्राद्धं दत्त्वा च भुक्त्वा च मैथुनं यो निषेवते । पितर
स्तस्य तं मासं रेतःस्था नात्र संशयः ॥ ६० ॥ तस्मादतिथये देयं भोजयेद्ब्रह्मचारिणम् । ध्याननिष्ठाय दातव्यं सानुक्रोशाय धार्मिकम् ॥ ६१ ॥
यतिं वा वालखिल्यान् वा भोजयेच्छ्राद्धकर्म्मणि । वानप्रस्थोपकुर्व्वाणः पूजामात्रेण तोषितः ॥ ६२ ॥ गृहस्थं भोजयेद्यस्तु विश्वेदेवास्तु पूजिताः ।
वानप्रस्थेन ऋषयो वालखिल्यैः पुरन्दरः ॥ ६३ ॥ यतीनां पूजने चापि साक्षाद्ब्रह्मा तु पूजितः । आश्रमाः पावनाः पञ्च उपधाभिरनाश्रमाः ॥ ६४ ॥
चत्वार आश्रमाः पूज्याः श्राद्धे दैवे तथैव च । चतुराश्रमबाह्येभ्यः श्राद्धं नैव प्रदापयेत् ॥ ६५ ॥ स तिष्ठेद्वा बुभुक्षुस्तु चतुराश्रमबाह्यतः । अयति
मोक्षवादी च उभौ तौ पङ्क्तिदूषकौ ॥ ६६ ॥ वृथामुण्डाश्च जटिलाः सर्वे कार्प्पटिकास्तथा । निर्घृणान् भिन्नवृत्तांश्च सर्वभक्षान् विवर्जयेत् ॥ ६७ ॥
कारुकादीननाचारान् सर्ववेदबहिष्कृतान् । गायनान् देववृत्तांश्च हव्यकव्येषु वर्जयेत् ॥ ६८ ॥ द्विजेष्वपि कृतं नित्यं श्राद्धकर्म्मणि वर्जयेत् ॥ ६९ ॥
एतेषु वर्त्तते यश्च कृत्स्नवर्णं स गच्छति । योऽश्नाति सह शूद्रेण सर्वे ते पङ्क्तिदूषकाः ॥७०॥ व्यापादनं शक्तिनिबर्हणं कृषिर्वाणिज्यकार्य्यं पशुपालनं
च । शुश्रूषणं वाप्यगुरो रहो वा कार्य्यं नैतद्विद्यते ब्राह्मणस्य ॥ ७१ ॥ ये तु विप्राः स्थिता नित्यं ज्ञानिनो ध्यानिनस्तथा । मिथ्यासङ्कल्पिनः
सर्वे दुर्वृत्ता वा द्विजातयः ॥ ७२ ॥ मिथ्यातत्त्वविदो वर्ज्ज्यास्तथा दम्भविषूचकाः । उपपातकसंयुक्ताः पातकैश्च विशेषतः ॥ ७३ ॥ वेदे
नियोगदातारो लोभमोहफलार्थिनः । ब्रह्मविक्रयिणश्चैव श्राद्धकर्म्मणि वर्जिताः ॥ ७४ ॥ न नियोगोऽस्ति वेदानां यो नियुङ्क्ते स पापकृत् । भोक्ता
वेदफलाद्भ्रश्येद्दाता दानफलात्तथा ॥ ७५ ॥ भृतोऽध्यापयते यस्तु भृतकाध्यापितस्तु यः । नार्हतस्तावपि श्राद्धं ब्रह्मणः क्रियविक्रयी ॥ ७६ ॥

क्रयविक्रयिणौ चैव जीवितार्थं विगर्हितौ । वृत्तिरेषा तु वैश्यस्य ब्राह्मणस्य तु पातकम् ॥ ७७ ॥ प्राहुर्वेदान् वेदविदो वेदान् यश्चोपजीवति ॥
उभौ तौ नार्हतः श्राद्धं पुत्रिकापतिरेव च ॥७८॥ वृथा दारांश्च यो गच्छेद्यो यजेत वृथाध्वरे । नार्हतस्तावपि श्राद्धं द्विजो यश्चैव नास्तिकः ॥ ७९ ॥
आत्मार्थं यः पचेदन्नं न देवातिथिकारकः । नार्हतस्तावपि श्राद्धं पतितौ ब्रह्मराक्षसौ ॥ ८० ॥ स्त्रियो नक्तंपरा येषां परदाररताश्च ये । अर्थकाम
रताश्चैव न तान् श्राद्धेषु भोजयेत् ॥ ८१ ॥ वर्णाश्रमाणां धर्म्मेषु विरुद्धाः श्राद्धकर्म्मणि । स्तेनश्च सर्वयाजी च सर्वे ते पङ्क्तिदूषकाः ॥ ८२ ॥
यश्च सूकरवद्भुङ्क्ते यश्च पाणितले द्विजः । न तदश्नन्ति पितरो यश्च वामं समश्नुते ॥ ८३ ॥ स्त्रीशूद्रायानुपेताय श्राद्धोच्छिष्टं न दापयेत । यो दद्या
द्रागमोहात्तु न तद्गच्छेत्पितॄन्सदा ॥ ८४ ॥ तस्मान्न देयमुच्छिष्टमन्नाद्यं श्राद्धकर्म्मणि । अन्यत्र दधिसर्पिर्भ्यां शिष्ये पुत्राय नान्यथा ॥ ८५ ॥
अनुच्छिष्टन्तु दातव्यमन्नाद्यं वै विशेषतः । पुष्पमूलफलैर्वापि तुष्टिं गच्छन्ति चान्नतः ॥ ८६ ॥ यावन्त्यन्नानि पूतानि यावदुष्णं न मुञ्चति ।
तावदश्नन्ति पितरो यावदश्नन्ति वाग्यताः ॥ ८७ ॥ दानं प्रतिग्रहो होमो भोजनं बलिरेव च । साङ्गुष्ठेन तथा कार्य्यं नासुरेभ्यो यथा भवेत् ॥ ८८ ॥
एतान्येव च सर्व्वाणि दानादीनि विशेषतः । अन्तर्जान्वविशेषेण तद्वदाचमनं भवेत् ॥ ८९ ॥ मुण्डाञ्जटिलकाषायान् श्राद्धकालेऽपि वर्ज्जयेत् ।
शिखिभ्यो वा त्रिदण्डिभ्यः श्राद्धं यत्नात् प्रदापयेत् ॥ ९० ॥ ये तु व्रते स्थिता नित्यं ज्ञानिनो ध्यानिनस्तथा । देवभक्ता महात्मानः पुनीयुर्दर्शना
दपि ॥ ९१ ॥ सर्व्वे योगेश्वरैर्व्याप्तं त्रैलोक्यं वै निरन्तरम् । तस्मात् पश्यन्ति ते सर्वं यत्किञ्चिज्जगतीगतम् ॥ ९२ ॥ व्यक्ताव्यक्तं वशीकृत्य
सर्व्वस्यापि च यत्परम् । सदसच्चेति यैर्दृष्टं सदसच्च महात्मनाम् ॥ ९३ ॥ सर्व्वज्ञानानि दृष्टानि मोक्षादीनि महात्मनाम् । तस्मात्तेषु
सदासक्तः प्राप्नोत्यनुत्तमं शुभम् ॥ ९४ ॥ ऋचो हि यो वेद स वेद वेदान् यजूंषि यो वेद स वेद यज्ञम् । सामानि यो वेद स वेद ब्रह्म यो
मानसं वेद स वेद सर्व्वम् ॥ ९५ ॥ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते श्राद्धकल्पे ब्राह्मणपरीक्षा नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥ छ ॥
बृहस्पतिरुवाच ॥ अतः परं प्रवक्ष्यामि दानानि च फलानि च । तारणं सर्व्वभूतानां स्वर्गमार्गं सुखावहम् ॥ १ ॥ लोके श्रेष्ठतमं स्वर्ग्यमात्मन
श्चापि यत् प्रियम् । सर्व्वं पितॄणां दातव्यं तेषामेवाक्षयार्थिना ॥ २ ॥ जाम्बूनदमयं दिव्यं विमानं सूर्य्यसन्निभम् । दिव्याप्सरोभिः सङ्कीर्णमन्नदो लभते
फलम् ॥ ३ ॥ आच्छादनन्तु यो दद्यादाहतं श्राद्धकर्म्मणि । आयुः प्रकाममैश्वर्य्यं रूपञ्च लभते सुतम् ॥ ४ ॥ उपवीतन्तु यो दद्याच्छ्राद्धकालेषु धर्म
वित् । पानञ्च सर्वविप्राणां ब्रह्मदानस्य यत् फलम् ॥ ५ ॥ कृतं विप्रेषु यो दद्याच्छ्राद्धकाले कमण्डलुम् । मधुक्षीरस्रवा धेनुर्दातारमुपतिष्ठति ॥ ६ ॥

॥१२७॥

चक्राविद्धं तु यो दद्याच्छ्राद्धकाले कमण्डलुम् । धेनुं स लभते दिव्यां पयोदां काम्यदोहिनीम् ॥ ७ ॥ पूर्णशय्यां तु यो दद्यात् पुष्पमालाविभूषिताम् । प्रासादो ह्युत्तमो भूत्वा गच्छन्तमनुगच्छति ॥ ८ ॥ भवनं रत्नसम्पूर्णं सशय्यासनभोजनम् । श्राद्धे दत्त्वा यतिभ्यस्तु नाकपृष्ठे स मोदते ॥ ९ ॥ मुक्तावैदूर्य्यवासांसि रत्नानि विविधानि च । वाहनानि च दिव्यानि अयुतान्यर्बुदानि च ॥ १० ॥ सुमहज्ज्वलनप्रख्यं रत्नकामसमन्वितम् । सूर्य्यचन्द्रप्रभं दिव्यं विमानं लभतेऽक्षयम् ॥ ११ ॥ अप्सरोभिः परिवृतं कामगं तु मनोजवम् । वसते स विमानाग्रे स्तूयमानः समन्ततः ॥ १२ ॥ दिव्यैर्गन्धैः प्रासिञ्चन्ति पुष्पवृष्टिभिरेव च । गन्धर्वाप्सरसस्तत्र गायन्ते वादयन्ति च ॥ १३ ॥ कन्या युवतयो मुख्याः सहिताश्चाप्सरोगणैः । सुस्वरैस्तं विबुध्यन्ते सततं हि मनोरमैः ॥ १४ ॥ अश्वदानसहस्रेण रथदानशतेन च । दन्तिनां च सहस्रेण योगिन्या वसते नरः ॥ १५ ॥ दद्यात् पितृभ्यो योगिभ्यो यस्तूज्ज्वलनमम्भसि । अथ निष्कसहस्राणां फलं प्राप्नोति मानवः ॥ १६ ॥ जीवितस्य प्रदानाद्धि नान्यद्दानं विशिष्यते । तस्मात् सर्वप्रयत्नेन देयं प्राणाभिरक्षणम् ॥ १७ ॥ अहिंसा सर्व्वदेवेभ्यः पवित्रा सर्व्वदायिनी । दानं हि जीवितस्याहुः प्राणिनां परमं बुधाः ॥ १८ ॥ लक्षणानि सुवर्णानि श्राद्धे पात्राणि दापयेत् । रसास्तमुपतिष्ठन्ति भक्ष्याः सौभाग्यमेव च ॥ १९ ॥ पात्रं वै तैजसं दद्यान्मनोज्ञं श्राद्धभोजने । पात्रं भवति कामानां रूपस्य च धनस्य च ॥ २० ॥ राजतं काञ्चनं वापि दद्याच्छ्राद्धे तु कर्म्मणि । दत्त्वा तु लभते दाता प्रकामं धर्म्ममेव च ॥ २१ ॥ धेनुं श्राद्धे तु यो दद्याद्दृष्टिकुम्भोपदोहनाम् । गावस्तमुपतिष्ठन्ति गवां पुष्टिस्तथैव च ॥ २२ ॥ शिशिरेषु तथा त्वग्निं बहुकाष्ठं तथैव च । इन्धनानि तु यो दद्याद्द्विजेभ्यः शिशिरागमे ॥ २३ ॥ नित्यं जयति संग्रामे श्रिया युक्तश्च दीप्यते । सुरभीणि च माल्यानि गन्धवन्ति तथैव च ॥ २४ ॥ पूजयित्वा तु पात्राणि श्राद्धे सत्कृत्य दापयेत् । गन्धवाहा महानद्यः सुखानि विविधानि च ॥ २५ ॥ दातारमुपतिष्ठन्ति युवत्यश्च मनोरमाः । शयनासनानि रम्याणि भूमयो वाहनानि च ॥ २६ ॥ श्राद्धेऽप्येतानि यो दद्यादश्वमेधफलं लभेत् । श्राद्धकाले निवेद्यं च दर्शश्राद्ध उपस्थिते ॥ २७ ॥ विप्राणां गुणयुक्तानां स्मृतिं मेधां च विन्दति । सर्पिष्पूर्णानि पात्राणि श्राद्धे सत्कृत्य दापयेत् ॥ २८ ॥ कुम्भदोहनधेनूनां बह्वीनां च फलं लभेत् । अस्मिंस्तु मोदते लोके स्यन्दनैश्च सुवाहनैः ॥ २९ ॥ श्राद्धे यथेप्सितं दत्त्वा पुण्डरीकस्य यत्फलम् । रम्यमावसथं दत्त्वा राजसूयफलं लभेत् ॥ ३० ॥ वनं पुष्पफलोपेतं दत्त्वा सौरभमश्नुते । कूपारामतडागानि क्षेत्रघोषगृहाणि च ॥ ३१ ॥ दत्त्वैतान् मोदते स्वर्गे नित्यमाचन्द्रतारकम् । आस्तीर्णशयनं दत्त्वा श्राद्धे रत्नविभूषितम् ॥ ३२ ॥ पितरस्तस्य तुष्यन्ति स्वर्गं चानन्त्यमश्नुते । राजभिः पूज्यते चापि धनधान्यैश्च वर्द्धते ॥ ३३ ॥ ऊर्णाकौशेयवस्त्राणि तथा प्रवरकम्बलौ । अजिनं काञ्चनं पट्टं

प्रवेणी मृगलोमकम् ॥ ३४॥ दानान्येतानि विप्रेभ्यो भोजयित्वा यथाविधि। प्राप्नोति श्रद्दधानस्तु वाजपेयशतं फलम् ॥३५॥ बह्व्यो नार्य्यः सुरूपास्तु पुत्रा भृत्याश्च किङ्कराः। वशे तिष्ठन्ति भूतानि अस्मिँल्लोके त्वनामयम् ॥ ३६ ॥ कौशेयं क्षौमकार्पासं दुकूलसहितं तथा । श्राद्धेष्वेतानि यो दद्यात् कामानाप्नोति पुष्कलान् ॥ ३७ ॥ अलक्ष्मीं विनुदत्याशु तमः सूर्य्योदये यथा। भ्राजते स विमानाग्रे नक्षत्रेष्विव चन्द्रमाः ॥ ३८॥ वासो हि सर्वदैवत्यं सर्वदेवैस्त्वभिष्टुतम् । वस्त्राभावे क्रिया नास्ति यज्ञा वेदास्तपांसि च ॥ ३९ ॥ तस्माद्वस्त्राणि देयानि श्राद्धकाले विशेषतः। तानि सर्वाण्यवाप्नोति यज्ञवेदतपांसि च ॥ ४० ॥ नित्यं श्राद्धेषु यो दद्यात् प्रयतस्तत्परायणः । सर्वान् कामानवाप्नोति सर्वं राज्यं तथैव च ॥ ४१ ॥ सर्वकामसमृद्धस्य यज्ञस्य फलमश्नुते । भक्ष्यान् धानाः करम्भांश्च पिष्टकान् घृतशर्कराः ॥ ४२ ॥ कृशरान्मधुपर्कंश्च पयः पायसमेव च । स्निग्धांश्च पूपान् यो दद्यादग्निष्टोमस्य यत् फलम् ॥ ४३ ॥ दधि गव्यमसंसृष्टं भक्ष्या नानाविधास्तथा । तदन्नं शोचति श्राद्धे वर्षासु च मघासु च ॥ ४४ ॥ घृतेन भोजयेद्विप्रान् घृतं भूमौ समुत्सृजेत्। गयायां हस्तिनश्चैव दत्त्वा श्राद्धे न शोचति ॥ ४५ ॥ ओदनं पायसं सर्पिर्मधुमूलफलानि च । भक्ष्यांश्च विविधान्दत्त्वा प्रेत्य चेह च मोदते ॥ ४६ ॥ शर्कराक्षीरसंयुक्तं पृथुकं नित्यमक्षयम् । यश्च संवत्सरं प्रीत्या कृसरैर्मसुरेण च ॥ ४७ ॥ सक्तुलाजास्तथा पूपाः कुल्माषव्यञ्जनैस्तथा । सर्पिःस्निग्धानि हृद्यानि दध्ना सक्तूंस्तु भोजयेत् । श्राद्धेष्वेतानि यो दद्यात् पद्मानि लभते निधिम् ॥ ४८ ॥ नवसस्यानि यो दद्याच्छ्राद्धे सत्कृत्य यत्नतः । सर्वभोगानवाप्नोति पूज्यते च दिवं गतः ॥ ४९ ॥ भक्ष्यभोज्यानि चोष्याणि पेयलेह्यवराणि च । सर्वश्रेष्ठानि यो दद्यात् सर्व्वश्रेष्ठो भवेन्नरः॥ ५० ॥ वैश्वदेवं च सौम्यं च खाड्गमांसं परं हविः । विषाणं वर्ज्जयेत् खाड्गमसूयां नाशयामहे ॥ ५१ ॥ भोजनेऽग्रासनं दद्यादतिथिभ्यः कृताञ्जलिः । सर्वयज्ञक्रियाणां स फलं प्राप्नोत्यनुत्तमम् ॥ ५२ ॥ क्षिप्रमत्युष्णमक्लिष्टं दद्याच्चान्नं बुभुक्षते । व्यञ्जनं च तथा स्निग्धं भक्त्या सत्कृत्य यत्नतः ॥ ५३ ॥ तरुणादित्यसङ्काशं विमानं हंसवाहनम् । अन्नदो लभते तिस्रः कल्पकोटीस्तथैव च ॥ ५४ ॥ अन्नदानात्परं दानं विद्यते नेह किञ्चन । अन्नाद्भूतानि जायन्ते जीवन्ति च न संशयः ॥ ५५ ॥ जीवदानात् परं दानं न किञ्चिदिह विद्यते । अन्नैर्जीवति त्रैलोक्यमन्नस्यैव हि तत्फलम् ॥ ५६ ॥ अन्ने लोकाः प्रतिष्ठन्ति लोकदानस्य तत्फलम् । अन्नं प्रजापतिः साक्षात्तेन सर्व्वमिदं ततम् । तस्मादन्नसमं दानं न भूतं न भविष्यति ॥ ५७ ॥ यानि रत्नानि मेदिन्यां वाहनानि स्त्रियस्तथा । क्षिप्रं प्राप्नोति तत् सर्वं पितृभक्तो हि मानवः ॥ ५८ ॥ प्रतिश्रयं सदा दद्यादतिथिभ्यः कृताञ्जलिः । देवास्ते संप्रतीक्षन्ते दिव्यातिथ्यैः सहस्रशः ॥ ५९ ॥

सर्वाण्येतानि यो दद्यात् पृथिव्यामेकराड् भवेत्। त्रिभिर्द्वाभ्यामथैकेन दानेन तु सुखी भवेत् ॥ ६० ॥ दानानि परमो धर्म्मः सद्भिः सत्कृत्य पूजितः। त्रैलोक्यस्याधिपत्यं हि दानादेव व्यवस्थितम् ॥ ६१ ॥ राजा तु लभते राज्यमधनश्चोत्तमं धनम्। क्षीणायुर्लभते चायुः पितृभक्तः सदा नरः। यान् कामान् मनसाऽर्थेत तांस्तस्य पितरो विदुः ॥ ६२ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते श्राद्धकल्पे दानफलं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥ छ ॥ बृहस्पतिरुवाच ॥ अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि श्राद्धकर्म्मणि पूजितम्। काम्यनैमित्तिकाजस्रं श्राद्धकर्म्मणि नित्यशः ॥ १ ॥ पुत्रदारधनमूला अष्टकास्तिस्र एव च। पूर्वपक्षो वरिष्ठो हि पूर्वा चित्री उदाहृता ॥ २ ॥ प्राजापत्या द्वितीया स्यात् तृतीया वैश्वदेविकी। आद्या पूपैः सदा कार्या मांसैरन्या भवेत्सदा॥३॥ शाकैरन्या तृतीया स्यादेवं द्रव्यगतो विधिः। अन्वष्टका पितॄणां वै नित्यमेव विधीयते ॥४॥ यद्यन्या च चतुर्थी स्यात्तां च कुर्य्याद्विशेषतः। तासु श्राद्धं बुधः कुर्य्यात् सर्व्वस्वेनापि नित्यशः ॥ ५ ॥ परत्रेह च सर्व्वेषु नित्यमेव सुखी भवेत्। पूजकानां सदोत्कर्षो नास्तिकानामधो गतिः ॥ ६ ॥ पितरः सर्व्वकालेषु तिथिकालेषु देवताः। सर्व्वं पुरुषमायान्ति निपानमिव धेनवः ॥ ७ ॥ मा स्म ते प्रतिगच्छेयुरष्टकाः सुरपूजिताः।मोघस्तस्य भवेल्लोको लब्धं चास्य विनश्यति॥८॥देवांस्तु दायिनो यान्ति तिर्य्यग्गच्छन्त्यदायिनः। प्रजां पुष्टिं स्मृतिं मेधां पुत्रानैश्वर्य्यमेव च॥९॥ कुर्व्वाणः पौर्णमास्यां च पूर्व्वं पूर्णं समश्नुते। प्रतिपद्धनलाभाय लब्धं चास्य न नश्यति ॥ १० ॥ द्वितीयायां तु यः कुर्य्याद्द्विपदाधिपतिर्भवेत्। वरार्थिना तृतीया तु शत्रुघ्नी पापनाशिनी ॥ ११ ॥ चतुर्थ्यां कुरुते श्राद्धं शत्रोश्छिद्राणि पश्यति। पञ्चम्यां वै प्रकुर्वाणः प्राप्नोति महतीं श्रियम् ॥ १२ ॥ षष्ठ्यां श्राद्धानि कुर्वाणं द्विजास्तं पूजयन्त्युत। कुरुते यस्तु सप्तम्यां श्राद्धानि सततं नरः ॥ १३ ॥ महासत्रमवाप्नोति गणानामधिपो भवेत्। सम्पूर्णामृद्धिमाप्नोति योऽष्टम्यां कुरुते नरः ॥ १४ ॥ श्राद्धं नवम्यां कुर्वाण ऐश्वर्य्यं कांक्षितां स्त्रियम्। कुर्वन् दशम्यां तु नरो ब्राह्मीं श्रियमवाप्नुयात् ॥ १५ ॥ वेदांश्चैवाप्नुयात् सर्वान् प्रणाशमेनसस्तथा। एकादश्यां परं दानमैश्वर्य्यं सततं तथा ॥ १६ ॥ द्वादश्यां राष्ट्रलाभं तु जयमाहुर्वसूनि च। प्रजां बुद्धिं पशून् मेधां स्वातन्त्र्यं पुष्टिमुत्तमाम्। दीर्घमायुरथैश्वर्य्यं कुर्वाणस्तु त्रयोदशीम् ॥ १७ ॥ युवानश्च मृता यस्य गृहे तेषां प्रदापयेत्। शस्त्रेण तु हता ये वै तेषां दद्याच्चतुर्दशीम् ॥ १८ ॥ तथा विषमजातानां यमलानां तु सर्वशः। अमावास्यां प्रयत्नेन श्राद्धं कुर्य्याच्छुचिः सदा ॥ १९ ॥ सर्व्वान् कामानवाप्नोति स्वर्गमानन्त्यमश्नुते। ऋतं दद्यादमावास्यां सोममाप्यायनं महत् ॥ २० ॥ एवमाप्यायितः सोमस्त्रींल्लोकान् धारयिष्यति। सिद्धचारणगन्धर्व्वैः स्तूयमानस्तु नित्यशः ॥ २१ ॥ स्तवैः पुष्पैर्मनोज्ञैश्च सर्व्वकामपरिच्छदैः। नृत्य

वादित्रगीतैश्च ह्यप्सरोभिः सहस्रशः ॥ २२ ॥ उपक्रीडैर्विमानैस्तु पितृभक्तं दृढव्रतम । स्तुवन्ति देवगन्धर्व्वाः सिद्धसङ्घाश्च तं सदा ॥ २३ ॥
पितृभक्तस्त्वमावस्यां सर्वान् कामानवाप्नुयात् । प्रत्यक्षमर्चितास्तेन भवन्ति पितरः सदा ॥ २४ ॥ पितृदेवा मघा यस्मात् तस्मात्तास्वक्षयं स्मृतम् ।
पित्र्यं कुर्व्वन्ति तस्यां तु विशेषेण विचक्षणः ॥ २५ ॥ तस्मान्मघां वै वाञ्छन्ति पितरो नित्यमेव हि । पितृदैवतभक्ता ये तेऽपि यान्ति परां गतिम्
॥ २६ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते श्राद्धकल्पे तिथिविशेषे श्राद्धफलवर्णनं नामोनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥ छ ॥ बृहस्पतिरुवाच ॥
यमस्तु यानि श्राद्धानि प्रोवाच शश(शिव)बिन्दवे । तानि मे शृणु कार्त्स्न्येन नक्षत्रेषु पृथक् पृथक् ॥१॥ श्राद्धं यः कृत्तिकायोगे करोति सततं नरः ।
अग्नीनाधाय सापत्यो जायते स गतज्वरः ॥ २ ॥ अपत्यकामो रोहिण्यां सौम्येनौजस्विता भवेत् । प्रायशः क्रूरकर्म्मा तु चार्द्रायां श्राद्धमाचरेत् ॥ ३ ॥
क्षेत्रभागी भवेत् पुत्री श्राद्धं कुर्व्वन् पुनर्व्वसौ । धनधान्यसमाकीर्णः पुत्रपौत्रसमाकुलः ॥ ४ ॥ तुष्टिकामः पुनस्तिष्ये श्राद्धं कुर्वीत मानवः । आश्ले
षासु पितॄनार्च्य वीरान् पुत्रानवाप्नुयात् ॥ ५ ॥ श्रेष्ठो भवति ज्ञातीनां मघासु श्राद्धमाचरन् । फल्गुनीषु पितॄनार्च्य सौभाग्यं लभते नरः ॥ ६ ॥
प्रधानशीलः सापत्य उत्तरासु करोति यः । स सत्सु मुख्यो भवति हस्ते यस्तर्पयेत्पितॄन् ॥ ७ ॥ चित्रायां चैव यः कुर्यात् पश्येद्रूपवतः सुतान् ।
स्वातिना चैव यः कुर्याद्विद्वाँल्लाभमवाप्नुयात् ॥ ८ ॥ पुत्रार्थन्तु विशाखासु श्राद्धमीहेत मानवः । अनुराधासु कुर्व्वाणो नरश्चक्रं प्रवर्त्तयेत् ॥ ९ ॥
आधिपत्यं लभेच्छ्रैष्ठ्यं ज्येष्ठायां सततं तु यः । मूलेनारोग्यमिच्छन्ति आषाढासु महद्यशः ॥ १० ॥ आषाढाभिश्चोत्तराभिर्वीतशोको भवेन्नरः । श्रव
णायां सुलोकेषु प्राप्नुयात् परमां गतिम् ॥ ११ ॥ राज्यभाग्वै धनिष्ठासु प्राप्नुयाद्विपुलं धनम् । श्राद्धं त्वभिजिता कुर्वन् विन्दतेऽजाविकं फलम्
॥ १२ ॥ नक्षत्रे वारुणे कुर्व्वन् भिषक्सिद्धिमवाप्नुयात् । पूर्व्वे प्रोष्ठपदे कुर्व्वन् विन्दतेऽजाविकं फलम् ॥ १३ ॥ उत्तरास्वनतिक्रम्य विन्देद्गा वै सह
स्रशः । बहुरूपकृतं द्रव्यं विन्देत् कुर्व्वंस्तु रेवतीम् । अश्वांश्चैवाश्विनीयुक्तो भरण्यामायुरुत्तमम् ॥ १४ ॥ इमं श्राद्धविधिं कुर्व्वञ्छशबिन्दुर्महीमिमाम् ।
कृत्स्नां तु लेभे स कृत्स्नां लब्ध्वा च प्रशशंस तम् ॥ १५ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते नक्षत्रविशेषे श्राद्धफलवर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥छ॥
शंयुरुवाच ॥ किञ्चिद्दत्तं पितॄणां तु धिनोति वदतां वर । किं हि स्विच्चिररात्राय किञ्चानन्त्याय कल्पते ॥ १ ॥ बृहस्पतिरुवाच ॥
हवींषि श्राद्धकाले तु यानि श्राद्धविदो विदुः । तानि मे शृणु सर्वाणि फलं चैषां यथाबलम् ॥ २ ॥ तिलैर्व्रीहियवैर्माषैरद्भिर्मूलफलेन च । दत्तेन मासं
प्रीयन्ते श्राद्धेन तु पितामहाः ॥ ३ ॥ मत्स्यैः प्रीणन्ति द्वौ मासौ त्रीन्मासान्हारिणेन तु । शाशन्तु चतुरो मासान् पञ्च प्रीणाति शाकुनम् ॥ ४ ॥ वाराहेण

तु षण्मासाञ्छागलं सात्तमासिकम् । अष्टमासिकमित्युक्तं यच्च पार्षतकं भवेत् ॥ ५ ॥ रौरवेण तु प्रीयन्ते नवमासान् पितामहाः । गवयस्य तु मांसेन
तृप्तिः स्याद्दशमासिकी ॥ ६ ॥ कूर्मस्य चैव मांसेन मासानेकादशैव तु । श्राद्धमेव विजानीयाद्गव्यं संवत्सरं भवेत् ॥ ७ ॥ तथा गव्यसमायुक्तं पायसं
मधुसर्पिषा । वध्रीणसस्य मांसेन तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी ॥ ८ ॥ आनन्त्याय भवेद्युक्तं खाड्गमांसैः पितृक्षये । कृष्णच्छागस्तथा गोधा आनन्त्यायैव
कल्पते ॥ ९ ॥ अत्र गाथाः पितृगीताः कीर्त्तयन्ति पुराविदः । तास्तेऽहं संप्रवक्ष्यामि यथावत्सन्निबोधत ॥ १० ॥ अपि नः स्वकुले जायाद्योऽन्नं
दद्यात्त्रयोदशीम् । पायसं मधुसर्पिर्भ्यां छायायां कुञ्जरस्य तु ॥ ११ ॥ आजेन सर्वलोहेन वर्षासु च मघासु च । एष्टव्या बहवः पुत्रा यद्येकोऽपि
गयां व्रजेत् । गौरीं वाप्युद्वहेद्भार्य्यां नीलं वा वृषमुत्सृजेत् ॥ १२ ॥ शंयुरुवाच ॥ गयादीनां फलं तात प्रब्रूहि समपृच्छतः । पितॄणां चैव
यत्पुण्यं निखिलेन ब्रवीहि मे ॥ १३ ॥ बृहस्पतिरुवाच ॥ गयायामक्षयं श्राद्धं जपहोमतपांसि च । पितृक्षयाहे ते पुत्र तस्मात्तत्राक्षयं स्मृतम्
॥ १४ ॥ पुनीयादेकविंशन्तु गौर्यामुत्पादितः सुतः । मातामहांस्तु षड्भूय इति तस्याः फलं स्मृतम् ॥ १५ ॥ फलं वृषस्य वक्ष्यामि गदतो मे
निबोधत । वृषोत्स्रष्टा पुनात्येव दशातीतान् दशावरान् ॥ १६ ॥ यत्किञ्चित् स्पृश्यते तोयैरुत्तीर्णेन जलान्महीम् । वृषोत्सर्गे पितॄणां तु ह्यक्षयं स
मुदाहृतम् ॥ १७ ॥ यद्यद्धि संस्पृशेत्तोयं लांगूलादिभिरन्ततः । सर्वं तदक्षयं तस्य पितॄणां नात्र संशयः ॥ १८ ॥ शृङ्गैः खुरैर्वा यद्भूमिमुल्लिखत्य
निशं वृषः । मधुकुल्याः पितॄंस्तस्य अक्षयास्ता भवन्ति वै ॥ १९ ॥ सहस्रनलवमात्रेण तडागेन यथा श्रुतिः । तृप्तिस्तृप्तिः पितॄणां वै तद्वृषस्याधिको
च्यते ॥ २० ॥ यो ददाति गुडैर्मिश्रांस्तिलान् वै श्राद्धकर्मणि । मधुना मधुमिश्रान् वा अक्षयं सर्वमेव तत् ॥ २१ ॥ बृहस्पतिरुवाच ॥
न ब्राह्मणान् परीक्षेत सदा देये तु मानवः । दैवे कर्मणि पित्र्ये च श्रूयते वै परीक्षणम् ॥ २२ ॥ सर्ववेदव्रतस्नाताः पङ्क्तीनां पावना द्विजाः । ये च भाष्य
विदो मुख्या ये च व्याकरणे रताः ॥ २३ ॥ अधीयते पुराणं च धर्म्मशास्त्रं तथैव च । त्रिणाचिकेतपञ्चाग्निस्त्रिसुपर्णः षडङ्गवित् ॥ २४ ॥ ब्रह्मदेय
सुतश्चैव छन्दोगो ज्येष्ठसामगः । पुण्येषु येषु तीर्थेषु अभिषेककृतव्रताः ॥ २५ ॥ मुख्येषु येषु सत्रेषु भवन्त्यवभृथश्रुताः । ये च सद्योव्रता नित्यं
स्वकर्मनिरताश्च ये ॥ २६ ॥ अक्रोधनाः शान्तिपरास्तान् वै श्राद्धे निमन्त्रयेत् । ये चापि नित्यं दशसु सुकृतेषु व्यवस्थिताः ॥ २७ ॥ एतेषु दत्तमक्ष
य्यमेते वै पङ्क्तिपावनाः । श्रद्धेया ब्राह्मणा ये तु योगधर्म्ममनुव्रताः ॥ २८ ॥ धर्माश्रमवरिष्ठास्ते हव्यकव्येषु ते वराः । त्रयोऽपि पूजितास्तेन ब्रह्मविष्णु
महेश्वराः ॥ २९ ॥ पितृभिः सह लोकाश्च यो ह्येतान् पूजयेन्नरः । पवित्राणां पवित्रश्च मङ्गलानां च मङ्गलम् ॥ ३० ॥ प्रथमः सर्वधर्माणां योगधर्मो निगद्यते ।

अपाङ्क्तेयांस्तु वक्ष्यामि गदतो मे निबोधत ॥ ३१ ॥ कितवो मद्यपो यक्ष्मी पशुपालो निराकृतिः । ग्रामप्रेष्यो वार्द्धुषिको गायनो वणिजस्तथा ॥३२॥ अगारदाही गरदः कुण्डाशी सोमविक्रयी । समुद्रयायी दुश्चर्मा तैलिकः कूटकारकः ॥ ३३ ॥ पित्रा विवदमानश्च यस्य चोपपतिर्गृहे । अभिशस्तस्तथा स्तेनः शिल्पैर्यश्चोपजीवति ॥ ३४ ॥ सूचकः पर्वकारी च यस्तु मित्रेषु द्रुह्यति । गणयाचनकश्चैव नास्तिको वेदवर्जितः ॥ ३५ ॥ उन्मत्तः षण्डकशठौ भ्रूणहा गुरुतल्पगः । भिषक्जीवः प्रैषणिकः परस्त्रीं यश्च गच्छति ॥ ३६ ॥ विक्रीणाति च यो ब्रह्म व्रतानि च तपांसि च । नष्टं स्यान्नास्तिके दत्तं कृतघ्ने चैव शंसके ॥ ३७ ॥ यच्च वाणिजके चैव नेह नामुत्र तद्भवेत् । निक्षेपहारिणे चैव कितवे वेदनिन्दके ॥ ३८ ॥ तथा वाणिजके चैव कारुके धर्म्मवर्जिते । निन्दन् क्रीणाति पण्यानि विक्रीणंश्च प्रशंसति ॥ ३९ ॥ अनृतस्य समावासो न वणिक् श्राद्धमर्हति । भस्मनीव हुतं हव्यं दत्तं पौनर्भवे द्विजे ॥ ४० ॥ षष्टिं काणः शतं षण्डः श्वित्री यावत् प्रपश्यति । पापरोगी सहस्रस्य दातुर्नाशयते फलम् ॥ ४१ ॥ भ्रश्यते सत्फलात्तस्माद्दाता यस्य तु बालिशः । यो वेष्टितशिरा भुङ्क्ते यो भुङ्क्ते दक्षिणामुखः ॥ ४२ ॥ सोपानत्कश्च यो भुङ्क्ते यच्च दद्यात्तिरस्कृतम् । सर्वं तदसुरेन्द्राणां ब्रह्मा भागमकल्पयत् ॥ ४३ ॥ श्वानश्च यातुधानाश्च नावेक्षेरन् कथञ्चन । तस्मात्परिवृतिं दद्यात्तिलैश्चान्ववकीरयन् ॥ ४४ ॥ राक्षसानां तिलाः प्रोक्ताः शुनां परिवृतिस्तथा । दर्शनात्सूकरो हन्ति पक्षपातेन कुक्कुटः ॥ ४५ ॥ रजस्वलानुस्पर्शेन क्रुद्धो यश्च प्रयच्छति । यस्य मित्रप्रदेयानि श्राद्धानि च हवींषि च । न प्रीणाति पितॄन् देवान् स्वर्गं न च स गच्छति ॥ ४६ ॥ नदीतीरेषु रम्येषु सरित्सु च सरस्सु च । विविक्तेषु च प्रीयन्ते दत्तेनेह पितामहाः ॥ ४७ ॥ न चाश्रुं पातयेज्जातु न युक्तो वाचमीरयेत् । न च कुर्वीत भुञ्जानो ह्यन्योऽन्यं मत्सरस्तदा ॥ ४८ ॥ अपसव्ये कृते तेन विधिवद्दर्भपाणिना । पित्र्यमानिधनं कार्यमेवं प्रीणाति वै पितॄन् ॥ ४९ ॥ अनुमत्यादितो विप्रानग्नौ कुर्याद्यथाविधि । पितॄणां निर्व्वपेद्भूमौ शूर्पे वा दर्भसंस्तरे ॥ ५० ॥ शुक्लपक्षस्य पूर्व्वाह्णे श्राद्धं कुर्याद्विचक्षणः । कृष्णपक्षेऽपराह्णे तु रौहिणं न विलङ्घयेत् ॥ ५१ ॥ एवमेते महात्मानो महायोगा महौजसः । सदा वै पितरः पूज्या द्रष्टारो देशकालयोः ॥ ५२ ॥ पितृभक्तिरतो नित्यं योगं प्राप्नोत्यनुत्तमम् । ध्यानेन मोक्षं गच्छन्ति हित्वा कर्म शुभाशुभम् ॥ ५३ ॥ यज्ञहेतोर्यदुद्धृत्य मोहयित्वा जगत्तदा । गुहायां निहतं योगं कश्यपेन महात्मना ॥ ५४ ॥ अमृतं गुह्यमुद्धृत्य योगं योगविदां वर । प्रोक्तं सनत्कुमारेण महत्तद्धर्म्मशाश्वतम् ॥ ५५ ॥ देवानां परमं गुह्यमृषीणां च परायणम् । पितृभक्त्या प्रयत्नेन पितृभक्तैश्च नित्यशः ॥ ५६ ॥ तच्च योगं समासेन पितृभक्तस्तु कृत्स्नशः । प्रयत्नात्प्राप्नुयात्तत्र सर्वमेव न संशयः ॥ ५७ ॥ यस्मै श्राद्धानि देयानि यच्च दत्तं महाफलम् । येषु

वाप्यक्षयं श्राद्धं तीर्थेषु च नदीषु च। येषु च स्वर्गमाप्नोति दत्तं प्राक्त ससंग्रहम् ॥ ५८ ॥ बृहस्पतिरुवाच ॥ श्रुत्वा श्राद्धकल्पं तु
योऽसूयां कुरुते नरः। स मज्जेन्नरके घोरे नास्तिकस्तमसावृतः ॥ ५९ ॥ महारोगावसायस्तु स यः संयतमानसः। वेदाश्रमान्मुक्तचित्तः कुम्भीका
नधिगच्छति। जिह्वाच्छेदं स्तेनमेत्य प्राप्नुयुस्तेन चैव ह ॥ ६० ॥ सीदन्ति ते सागरे लोष्टभूता योगद्विषः स्थास्यन्ते यावदुर्व्वी। तस्माच्छ्राद्धे
धर्म्म उद्दिष्ट एष नित्यं कार्यः श्रद्दधानेन पुंसा ॥ ६१ ॥ परिवादो न कर्त्तव्यो योगिनां च विशेषतः। परिवादात् कृमिर्भूत्वा तत्रैव परिवर्त्तते ॥६२॥
योगं परिवदेद्यस्तु ध्यानिनां मोक्षकारणम्। स गच्छेन्नरकं घोरं श्रोता यश्च न संशयः ॥ ६३ ॥ आवृतं तमसा सर्वं नरकं घोरदर्शनम्। योगीश्वरपरी
वादान्निश्चयं याति मानवः ॥ ६४ ॥ योगेश्वराणामाक्रोशं शृणुयाद्यो यतात्मनाम्। स हि कालं चिरं मज्जेत् कुम्भीपाके न संशयः॥ ६५॥ मनसा कर्मणा
वाचा द्वेषं योगिषु वर्ज्जयेत्। प्रेत्यान्यं तत्फलं भुङ्क्ते इह चैव न संशयः ॥ ६६ ॥ न पारगो विन्दति पारमात्मनस्त्रिलोकमध्ये चरति स्वकर्मभिः।
ऋचो यजुःसामतदङ्गपारगो विकारमेव ह्यनवाप्य सीदति ॥ ६७ ॥ विकारपारः प्रकृतेश्च पारगस्त्रयी गुणानां त्रिगुणान्तपारगा। तत्त्वश्चतुर्विंशतियो
गपारगं स पारगो यस्त्वयनान्तपारगः ॥ ६८ ॥ कृत्स्नं यथा तत्त्वविसर्गमात्मनस्तथैव भूयः प्रलयं सदात्मनः। प्रत्याहरेद्योगबलेन योगवित्
स सर्वपारक्रमयानगोचरः ॥ ६९ ॥ वेदस्य वेदिता यो वै वेद्यं विन्दति योगवित्। तं वै वेदविदं प्राहुस्तं प्राहुर्वेदपारगम् ॥ ७० ॥
वेद्यं च वेदितव्यं च विदित्वा वै यथाविधि। एवं वेदविदं प्राहुस्ततोऽन्ये वेदचिन्तकाः ॥७१॥ यज्ञान् वेदांस्तथा कामाञ्ज्ञानानि विविधानि च।
प्राप्नोत्यायुः प्रजाश्चैव पितृभक्तो धनानि च ॥७२ ॥ श्राद्धे यः श्राद्धकल्पं वै पश्चिमं नियतं पठेत्। सर्वाण्येतान्यवाप्नोति तीर्थं दानफलानि च ॥ ७३ ॥
स पङ्क्तिपावनश्चैव द्विजानामग्रभुग् भवेत्। अध्याप्य वा द्विजान् सर्वान् सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥ ७४ ॥ यश्चैव शृणुयान्नित्यमानन्त्यं स्वर्गमश्नुते।
अनसूयो जितक्रोधो लोभमोहविवर्जितः ॥ ७५॥ तीर्थानां च फलं कृत्स्नं दानादीनां तथैव च। मोक्षोपायो ह्ययं श्रेष्ठः स्वर्गोपायो ह्ययं परः। इह चापि
परा तुष्टिस्तस्मात्कुर्वीत यत्नतः ॥ ७६ ॥ इमं विधिं यो हि पठेदतन्द्रितः समाहितः संसदि पर्वसन्धिषु। अपत्यभाग्भवति परेण तेजसा दिवौ
कसां स व्रजते सलोकताम् ॥ ७७ ॥ येन प्रोक्तस्त्वयं कल्पो नमस्तस्मै स्वयम्भुवे। महायोगेश्वरेभ्यश्च सदा च प्रणतो ह्यहम् ॥ ७८ ॥ इत्येतेपितर
स्तात देवानामपि देवताः। सप्तस्वेतेषु ते नित्यं स्थानेषु पितरोऽव्ययाः ॥ ७९ ॥ प्रजापतिसुता ह्येते सर्वे चैव महात्मनः। आद्यो गणस्तु योगानां

स नित्यो योगवर्द्धनः ॥ ८० ॥ द्वितीयो देवतानां तु तृतीयो देवताऽरिणाम् । शेषास्तु वर्णिनां ज्ञेया इति सर्वे प्रकीर्तिताः ॥ ८१ ॥ देवास्त्वेतान् यजन्ते वै सर्वेष्वेतेष्ववस्थिताः । आश्रमास्तु यजन्त्येतांश्चत्वारस्तु यथाक्रमम् ॥ ८२ ॥ वर्णाश्चापि यजन्त्येतांश्चत्वारस्तु यथाविधि । तथा सङ्करजाताश्च म्लेच्छाश्चैव यजन्ति वै ॥ ८३ ॥ पितॄंश्च यो यजेद्भक्त्या पितरः पूजयन्ति तम् । पितरः पुष्टिकामस्य प्रजाकामस्य वा पुनः । पुष्टिं प्रजाश्च स्वर्गं च प्रयच्छन्ति पितामहाः ॥ ८४ ॥ देवकार्यादपि सूनोः पितृकार्यं विशिष्यते । देवतानां हि पितरः पूर्वमाप्यायनं स्वयम् ॥ ८५ ॥ न हि योगगतिः सूक्ष्मा पितॄणां च परा गतिः । तपसा विप्रकृष्टेन दृश्यते मांसचक्षुषा ॥ ८६ ॥ सर्वेषां राजतं पात्रमथवा रजतान्वितम् । पावनं ह्युत्तमं प्रोक्तं देवानां पितृभिः सह ॥ ८७ ॥ येषां दास्यन्ति पिण्डांस्त्रीन् बान्धवा नामगोत्रतः । भूमौ कुशोत्तरायाञ्च अपसव्यविधानतः ॥ ८८ ॥ सर्वत्र वर्त्तमानास्ते पिण्डाः प्रीणन्ति वै पितॄन् । यदाहारो भवेज्जन्तुराहारः सोऽस्य जायते ॥ ८९ ॥ यथा गोष्ठे प्रनष्टां वै वत्सो विन्दति मातरम् । तथा तं नयते मन्त्रो जन्तुर्यत्रावतिष्ठते ॥९०॥ नाम गोत्रं च मन्त्रश्च दत्तमन्नं नयन्ति तम् । अपि योनिशतं प्राप्तांस्तृप्तिस्ताननु गच्छति ॥ ९१ ॥ एवमेषा स्थिता संस्था ब्रह्मणा परमेष्ठिना । पितॄणामादिसर्गस्तु लोकानामक्षयार्थिनाम् ॥ ९२ ॥ इत्येते पितरो देवा देवाश्च पितरः पुनः । दौहित्रा यजमानाश्च प्रोक्ताश्चैव मयाऽनघाः ॥ ९३ ॥ लोका दुहितरश्चैव दौहित्राश्च सुतास्तथा । दानानि सह शौचेन तीर्थानि च फलानि च ॥ ९४ ॥ अक्षयत्वं द्विजाश्चैव यायावरविधिस्तथा । प्रोक्तं सर्वं यथान्यायं यथा ब्रह्माऽब्रवीत् पुरा ॥९५॥ बृहस्पतिरुवाच ॥ इत्येतदङ्गिराः प्राह ऋषीणां शृण्वतां तदा । पृष्टस्तु संशयं सर्वं पितॄणां प्राह संसदि ॥९६॥ सत्रे वै वितते पूर्वं तदा वर्षसहस्रिके । यस्मिन् गृहपतिर्ह्यासीद्ब्रह्मा वै देवता प्रभुः ॥९७॥ संवत्सरशतान्यं च तत्रोपेता इति श्रुतिः । श्लोकाश्चात्र पुरा गीता ऋषिभिर्ब्रह्मवादिभिः ॥ ९८ ॥ दीक्षितस्य तदा सत्रे ब्रह्मणः परमात्मनः । तत्रैव जातमत्युग्रं पितॄणामक्षयार्थिना । लोकानां च हितार्थाय ब्रह्मणा परमेष्ठिना ॥ ९९ ॥ सूत उवाच ॥ एवं बृहस्पतिः पूर्वं पृष्टः पुत्रेण धीमता । प्रोवाच पितृवंशन्तु यत्तद्वै समुदाहृतम् । अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि वरुणस्य निबोधत ॥ १०० ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते श्राद्धकल्पे भिन्नकालिकतृप्तिसाधनद्रव्यविशेषगयाश्राद्धादिफलब्राह्मणपरीक्षादिकथनं नामैकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥ छ ॥ ऋषयश्चैवमुक्तास्तु परं हर्षमुपागताः । परं शुश्रूषवो भूयः पप्रच्छुस्तदनन्तरम् ॥ १ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ वंशानामानुपूर्व्येण राज्ञाञ्चामिततेजसाम् । स्थितिश्चैषां प्रभावश्च ब्रूहि नः परिपृच्छताम् ॥ २ ॥ एवमुक्तस्ततः सूतस्तथाऽसौ लोमहर्षणः । शुश्रूषामुत्तराख्याने ऋषीणां वाक्यकोविदः ॥ ३ ॥ आख्यानकुशलो भूयः परं वाक्यमुवाच ह । ब्रुवतो मे निबोधस्व ऋषिराह यथा मम ॥ ४ ॥ वंशानामानुपूर्व्येण राज्ञाञ्चामिततेजसाम् ।

स्थितिं चैषां प्रभावञ्च ब्रुवतो मे निबोधत ॥५॥ वरुणस्य पत्नी सामुद्री शुनोदेवीत्युदाहृता । तस्याः पुत्रौ कलिर्वैद्यः सुता च सुरसुन्दरी ॥ ६ ॥ कलि पुत्रौ महावीर्यौ जयश्च विजयश्च ह । वैद्यपुत्रौ घृणिश्चैव मुनिश्चैव महाबलौ ॥ ७ ॥ प्रजानामत्तुकामानामन्योन्यस्य प्रभक्षिणौ । भक्षयित्वा तावन्योन्यं विनाशं समवापतुः ॥ ८ ॥ कलिः सुरायां सञ्जज्ञे तस्य पुत्रो मदः स्मृतः । त्वाष्ट्री हिंसा कलेर्भार्य्या ज्येष्ठा या निकृतिः स्मृता ॥ ९ ॥ असूतान्यान् कलेः पुत्रांश्चतुरः पुरुषादकान् । नाकं विघ्नं च विख्यातं सद्रमं विधमन्तथा ॥ १० ॥ अशिरस्कस्तयोर्विघ्नो नाकश्चैवाशरीरवान् । सद्रमश्चैक हस्तोऽभूद्विधमश्चैकपात्स्मृतः ॥ ११ ॥ सद्रमस्य तथा पत्नी तामसी पूतना स्मृता । रेवती विधमस्यापि तयोः पुत्राः सहस्रशः ॥ १२ ॥ नाकस्य शकुनिः पत्नी विघ्नस्य च अयोमुखी । राक्षसास्तु महाशीर्षाः सन्ध्याद्वयविचारिणः ॥ १३ ॥ रेवतीपूतनापुत्रा नैर्ऋता नामतः स्मृताः । ग्रहास्ते राक्षसाः सर्वे बालानान्तु विशेषतः । स्कन्दस्तेषामधिपतिर्ब्रह्मणोऽनुमते प्रभुः ॥ १४ ॥ बृहस्पतेर्या भगिनी वरस्त्री ब्रह्मचारिणी । योगसिद्धा जगत्कृ त्स्नमसक्ता चरते सदा ॥ १५ ॥ प्रभासस्य तु सा भार्या वसूनामष्टमस्य तु । विश्वकर्मा सुतस्तस्या जातः शिल्पिप्रजापतिः ॥ १६ ॥ त्वष्टा विराजो रूपाणां धर्म्मपौत्र उदारधीः । कर्त्ता शिल्पसहस्राणां त्रिदशानाञ्च वास्तुकृत् ॥ १७ ॥ यः सर्वेषां विमानानि देवतानाञ्चकार ह । मानुषाश्चोपजी वन्ति यस्य शिल्पं महात्मनः ॥ १८ ॥ प्रह्लादी विश्रुता तस्य त्वष्टुः पत्नी विरोचना । विरोचनस्य भगिनी माता त्रिशिरसस्तु सा ॥ १९ ॥ देवाचा र्यस्य महतो विश्वकर्मस्य धीमतः । विश्वकर्मात्मजश्चैव विश्वकर्ममयः स्मृतः ॥ २० ॥ सुरेणुरिति विख्याता स्वसा तस्य यवीयसी । त्वाष्ट्री सा सवि तुर्भार्य्या पुनः संज्ञेति विश्रुता ॥ २१ ॥ असूत तपसा सा तु मनुं ज्येष्ठं विवस्वतः । यमौ पुनरसूतासौ यमञ्च यमुनाञ्च ह ॥ २२ ॥ सा तु गत्वा कुरून् देवी वडवारूपधारिणी । सवितुश्चाश्वरूपस्य नासिकाभ्यां तु तौ स्मृतौ ॥ २३ ॥ असूत सा महाभागा त्वन्तरिक्षेऽश्विनौ किल । नासत्यश्चैव दस्रश्च मार्त्तण्डस्यात्मजावुभौ ॥ २४ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ कस्मान्मार्त्तण्ड इत्येष विवस्वानुच्यते बुधैः । किमर्थं साऽश्वरूपा वै नासिकाभ्या मसूयत । एतद्वेदितुमिच्छामस्तत्त्वं विब्रूहि पृच्छताम् ॥ २५ ॥ सूत उवाच ॥ चिरोत्पन्नमतिर्भिन्नमण्डं त्वष्ट्रा विदारितम् । दृष्ट्वा गर्भवधाद्भीतः कश्यपो दुःखितोऽभवत् ॥ २६ ॥ अण्डे द्विधाकृते त्वण्डं दृष्ट्वा त्वष्टारमब्रवीत् । नैतदण्डं भवान्नूनं मार्त्तण्डस्त्वं भवानघ ॥ २७ ॥ न खल्वयं मृतोऽण्डे च इति स्नेहात् पिताऽब्रवीत् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा नामान्वर्थमुदाहरत् ॥ २८ ॥ यन्मार्त्तण्डो भवेत्युक्तः पित्राऽण्डे वै द्विधा कृते । तस्माद्विवस्वान्मार्त्तण्डः पुराणज्ञैर्विभाष्यते ॥ २९ ॥ ततः प्रजाः प्रवक्ष्यामि मार्त्तण्डस्य विवस्वतः । विजज्ञे सवितुः संज्ञाभार्यायान्तु त्रयं

पुरा ॥ ३० ॥ मनुर्यवीयान् सावर्णिः संज्ञायाश्च तथाश्विनौ। शनैश्वरश्च सप्तैते मार्त्तण्डस्यात्मजाः स्मृताः ॥ ३१ ॥ विवस्वान् कश्यपाज्जज्ञे दाक्षायण्यां महायशाः। तस्य भार्याऽभवत्त्वाष्ट्री महादेवी विवस्वतः। सुरेणुरिति विख्याता पुनः संज्ञेति विश्रुता ॥ ३२ ॥ सा तु भार्या भगवतो मार्त्तण्डस्यातितेजसः। नातुष्यद्भर्तृरूपेण रूपयौवनशालिनी ॥ ३३ ॥ आदित्यस्य हि तद्रूपं मार्त्तण्डस्य हि तेजसा। गोत्रेषु प्रतिरुद्धं वै नातिकान्तमिवाभवत् ॥ ३४ ॥ न खल्वयं मृतो ह्यण्डे इति स्नेहात्तमब्रवीत्। अज्ञानः कश्यपः स्नेहान्मार्त्तण्ड इति चोच्यते ॥ ३५ ॥ तेजस्त्वभ्यधिकं तस्य नित्यमेव विवस्वतः। येनापि तापयामास त्रीँल्लोकान् कश्यपात्मजः ॥ ३६ ॥ त्रीण्यपत्यानि संज्ञायां जनयामास वै रविः। द्वौ सुतौ तु महावीर्यौ कन्यां कालिन्दिमेव च ॥ ३७ ॥ मनुर्विवस्वतो ज्येष्ठः श्राद्धदेवः प्रजापतिः। ततो यमो यमी चैव यमजौ संबभूवतुः ॥ ३८ ॥ शान्तवर्णन्तु तद्रूपं दृष्ट्वा संज्ञा विवस्वतः। असहन्ती स्वकां छायां सवर्णां निर्ममे पुनः ॥३९॥ महीमयी तु सा नारी तस्याश्छायासमुद्गता। प्राञ्जलिः प्रयता भूत्वा पुनः संज्ञामभाषत ॥ ४० ॥ वदस्व किं मया कार्यं सा संज्ञा तामथाब्रवीत्। अहं यास्यामि भद्रन्ते स्वमेव भवनं पितुः ॥ ४१ ॥ त्वयेह भवने मह्यं वस्तव्यं निर्विशङ्कया। इमौ च बालकौ मह्यं कन्या च वरवर्णिनी ॥ ४२ ॥ भर्त्रे वै नैवमाख्येयमिदं भगवते त्वया। एवमुक्ताब्रवीत् संज्ञां संज्ञायाः पार्थिवी तु सा ॥४३॥ आकाशग्रहणाद्देवि आशयं नैव कर्हिचित्। आख्यास्यामि मतं तुभ्यं गच्छ देवि स्वमालयम् ॥ ४४ ॥ समाधाय च तां संज्ञा तथेत्युक्ता तया च सा। त्वष्टुः समीपमगमद्व्रीडितेव तपस्विनी ॥ ४५ ॥ पिता तामागतां दृष्ट्वा क्रुद्धः संज्ञामथाब्रवीत्। भर्तुः समीपं गच्छ त्वं मा जुगुप्स दिवाकरम् ॥ ४६ ॥ सैवमुक्ता तदा पित्रा नियुक्ता च पुनः पुनः। वर्षाणान्तु सहस्रं वै वसति स्म पितुर्गृहे ॥ ४७ ॥ भर्तुः समीपं गच्छ त्वं नियुक्ता च पुनः पुनः। अगमद्वडवा भूत्वाच्छाद्य रूपमनिन्दिता। उत्तरान् सा कुरून् गत्वा तृणान्यथ चचार सा ॥ ४८ ॥ द्वितीयायान्तु संज्ञायां संज्ञेयमिति चिन्त्य ताम्। आदित्यो जनयामास पुत्रावादित्यवर्चसौ ॥४९॥ पूर्वजस्य मनोस्तुल्यौ सादृश्येन तु तौ प्रभू। श्रुतश्रवं तु धर्मज्ञं श्रुतकर्म्माणमेव च ॥५० ॥ श्रुतश्रवा मनुः सोऽपि सावर्णिर्वै भविष्यति। श्रुतकर्म्मा तु विज्ञेयो ग्रहो वै यः शनैश्वरः ॥ ५१ ॥ मनुरेवाभवत्सो वै सावर्ण्य इति बुध्यते। संज्ञा तु पार्थिवी सा वै स्वस्य पुत्रस्य वै तदा ॥ ५२ ॥ चकाराभ्यधिकं स्नेहं न तथा पूर्वजेषु वै। मनुस्तच्चाक्षमत्सर्वं यमस्तद्वै न चाक्षमत् ॥५३॥ बहुशो यस्यमानस्तु सापत्न्यादतिदुःखितः। तां वै रोषाच्च बाल्याच्च भाविनोऽर्थस्य वै बलात् ॥५४॥ पदा सन्तर्जयामास संज्ञां चैव स्वतो यमः। सा शशाप ततः क्रोधात् सवर्णा जननी यमम् ॥५५॥ पदा तर्जयसे यस्मात् पितृभार्यां यशस्विनीम्। तस्मात्तवैष चरणः पतिष्यति न संशयः ॥५६॥

यमस्तु तेन शापेन भृशं पीडितमानसः । मनुना सह धर्म्मात्मा पितुः सर्व्वं न्यवेदयत् ॥ ५७ ॥ भृशं शापभयोद्विग्नः संज्ञावाक्यैर्विनिर्जितः ।
बाल्याद्वा यदि वा मोहान्मां भवांस्त्रातुमर्हति ॥ ५८ ॥ शप्तोऽहमस्मिँल्लोकेश जनन्या तपतां वर । तव प्रसादो नस्त्रातुं ह्येतस्मान्महतो भयात्
॥ ५९ ॥ विवस्वानेवमुक्तस्तु यमं प्रोवाच वै प्रभुः । असंशयं पुत्र महद्भविष्यं तत्र कारणम् ॥ ६० ॥ येन त्वामाविशत्क्रोधो धर्म्मज्ञं सत्यवादिनम् ।
न शक्यमेतन्मिथ्या तु कर्त्तुं मातुर्वचस्तव ॥ ६१ ॥ क्रिमयो मांसमादाय यास्यन्ति तु महीं तव । ततः पादं महाप्राज्ञ पुनः संप्राप्स्यसे सुखम् ॥ ६२ ॥
कृतमेवं वचः सत्यं मातुस्तव भविष्यति । शापस्य परिहारेण त्वं च त्राता भविष्यसि ॥ ६३ ॥ आदित्यस्त्वब्रवीत् संज्ञां किमर्थं तनयेषु वै ।
तुल्येष्वप्यधिकः स्नेह एकस्मिन् क्रियते त्वया ॥ ६४ ॥ सा तत्परिहरन्ती वै नाचचक्षे विवस्वतः । आत्मना स समाधाय योगन्तथ्यमपश्यत ॥ ६५॥
तां शप्तुकामो भगवान् नाशाय कुपितः प्रभुः । सा तत्सर्वं यथातत्त्वमाचचक्षे विवस्वतः ॥ ६६ ॥ विवस्वानथ तच्छ्रुत्वा क्रुद्धस्त्वष्टारमभ्ययात् ।
त्वष्टा तु तं यथान्यायमर्चयित्वा विभावसुम् ॥ ६७ ॥ निर्दग्धुकामं रोषेण सान्त्वयामास वै शनैः । तवातितेजसा युक्तमिदं रूपं न शोभते ॥ ६८ ॥
असहन्ती तु तत् संज्ञा वने चरति शाद्वले । द्रक्ष्यते तां भवानद्य स्वां भार्यां शुभचारिणीम् ॥ ६९ ॥ श्लाघ्यां यौवनसम्पन्नां योगमास्थाय गोपते ।
अनुकूलं भवेदेवं यदि स्यात् समयो मतः ॥ ७० ॥ रूपं विवर्त्तयेदन्ते आद्यं श्रेष्ठमरिन्दम । रूपं विवस्वतस्त्वासीत्तिर्यगूर्ध्वमधस्तथा ॥ ७१ ॥ तेनासौ
व्रीडितो देवो रूपेण तु दिवस्पतिः । तस्मात्त्वष्टा स चक्रं तु बहुमेने महातपाः ॥ ७२ ॥ अनुज्ञातस्ततस्त्वष्टा रूपनिर्वर्त्तनाय तु । ततोऽभ्यु
पगमात्त्वष्टा मार्त्तण्डस्य विवस्वतः ॥ ७३ ॥ भ्रमिमारोप्य तत्तेजः शातयामास तस्य वै । तत्तु निर्भासितन्तेजस्तेजसापहृतेन तु ॥ ७४ ॥
कान्तात् कान्ततरं द्रष्टुमशुभं शुशुभे ततः । ददर्श योगमास्थाय स्वाम्भार्यां वडवां तथा ॥ ७५ ॥ अदृश्यां सर्वभूतानां तेजसा नियमेन च । अश्व
रूपेण मार्त्तण्डस्तां मुखे समभावयत् ॥ ७६ ॥ मैथुनाय विचेष्टन्ती परपुंसोपशङ्कया । सा तन्निरधमच्छुक्रं नासिकाभ्यां विवस्वतः ॥ ७७ ॥ देवौ
तस्मादजायेतामश्विनौ भिषजां वरौ । नासत्यश्चैव दस्रश्च स्मृतौ द्वावश्विनाविति ॥ ७८ ॥ मार्त्तण्डस्य सुतावेतावष्टमस्य प्रजापतेः । तान्तु रूपेण
कान्तेन दर्शयामास भास्करः ॥ ७९ ॥ सा तं दृष्ट्वा तदा भार्या तुतोष च मुमोह च । यमस्तु तेन शापेन भृशम्पीडितमानसः ॥ ८०
धर्म्मेण रञ्जयामास धर्म्मराजस्ततस्तु सः । सोऽलभत् कर्मणा तेन शुभेन परमद्युतिः ॥ ८१ ॥ पितॄणामाधिपत्यञ्च लोकपालत्वमेव च ।
मनुः प्रजापतिश्चैव सावर्णिः स महायशाः ॥ ८२ ॥ भाव्यसौ नागते तस्मिन् मनुः सावर्णिकेऽन्तरे । मेरुपृष्ठे सुरम्ये वै अद्यापि चरते

प्रभुः ॥ ८३ ॥ भ्राता शनैश्चरस्तत्र ग्रहत्वं स तु लब्धवान् । त्वष्टाऽनु तेन रूपेण विष्णोश्चक्रमकल्पयत् । महाऽप्रतिहतं युद्धे दानव प्रतिवारणे ॥ ८४ ॥ यवीयसी तयोर्या तु यमुना च यशस्विनी । अभवत् सा सरिच्छ्रेष्ठा यमुना लोकभाविनी ॥ ८५ ॥ यस्तु ज्येष्ठो महातेजाः सर्गो यस्य तु साम्प्रतम् । विस्तरं तस्य वक्ष्यामि मनोर्वैवस्वतस्य ह ॥ ८६ ॥ इदं तु जन्म देवानां शृणुयाद्वा पठेत वा । वैवस्वतस्य पुत्राणां सप्तानान्तु महौजसाम् । आपदं प्राप्य मुच्येत प्राप्नुयाच्च महद्यशः ॥ ८७ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते श्राद्धकल्पे वरुणवंशवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥ छ ॥ सूत उवाच ॥ ततो मन्वन्तरेऽतीते चाक्षुषे दैवतैः सह । वैवस्वताय महते पृथिवीराज्यमादिशत् ॥ १ ॥ तस्य वैवस्वतो वक्ष्ये साम्प्रतस्य महात्मनः । आनुपूर्व्येण वै विप्राः कीर्त्यमानं निबोधत ॥२ ॥ मनोर्वैवस्वतस्येह सर्गमादाय साम्प्रतम् । मनोः प्रथमजस्यासन् नवपुत्रास्तु तत्समाः ॥ ३ ॥ इक्ष्वाकुर्नहुषश्चैव धृष्टः शर्यातिरेव च । नरिष्यन्तस्तथा प्रांशुर्नाभागोऽरिष्ट एव च । करूषश्च पृषध्रश्च नवैते मानवाः स्मृताः ॥ ४ ॥ ब्रह्मणा तु मनुः पूर्वं चोदितस्तु निबोधत । स्रष्टुं प्रचक्रमे कामं निष्फलं समवर्त्तत ॥ ५ ॥ अथाकरोत्पुत्रकामः परामिष्टिं प्रजापतिः । मित्रावरुणयोरंशे मनुराहुतिमावपत् ॥ ६ ॥ तत्र दिव्याम्बरधरा दिव्याभरणभूषिता । दिव्यसन्नहना चैव इडा जज्ञे इति श्रुतिः ॥ ७ ॥ तामिलेत्यथ होवाच मनुर्दण्डधरः स्मृतः । अनुगच्छामि भद्रन्ते तमिला प्रत्युवाच ह ॥ ८ ॥ धर्म्मयुक्तमिदं वाच्यं पुत्रकामं प्रजापतिम् । मित्रावरुणयोरंशे जातास्मि वदतां वर ॥९॥ तयोः सकाशं यास्यामि मा नो धर्मो हतोऽवधीत् । सैवमुक्त्वा पुनर्देवी तयोरन्तिकमागमत् ॥ १० ॥ गत्वान्तिकं वरारोहा प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् । अंशेऽस्मिन्युवयोर्जाता देवौ किं करवाणि च ॥ ११ ॥ मनुनैवाहमुक्तास्मि अनुगच्छस्व मामिति । तथा तु वदतीं साध्वीमिडामाश्रित्य तावुभौ ॥ १२ ॥ देवौ च मित्रावरुणाविदं वचनमूचतुः । अनेन तव धर्मज्ञे प्रश्रयेण दमेन च ॥ १३ ॥ सत्येन चैव सुश्रोणि प्रीतौ स्वो वरवर्णिनि । आवयोस्त्वं महाभागे ख्यातिं कन्या प्रयास्यसि ॥ १४ ॥ सुद्युम्न इति विख्यातस्त्रिषु लोकेषु पूजितः । जगत्प्रियो धर्म्मशीलो मनोर्वंशविवर्द्धनः ॥ १५ ॥ मानवः स तु सुद्युम्नः स्त्रीभावमगमत् प्रभुः । सा तु देवी वरं लब्ध्वा निवृत्ता पितरं प्रति ॥ १६ ॥ बुधेनान्तरमासाद्य मैथुनायोपमन्त्रिता । सोमपुत्राद्बुधाच्चास्या ऐलो जज्ञे पुरूरवाः ॥ १७ ॥ बुधात् सा जनयित्वा तु सुद्युम्नं पुनरागता । सुद्युम्नस्य च दायादास्त्रयः परमधार्म्मिकाः ॥ १८ ॥ उत्कलश्च गयश्चैव विनताश्वस्तथैव च । उत्कलस्योत्कलं राष्ट्रं विनताश्वस्य पश्चिमम् । दिक्षु वातस्य राजर्षेर्गयस्य तु गया पुरी ॥ १९ ॥ प्रविसृष्टे मनौ तस्मिन् प्रजाः सृष्ट्वा दिवाकरः । दशधा तद्धत् क्षेत्रमकरोत् पृथिवीमिमाम् ॥ २० ॥ इक्ष्वाकुरेव दायादानन्यान् दश समाप्नुयात् ।

कन्याभावात्तु सुद्युम्नो नैनं भागमवाप्नुयात् ॥ २१ ॥ वसिष्ठवचनाच्चासीत् प्रतिष्ठानो महाद्युतिः । प्रतिष्ठा धर्मराजस्य सुद्युम्नस्य महात्मनः ॥ २२ ॥ तत् पुरूरवसे प्रादाद्राष्ट्रं प्राप्य महायशाः । मानवेभ्यो महाभागा स्त्रीपुंसोर्लक्षणं प्रति । मानवः स तु सुद्युम्नः स्त्रीभावमगमत् पुनः ॥ २३ ॥ एतच्छ्रुत्वा तु ऋषयः पप्रच्छुस्तदनन्तरम् । मानवः स तु सुद्युम्नः स्त्रीभावमगमत् कथम् ॥ २४ ॥ सूत उवाच ॥ प्रोवाच वचनं देवी प्रियहेतोः प्रियं प्रिया । स मे ममाश्रमे देव यः पुमान् संप्रवेक्ष्यति । भविष्यति ध्रुवं नारी सा तुल्याप्सरसां शुभा ॥ २५ ॥ तत्र सर्वाणि भूतानि पिशाचाः पशवश्च ये । स्त्रीभूताः सह रुद्रेण क्रीडन्त्यप्सरसो यथा ॥ २६ ॥ उमावनं प्रविष्टस्तु स राजा मृगयां गतः । सह पिशाचैर्भूतैस्तु रुद्रैः स्त्रीभावमास्थितः ॥ २७ ॥ तस्मात् स राजा सुद्युम्नः स्त्रीभावं लब्धवान् पुनः । महादेवप्रसादाच्च गाणपत्यमवाप्नुयात् ॥ २८ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते वैवस्वतमनोः सृष्टिकथनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥ छ ॥ सूत उवाच ॥ निसर्गं मनुपुत्राणां विस्तरेण निबोधत । पृषध्रो हिंसयित्वा तु गुरोर्गावमभक्षयत् ॥ १ ॥ शापाच्छूद्रत्वमापन्नश्च्यवनस्य महात्मनः । करूषस्य तु कारूषः क्षत्रियो युद्धदुर्मदः ॥ २ ॥ सहस्रक्षत्रियगणविक्रान्तः संबभूव ह । नाभागारिष्टपुत्रस्तु विद्वानासीद्भलन्दनः ॥ ३ ॥ भलन्दनस्य पुत्रोऽभूत् प्रांशुर्नाम महाबलः । प्रांशोरेकोऽभवत् पुत्रः प्रजानिरिति विश्रुतः ॥ ४ ॥ प्रजानेरभवत् पुत्रः खनित्रो नाम वीर्यवान् । तस्य पुत्रोऽभवच्छ्रीमान् क्षुपो नाम महायशाः ॥ ५ ॥ क्षुपस्य विंशः पुत्रस्तु प्रतिमा न बभूव ह । विंशपुत्रस्तु कल्याणो विविंशो नाम धार्मिकः ॥ ६ ॥ विविंशपुत्रो धर्मात्मा खनिनेत्रः प्रतापवान् । करन्धमस्तस्य पुत्रस्त्रेतायुगमुखेऽभवत् ॥ ७ ॥ करन्धमसुतश्चापि आविक्षिन्नाम वीर्यवान् । आविक्षितो व्यतिक्रामत् पितरं गुणवत्तया ॥ ८ ॥ मरुत्तो नाम धर्मात्मा चक्रवर्त्तिसमो नृपः । संवर्त्तेन दिवं नीतः ससुहृत् सह बान्धवैः ॥ ९ ॥ विवादोऽत्र महानासीत् संवर्त्तस्य बृहस्पतेः । ऋद्धिं दृष्ट्वा तु यज्ञस्य क्रुद्धस्तस्य बृहस्पतिः ॥ १० ॥ संवर्त्तेन हृते यज्ञे चुकोप सुभृशन्तदा । लोकानां स हि नाशाय दैवतैर्हि प्रसादितः ॥ ११ ॥ मरुत्तश्चक्रवर्त्ती स नरिष्यन्तमवाप्तवान् । नरिष्यन्तस्य दायादो राजा दण्डधरो दमः ॥ १२ ॥ तस्य पुत्रस्तु विक्रान्तो राजासीद्राष्ट्रवर्द्धनः । सुधृती तस्य पुत्रस्तु नरः सुधृतिनः सुतः ॥ १३ ॥ केवलस्तस्य पुत्रस्तु बन्धुमान् केवलात्मजः । अथ बन्धुमतः पुत्रो धर्मात्मा वेगवान् नृपः ॥ १४ ॥ बुधो वेगवतः पुत्रस्तृणबिन्दुर्बुधात्मजः । त्रेतायुगमुखे राजा तृतीये संबभूव ह ॥ १५ ॥ कन्या तु तस्य द्रविडा माता विश्रवसो हि सा । पुत्रश्चास्य विशालोऽभूद् राजा परमधार्मिकः ॥ १६ ॥ विशालस्य समुत्पन्ना विशाला नयनिर्मिता । विशालस्य सुतो राजा हेमचन्द्रो महाबलः ॥ १७ ॥

सुचन्द्र इति विख्यातो हेमचन्द्रादनन्तरम् । सुचन्द्रतनयो राजा धूम्राश्व इति विश्रुतः ॥ १८ ॥ धूम्राश्वतनयो विद्वान् सृञ्जयः समपद्यत । सृञ्जयस्य सुतः श्रीमान् सहदेवः प्रतापवान् ॥ १९ ॥ कृशाश्वः सहदेवस्य पुत्रः परमधार्मिकः । कृशाश्वस्य महातेजाः सोमदत्तः प्रतापवान् ॥ २० ॥ सोमदत्तस्य राजर्षेः सुतोभूज्जनमेजयः । जनमेजयात्मजश्चैव प्रमतिर्नाम विश्रुतः ॥ २१ ॥ तृणबिन्दुप्रसादेन सर्वे वैशालका नृपाः । दीर्घायुषो महात्मानो वीर्यवन्तः सुधार्मिकाः ॥ २२ ॥ शर्यातेर्मिथुनं त्वासीदानार्तो नाम विश्रुतः । पुत्रः सुकन्या कन्या च भार्या या च्यवनस्य तु ॥ २३ ॥ आनार्त्तस्य तु दायादो रेवो नाम्ना तु वीर्यवान् । आनर्त्तो विषयो यस्य पुरी चापि कुशस्थली ॥ २४ ॥ रेवस्य रैवतः पुत्रः ककुद्मी नाम धार्मिकः । ज्येष्ठो भ्रातृशतस्यासीद्राजा प्राप्य कुशस्थलीम् ॥ २५ ॥ कन्यया सह श्रुत्वा च गन्धर्वं ब्रह्मणोऽन्तिके । मुहूर्त्तं देवदेवस्य मार्त्यं बहुयुगं विभोः ॥ २६ ॥ आजगाम युवा चैव स्वां पुरीं यादवैर्वृताम् । कृतां द्वारवतीं नाम बहुद्वारां मनोरमाम् ॥ २७ ॥ भोजवृष्ण्यन्धकैर्गुप्तां वसुदेवपुरोगमैः । ताङ्कथां रैवतः श्रुत्वा यथातत्त्वमरिन्दमः ॥ २८ ॥ कन्या तु बलदेवाय सुव्रतां नाम रेवतीम् । दत्त्वा जगाम शिखरं मेरोस्तपसि संस्थितः ॥ २९ ॥ रेमे रामश्च धर्मात्मा रेवत्या सहितः किल । तां कथामृषयः श्रुत्वा पप्रच्छुस्तदनन्तरम् ॥ ३० ॥ ऋषय ऊचुः ॥ कथं बहुयुगे काले व्यतीते सूतनन्दन । न जरां रेवती प्राप्ता पलितञ्च कुतः प्रभो ॥ ३१ ॥ मेरुं गतस्य वा तस्य शर्य्यातेः सन्ततिः कथम् । स्थिता पृथिव्यामद्यापि श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥ ३२ ॥ कियन्तो वा सुरगणा गन्धर्वास्तत्र कीदृशाः । यच्छ्रुत्वा रैवतः कालान् मुहूर्त्तमिव मन्यते ॥ ३३ ॥ सूत उवाच ॥ न जरा क्षुत्पिपासा वा न च मृत्युभयं ततः । न च रोगः प्रभवति ब्रह्मलोकगतस्य हि ॥ ३४ ॥ गान्धर्वं प्रति यच्चापि पृष्टस्तु मुनिसत्तमाः । ततोऽहं संप्रवक्ष्यामि याथातथ्येन सुव्रताः ॥ ३५ ॥ सप्त स्वरास्त्रयो ग्रामा मूर्च्छनास्त्वेकविंशतिः । तालाश्चैकोनपञ्चाशदित्येतत् स्वरमण्डलम् ॥ ३६ ॥ षड्जर्षभौ च गान्धारो मध्यमः पञ्चमस्तथा । धैवतश्चापि विज्ञेयस्तथा चापि निषादवान् ॥ ३७ ॥ सौवीरी मध्यमग्रामो हरिणास्या तथैव च । स्यात्कलोपबलोपेता चतुर्थी शुद्धमध्यमा ॥ ३८ ॥ शार्ङ्गी च पावनी चैव दृष्टाका च यथाक्रमम् । मध्यमग्रामिकाः ख्याताः षड्जग्रामं निबोधत ॥ ३९ ॥ उत्तरमन्द्रा रजनी तथा या चोत्तरायता । शुद्धषड्जा तथा चैव जानीयात् सप्तमां च ताम् ॥ ४० ॥ गान्धारग्रामिकांश्चान्यान् कीर्त्यमानान् निबोधत । आग्निष्टोमिकमाद्यन्तु द्वितीयं वाजपेयिकम् ॥ ४१ ॥ तृतीयं पौण्ड्रकं प्रोक्तं चतुर्थं चाश्वमेधिकम् । पञ्चमं राजसूयं च षष्ठं चक्रसुवर्णकम् ॥ ४२ ॥ सप्तमं गोसवं नाम महावृष्टिकमष्टमम् । ब्रह्मदानञ्च नवमं प्राजापत्यमनन्तरम् ॥ ४३ ॥ नागपक्षाश्रयं

विद्याद्गोतरश्च तथैव च । हयक्रान्तं मृगक्रान्तं विष्णुक्रान्तं मनोहरम् ॥ ४४ ॥ सूर्य्यक्रान्तं वरेण्यञ्च मत्तकोकिलवादिनम् । सावित्रमर्द्धसावित्रं सर्व्वतो मद्रमेव च ॥ ४५ ॥ सुवर्णञ्च सुतन्द्रश्च विष्णुर्वैष्णुवरावुभौ । सागरं विजयश्चैव सर्वभूतमनोहरम् ॥ ४६ ॥ हंसं ज्येष्ठं विजानीमस्तुम्बुरुप्रियमेव च । मनोहरमधात्यञ्च गन्धर्वानुगतश्च यः ॥ ४७ ॥ अलम्बुषेष्टश्च तथा नारदप्रिय एव च । कथितो भीमसेनेन नागराणां यथा प्रियः ॥ ४८ ॥ करोपनीत विनता श्रीराख्यो भार्गवप्रियः । विंशतिर्मध्यमग्रामः षड्जग्रामश्चतुर्द्दश ॥ ४९ ॥ तथा पञ्चदशेच्छन्ति गान्धारग्रामसंस्थितान् । ससौवीरा तु गान्धारी ब्रह्मणा ह्युपगीयते ॥ ५० ॥ उत्तरादिस्वरस्यैव ब्रह्मा वै देवताऽत्र च । हरिदेशसमुत्पन्ना हरिणास्या व्यजायत । मूर्च्छना हरिणास्यैव अस्या इन्द्रो ऽधिदैवतम् ॥ ५१ ॥ करोपनीतवितता मरुद्भिः स्वरमण्डले । सा कलोपनता तस्मान्मारुतश्चात्र दैवतम् ॥ ५२ ॥ मनुदेशसमुत्पन्ना मूर्च्छना शुद्धमध्यमा । मध्यमोऽत्र स्वरः शुद्धो गन्धर्व्वश्चात्र देवता ॥ ५३ ॥ मृगैः सह सञ्चरते सिद्धानां मार्गदर्शने । यस्मात्तस्मात् स्मृता मार्गी मृगेन्द्रो ऽस्याश्च देवता ॥ ५४ ॥ सा चाश्रमसमायुक्ता अनेकान् पौरवान् रवान् । मूर्च्छना योजना ह्येषा रजसा रजनी ततः ॥ ५५ ॥ ताल उत्तरमन्द्रांशः षड्जदैवतकां विदुः । तस्मादुत्तरतालश्च प्रथमं स्वायतं विदुः । तस्मादुत्तरमन्द्रोऽयं देवतास्य ध्रुवो ध्रुवम् ॥ ५६ ॥ अपानादुत्तरत्वाच्च धैवतस्योत्तरा यणः । स्यादियं मूर्च्छना ह्येवं पितरः श्राद्धदेवताः ॥ ५७ ॥ शुद्धषड्जस्वरं कृत्वा यस्मादग्निं महर्षयः । उपतिष्ठन्ति तस्मात्तं जानीयाच्छुद्धषड्जि कम् ॥ ५८ ॥ यः सतां मूर्च्छनां कृत्वा पञ्चमस्वरको भवेत् । यक्षीणां मूर्च्छना सा तु याक्षिका मूर्च्छना स्मृता ॥ ५९ ॥ नागदृष्टिर्विषा गीता नोपसर्पन्ति मूर्च्छनाम् । भवन्तीव हृता ह्येते ब्रह्मणा नागदेवताः । अहीनां मूर्च्छना ह्येषा वरुणश्चात्र देवता ॥ ६० ॥ शकुन्तकानां कृत्वा च उपमां यान्ति किन्नराः । उत्तमां मूर्च्छना तस्मात् पक्षिराजोऽत्र देवता ॥६१॥ गान्धाररागशब्देन गां च धारयतेऽर्थतः । तस्माद्विशुद्धगान्धारी गन्धर्व श्चाधिदैवतम् ॥ ६२ ॥ गान्धारानन्तरं गत्वा सृष्टेयं मूर्च्छना यतः । तस्मादुत्तरगान्धारी वसवश्चात्र देवताः ॥ ६३ ॥ सेयं खलु महाभूता पितामह मुपस्थिता । षड्जेयं मूर्च्छना तस्मात् स्मृता ह्यनलदेवता ॥ ६४ ॥ दिव्येयं चायता तेन मन्दषष्ठा च मूर्च्छने । निवृत्तगुणनामानं पञ्चमश्चात्र धैव तम् ॥ ६५ ॥ पूर्णाः सतस्वरा ह्येवं मूर्च्छनाः संप्रकीर्त्तिताः । नानासाधारणाश्चैव पडेवानुविदस्तथा ॥ ६६ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते वैवस्वत मनुवंशगान्धर्व्वमूर्च्छनालक्षणकथनं नाम चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥ ७ ॥ पूर्व्वाचार्य्यमतं बुद्ध्वा प्रवक्ष्याम्यनुपूर्व्वशः । त्रिंशतं वै अलङ्कारांस्तान् मे निगदतः शृणु ॥ १ ॥ अलङ्कारास्तु वक्तव्याः स्वैःस्वैर्वर्णैः प्रहेतवः । संस्थानयोगैश्च तथा पादानां चान्ववेक्षया ॥२॥ वाक्यार्थपदयोगार्थैरलङ्कारस्य

पूरणम्। पदानि गीतकस्याहुः पुरस्तात् पृष्ठतोऽथवा ॥ ३ ॥ स्थानानि त्रीणि जानीयादुरःकण्ठशिरस्तथा। एतेषु त्रिषु स्थानेषु प्रवृत्तो विधिरु
त्तमः ॥ ४ ॥ चत्वारः प्रकृतौ वर्णाः प्रविचारश्चतुर्विधः। विकल्पमष्टधा चैव देवाः षोडशधा विदुः ॥ ५ ॥ स्थायी वर्णः प्रसंचारी तृतीयमवरोहणम्।
आरोहणं चतुर्थन्तु वर्णं वर्णविदो विदुः ॥ ६ ॥ तत्रैकः संचरस्थायी सचरास्तचरीभवन्। अथ रोहणवर्णानामवरोहं विनिर्दिशेत् ॥ ७ ॥ आरोहणेन
चारोहवर्णं वर्णविदो विदुः। एतेषामेव वर्णानामलङ्कारान्निबोधत ॥ ८ ॥ अलङ्कारास्तु चत्वारः स्थापनी क्रमरेजिनः। प्रमादश्चाप्रमादश्च तेषां
वक्ष्यामि लक्षणम् ॥ ९ ॥ विस्वरोष्ट्रकलाश्चैव स्थानादेकान्तरं गताः। आवर्त्तस्याक्रमोत्पत्ती द्वे कार्य्ये परिमाणतः ॥ १० ॥ कुमारमपरं विद्याद्विस्तरं
वमनं गतम्। एष वै चाप्यपाङ्गस्तु कुतारेकः कलाधिकः ॥ ११ ॥ श्येनस्त्वेकान्तरे जातः कलामात्रान्तरे स्थितः। तास्मिंश्चैव स्वरे वृद्धिस्तिष्ठते
तद्विलक्षणा ॥१२॥ श्येनस्तु अपरोहस्तु उत्तरः परिकीर्त्तितः। कलाकलप्रमाणाच्च स बिन्दुर्नाम जायते ॥१३॥ बिन्दुरेककला कार्या वर्णान्तस्थायिनी
भवेत्। विपर्ययस्वरोऽपि स्याद्यस्य दुर्घटितोऽपि न ॥१४ ॥ एकान्तरा तु वाद्यन्तु षड्जतः परमः स्वरः। आक्षेपास्कन्दनं कार्य्यं काकस्येवोच्चपुष्क
लम् ॥ १५ ॥ सन्तारौ तौ तु सञ्चार्यौ कार्यं वा कारणं तथा। आक्षिप्तमवरोह्यापि प्रोक्षमद्यन्तथैव च ॥ १६॥ द्वादशश्च कलास्थानमेकान्तरगतन्ततः।
प्रेङ्खोलितमलङ्कारमेवं स्वरसमन्वितम् ॥ १७॥ स्वरसंक्रामकाच्चैव ततः प्रोक्तन्तु पुष्कलम्। प्रक्षिप्तमेव कलया पादानीतरयोर्भवेत् ॥ १८॥ द्विकलं वा
यथा भूतं यत्तद् ह्रासितमुच्यते। उच्चाराद्विस्वरारूढा तथा चाष्टस्वरान्तरम् ॥ १९ ॥ यस्तु स्यादवरोहो वा तारतो मन्द्रतोऽपि वा। एकान्तरहिता ह्येते
तमेव स्वरमन्ततः ॥ २० ॥ मक्षिप्रच्छेदनो नाम चतुष्कलगणः स्मृतः। अलङ्कारा भवन्त्येते त्रिंशद्यै वै प्रकीर्त्तिताः। वर्णस्थानप्रयोगेण कलामात्रा
प्रमाणतः ॥२१॥ संस्थानञ्च प्रमाणं च विकारो लक्षणन्तथा। चतुर्विधमिदं ज्ञेयमलङ्कारप्रयोजनम् ॥२२॥ यथात्मनो ह्यलङ्कारो विपर्यस्तोऽतिगर्हितः।
वर्णमेवाप्यलंकर्त्तुं विषमं ह्यात्मसम्भवात् ॥२३॥ नानाभरणसंयोगाद्यथा नार्या विभूषणम्। वर्णस्य चैवालङ्कारो विपर्यस्तोऽतिगर्हितः ॥ २४ ॥ न पादे
कुण्डले दृष्टे न कण्ठे रसना यथा। एवमेव ह्यलङ्कारो विपर्यस्तो विगर्हितः ॥ २५ ॥ क्रियमाणोऽप्यलङ्कारो रागं यश्चैव दर्शयेत्। यथोद्दिष्टस्य
मार्गस्य कर्त्तव्यस्य विधीयते ॥ २६ ॥ लक्षणं पर्य्यवस्थापि वर्णिकाभिः प्रवर्त्तनम्। याथातथ्येन वक्ष्यामि मासोद्भवमुखोद्भवे ॥ २७ ॥ त्रयोविंशत्य ॥१४९॥
शीतिस्तु तेषामेतद्विपर्ययः। षड्जपक्षोऽपि तत्त्वादौ मध्यो हीनस्वरो भवेत् ॥ २८ ॥ षड्जमध्यमयोश्चैव ग्रामयोः पर्य्ययस्तथा। मानोयोत्तरम
न्द्रस्य षडेवात्राविकस्य च ॥ २९ ॥ स्वरालंप्रत्ययश्चैव सर्व्वेषां प्रत्ययः स्मृतः। अनुगम्य बहिर्गीतं विज्ञातं पञ्चदैवतम् ॥३०॥ गोरूपाणां पुरस्तात्तु

मध्यमांशस्तु पर्य्ययः। तयोर्विभागो गीतानां लावण्यमार्गसंस्थितः ॥ ३१ ॥ अनुषङ्गं मयोद्दिष्टं स्वसारञ्च स्वरान्तरम्। पर्य्ययः संप्रवर्त्तेत सप्तस्वरपदक्रमम् ॥ ३२ ॥ गान्धारांशेन गीयन्ते चत्वारि मन्द्रकाणि च। पञ्चमो मध्यमश्चैव धैवते तु निषादजैः। षड्जर्षभैश्च जानीमो मन्द्रकेष्वेव नान्तरे ॥ ३३ ॥ द्वे चापरान्तिके विद्याद्द्वयशुल्लाष्टकस्य तु। प्राकृते वैणवैश्चैव गान्धारांशे प्रयुज्यते ॥ ३४ ॥ पदस्य तु त्रयं रूपं सप्तरूपन्तु कौशिकम्। गान्धारांशेन कार्त्स्न्येन पर्य्ययस्य विधिः स्मृतः। एवञ्चैव क्रमोद्दिष्टो मध्यमांशस्य मध्यमः ॥ ३५ ॥ यानि गीतानि प्रोक्तानि रूपेण तु विशेषतः। तत्तु सप्तस्वरं कार्य्यं सप्तरूपञ्च कौशिकम् ॥ ३६ ॥ अङ्गदर्शनमित्याहुर्माने द्वे समके तथा। द्वितीयभावाचरणा मात्रा नाभिप्रतिष्ठिता ॥ ३७ ॥ उत्तरे च प्रकृत्येवं मात्रा तल्लीयते तथा। हन्तारः पिण्डको यत्र मात्रायां नातिवर्त्तते ॥ ३८ ॥ पादेनैकेन मात्रायां पादोनामतिवीरणा। संख्यायाश्चोपहननं तत्र यानमिति स्मृतम् ॥ ३९ ॥ द्वितीयं पादभङ्गञ्च ग्रहेणाभिप्रतिष्ठितम्। पूर्व्वमष्टतृतीये तु द्वितीयं चापरीतके ॥ ४० ॥ अर्द्धेन पादसाम्यस्य पादभागाच्च पञ्चके। पादभागं सपादं तु प्रकृत्यामपि संस्थितम् ॥ ४१ ॥ चतुर्थमुत्तरे चैव मद्रवत्यां च मद्रके। मद्रके दक्षिणस्यापि यथोक्ता वर्त्तते कला ॥ ४२ ॥ पूर्व्वमेवानुयोगन्तु द्वितीया बुद्धिरिष्यते। पादौ चाहरणं चास्मत् पारं नात्र विधीयते ॥ ४३ ॥ एकत्वमुपयोगस्य द्वयोर्यद्धि द्विजोत्तम। अनेकसमवायस्तु पताकाहरिणं स्मृतम् ॥ ४४ ॥ तिसृणां चैव वृत्तीनां वृत्तौ वृत्ता च दक्षिणा। अष्टौ तु समवायास्ते सौवीरा मूर्च्छना तथा। कुशत्यनुत्तरः सत्यं सप्त सत्त्वस्वरं तु यः ॥ ४५ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते गीतालङ्कारनिर्देशो नाम पंचविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥ छ ॥ सूत उवाच ॥ ककुद्मिनस्तु तं लोकं रैवतस्य गतस्य ह। हताः पुण्यजनैः सर्व्वा राक्षसैः सा कुशस्थली ॥ १ ॥ तद्वै भ्रातृशतं तस्य धार्म्मिकस्य महात्मनः। निबध्यमाना रक्षोभिर्दिशः संप्राद्रवन् भयात् ॥ २ ॥ तेषान्तु ते भयाक्रान्ताः क्षत्रियास्तत्र तत्र हि। अन्ववायस्तु सुमहान् महांस्तत्र द्विजोत्तमाः ॥ ३ ॥ प्रयता इति विख्याता दिक्षु सर्व्वासु धार्म्मिकाः। धृष्टस्य धार्ष्टकं क्षत्रं रणधृष्टं बभूव ह ॥ ४ ॥ त्रिसाहस्रन्तु सगणं क्षत्रियाणां महात्मनाम्। नभगस्य च दायादो नाभागो नाम वीर्य्यवान् ॥ ५ ॥ अम्बरीषस्तु नाभागिर्विरूपस्तस्य चात्मजः। पृषदश्वो विरूपस्य तस्य पुत्रो रथीतरः ॥ ६ ॥ एते क्षत्रप्रसूता वै पुनश्चाङ्गिरसः स्मृताः। रथीतराणां प्रवराः क्षात्रोपेता द्विजातयः ॥ ७ ॥ क्षुवतस्तु मनोः पूर्व्वमिक्ष्वाकुरभिनिःसृतः। तस्य पुत्रशतं त्वासीदिक्ष्वाकोर्भूरिदक्षिणम् ॥ ८ ॥ तेषां ज्येष्ठो विकुक्षिश्च नेमिर्दण्डश्च ते त्रयः। शकुनिप्रमुखास्तस्य पुत्राः पंचाशतस्तु ते ॥ ९ ॥ उत्तरापथदेशस्य रक्षितारो महीक्षितः। चत्वा

रिंशत्तथाष्टौ च दक्षिणस्याञ्च ते दिशि ॥ १० ॥ विंशतिप्रमुखास्ते तु दक्षिणापथरक्षिणः । इक्ष्वाकुस्तु विकुक्षिं वै अष्टकायामथादिशेत् ॥ ११ ॥
राजोवाच ॥ मांसमानय श्राद्धेयं मृगान् हत्वा महाबल । श्राद्धमद्य तु कर्तव्यमष्टकायां न संशयः ॥ १२ ॥ स गतस्तु मृगव्यां वै वचनात्तस्य
धीमतः । मृगान् सहस्रशो हत्वा परिश्रान्तश्च वीर्य्यवान् । भक्षयच्छशकन्तत्र विकुक्षिर्मृगयाङ्गतः ॥ १३ ॥ आगते स विकुक्षौ तु समांसे सहसैनिके ।
वसिष्ठश्चोदयामास मांसं प्रोक्षयतामिति ॥ १४ ॥ तथेति चोदितो राज्ञा विधिवत्समुपस्थितः । स दृष्ट्वोपहतं मांसं क्रुद्धो राजानमब्रवीत् ॥ १५ ॥
शूद्रेणोपहतं मांसं पुत्रेण तव पार्थिव ! शशभक्षादभोज्यं वै तव मांसं महाद्युते ॥ १६ ॥ शशो दुरात्मना पूर्वमरण्ये भक्षितोऽनघ । तेन मांसमिदं दुष्टं
पितॄणां नृपसत्तम ॥ १७ ॥ इक्ष्वाकुस्तु ततः क्रुद्धो विकुक्षिमिदमब्रवीत् । पितृकर्म्मणि निर्दिष्टो मया त्वं मृगयाङ्गतः । शशं भक्षयसेऽरण्ये निर्घृणः
पूर्व्वमद्य नु ॥ १८ ॥ तस्मात्परित्यजामि त्वां गच्छ त्वं स्वेन कर्म्मणा । एवमिक्ष्वाकुना त्यक्तो वसिष्ठवचनात् सुतः ॥ १९ ॥ इक्ष्वाकौ संस्थिते
तस्मिञ्छशी स पृथिवीमिमाम् । प्राप्तः परमधर्म्मात्मा स चायोध्याधिपोऽभवत् ॥२०॥ तदाकरोत्स राज्यं वै वसिष्ठपरिनोदितः । ततः स्तेनेन सा पूर्णा
राज्यावस्था महीपतेः ॥२१॥ कालेन गतवांस्तत्र स च न्यूनतराङ्गतिम् । ज्ञात्वैवमेतदाख्यानं ना विधिर्भक्षयेत्तु वै ॥ २२ ॥ मां स भक्षयितामुत्र
यस्य मांसमिहाद्म्यहम् । एतन्मांसस्य मांसत्वं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ २३ ॥ शशादस्य तु दायादः ककुत्स्थो नाम वीर्य्यवान् । इन्द्रस्य वृषभूतस्य
ककुत्स्थो जायते पुरा ॥ २४ ॥ पूर्व्वमाडीबके युद्धे ककुत्स्थस्तेन स स्मृतः । अनेनास्तु ककुत्स्थस्य पृथुरोमा च स स्मृतः ॥ २५ ॥ वृषदश्वः पृथोः
पुत्रस्तस्मादन्ध्रस्तु वीर्य्यवान् । आन्ध्रस्तु यवनाश्वस्तु श्रावस्तस्तस्य चात्मजः ॥ २६॥ जज्ञे श्रावस्तको राजा श्रावस्ती येन निर्मिता । श्रावस्तस्य
तु दायादो बृहदश्वो महायशाः ॥ २७ ॥ बृहदश्वसुतश्चापि कुबलाश्व इति श्रुतिः । यः स धुन्धुवधाद्राजा धुन्धुमारत्वमागतः ॥ २८ ॥ ऋषय ऊचुः ॥
धुन्धुवधं महाप्राज्ञ श्रोतुमिच्छामि विस्तरात् । यदर्थं कुबलाश्वः स धुन्धुमारत्वमागतः ॥ २९ ॥ सूत उवाच ॥ बृहदश्वस्य पुत्राणां सह
स्राण्येकविंशतिः । सर्वे विद्यासु निष्णाता बलवन्तो दुरासदाः ॥ ३० ॥ बभूवुर्धार्मिकाः सर्वे यज्वानो भूरिदक्षिणाः । कुबलाश्वं महावीर्यं शूरमुत्तमधार्मि
कम् ॥ ३१ ॥ बृहदश्वोऽभ्यषिञ्चत्तं तस्मिन् राष्ट्रे नराधिपः । पुत्रसंक्रामितश्रीस्तु वनं राजा विवेश ह ॥ ३२॥ बृहदश्वं महाराजं शूरमुत्तमधार्म्मिकम् । ||१४६||
प्रयातं तमुत्तङ्कस्तु ब्रह्मर्षिः प्रत्यवारयत् ॥ ३३ ॥ उत्तङ्क उवाच ॥ भवतो रक्षणं कार्य्यं तत्तावत् कर्तुमर्हति । निरुद्विग्नस्तपः कर्तुं न हि शक्नोमि पा
र्थिव ॥ ३४ ॥ ममाश्रमसमीपेषु समेषु मरुधन्वसु । समुद्रो वालुकापूर्णस्तत्र तिष्ठति भूपते ॥ ३५ ॥ देवतानामवध्यस्तु महाकायो महाबलः । अन्तर्भूमि

गतस्तत्र वालुकान्तर्हितो महान् ॥ ३६ ॥ स मनोस्तनयः क्रूरो धुन्धुर्नाम सुदारुणः । शतं लोकविनाशाय तप आस्थाय दारुणम् ॥ ३७ ॥ संवत्सरस्य
पर्य्यन्ते स निःश्वासं प्रमुञ्चति । यदा तदा मही तत्र चलिता स्म सकानना ॥ ३८ ॥ तस्य निःश्वासवातेन रज उद्धूयते महत् । आदित्यपथमावृत्य सप्ताहं
भूमिकम्पनम् ॥ ३९ ॥ सविस्फुलिङ्गं सज्वालं सधूममतिदारुणम् । तेन राजन्न शक्नोमि तस्मिन् स्थातुं स्व आश्रमे ॥ ४० ॥ तं वारय महाबाहो लोकानां
हितकाम्यया । तेजस्ते सुमहाविष्णुस्तेजसाप्याययिष्यति ॥ ४१ ॥ लोकाः स्वस्था भवन्त्वद्य तस्मिन् विनिहतेऽसुरे । त्वं हि तस्य वधायाद्य समर्थः
पृथिवीपते ॥ ४२ ॥ विष्णुना च वरो दत्तो मम पूर्व्वं ततोऽनघ । न हि धुन्धुर्महावीर्य्यस्तेजसाल्पेन शक्यते ॥ ४३ ॥ निर्द्दग्धुं पृथिवीपाल अपि वर्ष
शतैरिह । वीर्य्यं हि सुमहत्तस्य देवैरपि दुरासहम् ॥ ४४ ॥ एवमुक्तस्तु राजर्षिरुत्तङ्केन महात्मना । कुवलाश्वं सुतं प्रादात्तस्मिन् धुन्धुनिवारणे ॥ ४५ ॥
राजा संन्यस्तशस्त्रोऽहमयन्तु तनयो मम । भविष्यति द्विजश्रेष्ठ धुन्धुमारो न संशयः ॥ ४६ ॥ स तं व्यादिश्य तनयं धुन्धुमारणमुद्यतम् ।
जगाम पर्व्वतायैव तपसे शंसितव्रतः ॥ ४७ ॥ कुवलाश्वस्तु धर्म्मात्मा पितुर्वचनमास्थितः । सहस्रैरेकाविंशत्या पुत्राणां सह पार्थिवः । प्रायादुत्तङ्क
सहितो धुन्धोस्तस्य निवारणे ॥ ४८ ॥ तमाविशत्ततो विष्णुर्भगवान् स्वेन तेजसा । उत्तङ्कस्य नियोगात्तु लोकानां हितकाम्यया ॥ ४९ ॥ तस्मिन्
प्रयाते दुर्द्धर्षे दिवि शब्दो महानभूत् । अद्यप्रभृत्येष नृपो धुन्धुमारो भविष्यति ॥ ५० ॥ दिव्यैः पुष्पैश्च तं देवाः समभ्यंसत अद्भुतम् । स गत्वा पुरुष
व्याघ्रस्तनयैः सह वीर्य्यवान् ॥ ५१ ॥ समुद्रं खनयामास वालुकार्णवमव्ययम् । नारायणेन राजर्षिस्तेजसाप्यायितो हि सः ॥ ५२ ॥ बभूवातिबलो
भूय उत्तङ्कस्य वशे स्थितः । तस्य पुत्रैः खनद्भिश्च वालुकान्तर्हितस्तदा ॥ ५३ ॥ धुन्धुरासादितस्तत्र दिशमाश्रित्य पश्चिमाम् । मुखजेनाग्निना
क्रुद्धो लोकानुद्वर्त्तयन्निव ॥ ५४ ॥ वारि शुश्राव योगेन महोदधिरिवोदये । सोमस्य सोमपश्रेष्ठ धारोर्मिकलिलो महान् ॥ ५५ ॥ तस्य पुत्रास्तु
निर्द्दग्धास्त्रिभिरूनास्तु राक्षसाः । ततः स राजातिबलो धुन्धुबन्धुनिबर्हणः ॥ ५६ ॥ तस्य वारिमयं वेगमपिबत् स नराधिपः । योगी योगेन वह्निं वा
शमयामास वारिणा ॥ ५७ ॥ निरस्यत्तं महाकायं बलेनोदकराक्षसम् । उत्तङ्कं दर्शयामास कृतकर्म्मा नराधिपः ॥ ५८ ॥ उत्तङ्कश्च वरं प्रादात्तस्मै
राज्ञे महात्मने । अदात्तस्याक्षयं वित्तं शत्रुभिश्चाप्यधृष्यताम् ॥ ५९ ॥ धर्म्मे रतिश्च सततं स्वर्गे वासं तथाक्षयम् । पुत्राणां चाक्षयाँल्लोकान् स्वर्गे
ये राक्षसा हताः ॥ ६० ॥ तस्य पुत्रास्त्रयः शिष्टा दृढाश्वो ज्येष्ठ उच्यते । भद्राश्वः कपिलाश्वश्च कनीयांसौ तु तौ स्मृतौ ॥ ६१ ॥ धौन्धुमारिर्दृढाश्वस्तु
हर्य्यश्वस्तस्य चात्मजः । हर्य्यश्वस्य निकुम्भोऽभूत् क्षत्रधर्मरतः सदा ॥ ६२ ॥ संहताश्वो निकुम्भस्य श्रुतो रणविशारदः । कृशाश्वश्चाक्षयाश्वश्च संहताश्व

सुतावुभौ ॥ ६३ ॥ तस्य पत्नी हैमवती सतां मतिदृषद्वती । विख्याता त्रिषु लोकेषु पुत्रस्तस्याः प्रसेनजित् ॥ ६४ ॥ युवनाश्वः सुतस्तस्य त्रिषु लोकेष्वतिद्युतिः । अत्यन्तधार्मिको गौरी तस्य पत्नी पतिव्रता ॥ ६५ ॥ अभिशस्ता तु सा भर्त्रा नदी सा बाहुदा कृता । तस्यास्तु गौरिकः पुत्रश्चक्रवर्त्ती बभूव ह ॥ ६६ ॥ मान्धाता यौवनाश्वो वै त्रैलोक्यविजयी नृपः । अत्राप्युदाहरन्तीमौ श्लोकौ पौराणिका द्विजाः ॥ ६७ ॥ यावत्सूर्य उदयति यावच्च प्रतितिष्ठति । सर्वं तद्यौवनाश्वस्य मान्धातुः क्षेत्रमुच्यते ॥ ६८ ॥ अत्राप्युदाहरन्तीमं श्लोकं वंशविदो जनाः । यौवनाश्वं महात्मानं यज्वानममितौजसम् । मान्धाता तु तनुर्विष्णोः पुराणज्ञाः प्रचक्षते ॥ ६९ ॥ तस्य चैत्ररथी भार्य्या शशबिन्दोः सुताऽभवत् । साध्वी बिन्दुमती नाम रूपेणाप्रतिमा भुवि ॥ ७० ॥ पतिव्रता च ज्येष्ठा च भ्रातृणामयुतस्य सा । तस्यामुत्पादयामास मान्धाता त्रीन् सुतान् प्रभुः ॥ ७१ ॥ पुरुकुत्समम्बरीषं मुचुकुन्दञ्च विश्रुतम् । अम्बरीषस्य दायादो युवनाश्वोऽपरः स्मृतः ॥ ७२ ॥ हारितो युवनाश्वस्य हारिताः शूरयः स्मृताः । एते ह्याङ्गिरसः पुत्राः क्षात्रोपेता द्विजातयः ॥ ७३ ॥ पुरुकुत्सस्य दायादस्त्रसदस्युर्महायशाः । नर्मदायां समुत्पन्नः सम्भूतस्तस्य चात्मजः ॥ ७४ ॥ सम्भूतस्यात्मजः पुत्रो ह्यनरण्यः प्रतापवान् । रावणेन हतो येन त्रिलोकीविजये पुरा ॥ ७५ ॥ त्रसदश्वोऽनरण्यस्य हर्य्यश्वस्तस्य चात्मजः । हर्य्यश्वात्तु दृषद्वत्यां जज्ञे वसुमतो नृपः ॥ ७६ ॥ तस्य पुत्रोऽभवद्राजा त्रिधन्वा नाम धार्म्मिकः । आसीत् त्रैधन्वनश्चापि विद्वांस्त्रय्यां रणप्रभुः ॥ ७७ ॥ तस्य सत्यव्रतो नाम कुमारोऽभून्महाबलः । तेन भार्य्या विदर्भस्य हृता हत्वा दिवौकसः ॥ ७८ ॥ पाणिग्रहणमन्त्रेषु निष्ठां सम्प्रापितेष्विह । विष्णुवृद्धः सुतस्तस्य विष्णुवृद्धो यतः स्मृतः । एते ह्याङ्गिरसः पुत्राः क्षात्रोपेताः समाश्रिताः ॥७९॥ कामाद्बलाच्च मोहाच्च सङ्कर्षणबलेन च । भाविनोऽर्थस्य च बलात् तत्कृतं तेन धीमता ॥ ८० ॥ तमधर्म्मेण संयुक्तं पिता त्रयीगुणोऽत्यजत् । अपध्वंसेति बहुशोऽवदत् क्रोधसमन्वितः ॥ ८१ ॥ पितरं सोऽब्रवीदेकः क्व गच्छामीति वै मुहुः । पिता चैनमथोवाच श्वपाकैः सह वर्त्तय ॥ ८२ ॥ नाहं पुत्रेण पुत्रार्थी त्वयाद्य कुलपांसन । इत्युक्तः स निराक्रामन्नगराद्वचनाद्विभो ॥ ८३॥ न चैनं धारयामास वसिष्ठो भगवानृषिः। स तु सत्यव्रतो धीमाञ्छ्वपाकावसथान्तिकम् । पित्रा मुक्तोऽवसद्वीरः पिता चास्य वनं ययौ ॥ ८४ ॥ तस्मिंस्तु विषये तस्य नावर्षत् पाकशासनः । समा द्वादश संपूर्णास्तेनाधर्म्मेण वै तदा ॥ ८५ ॥ दारांस्तु तस्य विषये विश्वामित्रो महातपाः । संन्यस्य सागरानूपे चचार विपुलं तपः ॥ ८६ ॥ तस्य पत्नी गले बद्ध्वा मध्यमं पुत्रमौरसम् । शिखया भरणार्थाय व्यक्रीणाद्गोशतेन वै ॥ ८७ ॥ तं तु बद्धं गले दृष्ट्वा विक्रीतं तं नरोत्तमः । महर्षिपुत्रं धर्म्मात्मा मोक्षयामास सुव्रतः ॥ ८८॥ सत्यव्रतो महाबुद्धिर्भरणं तस्य चाकरोत् । विश्वामित्रस्य तुष्ट्यर्थमनुकम्पा

र्थमेव च ॥८९॥ सोऽभवद्गालवो नाम गले बद्धो महातपाः । महर्षिः कौशिकस्तातस्तेन वीर्येण मोक्षितः ॥९०॥ तस्य व्रतेन भक्त्या च कृपया च प्रति ज्ञया । विश्वामित्रकलत्रञ्च बभार विनये स्थितः ॥ ९१ ॥ हत्वा मृगान् वराहांश्च महिषांश्च वनेचरान् । विश्वामित्राश्रमाभ्याशे तन्मांसमपचत्ततः ॥९२॥ उपांशुव्रतमास्थाय दीक्षां द्वादशवार्षिकीम् । पितुर्नियोगादभजन्नृपे तु वनमास्थिते ॥ ९३ ॥ अयोध्याञ्चैव राज्यञ्च तथैवान्तःपुरं मुनिः । याज्योपाध्यायसंयोगाद्वसिष्ठः परिरक्षितः ॥ ९४ ॥ सत्यव्रतस्तु बाल्यात्तु भाविनोऽर्थस्य वै बलात् । वसिष्ठेऽभ्यधिकं मन्युं धारयामास मन्युना ॥ ९५ ॥ पित्रा रुदंस्तदा राष्ट्रात् परित्यक्तं स्वमात्मजम् । न वारयामास मुनिर्वसिष्ठः कारणेन वै ॥ ९६ ॥ पाणिग्रहणमन्त्राणां निष्ठा स्यात् सप्तमे पदे । एवं सत्यव्रतस्तान् वै कृतवान् सप्तमे पदे ॥ ९७ ॥ जानन् धर्म्मान् वसिष्ठस्तु न च मन्त्रानिहेच्छति । इति सत्यव्रते रोषं वसिष्ठो मनसाकरोत् ॥ ९८ ॥ गुरुर्बुद्ध्या तु भगवान् वसिष्ठः कृतवांस्तदा । न तु सत्यव्रतो बुद्ध्या उपांशुव्रतमस्य वै ॥ ९९ ॥ तस्मिंश्चोपरते यो यत्पितुरासन्महामनाः । तेन द्वादशवर्षाणि नावर्षत् पाकशासनः ॥ १०० ॥ तेन त्विदानीं बहुधा दीक्षां तां दुर्बलां भुवि । कुलस्य निष्कृतिः स्वस्य कृतेयञ्च भवेदिति ॥ १०१ ॥ ततो वसिष्ठो भगवान् पित्रा त्यक्तं न्यवारयत् । अभिषेक्ष्याम्यहं राज्ये पश्चादेनमिति प्रभुः ॥ १०२ ॥ स तु द्वादशवर्षाणि दीक्षान्तामुद्वहन् बली । अविद्यमाने मांसे तु वसिष्ठस्य महात्मनः ॥ १०३ ॥ सर्व्वकामदुघां धेनुं संददर्श नृपात्मजः । तां वै क्रोधाच्च मोहाच्च श्रमाच्चैव क्षुधान्वितः ॥ १०४ ॥ दस्युधर्म्मं गतो दृष्ट्वा जघान बलिनां वरः । स तु मांसं स्वयं चैव विश्वामित्रस्य चात्मजान् ॥ १०५ ॥ भोजयामास तच्छ्रुत्वा वसिष्ठस्तं तदात्यजत् । प्रोवाच चैव भगवान् वसिष्ठस्तं नृपात्मजम् ॥ १०६ ॥ पातये क्रूर हे क्रूर तव शंकुमयोमयम् । यदि ते त्रीणि शंकूनि न स्युर्हि पुरुषाधम ॥ १०७ ॥ पितुश्चापरितोषेण गुरोर्दोग्ध्रीवधेन च । अप्रोषितोपयोगाच्च त्रिविधस्ते व्यतिक्रमः ॥ १०८ ॥ एवं स त्रीणि शंकूनि दृष्ट्वा तस्य महातपाः । त्रिशङ्कुरिति होवाच त्रिशङ्कुस्तेन स स्मृतः ॥ १०९ ॥ विश्वामित्रस्तु दाराणामागतो भरणे कृते । ततस्तस्मै वरं प्रादात्तदा प्रीतस्त्रिशङ्कवे ॥ ११० ॥ छन्द्यमानो वरेणाथ गुरुं व्रवे नृपात्मजः । अनावृष्टिभये तस्मिन् गते द्वादशवार्षिके ॥ १११ ॥ अभिषिच्य राज्ये पित्र्ये याजयामास तं मुनिः । मिषतां दैवतानाञ्च वसिष्ठस्य च कौशिकः । सशरीरं तदा तं वै दिवमारोपयत् प्रभुः ॥ ११२ ॥ मिषतस्तु वसिष्ठस्य तदद्भुतमिवाभवत् । अत्राप्युदाहरन्तीमौ श्लोकौ पौराणिका जनाः ॥ ११३ ॥ विश्वामित्रप्रसादेन त्रिशङ्कुर्दिवि राजते । देवैः सार्द्धं महातेजानुग्रहात्तस्य धीमतः ॥ ११४ ॥ शनैर्यात्यबला रम्या हेमन्ते चन्द्रमण्डिता । अलंकृता त्रिभिर्भावैस्त्रिशङ्कुग्रहभूषिता ॥ ११५ ॥ तस्य सत्यरता

नाम भार्य्या केकयवंशजा । कुमारं जनयामास हरिश्चन्द्रमकलमषम् ॥ ११६ ॥ स तु राजा हरिश्चन्द्रस्त्रैशङ्कव इति श्रुतः । आहर्त्ता राजसूयस्य
सम्राडिति परिश्रुतः ॥ ११७ ॥ हरिश्चन्द्रस्य तु सुतो रोहितो नाम वीर्य्यवान् । हरितो रोहितस्याथ चंचुहारीत उच्यते ॥ ११८ ॥ विजयश्च सुदे
वश्च चंचुपुत्रौ बभूवतुः । जेता सर्व्वस्य क्षत्रस्य विजयस्तेन स स्मृतः ॥ ११९ ॥ रुरुकस्तनयस्तत्र राजा धर्म्मार्थकोविदः । रुरुकाद्धृतकः पुत्रस्तस्मा
द्बाहुश्च जज्ञिवान् ॥ १२० ॥ हैहयैस्तालजङ्घैश्च निरस्तो व्यसनी नृपः । शकैर्यवनकाम्बोजैः पारदैः पह्लवैस्तथा ॥ १२१ ॥ नात्यर्थं
धार्म्मिकोऽभूत् स धर्म्म्ये सत्ययुगे तथा । सगरस्तु सुतो बाहोर्जज्ञे सह गरेण वै । भृगोराश्रममासाद्य तुर्वेण परिरक्षितः ॥ १२२ ॥ आग्नेय
मस्त्रं लब्ध्वा तु भार्गवात् सगरो नृपः । जघान पृथिवीङ्गत्वा तालजंघान् सहैहयान् ॥ १२३ ॥ शकानां पह्लवानाञ्च धर्म्मान्निरसदच्युतः । क्षत्रि
याणां तथा तेषां पारदानाञ्च धर्म्मवित् ॥ १२४ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ कथं स सगरो राजा गरेण सह जज्ञिवान् । किमर्थञ्च शकादीनां क्षत्रियाणां
महौजसाम् । धर्म्मान् कुलोचितान् क्रुद्धो राजा निरसदच्युतः ॥ १२५ ॥ सूत उवाच ॥ बाहोर्व्यसनिनस्तस्य हृतं राज्यं पुरा किल । हैह
यैस्तालजंघैश्च शकैः सार्द्धं समागतैः ॥ १२६ ॥ यवनाः पारदाश्चैव काम्बोजाः पह्लवास्तथा । हैहयार्थं पराक्रान्ता एते पञ्चगणास्तदा
॥ १२७ ॥ हृतं राज्यं बलीयोभिरेभिः क्षत्रियपुङ्गवैः । हृतराज्यस्तदा बाहुः संन्यस्य तु तदा नृपः । वनं प्रविश्य धर्म्मात्मा सह पत्न्या तपोऽचरत्
॥ १२८ ॥ कस्यचित्त्वथ कालस्य तोयार्थं प्रस्थितो नृपः । वृद्धत्वाद्दुर्व्वलत्वाच्च अन्तरा स ममार च ॥ १२९ ॥ पत्नी तु यादवी तस्य सगर्भा
पृष्ठतोऽन्वगात् । सपत्न्या तु गरस्तस्यै दत्तो गर्भजिघांसया ॥ १३० ॥ सा तु भर्तुश्चितां कृत्वा वह्नौ तं समरोहयत् । और्वस्तां भार्गवो दृष्ट्वा कारुण्या
द्विन्यवर्त्तयत् ॥ १३१ ॥ तस्याश्रमे तु तद्गर्भं सा गरेण तदा सह । व्यजायत महाबाहुं सगरं नाम धार्मिकम् ॥ १३२ ॥ और्वस्तु जातकर्मादीन् कृत्वा
तस्य महात्मनः । अध्याप्य वेदशास्त्राणि ततोऽस्त्रं प्रत्यपादयत् ॥ १३३ ॥ जामदग्न्यात्तदाग्नेयममरैरपि दुःसहम् । स तेनास्त्रबलेनैव बलेन च सम
न्वितः । जघान हैहयान् क्रुद्धो रुद्रः पशुगणानिव ॥ १३४ ॥ ततः शकान् सयवनान् काम्बोजान् पारदांस्तथा । पलहवांश्चैव निःशेषान् कर्तुं
व्यवसितो नृपः ॥ १३५ ॥ ते वध्यमाना वीरेण सगरेण महात्मना । वसिष्ठं शरणं सर्व्वे प्रपन्नाः शरणैषिणः ॥ १३६ ॥ वसिष्ठस्तान् तथेत्युक्त्वा
समयेन महामुनिः । सगरं वारयामास तेषान्दत्त्वाऽभयन्तदा ॥ १३७ ॥ सगरः स्वाम्प्रतिज्ञाञ्च गुरोर्वाक्यं निशम्य च । धर्म्मं जघान तेषां वै वेषान्यत्वं
चकार ह ॥ १३८ ॥ अर्द्धं शकानां शिरसो मुण्डयित्वा व्यसर्जयत् । यवनानां शिरः सर्वं काम्बोजानान्तथैव ॥ १३९ ॥ पारदा मुक्तकेशाश्च पह्लवाः श्मश्रु

धारिणः। निःस्वाध्यायवषट्काराः कृतास्तेन महात्मना॥ १४०॥शका यवनकाम्बोजाः पह्लवाः पारदैः सह। केलिस्पर्शा माहिषिका दार्वाश्चोलाः खसास्तथा
॥ १४१ ॥ सर्व्वे ते क्षत्रियगणा धर्म्मस्तेषां निराकृतः। वसिष्ठवचनात्पूर्वं सगरेण महात्मना ॥ १४२ ॥ स धर्मविजयी राजा विजित्येमां वसुन्धराम्।
अश्वं विचारयामास वाजिमेधाय दीक्षितः ॥ १४३ ॥ तस्य चारयतः सोऽश्वः समुद्रे पूर्वदक्षिणे। वेलासमीपेऽपहृतो भूमिश्चैव प्रवेशितः ॥ १४४ ॥
स तन्देशं सुतैः सर्वैः खनयामास पार्थिवः। आसेदुश्च ततस्तस्मिंस्तदन्तस्ते महार्णवे ॥ १४५ ॥ तमादिपुरुषं देवं हरिं कृष्णं प्रजापतिम्। विष्णुं
कपिलरूपेण हंसं नारायणं प्रभुम् ॥ १४६ ॥ तस्य चक्षुः समासाद्य तेजस्तत् प्रतिपद्यते। दग्धाः पुत्रास्तदा सर्वे चत्वारस्त्ववशेषिताः ॥ १४७ ॥
बर्हिकेतुः सकेतुश्च तथा धर्म्मरतस्त्रयः। शूरः पञ्चवनश्चैव तस्य वंशकराः प्रभो ॥ १४८ ॥ प्रादाच्च तस्य भगवान् हरिर्नारायणो वरान्। अक्षयत्वं
स्ववंशस्य वाजिमेधशतं तथा। विभुं पुत्रं समुद्रञ्च स्वर्गे वासं तथाक्षयम् ॥ १४९ ॥ स समुद्रोऽश्वमादाय वन्ददे (?) सरितांपतिः। सागरत्वं च लेभे
स कर्मणा तेन तस्य वै ॥ १५० ॥ तं चाश्वमेधिकं सोऽश्वं समुद्रात् प्राप्य पार्थिवः। आजहाराश्वमेधानां शतं चैव पुनः पुनः ॥ १५१ ॥ षष्टिपुत्रसह
स्राणि दग्धान्यश्वानुसारिणाम्। तेषां नारायणं तेजः प्रविष्टानां महात्मनाम्। पुत्राणान्तु सहस्राणि षष्टिस्तु इति नः श्रुतम् ॥ १५२ ॥ ऋषय
ऊचुः ॥ सगरस्यात्मजा राज्ञः कथं जाता महाबलाः। विक्रान्ताः षष्टिसाहस्रा विधिना केन वा वद ॥ १५३ ॥ सूत उवाच ॥ द्वे पत्न्यौ
सगरस्यास्तां तपसा दग्धकिल्बिषे। ज्येष्ठा विदर्भदुहिता केशिनी नाम नामतः ॥१५४॥ कनीयसी तु या तस्य पत्नी परमधर्मिणी। अरिष्टनेमिदुहिता।
रूपेणाप्रतिमा भुवि ॥ १५५ ॥ और्वस्ताभ्यां वरं प्रादात् तपसाराधितः प्रभुः। एका जनिष्यते पुत्रं वंशकर्त्तारमीप्सितम्। षष्टिपुत्रं
सहस्राणि द्वितीया जनयिष्यति ॥ १५६ ॥ मुनेस्तु वचनं श्रुत्वा केशिनी पुत्रमेककम्। वंशस्य कारणं श्रेष्ठा जग्राह नृपसंसदि ॥ १५७ ॥
षष्टिपुत्रसहस्राणि सुपर्णभगिनी तथा। महात्मनस्तु जग्राह सुमतिः स्वमतिर्यथा ॥ १५८ ॥ अथ काले गते ज्येष्ठा ज्येष्ठं पुत्रं व्यजायत।
असमञ्ज इति ख्यातं काकुत्स्थं सगरात्मजम् ॥ १५९ ॥ सुमतिस्त्वपि जज्ञे वै गर्भन्तुम्बं यशस्विनी। षष्टिपुत्रसहस्राणि तुम्बमध्याद्विनिःसृताः
॥ १६० ॥ घृतपूर्णेषु कुम्भेषु तान् गर्भान् न्यदधत्ततः। धात्रीश्चैकैकशः प्रादात् तावतीः पोषणे नृपः ॥ १६१ ॥ ततो नवसु मासेषु समुत्तस्थु
र्यथासुखम्। कुमारास्ते महाभागाः सगरप्रीतिवर्द्धनाः ॥ १६२ ॥ कालेन महता चैव यौवनं प्रतिपेदिरे। षष्टिपुत्रसहस्राणि तेषामश्वानुसारिणाम्
॥ १६३ ॥ स तु ज्येष्ठो नरव्याघ्रः सगरस्यात्मसम्भवः। असमञ्ज इति ख्यातो बर्हिकेतुर्महाबलः ॥ १६४ ॥ पौराणामहिते युक्तः पित्रा निर्वासितः

पुरा । तस्य पुत्रोंऽशुमान्नाम असमञ्जस्य वीर्यवान् ॥ १६५ ॥ तस्य पुत्रस्तु धर्मात्मा दिलीप इति विश्रुतः । दिलीपात्तु महातेजा वीरो जातो भगीरथः
॥ १६६ ॥ येन गङ्गा सरिच्छ्रेष्ठा विमानैरुपशोभिता । ईजाऽनेन समुद्राद्दै दुहितृत्वेन कल्पिता । अत्राप्युदाहरन्तीमं श्लोकं पौराणिका जनाः ॥१६७॥
भगीरथस्तु तां गङ्गामानयामास कर्मभिः । तस्माद्भागीरथी गङ्गा कथ्यते वंशवित्तमैः ॥ १६८ ॥ भगीरथसुतश्चापि श्रुतो नाम बभूव ह । नाभा
गस्तस्य दायादो नित्यं धर्मपरायणः ॥ १६९ ॥ अम्बरीषः सुतस्तस्य सिन्धुद्वीपस्ततोऽभवत् । एवं वंशपुराणज्ञा गायन्तीति परिश्रुतम् ॥ १७० ॥
नाभागेरम्बरीषस्य भुजाभ्यां परिपालिता । बभूव वसुधात्यर्थं तापत्रयविवर्जिता ॥ १७१ ॥ अयुतायुः सुतस्तस्य सिन्धुद्वीपस्य वीर्यवान् । अयुता
योस्तु दायाद ऋतुपर्णो महायशाः ॥ १७२ ॥ दिव्याक्षहृदज्ञोऽसौ राजा नलसखो बली । नलौ द्वाविति विख्यातौ पुराणेषु दृढव्रतौ ॥ १७३ ॥
वीरसेनात्मजश्चैव यश्चेक्ष्वाकुकुलोद्वहः । ऋतुपर्णस्य पुत्रोऽभूत् सर्व्वकामो जनेश्वरः ॥ १७४ ॥ सुदासस्तस्य तनयो राजा हंसमुखोऽभवत् । सुदासस्य
सुतः प्रोक्तः सौदासो नाम पार्थिवः ॥ १७५ ॥ ख्यातः कल्माषपादो वै नाम्ना मित्रसहश्च सः । वसिष्ठस्तु महातेजाः क्षेत्रे कल्माषपादके । अश्मकं
जनयामास इक्ष्वाकुकुलवृद्धये ॥ १७६ ॥ अश्मकस्योरकामस्तु मूलकस्तत्सुतोऽभवत् । अत्राप्युदाहरन्तीमं मूलकं वै नृपं प्रति ॥ १७७ ॥
स हि रामभयाद्राजा स्त्रीभिः परिवृतोऽवसत् । विवस्त्रस्त्राणमिच्छन् वै नारीकवचमीश्वरः ॥ १७८ ॥ मूलकस्यापि धर्मात्मा राजा शतरथः स्मृतः ।
तस्माच्छतरथाज्जज्ञे राजा चैडिविडो बली ॥ १७९ ॥ आसीत्त्वैडिविडः श्रीमान् कृतशर्मा प्रतापवान् । पुत्रो विश्वमहत्तस्य पुत्रीकस्य व्यजायत
॥ १८० ॥ दिलीपस्तस्य पुत्रोऽभूत् खट्वाङ्ग इति विश्रुतः । येन स्वर्गादिहागम्य मुहूर्त्तं प्राप्य जीवितम् । त्रयोऽभिसंहिता लोका बुद्ध्या सत्येन चैव
हि ॥ १८१ ॥ दीर्घबाहुः सुतस्तस्य रघुस्तस्मादजायत । अजः पुत्रो रघोश्चापि तस्माज्जज्ञे स वीर्यवान् । राजा दशरथो नाम इक्ष्वाकुकुलनन्दनः
॥ १८२ ॥ रामो दाशरथिर्वीरो धर्मज्ञो लोकविश्रुतः । भरतो लक्ष्मणश्चैव शत्रुघ्नश्च महाबलः ॥ १८३ ॥ माधवं लवणं हत्वा गत्वा मधुवनञ्च तत् । शत्रु
घ्नेन पुरी तस्य मथुरा सन्निवेशिता ॥ १८४ ॥ सुबाहुः शूरसेनश्च शत्रुघ्नसहितावुभौ । पालयामासतुः सूनू वैदेह्यौ मथुरां पुरीम् ॥ १८५ ॥ अङ्गदश्चन्द्रकेतुश्च
लक्ष्मणस्यात्मजावुभौ । हिमवत्पर्वताभ्याशे स्फीतौ जनपदौ तयोः ॥१८६॥ अङ्गदस्याङ्गदीया तु देशे कारपथे पुरी । चन्द्रकेतोस्तु मल्लस्य चन्द्रवक्ता पुरी
शुभा ॥ १८७ ॥ भरतस्यात्मजौ वीरौ तक्षः पुष्कर एव च । गान्धारविषये सिद्धे तयोः पुर्यौ महात्मनोः ॥ १८८ ॥ तक्षस्य दिक्षु विख्याता रम्या तक्षशिला
पुरी । पुष्करस्यापि वीरस्य विख्याता पुष्करावती ॥ १८९ ॥ गाथां चैवात्र गायन्ति ये पुराणविदो जनाः । रामे निबद्धास्तत्त्वार्था माहात्म्यात्तस्य

धीमतः ॥१९०॥ श्यामो युवा लोहिताक्षो दीप्तास्यो मितभाषितः । आजानुबाहुः सुमुखः सिंहस्कन्धो महाभुजः ॥१९१॥ दशवर्षसहस्राणि रामो राज्यम
कारयत् । ऋक्सामयजुषां घोषो ज्याघोषश्च महास्वनः ॥१९२॥ अविच्छिन्नोऽभवद्राष्ट्रे दीयतां भुज्यतामिति । जनस्थाने वसन् कार्यं त्रिदशानाञ्चकार
सः ॥१९३॥ तमागस्कारिणं पूर्वं पौलस्त्यं मनुजर्षभः । सीतायाः पदमन्विच्छन् निजघान महायशाः ॥१९४॥ सत्त्ववान् गुणसम्पन्नो दीप्यमानः स्व
तेजसा । अति सूर्यञ्च वह्निञ्च रामो दाशरथिर्बभौ ॥ १९५ ॥ एवमेव महाबाहुरिक्ष्वाकुकुलनन्दनः । रावणं सगणं हत्वा दिवमाचक्रमे विभुः
॥ १९६ ॥ श्रीरामस्यात्मजो जज्ञे कुश इत्यभिधीयते । लवश्चान्यो महावीर्यस्तयोर्देशौ निबोधत ॥ १९७ ॥ कुशस्य कोशला राज्यं पुरी वापि कुश
स्थली । रम्या निवेशिता तेन विन्ध्यपर्वतसानुषु ॥ १९८ ॥ उत्तराकोशले राज्यं लवस्य च महात्मनः । श्रावस्ती लोकविख्याता कुशवंशं
निबोधत ॥ १९९ ॥ कुशस्य पुत्रो धर्मात्मा ह्यतिथिः सुप्रियातिथिः । अतिथेरपि विख्यातो निषधो नाम पार्थिवः ॥ २०० ॥ निषधस्य नलः पुत्रो
नभः पुत्रो नलस्य तु । नभसः पुण्डरीकस्तु क्षेमधन्वा ततः स्मृतः ॥ २०१ ॥ क्षेमधन्वसुतो राजा देवानीकः प्रतापवान् । आसीदहीनगुर्नाम देवानी
कात्मजः प्रभुः ॥ २०२ ॥ अहीनगोस्तु दायादः पारियात्रो महायशाः । दलस्तस्यात्मजश्चापि तस्माज्जज्ञे बलो नृपः ॥ २०३ ॥ औक्थो नाम स
धर्मात्मा बलपुत्रो बभूव ह । वज्रनाभः सुतस्तस्य शङ्खणस्तस्य चात्मजः ॥ २०४ ॥ शंखणस्य सुतो विद्वान् ध्युषिताश्व इति श्रुतः । ध्युषिताश्व
सुतश्चापि राजा विश्वसहः किल ॥ २०५ ॥ हिरण्यनाभः कौशल्यो वसिष्ठस्तत्सुतोऽभवत् । पौत्रस्य जैमिनेः शिष्यः स्मृतः सर्वेषु शर्मसु ॥ २०६ ॥
शतानि संहितानान्तु पञ्च योऽधीतवांस्ततः । तस्मादधिगतो योगो याज्ञवल्क्येन धीमता ॥ २०७ ॥ पुष्यस्तस्य सुतो
विद्वान् ध्रुवसन्धिश्च तत्सुतः । सुदर्शनस्तस्य सुतो अग्निवर्णः सुदर्शनात् ॥ २०८ ॥ अग्निवर्णस्य शीघ्रस्तु शीघ्रकस्य मनुः स्मृतः ।
मनुस्तु योगमास्थाय कलापग्राममास्थितः । एकोनविंशप्रयुगे क्षत्रप्रावर्त्तकः प्रभुः ॥ २०९ ॥ प्रसुश्रुतो मनोः पुत्रः सुसन्धिस्तस्य चात्मजः ।
सुसन्धेश्च तथामर्षः सहस्वान्नाम नामतः ॥ २१० ॥ आसीत्सहस्वतः पुत्रो राजा विश्रुतवानिति । तस्यासीद्विश्रुतवतः पुत्रो राजा बृहद्बलः ॥ २११ ॥
एते इक्ष्वाकुदायादा राजानः प्रायशः स्मृताः । वंशे प्रधाना ये तेऽस्मिन् प्राधान्येन तु कीर्त्तिताः ॥ २१२ ॥ पठन् सम्यगिमां सृष्टिमादित्यस्य विवस्वतः ।
प्रजावानेति सायुज्यं मनोर्वैवस्वतस्य सः ॥ २१३ ॥ श्राद्धदेवस्य देवस्य प्रजानां पुष्टिदस्य च । विपाप्मा विरजाश्चैव आयुष्मान् भवतेऽच्युतः ॥२१४॥
इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते वैवस्वतमनुवंशवर्णनं नाम षडविंशोऽध्यायः ॥ २६ ॥ छ ॥ सूत उवाच ॥ अनुजस्य विकुक्षेस्तु निमेर्वंशं निबोधत ।

योऽसौ निवेशयामास पुरन्देवपुरोपमम् ॥ १ ॥ जयन्तमितिविख्यातं गौतमस्याश्रमाभितः । यस्यान्ववाये यज्ञे वै जनकादृषिसत्तमात् ॥ २ ॥ नेमि नाम सुधर्मात्मा सर्वसत्वनमस्कृतः । आसीत् पुत्रो महाप्राज्ञ इक्ष्वाकोर्भूरितेजसः ॥ ३ ॥ स शापेन वसिष्ठस्य विदेहः समपद्यत । तस्य पुत्रो मिथिर्नाम जनितः पर्वभिस्त्रिभिः ॥ ४ ॥ अरण्यां मथ्यमानायां प्रादुर्भूतो महायशाः । नाम्ना मिथिरिति ख्यातो जननाज्जनकोऽभवत् ॥ ५ ॥ मिथिर्नाम महावीर्यो येनासौ मिथिलाभवत् । राजासौ जनको नाम जनकाच्चाप्युदावसुः ॥ ६ ॥ उदावसोः सुधर्मात्मा जनितो नन्दिवर्द्धनः । नन्दिवर्द्धनतः शूरः सुकेतुर्नाम धार्मिकः ॥ ७ ॥ सुकेतोरपि धर्मात्मा देवरातो महाबलः । देवरातस्य धर्मात्मा बृहदुच्छ इति श्रुतिः ॥ ८ ॥ बृहदुच्छस्य तनयो महावीर्यः प्रतापवान् । महावीर्यस्य धृतिमान् सुधृतिस्तस्य चात्मजः ॥ ९ ॥ सुधृतेरपि धर्मात्मा धृष्टकेतुः परन्तपः । धृष्टकेतुसुतश्चापि हर्यश्वो नाम विश्रुतः ॥ १० ॥ हर्यश्वस्य मरुः पुत्रो मरोः पुत्रः प्रतित्वकः । प्रतित्वकस्य धर्मात्मा राजा कीर्त्तिरथः सुतः ॥ ११ ॥ पुत्रः कीर्त्तिरथस्यापि देवमीढ इति श्रुतः । देवमीढस्य विबुधो विबुधस्य सुतो धृतिः ॥ १२ ॥ महाधृतिसुतो राजा कीर्त्तिराजः प्रतापवान् । कीर्त्तिराजात्मजो विद्वान् महारोमेति विश्रुतः ॥ १३ ॥ महारोम्णस्तु विख्यातः स्वर्णरोमा व्यजायत । स्वर्णरोमात्मजश्चापि ह्रस्वरोमाभवन्नृपः ॥ १४ ॥ ह्रस्वरोमात्मजो विद्वान् सीरध्वज इति श्रुतिः । उद्भिन्ना कृषता येन सीता राज्ञा यशस्विनी । रामस्य महिषी साध्वी सुव्रतातिपतिव्रता ॥ १५ ॥ शांशपायन उवाच ॥ कथं सीता समुत्पन्ना कृष्यमाणा यशस्विनी । किमर्थञ्चाकृषद्राजा क्षेत्रं यस्मिन् बभूव ह ॥ १६ ॥ सूत उवाच ॥ अग्निक्षेत्रे कृष्यमाणे अश्वमेधे महात्मनः । विधिना सुप्रयुक्तेन तस्मात्सा तु समुत्थिता ॥ १७ ॥ सीरध्वजात्तु जातस्तु भानुमान्नाम मैथिलः । भ्राता कुशध्वजस्तस्य स काश्यधिपतिर्नृपः ॥ १८ ॥ तस्य भानुमतः पुत्रः प्रद्युम्नश्च प्रतापवान् । मुनिस्तस्य सुतश्चापि तस्मादूर्जवहः स्मृतः ॥ १९ ॥ ऊर्जवहात् सुतद्वाजः शकुनिस्तस्य चात्मजः । स्वागतः शकुनेः पुत्रः सुवर्चास्तत्सुतः स्मृतः ॥ २० ॥ श्रुतो यस्तस्य दायादः सुश्रुतस्तस्य चात्मजः । सुश्रुतस्य जयः पुत्रो जयस्य विजयः सुतः ॥ २१ ॥ विजयस्य ऋतः पुत्र ऋतस्य सुनयः स्मृतः । सुनयाद्वीतहव्यस्तु वीतहव्यात्मजो धृतिः ॥ २२ ॥ धृतेस्तु बहुलाश्वोऽभूद्बहुलाश्वसुतः कृतिः । तस्मिन् सन्तिष्ठते वंशो जनकानां महात्मनाम् । इत्येते मैथिलाः प्रोक्ताः सोमस्यापि निबोधत ॥ २३ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते वैवस्वतमनुवंशकीर्त्तनं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥ सूत उवाच ॥ छ ॥ पिता सोमस्य वै विप्रा जज्ञेऽत्रिर्भगवानृषिः । सोऽतितस्थौ सर्वलोकान्भगवान्स्वेन तेजसा ॥ १ ॥ कर्मणा मनसा वाचा शुभान्येव समाचरन् । काष्ठकुड्यशिलाभूत ऊर्द्ध्वबाहुर्महाद्युतिः ॥ २ ॥

सुदुश्चरं नाम तपो येन तप्तं महत्पुरा । त्रीणि वर्षसहस्राणि दिव्यानीति हि नः श्रुतम् ॥ ३ ॥ तस्योर्द्ध्वरेतसस्तत्र स्थितस्यानिमिषस्पृहम् । सोमत्वन्तनुरापेदे महाबुद्धिः स वै द्विजः ॥ ४ ॥ ऊर्द्ध्वमाचक्रमे तस्य सोमत्वं भावितात्मनः । सोमः सुस्राव नेत्राभ्यां दश वा द्योतयन् दिशः ॥ ५ ॥ तं गर्भं विधिनादिष्टा दश देव्यो दधुस्तदा । समेत्य धारयामासुर्न च ताः समशक्नुवन् ॥ ६ ॥ स ताभ्यः सहसैवाथ दिग्भ्यो गर्भः प्रभान्वितः । यथावभासयँल्लोकाञ्छीतांशुः सर्वभावनः ॥ ७ ॥ यदा न धारणे शक्तास्तस्य गर्भस्य ताः स्त्रियः । ततः स ताभिः शीतांशुर्निपपात वसुन्धराम् ॥ ८ ॥ पतन्तं सोममालोक्य ब्रह्मा लोकपितामहः । रथमारोपयामास लोकानां हितकाम्यया ॥ ९ ॥ स हि देवमयो विप्रा धर्म्मार्थी सत्यसङ्गरः । युक्तो वाजिसहस्रेण सितेनेति हि नः श्रुतम् ॥ १० ॥ तस्मिन्निपतिते देवाः पुत्रेऽत्रेः परमात्मनि । तुष्टुवुर्ब्रह्मणः पुत्राः मानसाः सप्त विश्रुताः ॥ ११ ॥ तत्रैवाङ्गिरसस्तस्य भृगोश्चैवात्मजस्तथा । ऋग्भिर्यजुर्भिर्बहुभिरथर्वाङ्गिरसैरपि ॥ १२ ॥ ततः संस्तूयमानस्य तेजः सोमस्य भास्वतः । आप्यायमानं लोकांस्त्रीन् भावयामास सर्व्वशः ॥ १३ ॥ समेन रथमुख्येन सागरान्तां वसुन्धराम् । त्रिःसप्तकृत्वो विपुल श्चकाराभिप्रदक्षिणम् ॥ १४ ॥ तस्य यच्चापि तत्तेजः पृथिवीमन्वपद्यत । ओषध्यस्ताः समुद्भूतास्तेजसा संज्वलन्त्युत ॥ १५ ॥ ताभिर्धार्यत्ययं लोकान् प्रजाश्चापि चतुर्विधाः । पोष्टा हि भगवान् सोमो जगतो हि द्विजोत्तमाः ॥ १६ ॥ स लब्धतेजास्तपसा संस्तवैस्तैश्च कर्म्मभिः । तपस्तेपे महाभागः पद्मानां दशतीर्दश ॥ १७ ॥ हिरण्यवर्णा या देव्यो धारयन्त्यात्मना जगत् । विभुस्तासाम्भवेत्सोमः प्रख्यातः स्वेन कर्म्मणा ॥ १८ ॥ ततस्तस्मै ददौ राज्यं ब्रह्मा ब्रह्मविदां वरः । बीजौषधिषु विप्राणामपाञ्च द्विजसत्तमाः ॥ १९ ॥ सोऽभिषिक्तो महातेजा महाराज्येन राजराट् । लोकानां भावयामास स्वभावात्तपतां वरः ॥ २० ॥ सप्तविंशतिरिन्दोस्तु दाक्षायण्यो महाव्रताः । ददौ प्राचेतसो दक्षो नक्षत्राणीति या विदुः ॥ २१ ॥ स तत्प्राप्य महद्राज्यं सोमः सोमवतां प्रभुः । समाजह्रे राजसूयं सहस्रशतदक्षिणम् ॥ २२ ॥ हिरण्यगर्भश्चोद्गाता ब्रह्मा ब्रह्मत्वमेयिवान् । सदस्यस्तत्र भगवान् हरिर्नारायणः प्रभुः । सनत्कुमारप्रमुखैराद्यैर्ब्रह्मर्षिभिर्वृतः ॥ २३ ॥ दक्षिणामददत्सोमस्त्रींल्लोकानिति नः श्रुतम् । तेभ्यो ब्रह्मर्षिमुख्येभ्यः सदस्येभ्यश्च वै द्विजाः ॥ २४ ॥ तं सिनी च, कुहूश्चैव वपुः पुष्टिः प्रभा वसुः । कीर्त्तिर्धृतिश्च लक्ष्मीश्च नव देव्यः सिषेविरे ॥ २५ ॥ प्राप्यावभृथमव्यग्रः सर्व्वदेवर्षिपूजितः । अतिराजातिराजेन्द्रो दशधातापयद्दिशः ॥ २६ ॥ तदा तत् प्राप्य दुष्प्रापमैश्वर्यमृषिसंस्तुतम् । स विभ्रममतिर्विप्रा विनये विनयो हतः ॥ २७ ॥ बृहस्पतेः स वै भार्यान्तारां नाम यशस्विनीम् । जहार सहसा सर्व्वानवमत्याङ्गिरःसुतान् ॥ २८ ॥ स याच्यमानो देवैश्च

तथा देवर्षिभिश्च ह । नैव व्यसर्जयत्तारां तस्मश्याङ्गिरसे तदा ॥ २९ ॥ उशनास्तस्य जग्राह पार्ष्णिमङ्गिरसो द्विजाः । स हि शिष्यो महातेजाः
पितुः पूर्वं बृहस्पतेः ॥ ३० ॥ तेन स्नेहेन भगवान् रुद्रस्तस्य बृहस्पतेः । पार्ष्णिग्राहोऽभवद्देवः प्रगृह्याजगवन्धनुः ॥३१॥ तेन ब्रह्मर्षिमुख्येभ्यः परमास्त्रं
महात्मना । उद्दिश्य देवानुत्सृष्टं येनैषां नाशितं यशः ॥३२॥ तत्र तद्युद्धमभवत् प्रत्यक्षन्तारकामयम् । देवानां दानवानाञ्च लोकक्षयकरं महत् ॥३३॥
तत्र शिष्टास्त्रयो देवास्तुषिताश्चैव ये स्मृताः । ब्रह्माणं शरणं जग्मुरादिदेवं पितामहम् ॥ ३४ ॥ ततो निवार्य्योशनसं रुद्रं ज्येष्ठञ्च शङ्करम् । ददावा
ङ्गिरसे तारां स्वयमेव पितामहः ॥ ३५ ॥ अन्तर्वत्नीं च तां दृष्ट्वा तारान्ताराधिपाननाम् । गर्भमुत्सृजसे न त्वं विप्रः प्राह बृहस्पतिः ॥ ३६ ॥ मदीयायां
तनौ योनौ गर्भो धार्य्यः कथञ्चन । अथो नावसृजत्तन्तु कुमारं दस्युहन्तमम् ॥ ३७ ॥ ईषिकास्तम्बमासाद्य ज्वलन्तमिव पावकम् । जातमात्रोऽथ
भगवान् देवानामाक्षिपद्वपुः ॥ ३८ ॥ ततः संशयमापन्नास्तारामकथयन् सुराः । सत्यं ब्रूहि सुतः कस्य सोमस्याथ बृहस्पतेः ॥ ३९ ॥ ह्रीयमाणा
यदा देवान्नाह सा साध्वसाधु वा । तदा तां शप्तुमारब्धः कुमारो दस्युहन्तमः ॥ ४० ॥ सन्निवार्य्य तदा ब्रह्मा तारां चन्द्रस्य संशयः । यदत्र तथ्यन्तद्ब्रूहि
तारे कस्य सुतस्त्वयम् ॥ ४१ ॥ सा प्राञ्जलिरुवाचेदं ब्रह्माणं वरदं प्रभुम् । सोमस्येति महात्मानं कुमारन्दस्युहन्तमम् ॥ ४२ ॥ ततः स तमुपाघ्राय
सोमो दाता प्रजापतिः । बुध इत्यकरोन्नाम तस्य पुत्रस्य धीमतः ॥४३॥ प्रतिपूर्व्वञ्च गमने समभ्युत्तिष्ठते बुधैः । उत्पादयामास तदा पुत्रं वै राजपुत्रिका
॥४४॥ तस्य पुत्रो महातेजा बभूवैलः पुरूरवाः । उर्वश्यां जज्ञिरे तस्य पुत्राः षट् सुमहौजसः ॥४५॥ प्रसह्य धर्षितस्तत्र विवशो राजयक्ष्मणा । ततो यक्ष्मा
भिभूतस्तु सोमः प्रक्षीणमण्डलः । जगाम शरणायाथ पितरं सोऽत्रिमेव तु ॥४६॥ तस्य तत्पापशमनं चकारात्रिर्महायशाः । स राजयक्ष्मणा मुक्तः श्रिया
जज्वाल सर्व्वशः ॥ ४७ ॥ एतत्सोमस्य वै जन्म कीर्त्तितं द्विजसत्तमाः । वंशन्तस्य द्विजश्रेष्ठाः कीर्त्यमानं निबोधत ॥ ४८ ॥ धन्यमारोग्यमायुष्यं पुण्यं
कल्मषशोधनम् । सोमस्य जन्म श्रुत्वैव सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ४९ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते सोमोत्पत्तिर्नामाष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥ ७ ॥
सूत उवाच ॥ सोमस्य तु बुधः पुत्रो बुधस्य तु पुरूरवाः । तेजस्वी दानशीलश्च यज्वा विपुलदक्षिणः ॥ १ ॥ ब्रह्मवादी पराक्रान्तः शत्रुभिर्युधि
दुर्जयः । आहर्त्ता चाग्निहोत्रस्य यज्वनाञ्च ददौ महीम् ॥ २ ॥ सत्यवाक् कर्म्मबुद्धिश्च कान्तः संवृतमैथुनः । अतीव पुत्रो लोकेषु रूपेणाप्रतिमोऽभवत्
॥ ३ ॥ तं ब्रह्मवादिनं दान्तं धर्मज्ञं सत्यवादिनम् । उर्वशी वरयामास हित्वा मानं यशस्विनी ॥ ४ ॥ तया सहावसद्राजा दशवर्षाणि चाष्ट च ।
सप्त षट् सप्त चाष्टौ च दश चाष्टौ च वीर्यवान् ॥ ५ ॥ वने चैत्ररथे रम्ये तथा मन्दाकिनीतटे । अलकायां विशालायां नन्दने च वनोत्तमे ॥ ६ ॥

गन्धमादनपादेषु मेरुशृङ्गे नगोत्तमे । उत्तरांश्च कुरून् प्राप्य कलापग्राममेव च ॥ ७ ॥ एतेषु वनमुख्येषु सुरैराचरितेषु च । उर्वश्या सहितो राजा
रेमे परमया मुदा ॥ ८ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ गन्धर्वा चोर्वशी देवी राजानं मानुषं कथम् । देवानुत्सृज्य सम्प्राप्ता तन्नो ब्रूहि बहुश्रुत ॥ ९ ॥
सूत उवाच ॥ ब्रह्मशापाभिभूता सा मानुषं समुपस्थिता । ऐलं तु तं वरारोहा समयेन व्यवस्थिता ॥ १० ॥ आत्मनः शापमोक्षार्थं नियमं
सा चकार तु । अनग्नदर्शनञ्चैव अकामात् सह मैथुनम् ॥ ११ ॥ द्वौ मेषौ शयनाभ्याशे स तावद्व्यवतिष्ठते । घृतमात्रं तथाहारः कालमेकन्तु पार्थिव
॥ १२ ॥ यद्येष समयो राजन् यावत्कालश्च ते दृढम् । तावत्कालन्तु वत्स्यामि एष नः समयः कृतः ॥ १३ ॥ तस्यास्तं समयं सर्वं स राजा पर्यपाल
यत् । एवं सा चावसत् तस्मिन् पुरूरवसि भामिनी ॥ १४ ॥ वर्षाण्यथ चतुःषष्टिं तद्भक्त्या शापमोहिता । उर्वशी मानुषं प्राप्ता गन्धर्वा
श्चिन्तयान्विताः ॥ १५ ॥ गन्धर्वा ऊचुः ॥ चिन्तयध्वं महाभागा यथा सा तु वराङ्गना । आगच्छेत्तु पुनर्देवानुर्वशी स्वर्गभूषणा
॥ १६ ॥ ततो विश्वावसुर्नाम तत्राह वदतां वरः । तया तु समयस्तत्र क्रियमाणो मतोऽनघः ॥ १७ ॥ समयव्युत्क्रमात् सा वै राजानं
त्यक्ष्यते यथा । तदहं वच्मि वः सर्वं यथा त्यक्ष्यति सा नृपम् ॥ १८ ॥ सहसा योगमेष्यामि युष्माकं कार्यसिद्धये । एवमुक्त्वा
गतस्तत्र प्रतिष्ठानं महायशाः ॥ १९ ॥ स निशायामथागम्य मेषमेकं जहार वै । मातृवद्वर्त्तते सा तु मेषयोश्चारुहासिनी ॥ २० ॥
गन्धर्वागमनं ज्ञात्वा शयनस्था यशस्विनी । राजानमब्रवीत्सा तु पुत्रो मे ह्रियतेति वै ॥ २१ ॥ एवमुक्तो विनिश्चित्य नग्नस्तिष्ठति वै नृपः । नग्नं
द्रक्ष्यति मां देवी समयो वितथो भवेत् ॥ २२ ॥ ततो भूयस्तु गन्धर्वा द्वितीयं मेषमाददुः । द्वितीयेऽपहृते मेषे ऐलं देवी तमब्रवीत् ॥ २३ ॥
पुत्रौ मम हृतौ राजन्ननाथाया इव प्रभो । एवमुक्तस्तदोत्थाय नग्नो राजा प्रधावितः ॥ २४ ॥ मेषाभ्यां पदवीं राजन् गन्धर्वैर्व्युत्थितामथ । उत्पा
दिता तु महती माया तद्भवनं महत् ॥ २५ ॥ प्रकाशितन्तु सहसा ततो नग्नमवेक्ष्य सा । नग्नं दृष्ट्वा तिरोऽभूत्सा अप्सरा कामरूपिणी ॥ २६ ॥
तिरोभूतान्तु तां ज्ञात्वा गन्धर्वास्तत्र तावुभौ । मेषौ त्यक्त्वा च ते सर्वे तत्रैवान्तर्हिताभवन् ॥ २७ ॥ उत्सृष्टावुरणौ दृष्ट्वा राजा गृह्यागतः प्रभुः ।
अपश्यंस्तां तु वै राजा विललाप सुदुःखितः ॥ २८ ॥ चचार पृथिवीं चैव मार्गमाणस्ततस्ततः । अथापश्यच्च तां राजा कुरुक्षेत्रे महाबलः ॥ २९ ॥
प्लक्षतीर्थे पुष्करिण्यां विगाढेनाम्बुनाप्लुताम् । क्रीडन्तीमप्सरोभिश्च पञ्चभिः सह शोभनाम् ॥ ३० ॥ अपश्यत्सा ततः सुभ्रू राजानमविदूरतः ।
उर्वशी ताः सखीः प्राह अयं स पुरुषोत्तमः ॥ ३१ ॥ यस्मिन्नहमवात्सं हि दर्शयामास तं नृपम् । तत आविर्बभूवुस्ताः पञ्चचूडाप्सरास्तु ताः ॥ ३२ ॥

दृष्ट्वा तु राजा तां प्रीतः प्रलापान् कुरुते बहून्। आयाहि तिष्ठ मनसा घोरे वचसि तिष्ठ हे॥ ३३॥ एवमादीनि सूक्ष्माणि परस्परमभाषत।
उर्व्वशी त्वब्रवीच्चैलं सगर्भाहं त्वया प्रभो॥ ३४॥ संवत्सरात् कुमारस्ते भविता नव संशयः। निशामेकान्तु वै राजा ह्यवसत्तु तया सह॥ ३५॥
सम्प्रहृष्टो जगामाथ स्वपुरन्तु महायशाः। गते संवत्सरे राजा उर्व्वशीं पुनरागमत्॥ ३६॥ उषित्वा तु तया सार्द्धमेकरात्रं महामनाः। कामार्त्तश्चा
ब्रवीद्दीनो भव नित्यं ममेति वै॥ ३७॥ उर्व्वश्यथाब्रवीच्चैलं गन्धर्वास्ते वरं ददुः। तं वृणीष्व महाराज ब्रूहि चैतांस्त्वमेव हि॥ ३८॥ वृणे
नित्यं हि सालोक्यं गन्धर्वाणां महात्मनाम्। तथेत्युक्त्वा वरं वव्रे गन्धर्वांश्च तथास्त्विति॥ ३९॥ स्थालीमग्नेः पूरयित्वा गन्धर्व्वाश्च तमब्रुवन्।
अनेन इष्ट्वा लोकन्तं प्राप्स्यसि त्वं नराधिप॥ ४०॥ तमादाय कुमारन्तु नगरायोपचक्रमे। निःक्षिप्य तमरण्याञ्च स पुत्रन्तु गृहं ययौ॥ ४१॥ पुनरा
दाय दृश्याग्निमश्वत्थं तत्र दृष्टवान्। समीपतस्तु तं दृष्ट्वा ह्यश्वत्थं तत्र विस्मितः॥ ४२॥ गन्धर्व्वेभ्यस्तथाख्यातुमग्निना गां गतस्तु सः। श्रुत्वा
तमर्थमखिलमरणिं तु समादिशत्॥ ४३॥ अश्वत्थादरणिं कृत्वा मथित्वाग्निं यथाविधि। तेनेष्ट्वा तु सलोकं नः प्राप्स्यसि त्वं नराधिप। मथित्वाग्निं
त्रिधा कृत्वा ह्ययजत्स नराधिपः॥ ४४॥ इष्ट्वा यज्ञैर्बहुविधैर्गतस्तेषां सलोकताम्। वासाय च स गन्धर्व्वैस्त्रेतायां स महारथः। एकोऽग्निः पूर्वमासीद्वै ऐलस्त्री
स्तानकल्पयत्॥ ४५॥ एवंप्रभावो राजासीदैलस्तु द्विजसत्तमाः। देशे पुण्यतमे चैव महर्षिभिरलंकृते॥ ४६॥ राज्यं स कारयामास प्रयागे पृथिवी
पतिः। उत्तरे यामुने तीरे प्रतिष्ठाने महायशाः॥ ४७॥ तस्य पुत्रा बभूवुर्हि षडिन्द्रोपमतेजसः। गन्धर्व्वलोके विदिता आयुर्द्धीमानमावसुः॥ ४८॥
विश्वायुश्च शतायुश्च गतायुश्चोर्वशीसुताः। अमावसोस्तु वै जातो भीमो राजाथ विश्वजित्॥ ४९॥ श्रीमान् भीमस्य दायादो राजासीत्काञ्चनप्रभः।
विद्वांस्तु काञ्चनस्यापि सुहोत्रोऽभून्महाबलः॥ ५०॥ सुहोत्रस्याभवज्जह्नुः केशिकागर्भसम्भवः। प्रतिगत्य ततो गङ्गा वितते यज्ञकर्म्मणि॥ ५१॥
प्लावयामास तं देशं भाविनोऽर्थस्य दर्शनात्। गङ्गया प्लावितं दृष्ट्वा यज्ञवाटं समन्ततः॥ ५२॥ सौहोत्रिर्वरदः क्रुद्धो गङ्गां संरक्तलोचनः। अस्य गङ्गे
ऽवलेपस्य सद्यः फलमवाप्नुहि॥ ५३॥ एतत्ते विफलं सर्व्वं पीतमम्भः करोम्यहम्। राजर्षिणा ततः पीतां गङ्गां दृष्ट्वा सुरर्षयः॥ ५४॥ उपनिन्यु
र्महाभागा दुहितृत्वेन जाह्नवीम्। यौवनाश्वस्य पौत्रीन्तु कावेरीञ्जह्नुरावहत्॥ ५५॥ युवनाश्वस्य शापेन गङ्गा येन विनिर्ममे। कावेरीं सरितां
श्रेष्ठां जह्नुभार्य्यामनिन्दिताम्॥ ५६॥ जह्नुश्च दयितं पुत्रं सुहोत्रं नाम धार्मिकम्। कावेर्य्यां जनयामास अजकस्तस्य चात्मजः॥ ५७॥ अज
कस्य तु दायादो बलाकाश्वो महायशाः। बभूवुश्च गयः शीलः कुशस्तस्यात्मजः स्मृतः॥ ५८॥ कुशपुत्रा बभूवुश्च चत्वारो वेदवर्चसः।

कुशाश्वः कुशनाभश्च अमूर्त्तारयशोवसुः ॥ ५९ ॥ कुशस्तम्बस्तपस्तेपे पुत्रार्थी राजसत्तमः । पूर्णे वर्षसहस्रे वै शतक्रतुमपश्यत ॥ ६० ॥ तमुग्रतपसं दृष्ट्वा सहस्राक्षः पुरन्दरः । समर्थः पुत्रजनने स्वयमेवास्य शाश्वतः ॥ ६१ ॥ पुत्रत्वं कल्पयामास स्वयमेव पुरन्दरः । गाधिर्नामाभवत्पुत्रः कौशिकः पाकशासनः ॥ ६२ ॥ पौरुकुत्साभवद्भार्या गाधिस्तस्यामजायत । पूर्व्वं कन्यां महाभागां नाम्ना सत्यवतीं शुभाम् । तां गाधि-पुत्रः काव्याय ऋचीकाय ददौ प्रभुः ॥ ६३ ॥ तस्यां पुत्रस्तु वै भर्त्ता भार्गवो भृगुनन्दनः । पुत्रार्थे साधयामास चरुं गाधेस्तथैव च ॥ ६४ ॥ तथा चाहूय सुधृतिर्ऋचीको भार्गवस्तदा । उपयोज्यश्चरुरयं त्वया मात्रा च ते शुभे ॥ ६५ ॥ तस्यां जनिष्यते पुत्रो दीप्तिमान् क्षत्रियर्षभः । अजेयः क्षात्रियैर्युद्धे क्षत्रियर्षभसूदनः ॥ ६६ ॥ तवापि पुत्रं कल्याणि धृतिमन्तं तपोधनम् । शमात्मकं द्विजश्रेष्ठं चरुरेष विधास्यति ॥ ६७ ॥ एवमुक्त्वा तु तां भार्य्यामृचीको भृगुनन्दनः । तपस्याभिरतो नित्यमरण्यं प्रविवेश ह ॥ ६८ ॥ गाधिः सदारस्तु तदा ऋचीकाश्रममभ्यगात् । तीर्थयात्राप्रसङ्गेन सुतां द्रष्टुं नरेश्वरः ॥ ६९ ॥ चरुद्वयं गृहीत्वा तु ऋषेः सत्यवती सदा । भर्त्तुर्वचनमव्यग्रा हृष्टा मात्रे न्यवेदयत् ॥ ७० ॥ माता तु तस्यै दैवेन दुहित्रे स्वं चरुं ददौ । तस्याश्चरुमथाज्ञानादात्मनः सा चकार ह ॥ ७१ ॥ अथ सत्यवती गर्भं क्षत्रियान्तकरं शुभम् । धारयामास दीप्तेन वपुषा घोरदर्शना ॥ ७२ ॥ तमृचीकस्ततो दृष्ट्वा योगेनाप्यनुमृश्य च । तदाब्रवीद्द्विजश्रेष्ठः स्वां भार्य्यां वरवर्णिनीम् ॥ ७३ ॥ मातुः सिद्ध्यति ते भद्रे चरुव्यत्यासहेतुना । जनिष्यति हि पुत्रस्ते क्रूरकर्मातिदारुणः ॥ ७४ ॥ माता जनिष्यते वापि तथाभूतं तपोधनम् । विश्वं हि ब्रह्म तपसा मया तत्र समर्पितम् ॥ ७५ ॥ एवमुक्ता महाभागा भर्त्रा सत्यवती तदा । प्रसादयामास पतिं सुतो मे नेदृशो भवेत् । ब्राह्मणापसदस्त्वन्य इत्युक्तो मुनिरब्रवीत् ॥ ७६ ॥ नैष सङ्कल्पितः कामो मया भद्रे तथा त्वया । उग्रकर्मा भवेत् पुत्रः पितुर्मातुश्च कारणात् ॥ ७७ ॥ पुनः सत्यवती वाक्यमेवमुक्ताब्रवीदिदम् । इच्छँल्लोकानपि मुने सृजेथाः किं पुनः सुतम् ॥ ७८ ॥ शमात्मकमृजुं भर्त्तः पुत्रं मे दातुमर्हसि । काममेवंविधः पुत्रो मम स्यात्तु वद प्रभो ॥ ७९ ॥ मय्यन्यथा न शक्यं वै कर्तुमेव द्विजोत्तम । ततः प्रसादमकरोत् स तस्यास्तपसो बलात् ॥ ८० ॥ पुत्रे नास्ति विशेषो मे पौत्रे वा वरवर्णिनि । त्वया यथोक्तं वचनं तथा भद्रे भविष्यति ॥ ८१ ॥ तस्मात् सत्यवती पुत्रं जनयामास भार्गवम् । तपस्याभिरतन्दान्तं जमदग्निं शमात्मकम् ॥ ८२ ॥ भृगोश्चरुविपर्यासे रौद्रवैष्णवयोः पुरा । यमनाद्वैष्णवस्यांशेर्जमदग्निरजायत ॥८३॥ विश्वामित्रं तु दायादं गाधिः कुशिकनन्दनः । प्राप्य ब्रह्मर्षिसहितो(सविता) जगाम ब्रह्मणा वृतः ॥ ८४ ॥ सा हि सत्यवती पुण्या सत्यव्रतपरायणा । कौशिकीति समाख्याता प्रवृत्तेयं महानदी ॥ ८५ ॥

परिस्रुता महाभागा कौशिकी सरितां वरा । इक्ष्वाकुवंशे त्वभवत्सुवेणुर्नाम पार्थिवः ॥ ८६ ॥ तस्य कन्या महाभागा कामली नाम रेणुका । रेणु
कायान्तु कामल्यां तपोधृतिसमान्वितः । आर्चीको जनयामास जमदग्निः सुदारुणम् ॥ ८७ ॥ सर्वविद्यान्तगं श्रेष्ठं धनुर्वेदस्य पारगम् । रामं क्षत्रिय
हन्तारं प्रदीप्तमिव पावकम् ॥ ८८ ॥ और्व्वस्यैवमृचीकस्य सत्यवत्यां महामनाः । जमदग्निस्ततो वीर्य्याज्जज्ञे ब्रह्मविदां वरः । मध्यमश्च शुनःशेफः
शुनःपुच्छः कनिष्ठकः ॥ ८९ ॥ विश्वामित्रस्तु धर्मात्मा नाम्ना विश्वरथः स्मृतः । जज्ञे भृगुप्रसादेन कौशिकाद्वंशवर्द्धनः ॥९०॥ विश्वामित्रस्य पुत्रस्तु
शुनःशेफोऽभवन्मुनिः । हरिश्चन्द्रस्य यज्ञे तु पशुत्वे नियुतः स वै । देवैर्दत्तः स वै यस्माद्देवरातस्ततोऽभवत् ॥ ९१ ॥ विश्वामित्रस्य पुत्राणां शुनः-
शेफोऽग्रजः स्मृतः । मधुच्छन्दो नयश्चैव कृतदेवौ ध्रुवाष्टकौ ॥ ९२॥ कच्छपः पूरणश्चैव विश्वामित्रसुतास्तु वै । तेषां गोत्राणि बहुधा कौशिकानां महा
त्मनाम् ॥ ९३ ॥ पार्थिवा देवरातश्च याज्ञवल्क्या समर्पणाः । उदुम्बरा उदुम्लानास्तारका यममुञ्चताः ॥ ९४ ॥ लोहिण्यो रेणवश्चैव तथा कारीषवः
स्मृताः । बभ्रवः पाणिनश्चैव ध्यानजप्यास्तथैव च ॥९५॥ शालावत्या हिरण्याक्षाः स्यङ्कृता गालवाः स्मृताः । देवला यामदूताश्च शालङ्कायनबाष्क
लाः ॥ ९६ ॥ ददाति बादराश्चान्ये विश्वामित्रस्य धीमतः । ऋष्यन्तरविवाह्यास्ते बहवः कौशिकाः स्मृताः ॥ ९७ ॥ कौशिकासोश्रुमाश्चैव तथान्ये
सैधवायनाः । पौरोरवस्य पुण्यस्य ब्रह्मर्षेः कौशिकस्य तु ॥ ९८ ॥ दृषद्वतीसुतश्चापि विश्वामित्रात्तथाष्टकः । अष्टकस्य सुतो यो हि प्रोक्तो जह्नुगणो
मया ॥ ९९ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ किं लक्षणेन धर्मेण तपसेह श्रुतेन वा । ब्राह्मण्यं समनुप्राप्तं विश्वामित्रादिभिर्नृपैः ॥ १०० ॥ येन येनाभिधा
नेन ब्राह्मण्यं क्षत्रिया गताः । विशेषं ज्ञातुमिच्छामि तपसा दानतस्तथा ॥ १०१ ॥ एवमुक्तस्ततो वाक्यमब्रवीदिदमर्थवत् । अन्यायोपगतैर्द्रव्यैराहृत्य
यजने धिया । धर्माभिकांक्षी यजते न धर्मफलमश्नुते ॥ १०२ ॥ धर्म्मं चैतं समाख्याय पापात्मा पुरुषाधमः । ददाति दानं विप्रेभ्यो लोकानां
दम्भकारणात् ॥ १०३ ॥ जपं कृत्वा तथा तीव्रं धनलोभान्निरङ्कुशः । रागमोहान्वितो ह्यन्ते पावनार्थं ददाति यः ॥ १०४ ॥ तेन दत्तानि दानानि
अफलानि भवन्त्युत । तस्य धर्म्मप्रवृत्तस्य हिंसकस्य दुरात्मनः ॥ १०५ ॥ एवं लब्ध्वा धनं मोहाद्ददतो यजतश्च ह । सक्लिष्टकर्मणो दानं न तिष्ठति
दुरात्मनः ॥ १०६ ॥ न्यायागतानां द्रव्याणां तीर्थे सम्प्रतिपादनम् । कामाननभिसन्धाय यजते च ददाति च ॥ १०७ ॥ स दानफलमाप्नोति
तच्च दानं सुखोदयम् । दानेन भोगानाप्नोति स्वर्गं सत्येन गच्छति ॥ १०८ ॥ तपसा तु सुतप्तेन लोकान् विष्टभ्य तिष्ठति । विष्टभ्य स तु तेजस्वी
लोकेष्वानन्त्यमश्नुते ॥ १०९ ॥ दानाच्छ्रेयांस्तथा यज्ञो यज्ञाच्छ्रेयस्तथा तपः । संन्यासस्तपसः श्रेयांस्तस्माज्ज्ञानं गुरुः स्मृतम् ॥ ११० ॥ श्रूयन्ते

हि तपःसिद्धाः क्षात्रोपेता द्विजातयः। विश्वामित्रो नरपतिर्मान्धाता संकृतिः कपिः ॥ १११ ॥ कपेश्च पुरुकुत्सश्च सत्यश्चानृहवानृथुः आर्ष्टिषेणोऽजमीढश्च भागान्योन्यस्तथैव च ॥ ११२ ॥ कक्षीवश्चैव शिजयस्तथान्ये च महारथाः। रथीतरश्च रुन्दश्च विष्णुवृद्धादयो नृपाः ॥ ११३ ॥ क्षात्रोपेताः स्मृता ह्येते तपसा ऋषिताङ्गताः। एते राजर्षयः सर्व्वे सिद्धिं सुमहतीङ्गताः। अत ऊर्द्धं प्रवक्ष्यामि अयोर्वंशं महात्मनः ॥ ११४ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते चन्द्रवंशकीर्तनं नामोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ २९ ॥ छ ॥ सूत उवाच ॥ एते पुत्रा महात्मानः पञ्चैवासन् महाबलाः। स्वर्भानुतनया विप्राः प्रभायां जज्ञिरे नृपाः ॥ १ ॥ नहुषः प्रथमस्तेषां पुत्रधर्म्मा ततः स्मृतः। धर्म्मवृद्धात्मजश्चैव सुतहोत्रो महायशाः ॥ २ ॥ सुतहोत्रस्य दायादास्त्रयः परमधार्म्मिकाः। काशः शलश्च द्वावेतौ तथा गृत्समदः प्रभुः ॥ ३ ॥ पुत्रो गृत्समदस्यापि शुनको यस्य शौनकः। ब्राह्मणाः क्षत्रियाश्चैव वैश्याः शूद्रास्तथैव च ॥ ४ ॥ एतस्य वंशे सम्भूता विचित्रैः कर्म्मभिर्द्विजाः। शलात्मजो ह्यार्ष्टिषेणश्चरन्तस्तस्य चात्मजः ॥ ५ ॥ शौनकाश्चार्ष्टिषेणाश्च क्षात्रोपेता द्विजातयः। काशस्य काशयो राष्टः पुत्रो दीर्घतपास्तथा ॥ ६ ॥ धर्म्मश्च दीर्घतपसो विद्वान् धन्वन्तरिस्ततः। तपसा सुमहातेजा जातो वृद्धस्य धीमतः। अथैनमृषयः प्रोचुः सूतं वाक्यमिमं पुनः ॥ ७ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ कथं धन्वन्तरिर्देवो मानुषेष्विह जज्ञिवान्। एतद्वेदितुमिच्छामस्ततो ब्रूहि प्रियं तथा ॥ ८ ॥ सूत उवाच ॥ धन्वन्तरेः सम्भवोऽयं श्रूयतामिह वै द्विजाः। स सम्भूतः समुद्रान्ते मथ्यमानेऽमृते पुरा ॥ ९ ॥ उत्पन्नः सकलात् पूर्व्वं सर्व्वतश्च श्रियावृतः। सर्व्वसंसिद्धकार्यं तं दृष्ट्वा विष्टम्भितः स्थितः। अजस्त्वमिति होवाच तस्मादजस्तु सः स्मृतः ॥ १० ॥ अजः प्रोवाच विष्णुं तं तनयोऽस्मि तव प्रभो। विधत्स्व भागं स्थानञ्च मम लोके सुरोत्तम ॥ ११ ॥ एवमुक्तः स दृष्ट्वा तु तथा प्रोवाच स प्रभुः। कृतो यज्ञविभागस्तु यज्ञियैर्हि सुरैस्तथा ॥ १२ ॥ वेदेषु विधियुक्तञ्च विधिहोत्रं महर्षिभिः। न शक्यमिह होमो वै तुल्यं कर्त्तुं कदाचन ॥ १३ ॥ अर्वाक्सुतोऽसि हे देव नाममन्त्रोऽसि वै प्रभो। द्वितीयायान्तु सम्भूत्यां लोके ख्यातिङ्गमिष्यसि ॥ १४ ॥ अणिमादियुता सिद्धिर्गर्भस्थस्य भविष्यति। तेनैव च शरीरेण देवत्वं प्राप्स्यसि प्रभो। चारुमन्त्रैर्घृतैर्गन्धैर्यक्ष्यन्ति त्वां द्विजातयः ॥ १५ ॥ अथ च त्वं पुनश्चैव आयुर्वेदं विधास्यसि। अवश्यम्भावी ह्यर्थोऽयं प्राग्दिष्टस्त्वब्जयोनिना ॥ १६ ॥ द्वितीयं द्वापरं प्राप्य भविता त्वं न संशयः। तस्मात् तस्मै वरं दत्त्वा विष्णुरन्तर्दधे ततः ॥ १७ ॥ द्वितीये द्वापरे प्राप्ते सौनहोत्रः स काशिराट्। पुत्रकामस्तपस्तेपे नृपो दीर्घतपास्तथा ॥ १८ ॥ अजं देवन्तु पुत्रार्थे ह्याराधयिषुर्नृपः। वरेण च्छन्दयामास प्रीतो धन्वन्तरिर्नृपम् ॥ १९ ॥ नृप उवाच ॥

भगवन् यदि तुष्टस्त्वं पुत्रो मे धृतिमान् भव । तथेति समनुज्ञाय तत्रैवान्तरधीयत ॥ २० ॥ तस्य गेहे समुत्पन्नो देवो धन्वन्तरिस्तदा । काशिराजो
महाराजः सर्व्वरोगप्रणाशनः ॥ २१ ॥ आयुर्वेदं भरद्वाजश्चकार सभिषक्क्रियम् । तमष्टधा पुनर्व्यस्य शिष्येभ्यः प्रत्यपादयत् ॥ २२ ॥ धन्वन्तरिसुत
श्चापि केतुमानिति विश्रुतः । अथ केतुमतः पुत्रो विभो भीमरथो नृपः । दिवोदास इति ख्यातो वाराणस्यधिपोऽभवत् ॥२३॥ एतस्मिन्नेव काले तु पुरीं
वाराणसीं पुरा । शून्यां विवेशयामास क्षेमको नाम राक्षसः ॥ २४ ॥ शप्ता हि सा पुरी पूर्व्वं निकुम्भेन महात्मना । शून्या वर्षसहस्रं वै भवित्रीति
पुनः पुनः ॥ २५ ॥ तस्यान्तु शप्तमात्रायां दिवोदासः प्रजेश्वरः । विषयान्ते पुरीं रम्यां गोमत्यां सन्न्यवेशयत् ॥ २६ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ वाराणसीं
किमर्थन्तां निकुम्भः शप्तवान् पुरा । निकुम्भश्चापि धर्म्मात्मा सिद्धक्षेत्रं शशाप यः ॥ २७ ॥ सूत उवाच ॥ दिवोदासस्तु राजर्षिर्नगरीं प्राप्य पार्थिवः ।
वसते स महातेजाः स्फीतायां वै नराधिपः ॥ २८ ॥ एतस्मिन्नेव काले तु कृतदारो महेश्वरः । देव्याः स प्रियकामस्तु वसानश्च सुरान्तिके ॥२९॥ देवाज्ञया
पारिषदा विश्वरूपास्तपोधनाः । पूर्वोक्तैः रूपविशेषैस्तोषयन्ति महेश्वरीम् ॥ ३० ॥ हृष्यति तैर्महादेवो मेना नैव तु हृष्यति । जुगुप्सते सा नित्यञ्च देवं
देवीं तथैव च ॥ ३१ ॥ मम पार्श्वे त्वनाचारस्तव भर्त्ता महेश्वरः । दरिद्रः सर्व एवेह अक्लिष्टं लडतेऽनघे ॥३२॥ मात्रा तथोक्ता वचसा स्त्रीस्वभावान्न चाक्ष
मत् । स्मितं कृत्वा तु वरदा हरपार्श्वमथागमत् ॥ ३३ ॥ विषण्णवदना देवी महादेवमभाषत । नेह वत्स्याम्यहं देव नय मां स्वं निवेशनम् ॥ ३४ ॥
तथोक्तस्तु महादेवः सर्व्वांल्लोकानवेक्ष्य ह । वासार्थं रोचयामास पृथिव्यां तु द्विजोत्तमाः । वाराणसीं महातेजाः सिद्धक्षेत्रं महेश्वरः ॥ ३५ ॥ दिवो
दासेन तां ज्ञात्वा निविष्टान्नगरीं भवः । पार्श्वस्थं स समाहूय गणेशं क्षेमकं ब्रवीत् ॥ ३६ ॥ गणेश्वर पुरीङ्गत्वा शून्यां वाराणसीं कुरु । मृदुना चाभ्यु
पायेन अतिवीर्यः स पार्थिवः ॥ ३७ ॥ ततो गत्वा निकुम्भस्तु पुरीं वाराणसीं पुरा । स्वप्ने सन्दर्शयामास मङ्कनं नाम नापितम् ॥ ३८ ॥ श्रेय
स्तेऽहं करिष्यामि स्थानं मे रोचयानघ । मद्रूपां प्रतिमां कृत्वा नगर्य्यन्ते निवेशय ॥ ३९ ॥ तथा स्वप्ने यथा दृष्टं सर्वं कारितवान् द्विजाः । नगरीद्वा
र्यनुज्ञाप्य राजानन्तु यथाविधि ॥ ४० ॥ पूजा तु महती चैव नित्यमेव प्रयुज्यते । गन्धैर्धूपैश्च माल्यैश्च प्रेक्षणीयैस्तथैव च ॥ ४१ ॥ अन्नप्रदानयुक्तैश्च
अत्यद्भुतमिवाभवत् । एवं सम्पूज्यते तत्र नित्यमेव गणेश्वरः ॥ ४२ ॥ ततो वरसहस्राणि नगराणां प्रयच्छति । पुत्रान् हिरण्यमायूंषि सर्व्वकामांस्त
थैव च ॥ ४३ ॥ राज्ञस्तु महिषी श्रेष्ठा सुयशा नाम विश्रुता । पुत्रार्थमागता साध्वी राज्ञा देवी प्रचोदिता ॥ ४४ ॥ पूजान्तु विपुलां कृत्वा देवी
पुत्रानयाचत । पुनः पुनरथागम्य बहुशः पुत्रकारणात् ॥ ४५ ॥ न प्रयच्छति पुत्रांस्तु निकुम्भः कारणेन तु । राजा यदि तत् क्रुध्येत ततः किञ्चित्

प्रवर्त्तते ॥ ४६ ॥ अथ दीर्घेण कालेन क्रोधो राजानमाविशत् । भूतं त्विदं महाद्वारि नगराणां प्रयच्छति ॥ ४७ ॥ प्रीत्या वरांश्च शतशो न किञ्चित्तु
प्रवर्त्तते । मामकैः पूज्यते नित्यं नगर्यां मम चैव तु ॥ ४८ ॥ तत्रार्च्चितश्च बहुशो देव्या मे तत्र कारणात् । न ददाति च पुत्रं मे कृतघ्नो बहुभोजनः
॥ ४९ ॥ अतो नार्हति पूजान्तु मत्सकाशात् कथञ्चन । तस्मात्तु नाशयिष्यामि तस्य स्थानं दुरात्मनः ॥ ५० ॥ एवं तु स विनिश्चित्य दुरात्मा राज
किल्बिषी । स्थानं गणपतेस्तस्य नाशयामास दुर्मतिः ॥ ५१ ॥ भग्नमायतनं दृष्ट्वा राजानमगमत् प्रभुः । यस्माद्दृतेऽपराधं मे त्वया स्थानं विना
शितम् ॥ ५२ ॥ अकस्मात् तु पुरी शून्या भवित्री ते नराधिप। ततस्तेन तु शापेन शून्या वाराणसी तथा ॥ ५३ ॥ शप्तां पुरीं निकुम्भस्तु महादेवम
थानयत् । शून्यां पुरीं महादेवो निर्म्ममे परमात्मना ॥५४॥ तुल्यां देवविभूत्यास्तु देव्याश्चैव महात्मनः । रमते तत्र वै देवी रममाणे महेश्वरः ॥५५॥ न रतिं
तत्र वै देवी लभते गृहविस्मयात् । देव्याः क्रीडार्थमीशानो देवो वाक्यमथाब्रवीत् ॥ ५६ ॥ नाहं वेश्म विमोक्ष्यामि अविमुक्तं हि मे गृहम् । प्रहस्यैनाम
थोवाच अविमुक्तं हि मे गृहम् ॥ ५७ ॥ नाहं देवि गमिष्यामि गच्छस्वेह रमाम्यहम् । तस्मात्तदविमुक्तं हि प्रोक्तं देवेन वै स्वयम् ॥ ५८ ॥ एवं वारा
णसी शप्ता अविमुक्तं च कीर्त्तितम् । यस्मिन् वसति वै देवः सर्वदेवनमस्कृतः । युगेषु त्रिषु धर्मात्मा सह देव्या महेश्वरः ॥ ५९ ॥ अन्तर्द्धानं कलौ
याति तत्पुरन्तु महात्मनः । अन्तर्हिते पुरे तस्मिन् पुरी सा वसते पुनः ॥ ६० ॥ एवं वाराणसी शप्ता निवेशं पुनरागता । भद्रश्रेण्यस्य पुत्राणां शतमु
त्तमधन्विनाम् ॥ ६१ ॥ हत्वा निवेशयामास दिवोदासो नराधिपः । भद्रश्रेण्यस्य राज्यन्तु हृतन्तेन बलीयसा ॥ ६२ ॥ भद्रश्रेण्यस्य पुत्रस्तु दुर्दमो
नाम नामतः । दिवोदासेन बालेति घृणया स विवर्जितः ॥ ६३ ॥ दिवोदासाद्दृषद्वत्यां वीरो जज्ञे प्रतर्द्दनः । तेन पुत्रेण बालेन प्रहृतं तस्य वै पुनः ॥६४॥
वैरस्यान्तं महाराज्ञा तदा तेन विधित्सता। प्रतर्द्दनस्य पुत्रौ द्वौ वत्सो गर्गश्च विश्रुतः ॥ ६५ ॥ वत्सपुत्रो ह्यलर्कस्तु सन्नतिस्तस्य चात्मजः । अलर्कं
प्रति राजर्षिर्गीतश्लोकौ पुरातनौ ॥ ६६ ॥ षष्टिवर्षसहस्राणि षष्टिवर्षशतानि च । युवा रूपेण सम्पन्नो ह्यलर्कः काशिसत्तमः ॥ ६७ ॥ लोपामुद्रा
प्रसादेन परमायुरवाप्तवान् ॥ ६८ ॥ शापस्यान्ते महाबाहुर्हत्वा क्षेमकराक्षसम् । रम्यामावासयामास पुरीं वाराणसीं नृपः ॥ ६९ ॥ सन्नते
रपि दायादः सुनीथो नाम धार्मिकः । सुनीथस्य तु दायादः सुकेतुर्नाम धार्म्मिकः ॥ ७० ॥ सुकेतुतनयश्चापि धर्मकेतुरिति श्रुतिः । धर्मकेतोस्तु
दायादः सत्यकेतुर्महारथः ॥ ७१ ॥ सत्यकेतुसुतश्चापि विभुर्नाम प्रजेश्वरः । सुविभुस्तु विभोः पुत्रः सुकुमारस्ततः स्मृतः ॥ ७२ ॥
सुकुमारस्य पुत्रस्तु धृष्टकेतुः स धार्म्मिकः । धृष्टकेतोस्तु दायादो वेणुहोत्रः प्रजेश्वरः ॥ ७३ ॥ वेणुहोत्रसुतश्चापि गार्ग्यो वै नाम विश्रुतः । गार्ग्यस्य

गर्गभूमिस्तु वात्स्यो वत्सस्य धीमतः ॥ ७४ ॥ ब्राह्मणाः क्षत्रियाश्चैव तयोः पुत्राः सुधार्म्मिकाः । विक्रान्ता बलवन्तश्च सिंहतुल्यपराक्रमाः ॥ ७५ ॥
इत्येते काश्यपाः प्रोक्ता रजेरपि निबोधत । रजेः पुत्रशतान्यासन् पञ्च वीर्यवतो भुवि । राजेयमिति विख्यातं क्षत्रमिन्द्रभयावहम् ॥ ७६ ॥ तदा देवा
सुरे युद्धे समुत्पन्ने सुदारुणे । देवाश्चैवासुराश्चैव पितामहमथाब्रुवन् ॥ ७७ ॥ आवयोर्भगवान् युद्धे विजेता को भविष्यति । ब्रूहि नः सर्व्वलोकेश
श्रोतुमिच्छामहे वयम् ॥ ७८ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ येषामर्थाय संग्रामे रजिरात्तायुधः प्रभुः । योत्स्यते ते विजेष्यन्ति त्रीँल्लोकान्नात्र संशयः ॥ ७९ ॥
रजिर्यतस्ततो लक्ष्मीर्यतो लक्ष्मीस्ततो धृतिः । यतो धृतिस्ततो धर्मो यतो धर्मस्ततो जयः ॥८०॥ तद्देवा दानवाः सर्वे ततः श्रुत्वा रजेर्जयम् । अभ्ययु
र्जयमिच्छन्तः स्तुवन्तो राजसत्तमम् ॥ ८१ ॥ ते हृष्टमनसः सर्वे राजानं देवदानवाः । ऊचुरस्मज्जयाय त्वं गृहाण वरकार्मुकम् ॥ ८२ ॥ रजिरु
वाच ॥ अहञ्जेष्यामि नो युद्धे देवान् शक्रपुरोगमान् । इन्द्रो भवामि धर्मात्मा ततो योत्स्यामि संयुगे ॥ ८३ ॥ दानवा ऊचुः ॥ अस्माकमिन्द्रः
प्रह्लादस्तस्यार्थे विजयामहे । अस्मिंस्तु समये राजंस्तिष्ठेथा देव नोऽदितेः ॥ ८४ ॥ स तथेति ब्रुवन्नेव देवैरप्यभिचोदितः । भविष्यसीन्द्रो जित्वेति देवै
रपि निमन्त्रितः ॥ ८५ ॥ जघान दानवान् सर्व्वान् समक्षं वज्रपाणिनः । स विप्रनष्टां देवानां परमश्रीः श्रियं वशी ॥ ८६ ॥ निहत्य दानवान् सर्व्वान्
व्याजहार रजिः प्रभुः । तं तथा तु रजिं तत्र देवैस्सह शतक्रतुः ॥८७॥ रजिपुत्रोऽहमित्युक्त्वा पुनरेवाब्रवीद्वचः । इन्द्रोऽसि राजन् देवानां सर्वेषान्नात्र
संशयः । यस्याहमिन्द्रपुत्रस्ते ख्यातिं यास्यामि शत्रुहन् ॥ ८८ ॥ स तु शक्रवचः श्रुत्वा वञ्चितस्तेन मायया । तथेत्येवाब्रवीद्राजा प्रीयमाणः शतक्रतुम्
॥ ८९ ॥ तस्मिंस्तु देवसदृशे दिवं प्राप्ते महीपतौ । दायाद्यमिन्द्राद‍ाजह्रुराचारं तनया रजेः ॥ ९० ॥ तानि पुत्रशतान्यस्य तच्च स्थानं शचीपतेः ।
समक्रामन्त बहुधा स्वर्गलोकं त्रिविष्टपम् ॥ ९१ ॥ ततः काले बहुतिथे समतीते महाबलः । हृतराज्योऽब्रवीच्छक्रो हृतभागो बृहस्पतिम् ॥ ९२ ॥
बदरीफलमात्रं वै पुरोडाशं विधत्स्व मे । ब्रह्मर्षे येन तिष्ठेयं तेजसाप्यायितस्ततः ॥ ९३ ॥ ब्रह्मन् कृशोऽयं विमना हृतराज्यो हृताशनः । हृतौजा
दुर्बलो मूढो रजिपुत्रैः प्रसीद मे ॥ ९४ ॥ बृहस्पतिरुवाच ॥ यद्येवं चोदितः शक्र त्वया स्यां पूर्व्वमेव हि । नाभविष्यत् त्वत्प्रियार्थं नाकर्त्तव्यं
ममानघ ॥ ९५ ॥ प्रयतिष्यामि देवेन्द्र तद्धितार्थं महाद्युते । यथा भागञ्च राज्यञ्च अचिरात् प्रतिपत्स्यसे ॥ ९६ ॥ तथा शक्र गमिष्यामि माभूत्ते
विक्लवं मनः । ततः कर्म्म चकारास्य तेजःसंवर्द्धनं महत् ॥ ९७ ॥ तेषाञ्च बुद्धिसंमोहमकरोद्बुद्धिसत्तमः । ते यदा ससुता मूढा रागोत्पन्ना विधर्म्मिणः
॥ ९८ ॥ ब्रह्मद्विषश्च संवृत्ता हतवीर्य्यपराक्रमाः । ततो लेभे सुरैश्वर्यमैन्द्रस्थानं तथोत्तमम् ॥ ९९ ॥ हत्वा रजिसुतान् सर्वान्कामक्रोधपरायणान् । य इदं

॥१५५॥

पावनं स्थानं प्रतिष्ठानं शतक्रतोः। शृणुयाद्वा रजेर्वापि न स दौरात्म्यमाप्नुयात् ॥१००॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते रजियुद्धं नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥३०॥छ॥
ऋषयः ऊचुः ॥ मरुतेन कथं कन्या राज्ञे दत्ता महात्मना। किंवीर्याश्च महात्मानो जाता मरुतकन्यकाः ॥ १ ॥ सूत उवाच ॥ आहवन् तं मरुत्सो
ममन्नकामः प्रजेश्वरम्। मासि मासि महातेजाः षष्टिसंवत्सरान्नृपः ॥२॥ तेन ते मरुतस्तस्य मरुत्सोमेन तोषिताः। अक्षय्यान्नं ददुः प्रीताः सर्वकामपरि
च्छदम् ॥ ३ ॥ अन्नं तस्य सकृत्पक्वमहोरात्रे न क्षीयते। कोटिशो दीयमानं च सूर्य्यस्योदयनादपि ॥ ४ ॥ मित्राज्ज्योतिस्तु कन्यायां मरुतस्य च
धीमतः। तस्माज्जाता महासत्त्वा धर्मज्ञा मोक्षदर्शिनः ॥ ५ ॥ संन्यस्य गृहधर्माणि वैराग्यं समुपस्थिताः। यतिधर्ममवाप्येह ब्रह्मभूयाय ते गताः
॥ ६ ॥ अनपायस्ततो जातस्तदा धर्मप्रदत्तवान्। क्षत्रधर्मस्ततो जातः प्रतिपक्षो महातपाः ॥ ७ ॥ प्रतिपक्षसुतश्चापि सञ्जयो नाम विश्रुतः। सञ्जयस्य
जयः पुत्रो विजयस्तस्य जग्मिवान् ॥ ८ ॥ विजयस्य जयः पुत्रस्तस्य हर्यन्द्वतः स्मृतः। हर्यन्दुतस्ततो राजा सहदेवः प्रतापवान् ॥ ९ ॥ सहदे
वस्य धर्मात्मा अदीन इति विश्रुतः। अदीनस्य जयत्सेनस्तस्य पुत्रोऽथ संकृतिः ॥ १० ॥ संकृतेरपि धर्मात्मा कृतधर्मा महायशाः। इत्येते क्षत्र
धर्माणो नहुषस्य निबोधत ॥ ११ ॥ नहुषस्य तु दायादाः षडिन्द्रोपमतेजसः। उत्पन्नाः पितृकन्यायां विरजायां महौजसः ॥ १२ ॥ यतिर्ययातिः
संयातिरायातिः पञ्च तुद्धयः। यतिर्ज्येष्ठस्तु तेषां वै ययातिस्तु ततोऽवरः ॥ १३ ॥ काकुत्स्थकन्यां गां नाम लेभे पत्नीं यतिस्तदा। संयातिर्मो
क्षमास्थाय ब्रह्मभूतोऽभवन्मुनिः ॥ १४ ॥ तेषां मध्ये तु पञ्चानां ययातिः पृथिवीपतिः। देवयानिमुशनसः सुतां भार्यामवाप ह ॥ १५ ॥ शर्मिष्ठा
मासुरीं चैव तनयां वृषपर्वणः। यदुं च तुर्वसुं चैव देवयानिर्व्यजायत ॥ १६ ॥ द्रुह्युश्चानुश्च पूरुश्च शर्मिष्ठा वार्षपर्वणी। अजीजनन्महावीर्यान्
सुतान्देवसुतोपमान् ॥ १७ ॥ रथन्तस्मै ददौ रुद्रः प्रीतः परमभास्वरम्। असङ्गं काञ्चनं दिव्यमक्षय्यौ च महेषुधी ॥ १८ ॥ युक्तं मनो
जवैरश्वैर्येन कन्यां समुद्वहत्। स तेन रथमुख्येन जिगाय च ततो महीम् ॥ १९ ॥ ययातिर्युधि दुर्द्धर्षो देवदानवमानवैः। पौरवाणां नृपा
णाञ्च सर्वेषां सोऽभवद्रथः ॥ २० ॥ योवत्सुदेशप्रभवः कौरवो जनमेजयः। कुरोः पुत्रस्य राज्ञस्तु राज्ञः पारिक्षितस्य ह। जगाम स रथो नाशं
शापाद्गार्ग्यस्य धीमतः ॥ २१ ॥ गार्ग्यस्य हि सुतं बालः स राजा जनमेजयः। दुर्बुद्धिर्हिंसयामास लोहगन्धं नराधिपम् ॥ २२ ॥ स लोहगन्धो राजर्षिः
परिधावन्नितस्ततः। पौरजानपदैस्त्यक्तो न लेभे शर्म कर्हिचित् ॥ २३ ॥ ततः स दुःखसन्तप्तो नालभत्संविदं क्वचित्। शशाप हेतुकमृषिं शरण्यं
व्यथितस्तदा ॥ २४ ॥ इन्द्रोतो नाम विख्यातो योऽसौ मुनिरुदारधीः। योजयामास चेन्द्रोतः शौनको जनमेजयम्। अश्वमेधेन राजानं पावनार्थं द्विजो

त्तमः ॥ २५ ॥ स लोहगन्धो व्यनशत्तस्यावसथमेत्य ह । स च दिव्यो रथस्तस्माद्वसोश्चेदिपतेस्तथा ॥ २६ ॥ ततः शक्रेण तुष्टेन लेभे तस्माद्बृहद्रथः ।
ततो हत्वा जरासन्धं भीमस्तं रथमुत्तमम् । प्रददौ वासुदेवाय प्रीत्या कौरवनन्दनः ॥ २७ ॥ स जरां प्राप्य राजर्षिर्ययातिर्नहुषात्मजः । पुत्रं ज्येष्ठं
वरिष्ठञ्च यदुमित्यब्रवीद्वचः ॥ २८ ॥ जरावली च मां तात पलितानि च पर्यगुः । काव्यस्योशनसः शापान्न च तृप्तोऽस्मि यौवने ॥ २९ ॥ त्वं यदो
प्रतिपद्यस्व पाप्मानं जरया सह । जरां मे प्रतिगृह्णीष्व तं यदुः प्रत्युवाच ह ॥ ३० ॥ अनिर्दिष्टा मया भिक्षा ब्राह्मणस्य प्रतिश्रुता । सा च व्यायामसाध्या
वै न ग्रहीष्यामि ते जराम् ॥३१॥ जराया बहवो दोषा पानभोजनकारिणः । तस्माज्जरान्न ते राजन् ग्रहीतुमहमुत्सहे ॥ ३२ ॥ सितश्मश्रुधरो दीनो जरया
शिथिलीकृतः । बली सन्नतगात्रश्च दुर्दशो दुर्बलाकृतिः ॥ ३३ ॥ अशक्तः कार्यकरणे परिभूतस्तु यौवने । महोपभीतिभिश्चैव तां जरान्नाभिकामये
॥ ३४ ॥ सन्ति ते बहवः पुत्रा मत्तः प्रियतरा नृप । प्रतिगृह्णन्तु धर्मज्ञ पुत्रमन्यं वृणीष्व वै ॥ ३५ ॥ स एवमुक्तो यदुना तीव्रकोपसमन्वितः । उवाच
वदतां श्रेष्ठो ज्येष्ठं तं गर्हयन् सुतम् ॥ ३६ ॥ आश्रमः कश्च वान्योऽस्ति को वा धर्मविधिस्तव । मामनादृत्य दुर्बुद्धे यदात्थ नवदेशिक ॥ ३७ ॥
एवमुक्त्वा यदुं राजा शशापैनं स मन्युमान् । यस्त्वं मे हृदयाज्जातो वयः स्वं न प्रयच्छसि ॥ ३८ ॥ तस्मान्न राज्यभाग् मूढ प्रजा ते वै भविष्यति ।
तुर्वसो प्रतिपद्यस्व पाप्मानं जरया सह ॥ ३९ ॥ तुर्वसुरुवाच ॥ न कामये जरां तात कामभोगप्रणाशिनीम् । जराया बहवो दोषाः
पानभोजनकारिणः । तस्माज्जरां न ते राजन् ग्रहीतुमहमुत्सहे ॥ ४० ॥ ययातिरुवाच ॥ यस्त्वं मे हृदयाज्जातो वयः स्वन्न प्रयच्छसि । तस्मात्
प्रजा समुच्छेदं तुर्वसो तव यास्यति ॥ ४१ ॥ असङ्कीर्णा च धर्मेण प्रतिलोमवरेषु च । पिशितादिषु चान्येषु मूढ राजा भविष्यसि ॥ ४२ ॥ गुरु
दारप्रसक्तेषु तिर्यग्योनिगतेषु वा । पशुधर्मेषु म्लेच्छेषु भविष्यति न संशयः ॥ ४३ ॥ सूत उवाच ॥ एवन्तु तुर्वसुं शप्त्वा ययातिः सुतमा
त्मनः । शर्मिष्ठायाः सुतं द्रुह्युमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ४४ ॥ द्रुह्यो त्वं प्रतिपद्यस्व वर्णरूपविनाशिनीम् । जरां वर्षसहस्रं वै यौवनं स्वन्ददस्व मे ॥ ४५ ॥
पूर्णे वर्षसहस्रे ते प्रतिदास्यामि यौवनम् । स्वञ्चादास्यामि भूयोऽहं पाप्मानं जरया सह ॥ ४६ ॥ द्रुह्युरुवाच ॥ न गजं न रथं नाश्वं जीर्णो भुङ्क्ते
न च स्त्रियम् । न सङ्गश्चास्य भवति न जरां तेन कामये ॥ ४७ ॥ ययातिरुवाच ॥ यस्त्वं मे हृदयाज्जातो वयः स्वन्न प्रयच्छसि । तस्माद्द्रुह्यो
प्रियः कामो न ते सम्पत्स्यते क्वचित् ॥ ४८ ॥ नौप्लवोत्तरसञ्चारस्तत्र नित्यं भविष्यति । अराजभ्राजवंशस्त्वं तत्र नित्यं भविष्यसि ॥ ४९ ॥ अनो
त्वं प्रतिपद्यस्व पाप्मानं जरया सह । एवं वर्षसहस्रन्तु चरेयं यौवनेन ते ॥ ५० ॥ अनुरुवाच ॥ जीर्णः शिशुवरं दत्ते जरया ह्यशुचिः सदा ॥

न जुहोति स कालेऽग्निं तां जरान्नाभिकामये ॥ ५१ ॥ ययातिरुवाच ॥ यस्त्वं मे हृदयाज्जातो वयः स्वन्न प्रयच्छसि । जरादोषस्त्वयोक्तोऽयं तस्मात्ते प्रतिपत्स्यते ॥ ५२ ॥ प्रजा च यौवनं प्राप्ता विनशिष्यत्यतस्तव । अग्निप्रस्कन्दनपरस्त्वं चाप्येव भविष्यसि ॥ ५३ ॥ पूरो त्वं प्रतिपद्यस्व पाप्मानञ्जरया सह । जरावली च मान्तात पलितानि च पर्य्यगुः ॥ ५४ ॥ काव्यस्योशनसः शापान्न च तृप्तोऽस्मि यौवने । कञ्चित्कालञ्चरेयं वै विषयान् वयसा तव ॥ ५५ ॥ पूर्णे वर्षसहस्रे ते प्रतिदास्यामि यौवनम् । स्वञ्चैव प्रतिपत्स्यामि पाप्मानञ्जरया सह ॥ ५६ ॥ सूत उवाच ॥ एवमुक्तः प्रत्युवाच पुत्रः पितरमञ्जसा । यथानुमन्यसे तात करिष्यामि तथैव च ॥ ५७ ॥ प्रतिपत्स्यामि ते राजन् पाप्मानं जरया सह । गृहाण यौवनं मत्तश्चर कामान् यथेप्सितान् ॥ ५८ ॥ जरयाहं प्रतिच्छन्नो वयोरूपधरस्तव । यौवनं भवते दत्त्वा चरिष्यामि यथार्थवत् ॥ ५९ ॥ ययातिरुवाच ॥ पूरो प्रीतोऽस्मि भद्रन्ते प्रीतश्चेदं ददामि ते । सर्वकामसमृद्धा ते प्रजा राज्ये भविष्यति ॥ ६० ॥ सूत उवाच ॥ पूरोरनुमतो राजा ययातिः स्वां जरान्ततः । संक्रामयामास तदा प्रसादाद्भार्गवस्य तु ॥ ६१ ॥ यौवनेनाथ वयसा ययातिर्नहुषात्मजः । प्रीतियुक्तो नरश्रेष्ठश्चचार विषयान् स्वकान् ॥ ६२ ॥ यथाकामं यथोत्साहं यथाकालं यथासुखम् । धर्म्माविरोधाद्राजेन्द्रो यथार्हति स एव हि ॥ ६३ ॥ देवानतर्पयद्यज्ञैः पितॄञ्छ्राद्धैस्तथैव च । दीनांश्चानुग्रहैरिष्टैः कामैश्च द्विजसत्तमान् ॥ ६४ ॥ अतिथीनन्नपानैश्च वैश्यांश्च परिपालनैः । आनृशंस्येन शूद्रांश्च दस्यून् संनिग्रहेण च ॥ ६५ ॥ धर्म्मेण च प्रजाः सर्व्वा यथावदनुरञ्जयन् । ययातिः पालयामास साक्षादिन्द्र इवापरः ॥ ६६ ॥ स राजा सिंहविक्रान्तो युवा विषयगोचरः । अविरोधेन धर्मस्य चचार सुखमुत्तमम् ॥ ६७ ॥ स मार्गमाणः कामानामन्तदोषनिदर्शनात् । विश्वासहेतो रेमे वै वैभ्राजे नन्दने वने ॥ ६८ ॥ अप श्यत्स यदा तां वै वर्द्धमानां नृपस्तदा । गत्वा पूरोः सकाशं वै स्वां जरां प्रत्यपद्यत ॥६९॥ स सम्प्राप्य तु तान् कामांस्तृप्तः खिन्नश्च पार्थिवः । कालं वर्षसहस्रं वै सस्मार मनुजाधिपः ॥७०॥ परिसङ्ख्याय कालञ्च कलाकाष्ठास्तथैव च । पूर्णं मत्त्वा ततः कालं पूरुं पुत्रमुवाच ह ॥७१॥ यथासुखं यथोत्साहं यथाकालमरिंदम । सेविता विषयाः पुत्र यौवनेन मया तव ॥ ७२ ॥ पूरो प्रीतोऽस्मि भद्रं ते गृहाण त्वं स्वयौवनम् । राष्ट्रञ्च त्वं गृहाणेदं त्वं हि मे प्रियकृत्सुतः ॥७३॥ प्रतिपेदे जरां राजा ययातिर्नहुषात्मजः । यौवनं प्रतिपेदे च पूरुः स्वं पुनरात्मनः ॥७४॥ अभिषेक्तुकामञ्च नृपं पूरुं पुत्रं कनीयसम् । ब्राह्मणप्रमुखा वर्णा इदं वचनमब्रुवन् ॥७५॥ कथं शुक्रस्य नप्तारं देवयान्याः सुतं प्रभो । श्रेष्ठं यदुमतिक्रम्य पूरो राज्यं प्रदास्यसि ॥ ७६ ॥ यदुर्ज्येष्ठस्तव सुतो जातस्तमनु तुर्वसुः । शर्मिष्ठायाः सुतो द्रुह्युस्ततोऽनुः पूरुरेव च ॥७७॥ कथं ज्येष्ठानतिक्रम्य कनीयान् राज्यमर्हति । अतः सम्बोधयामि त्वां

धर्म्मं समनुपालय ॥ ७८ ॥ ययातिरुवाच ॥ ब्राह्मणप्रमुखा वर्णाः सर्वे शृण्वन्तु मे वचः । ज्येष्ठं प्रति यथा राष्ट्रं न देयं मे कथञ्चन ॥ ७९ ॥ माता पित्रोर्वचनकृत्स हि पुत्रः प्रशस्यते । मम ज्येष्ठेन यदुना नियोगो नानुपालितः ॥ ८० ॥ प्रतिकूलं पितुर्यश्च न स पुत्रः सतां मतः । स पुत्रः पुत्रवद् यश्च वर्त्तते पितृमातृषु ॥ ८१ ॥ यदुनाहमवज्ञातस्तथा तुर्वसुनापि च । द्रुह्युणा चानुना चैवमप्यवज्ञा कृता भृशम् ॥ ८२ ॥ पूरुणा तु कृतं वाक्यं मानितश्च विशेषतः । कनीयान् मम दायादो जरा येन धृता मम । सर्वकामः सर्वकृतः पूरुणा पुत्रकारिणा ॥ ८३ ॥ शुक्रेण च वरो दत्तः काव्ये नोशनसा स्वयम् । पुत्रो यस्त्वानुवर्त्तेत स राजा ते महामते ॥८४॥ भवतोऽनुमतोप्येवं पूरू राष्ट्रेऽभिषिच्यताम् । यः पुत्रो गुणसम्पन्नो मातापित्रोर्हितः सदा । सर्वमर्हति कल्याणं कनीयानपि स प्रभुः ॥ ८५ ॥ अर्हः पूरुरिदं राष्ट्रं यः प्रियः प्रियकृत्तव । वरदानेन शुक्रस्य न शक्यं वक्तुमुत्तरम् ॥ ८६ ॥ पौरजानपदैस्तुष्टैरित्युक्तो नाहुषस्तदा । अभिषिच्य ततः पूरुं स्वराष्ट्रे सुतमात्मनः ॥ ८७ ॥ दिशि दक्षिणपूर्वस्यां तुर्वसुं तु न्यवेशयत् । दक्षिणापरतो राजा यदुं श्रेष्ठं न्यवेशयत् ॥ ८८ ॥ प्रतीच्यामुत्तरस्याञ्च द्रुह्युञ्चानुञ्च तावुभौ । सप्तद्वीपां ययातिस्तु जित्वा पृथ्वीं ससागराम् । व्यभजत् पञ्चधा राजा पुत्रेभ्यो नाहुषस्तदा ॥ ८९ ॥ तैरियं पृथिवी सर्वा सप्तद्वीपा सपत्तना । यथाप्रदेशं धर्मज्ञैर्धर्म्मेण प्रतिपाल्यते ॥ ९० ॥ एवं विसृज्य पृथिवीं पुत्रेभ्यो नाहुषस्तदा । पुत्रसंक्रामितश्रीस्तु प्रीतिमानभवन्नृपः ॥ ९१ ॥ धनुर्न्यस्य पृषत्कांश्च राज्यञ्चैव सुतेषु तु । प्रीतिमानभवद्राजा भारमावेश्य बन्धुषु ॥ ९२ ॥ अत्र गाथा महाराज्ञा पुरा गीता ययातिना । योऽभिप्रेत्याहरन् कामान् कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः ॥ ९३ ॥ न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति । हविषा कृष्णवर्त्मेव भूय एवाभिवर्द्धते ॥ ९४ ॥ यत् पृथिव्यां व्रीहियवं हिरण्यं पशवः स्त्रियः । नालमेकस्य तत्सर्वमिति पश्यन्न मुह्यति ॥ ९५ ॥ यदा तु कुरुते भावं सर्व्वभूतेषु पावकम् । कर्म्मणा मनसा वाचा ब्रह्म सम्पद्यते तदा ॥ ९६ ॥ यदा परान्न बिभेति यदा त्वस्मान्न बिभ्याति । यदा नेच्छति न द्वेष्टि ब्रह्म सम्पद्यते तदा ॥ ९७ ॥ या दुस्त्यजा दुर्म्मतिभिर्या न जीर्यति जीर्य्यतः । दोषाप्राणान्तिको रागस्तां तृष्णान्त्यजतः सुखम् ॥९८॥ जीर्य्यन्ति जीर्यतः केशा दन्ता जीर्यन्ति जीर्यतः । जीविताशा धनाशा च जीर्य्यतोपि न जीर्यति ॥ ९९ ॥ यच्चाकामसुखं लोके यच्च दिव्यं महत् सुखम् । तृष्णाक्षयसुखस्यैते नार्हतः षोडशीं कलाम् ॥१००॥ एवमुक्त्वा स राजर्षिः सदारः प्रस्थितो वनम् । भृगुतुङ्गे तपस्तप्त्वा तत्रैव च महायशाः । पालयित्वा व्रतशतं तत्रैव स्वर्गमाप्नुयात् ॥ १०१ ॥ तस्य वंशास्तु पञ्चैते पुण्या देवर्षिसत्कृताः । यैर्व्याप्ता पृथिवी कृत्स्ना सूर्यस्येव गभस्तिभिः ॥१०२॥ धन्यः प्रजावानायुष्मान् कीर्तिमांश्च भवेन्नरः । ययातेश्चरितं सर्वं पठञ्छृण्वन् द्विजोत्तमः ॥१०३॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते चन्द्र

वंशकीर्त्तनं नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥३१॥ ७॥ सूर्य उवाच ॥ यदोर्वंशं प्रवक्ष्यामि श्रेष्ठस्योत्तमतेजसः। विस्तरेणानुपूर्व्येण गदतो मे निबोधत ॥१॥ यदोः
पुत्रा बभूवुर्हि पञ्च देवसुतोपमाः। सहस्रजिदथ श्रेष्ठः क्रोष्टुर्नीलो जितो लघुः ॥ २ ॥ सहस्रजित्सुतः श्रीमाञ्छतजिन्नाम पार्थिवः। शतजित्सुता विख्या
तास्त्रयः परमधार्मिकाः॥३॥हैहयश्च हयश्चैव राजा वेणुहयश्च यः। हैहयस्य तु दायादो धर्म्मतत्त्व इति श्रुतिः॥४॥ धर्म्मतन्त्रस्तु कीर्त्तिस्तु संज्ञेयस्तस्य
चात्मजः। संज्ञेयस्य तु दायादो महिष्मान्नाम पार्थिवः॥५॥ आसीन्महिष्मतः पुत्रो भद्रश्रेण्यः प्रतापवान्। वाराणस्यधिपो राजा कथितः पूर्व एव हि ॥६॥
भद्रश्रेण्यस्य दायादो दुर्मदो नाम पार्थिवः। दुर्मदस्य ततो धीमान् कनको नाम विश्रुतः॥ ७ ॥ कनकस्य तु दायादाश्चत्वारो लोकविश्रुताः। कृत
वीर्यः कार्तवीर्यः कृतवर्मा तथैव च॥ ८ ॥ कृतो जातश्चतुर्थोऽभूत्कृतवीर्यात्ततोऽर्जुनः। जज्ञे बाहुसहस्रेण सप्तद्वीपेश्वरो नृपः॥ ९ ॥ स हि वर्षायुतं
तप्त्वा तपः परमदुश्चरम्। दत्तमाराधयामास कार्त्तवीर्योऽत्रिसम्भवम् ॥ १० ॥ तस्मै दत्तो वरान् प्रादाच्चतुरो भूरितेजसः। पूर्व्वं बाहुसहस्रन्तु स वव्रे
प्रथमं वरम् ॥ ११ ॥ अधर्म्मे दीयमानस्य सद्भिस्तस्मान्निवारणम्। धर्म्मेण पृथिवीञ्जित्वा धर्म्मेणैवानुपालनम् ॥ १२ ॥ संग्रामांस्तु बहून्
जित्त्वा हत्वा चारीन् सहस्रशः। संग्रामे युद्ध्यमानस्य वधः स्यादधिकाद्रणे ॥ १३ ॥ तेनेयं पृथिवी कृत्स्ना सप्तद्वीपा सपत्तना। सप्तोदधिपरिक्षिता
क्षात्रेण विधिना जनाः॥ १४ ॥ तस्य बाहुसहस्रन्तु युद्ध्यतः किल धीमतः। यौद्धो ध्वजो रथश्चैव प्रादुर्भवति मायया ॥ १५ ॥ दशयज्ञसहस्राणि
तेषु द्वीपेषु सप्तसु। निरर्गलाः स्म निर्वृत्ताः श्रूयन्ते तस्य धीमतः॥ १६ ॥ सर्वे यज्ञा महाबाहोस्तस्यासन् भूरितेजसः। सर्वे काञ्चनवेदीकाः
सर्वे यूपैश्च काञ्चनैः॥ १७ ॥ सर्वे देवैर्म्महाभागैर्विमानस्थैरलंकृताः। गन्धर्व्वैरप्सरोभिश्च नित्यमेवोपशोभिताः॥ १८ ॥ तस्य राज्ञो जगौ गाथां
गन्धर्वो नारदस्तथा। चरितं तस्य राजर्षेर्महिमानं निरीक्ष्य च ॥ १९ ॥ न नूनं कार्त्तवीर्यस्य गतिं यास्यन्ति मानवाः। यज्ञैर्दानैस्तपोभिश्च विक्रमेण
श्रुतेन च ॥ २० ॥ द्वीपेषु सप्तसु स वै खड्गी वरशरासनी। रथी राजाप्यनुचरोऽन्योऽगाच्चैवानुदृश्यते ॥ २१ ॥ अनष्टद्रव्यश्चैवासीन्न शोको न च
विभ्रमः। प्रभावेण महाराज्ञः प्रजा धर्म्मेण रक्षतः॥ २२ ॥ पञ्चाशीतिसहस्राणि वर्षाणां स नराधिपः। सप्त सप्त वारान् सम्राट् चक्रवर्त्ती बभूव ह
॥ २३ ॥ स एव पशुपालोऽभूत् क्षेत्रपालस्तथैव च। स एव वृष्ट्या पर्जन्यो योगित्वादर्ज्जुनोऽभवत् ॥ २४ ॥ स वै बाहुसहस्रेण ज्याघातकठिनेन च।
भाति रश्मिसहस्रेण शारदेनेव भास्करः॥ २५ ॥ स हि नागसहस्रेण माहिष्मत्यां नराधिपः। कर्कोटकसभाञ्जित्वा पुरीं तत्र न्यवेशयत् ॥ २६ ॥
स वै वेगे समुद्रस्य प्रावृट्कालाम्बुजेक्षणः। क्रीडन्निव सुखोद्विग्नः प्रावृट्कालञ्चकार ह ॥ २७ ॥ लुलिता क्रीडता तेन हेमस्रग्दाममालिनी। ऊर्म्मि

भ्रूकुटिसन्नादा शङ्किताभ्येति नर्मदा ॥ २८ ॥ पुरा स तामनुसरन्नवगाढो महार्णवम् । चकारोद्वृत्त्य वेलान्तं स कालः प्रावृणोद्गनम् ॥ २९ ॥ तस्य बाहु
सहस्रेण क्षोभ्यमाणे महादधौ । भवन्ति लीना निश्चेष्टाः पातालस्था महासुराः ॥ ३० ॥ चूर्णीकृतमहावीचिलीनमीनमहाविषाः । पतिता विद्धफेनौघमाव
र्त्तक्षिप्तदुस्सहम् ॥ ३१ ॥ चकार क्षोभयन्राजा दोःसंहस्रेण सागरम् । देवासुरपरिक्षिप्तं क्षीरोदमिव सागरम् ॥ ३२ ॥ मन्दरक्षोभणकृता ह्यमृतोदकशङ्कि
ताः । सहसोत्पादिता भीता भीमं दृष्ट्वा नृपोत्तमम् ॥ ३३ ॥ नतनिश्चलमूर्द्धानो बभूवुश्च महोरगाः । सायाह्ने कदलीषण्डा निर्वातास्तिमिता इव ॥ ३४ ॥
स वै बद्धा धनुर्यान उत्सिक्तः पञ्चभिः शतैः । लङ्कायां मोहयित्वा तु सबलं रावणं बलात् । निर्जित्य बद्धा चानीय माहिष्मत्यां बबन्ध तम् ॥ ३५ ॥
ततो गत्वा पुलस्त्यस्तु अर्जुनं च प्रसादयत् । मुमोच राजा पौलस्त्यं पुलस्त्येनानुपालितम् ॥ ३६ ॥ तस्य बाहुसहस्रस्य बभूव ज्यातलस्वनः । युगा
न्तेऽम्बुदवृक्षस्य स्फुटितस्याशनेरिव ॥ ३७ ॥ अहो मृधे महावीर्यं भार्गवो यस्य सोऽच्छिनत् । मृधे सहस्रं बाहूनां हेमतालवनं यथा ॥ ३८ ॥ तृषितेन
कदाचित्स भिक्षितश्चित्रभानुना । सप्त द्वीपांश्चित्रभानोः प्रादाद्भिक्षां विशाम्पतिः ॥ ३९ ॥ पुराणि घोषान् ग्रामांश्च पत्तनानि च सर्व्वशः । जज्वाल
तस्य बाणेषु ।चित्रभानुर्दिधक्षया ॥ ४० ॥ स तस्य पुरुषेन्द्रस्य प्रभावेण महायशाः । ददाह कार्तवीर्यस्य शैलांश्चापि वनानि च ॥ ४१ ॥ स शून्यमा
श्रमं सर्वं वरुणस्यात्मजस्य वै । ददाह सवनद्वीपांश्चित्रभानुः सहैहयः ॥ ४२ ॥ संलेभे वरुणः पुत्रं पुरा भास्विनमुत्तमम् । वसिष्ठनामा स मुनिः
ख्यातश्चापः श्रितः श्रुतः ॥४३॥ तत्रापदस्तदा क्रोधादर्जुनं शप्तवान्विभुः । यस्मान्न वर्जितमिदं वनं ते मम हैहय ॥४४॥ तस्मात् ते दुष्करं कर्म्म कृतमन्यो
हनिष्यति । अर्जुनो नाम कौन्तेयो न च राजा भविष्यति ॥४५॥ अर्जुन त्वां महावीर्यो रामः प्रहरतां वरः । छित्त्वा बाहुसहस्रं वै प्रमथ्य तरसा बली ॥४६॥
तपस्वी ब्राह्मणश्चैव वधिष्यति महाबलः । तस्य रामस्तदा ह्यासीन्मृत्युशापेन धीमतः॥४७॥ राज्ञा तेन वरश्चैव स्वयमेव वृतः पुरा । तस्य पुत्रशतं ह्यासीत्
पञ्च तत्र महारथाः ॥ ४८ ॥ कृतास्त्रा बलिनः शूरा धर्म्मात्मानो यशस्विनः । शूरश्च शूरसेनश्च वृष्टचाद्यं वृष एव च ॥४९॥ जयध्वजश्च वै पुत्रा अवन्तिषु
विशांपतेः । जयध्वजस्य पुत्रस्तु तालजङ्घः प्रतापवान् ॥ ५० ॥ तस्य पुत्रशतं ह्येव तालजङ्घा इति श्रुतम् । तेषां पञ्च गणाः ख्याता हैहयानां महा
त्मनाम् ॥ ५१ ॥ वीरहोत्रा ह्यसङ्ख्याता भोजाश्चावर्तयस्तथा । तुण्डिकेराश्च विक्रान्तास्तालजङ्घास्तथैव च ॥ ५२ ॥ वीरहोत्रसुतश्चापि अनन्तो नाम ॥१५८॥
पार्थिवः । दुर्जयस्तस्य पुत्रस्तु बभूवामित्रदर्शनः ॥ ५३ ॥ अनष्टद्रव्यता चैव तस्य राज्ञो बभूव ह । प्रभावेण महाराजः प्रजास्ताः पर्य्यपालयत् ॥५४॥
न तस्य वित्तनाशश्च नष्टं प्रतिलभेत सः । कार्तवीर्यस्य यो जन्म कथयेदिह धीमतः ॥ ५५ ॥ वित्तवान् भवत्यत्रैव धर्म्मश्चास्य विवर्द्धते । यथा त्वष्टा यथा

दाता तथा स्वर्गे महीयते ॥ ५६ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते कार्त्तवीर्य्यार्जुनोत्पत्तिविवरणं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ३२ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ किमर्थं भुवनं दग्धमपवस्यं महात्मनाम् । कार्तवीर्येण विक्रम्य तन्नः प्रब्रूहि पृच्छताम् ॥ १ ॥ रक्षिता स तु राजर्षिः प्रजानामिति नः श्रुतम् । कथं स रक्षिता भूत्वानाशयत्तत्तपोवनम् ॥ २ ॥ सूत उवाच ॥ आदित्यो विप्ररूपेण कार्तवीर्यमुपस्थितः । तृप्तिकामः प्रयच्छान्नमादित्योऽहं न संशयः ॥ ३ ॥ राजोवाच ॥ भगवन् केन ते तुष्टिर्भवेदब्रूहि दिवाकर । कीदृशं भोजनं दद्मि श्रुत्वा च विदधाम्यहम् ॥ ४ ॥ सूर्य उवाच ॥ स्थावरं देहि मे सर्वमाहारं ददतां वर । तेन तृप्तो भवेयं वै न तुष्येऽन्येन पार्थिव ॥ ५ ॥ राजोवाच ॥ न शक्यं स्थावरं सर्व्वं तेजसा मानुषेण तु । निर्दग्धुं तपतां श्रेष्ठ त्वामेव प्रणमाम्यहम् ॥ ६ ॥ आदित्य उवाच ॥ तुष्टस्तेऽहं शरान् दद्मि अक्षयान् सर्वतः सुखान् । प्रक्षिप्ताः प्रज्वलिष्यन्ति मम तेजःसमन्विताः ॥ ७ ॥ आदिष्टं तेजसा मेघसागरं शोषयिष्यति । शुष्कं भस्म करिष्यामि तेन प्रीतो नराधिप ॥ ८ ॥ ततः शरानथादित्यस्त्वर्जुनाय प्रयच्छति । ततः संप्राप्य सुमहत्स्थावरं सर्व्वमेव हि ॥ ९ ॥ आश्रमानथ ग्रामांश्च घोषांश्च नगराणि च । तपोवनानि रम्याणि वनान्युपवनानि च ॥ १० ॥ एवं प्राचीनमदहत्ततः सूर्य्यप्रदक्षिणम् । निर्वृक्षा निस्तृणा भूमिर्दग्धा सूर्येण तेजसा ॥ ११ ॥ एतस्मिन्नेव काले तु अपो निलयमाश्रितः । दशवर्षसहस्राणि जलवासा महानृषिः ॥ १२ ॥ पूर्णे व्रते महातेजा उदातिष्ठत्तपोधनः । सोऽपश्यदाश्रमं दग्धमर्जुनेन महानृषिः । क्रोधाच्छशाप राजर्षिं कीर्त्तितं वो यथा मया ॥ १३ ॥ सूत उवाच ॥ क्रोष्टोः शृणुत राजर्षेर्वंशमुत्तमपूरुषम् । यस्यान्ववाये संभूतो वृष्णिर्वृष्णिकुलोद्वहः ॥ १४ ॥ क्रोष्टोरेकोऽभवत् पुत्रो वृजिनीवान् महायशाः । वार्जिनीवतमिच्छन्ति स्वाहिं स्वाहोवतां वरम् ॥ १५ ॥ स्वाहेः पुत्रोऽभवद्राजा रुशादुर्ददतां वरः । घृतम्प्रसूतमिच्छन्ति रुशादोरग्र्यमात्मजम् ॥ १६ ॥ महाक्रतुभिरीजे स विविधैराप्तदक्षिणैः । चित्रैश्चित्ररथस्तस्य पुत्रः कर्म्मभिरन्वितः ॥ १७ ॥ एवं चित्ररथो वीरो यज्ञान् विपुलदक्षिणान् । शशबिन्दुः परं वृत्तो राजर्षीणामनुष्ठितः ॥ १८ ॥ चक्रवर्त्ती महासत्त्वो महावीर्यो बहुप्रजः । तत्रानुवंशश्लोकोऽयं यस्मिन् गीतः पुराविदैः ॥ १९ ॥ शशबिन्दोस्तु पुत्राणां शतानामभवच्छतम् । धीमतामनुरूपाणां भूरिद्रविणतेजसाम् ॥ २० ॥ तेषां षट् च प्रधानास्तु पृथुसाह्वा महाबलाः । पृथुश्रवा पृथुयशाः पृथुधर्म्मा पृथुञ्जयः ॥ २१ ॥ पृथुकीर्त्तिः पृथुन्दाता राजानः शाशिबिन्दवाः । शंसन्ति च पुराणानि पार्थश्रवसमन्तरम् । अन्तरः स पुरा यस्तु यज्ञस्य तनयोऽभवत् ॥ २२ ॥ उशना सुतधर्म्मात्मा अवाप्य पृथिवीमिमाम् । आजहाराश्वमेधानां शतमुत्तमधार्म्मिकः ॥ २३ ॥ मरुत्तस्तस्य तनयो राजर्षीणामनुष्ठितः । वीरः कम्बलबर्हिस्तु मरुत्ततनयः स्मृतः ॥ २४ ॥

पुत्रस्तु रुक्मकवचो विद्वान् कम्बलबर्हिषः । निहत्य रुक्मकवचः पुरा कवचिनो रणे ॥ २५ ॥ धन्विनो निशितैर्बाणैरवाप श्रियमुत्तमाम् । ब्राह्म
णेभ्यो ददौ वित्तमश्वमेधमहायशाः ॥ २६ ॥ राज्ञस्तु रुक्मकवचादपरावृत्त्य वीरहाः । जज्ञिरे पञ्च पुत्रास्तु महासत्त्वा महाबलाः ॥ २७ ॥ रुक्मेषुः
पृथुरुक्मश्च ज्यामघः परिघो हरिः । परिघश्च हरिश्चैव विदेहे स्थापयत्पिता ॥ २८ ॥ ब्रह्मेषुरभवद्राजा पृथुरुक्मस्तदाश्रयः । तेभ्यः प्रव्राजितो राज्या
ज्ज्यामघोऽभवदाश्रमे ॥ २९ ॥ प्रशान्तस्तु वने घोरे ब्राह्मणेनावबोधितः । जगाम धनुरादाय देशमध्यं रथी ध्वजी ॥ ३० ॥ नर्म्मदानूप एकाकी
मेकलावृत्तिका अपि । ऋक्षवन्तं गिरिं गत्वा शुक्तिमन्यामथाविशत् ॥ ३१ ॥ ज्यामघस्याभवद्भार्या शैब्या बलवती भृशम् । अपुत्रोऽपि स वै राजा
भार्यामन्यां न विन्दति ॥ ३२ ॥ तस्यासीद्विजयो युद्धे ततः कन्यामवाप सः । भार्यामुवाच राजा स स्नुषेति तु नरेश्वरः ॥ ३३ ॥ एवमुक्ताब्रवीदेवं काम्ये
यन्ते स्नुषेति सा । यस्ते जनिष्यते पुत्रस्तस्य भार्या भविष्यति ॥ ३४ ॥ तस्य सा तपसोग्रेण शैब्या वैशं प्रसूयत । पुत्रं विदर्भं सुभगा शैब्या परिणता
सती ॥३५॥ राजपुत्रौ तु विद्वांसौ स्नुषायां क्रथुकौशिकौ । पुत्रौ विदर्भोऽजनयच्छूरौ रणविशारदौ ॥३६॥ लोमपादं तृतीयन्तु पश्चाज्जज्ञे सुधार्मिकः । लोम
पादात्मजोवस्तुराहृतिस्तस्य चात्मजः ॥३७॥ कौशिकस्य चिदिः पुत्रस्तस्माच्चैद्या नृपाः स्मृताः । क्रथोर्विदर्भपुत्रस्तु कुन्तिस्तस्यात्मजोऽभवत् ॥३८॥
कुन्तेर्धृष्टसुतो जज्ञे पुरोधृष्टः प्रतापवान् । धृष्टस्य पुत्रो धर्मात्मा निर्वृतिः परवीरहा ॥ ३९ ॥ तस्य पुत्रो दशार्हस्तु महाबलपराक्रमः । दशा
र्हस्य सुतो व्योमा ततो जीमूत उच्यते ॥ ४० ॥ जीमूतपुत्रो विकृतिस्तस्य भीमरथः सुतः । अथ भीमरथस्यासीत् पुत्रो रथवरः किल ॥ ४१ ॥
दाता धर्म्मरतो नित्यं शीलसत्यपरायणः । तस्य पुत्रो नवरथस्ततो दशरथः स्मृतः ॥ ४२ ॥ तस्य चैकादशरथः शकुनिस्तस्य चात्मजः । तस्मात्
करम्भको धन्वी देवरातोऽभवत्ततः ॥ ४३ ॥ देवक्षत्रोऽभवद्राजा देवरातिर्म्महायशाः । देवक्षत्रसुतो जज्ञे देवनः क्षत्रनन्दनः ॥ ४४ ॥ देवनात्
स मधुर्जज्ञे यस्य मेधार्थसम्भवः । मधोश्चापि महातेजा मनुर्मनुवशस्तथा ॥ ४५ ॥ नन्दनश्च महातेजा महापुरुवशस्तथा । आसीत् पुरुव
शात् पुत्रः पुरुद्वान् पुरुषोत्तमः ॥ ४६ ॥ जज्ञे पुरुद्वतः पुत्रो भद्रवत्यां पुरूद्वहः । ऐक्ष्वाकी त्वभवद्भार्या सत्त्वस्तस्यामजायत । सत्त्वात् सत्त्वगुणो
पेतः सात्त्वतः कीर्तिवर्द्धनः ॥ ४७ ॥ इमां विसृष्टिं विज्ञाय ज्यामघस्य महात्मनः । प्रजावानेति सायुज्यं राज्ञः सोमस्य धीमतः ॥ ४८ ॥ इति श्रीमहा
पुराणे वायुप्रोक्ते ज्यामघवृत्तान्तकथनं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३३ ॥ छ ॥ सूत उवाच ॥ सात्वती रूपसम्पन्नं कौशल्या सुषुवे सुतम् । भजिनं
भजमानं च दिव्यं देवावृधं नृपम् ॥ १ ॥ अन्धकश्च सहाभोजं वृष्णिश्च यदुनन्दनम् । तेषां हि सर्गाश्चत्वारः शृणुध्वं विस्तरेण वै ॥ २ ॥ भज

मानस्य शृञ्जय्यां बाह्यश्चोपरि बाह्यकः । शृञ्जयस्य सुते द्वे तु बाह्यकस्ते उदावहत् ॥३॥ तस्य भार्ये भगिन्यौ ते प्रासूतेति सुतान् बहून् । निमिश्च पणवश्चैव वृष्णिः परपुरञ्जयः ॥४॥ ये बाह्यकार्य्यशृञ्जय्यां भजमानाद्विजज्ञिरे । अयुतायुतसाहस्रशतजिदथ वामकः ॥ ५ ॥ बाह्यकार्य्याभगिन्यां ये भजमानाद्विजज्ञिरे । तेषां देवावृधो राजा चचार परमं तपः ॥ ६ ॥ पुत्रः सर्वगुणोपेतो मम भूयादिति स्म ह । संयोज्यात्मानमेवं सवर्णा सा जलमस्पृशत् ॥७॥ सा चोपस्पर्शनात्तस्य चकार ऋषिमापगा । कल्याणश्च नरपतेस्तस्य सा निम्नगोत्तमा ॥ ८ ॥ चिन्तयाभिपरीताङ्गा जगामाथ विनिश्चयम् । नाधिगच्छामि तां नारीं यस्यामेवंविधः सुतः ॥ ९ ॥ भवेत्सर्वगुणोपेतो राज्ञो देवावृधस्य हि । तस्मादस्य स्वयं चाहं भवाम्यद्य सहव्रता । जज्ञे तस्याः स्वयं हस्तो भावस्तस्य यथेरितः ॥ १० ॥ अथ भूत्वा कुमारी तु सावित्री परमं वचः । चिन्तयमास राजानं तामियेष स पार्थिवः ॥ ११ ॥ तस्यामाधत्त गर्भं स तेजस्विनमुदारधीः । अथ सा नवमे मासि सुषुवे सरितांवरा ॥ १२ ॥ पुत्रं सर्वगुणोपेतं यथा देवावृधेप्सितः । तत्र वंशे पुराणज्ञा गाथां गायन्ति वै द्विजाः ॥ १३ ॥ गुणान् देवावृधस्यापि कीर्त्तयन्तो महात्मनः । यथैव शृणुते दूरात् संपश्यति तथान्तिकात् ॥ १४ ॥ बभ्रुः श्रेष्ठो मनुष्याणां देवैर्देवावृधः समः । पुरुषाः पञ्चषष्टिश्च सहस्राणि च सप्ततिः । येऽमृतत्वमनुप्राप्ता बभ्रुर्देवावृधादपि ॥ १५ ॥ यज्वा दानपतिर्वीरो ब्रह्मण्यः सत्यवाग् बुधः । कीर्त्तिमांश्च महाभागः सात्त्वतानां महारथः ॥ १६ ॥ तस्यान्ववाये सुमहाभोजयेमार्तिकावलाः । गान्धारी चैव माद्री च वृष्णेर्भार्य्ये बभूवतुः ॥ १७ ॥ गान्धारी जनयामास सुमित्रं मित्रनन्दनम् । माद्री युधाजितं पुत्रं सा तु वै देवमीढुषम् ॥ १८ ॥ अनमित्रं सुतश्चैव तावुभौ पुरुषोत्तमौ । अनमित्रसुतो निघ्नो निघ्नस्य द्वौ बभूवतुः ॥१९॥ प्रसेनश्च महाभागः शक्रजिच्च सुतावुभौ । तस्य शक्रजितः पूर्वः सखा प्राणसमोऽभवत् ॥२०॥ स कदाचिन्निशापाये रथेन रथिनांवरः । तोयकूलादपः स्प्रष्टुमुपस्थातुं ययौ रविम् ॥ २१ ॥ तस्योपतिष्ठतः सूर्यो विवस्वानग्रतः स्थितः । अस्पष्टमूर्तिर्भगवांस्तेजोमण्डलवान् विभुः ॥२२॥ अथ राजा विवस्वन्तमुवाच स्थितमग्रतः । यथैव व्योम्नि पश्यामि त्वामहं ज्योतिषाम्पते ॥२३॥ तेजोमण्डलिनश्चैव तथैवाप्यग्रतः स्थितम् । को विशेषो विवस्वंस्ते साक्षादुपगतेन वै ॥ २४ ॥ एतच्छ्रुत्वा स भगवान् मणिरत्नं स्यमन्तकम् । स्वकण्ठादवमुच्याथ बबन्ध नृपतेस्तदा ॥२५॥ ततो विग्रहवन्तं तं ददर्श नृपतिस्तदा । प्रतिमामथ तां दृष्ट्वा मुहूर्त्तं कृतवांस्तथा ॥ २६ ॥ तमतिप्रस्थितं भूयो विवस्वन्तं स शक्रजित् । प्रोवाचाग्निसवर्णं त्वं येन लोकान् प्रयास्यति । तदेव मणिरत्नं तन्मां भवान् दातुमर्हति ॥ २७ ॥ स्यमन्तकं नाम मणिं दत्तवांस्तस्य भास्करः । स तमाबद्ध्य नगरं प्रविवेश महीपतिः ॥ २८ ॥ तं जनाः पर्यधावन्त सूर्योऽयं गच्छतीति ह । सभां विस्माययित्वाथ पुरीमन्तःपुरं तथा ॥ २९॥ तं

प्रसेनिजिते दिव्यं मणिरत्नं स्यमन्तकम् । ददौ भ्रात्रे नरपतिः प्रेम्णा शक्रजिदुत्तमम् ॥३०॥ स्यमन्तको नाम मणिर्यस्य राष्ट्रे स्थितो भवेत् । कालवर्षी
च पर्जन्यो न च व्याधिभयं तदा ॥ ३१ ॥ लिप्सां चक्रे प्रसेनात्तु मणिरत्नं स्यमन्तकम् । गोविन्दो न च तं लेभे शक्तोऽपि न जहार च ॥ ३२ ॥ कदा
चिन्मृगयां यातः प्रसेनस्तेन भूषितः । स्यमन्तककृते सिंहाद्वधं प्राप्तः सुदारुणम् ॥३३ ॥ जाम्बवानृक्षराजस्तु तं सिंहं निजघान वै । आदाय च मणिं
दिव्यं स्वं बिलं प्रविवेश ह ॥ ३४ ॥ तत्कर्म कृष्णस्य ततो वृष्ण्यन्धकमहत्तराः । मणौगृध्नुन्तु मन्वानास्तमेव विशशङ्किरे ॥ ३५ ॥ मिथ्याभिशस्ति
तेभ्यस्तां बलवानरिसूदनः । अमृष्यमाणो भगवान् वनं स विचचार ह ॥ ३६ ॥ स तु प्रसेनमृगयामचरत्तत्र चाप्यथ । प्रसेनस्य पदं गृह्य पुरुषै
राप्तकारिभिः ॥ ३७ ॥ ऋक्षवन्तं गिरिवरं विन्ध्यञ्च नगमुत्तमम् । अन्वेषणपरिश्रान्तः स ददर्श महामनाः ॥ ३८ ॥ साश्वं हतं प्रसेनं तं नाविन्द
त्तत्र वै मणिम् । अथ सिंहः प्रसेनस्य शरीरस्याविदूरतः ॥ ३९ ॥ ऋक्षेण निहतो दृष्टः पादैर्ऋक्षस्य सूचिताम् । पदैरन्वेषयामास गुहामृक्षस्य यादवः
॥ ४० ॥ महत्यतिबिले वाणीं शुश्राव प्रमदेरिताम् । धात्र्या कुमारमादाय सुतं जाम्बवतो द्विजाः । प्रीतिमत्याथ मणिना मारोदीरित्युदीरिताम्
॥ ४१ ॥ धात्र्युवाच ॥ प्रसेनमवधीत् सिंहः सिंहो जाम्बवता हतः । सुकुमारक मारोदीस्तव ह्येष स्यमन्तकः ॥ ४२ ॥ व्यक्तीकृतश्च शब्दं तं
तूर्णं सोऽपि ययौ बिलम् । अपश्यच्च बिलाभ्याशे प्रसेनमवदारितम् ॥ ४३ ॥ प्रविश्य चापि भगवांस्तदृक्षबिलमञ्जसा । ददर्श ऋक्षराजानं जाम्बव
न्तमुदारधीः ॥ ४४ ॥ युयुधे वासुदेवस्तु बिले जाम्बवता सह । बाहुभ्यामेव गोविन्दो दिवसानेकविंशतिम् ॥ ४५ ॥ प्रविष्टे च बिलं कृष्णे वासुदेव
पुरःसराः । पुनर्द्वारवतीमेत्य हतं कृष्णं न्यवेदयन् ॥ ४६ ॥ वासुदेवस्तु निर्जित्य जाम्बवन्तं महाबलम् । लेभे जाम्बवतीं कन्यामृक्षराजस्य सम्मताम्
॥ ४७ ॥ भगवत्तेजसा ग्रस्तो जाम्बवान् प्रसभं मणिम् । सुतां जाम्बवतीमाशु विष्वक्सेनाय दत्तवान् ॥ ४८ ॥ मणिं स्यमन्तकं चैव जग्राहात्म
विशुद्धये । अनुनीय ऋक्षराजं निर्ययौ च तदा बिलात् ॥ ४९ ॥ एवं स मणिमादाय विशोद्ध्यात्मानमात्मना । ददौ सत्राजिते तं वै मणिं सात्वतसन्निधौ
॥५०॥ कन्यां पुनर्जाम्बवतीमुवाच मधुसूदनः । तस्मान्मिथ्याभिशापात् स व्यमुच्यत जनार्दनः ॥५१॥ इमां मिथ्याभिशस्तिं यः कृष्णस्येह व्यपोहिताम् ।
वेद मिथ्याभिशस्तेः स नाभिशस्यति कर्हिचित् ॥५२॥ दश त्वसृभ्यो भार्याभ्यः शत्रजितः शतं सुताः । ख्यातिमन्तस्त्रयस्तेषां भङ्गकारस्तु पूर्वजः ।
वीरो व्रतपतिश्चैव ह्यपस्वान्तश्च सुप्रियः ॥ ५३ ॥ अथ द्वारवती नाम भङ्गकारस्य सुप्रजा । सुषुवे सा कुमारीस्तु तिस्रो रूपगुणान्विताः ॥ ५४ ॥ सत्य
भामोत्तमा स्त्रीणां व्रतिनीव दृढव्रता । तथा तपस्विनी चैव पिता कृष्णस्य तां ददौ ॥ ५५ ॥ यत्तत् सत्राजिते कृष्णो मणिरत्नं स्यमन्तकम् ।

प्रादात्तदाहरद्रत्नं भोजेन शतधन्वना ॥ ५६ ॥ तदा हि प्रार्थयामास सत्यभामामनिन्दिताम् । अक्रूरो रत्नमन्विच्छन् मणिश्चैव स्यमन्तकम् ॥ ५७ ॥
भद्रकारं ततो हत्वा शतधन्वा महाबलः । रात्रौ तं मणिमादाय ततोऽक्रूराय दत्तवान् ॥ ५८ ॥ अक्रूरस्तु तदा रत्नमादाय स नरर्षभः । समयं
कारणं चक्रे बोध्यो नान्यैस्त्वयेत्युत ॥ ५९ ॥ वयमभ्युपपत्स्यामः कृष्णेन त्वं प्रधर्षितः । मम च द्वारकाः सर्वा वशे तिष्ठन्त्यसंशयम् ॥ ६० ॥ हते
पितरि दुःखार्त्ता सत्यभामा यशस्विनी । प्रययौ रथमारुह्य नगरं वारणावतम् ॥ ६१ ॥ सत्यभामा तु तद्वृत्तं भोजस्य शतधन्वनः । भर्तुर्निवेद्य
दुःखार्त्ता पार्श्वस्थाश्रूण्यवर्तयत् ॥ ६२ ॥ पाण्डवानान्तु दग्धानां हरिः कृत्वोदकक्रियाम् । तुल्यार्थे चैव भ्रातॄणां नियोजयति सात्यकिम् ॥ ६३ ॥ तत
स्त्वरितमागम्य द्वारकां मधुसूदनः । पूर्व्वजं हलिनं श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥ ६४ ॥ हतः प्रसेनः सिंहेन सत्राजिच्छतधन्वना । स्यमन्तकमहं मार्गे तस्य
प्रहर हे प्रभो ॥ ६५ ॥ तदारोह रथं शीघ्रं भोजं हत्वा महाबलम् । स्यमन्तको महाबाहो तदास्माकं भविष्यति ॥ ६६ ॥ ततः प्रवृत्ते युद्धे तु तुमुले भोजकृ-
ष्णयोः । शतधन्वा न चाक्रूरमवैक्षत् सर्वतो दिशि ॥ ६७ ॥ अनष्टाश्वावरोहन्तु कृत्वा भोजजनार्दनौ । शक्तोऽपि साध्याद्धार्द्दक्यान्नाक्रूरोऽभ्युपपद्यत ॥ ६८ ॥
अपयाने ततो बुद्धिं भूयश्चक्रे भयान्वितः । योजनानां शतं साग्रं यया च प्रत्यपद्यत ॥ ६९ ॥ विज्ञातहृदया नाम शतयोजनगामिनी ।
भोजस्य वडवादित्यो यया कृष्णमयोधयत् ॥ ७० ॥ प्रवृद्धवेगा वडवा त्वध्वनां शतयोजनम् । दृष्ट्वा रथगतिस्तस्य शतधन्वानमर्द्दयत् ॥ ७१ ॥
ततस्तस्य हयास्ते तु श्रमात् खेदाच्च वै द्विजाः । खमुत्पेतू रथप्राणाः कृष्णो राममथाब्रवीत् ॥ ७२ ॥ तिष्ठस्वेह महाबाहो दृष्टदोषा मया हयाः ।
पद्भ्यां गत्वा हरिष्यामि मणिरत्नं स्यमन्तकम् ॥ ७३ ॥ पद्भ्यामेव ततो गत्वा शतधन्वानमच्युतः । मिथिलाधिपतिं तं वै जघान परमास्त्रवित् ॥ ७४ ॥
स्यमन्तकं न चापश्यद्धत्वा भोजं महाबलम् । निवृत्तं चाब्रवीत् कृष्णं रत्नं देहीति लाङ्गली ॥ ७५ ॥ नास्तीति कृष्णश्चोवाच ततो रामो रुषान्वितः ।
धिक्छब्दमसकृत् पूर्व्वं प्रत्युवाच जनार्द्दनम् ॥ ७६ ॥ भ्रातृत्वान्मर्षयाम्येष स्वस्ति तेऽस्तु व्रजाम्यहम् । कृत्यं न मे द्वारकया न त्वया न च
वृष्णिभिः ॥ ७७ ॥ प्रविवेश ततो रामो मिथिलामरिमर्द्दनः । सर्व्वकामैरुपहृतैर्मैथिलैनैव पूजितः ॥ ७८ ॥ एतस्मिन्नेव काले तु बभ्रुर्मतिमतांवरः ।
नानारूपान् क्रतून् सर्व्वानाजहार निरर्गलान् ॥ ७९ ॥ दीक्षामयं सकवचं रक्षार्थं प्रविवेश ह । स्यमन्तककृते राजा गाधिपुत्रो महायशाः ॥ ८० ॥
अर्थान् रत्नानि चाग्र्याणि द्रव्याणि विविधानि च । षष्टिवर्षगते काले यज्ञेषु विन्ययोजयत् ॥ ८१ ॥ अक्रूरयज्ञ इत्येते ख्यातास्तस्य महात्मनः ।
बह्वन्नदक्षिणाः सर्व्वे सर्व्वकामप्रदायिनः ॥ ८२ ॥ अथ दुर्य्योधनो राजा गत्वाऽथ मिथिलां प्रभुः । गदाशिक्षां ततो दिव्यां बलभद्रादवाप्तवान् ॥ ८३ ॥

प्रसाद्य तु ततो विप्रा वृष्ण्यन्धकमहारथैः। आनीतो द्वारकामेव कृष्णेन च महात्मना ॥ ८४ ॥ अक्रूरमन्धकैः सार्द्धमुपायात् पुरुषर्षभः। युद्धे हत्वा तु शत्रुघ्नं सह बन्धुमता बली ॥ ८५ ॥ श्वफल्कतनयायान्तु नरायां नरसत्तमौ। भङ्गकारस्य तनयो विश्रुतौ सुमहाबलौ ॥ ८६ ॥ जज्ञातेऽन्धकमुख्यस्य शत्रुघ्नो बन्धुमांश्च तौ। वधार्थं भङ्गकारस्य कृष्णो न प्रीतिमान् भवत् ॥ ८७ ॥ ज्ञातिभेदभयाद्भीतः समुपेक्षितवांस्तथा। अपयाते तथाक्रूरे नावर्षत्पाकशासनः ॥ ८८ ॥ अनावृष्ट्या हतं राष्ट्रमभवत्तद्बहुधोद्यतम्। ततः प्रसादयामासुरक्रूरं कुकुरान्धकाः ॥ ८९ ॥ पुनर्द्वारवतीं प्राप्ते तदा दानपतौ तथा। प्रववर्ष सहस्राक्षः कुक्षौ जलनिधेस्ततः ॥ ९० ॥ कन्याञ्च वासुदेवाय स्वसारं शीलसम्मताम्। अक्रूरः प्रददौ श्रीमान् प्रीत्यर्थं यदुपुङ्गवः ॥ ९१ ॥ अथ विज्ञाय योगेन कृष्णो बभ्रुगतं मणिम्। सभामध्ये तदा प्राह तमक्रूरं जनार्दनः ॥ ९२ ॥ यच्च रत्नं मणिवरं तव हस्तगतं प्रभो। तत् प्रयच्छस्व मानार्ह विमतिञ्चात्र मा कृथाः ॥ ९३ ॥ षष्टिवर्षगते काले यद्रोषोऽभूत्तदा मम। सुसंरूढः सकृत् प्राप्तस्तत्कालात्रित्य स महान् ॥ ९४ ॥ ततः कृष्णस्य वचनात् सर्वसात्वतसंसदि। प्रददौ तं मणिं बभ्रुरक्लेशेन महामतिः ॥ ९५ ॥ तत आर्ज्जवसंप्राप्तबभ्रुहस्तादरिन्दमः। ददौ प्रहृष्टमनसा तं मणिं बभ्रवे पुनः ॥ ९६ ॥ स कृष्णहस्तात् संप्राप्य मणिरत्नं स्यमन्तकम्। आबद्ध्य गान्दिनीपुत्रो विरराजांशुमानिव ॥ ९७ ॥ इमां मिथ्याभिशस्तिं यो विशुद्धामपि चोत्तमाम्। वेद मिथ्याभिशस्तिं स न व्रजेच्च कथञ्चन ॥ ९८ ॥ अनिमित्राच्छिनिर्जज्ञे कनिष्ठाद्वृष्णिनन्दनात् ॥ ९९ ॥ सत्यवाक् सत्यसम्पन्नः सत्यकस्तस्य चात्मजः। सात्यकिर्युयुधानस्य तस्य भूतिः सुतोऽभवत् ॥ १०० ॥ भूतेर्युगन्धरः पुत्र इति भैत्याः प्रकीर्त्तिताः। जज्ञाते तनयौ पृश्नेः श्वफल्कश्चित्रकश्च यः ॥ १०१ ॥ श्वफल्कस्तु महाराजो धर्मात्मा यत्र वर्त्तते। नास्ति व्याधिभयं तत्र न चावृष्टिभयं तथा ॥ १०२ ॥ कदाचित् काशिराजस्य विभोस्तु द्विजसत्तमाः। त्रीणि वर्षाणि विषये नावर्षत्पाकशासनः ॥ १०३ ॥ स तत्र वासयामास श्वफल्कं परमार्चितम्। श्वफल्कपरिवासेन प्रावर्षत्पाकशासनः ॥ १०४ ॥ श्वफल्कः काशिराजस्य सुतां भार्यामनिन्दिताम्। गान्दिनीं नाम गां सा हि ददौ विप्राय नित्यशः ॥ १०५ ॥ सा मातुरुदरस्था वै बहुवर्षशतान् किल। वसति स्म न वै जज्ञे गर्भस्थान्तां पिताब्रवीत् ॥ १०६ ॥ जायस्व शीघ्रं भद्रन्ते किमर्थं चापि तिष्ठसि। प्रोवाच चैनं गर्भस्था सा कन्या गौर्दिने दिने ॥ १०७ ॥ यदि दत्ता तदा स्यां हि यदि स्यामीहतां पितः। तथेत्युवाच तां तस्याः पिता काममपूपुरत् ॥ १०८ ॥ दाता यज्वा च शूरश्च श्रुतवानतिथिप्रियः। तस्याः पुत्रः स्मृतोऽक्रूरः श्वफल्को भूरिदक्षिणः ॥ १०९ ॥ उपमद्गुस्तथा मद्गुर्मृदुरश्चारिमेजयः।

गिरिरक्षस्ततो यक्षः शत्रुघ्नो वारिमर्दनः ॥ ११० ॥ धर्मभृच्च धृष्टचयो वर्गमोचस्तथापरः । आवाहप्रतिवाहौ च वसुदेवा वराङ्गना ॥ १११ ॥ अक्रू
रादुग्रसेन्यान्तु सुतौ द्वौ कुलनन्दिनौ । देवश्चानुपदेवश्च जज्ञाते देवसंमितौ ॥ ११२ ॥ चित्रकस्याभवन् पुत्राः पृथुर्विपृथुरेव च । अश्व
ग्रीवोऽश्वबाहुश्च सुपार्श्वकगवेषणौ ॥ ११३ ॥ अरिष्टनेमिरश्वश्च सुवर्मा वर्मचर्मभृत् । अभूमिर्बहुभूमिश्च श्रविष्ठाश्रवणे स्त्रियौ ॥ ११४ ॥ सत्यकात्
काशिदुहिता लेभे सा चतुरः सुतान् । ककुदं भजमानश्च शमीकबलबर्हिषौ ॥ ११५ ॥ ककुदस्य सुतो वृष्टिर्वृष्टेस्तु तनयोऽभवत् । कपोतरोमा
तस्याथ रेवतोऽभवदात्मजः ॥ ११६ ॥ तस्यासीत्तुम्बुरुसखा विद्वान् पुत्रोऽभवत्किल । ख्यायते यस्य नाम्ना स चन्दनोदकदुन्दुभिः ।
॥ ११७ ॥ तस्माच्चाभिजितः पुत्र उत्पन्नस्तु पुनर्वसुः । अश्वमेधन्तु पुत्रार्थे आजहार नरोत्तमः ॥ ११८ ॥ तस्य मध्येऽतिरात्रस्य सदोमध्यात्समुत्थितम् ।
ततस्तु विद्वान् धर्मज्ञो दाता यज्वा पुनर्वसुः ॥ ११९ ॥ तस्यापि पुत्रमिथुनं बाहुबाणाजितः किल । आहुकश्चाहुकी चैव ख्यातौ मतिमतांवरौ ।
॥ १२० ॥ इमांश्चोदाहरन्त्यत्र श्लोकान् प्रति तमाहुकम् । सोपासङ्गानुकर्षाणां सध्वजानां वरूथिनाम् ॥ १२१ ॥ रथानां मेघघोषाणां सहस्राणि दशैव
तु । नासत्यवादी त्वासीत्तु नायज्वा नासहस्रदः ॥ १२२ ॥ नाशुचिर्नाप्यधर्मात्मा नाविद्वान्न कृशोऽभवत् । आहुकस्य धृतिः पुत्र इत्येवमनु
शुश्रुमः ॥ १२३ ॥ श्वेतेन परिचारेण किशोरप्रतिमान् हयान् । अशीतियुक्तनियुतान्याहुकप्रतिमोऽव्रजत् ॥ १२४ ॥ पूर्वस्यान्दिशि नागानां भोजस्य
प्रतिरेजिरे । रूप्यकाञ्चनकक्षाणां सहस्राण्येकविंशतिः ॥ १२५ ॥ तावन्त्येव सहस्राणि उत्तरस्यान्तथा दिशि । भूमिपालस्य भोजस्य उत्तिष्ठेत्
किङ्किणी किल ॥ १२६ ॥ आहुकश्चाहुकान्धाय स्वसारं त्वाहुकीन्ददौ । आहुकान्धस्य दुहिता द्वौ पुत्रौ सम्बभूवतुः ॥ १२७ ॥ देवक
श्चोग्रसेनश्च देवगर्भसमावुभौ । देवकस्य सुता वीरा जज्ञिरे त्रिदशोपमाः ॥ १२८ ॥ देवानामपि देवश्च सुदेवो देवरञ्जिता । तेषां स्वसारः
सप्तासन् वसुदेवाय संददौ ॥ १२९ ॥ वृकदेवोपदेवा च तथान्या देवरक्षिता । श्रीदेवा शान्तिदेवा च महादेवा तथापरा ॥ १३० ॥ सप्तमी
देवकी तासां सुनामा चारुदर्शना । नवोग्रसेनस्य सुताः कंसस्तेषान्तु पूर्वजः ॥ १३१ ॥ न्यग्रोधश्च सुनामा च कङ्कशंकुश्च भूमयः । सुतनू
राष्ट्रपालश्च युद्धतुष्टः सुपुष्टिमान् ॥ १३२ ॥ तेषां स्वसारः पञ्चैव कर्मधर्मवती तथा । शताङ्क्रू राष्ट्रपाला च कङ्का चैव वराङ्गना ॥ १३३ ॥ उग्रसेनो
महापत्यो विख्यातः कुकुरोद्भवः । कुकुराणामिमं वंशं धारयन्नमितौजसाम् । आत्मनो विपुलं वंशं प्रजावांश्च भवेन्नरः ॥ १३४ ॥ भजमानस्य पुत्रस्तु
रथिमुख्यो विदूरथः । राज्याधिदेवः शूरश्च विदुरश्च सुतोऽभवत् ॥ १३५ ॥ तस्य शूरस्य तु सुता जज्ञिरे बलवत्तराः । वातश्चैव निवातश्च शोणितः

श्वेतवाहनः॥१३६॥ शमी च गदवर्मा च निदातः शक्रशक्रजित् । शमिपुत्रः प्रतिक्षितः प्रतिक्षितस्य चात्मजः॥१३७॥ स्वयम्भोजः स्वयम्भोजाद्धृदिकः
सम्बभूव ह । हृदिकस्य सुतास्त्वासन् दश भीमपराक्रमाः ॥ १३८ ॥ कृतवर्मा कृतस्तेषां शतधन्वा तु मध्यमः । देवार्हश्च वनार्हश्च भिषग् द्वैतरथश्च
यः ॥ १३९ ॥ सुदान्तश्च धियान्तश्च नकवान् कनकोद्भवः । देवार्हस्य सुतो विद्वान् जज्ञे कम्बलबर्हिषः ॥ १४० ॥ असमौजाः सुतस्तस्य सुमहौ
जाश्च विश्रुतः । अजावपुत्राय ततः प्रददावसमौजसे । सुदंष्ट्रश्च सुरूपश्च कृष्ण इत्यन्धकाः स्मृताः ॥ १४१ ॥ अन्धकानामिमं वंशं कीर्त्तयानस्तु
नित्यशः । आत्मानो विपुलं वंशं लभते नात्र संशयः ॥ १४२ ॥ अस्मक्यां जनयामास शूरो वै देवमानुषिम् । माष्यान्तु जनयामास शूरो वै देवमीढु
षम् ॥ १४३ ॥ भाष्यान्तु जज्ञिरे शूराद्भोजायां पुरुषा दश । वसुदेवो महाबाहुः पूर्वमानकदुन्दुभिः ॥१४४॥ जज्ञे तस्य प्रसूतस्य दुन्दुभिः प्राणदद्दिवि ।
आनकानाञ्च संह्लादः सुमहानभवद्दिवि ॥ १४५ ॥ पपात पुष्पवर्षञ्च शूरस्य भवने महत् । मनुष्यलोके कृत्स्नेऽपि रूपे नास्ति समो भुवि ॥ १४६ ॥
यस्यासीत् पुरुषाग्र्यस्य कीर्त्तिश्चन्द्रमसो यथा । देवभागस्ततो जज्ञे ततो देवश्रवाः पुनः ॥१४७॥ अनादृष्टिकडश्चैव नन्दनश्चैव भृञ्जिनः । श्यामः शमीको
गण्डूषः चतस्रस्तु वराङ्गनाः ॥१४८॥ पृथा च श्रुतवेदा च श्रुतकीर्त्तिः श्रुतश्रवाः । राजाधिदेवी च तथा पञ्चैता वीरमातरः ॥१४९॥ पृथां दुहितरं चक्रे कुन्ति
स्तां पाण्डुरावहत् । अनपत्याय वृद्धाय कुन्तिभोजाय तां ददौ ॥१५०॥ तस्मात् कुन्तीति विख्याता कुन्तीभोजात्मजा पृथा । कुरुवीरः पाण्डुमुख्यस्तस्मा
द्भार्यामविन्दत ॥ १५१ ॥ पृथा जज्ञे ततः पुत्रान् त्रीनग्निसमतेजसः । लोकेऽप्रतिरथान् वीरान् शक्रतुल्यपराक्रमान् ॥ १५२ ॥ धर्माद्युधिष्ठिरं पुत्रं मारु
ताच्च वृकोदरम् । इन्द्राद्धनञ्जयञ्चैव पृथा पुत्रानजीजनत् ॥१५३॥ माद्रवत्यान्तु जनितावाश्विनाविति विश्रुतम् । नकुलः सहदेवश्च रूपसत्त्वगुणान्वितौ
॥ १५४ ॥ जज्ञे च श्रुतदेवायां तनयो वृद्धशर्मणः । करूषाधिपतिर्वीरो दन्तवक्रो महाबलः ॥ १५५ ॥ कैकेयां श्रुतकीर्त्यान्तु जज्ञे सन्तर्दनः पुनः ।
चेकितानबृहत्क्षत्रौ तथैवान्यौ महाबलौ ॥ १५६ ॥ विन्दानुविन्दावावन्त्यौ भ्रातरौ सुमहाबलौ । श्रुतश्रवायां चैद्यस्तु शिशुपालो बभूव ह
॥ १५७ ॥ दमघोषस्य राजर्षेः पुत्रो विख्यातपौरुषः । यः पुरासीद्दशग्रीवः संबभूवारिमर्दनः ॥ १५८ ॥ यदुश्रवानुजस्तस्य रुजकन्योऽनुजस्तथा ।
पत्न्यस्तु वसुदेवस्य त्रयोदश वराङ्गनाः ॥ १५९ ॥ पौरवी रोहिणी चैव मदिरा चापरा तथा । तथैव भद्रा वैशाखी देवकी सप्तमी, तथा ॥ १६० ॥
सुगन्धिर्वनराजी च द्वे चान्ये परिचारिके ॥ रोहिणी पौरवी चैव वाल्मीकस्यात्मजाभवत् ॥ १६१ ॥ ज्येष्ठा पत्नी महाभागा दयितानकदुन्दुभेः ।
ज्येष्ठं लेभे सुतं रामं सारणं निशठं तथा ॥ १६२ ॥ दुर्दमं दमनं शुभ्रं पिण्डारककुशीतकौ । चित्रां नाम कुमारीञ्च रोहिण्यष्टौ व्यजायत ॥१६३॥

पौत्रौ रामस्य जज्ञाते विज्ञातौ निशितोत्सुकौ । पार्श्वी च पार्श्वनन्दी च शिशुः सत्यधृतिस्तथा ॥ १६४ ॥ मन्दबाह्योऽथ रामाणगिरिकौ गिर एव च ।
शुक्लगुल्मेति गुल्मश्च दरिद्रान्तक एव च ॥ १६५ ॥ कुमार्यश्चापि पञ्चाद्या नामतस्ता निबोधत । अर्चिष्मती सुनन्दा च सुरसा सुवचास्तथा ॥१६६॥
तथा शतबला चैव सारणस्य सुतास्त्विमाः । भद्राश्वो भद्रगुप्तिश्च भद्रविघ्नस्तथैव च ॥१६७॥ भद्रबाहुर्भद्ररथो भद्रकल्पस्तथैव च । सुपार्श्वकः कीर्त्ति
मांश्च रोहिताश्वश्च भद्रजः ॥ १६८ ॥ दुर्म्मदश्चाभिभूतश्च रोहिण्याः कुलजाः स्मृताः । नन्दोपनन्दौ मित्रश्च कुक्षिमित्रस्तथाचलः ॥ १६९ ॥ चित्रोप
चित्रे कन्ये च स्थितः पुष्टिरथापरः । मदिरायाः सुता ह्येते सुदेवोऽथ विजज्ञिरे ॥ १७० ॥ उपबिम्बोऽथ बिम्बश्च सत्त्वदन्तमहौजसौ । चत्वार एते
विख्याता भद्रापुत्रा महाबलाः ॥ १७१ ॥ वैशाख्यां समदाच्छौरिः पुत्रं कौशिकमुत्तमम् । देवक्यां जज्ञिरे शौरिः सुषेणः कीर्तिमानपि ॥ १७२ ॥
तदयो भद्रसेनश्च यजुदायश्च पञ्चमः । षष्ठो भद्रविदेकश्च कंसः सर्वाञ्जघान तान् ॥ १७३ ॥ अथ तस्यामवस्थायामायुष्मान् संबभूव ह । लोक
नाथः पुनर्विष्णुः पूर्वकृष्णः प्रजापतिः ॥१७४॥ अनुजाताऽभवत् कृष्णा सुभद्रा भद्रभाषिणी । कृष्णा सुभद्रेति पुनर्व्याख्याता वृष्णिनन्दिनी ॥१७५॥
सुभद्रायां रथी पार्थादभिमन्युरजायत । वसुदेवस्य भार्यासु महाभागासु सप्तसु । ये पुत्रा जज्ञिरे शूरा नामतस्तान्निबोधत ॥ १७६ ॥ अतोऽस्य सह
देवायां शूरो जज्ञेऽभयासखः । शार्ङ्गदेवाजनत्तम्बुं शौरी जज्ञे कुलोद्वहम् ॥ १७७ ॥ उपसङ्गं वसुञ्चापि तनयौ देवरक्षितौ । एवं दश सुतास्तस्य कंस
स्तानप्यघातयत् ॥ १७८ ॥ विजयं रोचनश्चैव वर्द्धमानं तथैव च । एतान् सर्व्वान् महाभागानुपदेवा व्यजायत ॥ १७९ ॥ स्वगाहवं महात्मानं वृक
देवी त्वजायत । आगाही च स्वसा चैव सुरूपा शिशिरायिणी ॥ १८० ॥ सप्तमं देवकीपुत्रं सुनासा सुषुवे भुवम् । गवेषणं महाभागं सङ्ग्रामे चित्र
योधिनम् ॥ १८१ ॥ श्राद्धदेवं पुरा येन वने विरचिता द्विजाः । शैब्यायामदधच्छौरिः पुत्रं कौशिकमव्ययम् ॥१८२॥ सुगन्धी वनराजी च शौरेरास्तां
परिग्रहः । पुण्ड्रश्च कापिलश्चैव वसुदेवात्मजौ हि तौ । तयो राजाऽभवत् पुण्ड्रः कापिलस्तु वनं ययौ ॥ १८३ ॥ तस्यां समभवद्वीरो वसुदेवात्मजो
बली । राजा नाम निषादोऽसौ प्रथमः स धनुर्द्धरः ॥ १८४ ॥ विख्यातो देवरातस्य महाभागः सुतोऽभवत् । पण्डितानां मतं प्राहुर्देवश्रवसमुद्भवम्
॥ १८५ ॥ अस्मक्यां लभते पुत्रमनादृष्टिं यशस्विनम् । निवर्त्तः शत्रुशत्रुघ्नं श्राद्धदेवं महाबलम् ॥ १८६ ॥ अजायत श्राद्धदेवो निषधादिर्यतः
श्रुतः।एकलव्यो महावीर्यो निषादैः परिवर्द्धितः ॥१८७॥गण्डूषायानपत्याय कृष्णस्तुष्टोऽददत् सुतौ।चारुदेष्णश्च साम्बश्च कृतास्त्रौ शस्तलक्षणौ ॥१८८॥
तन्तिजस्तान्तिमालश्च स्वपुत्रौ कनकस्य तु । वस्तावनेस्त्वपुत्राय वसुदेवः प्रतापवान् । सौतिर्ददौ सुतं वीरं शौरिं कौशिकमेव च ॥ १८९ ॥

तपाश्च क्रोधनुश्चैव विरजाः श्यामसृञ्जिमौ। अनपत्योऽभवच्छ्यामः श्यामकस्तु वनं ययौ। जुगुप्समानो भोजत्वं राजर्षित्वमवाप्नुयात् ॥ १९० ॥
य इदं जन्म कृष्णस्य पठते नियतव्रतः। श्रावयेद्ब्राह्मणश्चापि सुमहत्सुखमाप्नुयात् ॥ १९१ ॥ देवदेवो महातेजाः पूर्व्वं कृष्णः प्रजापतिः। विहा
रार्थं मनुष्येषु जज्ञे नारायणः प्रभुः ॥ १९२ ॥ देवक्यां वसुदेवेन तपसा पुष्करेक्षणः। चतुर्बाहुः स विज्ञेयो दिव्यरूपः श्रियान्वितः ॥ १९३ ॥
प्रकाशो भगवान् योगी कृष्णो मानुषमागतः। अव्यक्तोऽव्यक्तलिङ्गस्थः स एव भगवान् प्रभुः ॥ १९४ ॥ नारायणो यतश्चक्रे प्रभवं चाव्ययो हि
सः। देवो नारायणो भूत्वा हरिरासीत्सनातनः ॥ १९५ ॥ योऽसृजच्चादिपुरुषं पुरा चक्रे प्रजापतिम्। अदितेरपि पुत्रत्वमेत्य यादवनन्दनः। देवो
विष्णुरिति ख्यातः शक्रादवरजोऽभवत् ॥ १९६ ॥ प्रसादजं यस्य विभोरदित्याः पुत्रकारणम्। वधार्थं सुरशत्रूणां दैत्यदानवरक्षसाम् ॥ १९७ ॥
ययातिवंशजस्याथ वसुदेवस्य धीमतः। कुलं पुण्यं यतः कर्म भेजे नारायणः प्रभुः ॥ १९८ ॥ सागराः समकम्पन्त चेलुश्च धरणीधराः। जज्वलुश्चा
ग्निहोत्राणि जायमाने जनार्दने ॥ १९९ ॥ शिवाश्च प्रववुर्वाताः प्रशान्तिमभवद्रजः। ज्योतींष्यभ्यधिकं रेजुर्जायमाने जनार्दने ॥ २०० ॥ अभिजिन्नाम
नक्षत्रं जयन्ती नाम शर्वरी। मुहूर्त्तो विजयो नाम यत्र जातो जनार्दनः ॥ २०१ ॥ अव्यक्तः शाश्वतः कृष्णो हरिर्नारायणः प्रभुः। जायते स्मैव भगवान्
नयनैर्मोहयन् प्रजाः ॥ २०२ ॥ आकाशात् पुष्पवृष्टीश्च ववर्ष त्रिदशेश्वरः। गीर्भिर्मङ्गलयुक्ताभिः स्तुवन्तो मधुसूदनम्। महर्षयः सगन्धर्वा उपतस्थुः
सहस्रशः ॥ २०३ ॥ वसुदेवस्तु तं रात्रौ जातं पुत्रमधोक्षजम्। श्रीवत्सलक्षणं दृष्ट्वा दिवि दिव्यैः सुलक्षणैः। उवाच वसुदेवः स्वं रूपं संहर वै प्रभो
॥ २०४ ॥ भीतोऽहं कंसतस्तात एतदेव ब्रवीम्यहम्। मम पुत्रा हतास्तेन ज्येष्ठास्तेऽद्भुतदर्शनाः ॥ २०५ ॥ वसुदेववचः श्रुत्वा रूपं स हृतवान् प्रभुः।
अनुज्ञातः पिता त्वेनं नन्दगोपगृहं गतः। उग्रसेनमते तिष्ठन् यशोदायै तदा ददौ ॥ २०६ ॥ तुल्यकालन्तु गार्भिण्यौ यशोदा देवकी तथा। यशोदा
नन्दगोपस्य पत्नी सा नन्दगोपतेः ॥ २०७ ॥ यामेव रजनीं कृष्णो जज्ञे वृष्णिकुलप्रभुः। तामेव रजनीं कन्यां यशोदापि व्यजायत ॥ २०८ ॥
तं जातं रक्षमाणस्तु वसुदेवो महायशाः। प्रादात् पुत्रं यशोदायै कन्यान्तु जगृहे स्वयम् ॥ २०९ ॥ दत्त्वैनं नन्दगोपस्य रक्ष मामिति चाब्रवीत्।
सुतस्ते सर्व्वकल्याणो यादवानां भविष्यति। अयं स गर्भो देवक्या अस्मत्क्लेशान् हनिष्यति ॥ २१० ॥ उग्रसेनात्मजायाश्च कन्यामानकदुन्दुभेः।
निवेदयामास तदा कन्येति शुभलक्षणा ॥ २११ ॥ स्वसायां तनयं कंसो जातं नैवावधारयत्। अथ तामपि दुष्टात्मा ह्युत्ससर्ज मुदान्वितः ॥ २१२ ॥
हता वै या यदा कन्या जपत्येष वृथामतिः। कन्या सा ववृधे तत्र वृष्णिसद्मनि पूजिता ॥ २१३ ॥ पुत्रवत्परिपाल्यन्तो देवा देवान् यथा तदा।

तामेव विधिनोत्पन्नामाहुः कन्यां प्रजापतिम् ॥ २१४ ॥ एकादशा तु जज्ञे वै रक्षार्थं केशवस्य ह । तां वै सर्वे सुमनसः पूजयिष्यन्ति यादवाः । देवदेवो दिव्यवपुः कृष्णः संरक्षितोऽनया ॥ २१५ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ किमर्थं वसुदेवस्य भोजः कंसो नराधिपः । जघान पुत्रान् बालान् वै तन्नो व्याख्यातुमर्हसि ॥ २१६ ॥ सूत उवाच ॥ शृणुध्वं वै यथा कंसः पुत्रानानकदुन्दुभेः । जाताञ्जाताञ्छिशून् सर्व्वान् निष्पिपेष वृथामतिः ॥ २१७ ॥ भयाद्यथा महाबाहुर्जातः कृष्णो विवासितः । तथा च गोषु गोविन्दः संवृद्धः पुरुषोत्तमः ॥ २१८ ॥ उक्तं हि किल देवक्या वसुदेवस्य धीमतः । सारथ्यं कृतवान् कंसो युवराजस्तदाऽभवत् ॥ २१९ ॥ ततोऽन्तरिक्षे वागासीद्दिव्या भूतस्य कस्यचित् । कंसो यया सदा भीतः पुष्कला लोकसाक्षिणी ॥ २२० ॥ यामेतां वहसे कंस रथेन परकारणात् । अस्या यः सप्तमो गर्भः स ते मृत्युर्भविष्यति ॥२२१॥ तां श्रुत्वा व्यथितो वाणीं तदा कंसो वृथामतिः । निष्क्रम्य खड्गं तां कन्यां हन्तुकामोऽभवत्तदा ॥ २२२ ॥ तमुवाच महाबाहुर्वसुदेवः प्रतापवान् । उग्रसेनात्मजं कंसं सौहृदात्प्रणयेन च ॥ २२३ ॥ न स्त्रियं क्षत्रियो जातु हन्तुमर्हति कश्चन । उपायः परिदृष्टोऽत्र मया यादवनन्दन ॥२२४॥ योऽस्याः सम्भवते गर्भः सप्तमः पृथिवीपते । तमहन्ते प्रयच्छामि तत्र कुर्य्या यथाक्रमम् ॥ २२५ ॥ त्वं त्विदानीं यथेष्टत्वं वर्तेथा भूरिदक्षिण । सर्वानस्यास्तु वै गर्भान् सत्यं नेष्यामि ते वशम् ॥ २२६ ॥ एवं मिथ्या नरश्रेष्ठ वागेषा न भविष्यति । एवमुक्तोऽनुनीतः स जग्राह तनयांस्तदा ॥ २२७ ॥ वसुदेवश्च तां भार्य्यामवाप्य मुदितोऽभवत् । कंसश्चास्यावधीत् पुत्रान् पापकर्म्मा वृथामतिः ॥ २२८ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ क एष वसुदेवश्च देवकी च यशस्विनी । नन्दगोपस्तु कस्त्वेष यशोदा च महायशाः । यो विष्णुं जनयामास या चैनं चाभ्यवर्द्धयत् ॥२२९॥ सूत उवाच ॥ पुरुषाः कश्यपस्यासन्नादित्यास्तु स्त्रियास्तथा । अथ कामान् महाबाहुर्देवक्याः समवर्द्धयत् ॥ २३० ॥ अचरत् स महीं देवः प्रविष्टो मानुषीं तनुम् । मोहयन् सर्वभूतानि योगात्मा योगमायया ॥२३१॥ नष्टे धर्म्मे तदा जज्ञे विष्णुर्वृष्णिकुले स्वयम् । कर्तुं धर्म्मव्यवस्थानमसुराणां प्रणाशनम् ॥ २३२ ॥ आहृता रुक्मिणी कन्या सत्या नग्नजितस्तदा । सात्राजिती सत्यभामा जाम्बवत्यपि रोहिणी ॥ २३३ ॥ शैब्या सुदेवी माद्री च सुशीला नाम चापरा। कालिन्दी मित्रविन्दा च लक्ष्मणा जालवासिनी ॥ २३४ ॥ एवमादीनि देवानां सहस्राणि च षोडश । चतुर्दश तु ये प्रोक्ता गणाश्चाप्सरसां दिवि । विचिन्त्य देवैः शक्रेण विशिष्टास्त्विह प्रेषिताः ॥ २३५ ॥ पत्न्यर्थं वासुदेवस्य उत्पन्ना राजवेश्मसु । एताः पत्न्यो महाभागा विष्वक्सेनस्य विश्रुताः ॥ २३६ ॥ प्रद्युम्नश्चारुदेष्णश्च सुदेष्णः शरभस्तथा । चारुश्च चारुभद्रश्च भद्रचारुस्तथाऽपरः ॥ २३७ ॥ चारुविन्ध्यश्च रुक्मिण्यां कन्या चारुमती तथा । सानुर्भानुस्तथाक्षश्च रोहितो मन्त्रय

स्तथा ॥ २३८ ॥ जरान्धकस्ताम्रवक्षा भौमरिश्च जरन्धमः । चतस्रो जज्ञिरे तेषां स्वसारो गरुडध्वजात् ॥ २३९ ॥ भानुर्भौमरिका चैव ताम्रपर्णी जर
न्धमा । सत्यभामासुतानेताञ्जाम्बवत्याः प्रजाः शृणु ॥ २४० ॥ भद्रश्च भद्रगुप्तश्च भद्रविन्द्रस्तथैव च । सप्तबाहुश्च विख्यातः कन्या भद्रावती
तथा । सम्बोधनी च विख्याता ज्ञेया जाम्बवतीसुताः ॥ २४१ ॥ संग्रामजिच्च शतजित् तथैव च सहस्रजित् । एते पुत्राः सुदेव्याश्च विष्वक्सेनस्य
कीर्त्तिताः ॥ २४२ ॥ वृको वृकाश्वो वृकजिद्वृजिनी च सुराङ्गना । मित्रबाहुः सुनीथश्च नाग्नजित्याः प्रजास्त्विह ॥ २४३ ॥ एवमादीनि पुत्राणां सह
स्राणि निबोधत । प्रयुतन्तु समाख्यातं वासुदेवस्य ये सुताः ॥ २४४ ॥ अयुतानि तथाष्टौ च शूरा रणविशारदाः । जनार्दनस्य वंशो वः कीर्त्तितोऽयं
यथातथम् ॥ २४५ ॥ बृहती नर्त्तकोन्नेयी सुनये सङ्गता तथा । कन्या सा बृहदुच्छस्य शैनेयस्य महात्मनः ॥ २४६ ॥ तस्याः पुत्रास्तु विख्याता
स्त्रयः समितिशोभनाः । अङ्गदः कुमुदः श्वेतः कन्या श्वेता तथैव च ॥ २४७ ॥ अवगाहश्च चित्रश्च शूराश्चित्रवरश्च यः । चित्रसेनः सुतश्चास्य
कन्या चित्रवती तथा ॥ २४८ ॥ तुम्बश्च तुम्बबाणश्च जनस्तम्बश्च तावुभौ । उपाङ्गस्य स्मृतौ द्वौ तु वज्रारः क्षिप्र एव च ॥ २४९ ॥ भूरी
न्द्रसेनो भूरिश्च गवेषस्य सुतावुभौ । युधिष्ठिरस्य कन्या तु सुतनुर्नाम विश्रुता ॥ २५० ॥ तस्यामश्वसुतो जज्ञे वज्रो नाम महायशाः । वज्रस्य प्रति
बाहुस्तु सुचारुस्तस्य चात्मजः ॥ २५१ ॥ काश्मा सुपार्श्वं तनयं जज्ञे साम्बा तरस्विनम् । तिस्रः कोटयस्तु पुत्राणां यादवानां महात्मनाम् ॥२५२॥
षष्टिंशतसहस्राणि वीर्य्यवन्तो महाबलाः । देवांशाः सर्व्व एवेह उत्पन्नास्ते महौजसः ॥ २५३ ॥ दैवासुरे हता ये च असुरा वै महातपाः । इहोत्पन्ना
मनुष्येषु बाधन्ते सर्व्वमानवान् । तेषामुत्सादनार्थन्तु उत्पन्ना यादवे कुले ॥ २५४ ॥ कुलानि दश चैकञ्च यादवानां महात्मनाम् । सर्व्व
मककुलं यद्वद्वर्त्तते वैष्णवे कुले ॥ २५५ ॥ विष्णुस्तेषां प्रमाणे च प्रभुत्वे च व्यवस्थितः । निदेशस्थायिभिस्तस्य बद्ध्यन्ते सर्वमानुषाः ॥ २५६ ॥
इति प्रसूतिर्वृष्णीनां समासव्यासयोगतः । कीर्त्तिता कीर्त्तनाच्चैव कीर्त्तिसिद्धिमभीप्सिताम् ॥ २५७ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते विष्णुवंशा
नुकीर्त्तनं नाम चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥ छ ॥ मनुष्यप्रकृतीन् देवान् कीर्त्यमानान्निबोधत । सङ्कर्षणो वासुदेवः प्रद्युम्नः साम्ब एव च ॥ १ ॥ अनि
रुद्धश्च पञ्चैते वंशवीराः प्रकीर्त्तिताः । सप्तर्षयः कुबेरश्च यक्षो मणिवरस्तथा ॥ २ ॥ शालकी बदरश्चैव विद्वान् धन्वन्तरिस्तथा । नन्दिनश्च ॥१६४॥
महादेवः शालङ्कायन उच्यते । आदिदेवस्तदा जिष्णुरेभिश्च सह दैवतैः ॥ ३ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ विष्णुः किमर्थं सम्भूतः स्मृताः
सम्भूतयः कति । भविष्याः कति वान्ये तु प्रादुर्भावा महात्मनः ॥ ४ ॥ ब्रह्मक्षेत्रे युगान्तेषु किमर्थमिह जायते । पुनः पुनर्म्मनुष्येषु तन्नः प्रब्रूहि

पृच्छताम् ॥ ५ ॥ विस्तरेणैव सर्वाणि कर्म्माणि रिपुघातिनः । श्रोतुमिच्छामहे सम्यग् देहैः कृष्णस्य धीमतः ॥ ६ ॥ कर्म्मणामानुपूर्व्यञ्च प्रादुर्भावाश्च ये प्रभो । या चास्य प्रकृतिः सूत ताश्चास्मान् वक्तुमर्हसि ॥ ७ ॥ कथं स भगवान् विष्णुः सुरेष्वरिनिषूदनः । वसुदेवकुले धीमान् वासुदेवत्व मागतः ॥ ८ ॥ अमरैः सूत किं पुण्यं पुण्यकृद्भिरलंकृतम् । देवलोकं समुत्सृज्य मर्त्यलोकमिहागतः ॥ ९ ॥ देवमानुषयोर्नेता भूर्भुवःप्रसवो हरिः । किमर्थं दिव्यमात्मानं मानुषे समवेशयत् ॥ १० ॥ यश्चक्रं वर्तयत्येको मनुष्याणां मनोमयम् । मनुष्ये स कथं बुद्धिं चक्रे चक्रभृतां वरः ॥ ११ ॥ गोपायनं यः कुरुते जगतां सार्व्वलौकिकम् । स कथं गां गतो विष्णुर्गोपमन्वकरोत्प्रभुः ॥ १२ ॥ महाभूतानि भूतात्मा यो दधार चकार ह । श्रीगर्भः स कथं गर्भे स्त्रिया भूचरया धृतः ॥ १३ ॥ येन लोकान् क्रमैर्जित्वा त्रिभिस्त्रींस्त्रिदशेप्सया । स्थापिता जगतो मार्गास्त्रिवर्गप्रवरास्त्रयः ॥ १४ ॥ योऽन्तकाले जगत्पीत्वा कृत्वा तोयमयं वपुः । लोकमेकार्णवं चक्रे दृश्यादृश्येन वर्त्मना ॥ १५ ॥ यः पुराणे पुराणात्मा वाराहं वपुरास्थितः । ददौ जित्वा वसुमतीं सुराणां सुरसत्तमः ॥ १६ ॥ येन सैंहं वपुः कृत्वा द्विधा कृत्वा च यत्पुनः । पूर्व्वदैत्यो महावीर्य्यो हिरण्यकशिपुर्हतः ॥ १७ ॥ यः पुरा ह्यनलो भूत्वा और्व्वः संवर्त्तको विभुः । पातालस्थोऽर्णवगतः पपौ तोयमयं हविः ॥ १८ ॥ सहस्रचरणं देवं सहस्रांशुं सहस्रशः । सहस्रशिरसं देवं यमाहुर्वै युगे युगे ॥ १९ ॥ नाभ्यारण्याः समुद्भूतं यस्य पैतामहं गृहम् । एकार्णवगते लोके तत्पङ्कजमपङ्कजम् ॥ २० ॥ येन ते निहता दैत्याः संग्रामे तारकामये । सर्व्वदेवमयं कृत्वा सर्वायुधधरं वपुः ॥ २१ ॥ गरुडस्थेन चोत्सिक्तः कालनेमिर्निपातितः । उत्तरांशे समुद्रस्य क्षीरोदस्यामृतोदधेः । यः शेते शाश्वतं योगमास्थाय तिमिरं महत् ॥ २२ ॥ पुरारणी गर्भमधत्त दिव्यं तपःप्रकर्षाददितिः पुरा यम् । शक्रश्च यो दैत्यगणावरुद्धं गर्भावमानेन भृशं चकार ॥ २३ ॥ यदानिलो लोकपदानि हत्वा चकार दैत्यान् सलिलेशयांस्तान् । कृत्वादिदेवस्त्रिदिवस्य देवांश्चक्रे सुरेशं पुरुहूतमेव ॥ २४ ॥ गार्हपत्येन विधिना अन्वाहार्य्येण कर्म्मणा । अग्निमाहवनीयञ्च वेदिञ्चैव कुशस्रवम् ॥ २५ ॥ प्रोक्षणीयं स्रुवञ्चैव अवभृथं तथैव च । अथ त्रीनिह यश्चक्रे हव्यभाग प्रदान्मखे ॥ २६ ॥ हव्यादांश्च सुरांश्चक्रे कव्यादांश्च पितॄनपि । भोगार्थं यज्ञविधिना यो यज्ञो यज्ञकर्म्मणि ॥ २७॥ यूपान् समित्स्रुवं सोमं पवित्रं परिधीनपि । यज्ञियानि च द्रव्याणि यज्ञीयांश्च तथानलान् ॥ २८ ॥ सदस्यान् यजमानांश्च अश्वमेधान् क्रतूत्तमान् । विबभ्राज पुरा यश्च पारमेष्ठ्येन कर्म्मणा ॥ २९ ॥ युगानुरूपं यः कृत्वा त्रीँल्लोकान् हि यथाक्रमम् । क्षणा निमेषाः काष्ठाश्च कलास्त्रैकालमेव च ॥ ३० ॥ मुहूर्त्तास्तिथयो मासा दिनसंवत्सरास्तथा । ऋतवः कालयोगाश्च प्रमाणं त्रिविधन्तथा ॥ ३१ ॥ आयुः क्षेत्राण्युपचयं लक्षणं रूपसौष्ठवम् । मेधा वित्तं च शौर्य्यञ्च शास्त्रस्यैव च पार

णम् ॥३२॥ त्रयो वर्णास्त्रयो लोकास्त्रैविद्यं पावकास्त्रयः । त्रैकाल्यं त्रीणि कर्म्माणि तिस्रो मायास्त्रयो गुणाः ॥३३॥ सृष्टा लोकाः सुराश्चैव येनात्यन्तेन कर्म्मणा । सर्व्वभूतगणाः सृष्टाः सर्व्वभूतगणात्मना ॥ ३४ ॥ नृणामिन्द्रियपूर्व्वेण योगेन रमते च यः । गतागतानां यो नेता सर्व्वत्र विविधेश्वरः ॥३५॥ यो गतिर्धर्मयुक्तानामगतिः पापकर्म्मणाम् । चातुर्वर्ण्यस्य प्रभवश्चातुर्वर्ण्यस्य रक्षिता ॥ ३६ ॥ चातुर्विद्यस्य यो वेत्ता चतुराश्रमसंश्रयः । दिगन्तरं नभो भूमिरापो वायुर्विभावसुः ॥ ३७ ॥ चन्द्रसूर्य्यद्वयं ज्योतिर्युगेशः क्षणदाचरः । यः परः श्रूयते देवो यः परं श्रूयते तपः ॥ ३८ ॥ यः परन्तपसः प्राहुर्यः परम्परमात्मवान् । आदित्यादिस्तु यो देवो यश्च दैत्यान्तको विभुः ॥ ३९ ॥ युगान्तेष्वन्तको यश्च यश्च लोकान्तकान्तकः । सेतुर्यो लोकसेतूनां मेध्यो यो मेध्यकर्म्मणाम् ॥ ४० ॥ वेद्यो यो वेदविदुषां प्रभुर्यः प्रभवात्मनाम् । सोमभूतस्तु भूतानामग्निभूतोऽग्निवर्चसाम् ॥ ४१ ॥ मनुष्याणां मनोभूतस्तपोभूतस्तपस्विनाम् । विनयो नयतृप्तानां तेजस्तेजस्विनामपि ॥ ४२ ॥ विग्रहो विग्रहाणां यो गतिर्गतिमतामपि । आकाशप्रभवो वायुर्वायुप्राणा हुताशनः ॥ ४३ ॥ दिवा हुताशनप्राणाः प्राणोऽग्नेर्मधुसूदनः । रसोऽभवच्छोणितं वै शोणितान्मांसमुच्यते ॥ ४४ ॥ मांसात्तु मेदसो जन्म मेदसोऽस्थि निरूप्यते । अस्थ्नो मज्जा समभवन्मज्जातः शुक्रसम्भवः ॥ ४५ ॥ शुक्राद्गर्भः समभवद्रसमूलेन कर्म्मणा । तत्रापि प्रथमश्चापस्ताः सौम्यराशिरुच्यते ॥ ४६ ॥ गर्भोष्मसम्भवो ज्ञेयो द्वितीयो राशिरुच्यते । शुक्रं सोमात्मकं विद्यादार्त्तवं पावकात्मकम् ॥ ४७ ॥ भावौ रसानुगावेतौ वीर्य्ये च शशिपावकौ । कफवर्गेऽभवच्छुक्रं पित्तवर्गे च शोणितम् ॥ ४८ ॥ कफस्य हृदयं स्थानं नाभ्यां पित्तं प्रतिष्ठितम् । देहस्य मध्ये हृदयं स्थानन्तु मनसः स्मृतम् ॥ ४९ ॥ नाभिकोष्ठान्तरं यत्तु तत्र देवो हुताशनः । मनः प्रजापतिर्ज्ञेयं कफः सोमो विभाव्यते ॥ ५० ॥ पित्तमग्निः स्मृतावेतावग्निसोमात्मकं जगत् । एवं प्रवर्त्तितो गर्भो वर्त्ततेऽम्बुदसन्निभः ॥ ५१ ॥ वायुः प्रवेशनं चक्रे सङ्गतः परमात्मना । स पञ्चधा शरीरस्थो विद्यते वर्द्धयेत् पुनः ॥ ५२ ॥ प्राणापानौ समानश्च उदानो व्यान एव च । प्राणोऽस्य परमात्मानं वर्द्धयन् परिवर्त्तते ॥ ५३ ॥ अपानः पश्चिमं कायमुदानोर्द्धशरीरगः । व्यानो व्यानस्यते येन समानः सर्व्वसन्धिषु ॥ ५४ ॥ भूतावाप्तिस्ततस्तस्य जायतेन्द्रियगोचरा । पृथिवी वायुराकाशमापो ज्योतिश्च पञ्चमम् ॥ ५५ ॥ सर्व्वेन्द्रिया निविष्टास्तं स्वं स्वं योगं प्रचक्रिरे । पार्थिवं देहमाहुस्तं प्राणात्मानं च मारुतम् ॥ ५६ ॥ छिद्राण्याकाशयोनीनि जलास्रावं प्रवर्त्तते । तेजश्चक्षुःश्विता ज्योत्स्ना तेषां यन्नामतः स्मृतम् । सङ्ग्रामा विषयाश्चैव यस्य वीर्य्यात्प्रवर्त्तिताः ॥ ५७ ॥ इत्येतान् पुरुषः सर्व्वान् सृजँल्लोकान् सनातनः । नैधनेऽस्मिन् कथं लोके नरत्वं विष्णुरागतः ॥ ५८ ॥ एष नः संशयो धीमन्नेष वै विस्मयो महान् । कथं गतिर्गतिमतामापन्नो मानुषीं

तनुम् ॥ ५९ ॥ श्रोतुमिच्छामहे विष्णोः कर्म्माणि च यथाक्रमम् । आश्चर्य्याणि परं विष्णुर्वेदर्देवैश्च कथ्यते ॥ ६० ॥ विष्णोरुत्पत्तिमाश्चर्य्यं कथयस्व महामते । एतदाश्चर्य्यमाख्यानं कथ्यतां वै सुखावहम् ॥ ६१ ॥ प्रख्यातबलवीर्य्यस्य प्रादुर्भावा महात्मनः । कर्म्मणाश्चर्य्यभूतस्य विष्णोः सत्त्वमिहोच्यताम् ॥ ६२ ॥ सूत उवाच ॥ अहञ्च कीर्त्तयिष्यामि प्रादुर्भावं महात्मनः । यथा स भगवाञ्जातो मानुषेषु महातपाः ॥ ६३ ॥ सप्तसप्ततपः प्रोक्ता भृगुशापेन मानुषे । जायते च युगान्तेषु देवकार्य्यार्थसिद्धये ॥ ६४ ॥ तस्य दिव्यतनुं विष्णोर्गदतो मे निबोधत । युगधर्म्मे परावृत्ते काले च शिथिले प्रभुः ॥ ६५ ॥ कर्तुं धर्म्मव्यवस्थानं जायते मानुषेष्विह । भृगोः शापनिमित्तेन देवासुरकृतेन च ॥ ६६ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ कथं देवासुरकृते अध्याहारमवाप्नुयात् । एतद्वेदितुमिच्छामो वृत्तं दैवासुरं कथम् ॥ ६७ ॥ सूत उवाच ॥ दैवासुरं यथावृत्तं ब्रुवतस्तन्निबोधत । हिरण्यकशिपुर्दैत्यस्त्रैलोक्यं प्राक् प्रशासति ॥ ६८ ॥ बलिनाधिष्ठितं राष्ट्रं पुनर्लोकत्रये क्रमात् । सख्यमासीत्परं तेषां देवानामसुरैः सह ॥ ६९ ॥ युगं वै दशसङ्कीर्णमासीदव्याहतं जगत् । निदेशस्थायिनश्चैव तयोर्दैवासुराभवन् ॥ ७० ॥ बलवान् वै विवादोऽयं संप्रवृत्तः सुदारुणः । देवासुराणां च तदा घोरक्षयकरो महान् ॥ ७१ ॥ तेषां दायनिमित्तं वै संग्रामा बहवोऽभवन् । वाराहेऽस्मिन् दश द्वौ च षण्डामार्कोत्तराः स्मृताः ॥ ७२ ॥ नामतस्तु समासेन शृणुध्वं तान् विवक्षतः । प्रथमो नारसिंहस्तु द्वितीयश्चापि वामनः ॥ ७३ ॥ तृतीयः स तु वाराहश्चतुर्थोऽमृतमन्थनः । संग्रामः पञ्चमश्चैव सुघोरस्तारकामयः ॥ ७४ ॥ षष्ठो ह्याडीबकस्तेषां सप्तमस्त्रैपुरः स्मृतः । अन्धकारोऽष्टमस्तेषां ध्वजश्च नवमः स्मृतः ॥ ७५ ॥ वार्त्तश्च दशमो ज्ञेयस्ततो हालाहलः स्मृतः । स्मृतो द्वादशमस्तेषां घोरकोलाहलोऽपरः ॥ ७६ ॥ हिरण्यकशिपुर्दैत्यो नरसिंहेन सूदितः । वामनेन बलिर्बद्धस्त्रैलोक्याक्रमणे कृते ॥ ७७ ॥ हिरण्याक्षो हतो द्वन्द्वे प्रतिवादे तु दैवतैः । महाबलो महासत्त्वः संग्रामेष्वपराजितः ॥७८॥ दंष्ट्रायान्तु वराहेण समुद्राद्धूर्यदा कृता । प्राह्लादो निर्जितो युद्धे इन्द्रेणामृतमन्थने ॥ ७९ ॥ विरोचनस्तु प्राह्लादिर्नित्यमिन्द्रवधोद्यतः । इन्द्रेणैव स विक्रम्य निहतस्तारकामये ॥ ८० ॥ भवादवध्यतां प्राप्य विशेषास्त्रादिभिस्तु यः । सजम्भो निहतः षष्ठे शक्राविष्टेन विष्णुना ॥८१॥ अशक्नुवन्तो देवेषु पुरं गोप्तुं त्रिदैवतम् । निहता दानवाः सर्वे त्रिपुरत्र्यम्बकेण तु ॥ ८२ ॥ अष्टमे त्वसुराश्चैवं राक्षसाश्चान्धकारकाः । जितदेवमनुष्यैस्तु पितृभिश्चैव सङ्गतान् ॥ ८३ ॥ संवृतान् दानवांश्चैव सङ्गतान् कृत्स्नशश्च तान् । तथा विष्णुसहायेन महेन्द्रेण निबर्हिताः ॥ ८४ ॥ हतो ध्वजो महेन्द्रेण मायाच्छन्नश्च योधयन् । ध्वजे लक्ष्यं समाविश्य विप्रवर्त्तिर्महाभुजः ॥ ८५ ॥ दैत्यांश्च दानवांश्चैव संहतान् कृत्स्नशश्च तान् । रजिः कोलाहले सर्वान् देवैः परिवृतोऽजयत् । यज्ञामृतेन

विजितौ षण्डामार्कौ तु दैवतैः ॥ ८६ ॥ एते दैवासुरा वृत्ताः संग्रामा द्वादशैव तु । देवासुरक्षयकराः प्रजानामशिवाय च ॥ ८७ ॥ हिरण्यकशिपू राजा वर्षाणामर्बुदं बभौ । तथा शतसहस्राणि ह्यधिकानि द्विसप्ततिः । अशीतिं च सहस्राणि त्रैलोक्यस्यैश्वरोऽभवत् ॥ ८८ ॥ पर्याये तस्य राजाऽनु बलिर्वर्षार्बुदं पुनः । षष्टिं चैव सहस्राणि त्रिंशतं नियुतानि च ॥ ८९ ॥ बले राज्याधिकारस्तु यावत्कालं बभूव ह । प्रह्लादेन गृहीतोऽभूत्तावत्कालं तदासुरैः ॥ ९० ॥ इन्द्रास्त्रयस्ते विख्याता असुराणां महौजसः । दैत्यसंस्थमिदं सर्वमासीद्दशयुगं किल ॥ ९१ ॥ असपत्नं ततः सर्वं राष्ट्रं दशयुगं पुरा । त्रैलोक्यमव्ययमिदं महेन्द्रेण तु पाल्यते ॥ ९२ ॥ प्रह्लादस्य ततश्चादस्त्रैलोक्यं कालपर्ययात् । पर्यायेण च संप्राप्ते त्रैलोक्ये पाकशासनः ॥ ९३ ॥ ततोऽसुरान् परित्यज्य यज्ञो देवा उपागमन् । यज्ञे देवानथ गते काव्यं ते ह्यसुराब्रुवन् ॥ ९४ ॥ कृतं नो मिषतां राष्ट्रं त्यक्त्वा यज्ञं पुनर्गताः । स्थातुं न शक्नुमो ह्यद्य प्रविशामो रसातलम् ॥९५॥ एवमुक्तोऽब्रवीदेतान् विषण्णः सान्त्वयन् गिरा । माभैष्ट धारयिष्यामि तेजसा स्वेन चासुराः ॥ ९६ ॥ वृष्टिरोषधयश्चैव रसा वसु च यद्द्वयम् । कृत्स्ना मयि च तिष्ठन्ति पादस्तेषां सुरेषु वै । युष्मदर्थं प्रदास्यामि तत्सर्वं धार्यते मया ॥ ९७ ॥ ततो देवासुरान् दृष्ट्वा धृतान् काव्येन धीमता । अमन्त्रयंस्तदा ते वै संविग्ना विजिगीषया ॥ ९८ ॥ एष काव्य इदं सर्वं व्यावर्त्तयति नो बलात् । साधु गच्छामहे तूर्णं क्षीणान्नाप्याययस्व तान् । प्रसह्य हत्वा शिष्टान् वै पातालं प्रापयामहे ॥ ९९ ॥ ततो देवाः सुसंरब्धा दानवानाभिसृत्य वै । जघ्नुस्तैर्वध्यमानास्ते काव्यमेवाभिदुद्रुवुः ॥ १०० ॥ ततः काव्यस्तु तान्दृष्ट्वा तूर्णं देवैरभिद्रुतान् । समरेऽत्रक्षतात्तांस्तान् देवेभ्यस्तान् दितेः सुतान् ॥ १०१ ॥ काव्यो दृष्ट्वा स्थितान् देवान् तत्र देवोऽभ्यचिन्तयत् । तानुवाच ततो ध्यात्वा पूर्ववृत्तमनुस्मरन् ॥ १०२ ॥ त्रैलोक्यं विजितं सर्वं वामनेन त्रिभिः क्रमैः । बलिर्बद्धो हतो जम्भो निहतश्च विरोचनः ॥ १०३ ॥ महाहेषु द्वादशसु संग्रामेषु सुरैर्हताः । तैस्तैरुपायैर्भूयिष्ठा निहता ये प्रधानतः ॥१०४॥ किञ्चिच्छिष्टास्तु वै यूयं युद्धेष्वन्त्येषु वै स्वयम् । नीतिं वो हि विधास्यामि कालः कश्चित्प्रतीक्ष्यताम् ॥ १०५ ॥यास्याम्यहं महादेवं मन्त्रार्थं विजयाय वः । अग्निमाप्याययेद्धोता मन्त्रैरेव बृहस्पतिः ॥ १०६ ॥ ततो यास्याम्यहं देवं मन्त्रार्थं नीललोहितम् । युष्माननुग्रहीष्यामि पुनः पश्चादिहागतः ॥ १०७ ॥ यूयं तपश्चरध्वं वै संवृता वल्कलैर्वने । न वै देवा वधिष्यन्ति यावदागमनं मम ॥ १०८ ॥ अप्रतीपांस्ततो मन्त्रान् देवात् प्राप्य महेश्वरात् । योत्स्यामहे पुनर्देवांस्ततः प्राप्स्यथ वै जयम् ॥ १०९ ॥ ततस्ते कृतसंवादा देवानूचुस्ततोऽसुराः । न्यस्तवादा वयं सर्वे लोकान् यूयं

ह । न्यस्तशस्त्रेषु दैत्येषु स्वान् वै जग्मुर्यथागतान् ॥ ११२ ॥ ततस्तानब्रवीत्काव्यः कञ्चित्कालमुपास्यताम् । निरुत्सुकैस्तपोयुक्तैः कालं कार्यार्थसाधकैः ।
पितुर्ममाश्रमस्था वै सर्वे देवाः सवासवाः ॥ ११३ ॥ स सन्दिश्यासुरान् काव्यो महादेवं प्रपद्य च । प्रणम्यैनमुवाचाथ जगत्प्रभवमीश्वरम् ॥ ११४ ॥
मन्त्रानिच्छाम्यहं देव मे न सन्ति बृहस्पतौ । पराभवाय देवानामसुरेष्वभयावहान् ॥ ११५ ॥ एवमुक्तोऽब्रवीद्देवो मन्त्रानिच्छसि वै द्विज । व्रतं चर मयो
द्दिष्टं ब्रह्मचारी समाहितः ॥ ११६ ॥ पूर्णं वर्षसहस्रं वै कुण्डधूममवाक्शिराः । यद्युपास्यसि भद्रन्ते मत्तो मन्त्रमवाप्स्यसि ॥ ११७ ॥ तथोक्तो देव
देवेन स शुक्रस्तु महातपाः । पादौ संस्पृश्य देवस्य बाढमित्यभ्यभाषत ॥ ११८ ॥ व्रतं चराम्यहं शेषं यथोद्दिष्टोऽस्मि वै प्रभो । ततो नियुक्तो देवेन
कुण्डधारोऽस्य धूमकृत् ॥ ११९ ॥ असुराणां हितार्थाय तस्मिञ्छुक्रे गते तदा । मन्त्रार्थं तत्र वसति ब्रह्मचर्यं महेश्वरः ॥ १२० ॥ तद्बुद्ध्वा नातिपूर्वन्तु राज्यं
न्यस्तं तदासुरैः । तस्मिंश्छिद्रे तदामर्षा देवास्तान् समभिद्रवन् । निशितात्तायुधाः सर्वे बृहस्पतिपुरोगमाः ॥ १२१ ॥ दृष्ट्वासुरगणा देवान् प्रगृहीतायुधान्
पुनः । उत्पेतुः सहसा सर्वे सन्त्रस्तास्ते ततोऽभवन् ॥ १२२ ॥ न्यस्तशस्त्रे जये दत्ते आचार्यव्रतमास्थिते । सन्त्यज्य समयं देवास्ते सपत्नजिघांसवः ॥ १२३ ॥
अनाचार्यास्तु भद्रं वो विश्वस्तास्तपसि स्थिताः । चीरवल्काजिनधरा निष्क्रिया निष्परिग्रहाः ॥ १२४ ॥ रणे विजेतुं देवान् वै न शक्ष्यामः कथ
ञ्चन । अशुद्धेन प्रपद्यामः शरणं काव्यमातरम् ॥ १२५ ॥ ज्ञापयामस्ततमिदं यावदागमनं गुरोः । विनिवृत्ते ततः काव्ये योत्स्यामो युधि तान्
सुरान् ॥ १२६ ॥ एवमुक्त्वा सुरान् योग्यं शरणं काव्यमातरम् । प्रापद्यन्त ततो भीतास्तदा चैव तदाऽभयम् ॥ १२७ ॥ दत्तन्तेषान्तु भीतानां दैत्या
नामभयार्थिनाम् । न भेतव्यं न भेतव्यं भयन्त्यजत दानवाः ॥ १२८ ॥ मत्सन्निधौ वर्ततां वो न भीर्भवितुमर्हति । भयाच्चाप्यभिपन्नांस्तान् दृष्ट्वा
देवासुरांस्तदा ॥ १२९ ॥ अभिजग्मुः प्रसह्यैतानविचार्य बलाबलम् । तांस्त्रस्तान् वध्यमानांश्च देवैर्दृष्ट्वासुरांस्तदा ॥ १३० ॥ देवी क्रुद्धाब्रवीदेनाननि
न्द्रत्वं करोम्यहम् । संस्तभ्य शीघ्रं संरम्भादिन्द्रं साऽभ्यचरत्ततः ॥ १३१ ॥ ततः संस्तम्भितं दृष्ट्वा शक्रं देवास्तु यूपवत् । व्यद्रवन्त ततो भीता दृष्ट्वा
शक्रं वशीकृतम् ॥ १३२ ॥ गतेषु सुरसङ्घेषु विष्णुरिन्द्रमभाषत । मां त्वं प्रविश भद्रन्ते नेष्यामि त्वां सुरेश्वर ॥ १३३ ॥ एवमुक्तस्ततो विष्णुं प्रविवेश पुरन्दरः ।
विष्णुना रक्षितं दृष्ट्वा देवी क्रुद्धा वचोऽवदत् ॥ १३४ ॥ एषा त्वां विष्णुना सार्द्धं दहामि मघवानिव । मिषतां सर्वभूतानां दृश्यतां मे तपोबलम् ॥ १३५ ॥
तयाभिभूतौ तौ देवाविन्द्रविष्णू जजल्पतुः । कथं मुच्येव सहितौ विष्णुरिन्द्रमभाषत ॥ १३६ ॥ इन्द्रोऽब्रवीज्जहि ह्येनां यावन्नौ न दहेद्विभो । विशेषेणाभिभूतो
ऽहमतस्त्वञ्च हि मा चिरम् ॥ १३७ ॥ ततः समीक्ष्य तां विष्णुः स्त्रीवधं कर्त्तुमास्थितः । अभिध्याय ततश्चक्रमापन्नः सत्वरं प्रभुः ॥ १३८ ॥ तस्याः सत्वरमाणायाः

शीघ्रकारी सुरारिहा। स्त्रिया विष्णुस्ततो देव्या क्रूरं बुद्धा चिकीर्षितम्। क्रुद्धस्तदस्त्रमाविद्ध्य शिरश्चिच्छेद माधवः॥१३९॥तं दृष्ट्वा स्त्रीवधं घोरं चुकोप भृगुरीश्वरः। ततोऽभिशस्तो भृगुणा विष्णुर्भार्यावधे तदा॥१४०॥यस्मात्ते जानता धर्मानवध्या स्त्री निषूदिता। तस्मात्त्वं सप्तकृत्वो वै मानुषेषु प्रपत्स्यसि॥१४१॥ततस्तेनाभिशापेन नष्टे धर्मे पुनः पुनः। लोके सर्वहितार्थाय जायते मानुषेष्विह॥१४२॥अनुव्याहृत्य विष्णुं स तदादाय शिरः स्वयम्। समानीय ततः काये अपो गृह्येदमब्रवीत् ॥ १४३ ॥ एष त्वां विष्णुना सत्ये हतां संजीवयाम्यहम्। यदि कृत्स्नो मया धर्मश्चरितो ज्ञायतेऽपि वा। तेन सत्येन जीवस्व यदि सत्यं ब्रवीम्यहम् ॥१४४॥ सत्याभिव्याहृता तस्य देवी संजीविता तदा। तदा तां प्रोक्ष्य शीताभिरद्भिर्जीवेति सोऽब्रवीत् ॥ १४५ ॥ ततस्तां सर्वभूतानि दृष्ट्वा सुप्तोत्थितामिव। साधु साध्वित्यदृश्यानां वाचस्ताः सस्वरुर्दिशः ॥ १४६ ॥ दृष्ट्वा सञ्जीवितामेवं देवीं तां भृगुणा तदा। मिषतां सर्वभूतानां तदद्भुतमिवाभवत् ॥ १४७ ॥ असंभ्रान्तेन भृगुणा पत्नीं सञ्जीवितां ततः। दृष्ट्वा शक्रो न लेभेऽथ शर्म काव्यभयात्ततः ॥ १४८ ॥ प्रजागरे ततश्चेन्द्रो जयन्तीमात्मनः सुताम्। प्रोवाच मतिमान् वाक्यं स्वां कन्यां पाकशासनः ॥ १४९ ॥ एष काव्यो ह्यनिन्द्राय चरते दारुणं तपः। तेनाहं व्याकुलः पुत्रि कृतो धृतिमता दृढम् ॥१५०॥ गच्छ सम्भावयस्वैनं श्रमापनयनैः शुभैः। तैस्तैर्मनोनुकूलैश्च ह्युपचारैरतन्द्रिता ॥ १५१ ॥ देवी सा हीन्द्रदुहिता जयन्ती शुभचारिणी। युक्तध्यानश्च शाम्यं तं दुर्बलं धृतिमास्थितम् ॥ १५२ ॥ पित्रा यथोक्तं काव्यं सा काव्ये कृतवती तदा। गीर्भिश्चैवानुकूलाभिः स्तुवती वल्गुभाषिणी ॥ १५३ ॥ गात्रसंवाहनैः काले सेवमाना सुखावहैः। शुश्रूषन्त्यनुकूला च उवास बहुलाः समाः ॥ १५४ ॥ पूर्णे धूमव्रते चापि घोरे वर्षसहस्रिके। वरेण च्छन्दयामास काव्यं प्रीतोऽभवत्तदा ॥ १५५ ॥ एवं ब्रुवंस्त्वयैकेन चीर्णं नान्येन केनचित्। तस्मात्त्वं तपसा बुद्ध्या श्रुतेन च बलेन च ॥ १५६ ॥ तेजसा चापि विबुधान् सर्वानभिभविष्यसि। यच्च किञ्चिन्मम ब्रह्मन् विद्यते भृगुनन्दन ॥ १५७ ॥ साङ्गञ्च सरहस्यञ्च यज्ञोपनिषदान्तथा। प्रतिभास्यति ते सर्वं तच्चाद्यन्तं न कस्यचित् ॥ १५८ ॥ सर्वाभिभावी तेन त्वं द्विजश्रेष्ठो भविष्यसि। एवं दत्त्वा वरांस्तस्मै भार्गवाय पुनः पुनः ॥ १५९ ॥ अजेयत्वं धनेशत्वमवध्यत्वं च वै ददौ। एतान् लब्ध्वा वरान् काव्यः सम्प्रहृष्टतनूरुहः ॥१६०॥ हर्षात् प्रादुर्बभौ तस्य देवस्तोत्रं महेश्वरम्। तदा तिर्यक्स्थितस्त्वेवं तुष्टुवे नीललोहितम् ॥ १६१ ॥ नमोऽस्तु शितिकण्ठाय सुरापाय सुवर्चसे। रिरिह्वाणाय लोपाय वत्सराय जगत्पते ॥ १६२ ॥ कपर्दिने ह्यूर्द्ध्वरोम्णे हयाय करणाय च। संस्कृताय सुतीर्थाय देवदेवाय रंहसे ॥ १६३ ॥ उष्णीषिणे सुवक्त्राय सहस्राक्षाय मीढुषे। वसुरेताय रुद्राय तपसे चीरवाससे ॥ १६४ ॥ ह्रस्वाय मुक्तकेशाय सेनान्ये

रोहिताय च ॥ १६५ ॥ कवये राजवृद्धाय तक्षकक्रीडनाय च । गिरिशायार्कनेत्राय यतिने जाम्बवाय च । सुवृत्ताय सुहस्ताय धन्विने भार्गवाय च ॥१६६॥ सहस्रबाहवे चैव सहस्रामलचक्षुषे । सहस्रकुक्षये चैव सहस्रचरणाय च ॥ १६७ ॥ सहस्रशिरसे चैव बहुरूपाय वेधसे । भवाय विश्वरूपाय श्वेताय पुरुषाय च ॥ १६८ ॥ निषङ्गिणे कवचिने सूक्ष्माय क्षपणाय च । ताम्राय चैव भीमाय उग्राय च शिवाय च ॥ १६९ ॥ बभ्रवे च पिशङ्गाय पिङ्गलायारुणाय च । महादेवाय शर्वाय विश्वरूपशिवाय च ॥ १७० ॥ हिरण्याय च शिष्टाय श्रेष्ठाय मध्यमाय च । पिनाकिने चेषुमते चित्राय रोहिताय च ॥१७१॥ दुन्दुभ्यायैकपादाय अर्हाय बुद्धये तथा । मृगव्याधाय सर्पाय स्थाणवे भीषणाय च ॥ १७२ ॥ बहुरूपाय चोग्राय त्रिनेत्रायेश्वराय च । कपिलायैकवीराय मृत्यवे त्र्यम्बकाय च ॥ १७३ ॥ वास्तोष्पते विनाकाय शङ्कराय शिवाय च । आरण्याय गृहस्थाय यतिने ब्रह्मचारिणे ॥ १७४ ॥ साङ्ख्याय चैव योगाय ध्यानिने दीक्षिताय च । अन्तर्हिताय शर्वाय मान्याय मालिने तथा ॥ १७५ ॥ बुद्धाय चैव शुद्धाय मुक्तये केवलाय च । रोधसे चेकितानाय ब्रह्मिष्ठाय महर्षये ॥ १७६ ॥ चतुष्पादाय मेध्याय धर्मिणे शीघ्रगाय च । शिखण्डिने कपालाय दंष्ट्रिणे विश्वमेधसे ॥ १७७ ॥ अप्रतीघाताय दीप्ताय भास्कराय सुमेधसे । क्रूराय विकृतायैव बीभत्साय शिवाय च ॥ १७८ ॥ सौम्याय चैव पुण्याय धार्मिकाय शुभाय च । अवध्याय मृताङ्गाय नित्याय शाश्वताय च ॥ १७९ ॥ साद्याय शरभायैव शूलिने च त्रिचक्षुषे । सोमपायाज्यपायैव धूमपायोष्मपाय च ॥ १८० ॥ शुचये रेरिहाणाय सद्योजाताय मृत्यवे । पिशिताशाय खर्वाय मेधाय वैद्युताय च ॥ १८१ ॥ व्याश्रिताय श्रविष्ठाय भारतायान्तरिक्षये । क्षमाय सहमानाय सत्याय तपनाय च ॥ १८२ ॥ त्रिपुरघ्नाय दीप्ताय चक्राय रोमशाय च । तिग्मायुधाय मेध्याय सिद्धाय च पुलस्तये ॥ १८३ ॥ रोचमानाय खण्डाय स्फीताय ऋषभाय च । भोगिने पुञ्जमानाय शान्तायैवोर्द्ध्वरेतसे ॥ १८४ ॥ अघघ्नाय मखघ्नाय मृत्यवे यज्ञियाय च । कृशानवे प्रचेताय वह्नये किशलाय च ॥ १८५ ॥ सिकत्याय प्रसन्नाय वरेण्यायैव चक्षुषे । क्षिप्रगवे सुधन्वाय प्रमेध्याय पिवाय च ॥ १८६ ॥ रक्षोघ्नाय पशुघ्नाय विघ्नाय शयनाय च । विभ्रान्ताय महन्ताय अन्तये दुर्गमाय च ॥ १८७ ॥ दक्षाय च जघन्याय लोकानामीश्वराय च । अनामयाय चोर्द्धाय संहृत्याधिष्ठिताय च ॥ १८८ ॥ हिरण्यबाहवे चैव सत्याय शमनाय च । असिकल्याय माघाय रीरिण्यायैकचक्षुषे ॥ १८९ ॥ श्रेष्ठाय वामदेवाय ईशानाय च धीमते । महाकल्पाय दीप्ताय रोदनाय हसाय च ॥ १९० ॥ वृतधन्वने कवचिने रथिने च वरूथिने । भृगुनाथाय शुक्राय वह्निरिष्टाय धीमते ॥ १९१ ॥ अघाय अघशंसाय विप्रियाय प्रियाय च । दिग्वासःकृत्तिवासाय भगघ्नाय नमोऽस्तु ते ॥ १९२ ॥ पशूनां

रवाङ्मुखाः। तानागतान् पुनर्दृष्ट्वा काव्यो याज्यानुवाच ह ॥ ४२ ॥ मयापि बोधिताः काले यतो मां नाभिनन्दथ । ततस्तेनावलेपेन
गता यूयं पराभवम् ॥ ४३ ॥ प्रह्लादस्तमथोवाच मानं त्वं त्यज भार्गव । स्वान् याज्यान् भजमानांश्च भक्तांश्चैव विशेषतः ॥ ४४ ॥
त्वया पृष्टा वयं तेन देवाचार्य्येण मोहिताः । भक्तानर्हसि नस्त्रातुं ज्ञात्वा दीर्घेण चक्षुषा ॥ ४५ ॥ यदि नस्त्वं न कुरुषे प्रसादं भृगुनन्दन । अपध्याता
स्त्वया ह्यद्य प्रवेक्ष्यामो रसातलम् ॥ ४६ ॥ सूत उवाच ॥ ज्ञात्वा काव्यो यथातत्त्वं कारुण्येनानुकम्पया । एवमुक्तोऽनुनीतः स स्तुतः कोपं
न्ययच्छत ॥ ४७ ॥ उवाचेदन्न भेतव्यं न गन्तव्यं रसातलम् । अवश्यम्भावी ह्यर्थोऽयं प्राप्तो वो मयि जाग्रति ॥ ४८ ॥ न शक्यमन्यथा कर्तुं दृष्टं हि
बलवत्तरम् । संज्ञा प्रनष्टा या वोऽद्य कामं तां प्रतिलप्स्यथ ॥ ४९ ॥ प्राप्तः पर्य्यायकालो व इति ब्रह्माऽभ्यभाषत । मत्प्रसादाच्च युष्माभिर्भुक्तं त्रैलो
क्यमूर्ज्जितम् ॥ ५० ॥ युगाख्यो दश संपूर्णो देवानाक्रम्य मूर्द्धनि । तावन्तमेव कालं वै ब्रह्मा राज्यमभाषत ॥ ५१ ॥ सावर्णिके पुनस्तुभ्यं राज्यं
किल भविष्यति । लोकानामीश्वरो भावी पौत्रस्तव पुनर्बलिः ॥ ५२ ॥ एवं किलमहं प्रोक्तः पौत्रस्ते ब्रह्मणा स्वयम् । तथाहृतेषु लोकेषु तपोऽस्य
न किलाभवत् ॥ ५३ ॥ यस्मात् प्रवृत्तयश्चास्य न कामानभिसन्धिताः । तस्मादजेन प्रीतेन दत्तं सावर्णिकेऽन्तरे ॥ ५४ ॥ देवराज्यं बलेर्भाव्य
मिति मामीश्वरोऽब्रवीत् । तस्माददृश्यो भूतानां कालाकाङ्क्षी स तिष्ठति ॥ ५५ ॥ प्रीतेन चामरत्वं वै दत्तं तुभ्यं स्वयम्भुवा । तस्मान्निरुत्सु
कस्त्वं वै पर्य्यायं सह माकुलः ॥ ५६ ॥ न च शक्यं मया तुभ्यं पुरस्ताद्वै विसार्पितुम् । ब्रह्मणा प्रतिषिद्धोऽस्मि भविष्यं जानता प्रभो ॥ ५७ ॥ इमौ
च शिष्यौ द्वौ मह्यं तुल्यावेतौ बृहस्पतेः । दैवतैः सह संरब्धान् सर्व्वान् वो धारयिष्यतः ॥ ५८ ॥ एवमुक्तस्तु दैतेयाः काव्येनाक्लिष्टकर्म्मणा ।
ततस्ताभ्यां ययुः सार्द्धं प्रह्लादप्रमुखास्तदा ॥ ५९ ॥ अवश्यम्भावमर्थत्वं श्रुत्वा शुक्राच्च दानवाः । सकृदाशंसमानास्ते जयं काव्येन भाषितम् ॥ ६० ॥
दंशिताः सायुधाः सर्वे ततो देवान् समाह्वयन् । अथ देवासुरान् दृष्ट्वा संग्रामे समुपस्थितान् ॥ ६१ ॥ ततः संवृत्तसन्नाहा देवास्तान् समयोधयन् ।
दैवासुरे ततस्तस्मिन् वर्त्तमाने शतं समाः । अजयन्नसुरा देवान् भग्ना देवा अमन्त्रयन् ॥ ६२ ॥ देवा ऊचुः ॥ षण्डामार्कप्रभावं न जानीमस्त्व
सुरैर्वयम् । तस्माद्यज्ञं समुद्दिश्य कार्य्यं चात्महितञ्च यत् ॥ ६३ ॥ तज्ज्ञानापहृतावेतौ कृत्वा जेष्यामहेऽसुरान् । अथोपामन्त्रयन् देवाः षण्डा
मार्कौ तु तावुभौ ॥ ६४ ॥ यज्ञे समाह्वयिष्यामस्त्यजतमसुरान् द्विजौ । ग्रहं तं वा ग्रहीष्यामो ह्यनुजित्य तु दानवान् ॥ ६५ ॥ एवं तत्यजतुस्तौ तु
षण्डामार्कौ तदासुरान् । ततो देवा जयं प्राप्ता दानवाश्च पराभवम् ॥ ६६ ॥ देवासुरान् पराभाव्य षण्डामार्कावुपागमन् । काव्यशापाभिभूताश्च

ह्यनाधाराश्च ते पुनः ॥ ६७ ॥ वध्यमानास्तदा देवैर्विविशुस्ते रसातलम् । एवं निरुद्यमास्ते वै कृताः शक्रेण दानवाः । ततःप्रभृति शापेन भृगुर्नैमित्तिकेन च ॥ ६८ ॥ जज्ञे पुनः पुनर्विष्णुर्यज्ञे च शिथिले प्रभुः । कर्त्तुं धर्म्मव्यवस्थानमधर्म्मस्य च नाशनम् ॥ ६९ ॥ प्रह्लादस्य निदेशे तु येऽसुरा न व्यवस्थिताः । मनुष्यवध्यांस्तान् सर्व्वान् ब्रह्मा व्याहारयत् प्रभुः ॥ ७० ॥ धर्म्मान्नारायणस्तस्मात् सम्भूतश्चाक्षुषेऽन्तरे । यज्ञं प्रवर्तयामास चैत्ये वैवस्वतेऽन्तरे ॥ ७१ ॥ प्रादुर्भावे तदान्यस्य ब्रह्मैवासीत् पुरोहितः । चतुर्थ्यान्तु युगाख्यायामापन्नेष्वसुरेष्वथ ॥ ७२ ॥ सम्भूतः स समुद्रान्तर्हिरण्यकाशिपोर्वधे । द्वितीयो नरसिंहोऽभूद्रुद्रः सुरपुरस्सरः ॥ ७३ ॥ बलिसंस्थेषु लोकेषु त्रेतायां सप्तमे युगे । दैत्यैस्त्रैलोक्य आक्रान्ते तृतीयो वामनोऽभवत् ॥ ७४ ॥ संक्षिप्यात्मानमङ्गेषु बृहस्पतिपुरस्सरम् । यजमानन्तु दैत्येन्द्रमदित्याः कुलनन्दनः । द्विजो भूत्वा शुभे काले बलिं वैरोचनम्पुरा ॥ ७५ ॥ त्रैलोक्यस्य भवान् राजा त्वयि सर्व्वं प्रतिष्ठितम् । दातुमर्हसि मे राजन् विक्रमांस्त्रीनिति प्रभुः ॥ ७६ ॥ ददामीत्येव तं राजा बलिर्वैरोचनोऽब्रवीत् । वामनन्तं च विज्ञाय ततोऽनुमुदितः स्वयम् ॥ ७७ ॥ स वामनो दिवं खं च पृथिवीं च द्विजोत्तमाः । त्रिभिः क्रमैर्विश्वमिदं जगदाक्रामत प्रभुः ॥ ७८ ॥ अत्यरिच्यत भूतात्मा भास्करं स्वेन तेजसा । प्रकाशयन् दिशः सर्व्वाः प्रदिशश्च महायशाः ॥७९॥ शुशुभे स महाबाहुः सर्व्वलोकान् प्रकाशयन् । आसुरीं श्रियमाहृत्य त्रींल्लोकांश्च जनार्दनः । सपुत्रपौत्रानसुरान् पातालतलमानयत् ॥ ८० ॥ नमुचिः शम्बरश्चैव प्रह्लादश्चैव विष्णुना । क्रूरा हता विनिर्द्धूता दिशः संप्रतिपेदिरे ॥ ८१ ॥ महाभूतानि भूतात्मा सविशेषाणि माधवः । कालञ्च सकलं विप्रांस्तत्राद्भुतमदर्शयत् ॥ ८२ ॥ तस्य गात्रे जगत्सर्वमात्मानमनुपश्यति । न किञ्चिदस्ति लोकेषु यदव्याप्तं महात्मना ॥ ८३ ॥ तद्वै रूपमुपेन्द्रस्य देवदानवमानवाः । दृष्ट्वा सम्मुमुहुः सर्वे विष्णुतेजोविमोहिताः ॥ ८४ ॥ बलिः सितो महापाशैः सबन्धुः ससुहृद्गणः । विरोचनकुलं सर्वं पाताले सन्निवेशितम् ॥ ८५ ॥ ततः सर्वामरैश्वर्यं दत्त्वेन्द्राय महात्मने । मानुषेषु महाबाहुः प्रादुरासीज्जनार्दनः ॥ ८६ ॥ एतास्तिस्रः स्मृतास्तस्य दिव्याः सम्भूतयः शुभाः । मानुष्याः सप्त यास्तस्य शापजांस्तान्निबोधत ॥ ८७ ॥ त्रेतायुगे तु दशमे दत्तात्रेयो बभूव ह । नष्टे धर्मे चतुर्थश्च मार्कण्डेयपुरःसरः ॥ ८८ ॥ पञ्चमः पञ्चदश्यां तु त्रेतायां सम्बभूव ह । मान्धातुश्चक्रवर्त्तित्वे तस्थौ तथ्यपुरःसरः ॥ ८९ ॥ एकोनविंशे त्रेतायां सर्व्वक्षत्रान्तकोऽभवत् । जामदग्न्यस्तथा षष्ठो विश्वामित्रपुरःसरः ॥ ९० ॥ चतुर्विंशे युगे रामो वसिष्ठेन पुरोधसा । सप्तमो रावणस्यार्थे जज्ञे दशरथात्मजः ॥ ९१ ॥ अष्टमो द्वापरे विष्णुरष्टाविंशे पराशरात् । वेदव्यासस्ततो जज्ञे जातूकर्णपुरःसरः ॥ ९२ ॥ तथैव नवमो

विष्णुरदित्याः कश्यपात्मजः । देवक्यां वसुदेवात्तु ब्रह्मगार्ग्यपुरःसरः ॥ ९३ ॥ अप्रमेयो नियोज्यश्च यत्र कामचरो वशी । क्रीडते भगवाँ
ल्लोके बालः क्रीडनकैरिव ॥ ९४ ॥ न प्रमातुं महाबाहुः शक्योऽसौ मधुसूदनः । परं परममेतस्माद्विश्वरूपान्न विद्यते ॥ ९५ ॥ अष्टाविंश
तिमे तद्वद्द्वापरस्यांशसङ्क्षये । नष्टे धर्मे तदा जज्ञे विष्णुर्वृष्णिकुले प्रभुः ॥ ९६ ॥ कर्त्तुं धर्मव्यवस्थानमसुराणां प्रणाशनम् । मोहयन् सर्वभूतानि
योगात्मा योगमायया ॥ ९७ ॥ प्रविष्टो मानुषीं योनिं प्रच्छन्नश्चरते महीम् । विहारार्थं मनुष्येषु सान्दीपनिपुरःसरम् ॥ ९८ ॥ यत्र कंसश्च
शाल्वश्च द्विविदश्च महासुरम् । अरिष्टं वृषभञ्चैव पूतनां केशिनं हयम् ॥ ९९ ॥ नागं कुवलयापीडं मल्लराजगृहाधिपम् । दैत्यान् मानुषदेहस्थान्
सूदयामास वीर्यवान् ॥ १०० ॥ छिन्नं बाहुसहस्रञ्च बाणस्याद्भुतकर्मणः । नरकश्च हतः सङ्ख्ये यवनश्च महाबलः ॥ १०१ ॥ हृतानि च महीपानां
सर्वरत्नानि तेजसा । दुराचाराश्च निहताः पार्थिवा ये रसातले ॥ १०२ ॥ एते लोकहितार्थाय प्रादुर्भावा महात्मनः । अस्मिन्नेव युगे क्षीणे सन्ध्या
श्लिष्टे भविष्यति ॥ १०३ ॥ कल्किर्विष्णुयशा नाम पाराशर्यः प्रतापवान् । दशमो भाव्यसम्भूतो याज्ञवल्क्यपुरःसरः ॥ १०४ ॥ अनुकर्षन् सर्वसेनां
हस्त्यश्वरथसङ्कुलाम् । प्रगृहीतायुधैर्विप्रैर्वृतः शतसहस्रशः ॥ १०५ ॥ नात्यर्थं धार्मिका ये च ये च धर्मद्विषः क्वचित् । उदीच्यान्मध्यदेशांश्च तथा
विन्ध्यापरान्तिकान् ॥ १०६ ॥ तथैव दाक्षिणात्यांश्च द्रविडान् सिंहलैः सह । गान्धारान् पारदांश्चैव पह्लवान् यवनाञ्छकान् ॥ १०७ ॥ तुषारान्
बर्बरांश्चैव पुलिन्दान् दरदान् खसान् । लम्पाकानन्धकान् रुद्रान् किरातांश्चैव स प्रभुः ॥ १०८ ॥ प्रवृत्तचक्रो बलवान् म्लेच्छानामन्तकृद्बली । अदृश्यः
सर्वभूतानां पृथिवीं विचरिष्यति ॥ १०९ ॥ मानवः स तु संजज्ञे देवस्यांशेन धीमतः । पूर्वजन्मनि विष्णुर्यः प्रमितिर्नाम वीर्यवान् ॥ ११० ॥
गात्रेण वै चन्द्रसमः पूर्णे कलियुगेऽभवत् । इत्येतास्तस्य देवस्य दश सम्भूतयः स्मृताः ॥ १११ ॥ तं तं कालञ्च कार्यञ्च तत्तदुद्दिश्य कारणम् ।
अंशेन त्रिषु लोकेषु तास्ता योनीः प्रपत्स्यते ॥ ११२ ॥ पञ्चविंशोत्थिते कल्पे पञ्चविंशति वै समाः । विनिघ्नन् सर्व्वभूतानि मानुषानेव सर्व्वशः ॥ ११३ ॥
कृत्वा बीजावशेषान्तु महीं क्रूरेण कर्म्मणा । संशातयित्वा वृषलान् प्रायशस्तानधार्म्मिकान् ॥ ११४ ॥ ततः स वै तदा कल्किश्चरितार्थः ससैनिकः ।
कर्मणा निहता ये तु सिद्धास्ते तु पुनः स्वयम् ॥ ११५ ॥ अकस्मात् कुपितान्योन्यं भविष्यन्ति च मोहिताः । क्षपयित्वा तु तान् सर्वान् भाविनार्थेन
चोदितान् ॥ ११६ ॥ गङ्गायमुनयोर्मध्ये निष्ठां प्राप्स्यति सानुगः । ततो व्यतीते कल्कौ तु सामान्यैः सह सैनिकैः ॥ ११७ ॥ नृपेष्वथ विनष्टेषु तदा त्वप्रग्रहाः
[illegible] नान्योन्यमाहवे ॥ १८ ॥ परस्परहृताश्वासा निराक्रन्दाः सुदुःखिताः । पुराणि हित्वा ग्रामांश्च तुल्यास्ता निष्परिग्रहाः ॥ १९ ॥

प्रनष्टश्रुतिधर्मांश्च नष्टधर्माश्रमास्तथा । ह्रस्वा अल्पायुषश्चैव वनौकस इमे स्मृताः ॥ १२० ॥ सरित्पर्वतसेविन्यः पत्रमूलफलाशनाः । चीर पत्राजिनधराः सङ्करं घोरमास्थिताः ॥ १२१ ॥ अल्पायुषो नष्टवार्त्ता बह्वाबाधाः सुदुःखिताः । एवं कष्टमनुप्राप्ताः कलिसन्ध्यंशके तदा ॥ १२२ ॥ प्रजाः क्षयं प्रयास्यन्ति सार्द्धं कलियुगेन तु । क्षीणे कलियुगे तस्मिन् प्रवृत्ते च कृते पुनः ॥ १२३ ॥ प्रपत्स्यन्ते यथान्यायं स्वभावादेव नान्यथा । इत्येतत् कीर्तितं सर्वं देवासुरविचेष्टितम् ॥ १२४ ॥ यदुवंशप्रसङ्गेन महद्वो वैष्णवं यशः । तुर्वसोस्तु प्रवक्ष्यामि पूरोर्द्रुह्योरनोस्तथा ॥ १२५ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते विष्णुमाहात्म्यकथनं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥ ७ ॥ सूत उवाच ॥ तुर्वसोस्तु सुतो वह्निर्वह्नेर्गोभानुरात्मजः । गोभानोस्तु सुतो वीरस्त्रिसानुरपराजितः ॥ १ ॥ करन्धमस्त्रिसानोस्तु मरुत्तस्य न चात्मजः । अन्यस्त्ववीक्षितो राजा मरुत्तः कथितः पुरा ॥ २ ॥ अनपत्यो मरुत्तस्तु स राजासीदिति श्रुतम् । दुष्कृतं पौरवं चापि सर्वे पुत्रमकल्पयन् ॥ ३ ॥ एवं ययातिशापेन जरायाः संक्रमेण तु । तुर्वसोः पौरवं वंशं प्रविवेश पुरा किल ॥ ४ ॥ दुष्कृतस्य तु दायादः शरूथो नाम पार्थिवः । शरूथात्तु जनापीडश्चत्वारस्तस्य चात्मजाः ॥ ५ ॥ पाण्डयश्च केरलश्चैव चोलः कुलयस्तथैव च । तेषां जनपदाः कुल्याः पाण्डयाश्चोलाः सकेरलाः ॥ ६ ॥ द्रुह्योस्तु तनयौ वीरौ बभ्रुः सेतुश्च विश्रुतौ । अरुद्धः सेतुपुत्रस्तु बाभ्रवो रिपुरुच्यते ॥ ७ ॥ यौवनाश्वेन समिति कृच्छ्रेण निहतो बली । युद्धं सुमहदासीत्तु मासान् परि चतुर्दश ॥ ८ ॥ अरुद्धस्य तु दायादो गान्धारो नाम पार्थिवः । ख्यायते यस्य नाम्ना तु गान्धारविषयो महान् ॥ ९ ॥ गान्धारदेशजाश्चापि तुरगा वाजिनां वराः । गान्धारपुत्रो धर्म्मस्तु घृतस्तस्य सुतोऽभवत् ॥ १० ॥ घृतस्य दुर्दमो जज्ञे प्रचेतास्तस्य चात्मजः । प्रचेतसः पुत्रशतं राजानः सर्व एव ते ॥ ११ ॥ म्लेच्छराष्ट्रा धिपाः सर्वे ह्युदीचीं दिशमाश्रिताः । अनोः पुत्रा महात्मानस्त्रयः परमधार्म्मिकाः ॥ १२ ॥ सभानरश्च पक्षश्च परपक्षस्तथैव च । सभानरस्य पुत्रस्तु विद्वान् कालानलो नृपः ॥ १३ ॥ कालानलस्य धर्म्मात्मा सृञ्जयो नाम धार्मिकः । सृञ्जयस्याभवत् पुत्रो वीरो राजा पुरञ्जयः ॥ १४ ॥ जनमेजयो महा सत्वः पुरञ्जयसुतोऽभवत् । जनमेजयस्य राजर्षेर्महाशालोऽभवन्नृपः ॥ १५ ॥ आसीदिन्द्रसमो राजा प्रतिष्ठितयशा दिवि । महामनाः सुतस्तस्य महा शालस्य धार्मिकः ॥ १६ ॥ सप्तद्वीपेश्वरो राजा चक्रवर्त्ती महायशाः । महामनास्तु पुत्रौ द्वौ जनयामास विश्रुतौ ॥ १७ ॥ उशीनरञ्च धर्मज्ञं तितिक्षुञ्चैव धार्मिकम् । उशीनरस्य पत्न्यस्तु पञ्च राजर्षिवंशजाः ॥ १८ ॥ मृगा कृमी नवा दर्वा पञ्चमी च दृषद्वती । उशीनरस्य पुत्रास्तु पञ्च तासु कुलोद्वहाः । तपसा ते सुमहता जातवृद्धाश्च धार्मिकाः ॥ १९ ॥ मृगायास्तु मृगः पुत्रो नवाया नव एव तु । कृम्याः कृमिस्तु दर्वायाः सुव्रतो नाम धार्मिकः ॥ २० ॥

दृषद्वतीसुतश्चापि शिविरौशीनरो द्विजाः। शिवेः शिवपुरं ख्यातं यौधेयन्तु मृगस्य तु ॥ २१ ॥ नवस्य नवराष्ट्रन्तु कृमेस्तु कृमिला पुरी । सुव्रतस्य
तथा वृष्टा शिविपुत्रान्निबोधत ॥ २२ ॥ शिवेस्तु शिवयः पुत्राश्चत्वारो लोकसम्मताः। वृषदर्भः सुवीरस्तु केकयो मद्रकस्तथा ॥ २३ ॥ तेषाञ्ज
नपदाः स्फीताः केकया माद्रकास्तथा। वृषदर्भाः सूचिदर्भास्तितिक्षोः शृणुत प्रजाः ॥ २४ ॥ तैतिक्षुरभवद्राजा पूर्वस्यान्दिशि विश्रुतः । उशद्रथो
महाबाहुस्तस्य हेमः सुतोऽभवत् ॥ २५ ॥ हेमस्य सुतपा जज्ञे सुतः सुतयशा बली । जातो मनुष्ययोन्यां वै क्षीणे वंशे प्रजेप्सया ॥ २६ ॥
महायोगी स तु बलिर्बद्धो यः स महामनाः। पुत्रानुत्पादयामास चातुर्वर्ण्यकरान् भुवि ॥ २७ ॥ अङ्गं स जनयामास वङ्गं सुह्मं तथैव च । पुण्ड्रं
कलिङ्गञ्च तथा बालेयं क्षत्रमुच्यते ॥ २८ ॥ बालेया ब्राह्मणाश्चैव तस्य वंशकराः प्रभोः । बलेस्तु ब्रह्मणा दत्ता वराः प्रीतेन धीमते ॥ २९ ॥
महायोगित्वमायुश्च कल्पायुःपरिमाणकम् । संग्रामे चाप्यजेयत्वं धर्मे चैव प्रभावना ॥ ३० ॥ त्रैलोक्यदर्शनञ्चैव प्राधान्यं प्रसवे तथा। बले चाप्रति
मत्वं वै धर्मतत्त्वार्थदर्शनम् ॥ ३१ ॥ चतुरो नियतान् वर्णान् त्वं वै स्थापयितेति च। इत्युक्तो विभुना राजा बलिः शान्तिम्परां ययौ ॥ ३२ ॥
कालेन महता विद्वान् स्वं वै स्थानमुपागतः। तेषां जनपदाः स्फीता वङ्गाङ्गसुह्मकास्तथा ॥ ३३ ॥ पुण्ड्राः कलिङ्गाश्च तथा तेषां वंशं निबोधत ।
तस्य ते तनयाः सर्वे क्षेत्रजा मुनिसम्भवाः । सम्भूता दीर्घतमसः सुदेष्णायां महौजसः ॥ ३४ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ कथं बलेः सुताः
पञ्च जनिताः क्षेत्रजाः प्रभो । ऋषिणा दीर्घतमसा एतन्नो ब्रूहि पृच्छताम् ॥ ३५ ॥ सूत उवाच ॥ अशिजो नाम विख्यात आसीद्धीमा
नृषिः पुरा । भार्या वै समता नाम बभूवास्य महात्मनः ॥ ३६ ॥ अशिजस्य कनीयांस्तु पुरोधा यो दिवौकसाम् । बृहस्पतिर्बृहत्तेजा ममतां
सोऽभ्यपद्यत ॥ ३७ ॥ उवाच ममता तन्तु बृहस्पतिमनिच्छती । अन्तर्वत्न्यस्मि ते भ्रातुर्ज्येष्ठस्याप्रमिता इति ॥ ३८ ॥ अयं हि मे महागर्भो
रोदतेऽति बृहस्पते । अशिजं ब्रह्म चाभ्यस्य षडङ्गं वेदमुद्गिरन् ॥ ३९ ॥ अमोघरेतास्त्वञ्चापि न मां भजितुमर्हसि । अस्मिन्नेव गते काले यथा
वा मन्यसे प्रभो ॥ ४० ॥ एवमुक्तस्तया सम्यग् बृहत्तेजा बृहस्पतिः । कामात्मानं महात्मा च नात्मानं सोऽभ्यधारयत् ॥ ४१ ॥ सम्ब
भूवैव धर्मात्मा तया सार्द्धं बृहस्पतिः । उत्सृजन्तं तदा रेतो गर्भस्थः सोऽभ्यभाषत ॥ ४२ ॥ नो स्नातको न्यसेद्ध्यस्मिन् द्वयोर्नेहास्ति सम्भवः।
अमोघरेतास्त्वञ्चापि पूर्वञ्चाहमिहागतः ॥ ४३ ॥ शशाप तं तदा क्रुद्ध एवमुक्तो बृहस्पतिः । आशिजन्तं सुतं भ्रातुर्गर्भस्थं भगवानृषिः ॥ ४४ ॥
यस्मात्त्वमीदृशे काले सर्वभूतेप्सिते सति । मामेवमुक्तवान् मोहात्तमो दीर्घं प्रवेक्ष्यसि ॥ ४५ ॥ ततो दीर्घतमा नाम शापादृषिरजायत ।

अथाशिजो बृहत्कीर्त्तिर्बृहस्पतिरिवौजसा ॥ ४६ ॥ ऊर्द्ध्वरेतास्ततश्चापि न्यवसद्भ्रातुराश्रमे । गोधर्मं सौरभेयात्तु वृषभाच्छ्रुतवान् प्रभो ॥ ४७ ॥ तस्य भ्राता पितृव्यस्तु चकार भवनं तदा । तस्मिन् हि तत्र वसति यदृच्छाभ्यागतो वृषः ॥ ४८ ॥ दर्शार्थमाहृतान् दर्भांश्चचार सुरभीवृतः । जग्राह तं दीर्घतमा विस्फुरन्तञ्च शृङ्गयोः ॥ ४९ ॥ स तेन निगृहीतस्तु न चचाल पदात्पदम् । ततोऽब्रवीद्वृषस्तं वै मुञ्च मां बलिनां वर ॥ ५० ॥ न मयासादितस्तात बलवांस्त्वद्विधः क्वचित् । त्र्यम्बकं वहता देवं यतो जातोऽस्मि भूतले ॥ ५१ ॥ मुञ्च मां बलिनां श्रेष्ठ प्रीतस्तेऽहं वरं वृणु । एवमुक्तोऽब्रवीदेनं जीवंस्त्वं मे क्व यास्यसि ॥ ५२ ॥ तेन त्वाहं न मोक्ष्यामि परस्वाहं चतुष्पदम् । ततस्तं दीर्घतमसं स वृषः प्रत्युवाच ह ॥ ५३ ॥ नास्माकं विद्यते तात पातकं स्तेयमेव वा । भक्ष्याभक्ष्यं न जानीमः पेयापेयञ्च सर्वशः ॥ ५४ ॥ कार्याकार्यं न वै विप्रो गम्यागम्यं तथैव च । न पाप्मानो वयं विप्र धर्मो ह्येषां गवां स्मृतः ॥ ५५ ॥ गवां नाम स वै श्रुत्वा संभ्रान्तस्त्वनुमुच्य तम् । भक्त्या चानुश्रविकया गोषु तं वै प्रसादयत् ॥ ५६ ॥ प्रसादिते गते तस्मिन् गोधर्मं भक्तितस्तु तम् । मनसैव तदादत्ते तन्निष्ठस्तत्परायणः ॥ ५७ ॥ ततो यवीयसः पत्नीमौतथ्यस्याभ्यमन्यत । विचेष्टमानां रुदतीं दैवात् स मूढचेतनः ॥ ५८ ॥ अवलेपन्तु तं मत्वा शरद्वांस्तस्य नाक्षमत् । गोधर्मं वै बलं कृत्वा स्नुषां स सममन्यत ॥ ५९ ॥ विपर्ययन्तु तं दृष्ट्वा शरद्वान् प्रत्यचिन्तयत् । भविष्यमर्थं ज्ञात्वा च महात्मा च न मृत्युताम् ॥ ६० ॥ प्रोवाच दीर्घतमसं क्रोधात् संरक्तलोचनः । गम्यागम्यं न जानीषे गोधर्मात् प्रार्थयत् स्नुषाम् ॥ ६१ ॥ दुर्वृत्तस्त्वं त्यजाम्येव गच्छ त्वं स्वेन कर्मणा । यस्मात्त्वमन्धो वृद्धश्च भर्त्तव्यो दुरनुष्ठितः । तेनासि त्वं परित्यक्तो दुराचारोऽसि मे मतिः ॥ ६२ ॥ सूत उवाच ॥ कर्मण्यस्मिंस्ततः क्रूरे तस्य बुद्धिरजायत । निर्भर्त्स्यं चैव बहुशो बाहुभ्यां परिगृह्य च । कोष्ठे समुद्रे प्रक्षिप्य गङ्गाम्भसि समुत्सृजत् ॥ ६३ ॥ उह्यमानः समुद्रस्तु सप्ताहं स्रोतसा तदा । तं सस्त्रीको बलिर्नाम राजा धर्मार्थतत्त्ववित् । अपश्यन्मज्जमानन्तु स्रोतसाभ्याशमागतम् ॥ ६४ ॥ तं गृहीत्वा स धर्मात्मा बलिर्वैरोचनस्तदा । अन्तःपुरे जुगोपैनं भक्ष्यैर्भोज्यैश्च तर्पयन् ॥ ६५ ॥ प्रीतः स वै वरेणाथ च्छन्दयामास वै बलिम् । स च तस्माद्वरं वव्रे पुत्रार्थं दानवर्षभः ॥ ६६ ॥ बलिरुवाच ॥ सन्तानार्थं महाभाग भार्यया मम मानद । पुत्रान् धर्मार्थसंयुक्तानुत्पादयितुमर्हसि ॥ ६७ ॥ एवमुक्तस्तु तेनर्षिस्तथास्त्वित्युक्तवान् हि तम् । सुदेष्णां नाम भार्यां वै राजास्मै प्राहिणोत्तदा ॥ ६८ ॥ अन्धं वृद्धञ्च तं दृष्ट्वा न सा देवी जगाम ह । स्वाञ्च धात्रेयकीं तस्मै भूषयित्वा व्यसर्जयत् ॥ ६९ ॥ कक्षीवच्चक्षुषौ तस्यां शूद्रयोन्यामृषिर्वशी । जनयामास धर्मात्मा पुत्रावेतौ महौजसौ ॥ ७० ॥ कक्षीवच्चक्षुषौ तौ तु दृष्ट्वा राजा बलिस्तदा । प्राधीतौ

विधिवत्सम्यगीश्वरौ ब्रह्मवादिनौ ॥ ७१ ॥ सिद्धौ प्रत्यक्षधर्माणौ बुद्धौ श्रेष्ठतमावपि । ममैताविति होवाच बलिर्वैरोचनस्तृषिम् ॥ ७२ ॥ नेत्युवाच ततस्तन्तु ममैताविति चाब्रवीत् । उत्पन्नौ शूद्रयोनौ तु भवच्छद्मा सुरोत्तमौ ॥ ७३ ॥ अन्धं वृद्धं च मां मत्वा सुदेष्णा महिषी तव । प्राहिणोदव मानाय शूद्रां धात्रेयकीं मम ॥ ७४ ॥ ततः प्रसादयामास पुनस्तमृषिसत्तमम् । बलिर्भार्यां सुदेष्णां च भर्त्सयामास वै प्रभुः ॥ ७५ ॥ पुनश्चैना मलंकृत्य ऋषये प्रत्यपादयत् । तां स दीर्घतमा देवीमब्रवीद्यदि मां शुभे ॥ ७६ ॥ दध्ना लवणमिश्रेण स्वभ्य(व्य)क्तं नग्नकं तथा । लिहिष्यस्यजुगुप्सन्ती ह्यापादतलमस्तकम् ॥ ७७ ॥ ततस्त्वं प्राप्स्यसे देवि पुत्रांश्च मनसेप्सितान् । तस्य सा तद्वचो देवी सर्वं कृतवती तथा ॥ ७८ ॥ अपानञ्च समासाद्य जुगुप्सन्ती न्यवर्जयत् । तामुवाच ततः सर्षिर्यत्ते परिहृतं शुभे । विनापानं कुमारं त्वं जनयिष्यसि पूर्वजम् ॥ ७९ ॥ ततस्तं दीर्घतमसं सा देवी प्रत्युवाच ह । नार्हसि त्वं महाभाग पुत्रं दातुं ममेदृशम् ॥ ८० ॥ ऋषिरुवाच ॥ तवापराधो देव्येष नान्यथा भवितानु वै । देवीदानीश्च ते पुत्रमहं दास्यामि सुव्रते ॥ ८१ ॥ तस्यापानं विना चैव योग्याभावो भविष्यति । तां स दीर्घतमाश्चैव कुक्षौ स्पृष्ट्वेदमब्रवीत् ॥ ८२ ॥ प्राशितं दधि यत्तेऽद्य ममाङ्गाद्वै शुचिस्मिते । तेन ते पूरितो गर्भः पौर्णमास्यामिवोदधिः ॥ ८३ ॥ भविष्यन्ति कुमारास्ते पञ्च देवसुतोपमाः । तेजस्विनः पराक्रान्ता यज्वानो धार्मिकास्तथा ॥८४॥ ततोऽङ्गस्तु सुदेष्णाया ज्येष्ठपुत्रो व्यजायत । वङ्गस्तस्मात्कालिङ्गस्तु पुण्ड्रो ब्रह्मस्तथैव च॥८५॥ वंशभाजस्तु पञ्चैते बलेः क्षेत्रेऽभवंस्तदा । इत्येते दीर्घतमसा बलेर्दत्ताः सुताः पुरा ॥ ८६ ॥ प्रजास्त्वपहतास्तस्य ब्रह्मणा कारणं प्रति । अपत्यामात्यदारेषु स्वेषु मा भून्महात्मनः ॥ ८७ ॥ ततो मनुष्ययोन्यां वै जनयामास स प्रजाः । सुरभिर्दीर्घतमसमथ प्रीतो वचोऽब्रवीत् ॥ ८८ ॥ विचार्य यस्माद्गोधर्म्मं त्वमेवं कृतवानसि । तेन न्यायेन मुमुचे ह्यहं प्रीतोस्मि तेन ते ॥ ८९ ॥ तस्मात्तव तमो दीर्घं निस्तुदाम्यद्य पश्य वै । बार्हस्पत्यञ्च यत्तेऽन्यत्पापं सन्तिष्ठते तनौ ॥ ९० ॥ जरामृत्युभयञ्चैव आघ्राय प्रणुदामि ते । ह्याघ्रातमात्रः सोऽपश्यत सद्यस्तमसि नाशिते ॥ ९१ ॥ आयुष्मांश्च युवा चैव चक्षुष्मांश्च ततोऽभवत् । गवा दीर्घतमाः सोऽथ गौतमः समपद्यत ॥९२॥ कक्षीवांस्तु ततो गत्वा सह पित्रा गिरिव्रजाम् । यथोद्दिष्टं हि पित्रर्थे चचार विपुलं तपः ॥ ९३ ॥ ततः कालेन महता तमसा भावितः स वै । विधूय मनुजो दोषान् ब्रह्मण्यं प्राप्तवान् प्रभुः ॥ ९४ ॥ ततोऽब्रवीत् पिता चैनं पुत्रवानस्म्यहं प्रभो । सत्पुत्रेण त्वया तात कृतार्थोऽस्मि यशस्विना ॥ ९५ ॥ युक्तात्मा हि ततः सोऽथ प्राप्तवान् ब्रह्मणा क्षयम् । ब्रह्मण्यं प्राप्य कक्षीवान् सहस्रमसृजत् सुतान् ॥ ९६ ॥ कृष्णाङ्गा गौतमास्ते वै स्मृताः कक्षीवतः सुताः । इत्येष दीर्घतमसो बलेर्वैरोचनस्य वै ॥ ९७ ॥ समागमः

समाख्यातः सन्तानश्चोभयोस्तयोः । बलिस्तानभिषिच्येह पञ्च पुत्रानकल्मषान् ॥ ९८ ॥ कृतार्थः सोऽपि योगात्मा योगमाश्रित्य च प्रभुः । अदृश्यः सर्वभूतानां कालाकाङ्क्षी चरत्युत ॥ ९९ ॥ तत्राङ्गस्य तु राजर्षे राजासीद्दधिवाहनः । सापराधसुदेष्णाया अनपानोऽभवन्नृपः ॥ १०० ॥ अनपानस्य पुत्रस्तु राजा दिविरथः स्मृतः । पुत्रो दिविरथस्यासीद्विद्वान् धर्मरथो नृपः ॥ १०१ ॥ स वै धर्मरथः श्रीमान् येन विष्णुपदे गिरौ । सोमः शक्रेण सह वै यज्ञे पीतो महात्मना ॥ १०२ ॥ शृणु धर्म्मरथस्यापि राजा चित्ररथोऽभवत् । लोमपाद इति ख्यातो यस्य शान्ता सुताऽभवत् ॥ १०३ ॥ जज्ञे वै चण्डिकस्तस्य वारणः शक्रवारणः । आनयामास स महीं मन्धोर्वाहनमुत्तमम् ॥ १०४ ॥ हर्य्यङ्गस्य तु दायादो राजा भद्ररथः किल । अथ भद्ररथस्यासीद्बृहत्कर्मा प्रजेश्वरः॥१०५॥ बृहद्रथः सुतस्तस्य तस्माज्जज्ञे बृहन्मनाः । बृहन्मनास्तु राजेन्द्रं जनयामास वै सुतम् ॥१०६॥ नाम्ना जयद्रथं नाम तस्माद्दृढरथो नृपः । आसीद्दृढरथस्यापि विश्वजिज्जनमेजयः ॥ १०७ ॥ दायादस्तस्य चाङ्गेभ्यो यस्मात् कर्णोऽभवन्नृपः । कर्णस्य शूरसेनस्तु द्विजस्तस्यात्मजः स्मृतः ॥ १०८ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ सूतात्मजः कथं कर्णः कथं चाङ्गस्य वंशजः । एतदिच्छामहे श्रोतुमत्यर्थं कुशलो ह्यसि ॥ १०९ ॥ सूत उवाच ॥ बृहद्भानोः सुतो जज्ञे नाम्ना राजा बृहन्मनाः । तस्य पत्नीद्वयं चासीच्चैद्यस्योभे च ते सुते ॥ ११० ॥ यशोदेवी च सत्या च ताभ्यां वंशस्तु भिद्यते । जयद्रथस्तु राजेन्द्रो यशोदेव्यां व्यजायत ॥ १११ ॥ ब्रह्मक्षत्रान्तरः सत्याविजयो नाम विश्रुतः । विजयस्य धृतिः पुत्रस्तस्य पुत्रो धृतव्रतः ॥ ११२ ॥ धृतव्रतस्य पुत्रस्तु सत्यकर्मा महायशाः । सत्यकर्मसुतश्चापि सूतस्त्वधिरथस्तु वै ॥ ११३ ॥ स कर्णं परिजग्राह तेन कर्णस्तु सूतजः । एतद्वः कथितं सर्वं कर्णे यद्वै प्रचोदितम् ॥ ११४ ॥ एतेऽङ्गवंशजाः सर्वे राजानः कीर्त्तिता मया । विस्तरेणानुपूर्व्या च पूरोस्तु शृणुत प्रजाः ॥ ११५ ॥ सूत उवाच ॥ पूरोः पुत्रो महाबाहू राजासीज्जनमेजयः । अविद्धस्तु सुतस्तस्य यः प्राचीमजयद्दिशम् ॥ ११६ ॥ अविद्धतः प्रवीरस्तु मनस्युरभवत्सुतः । राजाथो जयदो नाम मनस्योरभवत्सुतः ॥ ११७ ॥ दायादस्तस्य चाप्यासीद्धुन्धुर्नाम महीपतिः । धुन्धोर्बहुगवी पुत्रः सञ्जातिस्तस्य चात्मजः ॥ ११८ ॥ सञ्जातेरथ रौद्राश्वस्तस्य पुत्रान्निबोधत । रौद्राश्वस्य घृताच्यां वै दशाप्सरसि सूनवः ॥११९॥ रजेयुश्च कृतेयुश्च वक्षेयुः स्थण्डिलेयु च । घृतेयुश्च जलेयुश्च स्थलेयुश्चैव सप्तमः ॥१२०॥ धर्मेयुः सन्नतेयुश्च वनेयुर्दशमस्तु सः । रुद्रा शूद्रा च मद्रा च शुभा जामलजा तथा ॥ १२१ ॥ तला खला च सप्तैता या च गोपजला स्मृता । तथा ताम्ररसा चैव रत्नकूटी च तादृशी ॥१२२॥ आत्रेयो वंशतस्तासां भर्त्ता नाम्ना प्रभाकरः । अनाधृष्टस्तु राजर्षी रिवेयुस्तस्य चात्मजः॥१२३॥ रिवेयोर्ज्वलना नाम भार्या वै तक्षकात्मजा । यस्यां देव्यां स राजर्षी रन्तिं नाम त्वजीजनत् ॥१२४॥

रन्तिनारः सरस्वत्यां पुत्रानजनयच्छुभान् । त्रसुं तथा प्रतिरथं ध्रुवञ्चैवातिधार्मिकम् ॥ १२५ ॥ गौरी कन्या च विख्याता मान्धातुर्जननी शुभा । ध्रुर्यः
प्रतिरथस्यापि कण्ठस्तस्याभवत् सुतः ॥ १२६ ॥ मेधातिथिः सुरस्तस्य यस्मात् काण्ठायना द्विजाः । इतिनानुयमस्यासीत् कन्या साजनयत्सुतान्
॥ १२७ ॥ त्रसुः सुदयितं पुत्रं मलिनं ब्रह्मवादिनम् । उपदातं ततो लेभे चतुरस्त्वित्ति सात्मजान् ॥ १२८ ॥ सुष्मन्तमथ दुष्यन्तं प्रवीरमनघन्तथा ।
चक्रवर्त्ती ततो जज्ञे दौष्यन्तिर्नृपसत्तमः ॥ १२९ ॥ शकुन्तलायां भरतो यस्य नाम्ना तु भारतम् । दुष्यन्तं प्रति राजानं वागुवाचाशरीरिणी ॥१३०॥
माता भस्त्रा पितुः पुत्रो येन जातः स एव सः । भरस्व पुत्रं दुष्यन्तं सत्यमाह शकुन्तला ॥१३१॥ रेतोधाः पुत्रं नयति नरदेव यमक्षयात् । त्वञ्चास्य
धाता गर्भस्य मावमंस्थाः शकुन्तलाम् ॥ १३२ ॥ भरतस्त्रिसृषु स्त्रीषु नव पुत्रानजीजनत् । नाभ्यनन्दच्च तान् राजा नानुरूपान्ममेत्युत ॥ १३३ ॥
ततस्ता मातरः क्रुद्धाः पुत्रान्निन्युर्यमक्षयम् । ततस्तस्य नरेन्द्रस्य विततं पुत्रजन्म तत् ॥ १३४ ॥ ततो मरुद्भिरानीय पुत्रस्तु स बृहस्पतेः । सङ्क्रा
मितो भरद्वाजो मरुद्भिः क्रतुभिर्विभुः ॥ १३५ ॥ तत्रैवोदाहरन्तीदं भरद्वाजस्य धीमतः । जन्मसङ्क्रमणञ्चैव मरुद्भिर्भरताय वै ॥ १३६ ॥ पत्न्यामास
न्नगर्भायामशिजः संस्थितः किल । भ्रातुर्भार्यां स दृष्ट्वाथ बृहस्पतिरुवाच ह । अलंकृत्य तनुं स्वान्तु मैथुनं देहि मे शुभे ॥ १३७ ॥ एवमुक्ताऽब्रवीदेन
मन्तर्वत्नी ह्यहं विभो । गर्भः परिणतश्चायं ब्रह्म व्याहरते गिरा ॥ १३८ ॥ अमोघरेतास्त्वञ्चापि धर्मश्चैव विगर्हितः । एवमुक्तोऽब्रवीदेनां स्मयमानो
बृहस्पतिः ॥ १३९ ॥ विनयो नोपदेष्टव्यस्त्वया मम कथञ्चन । हर्षमाणः प्रसह्यैनां मैथुनायोपचक्रमे ॥ १४० ॥ ततो बृहस्पतिं गर्भो हर्षमाणमुवाच
ह । सन्निविष्टो ह्यहं पूर्वमिह तात बृहस्पते ॥ १४१ ॥ अमोघरेताश्च भवान्नावकाशोऽस्ति च द्वयोः । एवमुक्तः स गर्भेण कुपितः प्रत्युवाच ह
॥ १४२ ॥ यस्मान्मामीदृशे काले सर्वभूतेप्सिते सति । प्रतिषेधसि तत्तस्मात् तमो दीर्घं प्रवेक्ष्यसि ॥ १४३ ॥ पादाभ्यान्तेन तच्छन्नं मातुर्द्वारं बृहस्पतेः ।
तद्रेतस्तु तयोर्मध्ये निवार्यः शिशुकोऽभवत् ॥ १४४ ॥ सद्यो जातं कुमारन्तं दृष्ट्वाऽथ ममताऽब्रवीत् । गमिष्यामि गृहं स्वं वै भर द्वाजं बृहस्पते ।
॥ १४५ ॥ एवमुक्त्वा गतायां स पुत्रन्त्यजति तत्क्षणात् । भरस्व बाढमित्युक्तो भरद्वाजस्ततोऽभवत् ॥ १४६ ॥ मातापितृभ्यां संत्यक्तं दृष्ट्वाथ
मरुतः शिशुम् । गृहीत्वैनं भरद्वाजं जग्मुस्ते कृपया ततः ॥ १४७ ॥ तस्मिन् काले तु भरतो मरुद्भिः क्रतुभिः क्रमात् । काम्यनैमित्तिकैर्यज्ञैर्य
जते पुत्रलिप्सया ॥ १४८ ॥ यदा स यजमानो वै पुत्रान्नासादयत् प्रभुः । यज्ञं ततो मरुत्सोमं पुत्रार्थे पुनराहरत् ॥१४९॥ तेन ते मरुतस्तस्य मरुत्सो
मेन तोषिताः । भरद्वाजं ततः पुत्रं बार्हस्पत्यं मनीषिणम् ॥ १५० ॥ भरतस्तु भरद्वाजं पुत्रं प्राप्य तदाब्रवीत् । प्रजायां संहृतायां वै कृतार्थोऽहं त्वया

विभो ॥ १५१ ॥ पूर्वन्तु वितथं तस्य कृतं वै पुत्रजन्म हि । ततः स वितथो नाम भरद्वाजस्तथाऽभवत् ॥ १५२ ॥ तस्माद्दिव्यो भरद्वाजो ब्राह्मण्यात् क्षत्रियोऽभवत् । द्विमुख्यायननामा स स्मृतो द्विपितृकस्तु वै ॥ १५३ ॥ ततोऽथ वितथे जाते भरतः स दिवं ययौ। वितथस्य तु दायादो भुवमन्युर्बभूव ह ॥ १५४ ॥ महाभूतोपमाश्चासंश्चत्वारो भुवमन्युजाः । बृहत्क्षत्रो महावीर्यो नरो गार्ग्यश्च वीर्यवान् ॥ १५५ ॥ नरस्य सांकृतिः पुत्रस्तस्य पुत्रौ महौजसौ । गुरुवीर्यस्त्रिदेवश्च सांकृत्यावरौ स्मृतौ ॥ १५६ ॥ दायादाश्चापि गार्ग्यस्य शिनिबद्धात् बभूव ह । स्मृताश्चैते ततो गार्ग्याः क्षात्रोपेता द्विजातयः ॥ १५७ ॥ महावीर्यसुतश्चापि भीमस्तस्मादुभक्षयः । तस्य भार्या विशाला तु सुषुवे वै सुतांस्त्रयः ॥ १५८ ॥ त्रय्यारुणिं पुष्कारिणं तृतीयं सुषुवे कपिम् । कपेः क्षत्रवरा ह्येते तयोः प्रोक्ता महर्षयः ॥ १५९ ॥ गार्ग्याः सांकृतयो वीर्याः क्षात्रोपेता द्विजातयः । संश्रिताङ्गिरसं पक्षं बृहत्क्षत्रस्य वक्ष्यति ॥ १६० ॥ बृहत्क्षत्रस्य दायादः सुहोत्रो नाम धार्मिकः । सुहोत्रस्यापि दायादो हस्ती नाम बभूव ह । तेनेदं निर्मितं पूर्वं नाम्ना वै हास्तिनं पुरम् ॥ १६१ ॥ हस्तिनश्चापि दायादास्त्रयः परमधार्मिकाः । अजमीढो द्विमीढश्च पुरुमीढस्तथैव च ॥ १६२ ॥ अजमीढस्य पुत्रास्तु शुभाः शुभकुलोद्वहाः । तपसोऽन्ते सुमहतो राज्ञो वृद्धस्य धार्मिकाः ॥ १६३ ॥ भरद्वाजप्रसादेन शृणुध्वं तस्य विस्तरम् । अजमीढस्य केशिन्यां कण्ठः समभवत्किल ॥१६४॥ मेधातिथिः सुतस्तस्य तस्मात् कण्ठायना द्विजाः । अजमीढस्य धूमिन्यां जज्ञे बृहद्वसुर्नृपः ॥१६५॥ बृहद्वसोर्बृहद्विष्णुः पुत्रस्तस्य महाबलः । बृहत्कर्मा सुतस्तस्य पुत्रस्तस्य बृहद्रथः ॥ १६६ ॥ विश्वजित्तनयस्तस्य सेनजित्तस्य चात्मजः । अथ सेनजितः पुत्राश्चत्वारो लोकविश्रुताः ॥ १६७ ॥ रुचिराश्वश्च काव्यश्च रामो दृढधनुस्तथा । वत्सश्चावन्तको राजा यस्य ते परिवत्सराः ॥ १६८ ॥ रुचिराश्वस्य दायादः पृथुषेणो महायशाः । पृथुषेणस्य पारस्तु पारान्नीपोऽथ जज्ञिवान् ॥ १६९ ॥ यस्य चैकशतश्चासीत् पुत्राणामिति नः श्रुतम् । नीपा इति समाख्याता राजानः सर्व एव ते ॥ १७० ॥ तेषां वंशकरः श्रीमान् राजासीत्कीर्त्तिवर्द्धनः । काम्पिल्ये समरो नाम स चेष्टसमरोऽभवत् ॥ १७१ ॥ समरस्य परः पारः सत्वदश्च इति त्रयः । पुत्राः सर्वगुणोपेताः पारपुत्रो वृषुर्बभौ ॥ १७२ ॥ वृषोस्तु सुकृतिर्नाम सुकृतेनेह कर्मणा । जज्ञे सर्वगुणोपेतो विभ्राजस्तस्य चात्मजः ॥ १७३ ॥ विभ्राजस्य तु दायादस्त्वणुहो नाम पार्थिवः । बभूव शुकजामाता ऋचीभर्त्ता महायशाः॥१७४॥ अणुहस्य तु दायादो ब्रह्मदत्तो महातपाः । योगसूनुः सुतस्तस्य विष्वक्सेनोऽभवन्नृपः॥१७५॥विभ्राजपुत्रा राजानः सुकृतेनेह कर्म्मणा । विष्वक्सेनस्य पुत्रस्तु उदक्सेनो बभूव ह ॥१७६॥ भल्लाटस्तस्य दायादो येन राजा पुरा हतः । भल्लाटस्य तु दायादो राजासीज्जनमेजयः। उग्रायुधेन तस्यार्थे सर्वे नीपाः

प्रणाशिताः ॥१७७॥ ऋषय ऊचुः ॥ उग्रायुधः कस्य सुतः कस्मिन् वंशे च कीर्त्यते । किमर्थञ्चैव नीपास्ते तेन सर्वे प्रणाशिताः ॥१७८॥ सूत उवाच ॥ द्विमीढस्य तु दायादो विद्वान् जज्ञे यवीनरः । धृतिमांस्तस्य पुत्रस्तु तस्य सत्यधृतिः सुतः ॥१७९॥ अथ सत्यधृतेः पुत्रो दृढनेमिः प्रतापवान् । दृढनेमिसुतश्चापि सुवर्मा नाम पार्थिवः ॥१८०॥ आसीत्सुवर्म्मणः पुत्रः सार्वभौमः प्रतापवान् । सार्वभौम इति ख्यातः पृथिव्यामेकराड्बभौ ॥१८१॥ तस्यान्वये च महति महत्पौरवनन्दनः । महत्पौरवपुत्रस्तु राजा रुक्मरथः स्मृतः॥१८२॥अथ रुक्मरथस्यापि सुपार्श्वो नाम पार्थिवः । सुपार्श्वतनयश्चापि सुमतिर्नाम धार्मिकः ॥१८३॥सुमतेरपि धर्म्मात्मा राजा सन्नतिमान् प्रभुः । तस्यासीत्सनतिर्नाम कृतस्तस्य सुतोऽभवत्॥१८४॥शिष्यो हिरण्यनाभेस्तु कौथुमस्य महात्मनः। चतुर्विंशतिधा तेन प्रोक्तास्ताः सामसंहिताः॥१८५॥स्मृतास्ते प्राच्यनामानः कार्त्ताः साम्नान्तु सामगः । कार्तिरुग्रायुधः सोऽथ वीरः पौरवनन्दनः ॥१८६॥ बभूव येन विक्रम्य पृषतस्य पितामहः । नीलो नाम महाबाहुः पञ्चालाधिपतिर्हतः ॥ १८७ ॥ उग्रायुधस्य दायादः क्षेमो नाम महायशाः । क्षेमात्सुवीरः संजज्ञे सुवीरस्य नृपञ्जयः । नृपञ्जयाद्वीररथो इत्येते पौरवाः स्मृताः ॥ १८८ ॥ अजमीढस्य नीलिन्यां नीलः समभवन्नृपः । नीलस्य तपसोग्रेण सुशान्तिरभ्यजायत ॥ १८९ ॥ पुरुजानुः सुशान्तेस्तु रिक्षस्तु पुरुजानुजः । ततस्तु रिक्षदायादा भेदाश्च तनयास्त्विमे ॥ १९० ॥ मुद्गलः सृञ्जयश्चैव राजा बृहदिषुस्तथा । यवीयांश्चापि विक्रान्तः कम्पिल्यश्चैव पञ्चमः ॥ १९१ ॥ पञ्चानां रक्षणार्थाय पितैतानभ्यभाषत । पञ्चानां विद्धि पञ्चैतान् स्फीता जनपदा युताः ॥ १९२ ॥ अलं संरक्षणे तेषां पञ्चाला इति विश्रुताः । मुद्गलस्यापि मौद्गल्याः क्षात्रोपेतद्विजातयः ॥ १९३ ॥ एते ह्याङ्गिरसः पक्षे संश्रिताः कण्ठमुद्गलाः । मुद्गलस्य सुतो ज्येष्ठो ब्रह्मिष्ठः सुमहायशाः ॥ १९४ ॥ इन्द्रसेना यतो गर्भं बध्यश्वं प्रत्यपद्यत । बध्यश्वान्मिथुनं जज्ञे मेनका इति नः श्रुतिः ॥ १९५ ॥ दिवोदासश्च राजर्षिरहल्या च यशस्विनी । शारद्वतस्तु दायादमहल्या समसूयत ॥ १९६ ॥ शतानन्दमृषिश्रेष्ठं तस्यापि सुमहायशाः । पुत्रः सत्यधृतिर्नाम धनुर्वेदस्य पारगः ॥ १९७ ॥ अथ सत्यधृतेः शुक्रं दृष्ट्वाप्सरसमग्रतः । प्रचस्कन्दे शरस्तम्बे मैथुनं समपद्यत ॥ १९८ ॥ कृपया तच्च जग्राह शन्तनुर्मृगयां गतः । कृपः स्मृतः स वै तस्माद्गौतमी च कृपी तथा ॥ १९९ ॥ एते शारद्वताः प्रोक्ताः ऋतथ्यो गौतमान्वयः । अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि दिवोदासस्य सन्ततिम् ॥ २०० ॥ दिवोदासस्य दायादो ब्रह्मिष्ठो मित्रयुर्नृपः । मैत्रेयस्तु ततो जज्ञे स्मृता एतेऽपि संश्रिताः ॥ २०१ ॥ एतेऽपि संश्रिताः पक्षं क्षात्रोपेतास्तु भार्गवाः । राजापि च्यवनो विद्वांस्ततः प्रतिरथोऽभवत् ॥ २०२ ॥ अथ वै च्यवनाद्धीमान् सुदासः समपद्यत । सौदासः सहदेवश्च सोमकस्तस्य चात्मजः ॥ २०३ ॥ अजमीढः पुनर्जातः क्षीणे वंशे स

सोमकः । सोमकस्य सुतो जन्तुर्हते तस्मिञ्छतं विभो ॥ २०४ ॥ पुत्राणामजमीढस्य सोमकत्वे महात्मनः । तेषां यवीयान् पृषतो द्रुपदस्य
पितामहः ॥२०५॥ धृष्टद्युम्नः सुतस्तस्य धृष्टकेतुश्च तत्सुतः । महिषी चाजमीढस्य धूमिनी पुत्रगर्धिनी॥२०६॥पुनर्भवे तपस्तेपे शतं वर्षाणि दुश्चरम् ।
हुताग्न्यनिद्रा ह्यभवत् पवित्रामितभोजना ॥ २०७ ॥ अहोरात्रं कुशेष्वेव सुष्वाप सुमहाव्रता । तस्यां वै धूम्रवर्णायामजमीढश्च वीर्यवान् ॥ २०८ ॥
ऋक्षं संजनयामास धूम्रवर्णं सिताग्रजम् । ऋक्षात् संवरणो जज्ञे कुरुः संवरणादभूत् ॥ २०९ ॥ यः प्रयागं पदाक्रम्य कुरुक्षेत्रञ्चकार ह । कृष्टैनं
सुमहातेजा वर्षाणि सुबहून्यथ ॥ २१० ॥ कृष्यमाणे तदा शक्रस्तत्रास्य वरदो बभौ । पुण्यञ्च रमणीयञ्च पुण्यकृद्भिर्निषेवितम् ॥ २११ ॥ तस्यान्ववा
यजाः ख्याताः कुरवो नृपसत्तमाः । कुरोस्तु दयिताः पुत्राः सुधन्वा जह्नुरेव च ॥ २१२ ॥ परिक्षितो महाराजः पुत्रकश्चारिमर्दनः । सुधन्वनस्तु
दायादः सुहोत्रो मतिमान् स्मृतः ॥ २१३ ॥ च्यवनस्तस्य पुत्रस्तु राजा धर्मार्थकोविदः । च्यवनस्य कृतः पुत्र इष्ट्वा यज्ञैर्महातपाः ॥ २१४ ॥ विश्रुतं
जनयामास पुत्रमिन्द्रसखं नृपः । विद्योपरिचरं वीरं वसुं नामान्तरिक्षगम् ॥ २१५ ॥ विद्योपरिचराज्जज्ञे गिरिका सप्त सूनवः । महारथो
भगधरो विश्रुतो यो बृहद्रथः ॥ २१६ ॥ प्रत्यग्रहः कुशश्चैव यमाहुर्मणिवाहनम् । माथैल्यश्च ललित्थश्च मत्स्यकालश्च सप्तमः ॥ २१७ ॥
बृहद्रथस्य दायादः कुशाग्रो नाम विश्रुतः । कुशाग्रस्यात्मजश्चैव ऋषभो नाम वीर्यवान् ॥ २१८ ॥ ऋषभस्यापि दायादः पुष्पवान्नाम
धार्मिकः । विक्रान्तस्तस्य दायादो राजा सत्यहितः स्मृतः ॥ २१९ ॥ तस्य पुत्रः सुधन्वा च तस्मादूर्ज्जः प्रतापवान् । ऊर्ज्जस्य नभसः पुत्रस्त
स्माज्जज्ञे स वीर्यवान् ॥ २२० ॥ शकले द्वे स वै जातो जरया सन्धितस्तु सः । जरासन्धो महाबाहुर्जरया सन्धितस्तु सः ॥ २२१ ॥ सर्वक्षत्रस्य
जेताऽसौ जरासन्धो महाबलः । जरासन्धस्य पुत्रस्तु सहदेवः प्रतापवान् ॥ २२२ ॥ सहदेवात्मजः श्रीमान् सोमाधिः सुमहातपाः । श्रुतश्रुवस्तु
सोमाधेर्मागधः परिकीर्तितः ॥ २२३ ॥ सूत उवाच ॥ परिक्षितस्य दायादो बभूव जनमेजयः । श्रुतसेनस्य दायादो भीमसेनोऽपि नामतः ॥ २२४ ॥
जह्नुस्त्वजनयत्पुत्रं सुरथं नाम भूमिपम् । सुरथस्य तु दायादो वीरो राजा विदूरथः ॥ २२५ ॥ विदूरथसुतश्चापि सार्वभौम इति श्रुतिः । सार्वभौमा
ज्जयत्सेन आराधिस्तस्य चात्मजः ॥ २२६ ॥ आराधितो महासत्त्व अयुतायुस्ततः स्मृतः । अक्रोधनोऽयुतायोऽस्तु तस्माद्देवातिथिः स्मृतः ॥ २२७ ॥
देवातिथेस्तु दायाद ऋक्ष एव बभूव ह । भीमसेनस्तथा ऋक्षाद्दिलीपस्तस्य चात्मजः ॥ २२८ ॥ दिलीपसूनुः प्रतिपस्तस्य पुत्रास्त्रयः स्मृताः ।
देवापिः शन्तनुश्चैव बाह्लीकश्चैव ते त्रयः ॥ २२९ ॥ बाह्लीकस्य तु विज्ञेयः सप्तबाह्लीश्वरो नृपः । बाह्लीकस्य सुतश्चैव सोमदत्तो महायशाः ॥ २३० ॥

जज्ञिरे सोमदत्तात्तु भूरिर्भूरिश्रवाः शलः । देवापिस्तु प्रवव्राज वनं धर्म्मपरीप्सया ॥ २३१ ॥ उपाध्यायस्तु देवानां देवापिरभवन्मुनिः । च्यवनोऽस्य हि
पुत्रस्तु इष्टकश्च महात्मनः॥२३२॥ शन्तनुस्त्वभवद्राजा विद्वान् वै स महाभिषः।इमं चोदाहरन्त्यत्र श्लोकं प्रति महाभिषम्॥ २३३॥ यं यं राजा स्पृशति
वै जीर्णं समयतो नरम् । पुनर्युवा स भवति तस्मात्ते शन्ततनुं विदुः ॥२३४॥ ततोऽस्य शन्तनुत्वं वै प्रजास्विह परिश्रुतम् । स उपयेमे धर्म्मात्मा शन्तनु
र्जाह्नवीं नृपः ॥२३५॥ तस्यां देवव्रतं भीष्मं पुत्रं सोऽजनयत्प्रभुः । स च भीष्म इति ख्यातः पाण्डवानां पितामहः ॥२३६॥ काले विचित्रवीर्यन्तु शन्तनु
र्जनयत्सुतम् । शन्तनोर्दयितं पुत्रं प्रजाहितकरम्प्रभुम् । कृष्णद्वैपायनश्चैव क्षेत्रे वैचित्रवीर्यके ॥ २३७ ॥ धृतराष्ट्रञ्च पाण्डुञ्च विदुरञ्चाप्यजीजनत् ।
धृतराष्ट्रात्तु गान्धारी पुत्राणां सुषुवे शतम् ॥ २३८॥ तेषां दुर्योधनो ज्येष्ठः सर्व्वक्षत्रस्य स प्रभुः । माद्री राज्ञी पृथा चैव पाण्डोर्भार्ये बभूवतुः ॥ २३९॥
देवदत्ताः सुतास्ताभ्यां पाण्डोरर्थे विजज्ञिरे । धर्म्माद्युधिष्ठिरो जज्ञे वायोर्जज्ञे वृकोदरः ॥२४०॥ इन्द्राद्धनञ्जयो जज्ञे शक्रतुल्यपराक्रमः । अश्विभ्यां सह
देवश्च नकुलश्चापि माद्रिजौ॥२४१॥पञ्चैव पाण्डवेभ्यश्च द्रौपद्यां जज्ञिरे सुताः।द्रौपद्यजनयज्ज्येष्ठं श्रुतिविद्धं युधिष्ठिरात् ॥ २४२॥ हिडम्बा भीमसेनात्तु
जज्ञे पुत्रं घटोत्कचम् । काश्याः पुनर्भीमसेनाज्जज्ञे सर्व्ववृकं सुतम् ॥ २४३ ॥ सुहोत्रं विजया माद्री सहदेवादजायत । करेमत्यान्तु वैद्यायां निरमित्रस्तु
लाङ्गलिः॥२४४॥सुभद्रायां रथी पार्थादभिमन्युरजायत । उत्तरायान्तु वैराट्यां परिक्षिदभिमन्युजः ॥ २४५॥ परिक्षितस्तु दायादो राजासीज्जनमेजयः ।
ब्राह्मणान् स्थापयामास स वै वाजसनेयिकान् ॥२४६॥ असपत्नं तदामर्षाद्वैशम्पायन एव तु । न स्थास्यतीह दुर्बुद्धे तवैतद्वचनं भुवि ॥२४७॥ यावत्स्था
स्याम्यहं लोके तावन्नैतत्प्रशस्यते । अभितः संस्थितश्चापि ततः स जनमेजयः ॥ २४८ ॥ पौर्णमास्येन हविषा देवमिष्ट्वा प्रजापतिम् । विज्ञाय
संस्थितोऽपश्यत्तद्वधीष्टां विभोर्मखे ॥ २४९ ॥ परिक्षित्तनयश्चापि पौरवो जनमेजयः । द्विरश्वमेधमाहृत्य ततो वाजसनेयकम् । प्रवर्त्तयित्वा तद्ब्रह्म
त्रिखर्व्वी जनमेजयः ॥ २५० ॥ खर्व्वमश्वकमुख्यानां खर्व्वमङ्गनिवासिनाम् । खर्व्वञ्च मध्यदेशानां त्रिखर्व्वी जनमेजयः । विषादाद्ब्राह्मणैः सार्द्धम
भिशस्तः क्षयं ययौ ॥ २५१ ॥ तस्य पुत्रः शतानीको बलवान् सत्यविक्रमः । ततः सुतं शतानीकं विप्रास्तमभ्यषेचयत् ॥ २५२ ॥ पुत्रोऽश्वमेध
दत्तोऽभूच्छतानीकस्य वीर्य्यवान् । पुत्रोऽश्वमेधदत्ताद्वै जातः परपुरंजयः ॥ २५३ ॥ अधिसामकृष्णो धर्मात्मा साम्प्रतोऽयं महायशाः । यस्मिन्
प्रशासति महीं युष्माभिरिदमाहृतम् ॥ २५४ ॥ दुरापं दीर्घसत्रं वै त्रीणि वर्षाणि दुश्चरम् । वर्षद्वयं कुरुक्षेत्रे दृषद्वत्यां द्विजोत्तमाः ॥ २५५ ॥
ऋषय ऊचुः ॥ श्रोतुं भविष्यमिच्छामः प्रजानां वै महामते । सूत सार्द्धं नृपैर्भाव्यं व्यतीतं कीर्त्तितं त्वया ॥ २५६ ॥ यत्तु

संस्थास्यते कृत्यमुत्पत्स्यन्ति च ये नृपाः। वर्षाग्रतोऽपि प्रब्रूहि नामतश्चैव तान्नृपान् ॥ २५७ ॥ कालं युगप्रमाणञ्च गुणदोषान् भविष्यतः। सुखदुःखे प्रजानाञ्च धर्मतः कामतोऽर्थतः ॥ २५८ ॥ एतत्सर्वं प्रसङ्गेनाय पृच्छतां ब्रूहि तत्वतः। स एवमुक्तो मुनिभिः सूतो बुद्धिमतां वरः। आचचक्षे यथावृत्तं यथादृष्टं यथाश्रुतम् ॥ २५९ ॥ सूत उवाच ॥ यथा मे कीर्त्तितं सर्वं व्यासेनाद्भुतकर्म्मणा। भाव्यं कलियुगञ्चैव तथा मन्वन्तराणि तु ॥ २६० ॥ अनागतानि सर्वाणि ब्रुवतो मे निबोधत। अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि भविष्यन्ति नृपास्तु ये ॥ २६१ ॥ ऐलांश्चैव तथेक्ष्वाकून् सौद्युम्नांश्चैव पार्थिवान्। येषु संस्थाप्यते क्षेत्रमैक्ष्वाकवमिदं शुभम् ॥ २६२ ॥ तान् सर्वान् कीर्त्तयिष्यामि भविष्ये पठितान्नृपान्। तेभ्यः परे च ये चान्ये उत्पत्स्यन्ते महीक्षितः ॥ २६३ ॥ क्षत्राः पारशवाः शूद्रास्तथा ये च द्विजातयः। अन्धाः शकाः पुलिन्दाश्च तूलिका यवनैः सह ॥ २६४ ॥ कैवर्त्ताभीरशबरा ये चान्ये म्लेच्छजातयः। वर्षाग्रतः प्रवक्ष्यामि नामतश्चैव तान्नृपान् ॥ २६५ ॥ अधिसामकृष्णः सोऽयं साम्प्रतं पौरवान्नृपः। तस्यान्ववाये वक्ष्यामि भविष्ये तावतो नृपान् ॥ २६६ ॥ अधिसामकृष्णपुत्रो निर्वक्रे भविता किल। गङ्गयापहृते तस्मिन्नगरे नागसाह्वये। त्यक्त्वा च तं सुवासञ्च कौशाम्ब्यां स निवत्स्यति ॥ २६७ ॥ भविष्यदुष्णस्तत्पुत्र उष्णाच्चित्ररथः स्मृतः। शुचिद्रथश्चित्ररथाद्वृतिमांश्च शुचिद्रथात् ॥ २६८ ॥ सुषेणो वै महावीर्यो भविष्यति महायशाः। तस्मात्सुषेणाद्भविता सुतीर्थो नाम पार्थिवः ॥ २६९ ॥ रुचः सुतीर्थाद्भविता त्रिचक्षो भविता ततः। त्रिचक्षस्य तु दायादो भविता वै सुखीबलः ॥ २७० ॥ सुखीबलसुतश्चापि भाव्यो राजा परिप्लुतः। परिप्लुतसुतश्चापि भविता सुनयो नृपः ॥२७१॥ मेधावी सुनयस्याथ भविष्यति नराधिपः। मेधाविनः सुतश्चापि दण्डपाणिर्भविष्यति ॥ २७२ ॥ दण्डपाणेर्निरामित्रो निरामित्राच्च क्षेमकः। पञ्चविंशनृपा ह्येते भविष्याः पूर्ववंशजाः ॥ २७३ ॥ अत्रानुवंशश्लोकोऽयं गीतो विप्रैः पुराविदैः। ब्रह्मक्षत्रस्य यो योनिर्वंशो देवर्षिसत्कृतः ॥ २७४ ॥ क्षेमकं प्राप्य राजानं संस्थां प्राप्स्यति वै कलौ। इत्येष पौरवो वंशो यथावदनुकीर्त्तितः ॥ २७५ ॥ धीमतः पाण्डुपुत्रस्य ह्यर्जुनस्य महात्मनः। अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् ॥ २७६ ॥ बृहद्रथस्य दायादो वीरो राजा बृहत्क्षयः। ततः क्षयः सुतस्तस्य वत्सव्यूहस्ततः क्षयात् ॥ २७७ ॥ वत्सव्यूहात्प्रतिव्यूहस्तस्य पुत्रो दिवाकरः। यश्च सांप्रतमध्यास्त अयोध्यां नगरीं नृपः ॥ २७८ ॥ दिवाकरस्य भविता सहदेवो महायशाः। सहदेवस्य दायादो बृहदश्वो भविष्यति ॥ २७९ ॥ तस्य भानुरथो भाव्यः प्रतीताश्वश्च तत्सुतः। प्रतीताश्वसुतश्चापि सुप्रतीतो भविष्यति ॥ २८० ॥ सहदेवः सुतस्तस्य सुनक्षत्रश्च तत्सुतः ॥ २८१ ॥ किन्नरस्तु सुनक्षत्राद्भविष्याति परंतपः। भविता चान्तारिक्षस्तु किन्नरस्य सुतो महान् ॥ २८२ ॥

अन्तरिक्षात्सुपर्णस्तु सुपर्णाच्चाप्यमित्राजित् । पुत्रस्तस्य भरद्वाजो धर्मी तस्य सुतः स्मृतः । पुत्रः कृतञ्जयो नाम धर्मिणः स भविष्यति । कृतञ्जयसुतो व्रातो तस्य पुत्रो रणञ्जयः ॥ २८३ ॥ भविता सञ्जयश्चापि वीरो राजा रणञ्जयात् । सञ्जयस्य सुतः शाक्यः शाक्याच्छुद्धोदनोऽभवत् ॥ २८४ ॥ शुद्धोदनस्य भविता शाक्यार्थे राहुलः स्मृतः । प्रसेनजित्ततो भाव्यः क्षुद्रको भविता ततः ॥ २८५ ॥ क्षुद्रकात्क्षुलिको भाव्यः क्षुलिकात्सुरथः स्मृतः । सुमित्रः सुरथस्यापि अन्त्यश्च भविता नृपः ॥ २८६ ॥ एते ऐक्ष्वाकवाः प्रोक्ता भवितारः कलौ युगे । बृहद्बलान्वये जाता भवितारः कलौ युगे । शूराश्च कृतविद्याश्च सत्यसन्धा जितेन्द्रियाः ॥ २८७ ॥ अत्रानुवंशश्लोकोऽयं भविष्यज्ञैरुदाहृतः । इक्ष्वाकूणामयं वंशः सुमित्रान्तो भविष्यति । सुमित्रं प्राप्य राजानं संस्थां प्राप्स्यति वै कलौ । इत्येतन्मानवं क्षेत्रमैलश्च समुदाहृतम् ॥ २८८ ॥ अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि मागधेयान्बृहद्रथान् । जरासन्धस्य ये वंशे सहदेवान्वये नृपाः ॥ २८९ ॥ अतीता वर्त्तमानाश्च भविष्याश्च तथा पुनः । प्राधान्यतः प्रवक्ष्यामि गदतो मे निबोधत ॥ २९० ॥ संग्रामे भारते तस्मिन् सहदेवो निपातितः । सोमाधिस्तस्य तनयो राजर्षिः स गिरिव्रजे ॥ २९१ ॥ पञ्चाशतं तथाष्टौ च समा राज्यमकारयत् । श्रुतश्रवाः चतुःषष्टिसमास्तस्य सुतोऽभवत् । अयुतायुस्तु षड्विंशं राज्यं वर्षाण्यकारयत् । समाः शतं निरामित्रो महीं भुक्त्वा दिवङ्गतः ॥२९२॥ पञ्चाशतं समाः षट् च सुकृत्तः प्राप्तवान्महीम् । त्रयोविंशं बृहत्कर्मा राज्यं वर्षाण्यकारयत् ॥ २९३ ॥ सेनाजित्साम्प्रतं चापि एतां वै भुज्यते समाः । श्रुतञ्जयस्तु वर्षाणि चत्वारिंशद्भविष्यति ॥ २९४ ॥ महाबाहुर्महाबुद्धिर्महाभीमपराक्रमः । पञ्चत्रिंशत्तु वर्षाणि महीं पालयिता नृपः ॥ २९५ ॥ अष्टपञ्चाशतं चाब्दान् राज्ये स्थास्यति वै शुचिः । अष्टाविंशत्समाः पूर्णाः क्षेमो राजा भविष्यति ॥ २९६ ॥ भुवतस्तु चतुःषष्टीराज्यं प्राप्स्यति वीर्य्यवान् । पञ्चवर्षाणि पूर्णानि धर्मनेत्रो भविष्यति ॥ २९७ ॥ भोक्ष्यते नृपतिश्चैव ह्यष्टपञ्चाशतं समाः । अष्टात्रिंशत्समा राज्यं सुव्रतस्य भविष्यति ॥ २९८ ॥ चत्वारिंशद्दशाष्टौ च दृढसेनो भविष्यति । त्रयस्त्रिंशत्तु वर्षाणि सुमतिः प्राप्स्यते ततः ॥ २९९ ॥ द्वाविंशतिसमा राज्यं सुचलो भोक्ष्यते ततः । चत्वारिंशत्समा राजा सुनेत्रो भोक्ष्यते ततः ॥ ३०० ॥ सत्यजित्पृथिवीराज्यं त्र्यशीतिं भोक्ष्यते समाः । प्राप्येमां वीरजिच्चापि पञ्चत्रिंशद्भविष्यति ॥ ३०१ ॥ अरिञ्जयस्तु वर्षाणि पञ्चाशत्प्राप्स्यते महीम् । द्वात्रिंशच्च नृपा ह्येते भवितारो बृहद्रथाः ॥ ३०२ ॥ पूर्णं वर्षसहस्रं वै तेषां राज्यं भविष्यति । बृहद्रथेष्वतीतेषु वीतहोत्रेषु वर्तिषु ॥ ३०३ ॥ मुनिकः स्वामिनं हत्वा पुत्रं समभिषेक्ष्यति । मिषतां क्षत्रियाणां हि प्रद्योतो मुनिको बलात् ॥ ३०४ ॥ स वै प्रणतसामन्तो भविष्ये नयवर्ज्जितः । त्रयोविंशत्समा राजा भविता स नरोत्तमः ॥ ३०५ ॥ चतुर्विंशत्समा राजा पालको भविता ततः ।

विशाखयूपो भविता नृपः पञ्चाशतीं समाः ॥ ३०६ ॥ एकत्रिंशत्समा राज्यमजकस्य भविष्यति । भविष्यति समा विंशत्तत्सुतो वर्त्तिवर्द्धनः ॥ ३०७॥
अष्टात्रिंशच्छतं भाव्याः प्राद्योताः पञ्च ते सुताः । हत्वा तेषां यशः कृत्स्नं शिशुनाको भविष्यति ॥ ३०८ ॥ वाराणस्यां सुतस्तस्य संप्राप्स्यति
गिरिव्रजम् । शिशुनाकस्य वर्षाणि चत्वारिंशद्भविष्यति ॥ ३०९ ॥ शकवर्णः सुतस्तस्य षट्त्रिंशच्च भविष्यति । ततस्तु विंशतिं राजा क्षेमवर्मा
भविष्यति ॥ ३१० ॥ अजातशत्रुर्भविता पञ्चविंशत्समा नृपः । चत्वारिंशत्समा राज्यं क्षत्रौजाः प्राप्स्यते ततः ॥ ३११ ॥ अष्टाविंशत्समा राजा
विविसारो भविष्यति । पञ्चविंशत्समा राजा दर्शकस्तु भविष्यति ॥ ३१२ ॥ उदायी भविता तस्मात्त्रयास्त्रिंशत्समा नृपः । स वै पुरवरं राजा पृथिव्यां
कुसुमाह्वयम् । गङ्गाया दक्षिणे कूले चतुर्थेऽब्दे करिष्यति ॥ ३१३ ॥ द्वाचत्वारिंशत्समा भाव्यो राजा वै नन्दिवर्द्धनः । चत्वारिंशत्त्रयश्चैव महा
नन्दी भविष्यति ॥ ३१४ ॥ इत्येते भवितारो वै शैशुनाका नृपा दश । शतानि त्रीणि वर्षाणि द्विषष्ट्यभ्यधिकानि तु ॥ ३१५ ॥ शैशुनाका भवि
ष्यन्ति तावत्कालं नृपाः परे । एतैः सार्द्धं भविष्यंति राजानः क्षत्रबान्धवाः ॥ ३१६ ॥ ऐक्ष्वाकवाश्चतुर्विंशत्पाञ्चालाः पञ्चविंशतिः । कालकास्तु
चतुर्विंशच्चतुर्विंशत्तु हैहयाः ॥ ३१७ ॥ द्वात्रिंशद्वै कलिङ्गास्तु पञ्चविंशत्तथा शकाः । कुरवश्चापि षड्विंशदष्टाविंशति मैथिलाः ॥ ३१८ ॥ शूरसे
नास्त्रयोविंशद्वीतिहोत्राश्च विंशतिः । तुल्यकालं भविष्यन्ति सर्व एव महीक्षितः ॥ ३१९ ॥ महानन्दिसुतश्चापि शूद्रायां कालसंवृतः । उत्पत्स्यते
महापद्मः सर्वक्षत्रान्तरे नृपः ॥ ३२० ॥ ततःप्रभृति राजानो भविष्याः शूद्रयोनयः । एकराट् स महापद्म एकच्छत्रो भविष्यति ॥ ३२१ ॥ अष्टा
विंशतिवर्षाणि पृथिवीं पालयिष्यति । सर्वक्षत्रहृतोद्धृत्य भाविनोऽर्थस्य वै बलात् ॥ ३२२ ॥ सहस्रास्तत्सुता ह्यष्टौ समा द्वादश ते नृपाः ॥
महापद्मस्य पर्याये भविष्यन्ति नृपाः क्रमात् ॥ ३२३ ॥ उद्धरिष्यति तान् सर्वान् कौटिल्यो वै द्विरष्टभिः । भुक्त्वा महीं वर्षशतं नन्देन्दुः स भवि
ष्यति ॥ ३२४ ॥ चन्द्रगुप्तं नृपं राज्ये कौटिल्यः स्थापयिष्यति । चतुर्विंशत्समा राजा चन्द्रगुप्तो भविष्यति ॥ ३२५ ॥ भविता भद्र
सारस्तु पञ्चविंशत्समा नृपः । षड्विंशत्तु समा राजा ह्यशोको भविता नृषु ॥ ३२६ ॥ तस्य पुत्रः कुनालस्तु वर्षाण्यष्टौ भविष्यति । कुनाल
सूनुरष्टौ च भोक्ता वै बन्धुपालितः ॥ ३२७ ॥. बन्धुपालितदायादो दशमानीन्द्रपालितः । भविता सप्तवर्षाणि देववर्म्मा नराधिपः ॥ ३२८ ॥
राजा शतधरश्चाष्टौ तस्य पुत्रो भविष्यति । बृहदश्वश्च वर्षाणि सप्त वै भविता नृपः ॥ ३२९ ॥ इत्येते नव भूपा ये भोक्ष्यन्ति च वसुन्धराम् ।
सप्तत्रिंशच्छतं पूर्णं तेभ्यस्तु गौर्भविष्यति ॥ ३३० ॥ पुष्पमित्रस्तु सेनानीरुद्धृत्य वै बृहद्रथम् । कारायिष्यति वै राज्यं समाः षष्टिं सदैव तु ॥ ३३१ ॥

पुष्पमित्रसुताश्चाष्टौ भविष्यन्ति समा नृपाः। भविता चापि तज्ज्येष्ठः सप्तवर्षाणि वै ततः ॥ ३३२ ॥ वसुमित्रः सुतो भाव्यो दशवर्षाणि पार्थिवः। ततो ध्रुकः समा द्वे तु भविष्यति सुतश्च वै ॥ ३३३ ॥ भविष्यन्ति समास्तस्मात्तिस्र एव पुलिन्दकाः। राजा घोषसुतश्चापि वर्षाणि भविता त्रयः ॥ ३३४ ॥ ततो वै विक्रमित्रस्तु समा राजा ततः पुनः। द्वात्रिंशद्भविता चापि समा भागवतो नृपः ॥ ३३५ ॥ भविष्यति सुतस्तस्य क्षेमभूमिः समा दश। दशैते तुङ्गराजानो भोक्ष्यन्तीमां वसुन्धराम् ॥ ३३६ ॥ शतं पूर्णं दश द्वे च तेभ्यः किं वा गमिष्यति। अपार्थिवसुदेवन्तु बाल्याद्व्यसनिनं नृपम् ॥ ३३७ ॥ देवभूमिस्ततोऽन्यश्च शृङ्गेषु भविता नृपः। भविष्यति समा राजा नव कण्ठायनस्तु सः ॥ ३३८ ॥ भूतिमित्रः सुतस्तस्य चतुर्व्विंशद्भविष्यति। भविता द्वादश समास्तस्मान्नारायणो नृपः ॥ ३३९ ॥ सुशर्म्मा तत्सुतश्चापि भविष्यति समा दश। चतुरस्तुङ्गकृत्यास्ते नृपाः कण्ठायना द्विजाः ॥ ३४० ॥ भाव्याः प्रणतसामन्ताश्चत्वारिंशच्च पञ्च च। तेषां पर्य्यायकाले तु तरन्धा तु भविष्यति ॥ ३४१ ॥ कण्ठायनमथोद्धृत्य सुशर्म्माणं प्रसह्य तम्। शृङ्गाणां चापि यच्छिष्टं क्षययित्वा बलं तदा। सिन्धुको ह्यन्ध्रजातीयः प्राप्स्यतीमां वसुन्धराम् ॥ ३४२ ॥ त्रयोविंशत्समा राजा सिन्धुको भविता त्वथ। अष्टौ भ्रातश्च वर्षाणि तस्माद्दश भविष्यति ॥ ३४३ ॥ श्रीसातकर्णिर्भविता तस्य पुत्रस्तु वै महान्। पञ्चाशतं समाः षट् च सातकर्णिर्भविष्यति ॥ ३४४ ॥ आपादबद्धो दश वै तस्य पुत्रो भविष्यति। चतुर्व्विंशत्तु वर्षाणि षद् समा वै भविष्यति ॥ ३४५ ॥ भविता नेमिकृष्णस्तु वर्षाणां पञ्चविंशतिम्। ततः संवत्सरं पूर्णं हालो राजा भविष्यति ॥ ३४६ ॥ पञ्च सप्तक राजानो भविष्यन्ति महाबलाः। भाव्यः पुत्रिकषेणस्तु समाः सोऽप्येकविंशतिम् ॥ ३४७ ॥ सातकर्णिर्वर्षमेकं भविष्यति नराधिपः। अष्टाविंशत्तु वर्षाणि शिवस्वामी भविष्यति ॥ ३४८ ॥ राजा च गौतमीपुत्र एकविंशत्समा नृषु। एकोनविंशतिं राजा यज्ञश्रीः सातकर्ण्यथ ॥ ३४९ ॥ षडेव भविता तस्माद्विजयस्तु समा नृपः। दण्डश्रीः सातकर्णी च तस्य पुत्रः समास्त्रयः ॥ ३५० ॥ पुलोवापि समाः सप्त अन्येषाञ्च भविष्यति। इत्येते वै नृपास्त्रिंशदन्ध्रा भोक्ष्यन्ति ये महीम् ॥ ३५१ ॥ समाः शतानि चत्वारि पञ्च षड्वै तथैव च। अन्ध्राणां संस्थिताः पञ्च तेषां वंशाः समाः पुनः ॥ ३५२ ॥ सप्तैव तु भविष्यन्ति दशाभीरास्ततो नृपाः। सप्त गर्दभिनश्चापि ततोऽथ दश वै शकाः ॥ ३५३ ॥ यवनाष्टौ भविष्यन्ति तुषारास्तु चतुर्दश। त्रयोदश मरुण्डाश्च मौना ह्यष्टादशैव तु ॥ ३५४ ॥ अन्ध्रा भोक्ष्यन्ति वसुधां शते द्वे च शतं च वै। शतानि त्रीण्यशीतिश्च भोक्ष्यन्ति वसुधां शकाः ॥ ३५५ ॥ अशीतिश्चैव वर्षाणि भोक्तारो यवना महीम्। पञ्चवर्षशतानीह तुषाराणां मही स्मृता ॥ ३५६ ॥ शतान्यर्द्धचतुर्थानि भवितारस्त्रयोदश। मरुण्डा वृषलैः सार्द्धं भाव्यान्या

म्लेच्छजातयः ॥ ३५७ ॥ शतानि त्रीणि भोक्ष्यन्ति म्लेच्छा एकादशैव तु। तच्छन्नेन च कालेन ततः कोलिकिला वृषाः ॥ ३५८ ॥ ततः कोलिकिलेभ्यश्च विन्ध्यशक्तिर्भविष्यति । समाः षण्णवतिं ज्ञात्वा पृथिवीं च समेष्यति ॥ ३५९ ॥ वृषान् वै दिशकांश्चापि भविष्यांश्च निबोधत । शेषस्य नागराजस्य पुत्रः स्वरपुरञ्जयः ॥ ३६० ॥ भोगी भविष्यते राजा नृपो नागकुलोद्वहः । सदाचन्द्रस्तु चन्द्रांशो द्वितीयो नखवांस्तथा ॥ ३६१ ॥ धनधर्मा ततश्चापि चतुर्थो विंशजः स्मृतः । भूतिनन्दस्ततश्चापि वैदेशे तु भविष्यति ॥ ३६२ ॥ अङ्गानां नन्दनस्यान्ते मधुनन्दिर्भविष्यति । तस्य भ्राता यवीयांस्तु नाम्ना नन्दियशाः किल ॥ ३६३ ॥ तस्यान्वये भविष्यन्ति राजानस्ते त्रयस्तु वै । दोहित्रः शिशुको नाम पुरिकायां नृपोऽभवत् ॥ ३६४ ॥ विन्ध्यशक्तिसुतश्चापि प्रवीरो नाम वीर्यवान् । भोक्ष्यन्ति च समाः षष्टिं पुरीं काञ्चनकाञ्च वै ॥ ३६५ ॥ यक्ष्यन्ति वाजपेयैश्च समाप्तवरदक्षिणैः । तस्य पुत्रास्तु चत्वारो भविष्यन्ति नराधिपाः ॥ ३६६ ॥ विन्ध्यकानां कुलेऽतीते नृपा वै बाह्लिकास्त्रयः । सुप्रतीको नभीरस्तु समा भोक्ष्यति त्रिंशतिम् ॥ ३६७ ॥ शक्यमा नाम वै राजा माहिषीनां महीपतिः । पुष्पमित्रा भविष्यन्ति पट्टमित्रास्त्रयोदश ॥ ३६८ ॥ मेकलायां नृपाः सप्त भविष्यन्ति च सत्तमाः । कोमलायान्तु राजानो भविष्यन्ति महाबलाः ॥ ३६९ ॥ मेघा इति समाख्याता बुद्धिमन्तो नवैव तु । नैषधाः पार्थिवाः सर्व्वे भविष्यन्त्यामनुक्षयात् ॥ ३७० ॥ नलवंशप्रसूतास्ते वीर्यवन्तो महाबलाः । मागधानां महावीर्यो विश्वस्फानिर्भविष्यति ॥ ३७१ ॥ उत्साद्य पार्थिवान् सर्व्वान्सोऽन्यान् वर्णान् करिष्यति । कैवर्त्तान् पञ्चकांश्चैव पुलिन्दान् ब्राह्मणांस्तथा ॥ ३७२ ॥ स्थापयिष्यन्ति राजानो नानादेशेषु तेजसा । विश्वस्फानिर्महासत्त्वो युद्धे विष्णुसमो बली ॥ ३७३ ॥ विश्वस्फानिर्नरपतिः क्लीबाकृतिरिवोच्यते । उत्सादयित्वा क्षत्रन्तु क्षत्रमन्यत् करिष्यति ॥३७४॥ देवान् पितॄंश्च विप्रांश्च तर्पयित्वा सकृत्पुनः । जाह्नवीतीरमासाद्य शरीरं यस्यते बली ॥ ३७५ ॥ संन्यस्य स्वशरीरन्तु शक्रलोकं गमिष्यति । नवनाकास्तु भोक्ष्यन्ति पुरीं चम्पावतीं नृपाः ॥ ३७६ ॥ मथुराञ्च पुरीं रम्यां नागा भोक्ष्यन्ति सप्त वै । अनुगङ्गं प्रयागञ्च साकेतं मगधांस्तथा । एताञ्जनपदान् सर्व्वान् भोक्ष्यन्ते गुप्तवंशजाः ॥ ३७७ ॥ निषधान् यदुकांश्चैव शैशीतान् कालतोपकान् । एताञ्जनपदान् सर्व्वान् भोक्ष्यन्ति मणिधान्यजाः ॥ ३७८ ॥ कोशलांश्चान्ध्रपौण्ड्रांश्च ताम्रलिप्तान् ससागरान् । चम्पां चैव पुरीं रम्यां भोक्ष्यन्ति देवरक्षिताम् ॥ ३७९ ॥ कालिङ्गा महिषाश्चैव महेन्द्रनिलयाश्च ये । एताञ्जनपदान् सर्व्वान् पालयिष्यति वै गुहः ॥ ३८० ॥ स्त्रीराष्ट्रं भक्ष्यकांश्चैव भोक्ष्यते कनकाह्वयः । तुल्यकालं भविष्यन्ति सर्वे ह्येते महीक्षितः ॥ ३८१ ॥ अल्पप्रसादा ह्यनृता महाक्रोधा ह्यधार्मिकाः ।

भविष्यन्तीह यवना धर्मतः कामतोऽर्थतः ॥ ३८२ ॥ नैव मूर्द्धाभिषिक्तास्ते भविष्यन्ति नराधिपाः । युगदोषदुराचारा भविष्यन्ति नृपास्तु ते ॥३८३॥ स्त्रीणां बलवधेनैव हत्वा चैव परस्परम् । भोक्ष्यन्ति कलिशेषे तु वसुधां पार्थिवास्तथा ॥ ३८४ ॥ उदितोदितवंशास्ते उदितास्तमितास्तथा । भविष्यन्तीह पर्याये कालेन पृथिवीक्षितः ॥ ३८५ ॥ विहीनास्तु भविष्यन्ति धर्म्मतः कामतोऽर्थतः । तैर्विमिश्रा जनपदा म्लेच्छाचाराश्च सर्वशः ॥ ३८६॥ विपर्य्ययेन वर्त्तन्ते नाशयिष्यन्ति वै प्रजाः । लुब्धानृतरताश्चैव भवितारस्तदा नृपाः ॥ ३८७ ॥ तेषां व्यतीते पर्याये बहुस्त्रीके युगे तदा । लवाल्लवं भ्रश्यमाना आयूरूपबलश्रुतैः ॥ ३८८ ॥ तथा गतास्तु वै काष्ठां प्रजासु जगतीश्वराः । राजानः सम्प्रणश्यन्ति कालेनोपहतास्तदा ॥ ३८९ ॥ कल्किनोपहताः सर्वे म्लेच्छा यास्यन्ति सर्वशः । अधार्मिकाश्च तेऽत्यर्थं पाषण्डाश्चैव सर्वशः ॥ ३९० ॥ प्रनष्टे नृपशब्दे च सन्ध्याश्लिष्टे कलौ युगे । किंश्चिच्छिष्टाः प्रजास्ता वै धर्म्मे नष्टेऽपरिग्रहाः ॥३९१॥ असाधना हताश्वासा व्याधिशोकेन पीडिताः । अनावृष्टिहताश्चैव परस्परवधेन च ॥ ३९२ ॥ अनाथा हि परित्रस्ता वार्त्तामुत्सृज्य दुःखिताः । त्यक्त्वा पुराणि ग्रामांश्च भविष्यन्ति वनौकसः ॥३९३ ॥ एवं नृपेषु नष्टेषु प्रजास्त्यक्त्वा गृहाणि तु । नष्टे स्नेहे दुरापन्ना भ्रष्टस्नेहाः सुहृज्जनाः ॥ ३९४ ॥ वर्णाश्रमपरिभ्रष्टाः सङ्करं घोरमास्थिताः । सरित्पर्वतसेविन्यो भविष्यन्ति प्रजास्तदा ॥ ३९५ ॥ सरितः सागरानूपान् सेवन्ते पर्वतानि च । अङ्गान् कलिङ्गान् वङ्गांश्च काश्मीरान् काशिकोशलान् ॥ ३९६ ॥ ऋषिकान्तगिरिद्रोणीः संश्रयिष्यन्ति मानवाः । कृत्स्नं हिमवतः पृष्ठं कूलं च लवणाम्भसः ॥ ३९७ ॥ अरण्यान्यभिपत्स्यन्ति ह्यार्य्या म्लेच्छजनैः सह । मृगैर्मीनैर्विहङ्गैश्च श्वापदैस्तत्क्षुभिस्तथा । मधुशाकफलैर्मूलैर्वर्त्तयिष्यन्ति मानवाः ॥ ३९८ ॥ चीरं पर्णञ्च विविधं वल्कलान्याजिनानि च । स्वयं कृत्वा विवत्स्यन्ति यथा मुनिजनास्तथा ॥ ३९९ ॥ बीजान्नानि तथा निम्नेस्वीहन्तः काष्ठशङ्कुभिः । अजैडकं खरोष्ट्रञ्च पालयिष्यन्ति यत्नतः ॥ ४०० ॥ नदीर्वत्स्यन्ति तोयार्थं कूलमाश्रित्य मानवाः । पार्थिवान् व्यवहारेण विबाधन्तः परस्परम् ॥४०१॥ बहुमन्याः प्रजाहीनाः शौचाचारविवर्जिताः । एवं भविष्यन्ति नरास्तदाधर्म्मे व्यवस्थिताः॥४०२॥हीनाद्धीनांस्तथा धर्म्मान् प्रजाः समनुवर्त्तते । आयुस्तदा त्रयोविंशं न कश्चिदतिवर्त्तते॥४०३॥दुर्बला विषयग्लाना जरया संपरिप्लुताः । पत्रमूलफलाहाराश्चीरकृष्णाजिनाम्बराः ॥ ४०४ ॥ वृत्त्यर्थमभिलिप्सन्तश्चरिष्यन्ति वसुन्धराम् । एतत्कालमनुप्राप्ताः प्रजाः कलियुगान्तके ॥ ४०५ ॥ क्षीणे कलियुगे तस्मिन् दिव्ये वर्षसहस्रके । निःशेषास्तु भविष्यन्ति सार्द्धं कलियुगेन तु । ससन्ध्यांशे तु निःशेषे कृतं वै प्रतिपत्स्यते ॥ ४०६ ॥ यदा चन्द्रश्च सूर्य्यश्च तथा तिष्यबृहस्पती । एकरात्रे भरिष्यन्ति तदा कृतयुगं भवेत् ॥ ४०७ ॥ एष वंशक्रमः कृत्स्नं कीर्तितो वो यथाक्रमम् ।

अतीता वर्त्तमानाश्च तथैवानागताश्च ये ॥४०८॥ महादेवाभिषेकात्तु जन्म यावत्परीक्षितः । एतद्वर्षसहस्रन्तु ज्ञेयं पञ्चादशडुत्तरम् ॥ ४०९ ॥ प्रमाणं वै तथा चोक्तं महापद्मान्तरं च यत् । अन्तरं तच्छतान्यष्टौ षट्त्रिंशच्च समाः स्मृताः ॥ ४१० ॥ एतत्कालान्तरं भाव्या अन्ध्रान्ता ये प्रकीर्त्तिताः । भविष्यैस्तत्र सङ्ख्याताः पुराणज्ञैः श्रुतर्षिभिः ॥ ४११ ॥ सप्तर्षयस्तदा प्राहुः प्रतीपे राज्ञि वै शतम् । सप्तविंशैः शतैर्भाव्या अन्ध्राणां ते त्वया पुनः ॥ ४१२ ॥ सप्तविंशतिपर्य्यन्ते कृत्स्ने नक्षत्रमण्डले । सप्तर्षयस्तु तिष्ठन्ति पर्यायेण शतं शतम् । सप्तर्षीणां युगं ह्येतद्दिव्यया सङ्ख्यया स्मृतम् ॥ ४१३ ॥ सा सा दिव्या स्मृता षष्टिर्दिव्याह्नाश्चैव सप्तभिः । तेभ्यः प्रवर्त्तते कालो दिव्यः सप्तर्षिभिस्तु तैः ॥ ४१४ ॥ सप्तर्षीणान्तु ये पूर्वा दृश्यन्ते उत्तरादिशि । ततो मध्येन च क्षेत्रं दृश्यते यत्समं दिवि ॥ ४१५ ॥ तेन सप्तर्षयो युक्ता ज्ञेया व्योम्नि शतं समाः । नक्षत्राणामृषीणाञ्च योगस्यैतन्निदर्शनम् ॥ ४१६ ॥ सप्तर्षयो मघायुक्ताः काले पारिक्षिते शतम् । अन्ध्रांशे स चतुर्व्विंशे भविष्यन्ति मते मम ॥ ४१७ ॥ इमास्तदा तु प्रकृतिर्व्यापत्स्यन्ति प्रजा भृशम् । अनृतोपहताः सर्वा धर्मतः कामतोऽर्थतः ॥ ४१८ ॥ श्रौतस्मार्त्ते प्रशिथिले धर्मे वर्णाश्रमे तदा । शङ्करं दुर्बलात्मानः प्रतिपत्स्यन्ति मोहिताः ॥ ४१९ ॥ संसक्ताश्च भविष्यन्ति शूद्राः सार्द्धं द्विजातिभिः । ब्राह्मणाः शूद्रयष्टारः शूद्रा वै मन्त्रयोनयः ॥ ४२० ॥ उपस्थास्यन्ति तान् विप्रास्तदा वै वृत्तिलिप्सवः । लवं लवं भ्रस्यमानाः प्रजाः सर्वाः क्रमेण तु ॥ ४२१ ॥ क्षयमेव गमिष्यन्ति क्षीणशेषा युगक्षये । यस्मिन् कृष्णो दिवं यातस्तस्मिन्नेव तदा दिने ॥ ४२२ ॥ प्रतिपन्नः कलियुगस्तस्य सङ्ख्यां निबोधत । सहस्राणां शतानीह त्रीणि मानुषसङ्ख्यया । षष्टिं चैव सहस्राणि वर्षाणामुच्यते कलिः ॥ ४२३ ॥ दिव्ये वर्षसहस्रन्तु तत्सन्ध्यांशं प्रकीर्त्तितम् । निःशेषे च तदा तस्मिन् कृतं वै प्रतिपत्स्यते ॥ ४२४ ॥ ऐल इक्ष्वाकुवंशश्च सह भेदैः प्रकीर्त्तितौ । इक्ष्वाकोस्तु स्मृतः क्षत्रः सुमित्रान्तं विवस्वतः ॥ ४२५ ॥ ऐलं क्षत्रं क्षेमकान्तं सोमवंशविदो विदुः । एते विवस्वतः पुत्राः कीर्त्तिताः कीर्त्तिवर्द्धनाः ॥ ४२६ ॥ अतीता वर्त्तमानाश्च तथैवानागताश्च ये । ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्राश्चैवान्वये स्मृताः ॥ ४२७ ॥ युगे युगे महात्मानः समतीताः सहस्रशः । बहुत्वान्नामधेयानां परिसंख्या कुले कुले ॥ ४२८ ॥ पुनरुक्ता बहुत्वाच्च न मया परिकीर्त्तिता । वैवस्वतेऽन्तरे ह्यस्मिन् निमिवंशः समाप्यते ॥ ४२९ ॥ एवायान्तु युगाख्यायां यतः क्षत्रं प्रपत्स्यते । तथा हि कथयिष्यामि गदतो मे निबोधत ॥ ४३० ॥ देवापिः पौरवो राजा इक्ष्वाकोश्चैव यो मतः । महायोगबलोपेतः कलापग्राममास्थितः ॥ ४३१ ॥ सुवर्च्चाः सोमपुत्रस्तु इक्ष्वाकोस्तु भविष्यति । एतौ क्षत्रप्रणेतारौ चतुर्विंशे चतुर्युगे ॥ ४३२ ॥ न च विंशे युगे सोमवंशस्यादिर्भविष्यति । देवापिरसपत्नस्तु ऐलादिर्भविता नृपः ॥ ४३३ ॥

क्षत्रप्रावर्त्तकौ ह्येतौ भविष्येते चतुर्युगे । एवं सर्वत्र विज्ञेयं सन्तानार्थे तु लक्षणम् ॥४३४॥ क्षीणे कलियुगे तस्मिन् भविष्ये तु कृते युगे । सप्तर्षिभिस्तु तैः सार्द्धमाद्ये त्रेतायुगे पुनः ॥ ४३५ ॥ गोत्राणां क्षत्रियाणाञ्च भविष्येते प्रवर्त्तकौ । द्वापरांशे न तिष्ठन्ति क्षत्रिया ऋषिभिः सह ॥ ४३६ ॥ काले कृतयुगे चैव क्षीणे त्रेतायुगे पुनः । बीजार्थन्ते भविष्यन्ति ब्रह्मक्षत्रस्य वै पुनः ॥ ४३७ ॥ एवमेव तु सर्वेषु तिष्ठन्तीहान्तरेषु वै । सप्तर्षयो नृपैः सार्द्धं सन्तानार्थं युगे युगे ॥ ४३८ ॥ क्षत्रस्यैव समुच्छेदः सम्बन्धो वै द्विजैः स्मृतः । मन्वन्तराणां सप्तानां सन्तानाश्च श्रुताश्च ते ॥ ४३९ ॥ परम्परा युगानाञ्च ब्रह्मक्षत्रस्य चोद्भवः । यथा प्रवृत्तिस्तेषां वै प्रवृत्तानां तथा क्षयः ॥ ४४० ॥ सप्तर्षयो विदुस्तेषां दीर्घायुष्ट्वाक्षयन्तु ते । एतेन क्रमयोगेन ऐलेक्ष्वाक्वन्वया द्विजाः॥ ४४१ ॥ उत्पद्यमानास्त्रेतायां क्षीयमाणे कलौ पुनः । अनुयान्ति युगाख्यां तु यावन्मन्वन्तरक्षयः ॥ ४४२ ॥ जामदग्न्येन रामेण क्षत्रे निरवशेषिते । कृते वंशकुलाः सर्वाः क्षत्रियैर्वसुधाधिपैः । द्विवंशकरणाश्चैव कीर्त्तयिष्ये निबोधत ॥ ४४३ ॥ ऐलस्येक्ष्वाकुनन्दस्य प्रकृतिः परिवर्त्तते । राजानः श्रेणिबद्धास्तु तथान्ये क्षत्रिया नृपाः ॥४४४॥ ऐलवंशस्य ये ख्यातास्तथैवैक्ष्वाकवा नृपाः । तेषामेकशतं पूर्णं कुलानामभिषेकिनाम् ॥ ४४५ ॥ तावदेव तु भोजानां विस्तारो द्विगुणः स्मृतः । भजते त्रिशकं क्षत्रं चतुर्धा तद्यथादिशम् ॥ ४४६ ॥ तेष्वतीताः समाना ये ब्रुवतस्तान्निबोधत । शतं वै प्रतिविन्ध्यानां शतं नागाः शतं हयाः ॥४४७॥ धृतराष्ट्राश्चैकशतमशीतिर्जनमेजयाः । शतञ्च ब्रह्मदत्तानां शीरिणां वीरिणां शतम्॥४४८॥ ततः शतं पुलोमानां श्वेतकाशकुशादयः । ततोऽपरे सहस्रं वै येऽतीताः शतबिन्दवः ॥४४९॥ ईजिरे चाश्वमेधैस्ते सर्वे नियुतदक्षिणैः । एवं राजर्षयोऽतीताः शतशोऽथ सहस्रशः ॥ ४५० ॥ मनोर्वैवस्वतस्यास्मिन् वर्त्तमानेऽन्तरे तु ये । तेषां निबोधतोत्पन्ना लोके सन्ततयः स्मृताः ॥ ४५१ ॥ न शक्यं विस्तरं तेषां सन्तानानां परम्परा । तत्पूर्वापरयोगेन वक्तुं वर्षशतैरपि ॥ ४५२ ॥ अष्टाविंशद्युगाख्यास्तु गता वैवस्वतेऽन्तरे । एता राजर्षिभिः सार्द्धं शिष्टा यास्ता निबोधत ॥ ४५३ ॥ चत्वारिंशच्च ये चैव भविष्याः सह राजभिः । युगाख्यानां विशिष्टास्तु ततो वैवस्वतक्षये ॥४५४॥ एतद्वः कथितं सर्वं समासव्यासयोगतः । पुनरुक्तं बहुत्वाच्च न शक्यन्तु युगैः सह ॥ ४५५ ॥ एते ययातिपुत्राणां पञ्चविंशा विशांहिताः । कीर्त्तिताश्चामिता ये मे लोकान् वै धारयन्त्युत ॥ ४५६ ॥ लभते च वरेण्यञ्च दुर्लभानिह लौकिकान् । आयुः कीर्त्तिं धनं पुत्रान् स्वर्गं चानन्त्यमश्नुते ॥ ४५७ ॥ धारणाच्छ्रवणाचैव ते लोकान् धारयन्त्युत । इत्येष वो मया पादस्तृतीयः कथितो द्विजाः । विस्तरेणानुपूर्व्या च किम्भूयो वर्त्तयाम्यहम् ॥ ४५८ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते अनुषङ्गपादो नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥ इत्यनुषङ्गपादः ॥ ७ ॥

श्रुत्वा पादं तृतीयन्तु क्रान्तं सूतेन धीमता । ततश्चतुर्थं पप्रच्छुः पादं वै ऋषिसत्तमाः ॥ १ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ पादः क्रान्तस्तृतीयोऽयम नुषङ्गेण यस्त्वया । चतुर्थं विस्तरात्पादं संहारं परिकीर्त्तय ॥ २ ॥ मन्वन्तराणि सर्वाणि पूर्वाण्येवापरैः सह । सप्तर्षीणामथैतेषां साम्प्रतस्यान्तरे मनोः ॥ ३ ॥ विस्तरावयवश्चैव निसर्गस्य महात्मनः । विस्तरेणानुपूर्व्या च सर्वमेव ब्रवीहि मे ॥ ४ ॥ सूत उवाच ॥ भवतां कथयिष्यामि सर्वमेतद्यथातथम् । पादं त्विमं ससंहारं चतुर्थं मुनिसत्तमाः ॥ ५ ॥ मनोर्वैवस्वतस्येमं सांप्रतस्य महात्मनः । विस्तरेणानुपूर्व्या च निसर्गं शृणुत द्विजाः ॥ ६ ॥ मन्वन्तराणां संक्षेपं भविष्यैः सह सप्तभिः । प्रलयश्चैव लोकानां ब्रुवतो मे निबोधत ॥ ७ ॥ एतान्युक्तानि वै सम्यक् सप्तसप्तसु वै मया । मन्वन्तराणि संक्षेपाच्छृणुतानागतानि मे ॥ ८ ॥ सावर्णस्य प्रवक्ष्यामि मनोर्वैवस्वतस्य ह । भविष्यस्य भविष्यन्ति समासात्तु निबोधत ॥ ९ ॥ अनागताश्च सप्तैव स्मृतास्त्विह महर्षयः । कौशिको गालवश्चैव जामदग्न्यश्च भार्गवः ॥ १० ॥ द्वैपायनो वसिष्ठश्च कृपः शारद्वतस्तथा । आत्रेयो दीप्तिमांश्चैव ऋष्यशृङ्गस्तु काश्यपः ॥ ११ ॥ भारद्वाजस्तथा द्रौणिरश्वत्थामा महायशाः । एते सप्त महात्मानो भविष्याः परमर्षयः ॥ १२ ॥ सुतपा श्चामिताभाश्च सुखाश्चैव गणास्त्रयः । तेषां गणास्तु देवानां एकैको विंशकः स्मृतः ॥ १३ ॥ नामतस्तु प्रवक्ष्यामि निबोधध्वं समाहिताः । रितस्तपश्च शुक्रश्च द्युतिर्ज्योतिः प्रभाकरौ॥१४॥ प्रभासो भासकृद्धर्म्मस्तेजोरश्मिर्क्रतुर्विराट् । आर्चिष्मान् द्योतनो भानुर्यशः कीर्त्तिर्बुधो धृतिः । विंशतिः सुतपा ह्येते नामभिः परिकीर्त्तिताः॥१५॥ प्रभुर्विभुर्विभासश्च जेता हन्ताऽरिहा रितुः सुमतिः प्रमतिर्दीप्तिः समाख्यातो महोमहान्॥१६॥ देहो मुनिर्नयो ज्येष्ठः समः सत्यश्च विश्रुतः । इत्येते ह्यमिताभास्तु विंशतिः परिकीर्त्तिताः ॥ १७ ॥ दमो दाता विदः सोमो वित्तवैद्यौ यमो निधिः । होमं हव्यं हुतं दानं देयं दाता तपः शमः ॥ १८ ॥ ध्रुवं स्थानं विधानञ्च नियमश्चेति विंशतिः । मुख्या ह्येते समाख्याताः सावर्णे प्रथमेऽन्तरे ॥१९॥ मारीचस्यैव ते पुत्राः कश्यपस्य महात्मनः । साम्प्रतस्य भविष्यन्ति सावर्णस्यान्तरे मनोः ॥२०॥ तेषामिन्द्रो भविष्यस्तु बलिर्वैरोचनः पुरा । वीरवांश्चावरीयांश्च निर्मोहः सत्यवाक् कृती ॥ २१ ॥ चरिष्णुराज्यो विष्णुश्च वाचः सुमतिरेव च । सावर्णस्य मनोः पुत्रा भविष्यन्ति नवैव तु ॥२२॥ नव चान्येषु वक्ष्यामि सावर्णेश्चान्तरेषु वै । सावर्णमनवश्चान्ये भविष्या ब्रह्मणः सुताः ॥ २३ ॥ मेरुसावर्णिनस्ते वै दृष्टा ये दिव्यदृष्टिभिः । दक्षस्य ते हि दौहित्राः प्रियाया दुहितुः सुताः ॥ २४ ॥ महता तपसा युक्ता मेरुपृष्ठे महौजसः । ब्रह्मादिभिस्ते जनिता दक्षेणैव च धीमता ॥ २५ ॥ महर्लोकगतावृत्य भविष्या मेरुमाश्रिताः । महाभावात्तु ते पूर्वं जज्ञिरे चाक्षुषेऽन्तरे ॥ २६ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ दक्षेण जनिताः पुत्राः कन्यायामात्मनः कथम् । भवेत्तु ब्रह्मणश्चैव धर्मेण

च महात्मनः ॥ २७ ॥ सूत उवाच ॥ अतो भविष्यान् वक्ष्यामि सावर्णमनवस्तु ये । तेषां जन्म प्रभावञ्च नमस्कृत्य प्रचेतसे ॥ २८ ॥
वैवस्वते ह्युपस्पृष्टे किञ्चिच्छिष्टे च चाक्षुषे । जज्ञिरे मनवस्ते हि भविष्यानागतान्तरे ॥ २९ ॥ प्राचेतसस्य दक्षस्य दौहित्रा मनवस्तु ये । सावर्णा
नामतः पञ्च चत्वारः परमर्षिजाः ॥ ३० ॥ संज्ञापुत्रस्तु सावर्ण एको वैवस्वतस्तथा । ज्येष्ठः संज्ञासुतो नाम मनुर्वैवस्वतः प्रभुः ॥ ३१ ॥
वैवस्वतेऽन्तरे प्राप्ते समुत्पत्तिस्तयोः शुभा । चतुर्द्दशैते मनवः कीर्तिताः कीर्त्तिवर्द्धनाः ॥ ३२ ॥ वेदे श्रुतौ पुराणे च सर्वे ते प्रभविष्णवः ।
प्रजानां पतयः सर्वे भूतानां पतयः स्थिताः ॥ ३३ ॥ तैरियं पृथिवी सर्वा सप्तद्वीपा सपर्वता । पूर्णं युगसहस्रं वै परिपाल्या नरेश्वरैः ॥ ३४ ॥
प्रजाभिस्तपसा चैव विस्तरं तेषु वक्ष्यते । चतुर्द्दशैव ते ज्ञेयाः सर्गाः स्वायम्भुवादयः ॥ ३५ ॥ मन्वन्तराधिकारेषु वर्तन्ते च सकृत् सकृत् ।
विनिवृत्ताधिकारास्ते महर्लोकं समाश्रिताः ॥ ३६ ॥ समतीतास्तु ये तेषामष्टौ षष्ठास्तथापरे । पूर्वेषु साम्प्रतश्चायं शान्तिर्वैवस्वतः प्रभुः ॥ ३७ ॥
ये शिष्टास्तान् प्रवक्ष्यामि सह देवर्षिदानवैः । सह प्रजानिसर्गेण सर्व्वांस्त्वनागतान् द्विजान् ॥ ३८ ॥ वैवस्वतनिसर्गेण तेषां ज्ञेयस्तु विस्तरः ।
अन्यूना नातिरिक्तास्ते यस्मात् सर्व्वे विवस्वतः ॥ ३९ ॥ पुनरुक्ता बहुत्वात्तु वक्ष्ये न तेषु विस्तरम् । मन्वन्तरेषु भाव्येषु भूतेष्वपि तथैव च ॥ ४० ॥
कुले कुले निसर्गास्तु तस्माद्भूयो विभागशः । तेषामेव हि शिष्टार्थं विस्तरेण क्रमेण च ॥ ४१ ॥ दक्षस्य कन्या धर्मिष्ठा सुव्रता नाम विश्रुता ।
सर्वकन्यावशिष्टा तु श्रेष्ठा धर्मपरा सुता । गृहीत्वा तां पिता कन्यां जगाम ब्रह्मणोऽन्तिके ॥ ४२ ॥ वैराजस्तमुपासीनं धर्मेण च भवेन च ।
भवधर्मसमीपस्थं दक्षं ब्रह्माभ्यभाषत ॥ ४३ ॥ दक्ष कन्या तवेयं वै जनयिष्यति सुव्रता । चतुरो वै मनून् पुत्रांश्चातुर्वर्ण्यकराञ्छुभान् ॥ ४४ ॥
ब्रह्मणो वचनं श्रुत्वा दक्षो धर्मो भवस्तदा । तां कन्यां मनसा जग्मुस्त्रयस्ते ब्रह्मणा सह ॥ ४५ ॥ सत्याभिध्यायिनां तेषां सद्यः कन्या व्यजायत ।
सदृशानुरूपांस्तेषां चतुरो वै कुमारकान् ॥ ४६ ॥ संसिद्धाः कार्यकरणे सम्भूतास्ते श्रियान्विताः । उपभोगसमर्थैश्च सद्योजातैः शरीरकैः ॥ ४७ ॥
ते दृष्ट्वा तान् स्वयम्बुद्धा ब्रह्मा व्याहारिणस्तदा । संरब्धा वै व्यकर्षन्त मम पुत्रो ममेत्युत ॥ ४८ ॥ अभिध्यानान्मनोत्पन्नानूचुर्वै ते परस्परम् ।
यो यस्य वपुषा तुल्यो भजतां स तु तं सुतम् ॥ ४९ ॥ यस्य यः सदृशश्चापि रूपे वीर्यं च नामतः । तं गृह्णातु सुभद्रं वो वर्णतो यस्य यः समः ॥५०॥
ध्रुवं रूपं पितुः पुत्रः सोऽनुरुध्यति सर्वदा । तस्मादात्मसमः पुत्रः पितुर्मातुश्च जायते ॥ ५१ ॥ एवं ते समयं कृत्वा सवर्णान् जगृहुः सुतान् ।
यस्मात् सवर्णास्तेषां वै ब्रह्मादीनां कुमारकाः ॥ ५२ ॥ सवर्णा मनवस्तस्मात् सवर्णत्वं हि ते यतः । मननान्माननाच्चैव तस्मात्ते मनवः स्मृताः॥५३॥

चाक्षुषस्यान्तरेऽतीते प्राप्ते वैवस्वतस्य ह । रुचेः प्रजापतेः पुत्रो रौच्यो नामाभवत्सुतः ॥ ५४ ॥ भूत्यामुत्पादितो यस्तु भौत्यो नामाभवत्सुतः । वैवस्वतेऽन्तरे राजा द्वौ मनू तु विवस्वतोः ॥ ५५ ॥ वैवस्वतो मनुर्यश्च सावर्णो यश्च विश्रुतः । ज्येष्ठः संज्ञासुतो विद्वान् मनुर्वैवस्वतः प्रभुः ॥ ५६ ॥ सवर्णायाः सुतश्चान्यः स्मृतो वैवस्वतो मनुः । सवर्णा मनवो ये च चत्वारस्तु महर्षिजाः ॥ ५७ ॥ तपसा सम्भृतात्मानः स्वेषु मन्वन्तरेषु वै । भविष्येषु भविष्यन्ति सर्वकार्यार्थसाधकाः ॥ ५८ ॥ प्रथमं मेरुसावर्णेर्दक्षपुत्रस्य वै मनोः । पुत्रा मरीचिगर्भाश्च सुशर्माणश्च ते त्रयः । सम्भूताश्च महात्मानः सर्वे वैवस्वतेऽन्तरे ॥ ५९ ॥ दक्षपुत्रस्य पुत्रास्ते रोहितस्य प्रजापतेः । भविष्यस्य भविष्यस्तु एकैको द्वादशो गणः ॥ ६० ॥ ऐश्वर्यसंग्राहो राहो बाहुवशस्तथैव च । पारा द्वादश विज्ञेया उत्तरांस्तु निबोधत ॥ ६१ ॥ वाजियो वाजिजिच्चैव प्रभृतिश्च ककुद्यथ । दधिक्रावायपक्वाश्च प्रणीतो विजयो मधुः ॥ ६२ ॥ तेजस्मान्नथवो द्वौ तु द्वादशैते मरीचयः । सुशर्म्माणस्तु वक्ष्यामि नामतस्तु निबोधत ॥ ६३ ॥ वर्णस्तथाप्यङ्गविश्वौ मुरण्यो व्रजनो मतः । अमितो द्रवकेतुश्च जम्भोस्थाजस्रशक्रकाः ॥ ६४ ॥ सुनेमिर्द्युतपाश्चैव सुशर्म्माणः प्रकीर्त्तिताः । तेषामिन्द्रस्तदा भाव्यो ह्यद्भुतो नाम नामतः ॥ ६५ ॥ स्कन्दः सोमप्रतीकाशः कार्तिकेयस्तु पावकः । माघातिथिश्च पौलस्त्यो वसुः काश्यप एव च ॥ ६६ ॥ ज्योतिष्मान् भार्गवश्चैव द्युतिमानङ्गिरास्तथा । वसितश्चैव वासिष्ठ आत्रेयो हव्यवाहनः ॥ ६७ ॥ सुतपाः पौलवश्चैव सप्तैते रोहितान्तरे । धृतिकेतुर्दीप्तिकेतुशापहस्ता निरामयः ॥ ६८ ॥ पृथुश्रवास्तथा नाको भूरिद्युम्नो बृहद्रथः । प्रथमस्य तु सावर्णेर्नव पुत्राः प्रकीर्तिताः ॥ ६९ ॥ दशमे त्वथ पर्याये धर्मपुत्रस्य वै मनोः । द्वितीयस्य तु सावर्णेर्भाव्यस्यैवान्तरे मनोः ॥ ७० ॥ सुखामना विरुद्धाश्च द्वावेव तु गणौ स्मृतौ । त्विषिवन्तश्च ते सर्वे शतसङ्ख्याश्च ते समाः ॥ ७१ ॥ प्राणा नायच्छतः प्रोक्ता ऋषिभिः पुरुषेषु वै । देवास्ते वै भविष्यन्ति धर्मपुत्रस्य वै मनोः ॥ ७२ ॥ तेषामिन्द्रस्तथा विद्वान् भविष्यः शान्तिरुच्यते । हविष्मान् पौलहः श्रीमान् सुकीर्तिश्चापि भार्गवः ॥७३॥ आपोमूर्तिस्तथात्रेयो वसिष्ठश्चापि यः स्मृतः । पौलस्त्यः प्रतिपश्चापि नाभागश्चैव काश्यपः । अभिमन्युश्चाङ्गिरसः सप्तैते परमर्षयः ॥ ७४ ॥ सुक्षेत्रश्चोत्तमौजाश्च भूरिषेणश्च वीर्यवान् । शतानीको निरामित्रो वृषसेनो जयद्रथः ॥ ७५ ॥ भूरिद्युम्नः सुवर्चाश्च दशैते मानवाः स्मृताः । एकादशे तु पर्य्याये सावर्णे वै तृतीयके ॥ ७६ ॥ निर्म्माणरतयो देवाः कामजा वै मनोजवाः । गणास्त्वेते त्रयः ख्याता देवतानां महात्मनाम् ॥ ७७ ॥ एकैकं त्रिंशतस्तेषां गणास्तु त्रिदिवौकसाम् । मासस्याहानि त्रिंशत्तु यानि वै कवयो विदुः ॥ ७८ ॥ निर्म्माणरतयो देवा रात्रयस्तु विहङ्गमाः । गणास्ते वै त्रयः प्रोक्ता देवतानां भविष्यति ॥ ७९ ॥ मनोजवा मुहूर्त्तास्तु इति देवाः प्रकीर्त्तिताः । एते

हि ब्रह्मणः पुत्रा भविष्या मनवः स्मृताः ॥ ८० ॥ तेषामिन्द्रो वृषो नाम भविष्यः सुरराट् ततः । तेषां सप्तर्षयश्चापि कीर्त्यमानान्निबोधत ॥ ८१ ॥
हविष्मान् काश्यपश्चापि वपुष्मान् यश्च भार्गवः । वारुणिश्चैव चात्रेयो वासिष्ठो भग एव च ॥ ८२ ॥ पुष्टिश्चाङ्गिरसो ज्ञेयः पौलस्त्यो निश्चरस्तथा ।
पौलहो ह्यग्नितेजाश्च देवा ह्येकादशेऽन्तरे ॥ ८३ ॥ सर्व्ववेगः सुधर्म्मा च देवानीकः पुरोवहः । क्षेमधर्मा गृहेषुश्च ह्यादर्शः पौण्ड्रको मतः ॥ ८४ ॥
सावर्णस्य तु ते पुत्राः प्राजापत्यस्य वै मनोः । द्वादशे त्वथ पर्याये रुद्रपुत्रस्य वै मनोः ॥ ८५ ॥ चतुर्थे ऋतुसावर्णे देवास्तस्यान्तरे शृणु ।
पञ्चैव तु गणाः प्रोक्ता देवतानामनागताः ॥ ८६ ॥ हरिता रोहिताश्चैव देवाः सुमनसस्तथा । सुकर्म्माणः सुपाराश्च पञ्च देवगणाः स्मृताः ॥ ८७ ॥
ब्रह्मणो मानसा ह्येते एकैको दशको गणः । अरुन्तिजो हरिश्चैव विद्वान् यश्च सहस्रशः ॥ ८८ ॥ पर्वतानुचरश्चैव ह्यपांऽशुश्च मनोजवः । उर्ज्जा
स्वाहा स्वधा तारा दशैते हरिताः स्मृताः ॥ ८९ ॥ तपोजानिर्भूतिश्चैव वाचा बन्धुश्च यः स्मृतः । रजश्चैव तु राजश्च स्वर्णपादस्तथैव च ॥ ९० ॥
व्युष्टिर्विधिश्च वै देवो दशैते रोहिताः स्मृताः । उषिताद्यास्तु ये देवास्त्रयास्त्रिंशत्प्रकीर्तिताः ॥ ९१ ॥ देवान् सुमनसो विद्धि सुकर्माणो निबोधत ।
सुपर्वा वृषभः पृष्टः कृपिद्युम्नौ विपश्चितः ॥ ९२ ॥ विक्रमश्च क्रमश्चैव निभृतः कान्त एव च ॥ एते सुकर्मणो देवाः सुतांश्चैषां निबोधत ॥ ९३ ॥
वर्य्योदितस्तथा जिष्टो वर्चस्वी द्युतिमान् हविः । शुभो हविकृतात्प्रातिर्व्याप्तृथो दशमस्तथा ॥ ९४ ॥ सुपारा मानसास्त्वेते देवा वै सम्प्रकीर्त्तिताः ।
तेषामिन्द्रस्तु विज्ञेय ऋतधामा महायशाः ॥ ९५ ॥ कृतिर्वसिष्ठपुत्रस्तु ह्यात्रेयः सुतपास्तथा । तपोमूर्तिश्चाङ्गिरसस्तपस्वी काश्यपस्तथा
॥ ९६ ॥ तपोऽशयानः पौलस्त्यः पुलहश्च तपोरतिः । भार्गवः सप्तमस्त्वेषां विज्ञेयस्तु तपोमतिः ॥ ९७ ॥ एते सप्तर्षयः सिद्धा अन्ये सावर्णिकेऽन्तरे ।
देववानुपदेवश्च देवश्रेष्ठो विदूरथः ॥ ९८ ॥ मित्रवान् मित्रविन्दुश्च मित्रसेनो ह्यमित्रहा । मित्रबाहुः सुवर्चाश्च द्वादशैते मनोः सुताः ॥ ९९ ॥ त्रयो
दशे तु पर्याये भाव्या रौच्यान्तरे पुनः । त्रय एव गणाः प्रोक्ता देवानान्तु स्वयम्भुवा ॥ १०० ॥ ब्रह्मणो मानसाः पुत्रास्ते हि सर्वे महात्मनः । सुत्रा
माणः सुधर्म्माणः सुकर्म्माणश्च ते त्रयः ॥ १०१ ॥ त्रिदशानां गणाः प्रोक्ता भविष्याः सोमपायिनः । त्रयस्त्रिंशद्देवता याः प्राभविष्यन्त याज्ञिकैः
॥ १०२ ॥ आज्येन पृषदाज्येन ग्रहश्रेष्ठेन चैव हि । देवैर्देवास्त्रयस्त्रिंशत्पृथक्त्वेन निबोधत ॥ १०३ ॥ सुत्रामाणः प्रयाज्यास्तु ह्याद्याज्यास्तु ॥१८१॥
साम्प्रतम् । सुकर्मणोऽनुयाज्यास्तु पृषदाज्याशिनस्तु ये ॥ १०४ ॥ उपयाज्याः सुधर्माण इति देवाः प्रकीर्त्तिताः । दिवस्पतिर्महासत्त्वस्तेषामिन्द्रो
भविष्यति ॥ १०५ ॥ पुलहात्मजपुत्रास्ते विज्ञेयास्तु रुचेः सुताः । अङ्गिराश्चैव धृतिमान् पौलस्त्यः पथ्यवांस्तु सः ॥ १०६ ॥ पौलहस्तत्त्व

दर्शी च भार्गवश्च निरुत्सकः। निष्प्रकम्पस्तथात्रेयो निर्मोहः कश्यपस्तथा ॥ १०७ ॥ स्वरूपश्चैव वासिष्ठः सप्तैते तु त्रयोदशे। चित्रसेनो विचित्रश्च तपो धर्मधृतो भवः॥ १०८॥ अनेकक्षत्रबद्धश्च सुरसो निर्भयः पृथः। रौच्यस्यैते मनोः पुत्रा ह्यन्तरे तु त्रयोदशे ॥१०९॥ चतुर्दशे तु पर्याये भौतस्याप्यन्तरे मनोः। देवतानां गणाः पञ्च प्रोक्ता ये तु भविष्यति॥११०॥चाक्षुषाश्च कनिष्ठाश्च पवित्रा भाजरास्तथा। वाचावृद्धाश्च इत्येते पञ्च देवगणाः स्मृताः॥१११॥ सप्तैव तांस्तान् भार्गांश्च विद्धि चाक्षुषसंज्ञकान्। बृहदाद्यानि सामानि कनिष्ठान् सप्त तान् विदुः। सप्त लोकाः पवित्रास्ते भाजिराः सप्त सिन्धवः ॥११२॥ वाचावृद्धानृषीन् विद्धि मनोः स्वायम्भुवस्य वै। सर्वे मन्वन्तरेन्द्राश्च विज्ञेयास्तुल्यलक्षणाः॥११३॥ तेजसा तपसा बुद्ध्या बलश्रुतपराक्रमैः। त्रैलोक्ये यानि सत्त्वानि गतिमन्ति ध्रुवाणि च। सर्वशः स्वैर्गुणैस्तानि इन्द्रास्तेऽभिभवन्ति वै॥११४॥भूतापवादिनो दृष्टा मध्यस्था भूतवादिनः। भूतानुवादिनः सक्तास्त्रयो वेदाः प्रवादिनाम् ॥११५॥ अग्नीध्रः काश्यपश्चैव पौलस्त्यो मागधश्च यः। भार्गवो ह्यग्निबाहुश्च शुचिराङ्गिरसस्तथा। ओजस्वी सुबलश्चैव भौत्यस्यैते मनोः सुताः॥११६॥ सवर्णा मनवो ह्येते चत्वारो ब्रह्मणः सुताः। एको वैवस्वतश्चैव सावर्णो मनुरुच्यते॥११७॥ रौच्यो भौत्यश्च यौ तौ तु मनोः पौलहभार्गवौ। भौत्यस्यैवाधिपत्ये तु पूर्णः कल्पस्तु पूर्य्यते ॥ ११८ ॥ सूत उवाच ॥ निःशेषेषु च सर्वेषु तदा मन्वन्तरेष्विह। अन्तेऽनेकयुगे तस्मिन् क्षीणे संहार उच्यते ॥ ११९ ॥ सप्तैते भार्गवा देवा अन्ते मन्वन्तरे तदा। भुक्त्वा त्रैलोक्यमध्यस्था युगाख्यां ह्येकसप्ततिम् ॥ १२० ॥ पितृभिर्मनुभिश्चैव सार्द्धं सप्तर्षिभिस्तु ये। यज्वानश्चैव तेऽप्यन्ये तद्भक्ताश्चैव तैः सह ॥ १२१ ॥ महर्लोकं गमिष्यन्ति त्यक्त्वा त्रैलोक्यमीश्वराः। ततस्तेषु गतेषूर्द्धं क्षीणे मन्वन्तरे तदा। अनाधारमिदं सर्वं त्रैलोक्यं वै भविष्यति ॥ १२२ ॥ ततः स्थानानि शून्यानि स्थानिनां तानि वै द्विजाः। प्रभ्रश्यन्ति विमुक्तानि ताराऋक्षग्रहैस्तथा ॥ १२३ ॥ ततस्तेषु व्यतीतेषु त्रैलोक्यस्येश्वरेष्विह। सेन्द्राद्येषु महर्लोकं यस्मिंस्ते कल्पवासिनः ॥ १२४ ॥ जिताद्याश्च गणा ह्यत्र चाक्षुषान्ताश्चतुर्दश। मन्वन्तरेषु सर्व्वेषु देवास्ते वै महौजसः॥ १२५ ॥ ततस्तेषु गतेषूर्द्धं सायोज्यं कल्पवासिनाम्। समेत्य देवास्ते सर्वे प्राप्ते संकलने तदा ॥ १२६ ॥ महर्लोकं परित्यज्य गणास्ते वै चतुर्दश। सशरीराश्च श्रूयन्ते जनलोकं सहानुगाः ॥ १२७ ॥ एवं देवेष्वतीतेषु महर्लोकाज्जनं प्रति। भूतादिष्ववशिष्टेषु स्थावरान्तेषु चाप्युत ॥ १२८ ॥ शून्येषु लोकस्थानेषु महान्तेषु भूरादिषु। देवेषु च गतेषूर्द्धं सायोज्यं कल्पवासिनाम् ॥ १२९ ॥ संहृत्य तांस्ततो ब्रह्मा देवर्षिपितृदानवान्। संस्थापयति वै सर्गं महद्दृष्ट्या युगक्षये ॥ १३० ॥ तत्र युगसहस्रान्तमहर्यद्ब्रह्मणो विदुः। रात्रिं युगसहस्रान्तामहोरात्रविदो जनाः ॥ १३१ ॥ नैमित्तिकः प्राकृतिको यश्चैवात्यन्तिकोऽर्थतः। त्रिविधः सर्व्वभूतानामित्येष

प्रतिसञ्चरः ॥ १२२ ॥ ब्राह्मो नैमित्तिकस्तस्य कल्पदाहः प्रसंयमः । प्रतिसर्गे तु भूतानां प्राकृतः करणक्षयः॥ १२३॥ज्ञानाद्वात्यन्तिकः प्रोक्तः कारणानाम
सम्भवः । ततः संहृत्य तान् ब्रह्मा देवांस्त्रैलोक्यवासिनः ॥ १२४ ॥ अहरन्ते प्रकुरुते सर्गस्य प्रलयं पुनः । सुषुप्सुर्भगवान् ब्रह्मा प्रजाः संहरते
तदा ॥ १२५ ॥ ततो युगसहस्रान्ते संप्राप्ते च युगक्षये । तत्रात्मस्थाः प्रजाः कर्त्तुं प्रपेदे स प्रजापतिः ॥ १२६ ॥ तदा भवत्यनावृष्टिस्तदा सा शत
वार्षिकी । तथा यान्यल्पसाराणि सत्त्वानि पृथिवीतले ॥ १२७ ॥ तान्येवात्र प्रलीयन्ते भूमित्वमुपयान्ति च । सप्तरश्मिरथो भूत्वा ह्युदतिष्ठद्विभावसुः
॥ १२८ ॥ असह्यरश्मिर्भगवान् पिबन्नम्भो गभस्तिभिः । हरिता रश्मयस्तस्य दीप्यमानास्तु सप्तभिः ॥ १२९ ॥ भूय एव विवर्तन्ते व्याप्नुवन्तो वनं
शनैः । भौमं काष्ठं धनं तेजो भृशमद्भिस्तु दीप्यते ॥ १४० ॥ तस्मादुदकं सूर्य्यस्य तपतोऽति हि कथ्यते । नावृष्ट्या तपते सूर्यो नावृष्ट्या
परिविष्यते ॥ १४१ ॥ नावृष्ट्या परिचिन्वन्ति वारिणा दीप्यते रविः । तस्मादपः पिबन् या वै दीप्यते रविरम्बरे ॥ १४२ ॥ तस्य ते रश्मयः
सप्त पिबन्त्यम्भो महार्णवात् । तेनाहारेण सन्दीप्तः सूर्य्यः सप्त भवत्युत ॥ १४३ ॥ ततस्ते रश्मयः सप्त सूर्य्यभूताश्चतुर्दिशम् । चतुर्लोकमिमं सर्वं
दहन्ति शिखिनस्तदा ॥ १४४ ॥ प्राप्नुवन्ति च भाभिस्तु ह्यूर्द्ध्वं चाधश्च रश्मिभिः । दीप्यन्ते भास्कराः सप्त युगान्ताग्निः प्रतापिनः ॥ १४५ ॥ ते
वारिणा च संदीप्ता बहुसाहस्ररश्मयः । खं समावृत्य तिष्ठन्ति निर्दहन्तो वसुन्धराम् ॥ १४६ ॥ ततस्तेषां प्रतापेन दह्यमाना वसुन्धरा । साद्रि
नद्यर्णवा पृथ्वी विस्नेहा समपद्यत ॥ १४७ ॥ दीप्ताभिः सन्तताभिश्च चित्राभिश्च समन्ततः । अधश्चोर्ध्वश्च तिर्यक् च संरुद्धं सूर्यरश्मिभिः
॥१४८॥सूर्य्याग्नीनां प्रवृद्धानां संसृष्टानां परस्परम् । एकत्वमुपयातानामेकज्वालं भवत्युत ॥ १४९ ॥ सर्वलोकप्रणाशश्च सोऽग्निर्भूत्वा तु मण्डली ।
चतुर्लोकमिदं सर्वं निर्दहत्याशु तेजसा ॥ १५० ॥ ततः प्रलीयते सर्व्वं जङ्गमं स्थावरं तदा । निर्वृक्षा निस्तृणा भूमिः कूर्मपृष्ठसमा भवेत् ॥ १५१ ॥
अम्बरीषमिवाभाति सर्वं मारिषितं जगत् । सर्वमेव तदार्चिर्भिः पूर्णं जज्वाल्यते नभः ॥ १५२ ॥ पाताले यानि भूतानि महोदधिगतानि च । तत
स्तानि प्रलीयन्ते भूमित्वमुपयान्ति च ॥ १५३ ॥ द्वीपाश्च पर्वताश्चैव वर्षाण्यथ महोदधिः । सर्व्वं तद्भस्मसाच्चक्रे सर्व्वात्मा पावकस्तु सः ॥ १५४ ॥
समुद्रेभ्यो नदीभ्यश्च पातालेभ्यश्च सर्वतः । पिबन्नपः समिद्धोऽग्निः पृथिवीमाश्रितो ज्वलन् ॥ १५५ ॥ ततः संवर्त्तकः शैलानतिक्रम्य महांस्तथा ।
लोकान् संहरते दीप्तो घोरः संवर्त्तकोऽनलः ॥ १५६ ॥ ततः स पृथिवीं भित्त्वा रसातलमशोषयत् । निर्दह्य तांस्तु पातालान्नागलोकमथादहत् ॥१५७॥
अधस्तात्पृथिवीं दग्ध्वा ह्यूर्द्ध्वं स दहते दिवम् । योजनानां सहस्राणि ह्ययुतान्यर्बुदानि च ॥ १५८ ॥ उदतिष्ठञ्छिखास्तस्य बह्वयः

संवर्त्तकस्य तु । गन्धर्वांश्च पिशाचांश्च समहोरगराक्षसान् । तदा दहति सन्दीप्तो गोलकं चैव सर्व्वशः ॥ १५९ ॥ भूर्लोकन्तु भुवर्लोकं स्वर्लोकञ्च मह
स्तथा । घोरं दहति कालाग्निरेवं लोकचतुष्टयम् ॥ १६० ॥ व्याप्तेषु तेषु लोकेषु तिर्य्यगूर्द्धमथाग्निना । तत्तेजः समनुप्राप्तं कृत्स्नं जगदिदं शनैः ।
अयोगुडनिभं सर्व्वं तदा ह्येवं प्रकाशते ॥ १६१ ॥ ततो गजकुलाकारास्तडिद्भिः समलंकृताः । उत्तिष्ठन्ति तदा घोरा व्योम्नि संवर्त्तका घनाः ॥१६२॥
केचिन्नीलोत्पलश्यामाः केचित्कुमुदसन्निभाः । केचिद्वैदूर्य्यसंकाशा इन्द्रनीलनिभाः परे ॥ १६३ ॥ शङ्खकुन्दनिभाश्चान्ये जात्यञ्जननिभास्तथा । धूम्र
वर्णा घनाः केचित्केचित्पीताः पयोधराः ॥ १६४ ॥ केचिद्रासभवर्णाभा लाक्षारक्तनिभास्तथा । मनःशिलाभास्त्वपरे कपोताभास्तथाम्बुदाः ॥ १६५॥
इन्द्रगोपनिभाः केचिदुत्तिष्ठन्ति घना दिवि । केचित्पुरधराकाराः केचिद्गजकुलोपमाः ॥ १६६ ॥ केचित्पर्वतसंकाशाः केचित्स्थलनिभा घनाः ।
कुण्डागारनिभाः केचित्केचिन्मीनकुलोपमाः ॥ १६७ ॥ बहुरूपा घोररूपा घोरस्वरनिनादिनः । तदा जलधराः सर्वे पूरयन्ति नभःस्थलम् ॥ १६८ ॥
ततस्ते जलदा घोरा नवीना भास्करात्मिकाः । सप्तधा संवृतात्मानस्तमग्निं शमयन्त्युत ॥ १६९ ॥ ततस्ते जलदा वर्षं मुञ्चन्ति च महोद्यमम् ।
सुघोरमशिवं सर्व्वं नाशयन्ति च पावकम् ॥ १७० ॥ प्रवृष्टैश्च तथात्यर्थं वारिभिः पूर्य्यते जगत् । अद्भिस्तेजोऽभिभूतञ्च तदाग्निः प्राविशत्यपः ॥१७१॥
नष्टे चाग्नौ वर्षशते पयोदाः पाकसम्भवाः । प्लावयन्ति जगत्सर्वं बृहज्जालपरिस्रवैः ॥ १७२ ॥ धाराभिः पूरयन्तीमं चोद्यमानाः स्वयम्भुवा । अन्ये तु
सलिलौघैस्तु वेलामभिभवन्त्यपि । साद्रिर्द्वीपान्तरं पृथ्वी ह्यद्भिः संछाद्यते तदा ॥ १७३ ॥ तस्य वृष्ट्या च तोयं तत्सर्व्वं हि परिमण्डितम् । प्रवि
शत्युदधौ विप्राः पीतं सूर्य्यस्य रश्मिभिः ॥ १७४ ॥ आदित्यरश्मिभिः पीतं जलमभ्रेषु तिष्ठति । पुनः पतति तद्भूमौ तेन पूर्य्यन्ति चार्णवाः ॥१७५॥
ततः समुद्राः स्वां वेलां परिक्रामन्ति सर्व्वशः । पर्व्वताश्च विशीर्य्यन्ते मही चाप्सु निमज्जति ॥ १७६ ॥ ततस्तु सहसोद्भ्रान्तः पयोदांस्तान्नभस्तले ।
संवेष्टयति घोरात्मा दिवि वायुः समन्ततः ॥ १७७ ॥ तस्मिन्नेकार्णवे घोरे नष्टे स्थावरजङ्गमे । पूर्णे युगसहस्रे वै निःशेषः कल्प उच्यते ॥ १७८ ॥
अथाम्भसा वृते लोके प्राहुरेकार्णवं बुधाः । अथ भूमितलं खञ्च वायुश्चैकार्णवे तदा । नष्टे भावेऽवलीनं तत्प्राज्ञायत न किञ्चन ॥ १७९ ॥ पार्थि
वास्त्वथ सामुद्रा आपो हैमाश्च सर्व्वशः । प्रसरन्त्यो व्रजन्त्येकं सलिलाख्यां भजन्त्युत ॥ १८० ॥ आगतागतिकं चैव तदा तत्सलिलं स्मृतम् ।
प्रच्छाद्य तिष्ठति महीमर्णवाख्यं च तज्जलम् ॥ १८१ ॥ आभान्ति यस्मात्ता भाभिर्भाशब्दव्याप्तिदीप्तिषु । भस्म सर्व्वमनुप्राप्य तस्मादम्भो निरु
च्यते ॥ १८२ ॥ नानात्वे चैव शीघ्रे च धातुर्वै अर उच्यते । एकार्णवे तदा यो वै न शीघ्रास्तेन ता नराः ॥ १८३ ॥ तस्मिन् युगसहस्रान्ते दिवसे

ब्रह्मणो गते । तावन्तं कालमेवं तु भवत्येकार्णवं जगत् । तदा तु सर्व्वव्यापारा निवर्त्तन्ते प्रजापतेः ॥ १८४ ॥ एवमेकार्णवे तस्मिन्नष्टे स्थावर
जङ्गमे । तदा स भवति ब्रह्मा सहस्राक्षः सहस्रपात् ॥ १८५ ॥ सहस्रशीर्षा सुमनाः सहस्रपात् सहस्रचक्षुर्वदनः सहस्रवाक् । सहस्रबाहुः
प्रथमः प्रजापतिस्त्रयीपथे यः पुरुषो निरुच्यते ॥ १८६ ॥ आदित्यवर्णो भुवनस्य गोप्ता ह्यपूर्व्व एकः प्रथमस्तुराषाट् । हिरण्यगर्भः पुरुषो
महान् वै संपद्यते वै तमसः परस्तात् ॥ १८७ ॥ चतुर्युगसहस्रान्ते सर्वतः सलिलप्लुते । सुषुप्सुरप्रकाशां स्वां रात्रिं तु कुरुते प्रभुः ॥ १८८ ॥
चतुर्विधा यदा शेते प्रजाः सर्व्वाण्डमण्डिताः । पश्यन्ते तं महात्मानं कालं सप्त महर्षयः ॥ १८९ ॥ जनलोकविवर्त्तन्तस्तपसा लब्धचक्षुषः । भृग्वा
दयो महात्मानः पूर्व्वं व्याख्यातलक्षणाः ॥ १९० ॥ सत्यादीन् सप्तलोकान् वै ते हि पश्यन्ति चक्षुषा । ब्रह्माणं ते तु पश्यन्ति महाब्राह्मीषु रात्रिषु
॥ १९१ ॥ सप्तर्षयः प्रपश्यन्ति सुप्तकालं स्वरात्रिषु । कल्पानां परमेष्ठित्वात्तस्मादाद्यः स पठ्यते ॥ १९२ ॥ स यष्टा सर्वभूतानां कल्पादिषु पुनः पुनः ।
एवमावेशयित्वा तु स्वात्मन्येव प्रजापतिः ॥ १९३ ॥ अथात्मनि महातेजाः सर्वमादाय सर्वकृत् । ततस्ते वसते रात्रिं तमस्येकार्णवे जले ॥ १९४ ॥
ततो रात्रिक्षये प्राप्ते प्रतिबुद्धः प्रजापतिः । मनः सिसृक्षया युक्तं सर्गाय निदधे पुनः ॥ १९५ ॥ एवं सलोके निर्वृत्ते उपशान्ते प्रजापतौ । ब्रह्मनैमित्तिके
तस्मिन् कल्पिते वै प्रसंयमे ॥ १९६ ॥ देहैर्वियोगः सत्वानां तस्मिन् वै कृत्स्नशः स्मृतः । ततो दग्धेषु भूतेषु सर्व्वेष्वादित्यरश्मिभिः । देवर्षिम
नुवर्य्येषु तस्मिन् सङ्कलने तदा ॥ १९७ ॥ गन्धर्वादीनि सत्वानि पिशाचान्तानि सर्व्वशः । कल्पादावप्रतप्तानि जनमेवाश्रयन्ति वै ॥ १९८ ॥
तिर्यग्योनीनि सत्वानि नारकेयानि यान्यपि । तदा तान्यपि दग्धानि धुतपापानि सर्व्वशः । जने तान्युपपद्यन्ते यावत्संप्लवते जगत् ॥ १९९ ॥
व्युष्टायान्तु रजन्यां तु ब्रह्मणेऽव्यक्तयोनये । जायन्ते हि पुनस्तानि सर्व्वभूतानि कृत्स्नशः ॥ २०० ॥ ऋषयो मनवो देवाः प्रजाः सर्व्वाश्चतुर्विधाः ।
तेषामपीह सिद्धानां निधनोत्पत्तिरुच्यते ॥ २०१ ॥ यथा सूर्यस्य लोकेऽस्मिन्नुदयास्तमनं स्मृतम् । तथा जन्मनिरोधश्च भूतानामिह दृश्यते ॥ २०२ ॥
आभूतसंप्लवात्तस्माद्भवः संसार उच्यते । यथा सर्व्वाणि भूतानि जायन्ते हि वर्षास्विह ॥ २०३ ॥ स्थावरादीनि सत्त्वानि कल्पे कल्पे तथा प्रजाः ।
यथार्त्तावृतुलिङ्गानि नानारूपाणि पर्य्यये ॥ २०४ ॥ दृश्यन्ते तानि तान्येव तथा ब्रह्मात्तरात्रिषु । प्रत्याहारे च सर्गे च गतिमन्ति ध्रुवाणि च ॥ २०५ ॥
निष्क्रमन्ते विशन्ते च प्रजाकारं प्रजापतिम् । ब्रह्माणं सर्वभूतानि महायोगं महेश्वरम् ॥ २०६ ॥ संस्रष्टा सर्वभूतानां कल्पादिषु पुनः पुनः । व्यक्ता
व्यक्तो महादेवस्तस्य सर्वमिदं जगत् ॥ २०७ ॥ येनैव सृष्टाः प्रथमं प्रयाता आपो हि मार्गेण महीतलेऽस्मिन् । पूर्वप्रयातेन तथा ह्यपोऽन्यास्तेनैव

तेनैव तु संव्रजन्ति ॥ २०८ ॥ यथा शुभेन त्वशुभेन चैव तत्रैव तत्रैव विवर्त्तमानाः । मर्त्यास्तु देहान्तरभावितत्त्वाद्‌द्रवैर्वशादूर्द्ध्वमधश्चरन्ति ॥ २०९ ॥
ये चापि देवा मनवः प्रजेशा अन्येऽपि ये स्वर्गगताश्च सिद्धाः । सद्भाविताख्यातिवशाच्च धर्म्म्याः पुनर्निसर्गेण भवन्ति सत्त्वाः ॥ २१० ॥ अत ऊर्द्ध्वं
प्रवक्ष्यामि कालमाभूतसंप्लवम् । मन्वन्तराणि यानि स्युर्व्याख्यातानि मया द्विजाः । सह प्रज्ञानिसर्गेण सह देवैश्चतुर्दश ॥ २११ ॥ स युगाख्या
सहस्रं तु सर्वाण्येवान्तराणि वै । अस्याः सहस्रे द्वे पूर्णे निःशेषः कल्प उच्यते ॥ २१२ ॥ एतद्ब्राह्ममहो ज्ञेयं तस्य संख्यां निबोधत । निमेषस्तुल्य
मात्रा हि कृतो लघ्वक्षरेण तु ॥ २१३ ॥ मानुषाक्षिनिमेषास्तु काष्ठा पञ्चदश स्मृता । लवः क्षणास्तु पञ्चैव विंशत्काष्ठा तु ते त्रयः ॥ २१४ ॥
प्रस्थः सतोदकाश्चैव साधिकास्तु लवः स्मृतः । लवास्त्रिंशत्कला ज्ञेया मुहूर्तस्त्रिंशतः कलाः ॥ २१५ ॥ मुहूर्तास्तु पुनस्त्रिंशदहोरात्रमिति स्थितिः ।
अहोरात्रं कलानान्तु व्यधिकानि शतानि षट् ॥२१६॥ ताश्चैव संख्यया ज्ञेयं चन्द्रादित्यगतिर्यथा । निमेषा दश पञ्चैव काष्ठास्तास्त्रिंशतः कला ॥२१७॥
त्रिंशत्कला मुहूर्त्तस्तु दशभागः कला स्मृता । चत्वारिंशत्कलानान्तु मुहूर्त्त इति संज्ञितः ॥२१८॥ मुहूर्त्ताश्च लवाश्चापि प्रमाणज्ञैः प्रकल्पिताः । तत्स्थाने
नाम्भसाश्चापि पलान्यथ त्रयोदश॥२१९॥मागधेनैव मानेन जलप्रस्थो विधीयते । एते चाप्युदकप्रस्थाश्चत्वारो नालिको घटः ॥२२०॥ हेममाषैः कृतच्छिद्रै
श्चतुर्भिश्चतुरङ्गुलैः । समाहनि च रात्रौ च मुहूर्त्तौ वै द्विनालिकौ ॥२२१॥ रवेर्गतिविशेषेण सर्वेषु नृषु नित्यशः । अधिकं षट् शतं पञ्च कलानां प्रविधीयते
॥२२२॥ तदहर्मानुषं ज्ञेयं नाक्षत्रन्तु दशाधिकम् । सावनेन तु मासेन ह्यब्दोऽयं मानुषः स्मृतः ॥२२३॥ एतद्दिव्यमहोरात्रमिति शास्त्रविनिश्चयः । अह्नाऽनेन
तु या संख्या मासर्त्वयनवार्षिकी ॥२२४॥ तदा बद्धमिदं ज्ञानं संज्ञा या ह्युपलक्ष्यताम् । कलानां सुपरीमाणात्काल इत्यभिधीयते ॥ २२५ ॥ यदहर्ब्रह्मणः
प्रोक्तं दिव्या कोटी तु तत् स्मृता । शतानाञ्च सहस्राणि दशद्विगुणितानि च । नवतिश्च सहस्राणि तथैवान्यानि यानि तु ॥ २२६ ॥ एतच्छ्रुत्वा तु
ऋषयो विस्मयं परमाद्भुतम् । संस्थासम्भजनं ज्ञानमपृच्छन्नन्तरन्तदा ॥२२७॥ ऋषय ऊचुः ॥ संप्लावनस्य कालन्तु मानुषेणैव सम्मतम् । मानेन श्रोतुमि
च्छामः संक्षेपार्थपदाक्षरम् ॥ २२८॥ तेषां श्रुत्वा स देवस्तु वायुर्लोकहिते रतः । संक्षेपाद्दिव्यचक्षुष्मान् प्रोवाच भगवान् प्रभुः ॥२२९॥ एते रात्र्यहनी
पूर्वं कीर्त्तिते त्विह लौकिके । तासां सङ्ख्याय वर्षाग्रं ब्राह्मयं वक्ष्याम्यहःक्षये ॥ २३० ॥ कोटिशतानि चत्वारि वर्षाणि मानुषाणि तु । द्वात्रिंशच्च तथा
कोट्यः सङ्ख्याताः सङ्ख्यया द्विजैः ॥ २३१ ॥ तथा शतसहस्राणि एकोननवतिः पुनः । आशीतिश्च सहस्राणि एष कालः प्लवस्य तु ॥ २३२ ॥ मानु
षाख्येण सङ्ख्यातः कालो ह्याभूतसंप्लवः । सप्त सूर्य्यास्तदाऽग्रेषु तदा लोकेषु तेषु वै ॥२३३॥ महाभूतेषु लीयन्ते प्रजाः सर्व्वाश्चतुर्विधाः । सलिलेना

प्लुते लोके नष्टे स्थावरजङ्गमे ॥ २३४ ॥ विनिवृत्ते च संहारे उपशान्ते प्रजापतौ । निरालोके प्रदग्धे तु नैशेन तु समावृते । ईश्वराधिष्ठिते ह्यस्मिंस्तदा ह्येकार्णवे तदा ॥२३५॥ तावदेकार्णवो ज्ञेयो यावदासीदहः प्रभोः । रात्रिस्तु सलिलावस्था निवृत्तौ चाप्यहः स्मृतम् ॥ २३६ ॥ अहोरात्रस्तथैवास्य क्रमेण परिवर्त्तते । आभूतसंप्लवो ह्येष अहोरात्रः स्मृतः प्रभोः ॥ २३७ ॥ त्रैलोक्ये यानि सत्वानि गतिमन्ति ध्रुवाणि च । आभूतेभ्यः प्रलीयन्ते तस्मादाभूतसंप्लवः ॥ २३८ ॥ अग्रे भूतः प्रजानान्तु तस्माद्भूतः प्रजापतिः । आभूतः प्लवते चैव तस्मादाभूतसंप्लवः ॥ २३९ ॥ शाश्वते चामृतत्वे च शब्दे चाभूतसंप्लवः । अतीता वर्त्तमानाश्च तथैवानागताः प्रजाः । दिव्यसङ्ख्या प्रसङ्ख्याता ह्यपरार्धगुणीकृता ॥ २४० ॥ परार्धद्विगुणश्चापि परमायुः प्रकीर्तितम् । एतावान् स्थितिकालस्तु ह्यजस्येह प्रजाम्पतेः । स्थित्यन्ते प्रतिसर्गस्य ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ॥ २४१ ॥ यथा वायुप्रवेगेन दीपार्चिरुपशाम्यति । तथैवं प्रतिसर्गेण ब्रह्मा समुपशाम्यति ॥ २४२ ॥ तथा ह्यप्रतिसंसृष्टे महदादौ महेश्वरे ॥ महत्प्रलीयतेऽव्यक्ते गुणसाम्यं ततो भवेत् ॥ २४३ ॥ इत्येष च समाख्यातो मया ह्याभूतसंप्लवः । ब्रह्मनैमित्तिको ह्येष संप्रक्षालनसंयमः ॥ २४४ ॥ समासेन समाख्यातो भूयः किं वर्त्तयामि वः । य इदं धारयेन्नित्यं शृणुयाद्वाप्यभीक्ष्णशः । कीर्त्तनाच्छ्रवणाच्चापि महतीं सिद्धिमाप्नुयात् ॥ २४५ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते मन्वन्तरकथनं नाम अष्टात्रिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥ छ ॥ वायुरुवाच ॥ असाधारणवृत्तैस्तु हुतशेषादिभिर्द्विजैः । धर्म्मवैशेषिकैश्चैव ह्याचूर्णसूक्ष्मदर्शिभिः ॥ १ ॥ ते देवैः सह तिष्ठन्ति महर्लोकनिवासिनः । चतुर्दशैते मनवः कीर्त्तिताः कीर्त्तिवर्धनाः ॥ २ ॥ अतीता वर्त्तमानाश्च तथैवानागताश्च ये । ऋषिभिर्दैवतैश्चैव सह गन्धर्वराक्षसैः ॥ ३ ॥ मन्वन्तराधिकारेषु जायन्तीह पुनः पुनः । देवाः सप्तर्षयश्चैव मनवः पितरस्तथा ॥ ४ ॥ सर्व्वे ह्यपि क्रमातीता महर्लोकं समाश्रिताः । ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैर्धार्म्मिकैः सहितैः सुराः ॥ ५ ॥ तैस्तथ्यकारिभिर्युक्तैः श्रद्धावद्भिरदर्पितैः । वर्णाश्रमाणां धर्म्मेषु श्रौतस्मार्त्तेषु संस्थितैः । विनिवृत्ताधिकारास्ते यावन्मन्वन्तरक्षयः ॥ ६ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ महर्लोकेति यत्प्रोक्तं मातरिश्वंस्त्वया विभो । प्रतिलोके च कर्त्तव्यमनेकैः समधिष्ठिताः ॥ ७ ॥ यावन्तश्चैव ते लोका दह्यन्ते ये न ते प्रभो । एतन्नः कथय प्रीत्या त्वं हि वेत्थ यथातथम् ॥ ८ ॥ एवमुक्तस्ततो वायुर्मुनिभिर्विनयात्मभिः । प्रोवाच मधुरं वाक्यं यथातत्त्वेन तत्त्ववित् ॥ ९ ॥ वायुरुवाच ॥ चतुर्दशैव स्थानानि वर्णितानि महर्षिभिः । लोकाख्यानि तु यानि स्युर्येषु तिष्ठन्ति मानवाः ॥ १० ॥ सप्त तेषु कृतान्याहुरकृतानि तु सप्त वै । भूरादयस्तु सङ्ख्याताः सप्त लोकाः कृतास्त्विह ॥ ११ ॥ अकृतानि तु सप्तैव प्राकृतानि तु यानि वै । स्थानानि स्थानिभिः सार्द्धं कृतानि तु

निबन्धनम् ॥ १२ ॥ पृथिवीं चान्तरिक्षं च दिव्यं यच्च महः स्मृतम् । स्थानान्येतानि चत्वारि स्मृतान्यार्णवकानि च ॥ १३ ॥ क्षयातिशययुक्तानि तथा युक्तानि वक्ष्यते । यानि नैमित्तिकानि स्युस्तिष्ठन्त्याभूतसंप्लवम् ॥ १४ ॥ जनस्तपश्च सत्यञ्च स्थानान्येतानि त्रीणि तु । ऐकान्तिकानि सत्त्वानि तिष्ठन्तीहाप्रसंयमात् ॥ १५ ॥ व्यक्तानि तु प्रवक्ष्यामि स्थानान्येतानि सप्त वै । भूर्लोकः प्रथमस्तेषां द्वितीयस्तु भुवः स्मृतः ॥ १६ ॥ स्वस्तृतीयस्तु विज्ञेयश्चतुर्थो वै महः स्मृतः । जनस्तु पञ्चमो लोकस्तपः षष्ठो विभाव्यते ॥ १७ ॥ सत्यन्तु सप्तमो लोको निरालोकस्ततः परम् । भूरिति व्याहृते पूर्वं भूर्लोकश्च ततोऽभवत् ॥ १८ ॥ द्वितीयं भुव इत्युक्त अन्तरिक्षं ततोऽभवत् । तृतीयं स्वरितीत्युक्ते दिवं प्रादुर्बभूव ह ॥ १९ ॥ व्याहारैस्त्रिभिरेतैस्तु ब्रह्मलोकमकल्पयत् । ततो भूः पार्थिवो लोक अन्तरिक्षं भुवः स्मृतम् ॥ २० ॥ स्वर्लोको वै दिवं ह्येतत्पुराणे निश्चयं गतम् । भूतस्याधिपतिश्चाग्निस्ततो भूतपतिः स्मृतः ॥ २१ ॥ वायुर्भुवस्याधिस्पतिस्तेन वायुर्भुवपतिः । भव्यस्य सूर्योऽधिपतिस्तेन सूर्यो दिवस्पतिः ॥ २२ ॥ महेति व्याहृतेनैवं महर्लोकस्ततोऽभवत् । विनिवृत्ताधिकाराणां देवानां तत्र वै क्षयः ॥ २३ ॥ जनस्तु पञ्चमो लोकस्तस्माज्जायन्ति वै जनाः । तासां स्वायंभुवाद्यानां प्रजानां जननाज्जनः ॥ २४ ॥ यास्ताः स्वायम्भुवाद्या हि पुरस्तात्परिकीर्त्तिताः । कल्पदग्धे तदा लोके प्रतिष्ठन्ति तदा तपः ॥ २५ ॥ ऋभुः सनत्कुमाराद्या यत्र सन्त्यूर्द्धरेतसः । तपसा भावितात्मानस्तत्र सन्तीति वा तपः ॥ २६ ॥ सत्येति ब्रह्मणः शब्दः सत्तामात्रस्तु सः स्मृतः । ब्रह्मलोकस्ततः सत्यं सप्तमः स तु भास्करः ॥ २७ ॥ गन्धर्वाप्सरसो यक्षा गुह्यकास्तु सराक्षसाः । सर्वभूतपिशाचाश्च नागाश्च सह मानुषैः । स्वर्लोकवासिनः सर्वे देवा भुविनिवासिनः ॥ २८ ॥ मरुतो मातरिश्वानो रुद्रा देवास्तथाश्विनौ । अनिकेतान्तरिक्षास्ते भुवर्लोक्या दिवौकसः ॥ २९ ॥ आदित्या ऋभवो विश्वे साध्याश्च पितरस्तथा । ऋषयोऽङ्गिरसश्चैव भुवर्ल्लोकं समाश्रिताः ॥ ३० ॥ एते वैमानिका देवास्ताराग्रहनिवासिनः । इत्येते क्रमशः प्रोक्ता ब्रह्मव्याहारसम्भवाः ॥ ३१ ॥ भूर्लोकप्रथमा लोका महदन्ताश्च ते स्मृताः । आरभ्यन्ते तु तन्मात्रैः शुद्धास्तेषां परस्परम् ॥ ३२ ॥ शुक्राद्याश्चाक्षुपान्ताश्च ये व्यतीता भुवं श्रिताः । महर्लोकश्चतुर्थस्तु तस्मिंस्ते कल्पवासिनः ॥ ३३ ॥ भूर्लोकप्रथमा लोका महदन्ताश्च ये स्मृताः । तान् सर्वान् सप्त सूर्यास्ते अर्चिर्भिर्निर्दहन्ति वै ॥ ३४ ॥ मरीचिः कश्यपो दक्षस्तथा स्वायम्भुवोऽङ्गिराः । भृगुः पुलस्त्यः पुलहः क्रतुरित्येवमादयः ॥ ३५ ॥ प्रजानां पतयः सर्वे वर्त्तन्ते तत्र तैः सह । निःसत्त्वा निर्ममाश्चैव तत्र ते ह्यूर्द्धरेतसः ॥ ३६ ॥ ऋभुः सनत्कुमाराद्या वैराज्यास्ते तपोधनाः । मन्वन्तराणां सर्वेषां सावर्णानां ततः स्मृताः । चतुर्दशानां

सर्वेषां पुनरावृत्तिहेतवः ॥ ३७ ॥ योगं तपश्च सत्यञ्च समाधाय तदात्मनि । षष्ठे काले निवर्त्तन्ते तत्तदाहार्विपर्यये ॥ ३८ ॥ सत्यन्तु सप्तमो लोको ह्यपुनर्मार्गगामिनाम् । ब्रह्मलोकः समाख्यातो ह्यप्रतीघातलक्षणः॥३९॥ पर्यासपारिमाण्येन भूर्लोकः समितिः स्मृतः। भूम्यन्तरं यदादित्यादन्तरिक्षं भुवः स्मृतम् ॥ ४० ॥ सूर्यध्रुवान्तरं यच्च स्वर्गलोको दिवः स्मृतः । ध्रुवाज्जनान्तरं यच्च महर्लोकस्तदुच्यते ॥ ४१ ॥ विख्याताः सप्तलोकास्तु तेषां वक्ष्यामि सिद्धयः । भूर्लोकवासिनः सर्वे ह्यन्नादास्तु रसात्मकाः ॥ ४२ ॥ भुवे स्वर्गे च ये सर्वे सोमपा आज्यपाश्च ते। चतुर्थे येऽपि वर्त्तन्ते महर्लोकं समाश्रिताः ॥४३॥ विज्ञेया मानसी तेषां सिद्धिर्वै पञ्चलक्षणा । सद्यश्चोत्पद्यते तेषां मनसा सर्व्वमीप्सितम् ॥४४॥ एते देवा यजन्ते वै यज्ञैः सर्वैः परस्परम् । अतीतान् वर्तमानांश्च वर्त्तमानाननागतान् ॥४५॥ प्रथमानन्तरैरिष्ट्वा ह्यन्तराः साम्प्रतैः पुनः । निवर्त्ततीत्यासम्बन्धोऽतीते देवगणे ततः॥४६॥ विनिवृत्ताधिकाराणां सिद्धिस्तेषान्तु मानसी । तेषान्तु मानसी ज्ञेया शुद्धा सिद्धिपरम्परा ॥ ४७ ॥ उक्ता लोकाश्च चत्वारो जनस्यानुविधिस्तथा । समासेन मया विप्रा भूयस्तं वर्त्तयामि वः ॥ ४८ ॥ वायुरुवाच ॥ मरीचिः कश्यपो दक्षो वसिष्ठश्चाङ्गिरा भृगुः । पुलस्त्यः पुलहश्चैव क्रतुरित्येवमादयः ॥ ४९ ॥ पूर्वं ते संप्रसूयन्ते ब्रह्मणो मनसा इह । ततः प्रजाः प्रतिष्ठाप्य जनमेवाश्रयन्ति ते ॥ ५० ॥ कल्पदाहप्रदीप्तेषु तदा कालेषु तेषु वै । भूरादिषु महान्तेषु भृशं व्याप्तेष्वथाग्निना ॥ ५१ ॥ शिखा संवर्त्तका ज्ञेया प्राप्नुवन्ति सदा जनाः। यामादयो गणाः सर्वे महर्लोकनिवासिनः ॥ ५२ ॥ महर्लोकेषु दीप्तेषु जनमेवाश्रयन्ति ते। सर्वे सूक्ष्मशरीरास्ते तत्रस्थास्तु भवन्ति ते ॥ ५३ ॥ तेषां ते तुल्यसामर्थ्यास्तुल्यमूर्त्तिधरास्तथा । जनलोके विवर्त्तन्ते यावत्संप्लवते जगत् ॥ ५४ ॥ व्युष्टायान्तु रजन्यां वै ब्रह्मणोऽव्यक्तयोनिनः। अहरादौ प्रसूयन्ते पूर्ववत्क्रमशस्त्विह ॥ ५५ ॥ स्वायम्भुवादयः सर्वे मरीच्यन्तास्तु साधकाः । देवास्ते वै पुनस्तेषां जायन्ते निधनेष्विह ॥ ५६ ॥ यामादयः क्रमेणैव कनिष्ठाद्याः प्रजापतेः । पूर्वे पूर्वे प्रसूयन्ते पश्चिमे पश्चिमास्तथा । देवान्वये देवता हि सप्त सम्भूतयः स्मृताः । व्यतीताः कल्पजास्तेषां तिस्रः शिष्टास्तथा परे ॥ ५८ ॥ आवर्त्तमाना देवास्ते क्रमेणैते न सर्व्वशः । गत्वा जवन्तवीभावन्दशकृत्वः पुनः पुनः ॥ ५९ ॥ ततस्ते वै गणाः सर्व्वे दृष्ट्वा भावेष्वनित्यताम् । भाविनोऽर्थस्य च बलात् पुण्याख्यातिबलेन च ॥ ६० ॥ निवृत्तवृत्तयः सर्वे स्वस्थाः सुमनसस्तथा । वैराजे तूपपद्यन्ते लोकमुत्सृज्य तज्जनम् ॥ ६१ ॥ ततोऽन्येनैव कालेन नित्ययुक्तास्तपस्विनः । कथनाच्चैव धर्मस्य तेषां ते जज्ञिरेऽन्वये ॥ ६२ ॥ इहोत्पन्नास्ततस्ते वै स्थाना आपूरयन्त्युत । देवत्वे च ऋषित्वे च मनुष्यत्वे च सर्वशः ॥ ६३ ॥ एवं देवगणाः सर्वे दशकृत्वो निवर्त्त्य वै।

वैराजेषूपपन्नास्ते दश तिष्ठन्त्युपप्लुवान् ॥ ६४ ॥ पूर्णे पूर्णे ततः कल्पे स्थित्वा वैराजके पुनः । ब्रह्मलोके विवर्त्तते पूर्व्वपूर्व्वक्रमेण तु ॥ ६५ ॥ एतस्मिन् ब्रह्मलोके तु कल्पे वैराजके गते । वैराजं पुनरप्येके कल्पस्थानमकल्पयन् ॥ ६६ ॥ एवं पूर्व्वानुपूर्व्येण ब्रह्मलोकगतेन वै । एवं तेषु व्यतीतेषु तपसा परिकल्पिते । वैराजे तूपपद्यन्ते दशकृत्वो निवर्त्तते ॥ ६७ ॥ एवं देवयुगानीह व्यतीतानि सहस्रशः । निधनं ब्रह्मलोके तु गतानामृषिभिः सह ॥ ६८ ॥ सूत उवाच ॥ न शक्यमानुपूर्वेण तेषां वक्तुं प्रविस्तरम् । अनादित्वाच्च कालस्य ह्यसंख्यानाच्च सर्वशः । एवमेव न सन्देहो यथावत्कथितं मया ॥ ६९ ॥ तदुपश्रुत्य वाक्यार्थमृषयः संशयान्विताः । सूतमाहुः पुराणज्ञं व्यासशिष्यं महामतिम् ॥ ७० ॥ ऋषय ऊचुः ॥ वैराजास्ते यदाहारा यत्तत्त्वाश्च यदाश्रयाः । तिष्ठन्ति चैव यत्कालं तन्नो ब्रूहि यथातथम् ॥ ७१ ॥ तदुक्तमृषिभिर्वाक्यं श्रुत्वा लोकार्थतत्त्ववित् । सूतः पौराणिको वाक्यं विनयेनेदमब्रवीत् ॥ ७२ ॥ ततः प्राप्यन्त ते सर्व्वे शुद्धिशुद्धतमाश्च ये । आभूतसंप्लवास्तत्र दश तिष्ठन्ति ते जनाः ॥ ७३ ॥ सर्वे सूक्ष्मशरीरास्ते विद्वांसो घनमूर्त्तयः । स्थितलोकास्थितत्वाच्च तेषां भूतं न विद्यते ॥ ७४ ॥ ऊचुः सनत्कुमाराद्याः सिद्धास्ते योगधर्मिणः । ख्यातिं नैमित्तिकीं तेषां पर्य्याये समुपस्थिते ॥ ७५ ॥ स्थानत्यागे मनश्चापि युगपत्संप्रवर्त्तते । ऊचुः सर्व्वे तदान्योऽन्यं वैराजाश्छुद्धबुद्धयः ॥ ७६ ॥ एवमेव महाभागाः प्रणवं सम्प्रविश्य ह । ब्रह्मलोके प्रवर्त्तानस्तन्नः श्रेयो भविष्यति ॥ ७७ ॥ एवमुक्त्वा तदा सर्वे ब्रह्मान्ते व्यवसायिनः । योजयित्वा तदा सर्व्वे वर्त्तन्ते योगधर्म्मिणः ॥ ७८ ॥ तत्रैव सम्प्रलीयन्ते शान्ता दीपार्चिषो यथा । ब्रह्मकायमवर्त्तन्त पुनरावृत्तिदुर्लभम् ॥ ७९ ॥ लोकं तं समनुप्राप्य सर्व्वे ते भावनामयम् । आनन्दं ब्रह्मणः प्राप्य ह्यमृतत्वाय ते गताः ॥ ८० ॥ वैराजेभ्यस्तथैवोर्द्ध्वमन्तरे षड्गुणे ततः । ब्रह्मलोकः समाख्यातो यत्र ब्रह्मा पुरोहितः ॥ ८१ ॥ ते सर्वे प्रणवात्मानो बुद्धशुद्धतपास्तथा । आनन्दं ब्रह्मणः प्राप्यामृतत्वञ्च भजन्त्युत ॥ ८२ ॥ द्वन्द्वैस्ते नाभिभूयन्ते भावत्रयविवर्ज्जिताः । आधिपत्यं विना तुल्या ब्रह्मणस्ते महौजसः ॥ ८३ ॥ प्रभावविजयैश्वर्य्यस्थितिवैराग्यदर्शनैः । ते ब्रह्मलौकिकाः सर्वे गतिं प्राप्य विवर्त्तनीम् ॥ ८४ ॥ ब्रह्मणा सह देवैश्च सम्प्राप्ते प्रतिसञ्चरे । तपसोऽन्ते क्रियात्मानो बुद्धावस्था मनीषिणः । अव्यक्ते संप्रलीयन्ते सर्वे ते क्षणदर्शिनः ॥ ८५ ॥ इत्येतदमृतं शुक्रं नित्यमक्षयमव्ययम् । देवर्षयो ब्रह्मसत्रं सनातनमुपासते ॥ ८६ ॥ अपुनर्मार्गगादीनां तेषां चैवोर्द्ध्वरेतसाम् । कर्माभ्यासकृता शुद्धिर्वेदान्तेषूपलक्ष्यते ॥ ८७ ॥ तत्र तेऽभ्यासिनो युक्ताः परां काष्ठामुपासते । हित्वा शरीरं पाप्मानममृतत्वाय ते गताः ॥ ८८ ॥ वीतरागा जितक्रोधाः निर्मोहाः सत्यवादिनः ।

शान्ताः प्रणिहितात्मानो दयावन्तो जितेन्द्रियाः ॥ ८९ ॥ निःसङ्गाः शुचयश्चैव ब्रह्मसायुज्यगाः स्मृताः । अकामयुक्तैर्यैं वीरास्तपोभिर्दग्धकि
ल्बिषाः । तेषामभ्रंशिनो लोका अप्रमेयसुखाः स्मृताः ॥ ९० ॥ एतद्ब्रह्मपदं दिव्यं परमं व्योम्नि भास्वरम् । गत्वा न यत्र शोचन्ति ह्यमरा
ब्रह्मणा सह ॥ ९१ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ कस्मादेष परार्द्धश्च कश्चैष पर उच्यते । एतद्वेदितुमिच्छामस्तन्नो निगद सत्तम ॥ ९२ ॥ सूत
उवाच ॥ शृणुध्वं मे परार्द्धश्च परिसंख्यां परस्य च । एकं दश शतश्चैव सहस्रश्चैव सङ्ख्यया ॥ ९३ ॥ विज्ञेयमासहस्रन्तु सहस्राणि दशायुतम् ।
एकं शतसहस्रन्तु नियुतं प्रोच्यते बुधैः ॥ ९४ ॥ तथा शतसहस्राणामर्बुदं कोटिरुच्यते । अर्बुदं दशकोट्यस्तु ह्यब्जं कोटिशतं विदुः ॥ ९५ ॥
सहस्रमपि कोटीनां खर्वमाहुर्मनीषिणः । दशकोटिसहस्राणि निखर्वमिति तं विदुः ॥ ९६ ॥ शतं कोटिसहस्राणां शङ्कुरित्यभिधीयते । सहस्रन्तु सह
स्राणां कोटीनां दशधा पुनः । गुणितानि समुद्रं वै प्राहुः संख्याविदो जनाः ॥ ९७ ॥ कोटीनां सहस्रमयुतमित्ययं मध्य उच्यते । कोटि सहस्र
नियुता स चान्त इति संज्ञितः ॥ ९८ ॥ कोटिकोटिसहस्राणिं परार्द्ध इति कीर्त्यते । परार्द्धद्विगुणञ्चापि परमाहुर्मनीषिणः ॥९९॥ शतमाहुः परिदृढं सहस्रं
परिपद्मकम् । विज्ञेयमयुतं तस्मान्नियुतं प्रयुतं ततः ॥१००॥ अर्बुदं निर्बुदश्चैव खर्बुदश्च ततः स्मृतम् । खर्वश्चैव निखर्वश्च शङ्कुः पद्मं तथैव च ॥ १०१ ॥
समुद्रं मध्यमश्चैव परार्द्धमपरं ततः । एवमष्टादशैतानि स्थानानि गणनाविधौ ॥ १०२ ॥ शतानीति विजानीयात् संज्ञितानि महर्षिभिः । कल्पसंख्या प्रवृ
त्तस्य परार्द्धं ब्रह्मणः स्मृतम् ॥१०३॥ तावच्छेषोऽपि कालोऽस्य तस्यान्ते प्रतिसृज्यते । पर एष परार्द्धश्च संख्यातः संख्यया मया ॥१०४॥ यस्मादस्य परं
वीर्यं परमायुः परन्तपः । परा शक्तिः परो धर्म्मः परा विद्या परा धृतिः ॥१०५॥ परं ब्रह्म परं ज्ञानं परमैश्वर्यमेव च । तस्मात्परतरं भूतं ब्रह्मणोऽन्यन्न विद्य
ते ॥१०६॥ परे स्थितो ह्येष परः सर्वार्थेषु ततः परः । संख्यातस्तु परो ब्रह्मा तस्यार्द्धं तु परार्द्धता ॥१०७॥ संख्येयं चाप्यसंख्येयं सततं चापि तं त्रिकम् ।
संख्येयं संख्यया दृष्टमपारार्द्धाद्विभाष्यते ॥१०८॥ राशौ दृष्टे न संख्याऽस्ति तदसंख्यस्य लक्षणम् । आनन्त्यं सिकताख्येषु दृष्टवान् पञ्चलक्षणम् ॥१०९॥
ईश्वरैस्तत्प्रसंख्यातं शुद्धत्वाद्दिव्यदृष्टिभिः । एवं ज्ञानप्रतिष्ठत्वात् सर्वं ब्रह्मानुपश्यति ॥ ११० ॥ एतच्छ्रुत्वा तु ते सर्वे नैमिषेयास्तपस्विनः ।
बाष्पपर्य्याकुलाक्षास्तु प्रहर्षाद्गद्गदस्वराः ॥ १११ ॥ पप्रच्छुर्मातरिश्वानं सर्वे ते ब्रह्मवादिनः । ब्रह्मलोकस्तु भगवन् यावन्मात्रान्तरः प्रभो ॥ ११२॥
योजनाग्रेण संख्यातः साधनं योजनस्य तु । क्रोशस्य च परीमाणं श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥ ११३ ॥ तेषां तद्वचनं श्रुत्वा मातरिश्वा विनीतवाक् ।
उवाच मधुरं वाक्यं यथादृष्टं यथाक्रमम् ॥ ११४ ॥ वायुरुवाच ॥ एतद्वोऽहं प्रवक्ष्यामि शृणुध्वं मे विवक्षितम् । अव्यक्ताद्व्यक्तभागो वै महा

स्थूलो विभाव्यते ॥११५॥ दशैव महतां भागा भूतादिः स्थूल उच्यते । दशभागाधिकं चापि भूतादिः परमाणुकः ॥११६॥ परमाणुः सुसूक्ष्मस्तु भावग्राह्यो न चक्षुषा । यदभेद्यतमं लोके विज्ञेयं परमाणु तत् ॥ ११७ ॥ जालान्तरगतं भानोर्यत्सूक्ष्मं दृश्यते रजः । प्रथमं तत्प्रमाणानां परमाणुं प्रचक्षते ॥ ११८ ॥ अष्टानां परमाणूनां समवायो यदा भवेत् । त्रसरेणुः समाख्यातस्तत्पद्मरज उच्यते ॥ ११९ ॥ त्रसरेणवश्च येऽप्यष्टौ रथरेणुस्तु स स्मृतः । तेऽप्यष्टौ समवायस्था बालाग्रं तत्स्मृतं बुधैः ॥१२०॥ बालाग्राण्यष्ट लिक्षा स्याद्यूका तच्चाष्टकं भवेत् । यूकाष्टकं यवं प्राहुरङ्गुलन्तु यवाष्टकम् ॥ १२१ ॥ द्वादशाङ्गुलपर्व्वाणि वितस्तिस्थानमुच्यते । रत्निश्चाङ्गुलपर्वाणि विज्ञेयो ह्येकविंशतिः ॥ १२२ ॥ चत्वारि विंशतिश्चैव हस्तः स्यादङ्गुलानि तु । किष्कुर्द्विरत्निर्विज्ञेयो द्विचत्वारिंशदङ्गुलः ॥१२३॥ षण्णवत्यङ्गुलश्चैव धनुराहुर्मनीषिणः । एतद्गव्यूतिसंख्यायां पादानां धनुषः स्मृतः ॥ १२४ ॥ धनुर्दण्डो युगं नाली तुल्यान्येतान्यथाङ्गुलैः । धनुषस्त्रिशतं नल्वमाहुः संख्याविदो जनाः ॥ १२५ ॥ धनुःसहस्रे द्वे चापि गव्यूतिरुपदिश्यते । अष्टौ धनुःसहस्राणि योजनन्तु विधीयते ॥ १२६ ॥ एतेन धनुषा चैव योजनं तु समाप्यते । एतत्सहस्रं विज्ञेयं शक्रक्रोशान्तरन्तथा ॥ १२७ ॥ योजनानान्तु संख्यातं संख्याज्ञानविशारदैः । एतेन योजनाग्रेण शृणुध्वं ब्रह्मणोऽन्तरम् ॥१२८॥ महीतलात्सहस्राणां शतादूर्द्ध्वं दिवाकरः । दिवाकरात्सहस्रेण तावदूर्द्ध्वं निशाकरः ॥ १२९ ॥ पूर्णं शतसहस्रन्तु योजनानां निशाकरात् । नक्षत्रमण्डलं कृत्स्नमुपरिष्टात्प्रकाशते ॥ १३० ॥ शतं सहस्रं संख्यातो मेरुर्द्विगुणितं पुनः । ग्रहान्तरमथैकैकमूर्द्ध्वं नक्षत्रमण्डलात् ॥ १३१ ॥ ताराग्रहाणां सर्व्वेषामधस्ताच्चरते बुधः । तस्योर्द्ध्वंचरते शुक्रस्तस्मादूर्द्ध्वं च लोहितः ॥ १३२ ॥ ततो बृहस्पतिश्चोर्द्ध्वं तस्मादूर्द्ध्वं शनैश्चरः । ऊर्द्ध्वं शतसहस्रन्तु योजनानां शनैश्चरात् ॥ १३३ ॥ सप्तर्षिमण्डलं कृत्स्नमुपरिष्टात्प्रकाशते । ऋषिभिस्तु सहस्राणां शतादूर्द्ध्वं विभाव्यते ॥ १३४ ॥ योऽसौ तारामये दिव्ये विमाने ह्रस्वरूपके । उत्तानपादपुत्रोऽसौ मेढिभूतो ध्रुवो दिवि ॥ १३५ ॥ त्रैलोक्यस्यैष उत्सेधो व्याख्यातो योजनैर्मया । मन्वन्तरेषु देवानामिज्या यत्रैव लौकिकी ॥ १३६ ॥ वर्णाश्रमेभ्य इज्या तु लोकेऽस्मिन्या प्रवर्त्तते । सर्वेषां देवयोनीनां स्थितिहेतुः स वै स्मृतः ॥ १३७ ॥ त्रैलोक्यमेतद्व्याख्यातमत ऊर्द्ध्वं निबोधत । ध्रुवादूर्द्ध्वं महर्लोको यस्मिंस्ते कल्पवासिनः । एकयोजनकोटी सा इत्येवं निश्चयं गतम् ॥ १३८ ॥ द्वे कोट्यौ तु महर्लोकाद्यस्मिंस्ते कल्पवासिनः । यत्र ते ब्रह्मणः पुत्रा दक्षाद्याः साधकाः स्मृताः ॥ १३९ ॥ चतुर्गुणोत्तरादूर्द्ध्वं जनलोकात्तपः स्मृतम् । वैराजा यत्र ते देवा भूतदाहविवर्जिताः ॥१४०॥ षड्गुणन्तु तपोलोकात्सत्यलोकान्तरं स्मृतम् । अपुनर्मारकामानां ब्रह्मलोकः स उच्यते ॥ १४१ ॥ यस्मान्न च्यवते भूयो ब्रह्माणं स उपासते ।

एककोटिर्योजनानां पञ्चाशन्नियुतानि तु ॥१४२॥ ऊर्द्ध्वं भागस्ततोऽण्डस्य ब्रह्मलोकात्परः स्मृतः। चतुरश्चैव कोटयस्तु नियुताः पञ्चषष्टि च ॥१४३॥
एषोऽर्द्धांशप्रचारोऽस्य गत्यन्तश्चापरः स्मृतः। ध्रुवाग्रमेतद्व्याख्यातं योजनाग्राद्यथाश्रुतम् ॥ १४४ ॥ अधोगतीनां वक्ष्यामि भूतानां स्थानकल्पनाम्।
गच्छन्ति घोरकर्म्माणः प्राणिनो यत्र कर्म्मभिः ॥ १४५ ॥ नरको रौरवो रोधः सूकरस्ताल एव च। तप्तकुम्भो महाज्वालः शबलोऽथ विमोचनः
॥ १४६ ॥ कृमी च कृमिभक्षश्च लालाभक्षो विशंसनः। अधःशिराः पूयवहो रुधिरान्धस्तथैव च ॥ १४७ ॥ तथा वैतरणं कृष्णमसिपत्रवनं तथा।
अग्निज्वालो महाघोरः संदंशोऽथ श्वभोजनः ॥ १४८ ॥ तमश्च कृष्णसूत्रश्च लोहश्चाप्यसिजस्तथा। अप्रतिष्ठोऽथ वीच्यश्चनरका ह्येवमादयः ॥१४९॥
तामसा नरकाः सर्वे यमस्य विषये स्थिताः। येषु दुष्कृतकर्माणः पतन्तीह पृथक्पृथक् ॥ १५० ॥ भूमेरधस्तात्ते सर्वे रौरवाद्याः प्रकीर्त्तिताः।
रौरवे कूटसाक्षी तु मिथ्या यश्चाभिशंसति। क्रूरग्रहे पक्षवादी ह्यसत्यः पतते नरः॥ १५१ ॥ रोधे गोघ्नो भ्रूणहा च ह्यग्निदाता पुरस्य च। सूकरे
ब्रह्महा मज्जेत्सुरापः स्वर्णतस्करः ॥ १५२ ॥ ताले पतेत्क्षत्रियहा हत्वा वैश्यञ्च दुर्गतिम्। ब्रह्महत्याञ्च यः कुर्याद्यश्च स्याद्गुरुतल्पगः ॥ १५३ ॥
तप्तकुम्भी स्वसागामी तथा राजभटश्च यः। तप्तलोहे चाश्ववणिक्तथा बन्धनरक्षिता ॥ १५४ ॥ साध्वीविक्रयकर्त्ता च यस्तु भक्तं परि
त्यजेत्। महाज्वाले दुहितरं स्नुषां गच्छति यस्तु वै ॥ १५५ ॥ वेदो विक्रीयते येन वेदं दूषयते च यः। गुरूंश्चैवावमन्यन्ते वाक्क्रोशैस्ता
डयन्ति च ॥ १५६ ॥ अगम्यगामी च नरो नरकं शबलं व्रजेत्। विमोहे पतिते चौरे मर्यादां यो भिनत्ति वै ॥ १५७ ॥ दुरध्वं कुरुते यस्तु
कीटलोहं प्रपद्यते। देवब्राह्मणविद्वेष्टा गुरूणाञ्चाप्यपूजकः। रत्नं दूषयते यस्तु कृमिभक्ष्यं प्रपद्यते ॥ १५८ ॥ पर्य्यश्नाति य एकोऽन्यो
ब्राह्मणीं सुहृदः सुताम्। लालाभक्षे स पतति दुर्गन्धे नरके गतः ॥ १५९ ॥ काण्डकर्त्ता कुलालश्च निष्कहर्त्ता चिकित्सकः। आरा
मेष्वग्निदाता यः पतते स विशंसने ॥ १६० ॥ असत्प्रतिग्रही यश्च तथैवायाज्ययाजकः। नक्षत्रैर्जीवितो यश्च नरो गच्छत्यधोमुखम् ॥ १६१ ॥
क्षीरं सुरां च मांसं च लाक्षां गन्धं रसन्तिलान्। एवमादीनि विक्रीणन्घोरे पूयवहे पतेत् ॥ १६२ ॥ यः कुक्कुटानि बध्नाति मार्जारान्सूकरांश्च
तान्। पक्षिणश्च मृगाञ्छागान्सोऽप्येनं नरकं व्रजेत् ॥ १६३ ॥ आजीविको माहिषकस्तथा चक्रध्वजी च यः। रङ्गोपजीविको विप्रः शाकुनिग्राम
याजकः ॥ १६४ ॥ अगारदाही गरदः कुण्डाशी सोमविक्रयी। सुरापो मांसभक्षश्च तथा च पशुघातकः॥ १६५॥ विश (श्व) स्ता महिषादीनां मृग
हन्ता तथैव च। पर्वकारश्च सूची च यश्च स्यान्मित्रघातकः। रुधिरान्धे पतन्त्येते एवमाहुर्मनीषिणः ॥ १६६ ॥ उपविष्टमेकपङ्क्त्यां विषमं भोजयन्ति

ये । पतन्ति नरके घोरे विड्भुजे नात्र संशयः॥१६७॥मृषावादी नरो यश्च तथा प्राक्रोशकोऽशुभः। पतेत्तु नरके घोरे मूत्राकीर्णे स पापकृत् ॥ १६८॥ मधुग्राहाभिहन्तारो यान्ति वैतरणीं नराः । उन्मत्ताश्चित्तभग्नाश्च शौचाचारविवर्जिताः ॥ १६९ ॥ क्रोधना दुःखदाश्चैव कुहकाः कूटगामिनः । असि पत्रवने छेदी तथा ह्यौरभ्रिकाश्च ये । कर्त्तनैश्च विकृष्यन्ते मृगव्याधाः सुदारुणैः ॥ १७० ॥ आश्रमप्रत्यवसिता अग्निज्वाले पतन्ति वै । भोज्यन्ते श्याम शबलैरयस्तुण्डैश्च वायसैः ॥ १७१ ॥ इज्यायां व्रतमालोपात्सन्दंशे नरके पतेत् । स्कन्दन्ते यदि वा स्वप्ने व्रतिनो ब्रह्मचारिणः ॥ १७२ ॥ पुत्रैर ध्यापिता ये च पुत्रैराज्ञापिताश्च ये । ते सर्वे नरकं यान्ति नियतन्तु श्वभोजने ॥१७३॥ वर्णाश्रमविरुद्धानि क्रोधहर्षसमान्विताः । कर्माणि ये तु कुर्वन्ति सर्वे निरयगामिनः ॥ १७४ ॥ उपरिष्टात्सितो घोर उष्णात्मा रौरवो महान् । सुदारुणस्तु शीतात्मा तस्याधस्तात्तपः स्मृतः ॥ १७५ ॥ एवमादि क्रमेणैव वर्ण्यमानान्निबोधत । भूमेरधस्तात्सप्तैव नरकाः परिकीर्तिताः ॥ १७६ ॥ अधर्मसूनवस्ते स्युरन्धतामिस्रकादयः । रौरवः प्रथमस्तेषां महा रौरव एव च ॥ १७७ ॥ अस्याधः पुनरप्यन्यः शीतस्तप इति स्मृतः । तृतीयः कालसूत्रः स्यान्महाहविविधिः स्मृतः ॥ १७८ ॥ अप्रतिष्ठ श्चतुर्थः स्यादवीची पञ्चमः स्मृतः । लोहपृष्ठस्तमस्तेषामविधेयस्तु सप्तमः ॥ १७९ ॥ घोरत्वाद्रौरवः प्रोक्तः साम्भको दहनः स्मृतः । सुदारुणस्तु शीतात्मा तस्याधस्तात्तपोऽधमः ॥ १८० ॥ सर्पो निकृन्तनः प्रोक्तः कालसूत्रेति दारुणः । अप्रतिष्ठे स्थितिर्नास्ति भ्रमस्तस्मिन्सुदारुणः ॥ १८१ ॥ अवीचिर्दारुणः प्रोक्तो यन्त्रसंपीडनाच्च सः । तस्मात्सुदारुणो लोहः कर्म्मणां क्षयणाच्च सः ॥ १८२ ॥ तथाभूतो शरीरत्वादविधिभ्यस्तु स स्मृतः । पीडबन्धवधासङ्गादप्रतीकारलक्षणः ॥ १८३ ॥ ऊर्द्ध्वं शैलमितास्ते तु निरालोकाश्च ते स्मृताः । दुःखोत्कर्षस्तु सर्वेषु ह्यधर्मस्य निमित्ततः ॥ १८४ ॥ ऊर्द्ध्वं लोकैः समावेतौ निरालोकौ च तावुभौ । कूटाङ्गारप्रमाणैश्च शरीरी मूत्रनायकः ॥ १८५ ॥ उपभोगसमर्थैस्तु सद्यो जायन्ति कर्मभिः । दुःख प्रकर्षश्चोग्रत्वं तेषु सर्वेषु वै स्मृतः ॥ १८६ ॥ यातनाश्चाप्यसंख्येया नारकाणां तथा स्मृताः । तत्रानुभूयते दुःखं क्षीणे कर्माणि वै पुनः ॥ १८७ ॥ तिर्यग्योनौ प्रसूयन्ते कर्मशेषे गते ततः । देवाश्च नारकाश्चैव ह्यूर्द्ध्वं चाधश्च संस्थिताः ॥ १८८ ॥ धर्माधर्मनिमित्तेन सद्यो जायन्ति मूर्त्तयः । उपभोगार्थमुत्पत्तिरौपपत्तिककर्मतः ॥ १८९ ॥ पश्यन्ति नारकान्देवा ह्यधोवक्रान् ह्यधोगतान् । नारकाश्च तथा देवान् सर्वान्पश्यन्त्यधो मुखान् ॥ १९० ॥ अनग्रमूलता यस्माद्धारणाश्च स्वभावतः । तस्मादूर्द्ध्वमधोभावो लोकालोके न विद्यते ॥ १९१ ॥ एषा स्वाभाविकी संज्ञा लोकालोके प्रवर्त्तते । अथाब्रुवन्पुनर्वायुं ब्राह्मणाः सत्रिणस्तदा ॥ १९२ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ सर्वेषामेव भूतानां लोकालोकनिवासिनाम् ।

संसारे संसरन्तीह यावन्तः प्राणिनश्च तान् ॥ १९३ ॥ सङ्ख्यया परिसङ्ख्याय ततः प्रब्रूहि कृत्स्नशः । ऋषीणां तद्वचः श्रुत्वा मारुतो
वाक्यमब्रवीत् ॥ १९४ ॥ वायुरुवाच ॥ न शक्या जन्तवः कृत्स्नाः प्रसंख्यातुं कथञ्चन । अनाद्यन्ताश्च संकीर्णा ह्यप्यूहेन व्यवस्थिताः ।
गणना विनिवृत्तैषामानन्त्येन प्रकीर्त्तिताः ॥ १९५ ॥ न दिव्यचक्षुषा ज्ञातुं शक्या ज्ञानेन वा पुनः । चक्षुषा वै प्रसंख्यातुमतो ह्यन्ते नराधिपः
॥ १९६ ॥ अनाध्यानादवेद्यत्वान्नैव प्रश्नो विधीयते । ब्रह्मणा संज्ञितं यत्तु संख्यया तन्निबोधत ॥ १९७ ॥ यः सहस्रतमो भागः स्थावराणां भवे
दिह । पार्थिवाः कृमयस्तावत्संसेकाद्येषु सम्भवाः ॥ १९८ ॥ संसेकजानाम्भागेन सहस्रेणैव सम्मिताः । औदका जन्तवः सर्वे निश्चयात्तद्विचारितम्
॥ १९९ ॥ सहस्रेणैव भागेन सत्वानां सलिलौकसाम् । विहङ्गमास्तु विज्ञेया लौकिकास्ते च सर्वशः ॥ २०० ॥ यः सहस्रतमो भागस्तेषां वै पक्षिणां
भवेत् । पशवस्तत्समा ज्ञेया लौकिकास्तु चतुष्पदाः ॥ २०१ ॥ चतुष्पदानां सर्वेषां सहस्रेणैव संमताः । भागेन द्विपदा ज्ञेया लौकिकेऽस्मिंस्तु
सर्व्वशः ॥ २०२ ॥ यः सहस्रतमो भागो भागे तु द्विपदां पुनः । धार्म्मिकास्तेन भागेन विज्ञेयाः सम्मिताः पुनः ॥ २०३ ॥ सहस्रेणैव भागेन धार्म्मि
केभ्यो दिवङ्गताः । यः सहस्रतमो भागो धार्म्मिकाणां भवेद्दिवि । संमितास्तेन भागेन मोक्षिणस्तावदेव हि ॥ २०४ ॥ स्वर्गोपपादकैस्तुल्या यातना
स्थानवासिनः । पतिताश्चूर्णमुद्देशाद्दुरात्मानो म्रियन्ति ये । रौरवे तामसे ह्येते शीतोष्णं प्राप्नुवन्ति ते ॥ २०५ ॥ वेदनाकटुकास्तब्धा यातना
स्थानमागताः । उष्णस्तु रौरवो ज्ञेयस्तेजो घोररसात्मकः ॥२०६॥ ततो घनात्मिकश्चापि शीतात्मा सततं तपः । एवं सुदुर्लभाः सन्तः स्वर्गे च धार्म्मिका
नराः ॥ २०७ ॥ एषा संख्या कृता संख्या ईश्वरेण स्वयम्भुवा । गणना विनिवृत्तैषा सङ्ख्या ब्राह्मी च मानुषी ॥ २०८ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ महो
जनस्तपः सत्यं भूतो भाव्यो भवस्तथा । उक्ता ह्येते त्वया लोका लोकानामन्तरेण च । लोकान्तरश्च यादृग्वै तन्नो ब्रूहि यथातथम् ॥ २०९ ॥ तेषां
[illegible]नं श्रुत्वा ऋषीणामूर्द्ध्वरेतसाम् । स वायुर्दृष्टतत्त्वार्थ इदन्तत्त्वमुवाच ह ॥ २१० ॥ वायुरुवाच ॥ व्यक्तं तर्केण पश्यन्ति योगात्प्रत्यक्षदर्शिनः ।
प्रत्याहारेण ध्यानेन तपसा च क्रियात्मनः ॥ २११ ॥ ऋभुः सनत्कुमाराद्याः सम्बुद्धाः शुद्धबुद्धयः । व्यपेतशोका विरजाः सन्तो ब्रह्मेवसत्तमाः
॥ २१२ ॥ अक्षयाः प्रीतिसंयुक्ता ब्रह्मे तिष्ठन्ति योगिनः । ऋषीणां वालखिल्यानां तैर्यथाहृतमीश्वरैः ॥ २१३ ॥ यथा चैव मया दृष्टं सान्निध्यन्तत्र
कुर्वता । अनह्यसत्कृतार्थानामालयं चेश्वरस्य यत् ॥ २१४ ॥ ईश्वरः परमाणुत्वाद्भावग्राह्यो मनीषिणाम् । ज्ञानं वैराग्यमैश्वर्यन्तपः सत्यं क्षमा धृतिः
॥ २१५ ॥ द्रष्टृत्वमात्मसम्बन्धमधिष्ठानत्वमेव च । अव्ययानि दशैतानि तस्मिंस्तिष्ठति शङ्करे ॥ २१६ ॥ विभुत्वात्खलु योगाग्निर्ब्रह्मणोऽनुग्रहे

रतः । स लोकविग्रहो भूत्वा साहाय्यमुपतिष्ठते ॥ २१७ ॥ अक्षरं ध्रुवमव्यग्रमष्टमन्त्वौपसर्गिकम् । तस्येश्वरस्य यन्मात्रस्थानं मायामयं परम् ॥ २१८ ॥ मायया कृतमाचष्टे मायी देवो महेश्वरः । देवानामुपसंहारस्तत्प्रमाणं हि कीर्त्यते ॥ २१९ ॥ विस्तरेणानुपूर्व्या च ब्रुवतो मे निबोधत । त्रयोदशैव कोटयस्तु नियुता दश पञ्च च । भूर्लोकाद्ब्रह्मलोको वै योजनैः सम्प्रकीर्त्यते ॥ २२० ॥ एकयोजनकोटी तु पञ्चाशन्नियुतानि च । ऊर्द्ध्वं भागवताण्डन्तु ब्रह्मलोकात्परं स्मृतम् ॥ २२१ ॥ एषोर्द्ध्वगप्रचारस्तु गत्यन्तश्च ततः स्मृतम् । नित्या ह्यपरिसंख्येयाः परस्परगुणाश्रयाः ॥ २२२ ॥ सूक्ष्माः प्रसवधर्मिण्यस्ततः प्रकृतयः स्मृताः । येभ्योऽधिकर्त्ता संजज्ञे क्षेत्रज्ञो ब्रह्मसंज्ञितः ॥ २२३ ॥ तासु प्रकृतिमत्सूक्ष्ममाधिष्ठातृत्वमव्ययम् । अनुत्पाद्यं परन्धाम परमाणु परेशयम् ॥ २२४ ॥ अक्षयश्चाप्यनुह्यश्च अमूर्त्तिर्मूर्त्तिमानसौ । प्रादुर्भावस्तिरोभावः स्थितिश्चैवाप्यनुग्रहः ॥ २२५ ॥ विधिरन्यैरनौपम्यः परमाणुर्महेश्वरः । सतेजा एष तमसो यः परस्तात्प्रकाशकः ॥ २२६ ॥ यदण्डमासीत्सौवर्णं प्रथमन्त्वौपसर्गिकम् । बृहतं सर्वतोवृत्तमीश्वराद्व्यवजायत ॥ २२७ ॥ ईश्वराद्बीजनिर्भेदः क्षेत्रज्ञो बीज इष्यते । योनिं प्रकृतिमाचष्टे सा च नारायणात्मिका ॥ २२८ ॥ विभुर्लोकस्य सृष्ट्यर्थं लोकसंस्थानमेव च । सन्निसर्गः स तन्वा च लोकधातुर्महात्मनः ॥ २२९ ॥ पुरस्ताद्ब्रह्मलोकस्य ह्यण्डादर्वाक्च ब्रह्मणः । तयोर्मध्ये पुरं दिव्यं स्थानं यस्य मनोमयम् ॥ २३० ॥ तद्विग्रहवतः स्थानमीश्वरस्यामितौजसः । शिवं नाम पुरं तत्र शरणं जन्मभीरुणाम् ॥ २३१ ॥ सहस्राणां शतं पूर्णं योजनानां द्विजोत्तमाः । अभ्यन्तरे तु विस्तीर्णं महीमण्डलसंस्थितम् ॥ २३२ ॥ मध्याह्नार्कप्रकाशेन परतेजोऽभिमर्दिना । शातकौम्भेन महता प्राकारेणार्कवर्चसा ॥ २३३ ॥ द्वारैश्चतुर्भिः सौवर्णैर्मुक्तादामविभूषितैः । तपनीयनिभैः शुभ्रैर्गाढं सुकृतवेष्टनम् ॥ २३४ ॥ तच्चाकाशे पुरं रम्यं दिव्यं घण्टादिनादितम् । न तत्र क्रमते मृत्युर्न तपो न जरा श्रमः ॥ २३५ ॥ न हि तस्य पुरस्यान्यैरुपमां कर्तुमर्हति । सहस्राणां शतं पूर्णं योजनानां दिशो दश ॥२३६॥ तत्पुरं गोवृषाङ्कस्य तेजसा व्याप्य तिष्ठति । भावेन मनसो भूमिर्विन्यस्ता कनकामयी ॥ २३७ ॥ रत्नवालुकया तत्र विन्यस्ता शुशुभेऽधिकम् । शारदेन्दुप्रकाशानि बालसूर्य्यनिभानि च ॥ २३८ ॥ अर्द्धश्वेतार्द्धरक्तानि सौवर्णानि तथैव च । रथचक्रप्रमाणानि नालैर्मरकतप्रभैः ॥ २३९ ॥ सौकुमारेण रूपेण गन्धिनाप्रतिमेन च । तत्र दिव्यानि पद्मानि वनेषूपवनेषु च ॥ २४० ॥ भृङ्गपत्रनिकाशानि तपनीयानि यानि च । अर्द्धकृष्णार्द्धरक्तानि सुकुमारान्तराणि च ॥ २४१ ॥ आतपत्रप्रमाणानि पङ्कजैः संवृतानि च । भूयः सप्त महानद्यस्तासान्नामानि बोधत ॥ २४२ ॥ वरा वरेण्या वरदा वरार्हा वरवर्णिनी । वरमा वरभद्रा च

रम्यास्तस्मिन्पुरोत्तमे ॥ २४३ ॥ पद्मोत्पलदलोन्मिश्रं फेनाद्यावर्त्तविग्रहम् । जलं मणिदलप्रख्यमावहन्ति सरिद्वराः ॥ २४४ ॥ न तु ब्रह्मर्षयो देवा नासुराः पितरस्तथा । न खल्वन्येऽप्रमेयस्य विदुरीशस्य तत्पुरम् ॥ २४५ ॥ तत्र ये ध्यानमव्यग्राः सुयुक्ता विजितेन्द्रियाः । पश्यन्तीह महात्मानः पुरन्तद्वृषात्मनः ॥ २४६ ॥ मध्ये पुरवरेन्द्रस्य तस्याप्रतिमतेजसः । सुमहान्मेरुसङ्काशो दिव्यो भद्रश्रिया वृतः ॥ २४७ ॥ सहस्र पादः प्रासादस्तपनीयमयः शुभः । अनुपमेये रत्नैश्च सर्वतः स विभूषितः ॥ २४८ ॥ स्फटिकैश्चन्द्रसङ्काशैर्वैदूर्यैः सोमसंप्रभैः । बालसूर्य्यप्रभैश्चैव सौवर्णैश्चाग्निसंप्रभैः ॥ २४९ ॥ राजतैश्चापि शुशुभे इन्द्रनीलमयैः शुभैः । दृढैर्वज्रमयैश्चैव इत्येवं सुमहाहितैः ॥ २५० ॥ जलैश्च विविधाकारैर्दीप्यद्भिरधिवासितम् । चन्द्ररश्मिप्रकाशाभिः पताकाभिरलंकृतम् ॥ २५१ ॥ रुक्मघण्टानिनादैश्च नित्यप्रमुदितोत्सवः । किन्नराणामधीवासैः सन्ध्याभ्राकारराजितैः ॥ २५२ ॥ परिवारसमन्तात्तु हेमपुष्पोदकप्रभैः । यथा हि मेरुशैलेन्द्रो हेमशृङ्गैर्विराजते ॥ २५३ ॥ चामीकरमयीभिस्तु पताकाभिस्तथा पुरम् । एवं प्रासादराजोऽसौ भूमिकाभिर्विराजते ॥ २५४ ॥ वसन्तप्रतिमा यत्र त्र्यम्बकस्य निवेशने । लक्ष्मीः श्रीश्च वपुर्म्माया कीर्त्तिः शोभा सरस्वती ॥ २५५ ॥ देव्या वै सहिता ह्येता रूपगन्धसमन्विताः । नित्या ह्यपरिसङ्ख्याताः परस्परगुणाश्रयाः । भूषणं सर्वरत्नानां योन्यः कान्तिविलासयोः ॥ २५६ ॥ कोटिशतं महाभागा विभज्यात्मानमात्मना । भगवन्तं महात्मानं प्रतिमोदन्त्यतन्द्रिताः ॥ २५७ ॥ तासां सहस्रशश्चान्याः पृष्ठतः परिचारिकाः । रूपिण्यश्च श्रिया युक्ताः सर्वाः कमललोचनाः ॥ २५८ ॥ लीलाविलाससंयुक्तैर्भावैरतिमनोहरैः । गणैस्ताः सह मोदन्ते शैलाभैः पावकोपमैः ॥ २५९ ॥ कुब्जा कामनिकामैश्च वरगात्रा हयाननाः । पुण्ड्राश्च विकटाश्चैव करलाश्चिपिटाननाः ॥ २६० ॥ लम्बोदरा ह्रस्वभुजा विनेत्रा ह्रस्वपादिकाः । मृगेन्द्रवदनाश्चान्या गजवक्रोदरास्तथा ॥ २६१ ॥ गजाननास्तथैवान्याः सिंहव्याघ्राननास्तथा । लोहिताक्षा महास्तन्यः सुभगाश्चारुलोचनाः ॥ २६२ ॥ ह्रस्वकुञ्चितकेशाश्च सुन्दर्य्यश्चारुलोचनाः । अन्याश्च कामरूपिण्यो नानावेषधराः स्त्रियः ॥ २६३ ॥ अभ्यन्तरपरिस्कन्धा देवावासगृहोचिताः । रराम भगवांस्तत्र दशबाहुर्महेश्वरः ॥ २६४ ॥ नन्दिना च गणैः सार्द्धं विश्वरूपैर्महात्मभिः । तथा रुद्रगणैश्चापि तुल्यौदार्य्यपराक्रमैः ॥ २६५ ॥ पावकात्मजसङ्काशैर्यूपदंष्ट्रोत्कटाननैः । वन्द्यमानो विमानश्च पूज्यमानश्च तत्परैः ॥ २६६ ॥ सर्वर्तुकुसुमां मालां जिघ्रमाणोरसि स्थिताम् । नीलोत्पलदलश्यामं पृथुताम्रायतेक्षणम् ॥ २६७ ॥ ईषत्कराललम्बोष्ठं तीक्ष्णदंष्ट्रा गणाञ्चितम् । षडूर्द्धनेत्रं दुष्प्रेक्ष्यं रुचिरश्चीरवाससम् ॥ २६८ ॥ आहवेष्वपरिक्लिष्टं देवानामरिनाशनम् । बाहुना बाहुमावेश्य पार्श्वे सव्येऽन्तरे

स्थितम् ॥ २६९ ॥ रराजापदिशन्तस्य वामाग्रकरगोचरम् । महाभैरवनिर्घोषं बलेनाप्रतिमौजसम् । दशवर्णधनुश्चैव विचित्रं शोभतेऽधिकम् ॥२७०॥
त्रिशूलं विद्युताभासममोघं शत्रुनाशनम् । जाज्वल्यमानं वपुषा परमं तत्त्विषा युतम् ॥ २७१ ॥ असिश्चैवौजसां श्रेष्ठः शीतरश्मिः शशी तथा ।
तेजसा वपुषा कान्त्या देवेशस्य महात्मनः । शुशुभेऽभ्यधिकं तत्र वेद्यामग्निशिखा इव ॥ २७२ ॥ स्थितः पुरस्ताद्देवस्य शातकौम्भमयो महान् ।
शुशुभे रुचिरः श्रीमान्सोदकः सकमण्डलुः ॥ २७३ ॥ असिमावेश्य चाङ्गेषु पाण्डुराम्बरधारिणी । उरश्छदेन महता मौक्तिकेन विराजिता ।
चतुर्भुजा महाभागा विजया लोकसम्मता ॥ २७४ ॥ देव्या आद्यः प्रतीहारी श्रीरिवाप्रतिमा परा । विभ्राजती स्थिता चैव कृत्वा देवस्य चाञ्जलिम्
॥ २७५ ॥ तस्याः पृष्ठानुगाश्चान्याः स्त्रियोऽप्सरोगणान्विताः । ताः खल्वभिनवैः कान्तैरुपतिष्ठन्ति शङ्करम् ॥ २७६ ॥ सर्वलक्षणसम्पन्ना वादित्रै
रुपबृंहिताः । उपगायन्ति देवेशं गणा गन्धर्वयोनयः ॥ २७७ ॥ अभ्युन्नतो महोरस्कः शरन्मेघसमद्युतिः । शोभते नन्दमानश्च गोपतिस्तस्य
वेश्मनि ॥ २७८ ॥ स्कन्दश्च सपरीवारः पुत्रोऽस्यामितवीर्य्यवान् । रक्ताम्बरधरः श्रीमान्वराम्बुजदलेक्षणः ॥ २७९ ॥ तस्य शाखो विशाखश्च नैगमेय
श्च चाष्टवान् । व्यपेतव्यसनाक्रूराः प्रजानां पालने रताः ॥ २८० ॥ तैः सार्द्धं स महावीर्य्यः शोभते शिखिवाहनः । व्यालक्रीडनकैस्तत्र क्रीडते
विश्वतोमुखः ॥ २८१ ॥ ये नृपा विबुधेन्द्राणां काञ्चनस्य प्रदायिनः । ये च स्वायतना विप्रा गृहस्था ब्रह्मवादिनः ॥ २८२ ॥ गूढस्वाध्याय
तपसस्तथा चैवोञ्छवृत्तयः । एते सभासदस्तस्य देवेशस्य च सम्मताः ॥ २८३ ॥ मन्वन्तराण्यनेकानि व्यवर्त्तन्त पुनः पुनः । श्रूयतां
देवदेवस्य भविष्याश्चर्यमुत्तमम् ॥ २८४ ॥ व्याघ्राश्चैवानुगास्तत्र काञ्चनाभास्तरस्विनः । स्वच्छन्दचारिणः सर्वे स्वयं देवेन निर्म्मिताः ॥ २८५ ॥
मृत्योर्मृत्युसमास्ते तु यमदर्पापहारिणः । विभूतिमप्यसंख्येयां को न खल्वभिधास्यते ॥ २८६ ॥ अतःपरमिदं भूयो भवेनाद्भुतमुत्तमम् ।
भूतानामनुकंपार्थं यत्कृतं तन्निबोधत ॥ २८७ ॥ मन्दरादिप्रकाशानां बलेनाप्रतिमौजसाम् । हारकुन्देन्दुवर्णानां विद्युद्घनिनादिनाम् ॥ २८८ ॥
चूडामणिधराणां वै मेघसन्निभवाससाम् । श्रीवत्साङ्कितवक्त्राणामङ्कुलीशूलपाणिनाम् ॥ २८९ ॥ एवं दिशानां देवानां रूपेणोत्तमशालिनाम् ।
तस्य प्रासादमुख्यस्य स्तम्भेषूत्तमशोभिषु ॥ २९० ॥ संयताग्निमयीभिस्तु शृङ्खलाभिः पृथक्पृथक् । मायासहस्रं सिंहानां सुखं तत्र
निवासिनाम् ॥ २९१ ॥ स्तम्भेऽप्यपासृताषट्टं त्र्यम्बकस्य निवेशने । अथ तत्प्रतिसंपूज्य वायोर्वाक्यं सुविस्मिताः । ऋषयः प्रत्यभाषन्त नैमिषे
यास्तपस्विनः ॥ २९२ ॥ भगवन्सर्वभूतानां प्राण सर्वत्रग प्रभो । के ते सिंहमहाभूताः क्व ते जाताः किमात्मकाः ॥ २९३ ॥ सिंहाः केनापराधेन

भूतानां प्रभविष्णुना । वैश्वानरमयैः पाशैः संरुद्धास्तु पृथक्पृथक् ॥ २९४ ॥ तेषां तद्वचनं श्रुत्वा वायुर्वाक्यं जगाद ह । यद्वै सहस्रं सिंहानामीश्वरेण महात्मना । व्यपनीय स्वकाद्देहात्क्रोधास्ते सिंहविग्रहाः ॥ २९५ ॥ भूतानामभयं दत्त्वा पुरा बद्धाग्निबन्धने । यज्ञभागनिमित्तं च ईश्वरस्याज्ञया तदा ॥ २९६ ॥ तेषां विधानमुक्तेन सिंहेनैकेन लीलया । देव्या मन्युं कृतं ज्ञात्वा हतो दक्षस्य स क्रतुः ॥ २९७ ॥ निःसृता च महादेव्या महाकाली महेश्वरी । आत्मनः कर्म्मसाक्षिण्या भूतैः सार्द्धं तदानुगैः ॥ २९८ ॥ स एष भगवान्क्रोधो रुद्रावासकृतालयः । वीरभद्रोऽप्रमेयात्मा देव्या मन्युप्रमार्जनः ॥ २९९ ॥ तस्य वेश्म सुरेन्द्रस्य सर्वगुह्यतमस्य वै । सन्निवेशस्त्वनौपम्यो मया वः परिकीर्त्तितः ॥ ३०० ॥ अतः परं प्रवक्ष्यामि ये तत्र प्रतिवासिनः । रम्ये पुरवरश्रेष्ठे तस्मिन्वैहायभूमिषु ॥ ३०१ ॥ नानारत्नविचित्रेषु पताकाबहुलेषु च । सर्वकामसमृद्धेषु वनोपवनशोभिषु ॥ ३०२ ॥ राजतेषु महान्तेषु शातकौम्भमयेषु च । सन्ध्याभ्रसन्निकाशेषु कैलासप्रतिमेषु च ॥ ३०३ ॥ इष्टैः शब्दादिभिर्भोगैर्यै भवस्यानुसारिणः । प्रासादवरपुष्पेषु तेषु मोदन्ति सुव्रताः ॥३०४॥ ब्रह्मघोषैरविरताः कथाश्च विविधाः शुभाः । गीतवादित्रघोषाश्च संस्तवाश्च समन्ततः ॥३०५॥ संहताश्चैवमतुला नानाश्रयकृतास्तथा । एवमादीनि वर्त्तन्ते तेषां प्रासादमूर्द्धनि ॥३०६॥ सहस्रपादः प्रासादस्तपनीयमयः शुभः । अनौपम्यैर्वरै रत्नैः सर्वतः परिभूषितः ॥ ३०७ ॥ स्फटिकैश्चन्द्रसङ्काशैर्वैदूर्यमणिसम्प्रभैः । बालसूर्यमयैश्चापि सौवर्णैश्चाग्निसम्प्रभैः ॥ ३०८ ॥ चुक्रुशुर्ऋषयः श्रुत्वा नैमिषेयास्तपस्विनः । आपन्नसंशयाश्चेमं वाक्यमूचुः समीरणम् ॥ ३०९ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ के तु तत्र महात्मानो ये भवस्यानुसारिणः । अनुग्राह्यतमाः सम्यक् प्रमोदन्ते पुरोत्तमे । ऋषीणां वचनं श्रुत्वा वायुर्वाक्यमथाब्रवीत् ॥ ३१० ॥ वायुरुवाच ॥ श्रूयतां देवदेवस्य भक्तियैरनुकल्पिता । ह्रीमन्तः सूर्जिता दान्ताः शौर्ययुक्ता ह्यलोलुपाः ॥ ३११ ॥ मध्याहाराश्च मात्राश्च ह्यात्मारामा जितेन्द्रियाः । जितद्वन्द्वा महोत्साहाः सौम्या विगतमत्सराः ॥ ३१२ ॥ भावस्थाः सर्व्वभूतानामव्यापारा अनाकुलाः । कर्मणा मनसा वाचा विशुद्धेनान्तरात्मना । अनन्यमनसो भूत्वा प्रपन्ना ये महेश्वरम् ॥ ३१३ ॥ तैर्लब्धं रुद्रसालोक्यं शाश्वतं पदमव्ययम् । भवस्य रूपसादृश्यं नीताश्चैव ह्यनुत्तमम् ॥ ३१४ ॥ वैश्वानरमुखाः सर्वे विश्वरूपाः कपर्दिनः । नीलकण्ठाः सितग्रीवास्तीक्ष्णदंष्ट्रास्त्रिलोचनाः ॥ ३१५ ॥ अर्द्धचन्द्रकृतोष्णीषा जटामुकुटधारिणः । सर्वे दशभुजा वीराः पद्मान्तरसुगन्धिनः ॥ ३१६ ॥ तरुणादित्यसङ्काशाः सर्वे ते पीतवाससः । पिनाकपाणयः सर्व्वे श्वेतगोवृषवाहनाः ॥ ३१७ ॥ श्रियान्विताः कुण्डलिनो मुक्ताहारविभूषिताः । तेजसोऽभ्यधिका देवैः सर्वज्ञाः सर्वदर्शिनः ॥ ३१८ ॥ विभज्य बहुधात्मानं जरामृत्युविवर्जिताः । क्रीडन्ते विविधैर्भावैर्भोगान्

प्राप्य सुदुर्लभान् ॥ ३१९ ॥ स्वच्छन्दगतयः सिद्धाः सिद्धैश्चान्यैर्विबोधिताः । एकादशानां रुद्राणां कोट्योऽनेकमहात्मनाम् ॥ ३२० ॥ एभिः सह महात्मा हि देवदेवो महेश्वरः । भक्तानुकम्पी भगवान्मोदते पार्वतीप्रियः ॥ ३२१ ॥ नाहन्तेषान्तु रुद्राणां भवस्य च महात्मनः । नानात्वमनुपश्यामि सत्यमेतद्ब्रवीमि वः ॥ ३२२ ॥ मातरिश्वाऽब्रवीत्पुण्यामित्येतामीश्वरोऽप्युत । अथ ते ऋषयः सर्वे दिवाकरसमप्रभाः । श्रुत्वेमां परमां पुण्यां कथां त्रैयम्बकीं ततः ॥ ३२३ ॥ भृशञ्चानुग्रहं प्राप्य हर्षं चैवाप्यनुत्तमम् । सम्भावयित्वा चाप्येनां वायुमूचुर्महाबलम् ॥ ३२४ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ समीरण महाभाग ह्यस्माकं च त्वया विभो । ईश्वरस्योत्तमं पुण्यमष्टमन्त्वौपसर्गिकम् ॥ ३२५ ॥ तस्य स्थानं प्रमाणञ्च यथावत्परिकीर्त्तितम् । यो गन्धेन समृद्धं वै परमं परमात्मनः ॥ ३२६ ॥ महादेवस्य माहात्म्यं दुर्विज्ञेयं सुरैरपि । स्वेन माहात्म्ययोगेन सहस्रस्यामितौजसः ॥ ३२७ ॥ यस्य भक्तेष्वसंमोहो ह्यनुकम्पार्थमेव च । ब्राह्मलक्ष्म्या स्वयं जुष्टा या साप्रतिमशालिनी ॥ ३२८ ॥ ज्योत्स्नया व्याप्य खं चन्द्रं विन्यस्ता विश्वरूपधृक् । विभूतिर्भ्राजतेऽत्यर्थं देवदेवस्य वेश्मनि ॥ ३२९ ॥ महादेवस्य तुल्यानां रुद्राणान्तु महात्मनाम् । तत्सर्वं निखिलेनेदं वक्त्रादमृतनिस्रवम् ॥ ३३० ॥ अपीत्वा खलु सर्वस्य भक्त्यास्माभिस्तु सुव्रताः । नास्ति किञ्चिदविज्ञेयमन्यच्चैवानुगामिनः । प्रश्नं देववर प्राण यथावद्वक्तुमर्हसि ॥ ३३१ ॥ सूत उवाच ॥ स खलूवाच भगवान्किं भूयो वर्त्तयाम्यहम् । किं मया चैव वक्तव्यं तद्वदिष्यामि सुव्रताः ॥ ३३२ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ आदित्याः पारिपार्श्वेयाः सिंहा वै क्रोधविक्रमाः । वैश्वानरा भूतगणा व्याघ्राश्चैवानुगामिनः ॥ ३३३ ॥ आभूतसंप्लवे घोरे सर्वप्राणभृतां क्षये । किमवस्था भवन्त्येते तन्नो ब्रूहि यथार्थवत् ॥ ३३४ ॥ एते ये वै त्वया प्रोक्ताः सिंहव्याघ्रगणैः सह । ये चान्ये सिद्धिसम्प्राप्ता मातरिश्वा जगाद ह ॥ ३३५ ॥ इदञ्च परमं तत्त्वं समाख्यास्यामि शृण्वताम् । विज्ञातेश्वरसद्भावमव्यक्तं प्रभवं तथा ॥ ३३६ ॥ तत्र पूर्वगतास्तेषु कुमारा ब्रह्मणः सुताः । सनकश्च सनन्दश्च तृतीयश्च सनातनः ॥ ३३७ ॥ वोढुश्च कपिलस्तेषामासुरिश्च महायशाः । मुनिः पञ्चशिखश्चैव ये चान्येऽप्येवमादयः ॥ ३३८ ॥ ततः काले व्यतिक्रान्ते कल्पानां पर्यये गते । महाभूतविनाशान्ते प्रलये प्रत्युपस्थिते ॥ ३३९ ॥ अनेकरुद्रकोटचस्तु या प्रसन्ना महेश्वरी । शब्दादीन्विषयान्भोगान्सत्यस्याष्टविधस्त्रयात् (?) ॥ ३४० ॥ प्रविश्य सर्वभूतानि ज्ञानयुक्तेन तेजसा । वैहायपदमव्यग्रं भूतानामनुकम्पया ॥ ३४१ ॥ तत्र यान्ति महात्मानः परमाणुं महेश्वरम् । तरन्ति सुमहावर्त्तां जन्ममृत्यूदकां नदीम् ॥ ३४२ ॥ ततः पश्यन्ति शर्वाणं परं ब्रह्माणमेव च । देव्या वै सहिताः सप्त या देव्यः परिकीर्त्तिताः ॥ ३४३ ॥ यत्तत्सहस्रं सिंहानामादित्यानां तथैव च । वैश्वानरभूतभव्यव्याघ्राश्चैवानुगामिनः ॥ ३४४ ॥

आवेश्यात्मनि तान्सर्वान्संख्यायोपद्रवांस्तथा। लोकान् सप्त इमान्सर्व्वान्महाभूतानि पञ्च च ॥ ३४५ ॥ विष्णुना सह संयुक्तं करोति विकरोति च। स रुद्रो यः साममयस्तथैव च यजुर्मयः ॥ ३४६ ॥ स एष ओतः प्रोतश्च बहिरन्तश्च निश्चयात्। एको हि भगवान्नाथ अभावी श्रान्तकृद्विजाः ॥ ३४७ ॥ ततस्ते ऋषयः सर्वे दिवाकरसमप्रभाः। स्वंस्वमाश्रमसंवासमारोप्याग्निं तथात्मनि ॥ ३४८ ॥ कर्मणा मनसा वाचा विशुद्धेनान्तरात्मना। अनन्यमनसो भूत्वा प्रपद्यन्ते महेश्वरम् ॥ ३४९ ॥ व्रतोपवासनिरताः सर्वभूतदयापराः। योगं ह्यनुपमन्दिव्यं प्राप्तं तैश्छिन्नसंशयैः ॥ ३५० ॥ प्रपद्य परया भक्त्या ज्ञानयुक्तेन चेतसा। तैर्लब्धं रुद्रसालोक्यं शाश्वतं पदमव्ययम् ॥ ३५१ ॥ यः पठेत्तपसा युक्तो वायुप्रोक्तामिमां स्तुतिम्। ब्राह्मणः क्षत्रियो वापि वैश्यो वा स्वक्रियापरः ॥३५२॥ लभते रुद्रसालोक्यं भक्तिमान्विगतज्वरः। अमद्यपश्च यः शूद्रो भवभक्तो जितेन्द्रियः ॥ ३५३॥ आभूतसंप्लवस्थायी ह्यप्रतीघातलक्षणः। गाणपत्यं स लभते स्थानं वा सर्वकामिकम् ॥ ३५४ ॥ मद्यपो मद्यपैः सार्द्धं भूतसङ्घैश्च मोदते। सोऽर्च्यमानो महीपृष्ठे मर्त्यानां वरदो भवेत्। इति होवाच भगवान्वायुर्वाक्यमिदं वरः ॥ ३५५ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते शिवपुरवर्णनं नामैकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३९ ॥ सूत उवाच ॥ प्रत्याहारं प्रवक्ष्यामि परस्यान्ते स्वयम्भुवः। ब्रह्मणः स्थितिकाले तु क्षीणे तस्मिंस्तदा प्रभोः ॥ १ ॥ यथेदं कुरुतेऽध्यात्मं सुसूक्ष्मं विश्वमीश्वरः। अव्यक्तान्ग्रसते व्यक्तं प्रत्याहारे च कृत्स्नशः ॥ २ ॥ परं तदनुकल्पानामपूर्णे कल्पसङ्क्षये। उपस्थिते महाघोरे ह्यप्रत्यक्षे तु कस्यचित् ॥३॥ अन्ते द्रुमस्य सम्प्राप्ते पश्चिमस्य मनोस्तदा। अन्ते कलियुगे तस्मिन्क्षीणे संहार उच्यते ॥ ४ ॥ सम्प्रक्षाले तदा वृत्ते प्रत्याहारे ह्युपस्थिते। प्रत्याहारे तदा तस्मिन् भूततन्मात्रसंक्षये ॥ ५ ॥ महदादेर्विकारस्य विशेषान्तस्य संक्षये। स्वभावकारिते तस्मिन्प्रवृत्ते प्रतिसञ्चरे ॥ ६ ॥ आपो ग्रसन्ति वै पूर्वं भूमेर्गन्धात्मकं गुणम्। आत्तगन्धा ततो भूमिः प्रलयत्वाय कल्पते। प्रविष्टे गन्धतन्मात्रे तोयावस्था धरा भवेत् ॥ ७ ॥ आपस्तदा प्रनष्टा वै वेगवत्यो महास्वनाः। सर्वमापूरयित्वेदं तिष्ठन्ति विचरन्ति च ॥ ८ ॥ अपामस्ति गुणो यस्तु ज्योतिषे लीयते रसः। नश्यन्त्यापस्तदान्ते च रसतन्मात्रसङ्क्षयात् ॥ ९ ॥ तेजसा संहृतरसा ज्योतिष्ट्वं प्राप्नुवन्त्युत। ग्रस्ते च सलिले तेजः सर्व्वतोमुखमीक्ष्यते ॥ १० ॥ अथाग्निः सर्वतो व्याप्त आदत्ते तज्जलन्तदा। सर्वमापूर्य्यतेऽर्चिर्भिस्तदा जगदिदं शनैः ॥ ११ ॥ अर्चिर्भिः सन्तते तस्मिंस्तिर्यगूर्द्ध्वमधस्ततः। ज्योतिषोऽपि गुणं रूपं वायुरत्ति प्रकाशकम्। प्रलीयते तदा तस्मिन्दीपार्चिरिव मारुते ॥ १२ ॥ प्रनष्टे रूपतन्मात्रे हृतरूपो विभावसुः। उपशाम्यति तेजो हि वायुना धूयते महत् ॥ १३ ॥ निरालोके तदा लोके वायुभूते च तेजसि।

ततस्तु मूलमासाद्य वायुः सम्भवमात्मनः ॥ १४ ॥ ऊर्द्ध्वं चाधश्च तिर्यक्च दोधवीति दिशो दश । वायोरपि गुणं स्पर्शमाकाशं ग्रसते च तत् ॥ १५ ॥
प्रशाम्यति तदा वायुः खन्तु तिष्ठत्यनावृतम् । अरूपमरसस्पर्शमगन्धं न च मूर्तिमत् ॥ १६ ॥ सर्वमापूरयन्नादैः सुमहत्तत्प्रकाशते । परिमण्डलन्तत्सु
षिरमाकाशं शब्दलक्षणम् ॥ १७ ॥ शब्दमात्रं तदाकाशं सर्वमावृत्य तिष्ठति । तन्तु शब्दगुणन्तस्य भूतादिं ग्रसते पुनः ॥ १८ ॥ भूतेन्द्रियेषु
युगपद्भूतादौ संस्थितेषु वै । अभिमानात्मको ह्येष भूतादिस्तामसः स्मृतः ॥ १९ ॥ भूतादिं ग्रसते चापि महान्वै बुद्धिलक्षणः । महानात्मा तु
विज्ञेयः संकल्पो व्यवसायकः ॥ २० ॥ बुद्धिर्मनश्च लिङ्गश्च महानक्षर एव च । पर्यायवाचकैः शब्दैस्तमाहुस्तत्त्वचिन्तकाः ॥ २१ ॥
सम्प्रलीनेषु भूतेषु गुणसाम्ये तमोमये । स्वात्मन्येव स्थिते चैव कारणे लोककारणे॥२२॥ विनिवृत्ते तदा सर्गे प्रकृत्यावस्थितेन वै । तदाद्यन्तपरोक्षत्वा
ददृष्टत्वाच्च कस्यचित् ॥ २३ ॥ अनाख्यानादबोधत्वादज्ञानाज्ज्ञानिनामपि । आगतागतिकत्वाच्च ग्रहणं तत्र विद्यते ॥ २४ ॥ भावग्राह्या
नुमानाच्च चिन्तयित्वेदमुच्यते । स्थिते तु कारणे तस्मिन्नित्ये सदसदात्मिके ॥ २५ ॥ अनिर्देश्या प्रवृत्तिर्वै स्वात्मिका कारणे न तु ।
एवं सप्तादयोऽभ्यस्तात्क्रमात्प्रकृतयस्तु वै ॥ २६ ॥ प्रत्याहारे तदा सर्गे प्रविशयन्ति परस्परम् । येनेदमावृतं सर्वं मण्डलन्तु प्रलीयते
॥ २७ ॥ सप्तद्वीपसमुद्रान्तं सप्तलोकं सपर्वतम् । उदकावरणं यच्च ज्योतिषां लीयते तु तत् ॥ २८ ॥ यत्तैजसं चावरणमाकाशं ग्रसते तु
तत् । यद्वायव्यं चावरणमाकाशं ग्रसते तु तत् ॥ २९ ॥ आकाशावरणं यच्च भूतादिर्ग्रसते तु तत् । भूतादिं ग्रसते चापि महान्वै बुद्धि
लक्षणः ॥ ३० ॥ महान्तं ग्रसतेऽव्यक्तं गुणसाम्यं ततः परम् । एतौ संहारविस्तारौ ब्रह्माव्यक्तौ ततः पुनः ॥ ३१ ॥ सृजते ग्रसते
चैव विकारान्सर्गसंयमे । संहारकार्यकरणाः संसिद्धा ज्ञानिनस्तु ये ॥ ३२ ॥ गत्वा जवज्ञवीभावे स्थानेष्वेषु प्रसंयमान् ।
प्रत्याहारे वियुज्यन्ते क्षेत्रज्ञाः करणैः पुनः ॥ ३३ ॥ अव्यक्तं क्षेत्रमित्याहुर्ब्रह्म क्षेत्रज्ञ उच्यते । साधर्म्यवैधर्म्यकृतसंयोगोऽनादिमांस्तयोः ॥ ३४ ॥
एवं सर्गेषु विज्ञेयं क्षेत्रज्ञेष्विह ब्राह्मणाः । ब्रह्मविच्चैव विज्ञेयः क्षेत्रज्ञानात्पृथक्पृथक् ॥ ३५ ॥ विषयाविषयत्वञ्च क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोः स्मृतम् । ब्रह्मा
तु विषयो ज्ञेयोऽविषयः क्षेत्रमुच्यते ॥ ३६ ॥ क्षेत्रज्ञाधिष्ठितं क्षेत्रं क्षेत्रज्ञार्थं प्रचक्षते । बहुत्वाच्च शरीराणां शरीरी बहुधा स्मृतः॥ ३७ ॥ अव्यूह्य
शङ्कराच्चैव ज्योतिर्वच्च व्यवस्थितः । यस्मात्प्रतिशरीरं हि सुखदुःखोपलब्धिता । तस्मात्पुरुषनानात्वं विज्ञेयं तु विजानता ॥ ३८ ॥ यदा प्रवर्त्तते चैषां
भेदानां चैव संयमाः । स्वभावकारिताः सर्वे कालेन महता तदा ॥ ३९ ॥ निवर्त्तते तदा तस्य स्थितिरागः स्वयम्भुवः । सहसा योज्यकैः सर्वैर्ब्रह्मलोक

निवासिभिः ॥ ४० ॥ विनिवृत्ते तदा रागे स्थितावात्मनिवासिनाम् । तत्कालवासिनां तेषां तदा तद्दोषदर्शिनाम् ॥४१॥ उत्पद्यतेऽथ वैराग्यमात्मवाद
प्रणाशनम् । भोज्यभोक्तृत्वनानात्वे तेषां तद्भवदर्शिनाम् ॥ ४२ ॥ पृथग्ज्ञानेन क्षेत्रज्ञास्ततस्ते ब्रह्मलौकिकाः । प्रकृतौ करणा नीताः सर्वे नानाप्रदर्शिनः
॥४३॥ स्वात्मन्येवावतिष्ठन्ते प्रशान्ता दर्शनात्मकाः । शुद्धा निरञ्जनाः सर्वे चेतनाचेतनास्तथा ॥ ४४ ॥ तत्रैव परिनिर्वाणाः स्मृता नागामिनस्तु ते ।
निर्गुणत्वान्निरात्मानः प्रकृत्यन्ते व्यतिक्रमात् ॥४५॥ इत्येवं प्राकृतः प्रोक्तः प्रतिसर्गः स्वयम्भुवः । भिद्यन्ते सर्वभूतानां करणानि प्रसंयमे ॥४६॥ इत्येष
संयमश्चैव तत्त्वानां करणैः सह । तत्त्वप्रसंयमो ह्येष स्मृतो ह्यावर्त्तको द्विजाः ॥ ४७ ॥ सूत उवाच ॥ धर्माधर्मौ तपो ज्ञानं शुभे सत्यानृते तथा । ऊर्द्ध
भावो ह्यधोभावो सुखदुःखे प्रियाप्रिये ॥ ४८ ॥ सर्वमेतत्प्रयातस्य गुणमात्रात्मकं स्मृतम् । निरिन्द्रियाणां च तदा ज्ञानिनां यच्छुभाशुभम् ॥ ४९ ॥
प्रकृत्यां चैव तत्सर्वं पुण्यं पापं प्रतिष्ठति । योन्यवस्था स्वभावे च देहिनां तु निषिच्यते ॥ ५० ॥ जन्तूनां पापपुण्यन्तु प्रकृतौ यत्प्रतिष्ठितम् । अव्यक्त
स्थानि तान्येव पुण्यपापानि जन्तवः । ये जयन्ति पुनर्देहे देहान्यत्वे तथैव च ॥ ५१ ॥ धर्माधर्मौ तु जन्तूनां गुणमात्रात्मकावुभौ । करणैः स्वैः
प्रचीयेते कायत्वेनेह जन्तुभिः ॥ ५२ ॥ सुचेतनाः प्रलीयन्ते क्षेत्रज्ञाधिष्ठिता गुणाः । सर्गे च प्रतिसर्गे च संसारे चैव जन्तवः । संयुज्यन्ते
वियुज्यन्ते करणैः सञ्चरन्ति च ॥ ५३ ॥ राजसी तामसी चैव सात्विकी चैव वृत्तयः । गुणमात्राः प्रवर्त्तन्ते पुरुषाधिष्ठितास्त्रिधा ॥ ५४ ॥ ऊर्द्ध
देवात्मकं सत्त्वमधोभागात्मकं तमः । तयोः प्रवर्त्तकं मध्ये इहैवावर्त्तकं रजः ॥ ५५ ॥ इत्येवं परिवर्त्तन्ते त्रयः स्रोतोगुणात्मकाः । लोकेषु सर्वभूतानां
तन्न कार्यं विजानता ॥ ५६ ॥ अविद्याप्रत्ययारम्भा आरभ्यन्ते हि मानवैः । एतास्तु गतयस्तिस्रः शुभाः पापात्मिकाः स्मृताः ॥ ५७ ॥ तम
साभिभवाज्जन्तुर्याथातथ्यं न विन्दति । अतत्त्वदर्शनात्सोऽथ त्रिविधं बध्यते ततः ॥ ५८ ॥ प्राकृतेन च बन्धेन तथा वैकारिकेन च । दक्षिणाभि
स्तृतीयेन बद्धोऽत्यन्तं विवर्त्तते ॥ ५९ ॥ इत्येते वै त्रयः प्रोक्ता बन्धा ह्यज्ञानहेतुकाः । अनित्ये नित्यसंज्ञा च दुःखे च सुखदर्शनम् ॥ ६० ॥
अस्वे स्वमिति च ज्ञानमशुचौ शुचिनिश्चयः । येषामेते मनोदोषा ज्ञानदोषा विपर्य्ययात् ॥ ६१ ॥ रागद्वेषनिवृत्तिश्च तज्ज्ञानं समुदाहृतम् ।
अज्ञानं तमसो मूलं कर्म्मद्वयफलं रजः । कर्म्मजस्तु पुनर्देहो महादुःखं प्रवर्त्तते ॥ ६२ ॥ श्रोत्रजा नेत्रजा चैव त्वग्जिह्वाघ्राणतस्तथा ।
पुनर्भवकरी दुःखा कर्म्मणां जायते तु सा ॥ ६३ ॥ सतृष्णोऽभिहितो बालः स्वकृतैः कर्म्मणः फलैः । तैलपालीकवज्जीवस्तत्रैव परि
वर्त्तते ॥ ६४ ॥ तस्मात्स्थूलमनर्थानामज्ञानमुपदिश्यते । तं शक्तमवधार्य्यैकं ज्ञाने यत्नं समाचरेत् ॥ ६५ ॥ ज्ञानाद्विजयते सर्वं

त्यागादबुद्धिर्विरज्यते । वैराग्याच्छुद्ध्यते चापि शुद्धः सत्त्वेन मुच्यते ॥ ६६ ॥ अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि रागं भूतापहारिणम् । अभिष
ङ्गाय यो यस्माद्विषयोऽप्यवशात्मनः ॥ ६७ ॥ अनिष्टमभिषङ्गं हि प्रीतितापविषादनम् । दुःखलाभे न तापश्च सुखानुस्मरणं तथा ॥ ६८ ॥
इत्येष वैषयो रागः सम्भूत्याः कारणं स्मृतम् । ब्रह्मादौ स्थावरान्ते वै संसारे ह्याधिभौतिके । अज्ञानपूर्वकं तस्मादज्ञानन्तु विवर्जयेत् ॥ ६९ ॥
यस्य चार्षं न प्रमाणं शिष्टाचारं तथैव च । वर्णाश्रमविरोधी यः शिष्टशास्त्रविरोधकः ॥ ७० ॥ एष मार्गो हि निरधितिर्यग्योनौ च कारणम् । तिर्य
ग्योनिगतश्चैव कारणं स निरुच्यते ॥ ७१ ॥ विविधा यातना स्थाने तिर्यग्योनौ च षड्विधे । कारणे विषये चैव प्रतिघातस्तु सर्वशः ॥ ७२ ॥
अनैश्वर्य्यन्तु तत्सर्वं प्रतिघातात्मकं स्मृतम् । इत्येषा तामसी वृत्तिर्भूतादीनां चतुर्विधा ॥ ७३ ॥ सत्त्वस्थमात्रकं चित्तं यथा सत्त्वप्रदर्शनात् ।
तत्त्वानाश्च तथा तत्त्वं दृष्ट्वा वै तत्त्वदर्शनात् ॥ ७४ ॥ सत्त्वक्षेत्रज्ञनानात्वमेतज्ज्ञानार्थदर्शनम् । नानात्वदर्शनं ज्ञानं ज्ञानाद्वै योगमुच्यते ॥ ७५ ॥
तेन बद्धस्य वै बन्धो मोक्षो मुक्तस्य तेन च । संसारे विनिवृत्ते तु मुक्तो लिङ्गेन मुच्यते ॥ ७६ ॥ निःसम्बन्धो ह्यचैतन्यः स्वात्मन्येवावतिष्ठते ।
स्वात्मव्यवस्थितश्चापि विरूपाख्येन लिख्यते ॥ ७७ ॥ इत्येतल्लक्षणं प्रोक्तं समासाज्ज्ञानमोक्षयोः । स चापि त्रिविधः प्रोक्तो मोक्षो वै तत्त्वदर्शिभिः
॥ ७८ ॥ पूर्वं वियोगो ज्ञानेन द्वितीयो रागसंक्षयात् । लिङ्गाभावात्तु कैवल्यं कैवल्यात्तु निरञ्जनम् ॥ ७९ ॥ निरञ्जनत्वाच्छुद्धस्तु ततो नेता न
विद्यते । तृष्णाक्षयात्तृतीयस्तु व्याख्यातं मोक्षकारणम् ॥ ८० ॥ निमित्तमप्रतीघाते इष्टशब्दादिलक्षणे । अष्टावेतानि रूपाणि प्राकृतानि यथाक्रमम्
॥ ८१ ॥ क्षेत्रज्ञेष्ववसज्यन्ते गुणमात्रात्मकानि तु । अत उर्द्धं प्रवक्ष्यामि वैराग्यं दोषदर्शनात् ॥ ८२ ॥ दिव्ये च मानुषे चैव विषये पञ्चलक्षणे ।
अप्रद्वेषोऽनभिष्वङ्गः कर्त्तव्यो दोषदर्शनात् ॥ ८३ ॥ तापप्रीतिविषादानां कार्य्यन्तु परिवर्जनम् । एवं वैराग्यमास्थाय शरीरी निर्ममो भवेत् ॥ ८४ ॥
अनित्यमशिवं दुःखमिति बुद्ध्यानुचिन्त्य च । विशुद्धं कार्य्यकरणं सत्वाभ्येति तरान्तु यः ॥ ८५ ॥ परिपक्वकषायो हि कृत्स्नान्दोषान्प्रपश्यति ।
ततः प्रयाणकाले हि दोषैर्नैमित्तिकैस्तथा ॥ ८६ ॥ ऊष्मा प्रकुपितः काये तीव्रवायुसमीरितः । स शरीरमुपाश्रित्य कृत्स्नान्दोषान्रुणद्धि वै ॥ ८७ ॥
प्राणस्थानानि भिन्दन्हि छिन्दन्मर्म्माण्यतीत्य च । शैत्यात्प्रकुपितो वायुरूर्द्धन्तु क्रमते ततः ॥ ८८ ॥ स चायं सर्वभूतानां प्राणस्थानेष्ववस्थितः ।
समासात्संवृते ज्ञाने संवृतेषु च कर्म्मसु ॥ ८९ ॥ स जीवोऽनभ्यधिष्ठानः कर्म्मभिः स्वैः पुराकृतैः । अष्टाङ्गप्राणवृत्तीर्वै स विच्यावयते पुनः ॥ ९० ॥
शरीरं प्रजहंसो वै निरुच्छ्वासस्ततो भवेत् । एवं प्राणैः परित्यक्तो मृत इत्यभिधीयते ॥ ९१ ॥ यथेह लोके खद्योतं नीयमानमितस्ततः । रञ्जनं तद्वधे

यत्तु नेता नेता न विद्यते ॥ ९२ ॥ तृष्णाक्षयस्तृतीयस्तु व्याख्यातं मोक्षलक्षणम् । शब्दाद्ये विषये दोषविषये पञ्चलक्षणे ॥ ९३ ॥ अप्रद्वेषोऽन
भिष्वङ्गः प्रीतितापविवर्जनम् । वैराग्यकारणं ह्येते प्रकृतीनां लयस्य च ॥ ९४ ॥ अष्टौ प्रकृतयो ज्ञेयाः पूर्वोक्ता वै यथाक्रमम् । अव्यक्ताद्यास्तु विज्ञेया
भूतान्ताः प्रकृतेर्लयाः ॥ ९५ ॥ वर्णाश्रमाचारयुक्ताः शिष्टाः शास्त्राविरोधिनः । वर्णाश्रमाणां धर्म्मोऽयं देवस्थानेषु कारणम् ॥ ९६ ॥ ब्रह्मादीनि
पिशाचान्तान्यष्टौ स्थानानि देवता । ऐश्वर्य्यमणिमाद्यं हि कारणं ह्यष्टलक्षणम् ॥ ९७ ॥ निमित्तमप्रतीघात इष्टे शब्दादिलक्षणे । अष्टावेतानि रूपाणि
प्राकृतानि यथाक्रमम् ॥ ९८ ॥ क्षेत्रज्ञेष्वनुसज्यन्ते गणमात्रात्मकानि तु । प्रावृट्काले पृथक्त्वेन पश्यन्तीह न चक्षुषा ॥ ९९ ॥ पश्यन्त्येवंविधं सिद्धा
जीवं दिव्येन चक्षुषा । श्वाविति श्वानपानश्च योनीः प्रविशतस्तथा ॥ १०० ॥ तिर्य्यगूर्द्ध्वमधस्ताच्च धावतोऽपि यथाक्रमम् । जीवप्राणास्तथा लिङ्गं
कारणञ्च चतुष्टयम् ॥ १०१ ॥ पर्य्यायवाचकैः शब्दैरेकार्थैः सोऽभिलिख्यते । व्यक्ताव्यक्ते प्रमाणोऽयं स वै रूपं तु कृत्स्नशः ॥ १०२ ॥ अव्यक्तान्त
गृहीतं च क्षेत्रज्ञाधिष्ठितश्च यत् । एवं ज्ञात्वा शुचिर्भूत्वा ज्ञानाद्वै विप्रमुच्यते ॥ १०३ ॥ नष्टश्चैव यथा तत्त्वं तत्त्वानां तत्त्वदर्शनम् । यथेष्टं परिनि
र्य्याति भिन्ने देहे सुनिर्वृते ॥ १०४ ॥ भिद्यते करणञ्चापि ह्यव्यक्ताज्ञानिनस्ततः । मुक्तो गुणशरीरेण प्राणाद्येन तु सर्वशः ॥ १०५ ॥ नान्यच्छरीर
मादत्ते दग्धे बीजे यथाङ्कुरः । जीविकः सर्वसंसाराद्बीजशारीरमानसः ॥ १०६ ॥ ज्ञानाच्चतुर्द्दशाच्छुद्धः प्रकृतिं सोऽनुवर्त्तते । प्रकृतिं सत्यमित्याहु
र्विकारोऽनृतमुच्यते ॥ १०७ ॥ तत्सद्भावोऽनृतं ज्ञेयं सद्भावः सत्यमुच्यते । अनामरूपक्षेत्रज्ञनामरूपं प्रचक्षते ॥ १०८ ॥ यस्मात्क्षेत्रं
विजानाति तस्मात्क्षेत्रज्ञ उच्यते । क्षेत्रप्रत्ययतो यस्मात्क्षेत्रज्ञः शुभ उच्यते ॥ १०९ ॥ क्षेत्रज्ञः स्मर्य्यते तस्मात्क्षेत्रं तज्ज्ञैर्विभा
ष्यते । क्षेत्रत्वप्रत्ययं दृष्टं क्षेत्रज्ञः प्रत्ययी सदा ॥ ११० ॥ क्षयणात् करणाच्चैव क्षतत्राणात्तथैव च । भोज्यत्वाद्विषयत्वाच्च क्षेत्रं क्षेत्रविदो
विदुः ॥ १११ ॥ महदाद्यं विशेषान्तं सवैरूप्यं विलक्षणम् । विकारलक्षणं तद्वै साक्षरक्षरमेव च ॥ ११२ ॥ तमेव च विकारन्तु यस्माद्वै क्षरते पुनः ।
तस्माच्च कारणाच्चैव क्षरमित्यभिधीयते ॥ ११३ ॥ सुखदुःखमोहभावा भोज्यमित्यभिधीयते । अचेतत्वाद्धि विषयस्ताद्धि धर्म्मविभुः स्मृतः
॥ ११४ ॥ न क्षीयते न क्षरति विकारप्रसृतन्तु तत् । अक्षरं तेन चाप्युक्तमक्षीणत्वात्तथैव च ॥ ११५ ॥ यस्मात्पुर्य्यनुशेते च तस्मात्पुरुष
उच्यते । पुरप्रत्ययिको यस्मात्पुरुषेत्यभिधीयते ॥ ११६ ॥ पुरुषं कथयस्वाथ कथन्तज्ज्ञैर्विभाष्यते । शुद्धो निरञ्जनाभासो ज्ञानाज्ञानविवर्जितः
॥ ११७ ॥ अस्ति नास्तीति सोऽन्यो वा बद्धो मुक्तो गतः स्थितः । नैहैंतिकान्तनिर्द्देश्यसूक्तस्तस्मिन्न विद्यते ॥ ११८ ॥ शुद्धत्वान्न तु देश्यो वै

द्दष्टत्वात्समदर्शनः । आत्मप्रत्ययकारी सारनूनश्चापि हेतुकम् । भावग्राह्यमनुमान्यं चिन्तयन्न प्रमुह्यते ॥ ११९ ॥ यदा पश्यति ज्ञातारं शान्तार्थं दर्शनात्मकम् । दृश्यादृश्येषु निर्देश्यं तदा तदुद्धरं वरम् ॥ १२० ॥ एवं ज्ञात्वा स विज्ञाता ततः शान्तिं नियच्छति । कार्य्ये च कारणे चैव बुद्ध्यादौ भौतिके तदा ॥ १२१ ॥ संप्रयुक्तो वियुक्तो वा जीवतो वा मृतस्य च । विज्ञाता न च दृश्येत पृथक्त्वेनेह सर्व्वशः ॥ १२२ ॥ स्वेनात्मानं तमात्मानं कारणात्मा नियच्छति । प्रकृतौ कारणे चैव स्वात्मन्येवोपतिष्ठति ॥ १२३ ॥ अस्ति नास्तीति सोऽन्यो वा इहामुत्रेति वा पुनः । एकत्वं वा पृथक्त्वं वा क्षेत्रज्ञपुरुषेति वा ॥ १२४ ॥ आत्मवान् स निरात्मा वा चेतनोऽचेतनोऽपि वा । कर्त्ता वा सोऽप्यकर्त्ता वा भोक्ता वा भोज्यमेव वा ॥ १२५ ॥ यज्ज्ञात्वा न निवर्त्तन्ते क्षेत्रज्ञे तु निरञ्जने । अवाच्यं तदनाख्यानादग्राह्यत्वादहेतुनि ॥ १२६ ॥ अप्रतर्क्यमचिन्त्यत्वादवाप्यत्वाच्च सर्वशः । नाभिलिम्पति तत्तत्त्वं सम्प्राप्य मनसा सह ॥ १२७ ॥ क्षेत्रज्ञे निर्गुणे शुद्धे शान्ते क्षीणे निरञ्जने । व्यपे(ये)तसुखदुःखे च निरुद्धे शान्तिमागते ॥ १२८ ॥ निरात्मके पुनस्तस्मिन्वाच्यावाच्यो न विद्यते । एतौ संहारविस्तारौ व्यक्ताव्यक्तौ ततः पुनः ॥ १२९ ॥ सृजते ग्रसते चैव ग्रस्तः पर्यवतिष्ठते । क्षेत्रज्ञाधिष्ठितं सर्वं पुनः सर्वं प्रवर्त्तते ॥ १३० ॥ अधिष्ठानप्रवृत्तेन तस्य ते बुद्धिपूर्वकम् । साधर्म्यवैधर्म्यकृतसंयोगो विधितस्तयोः । अनादिमान् स संयोगो महापुरुपजः स्मृतः ॥ १३१ ॥ यावच्च सर्गप्रतिसर्गकालस्तावच्च तिष्ठति सुसन्निरुध्य । पूर्वं हितव्ये तदबुद्धिपूर्वं प्रवर्त्तते तत्पुरुषार्थमेव ॥ १३२ ॥ एषा निसर्गप्रतिसर्गपूर्वं प्रधानिकी चेश्वरकारिता च । अनाद्यनन्ता ह्यभिमानपूर्वकं वित्रासयन्ती जगदभ्युपैति ॥ १३३ ॥ इत्येष प्राकृतः सर्गस्तृतीयो हेतुलक्षणः । उक्तो ह्यस्मिंस्तदात्यन्तं कविभिस्तत्प्रमुच्यते ॥ १३४ ॥ इत्येष प्रतिसर्गो वस्त्रिविधः कीर्त्तितो मया । विस्तरेणानुपूर्व्या च भूयः किं वर्त्तयाम्यहम् ॥ १३५ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४० ॥ छ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ सूत सुमहदाख्यानं भवता परिकीर्तितम् । प्रजानां मनुभिः सार्द्धं देवानामृषिभिः सह ॥ १ ॥ पितृगन्धर्वभूतानां पिशाचोरगरक्षसाम् । दैत्यानां दानवानां च यक्षाणामेव पक्षिणाम् ॥ २ ॥ अत्यद्भुतानि कर्म्माणि विधिमान्धर्म्मनिश्चयः । विचित्राश्च कथायोगा जन्म चाग्र्यमनुत्तमम् ॥ ३ ॥ तत्कथ्यमानमस्माकं भवता श्लक्ष्णया गिरा । मनःकर्णसुखं सौते प्रीणात्याभूतसम्भवम् ॥ ४ ॥ एवमाराध्य ते सूतं सत्कृत्य च महर्षयः । पप्रच्छुः सत्रिणः सर्वे पुनः सर्गप्रवर्त्तनम् ॥ ५ ॥ कथं सूत महाप्राज्ञ पुनः सर्गः प्रपत्स्यते । बन्धेषु सम्प्रलीनेषु गुणसाम्ये तमोमये ॥ ६ ॥ विकारेष्वविसृष्टेषु ह्यव्यक्ते चात्मनि स्थिते । अप्रवृत्तौ ब्रह्मणस्तु महासायुज्यगैस्तदा । कथं प्रपत्स्यते सर्गस्तन्नः प्रब्रूहि पृच्छताम् ॥ ७ ॥ एवमुक्त

स्ततः सूतस्तदासौ लोमहर्षणः। व्याख्यातुमुपचक्राम पुनः सर्गप्रवर्त्तनम् ॥ ८ ॥ अहं वो वर्त्तयिष्यामि यथा सर्गः प्रपत्स्यते। पूर्ववत्स तु विज्ञेयः समासात्तं निबोधत ॥ ९ ॥ दृष्टं चैवानुमेयञ्च तर्क वक्ष्यामि युक्तितः। तस्माद्वाचो निवर्त्तन्ते ह्यप्राप्य मनसा सह ॥ १० ॥ अव्यक्तवत् परोक्षत्वाद्ग्रहणं तद्दुरासदम्। विकारैः प्रतिसंहृष्टे गुणसाम्ये निवर्त्तते ॥ ११ ॥ प्रधानं पुरुषाणाञ्च साधर्म्म्येणैव तिष्ठति। धर्म्माधर्म्मौ प्रलीयेते अव्यक्तौ प्राणिनां सदा ॥ १२ ॥ सत्त्वमात्रात्मको धर्म्मो गुणसत्त्वे प्रतिष्ठितः। तमोमात्रात्मकोऽधर्म्मो गुणे तमसि तिष्ठति ॥ १३ ॥ अविभागवतावेतौ गुणसाम्यस्थितावुभौ। सर्वकार्य्यं बुद्धिपूर्वं प्रधानस्य प्रपत्स्यते ॥ १४ ॥ अबुद्धिपूर्वं क्षेत्रज्ञ अधिष्ठास्यति तान् गुणान्। एवं तानभिमानेन प्रपत्स्येत पुरस्तदा ॥ १५ ॥ यदा प्रवर्त्तितव्यन्तु क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्द्वयोः। भोज्यभोक्तृत्वसम्बन्धं प्रपत्स्येते युतावुभौ ॥ १६ ॥ तस्माच्छरणमव्यक्तं साम्ये स्थित्वा गुणात्मकान्। क्षेत्रज्ञाधिष्ठितं तच्च वैषम्यं भजते तु तत् ॥ १७ ॥ ततः प्रपत्स्यते व्यक्तं क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्द्वयोः। क्षेत्रज्ञाधिष्ठितं सत्त्वं विकारं जनयिष्यति ॥ १८ ॥ महदाद्यं विशेषान्तं चतुर्विंशगुणात्मकम्। क्षेत्रज्ञस्य प्रधानस्य पुरुषस्य प्रपत्स्यते ॥ १९ ॥ ब्रह्माण्डे प्रथमः सोऽथ भविता चेश्वरः पुनः। ततो ज्ञेयस्य कृत्स्नस्य सर्वभूतपतिः शिवः ॥ २० ॥ ईश्वरः सर्व्वमुक्तानां ब्रह्मा ब्रह्ममयो महान्। आदिदेवः प्रधानस्यानुग्रहाय प्रवक्ष्यते ॥ २१ ॥ अनाद्यौ स्वयमुत्पन्नावुभौ सूक्ष्मौ तु तौ स्मृतौ। अनादिसंयोगयुतौ सर्वक्षेत्रज्ञमेव च ॥ २२ ॥ अबुद्धिपूर्वकं युक्तौ मशकौ तु वरौ तदा। अप्रत्ययमनाद्यं च स्थितावुदकमप्स्यशः ॥ २३ ॥ प्रवृत्ते पूर्वतः पूर्वं पुनः सर्गे प्रपत्स्यते। अज्ञागुणैः प्रवर्त्तन्ते रजःसत्त्वतमात्मकम् ॥ २४ ॥ प्रवृत्तिकाले रजसाभिपन्नमहत्त्वभूतादिविशेष्यताञ्च। विशेषतां चेन्द्रियताञ्च यान्ति गुणावसाने पतिभिर्मनुष्याः॥ २५ ॥ सत्याभिध्यायिनस्तस्य ध्यायिनः सन्निमित्तकम्। रजःसत्त्वतमा व्यक्ता विधर्म्माणः परस्परम् ॥ २६ ॥ आद्यन्ते संप्रपत्स्यन्ते क्षेत्रतज्ज्ञास्तु सर्वशः। संसिद्धकार्य्यकरणा उत्पद्यन्तेऽभिमानिनः ॥ २७ ॥ सर्वे सत्वाः प्रपद्यन्ते ह्यव्यक्तात्पूर्वमेव च। प्रसूते या च सुवहाः साधिकाश्चाप्यसाधिका ॥ २८ ॥ संसरन्तस्तु ते सर्वे स्थानप्रकरणैः सह। कार्य्याणि प्रतिपत्स्यन्ते उत्पद्यन्ते पुनः पुनः ॥ २९ ॥ गुणमात्रात्मकाश्चैव धर्म्माधर्म्मौ परस्परम्। आरप्सन्तीह चान्योन्यं वरेणानुग्रहेण च ॥ ३० ॥ सर्वे तुल्याः प्रसृष्टार्थं सर्गादौ यान्ति विक्रियाम्। गुणास्तत्प्रतिधावन्ते तस्मात्तत्तस्य रोचते ॥ ३१ ॥ गुणास्ते यानि सर्वाणि प्राक् दृष्टेः प्रतिपेदिरे। तान्येव प्रतिपद्यन्ते सृष्टमानाः पुनः पुनः ॥ ३२ ॥ हिंस्राहिंस्रे मृदुक्रूरे धर्म्माधर्म्मावृतानृते। तद्भाविताः प्रपद्यन्ते तस्मात्तत्तस्य रोचते ॥ ३३ ॥ महाभूतेषु नानात्वमिन्द्रियार्थेषु मूर्त्तिषु। विप्रयोगाश्च भूतानां गुणेभ्यः संप्रवर्त्तते ॥ ३४ ॥ इत्येष वो

मया ख्यातः पुनः सर्गः समासतः। समासादेव वक्ष्यामि ब्रह्मणोऽथ समुद्भवम् ॥ ३५ ॥ अव्यक्तात्कारणात्तस्मान्नित्यात्सदसदात्मकात् । प्रधान
पुरुषाभ्यान्तु जायते च महेश्वरः ॥ ३६ ॥ स पुनः सम्भावयिता जायते ब्रह्मसंज्ञितः। सृजते स पुनर्लोकानभिमानगुणात्मकान् ॥ ३७ ॥ अहङ्का
रस्तु महतस्तस्माद्भूतानि चात्मनः। युगपत् सम्प्रवर्त्तन्ते भूतान्येवेन्द्रियाणि च। भूतभेदाश्च भूतेभ्य इति सर्गः प्रवर्त्तते ॥ ३८ ॥ विस्तरावयवस्तेषां
यथाप्रज्ञं यथाश्रुतम्। कीर्त्तितं वो यथा पूर्वं तथैवाभ्युपधार्य्यताम् ॥ ३९ ॥ एतच्छ्रुत्वा नैमिषेयास्तदानीं लोकोत्पत्तिं संस्थितिं च व्ययञ्च । तस्मिन्
सत्रेऽवभृथं प्राप्य शुद्धाः पुण्यं लोकमृषयः प्राप्नुवन्ति ॥ ४० ॥ यथा यूयं विधिवद्देवतादीनिष्ट्वा चैवावभृथं प्राप्य शुद्धाः। त्यक्त्वा देहानायुषोऽन्ते कृता
र्थान्पुण्याँल्लोकान्प्राप्य यथेष्टं चरिष्यथ ॥ ४१ ॥ एते ते नैमिषेया वै इष्ट्वा सृष्ट्वा च वै तदा। जग्मुश्चावभृथस्नाताः स्वर्गं सर्वे तु सत्रिणः ॥ ४२ ॥
विप्रास्तथा यूयमपि चेष्ट्वा बहुविधैर्मखैः। आयुषोऽन्ते ततः स्वर्गं गन्तारः स्थ द्विजोत्तमाः ॥ ४३ ॥ प्रक्रिया प्रथमे पादे कथावस्तुपरिग्रहः ।
अनुषङ्ग उपोद्घात उपसंहार एव च ॥ ४४ ॥ एवमेतच्चतुष्पादं पुराणं लोकसम्मतम् । उवाच भगवान् साक्षाद्वायुर्लोकहिते रतः ॥ ४५ ॥
नैमिषे सत्रमासाद्य मुनिभ्यो मुनिसत्तमाः तत्प्रसादादसंदिग्धं भूतोत्पत्तिलयानि च ॥ ४६ ॥ प्राधानिकीमिमां सृष्टिं तथैवेश्वरकारिताम् ।
सम्यग्विदित्वा मेधावी न मोहमधिगच्छति ॥ ४७ ॥ इदं यो ब्राह्मणो विद्वानितिहासं पुरातनम्। शृणुयाच्छ्रावयेद्वापि तथाध्यापयतेऽपि च ॥ ४८ ॥
स्थानेषु स महेन्द्रस्य मोदते शाश्वतीः समाः। ब्रह्मसायुज्यगो भूत्वा ब्रह्मणा सह मोक्ष्यते ॥ ४९ ॥ तेषां कीर्त्तिमतां कीर्त्तिं प्रजेशानां महात्मनाम् ।
प्रथयन्पृथिवीशानां ब्रह्मभूयाय गच्छति ॥ ५० ॥ धन्यं यशस्यमायुष्यं पुण्यं वेदैश्च सम्मतम् । कृष्णद्वैपायनेनोक्तं पुराणं ब्रह्मवादिना ॥ ५१ ॥
मन्वन्तरेश्वराणां च यः कीर्तिं प्रथयेदिमाम्। देवतानामृषीणाञ्च भूरिद्रविणतेजसाम् । स सर्वैर्मुच्यते पापैः पुण्यञ्च महदाप्नुयात् ॥ ५२ ॥ यश्चेदं
श्रावयेद्विद्वान्सदा पर्वणि पर्वणि। धूतपाप्मा जितस्वर्गो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ५३ ॥ यश्चेदं श्रावयेच्छ्राद्धे ब्राह्मणान्पादमन्ततः । अक्षयं सार्व
कामीयं पितॄंस्तच्चोपतिष्ठति ॥ ५४ ॥ यस्मात्पुरा ह्यनन्तीदं पुराणं तेन चोच्यते। निरुक्तमस्य यो वेद सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ५५ ॥ तथैव
त्रिषु वर्णेषु ये मनुष्याः प्रधानतः । इतिहासमिमं श्रुत्वा धर्माय विदधे मतिम् ॥ ५६ ॥ यावन्त्यस्य शरीरेषु रोमकूपाणि सर्वशः। तावत्कोटि
सहस्राणि वर्षाणां दिवि मोदते । ब्रह्मसायुज्यगो भूत्वा दैवतैः सह मोदते ॥ ५७ ॥ सर्व्वपापहरं पुण्यं पवित्रञ्च यशस्वि च । ब्रह्मा ददौ
शास्त्रमिदं पुराणं मातरिश्वने ॥ ५८ ॥ तस्माच्चोशनसा प्राप्तं तस्माच्चापि बृहस्पतिः। बृहस्पतिस्तु प्रोवाच सवित्रे तदनन्तरम् ॥ ५९ ॥ सविता

मृत्यवे प्राह मृत्युश्चेन्द्राय वै पुनः । इन्द्रश्चापि वसिष्ठाय सोऽपि सारस्वताय च ॥ ६० ॥ सारस्वतस्त्रिधाम्ने च त्रिधामा च शरद्वते । शरद्वतस्त्रि
विष्टाय सोऽन्तरिक्षाय दत्तवान् ॥ ६१ ॥ वर्षिणे चान्तरिक्षो वै सोऽपि त्रय्यारुणाय च । त्रय्यारुणो धनञ्जये स च प्रादात्कृतञ्जये ॥ ६२ ॥ कृत
ञ्जयात्तृणञ्जयो भरद्वाजाय सोऽप्यथ । गौतमाय भरद्वाजः सोऽपि निर्य्यन्तरे पुनः ॥ ६३ ॥ निर्यन्तरस्तु प्रोवाच तथा वाजश्रवाय च । स ददौ
सोमशुष्माय स ददौ तृणबिन्दवे ॥ ६४ ॥ तृणबिन्दुस्तु दक्षाय दक्षः प्रोवाच शक्तये । शक्तेः पराशरश्चापि गर्भस्थः श्रुतवानिदम् ॥ ६५ ॥ परा
शराज्जातुकर्णस्तस्माद्द्वैपायनः प्रभुः । द्वैपायनात्पुनश्चापि मया प्राप्तं द्विजोत्तमाः ॥ ६६ ॥ शांशपायन उवाच ॥ मया वै तत्पुनः
प्रोक्तं पुत्रायामितबुद्धये । इत्येव वाचा ब्रह्मादिगुरुणा समुदाहृता ॥ ६७ ॥ नमस्कार्य्याश्च गुरवः प्रयत्नेन मनीषिभिः । धन्यं यशस्यमायुष्यं पुण्यं
सर्वार्थसाधकम् ॥ ६८ ॥ पापघ्नं नियमेनेदं श्रोतव्यं ब्राह्मणैः सदा । नाशुचौ नापि पापाय नाप्यसंवत्सरोषिते ॥ ६९ ॥ नाश्रद्दधानाविदुषे नापु
त्राय कथञ्चन । नाहिताय प्रदातव्यं पवित्रमिदमुत्तमम् ॥ ७० ॥ अव्यक्तं वै यस्य योनिं वदन्ति व्यक्तं देहं कालमन्तर्गतञ्च । वह्निं वक्रं चन्द्र
सूर्य्यौ च नेत्रे दिशः श्रोत्रे घ्राणमाहुश्च वायुम् ॥ ७१ ॥ वाचो वेदांश्चान्तरिक्षं शरीरं क्षितिं पादौ तारका रोमकूपान् । सर्वाणि चाङ्गानि तथैव
तानि विद्यास्सर्वा यस्य पुच्छं वदन्ति ॥ ७२ ॥ तं देवदेवं जननं जनानां सर्व्वेषु लोकेषु प्रतिष्ठितञ्च । वरं वराणां वरदं महेश्वरं ब्रह्माणमादिं प्रयतो
नमस्ये ॥ ७३ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते सृष्टिवर्णनं नाम एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४१ ॥ छ ॥ शौनकादिऋषय ऊचुः ॥
सूत सूत महाभाग त्वया भगवता सता । व्यासप्रसादाधिगतशास्त्रसम्बोधनेन च ॥ १ ॥ अष्टादशपुराणानि सेतिहासानि चानघ । उपक्रमोपसंहार
विधिनोक्तानि कृत्स्नशः ॥ २ ॥ चतुर्दशसहस्रं च मात्स्यं प्रोक्तमतिस्फुटम् । तत्संख्यकं भविष्यञ्च प्रोक्तं पञ्चशताधिकम् ॥ ३ ॥ मार्कण्डेयं
महारम्यं प्रोक्तं नवसहस्रकम् । कथितं ब्रह्मवैवर्त्तमष्टादशसहस्रकम् ॥ ४ ॥ शतोत्तरञ्च ब्रह्माण्डं सूर्यसंख्यासहस्रकम् । अथ भागवतं दिव्य
मष्टादशसहस्रकम् ॥ ५ ॥ सहस्राणि दशैवोक्तं पुराणं ब्रह्मनामकम् । अयुतश्लोकघटितं पुराणं वामनाभिधम् ॥ ६ ॥ तथैवायुत
संख्यातं षट्शताधिकमादिकम् । त्रयोविंशतिसाहस्रमनिलं तद्गतं शुभम् ॥ ७ ॥ त्रयोविंशतिसाहस्रं नारदीयमुदाहृतम् । एकोनविंशसाहस्रं
वैनतेयमुदाहृतम् ॥ ८ ॥ सहस्रपञ्चपञ्चाशत्प्रोक्तं पाद्मं सुविस्तरम् । सप्तदशसहस्रन्तु कूर्मं प्रोक्तं मनोहरम् ॥ ९ ॥ चतुर्विंशति
साहस्रं सौकरं परमाद्भुतम् । एकाशीतिसहस्राणि स्कान्दमुक्तं सुविस्तृतम् ॥ १० ॥ एवमष्टादशोक्तानि पुराणानि बृहन्ति च । पुराणेष्वेषु

बहवो धर्मास्ते विनिरूपिताः ॥ ११ ॥ रागिणाञ्च विरागाणां यतीनां ब्रह्मचारिणाम् । गृहस्थानां वनस्थानां स्त्रीशूद्राणां विशेषतः ॥ १२ ॥ ब्राह्मणक्षत्रियविशां ये च सङ्करजातयः । गङ्गाद्या या महानद्यो यज्ञव्रततपांसि च ॥१३॥ अनेकविधदानानि यमाश्च नियमैः सह । योगधर्मा बहुविधाः सांख्या भागवतास्तथा ॥ १४ ॥ भक्तिमार्गा ज्ञानमार्गा वैराग्यानिलनीरजाः । उपासनविधिश्चोक्तः कर्मसंशुद्धिचेतसाम् ॥ १५ ॥ ब्राह्मं शैवं वैष्णवं च सौरं शाक्तं तथार्हतम् । षड्दर्शनानि चोक्तानि स्वभावनियतानि च ॥ १६ ॥ एतदन्यच्च विविधं पुराणेषु निरूपितम् । अतः परं किमप्यस्ति न वा बोद्धव्यमुत्तमम् ॥ १७ ॥ न ज्ञायेत यदि व्यासो गोपयेदथ वा भवान् । अत्र नः संशयं छिन्धि पूर्णः पौराणिको यतः ॥ १८ ॥ सूत उवाच ॥ शृणु शौनक वक्ष्यामि प्रश्नमेनं सुदुर्लभम् । अतिगोप्यतरं दिव्यमनाख्येयं प्रचक्षते ॥ १९ ॥ पराशरसुतो व्यासः कृत्वा पौराणिकीं कथाम् । सर्ववेदार्थघटितां चिन्तयामास चेतसि ॥ २० ॥ वर्णाश्रमवतां धर्मो मया सम्यगुदाहृतः । मुक्तिमार्गा बहुविधा उक्ता वेदाविरोधतः ॥ २१ ॥ जीवेश्वरब्रह्मभेदो निरस्तः सूत्रनिर्णये । निरूपितं परं ब्रह्म श्रुतियुक्तविचारतः ॥ २२ ॥ अक्षरं परमं ब्रह्म परमात्मा परं पदम् । यदर्थं ब्रह्मचर्यादिवानप्रस्थयतिव्रतम् ॥ २३ ॥ आचरन्ति महाप्राज्ञा धारणाश्च पृथग्विधाम् । आसनं प्राणरोधश्च प्रत्याहारश्च धारणा ॥ २४ ॥ ध्यानं समाधिरेतानि यमैश्च नियमैः सह । अष्टाङ्गानि यदर्थञ्च चरन्ति मुनिपुङ्गवाः ॥ २५ ॥ यदर्थं कर्म कुर्वन्ति वेदाज्ञामात्रतत्पराः । परार्पणधिया सम्यग् निष्कामाः कलिलोज्झिताः ॥ २६ ॥ यज्ज्ञप्तये निराकर्त्तुं पापाचरणमात्मनः । गङ्गादितीर्थचर्याणि निषेवन्ते शुचिव्रताः ॥ २७ ॥ तद्ब्रह्म परमं शुद्धमनाद्यन्तमनामयम् । नित्यं सर्वगतं स्थाणु कूटस्थं कूटवर्जितम् ॥ २८ ॥ सर्वेन्द्रियचराभासं प्राकृतेन्द्रियवर्जितम् । दिक्कालाद्यनवच्छिन्नं नित्यं चिन्मात्रमव्ययम् ॥ २९ ॥ अध्यास्तं सर्पवद्यत्र विश्वमेतत्प्रकाशते । विश्वस्मिन्नपि चान्वेति निर्विकारश्च रज्जुवत् ॥ ३० ॥ सम्यग्विचारितं यद्वत्फेनोर्मिबुद्बुदोदकम् । तथा विचारितं ब्रह्म विश्वस्मान्न पृथग्भवेत् ॥ ३१ ॥ सर्वं ब्रह्मैव नानात्वं नास्तीति निगमा जगुः । यस्माद्भवन्ति ब्रह्माण्डकोट्यो न भवन्ति च ॥ ३२ ॥ यदुन्मेषनिमेषाभ्यां जगतां प्रलयोदयौ । भवेतां या परा शक्तिर्यदाधारतया स्थिता ॥ ३३ ॥ यस्मिन्निदं यतश्चेदं येनेदं यदिदं स्मृतम् । यदज्ञानाज्जगद्भाति यस्मिन् ज्ञाते जगन्न हि ॥ ३४ ॥ असत्यं यज्जडं दुःखमवस्त्विति निरूपितम् । विपरीतमतो यद्वै सच्चिदानन्दमूर्त्तिकम् ॥ ३५ ॥ जीवे जाग्रति विश्वाख्यं स्वप्ने यत्तैजसं स्मृतम् । सुषुप्तौ प्राज्ञसंज्ञं तत्सर्वावस्थासु संस्मृतम् ॥ ३६ ॥ यच्चक्षुषां चक्षुरथ श्रोत्राणां श्रोत्रमस्ति च । त्वक् त्वचां रसनं तस्य प्राणं प्राणस्य यद्विदुः ॥ ३७ ॥ बुद्धिर्ज्ञानेन च प्राणाः क्रियाशक्त्या निरन्तरम् । यन्नेशिरे समभ्येतुं

ज्ञातुं च परमार्थतः ॥ ३८ ॥ रज्जावहिर्मरौ वारि नीलिमा गगने यथा। असद्विश्वमिदं भाति यस्मिन्नज्ञानकल्पितम् ॥ ३९ ॥ घटावच्छिन्न एवायं महाकाशो विभिद्यते। कार्योपाधिपरिच्छिन्नं तद्वद्व्यज्जीवसंज्ञिकम् ॥ ४० ॥ मायया चित्रकारिण्या विचित्रगुणशीलया। ब्रह्माण्डं चित्रमतुलं यस्मिन् भित्तावितार्पितम् ॥ ४१ ॥ धावतोऽन्यानतिक्रान्तं वदतो वागगोचरम्। वेदवेदान्तसिद्धान्तैर्विनिर्णीतं तदक्षरम् ॥ ४२ ॥ अक्षरान्न परं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गतिः। इत्येवं श्रूयते वेदे बहुधापि विचारिते ॥ ४३ ॥ अक्षरस्यात्मनश्चापि स्वात्मरूपतया स्थितम्। परमानन्दसन्दोहरूपमानन्दविग्रहम् ॥ ४४ ॥ लीलाविलासरसिकं बल्लवीयूथमध्यगम्। शिखिपिच्छकिरीटेन भास्वद्रत्नाचितेन च ॥ ४५ ॥ उल्लसद्विद्युदाटोपकुण्डलाभ्यां विराजितम्। कर्णोपान्तचरन्नेत्रखञ्जरीटमनोहरम्॥४६॥ कुञ्जकुञ्जप्रियावृन्दविलासरतिलम्पटम्। पीताम्बरधरं दिव्यं चन्दनालेपमण्डितम् ॥४७॥ अधरामृतसंसिक्तवेणुनादेन बल्लवीः। मोहयन्तश्चिदानन्दमनङ्गमदभञ्जनम् ॥ ४८ ॥ कोटिकामकलापूर्णं कोटिचन्द्रांशुनिर्मलम्। त्रिरेखकण्ठविलसद्रत्नगुञ्जामृगाकुलम् ॥ ४९ ॥ यमुनापुलिने तुङ्गे तमालवनकानने। कदम्बचम्पकाशोकपारिजातमनोहरे ॥ ५० ॥ शिखिपारावतशुकपिककोलाहलाकुले। निरोधार्थं गवामेव धावमानमितस्ततः ॥ ५१ ॥ राधाविलासरसिकं कृष्णाख्यं पुरुषं परम्। श्रुतवानस्मि वेदेभ्यो यतस्तद्गोचरोऽभवत् ॥ ५२ ॥ एवं ब्रह्मणि चिन्मात्रे निर्गुणे भेदवर्जिते। गोलोकसंज्ञिके कृष्णो दीव्यतीति श्रुतं मया ॥ ५३ ॥ नातः परतरं किञ्चिन्निगमागमयोरपि। तथापि निगमो वक्ति ह्यक्षरात् परतः परः ॥ ५४ ॥ गोलोकवासी भगवानक्षरात्पर उच्यते। तस्मादपि परः कोऽसौ गीयते श्रुतिभिः सदा ॥ ५५ ॥ उद्दिष्टो वेदवचनैर्विशेषो ज्ञायते कथम्। श्रुतेर्वार्थोऽन्यथा बोध्यः परतस्त्वक्षरादिति ॥ ५६ ॥ श्रुत्यर्थे संशयापन्नो व्यासः सत्यवतीसुतः। विचारयामास चिरं न प्रपेदे यथातथम् ॥ ५७ ॥ सूत उवाच ॥ विचारयन्नपि मुनिर्नाप वेदार्थनिश्चयम्। वेदो नारायणः साक्षाद्यत्र मुह्यन्ति सूरयः ॥ ५८ ॥ तथापि महतीमार्त्तिं सतां हृदयतापिनीम्। पुनर्विचारयामास कं व्रजामि करोमि किम् ॥ ५९ ॥ पश्यामि न जगत्यस्मिन्सर्वज्ञं सर्वदर्शनम्। अज्ञात्वाऽन्यतमं लोके सन्देहविनिवर्त्तकम् ॥ ६० ॥ मेरोः कुहरिणीं गत्वा चचार परमं तपः। यत्र कार्त्तस्वरस्फूर्जज्ज्योत्स्नाजालैर्निरन्तरम् ॥ ६१ ॥ सदा प्रबाधते विष्वक्तमःस्तोमं दृशन्तुदम्। चकास्ते यत्र परमं कान्तारमतिसुन्दरम् ॥ ६२ ॥ नानाद्रुमलताकुञ्जकूजत्पक्षिनिनादितम्। क्षुत्पिपासाभयक्रोधतापग्लानिविवर्जितम् ॥ ६३ ॥ जलाशयैर्बहुविधैः पद्मिनीखण्डमण्डितैः। जातरूपशिलानद्धतटसञ्चारपक्षिभिः ॥ ६४ ॥ युक्तमम्भोजपवनैः सेव्यमानं समन्ततः। शिवैरध्यासितम्भावैर्हिंस्रैः सत्त्वैः समुज्झितम् ॥ ६५ ॥ निर्जनं दिव्यलतिकाप्रियखण्डविराजितम्। शुकैः पारावतै

र्द्धैरुन्मदन्मत्तकोकिलम् ॥ ६६ ॥ उत्पतत्पद्मरजसां पटलामोददिङ्मुखम् । तत्रापि काञ्चिनी दिव्या गुहा परमशोभना ॥ ६७ ॥ तां प्रविश्य जिता
हारो जितचित्तो जितासनः । सस्मार वेदांश्चतुरस्तदेकाग्रमना मुनिः ॥ ६८ ॥ त्रयी जगाम शरदां शतस्य स्मरतोऽस्य हि । प्रादुरासंस्ततो वेदाश्च
त्वारश्चारुदर्शनाः ॥ ६९ ॥ स्फुरत्पद्मपलाशाक्षा जटामुकुटधारिणः । कुशमुष्टिकराम्भोजा मृगत्वङ्मण्डितांसकाः ॥ ७० ॥ स्वरैः षोडशभिः क्लृप्त
वदनाः प्रणवान्तराः । कचवर्गोद्भवैर्वर्णैः पञ्चावयवपाणयः ॥ ७१ ॥ पवर्गदक्षचरणा वामपादास्तवर्गतः । आतरन्त्यन्तवर्णाश्च येषां कुक्षिद्वयात्मकौ
॥ ७२ ॥ नाभिनिद्राः कान्तपृष्ठा मोदरा यरलवोत्कचाः । अग्निदक्षांशरुचिरा धराग्रीवा भृतांसकाः ॥ ७३ ॥ अन्तस्थसन्धिसंस्थाना वैखरीवाग्वि
जृम्भिताः । अपश्यन्मथुरामेषां हृदयाम्भोजकल्पिताम् ॥ ७४ ॥ हरेर्भगवतः साक्षादाविर्भावस्थली हि सा । काशीमपश्यद्भ्रूमध्ये मायामाधारसंस्थि
ताम् ॥ ७५ ॥ लिङ्गदेशे ततः काञ्चीमवन्तीं नाभिमण्डले । कण्ठस्थां द्वारकामेषां प्रयागं प्राणगं तथा ॥ ७६ ॥ सव्यापसव्ययोस्तेषां गङ्गाऽपि
यमुना नदी । मध्ये सरस्वती साक्षाद्गयाक्षेत्रं तथानने ॥ ७७ ॥ हनुग्रीवामध्यगतं प्रभासक्षेत्रमुत्तमम् । बदर्य्याश्रममेतेषां ब्रह्मरन्ध्रे ददर्श ह ॥ ७८ ॥
पौण्ड्रवर्धननेपालपीठं नयनयोर्युगे । पीठं पूर्णगिरिंनाम ललाटे समदृश्यत ॥ ७९ ॥ कण्ठे च मथुरापीठं काञ्चीपीठं कटिस्थितम् । जालन्धरं तथा
पीठं स्तनदेशेष्वदृश्यत ॥ ८० ॥ भृगुपीठं कर्णदेशे ह्ययोध्यां नासिकापुटे । ब्रह्मरन्ध्रे स्थितं ब्राह्मयं शैवं सीमन्तसीमनि ॥ ८१ ॥ शाक्तं जिह्वाग्र
धिषणं वैष्णवं हृदयाम्बुजे । सौरं चक्षुःप्रदेशस्थं बौद्धश्छायासु सङ्गतम् ॥ ८२ ॥ सौत्रामणिं कण्ठदेशे पशुबन्धमथोरसि । वाजपेयं कटितटे ह्यग्निहोत्रं
तथानने ॥ ८३ ॥ अश्वमेधं कटितटे नरमेधमथोदरे । राजसूयं शिरोदेशे आवसथ्यं तथाऽधरे ॥ ८४ ॥ ऊर्द्ध्वोष्ठे दक्षिणाग्निश्च गार्हपत्यं मुखान्तरे ।
हव्यं श्रुतौ मन्त्रभेदांस्तथा रोमस्ववस्थितान् । भृत्यैरिव महाराजं पुराणैर्न्यायमिश्रितैः ॥ ८५ ॥ संहिताभिश्च तन्त्रैश्च पृथक्पृथगुपासितान् । कर्म
ज्ञानोपासनाभिर्जनानुग्रहकारकान् ॥ ८६ ॥ दृष्ट्वा सुविस्मितमना मुनिः कृष्णो बभूव तान् । ब्रह्मतेजोमयान्दिव्यांस्तपतोऽर्कानिव च्युतान् । ज्वलतोऽग्नी
निवोदर्कान्कोटीन्दुसमदर्शनान् ॥ ८७ ॥ ववन्दे सहसोत्थाय दण्डवत्पतितो मुनिः । कृतार्थोऽहं कृतार्थोऽहं कृतार्थोऽहमितीरयन् ॥ ८८ ॥ अद्य मे
सफलं जन्म अद्य मे सफलं मनः । अद्य मे सफलश्चायुर्यद्भवन्तोऽक्षिगोचराः॥८९॥ अलौकिकं लौकिकञ्च यत् किञ्चिदपि विद्यते । न तद्वोऽविदितं वेद्यं भूतं
भव्यं भवच्च यत् ॥ ९० ॥ न प्रवृत्तिफला यूयं दर्शयन्तोऽपि तान्सदा । यदृच्छाकरसङ्कोचविधानायेह रागिणाम् ॥९१॥ प्रपञ्चस्यापि मिथ्यात्वे ब्रह्मत्वे वा
विधीतरौ । न मृषारागविषयौ तत्सङ्कोचविधिक्षयौ ॥९२॥ अतो लोकहितैर्नूनं परमार्थनिरूपणे । स्वोक्ताः स्वर्गादिविषयाः नश्वरा इति निन्दिताः ॥९३॥

अधिकारिविभेदेन कर्मज्ञानोपदेशतः । त्रातं सर्वं जगन्नूनं शब्दब्रह्मात्ममूर्त्तिभिः ॥९४॥ अतोऽहं प्रष्टुमिच्छामि भवन्तश्चेत्कृपालवः । कर्मणां फलमादिष्टं
सर्गः कामैकचेतसाम् ॥९५॥ ईशार्पितधियां पुंसां कृतस्यापि च कर्मणः । चित्तशुद्धिस्ततो ज्ञानं मोक्षश्च तदनन्तरम् ॥९६॥ मोक्षो ब्रह्मैक्यमित्येवं सच्चि
दानन्दमेव यत् । सर्वं समाप्यते तस्मिञ्ज्ञाते यद्धि कृताकृतम् ॥ ९७ ॥ यन्निःसङ्गं चिदाकाशं ज्ञानरूपमसंवृतम् । निरीहमचलं शुद्धमगुणं व्यापकं
स्मृतम् ॥ ९८ ॥ विकारेषु विनश्यत्सु निर्विकारं न नश्यति । यथान्धतमसा व्याप्तलोकस्य रविरोजसा ॥ ९९ ॥ लोहस्येव मणिस्तद्वद्दरणिश्चानले यथा ।
यदाभासेन सा सत्तां प्रतिपद्य विजृम्भते ॥ १०० ॥ जीवेश्वरादिरूपेण विश्वाकारेण चाप्यहो । तस्यामपि प्रलीनायां कूटस्थश्च यदेकलम् ॥१०१ ॥ भव
द्भिरेवं निर्णीतं तत्तथैव न संशयः । तथापि मम जिज्ञासा वर्त्तते केवलं हृदि ॥१०२॥ अतोऽपि परमं किञ्चिद्वर्त्तते किल वा न वा । तद्वदन्तु महाभागा
भवन्तस्तत्त्वदर्शनाः ॥ १०३ ॥ यच्छ्रवः फलमेवेह जनुषो मे कृतार्थता । एवं ब्रुवन्तमनघं व्यासं सत्यवतीसुतम् । साधु साध्विति सङ्कीर्त्य प्रत्यूचु
र्निगमा वचः ॥ १०४ ॥ वेदा ऊचुः ॥ साधु साधु महाप्राज्ञ विष्णुरात्मा शरीरिणाम् । अजोऽपि जन्म सम्पद्य लोकानुग्रहमीहसे ॥ १०५ ॥ अन्यथा
ते न घटते संसारकर्म्मबन्धनम् । अस्पृष्टो मायया देव्या कदाचिज्ज्ञानगूहया ॥ १०६ ॥ बिभर्षि स्वेच्छया रूपं स्वेच्छयैव निगूहसे । अस्मत्सम्मत
एवार्थो भवता सम्प्रदर्शितः ॥ १०७ ॥ पुराणेष्वितिहासेषु सूत्रेष्वपि च नैकधा । अक्षरं ब्रह्म परमं सर्वकारणकारणम् ॥ १०८ ॥ तस्यात्मनोऽप्यात्म
भावतया पुष्पस्य गन्धवत् । रसवद्वा स्थितं रूपमवेहि परमं हि तत् ॥ १०९ ॥ अनुभूतं तदस्माभिर्जाते प्राकृतिके लये । अक्षरात्परतस्तस्माद्य
त्परं केवलो रसः । न च तत्र वयं शक्ताः शब्दातीते तदात्मकाः ॥ ११० ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते व्याससंशयापनोदनं नाम
द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४२ ॥ वायुरुवाच ॥ अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि गयामाहात्म्यमुत्तमम् । यच्छ्रुत्वा सर्व्वपापेभ्यो मुच्यते नात्रसंशयः
॥ १ ॥ सूत उवाच ॥ सनकाद्यैर्म्महाभागैर्देवर्षिः स च नारदः । सनत्कुमारं पप्रच्छ प्रणम्य विधिपूर्व्वकम् ॥ २ ॥ नारद उवाच ॥ सनत्कुमार
मे ब्रूहि तीर्थं तीर्थोत्तमोत्तमम् । तारकं सर्वभूतानां पठतां शृण्वतां तथा ॥ ३ ॥ सनत्कुमार उवाच ॥ वक्ष्ये तीर्थवरं पुण्यं श्राद्धादौ सर्वतारकम् ।
गयातीर्थं सर्वदेशे तीर्थेभ्योऽप्याधिकं शृणु ॥ ४ ॥ गयासुरस्तपस्तेपे ब्रह्मणा क्रतवेऽर्थितः । प्राप्तस्य तस्य शिरसि शिलां धर्मो ह्यधारयत् ॥ ५ ॥ तत्र
ब्रह्माऽकरोद्यागं स्थितश्चापि गदाधरः । फल्गुतीर्थादिरूपेण निश्चलार्थमहर्निशम् । गयासुरस्य विप्रेन्द्रब्रह्माद्यैर्दैवतैः सह ॥ ६ ॥ कृतयज्ञो ददौ ब्रह्मा
ब्राह्मणेभ्यो गृहादिकम् । श्वेतकल्पे तु वाराहे गयायागमकारयत् ॥७॥ गयानाम्ना गया ख्याता क्षेत्रं ब्रह्माभिकांक्षितम् । कांक्षन्ति पितरः पुत्रान्नरकाद्भय

भीरवः ॥ ८ ॥ गयां यास्यति यः पुत्रः स नस्त्राता भविष्यति । गयाप्राप्तं सुतं दृष्ट्वा पितॄणामुत्सवो भवेत् । पद्भ्यामपि जलं स्पृष्ट्वा सोऽस्मभ्यं किं न दास्यति ॥ ९ ॥ गयां गत्वान्नदाता यः पितरस्तेन पुत्रिणः । पक्षत्रयनिवासी च पुनात्यासप्तमं कुलम् । नो चेत्पञ्चदशाहं वा सप्तरात्रिं त्रिरात्रिकम् ॥ १० ॥ महाकल्पकृतं पापं गयां प्राप्य विनश्यति । पिण्डं दद्याच्च पित्रादेरात्मनोऽपि तिलैर्विना ॥११॥ ब्रह्महत्या सुरापानं स्तेयं गुर्व्वङ्गनागमः । पापं तत्सङ्गजं सर्व्वं गयाश्राद्धाद्विनश्यति ॥ १२ ॥ आत्मजोऽप्यन्यजो वापि गयाभूमौ यदा तदा । यन्नाम्ना पातयेत्पिण्डं तं नयेद्ब्रह्म शाश्वतम् ॥ १३ ॥ ब्रह्मज्ञानं गयाश्राद्धं गोगृहे मरणं तथा । वासः पुंसां कुरुक्षेत्रे मुक्तिरेषा चतुर्व्विधा ॥ १४ ॥ ब्रह्मज्ञानेन किं कार्य्यं गोगृहे मरणेन किम् । वासेन किं कुरुक्षेत्रे यदि पुत्रो गयां व्रजेत् ॥ १५ ॥ गयायां सर्व्वकालेषु पिण्डं दद्याद्विचक्षणः । अधिमासे जन्मदिने चास्तेऽपि गुरुशुक्रयोः॥१६॥न त्यक्तव्यं गयाश्राद्धं सिंहस्थेऽपि बृहस्पतौ । तथा दैवप्रमादेन प्रहतेषु व्रणेषु च । पुनः कर्म्माधिकारी च श्राद्धकृद्ब्रह्मलोकभाक् ॥ १७ ॥ सकृद्गयाभिगमनं सकृत्पिण्डस्य पातनम् । दुर्लभं किं पुनर्न्नित्यमस्मिन्नेव व्यवस्थितिः ॥ १८ ॥ प्रमादान्म्रियते क्षेत्रे ब्रह्मादेर्मुक्तिदायके । ब्रह्मज्ञानाद्यथा मुक्तिर्लभ्यते नात्र संशयः ॥ १९ ॥ कीटकादिमृतानाञ्च पितॄणां तारणाय च । तस्मात्सर्व्वप्रयत्नेन कर्त्तव्यं सुविचक्षणैः ॥ २० ॥ ब्रह्मप्रकल्पितान्विप्रान्हव्यकव्यादिनाऽर्च्चयेत् । तैस्तुष्टैस्तोषिताः सर्व्वाः पितृभिः सह देवताः ॥ २१ ॥ मुण्डनं चोपवासश्च सर्व्वतीर्थेष्वयं विधिः । वर्जयित्वा कुरुक्षेत्रं विशालां विरजां गयाम् ॥२२॥ दण्डं प्रदर्शयेद्भिक्षुर्गयां गत्वा न पिण्डदः । दण्डं न्यस्ता विष्णुपदे पितृभिः सह मुच्यते ॥ २३ ॥ न दण्डी किल्बिषं धत्ते पुण्यं वा परमार्थतः । अतः सर्व्वा क्रियां त्यक्त्वा विष्णुं ध्यायति भावुकः ॥ २४ ॥ संन्यसेत्सर्व्वकर्म्माणि वेदमेकं न संन्यसेत् । मुण्डं कुर्य्याच्च पूर्व्वेऽस्मिन्पश्चिमे दक्षिणोत्तरे ॥ २५ ॥ सार्द्धं क्रोशद्वयं मानं गयेति ब्रह्मणेरितम् । पञ्चक्रोशं गयाक्षेत्रं क्रोशमेकं गयाशिरः ॥ २६ ॥ तन्मध्ये सर्व्वतीर्थानि त्रैलोक्ये यानि सन्ति वै । श्राद्धकृद्यो गयाक्षेत्रे पितॄणामनृणो हि सः ॥ २७ ॥ शिरसि श्राद्धकृद्यस्तु कुलानां शतमुद्धरेत् । गृहाच्चलितमात्रेण गयायां गमनं प्रति । स्वर्गारोहणसोपानं पितॄणाञ्च पदे पदे ॥ २८ ॥ पदे पदेऽश्वमेधस्य यत्फलं गच्छतो गयाम् । तत्फलञ्च भवेन्नूनं समग्रं नात्र संशयः ॥ २९ ॥ पायसेनापि चरुणा सक्तुना पिष्टकेन वा । तण्डुलैः फलमूलाद्यैर्गयायां पिण्डपातनम् ॥ ३० ॥ तिलकल्केन खण्डेन गुडेन सघृतेन वा । केवलेनैव दध्ना वा ऊर्जेन मधुनाऽथ वा ॥ ३१ ॥ पिण्याकं सघृतं खण्डं पितृभ्योऽक्षयमित्युत । इज्यते वार्त्तवं भोज्यं हविष्यान्नं मुनीरितम् ॥ ३२ ॥ एकतः सर्व्ववस्तूनि रसवन्ति मधूनि हि । स्मृत्वा गदाधराङ्घ्यब्जं फल्गुतीर्थाम्बु चैकतः ॥ ३३ ॥ पिण्डासनं पिण्डदानं पुनः प्रत्यवनेजनम् । दक्षिणा चान्न

सङ्कल्पस्तीर्थश्राद्धेष्वयं विधिः ॥ ३४ ॥ नावाहनं न दिग्बन्धो न दोषो दृष्टिसम्भवः । सकारुण्येन कर्त्तव्यं तीर्थश्राद्धं विचक्षणैः ॥ ३५ ॥ अन्यत्रावा
हिताः काले पितरो यान्त्यमुं प्रति । तीर्थे सदा वसन्त्येते तस्मादावाहनं न हि ॥ ३६ ॥ तीर्थश्राद्धं प्रयच्छद्भिः पुरुषैः फलकाङ्क्षिभिः । कामं क्रोधं
तथा लोभं त्यक्त्वा कार्य्या क्रियाऽनिशम् ॥ ३७ ॥ ब्रह्मचार्य्येकभोजी च भूशायी सत्यवाक्छुचिः । सर्व्वभूतहिते रक्तः स तीर्थफलमश्नुते ॥ ३८ ॥
तीर्थान्यनुसरन्धीरः पाषण्डं पूर्व्वतस्त्यजेत् । पाषण्डः स च विज्ञेयो यो भवेत्कामकारतः ॥ ३९ ॥ तीर्थेषु ये नरा धीराः कर्म्म कुर्व्वन्ति तद्गताः ।
यथा ब्रह्मविदो वेद्यं वस्तु चानन्यचेतसः । प्रविशन्ति परेशाख्यं ब्रह्म ब्रह्मपरायणाः ॥ ४० ॥ यास्ते वैतरणी नाम नदी त्रैलोक्यविश्रुता ।
साऽवतीर्णा गयाक्षेत्रे पितृणां तारणाय वै । स्नातो गोदो वैतरण्यां त्रिःसप्तकुलमुद्धरेत् ॥४१ ॥ तथाऽक्षयवटं गत्वा विप्रान्सन्तोषयिष्यति ।
ब्रह्मप्रकल्पितान्विप्रान्हव्यकव्यादिनाऽर्च्चयेत् । तैस्तुष्टैस्तोषिताः सर्व्वाः पितृभिः सह देवताः ॥ ४२ ॥ गयायां न हि तत्स्थानं यत्र तीर्थं न विद्यते ।
सान्निध्यं सर्व्वतीर्थानां गयातीर्थं ततो वरम् ॥ ४३ ॥ मीने मेषे स्थिते सूर्य्ये कन्यायां कार्मुके घटे । दुर्ल्लभं त्रिषु लोकेषु गयायां पिण्डपातनम्
॥ ४४ ॥ मकरे वर्त्तमाने च ग्रहणे चन्द्रसूर्य्ययोः । दुर्ल्लभं त्रिषु लोकेषु गयाश्राद्धं सुदुर्ल्लभम् ॥ ४५ ॥ गयायां पिण्डदानेन यत्फलं लभते नरः ।
न तच्छक्यं मया वक्तुं कल्पकोटिशतैरपि ॥ ४६ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते गयामाहात्म्यं नाम त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४३ ॥ छ ॥
नारद उवाच ॥ गयासुरः कथं जातः किंप्रभावः किमात्मकः । तपस्तप्तं कथं तेन कथं देहपवित्रता ॥ १ ॥ सनत्कुमार उवाच ॥
विष्णोर्नाभ्यम्बुजाज्जातो ब्रह्मा लोकपितामहः । प्रजाः ससर्ज संप्रोक्तः पूर्व्वं देवेन विष्णुना ॥ २ ॥ आसुरेणैव भावेन ह्यसुरानसृजत्पुरा ।
सौमनस्येन भावेन देवान्सुमनसोऽसृजत् ॥ ३ ॥ गयासुरोऽसुराणाञ्च महाबलपराक्रमः । योजनानां सपादञ्च शतं तस्योच्छ्रयः स्मृतः ॥ ४ ॥
स्थूलः षष्टियोजनानां श्रेष्ठोऽसौ वैष्णवः स्मृतः । कोलाहलगिरिवरे तपस्तेपे सुदारुणम् ॥ ५ ॥ बहुवर्षसहस्राणि निरुच्छ्वासं स्थिरोऽभवत् । तत्त
पस्तापिता देवाः संक्षोभं परमं गताः ॥ ६ ॥ ब्रह्मलोकं गता देवाः प्रोचुस्तेऽथ पितामहम् । गयासुराद्रक्ष देव ब्रह्मा देवांस्ततोऽब्रवीत् ॥ ७ ॥
व्रजामः शङ्करं देवा ब्रह्माद्याश्च गताः शिवम् । कैलासे चाब्रुवन्नत्वा रक्ष देव महासुरात् ॥ ८ ॥ ब्रह्माद्यानब्रवीच्छम्भुर्व्रजामः शरणं हरिम् । क्षीराब्धौ
देवदेवेशः स नः श्रेयो विधास्यति । ब्रह्मा महेश्वरो देवा विष्णुं नत्वा प्रतुष्टुवुः ॥ ९ ॥ देवा ऊचुः ॥ ॐ नमो विष्णवे भर्त्रे सर्व्वेषां
प्रभविष्णवे । रोचिष्णवे जिष्णवे च राक्षसादिग्रसिष्णवे ॥ १० ॥ धरिष्णवेऽखिलस्यास्य योगिनां पारयिष्णवे । वर्द्धिष्णवे ह्यनन्ताय नमो भ्राजिष्णवे

नमः ॥ ११ ॥ सनत्कुमार उवाच ॥ एवं स्तुतो वासुदेवः सुराणां दर्शनं ददौ । किमर्थमागता देवा विष्णुनोक्तास्तमब्रुवन् ॥ १२ ॥
गयासुरभयाद्देव रक्षास्मानब्रवीद्धरिम् । ब्रह्माद्या यान्तु तं दैत्यमागमिष्याम्यहं ततः ॥ १३ ॥ केशवो गरुडारूढो वरं दातुं गयासुरे । सर्व्वे स्वं स्वं
समास्थाय ययुर्वाहनमुत्तमम् ॥ १४ ॥ ऊचुस्तं वासुदेवाद्याः किमर्थं तप्यते त्वया । सन्तुष्टाः स्वागताः सर्वे वरं ब्रूहि गयासुर ॥ १५ ॥ गयासुर
उवाच ॥ यदि तुष्टाः स्थ मे देवा ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः । सर्व्वदेवद्विजातिभ्यो यज्ञतीर्थशिलोच्चयात् ॥ १६ ॥ देवेभ्योऽतिपवित्रोऽहमृषिभ्योऽपि शिवाव्य
यात् । मन्त्रेभ्यो देवदेवेभ्यो योगिभ्यश्चापि सर्व्वशः ॥१७॥ न्यासिभ्यश्चापि कर्म्मिभ्यो धर्म्मिभ्यश्च तथा पुनः । ज्ञातिभ्योऽतिपवित्रेभ्यः पवित्रः स्यां
सदा सुराः ॥ १८ ॥ पवित्रमस्तु तं देवा दैत्यमुक्त्वा ययुर्दिवम् । दैत्यं दृष्ट्वा च स्पृष्ट्वा च सर्व्वे हरिपुरं ययुः ॥ १९ ॥ शून्यं लोकत्रयं जातं शून्या
यमपुरी ह्यभूत् । यम इन्द्रादिभिः सार्द्धं ब्रह्मलोकं ततोऽगमत् ॥ २० ॥ ब्रह्माणमूचिरे देवा गयासुरविलोपिताः । त्वया दत्तोऽधिकारो वै गृहाण त्वं
पितामह ॥ २१ ॥ ब्रह्माब्रवीत्ततो देवान्व्रजामो विष्णुमव्ययम् । ब्रह्मादयोऽब्रुवन्विष्णुं त्वया दत्तवरेऽसुरे ॥ २२ ॥ तद्दर्शनाद्ययुः स्वर्गं शून्यं लोक
त्रयं ह्यभूत् । देवैरुक्तो वासुदेवो ब्रह्माणं स वचोऽब्रवीत् ॥ २३ ॥ गत्वासुरं प्रार्थयस्व यज्ञार्थं देहि देहकम् । विष्णूक्तः स सुरो ब्रह्मा गत्वाऽपश्यन्महासु
रम् ॥ २४ ॥ गयासुरोऽब्रवीद्दृष्ट्वा ब्रह्माणं त्रिदशैः सह । संपूज्योत्थाय विधिवत्प्रणतः श्रद्धयान्वितः ॥ २५ ॥ गयासुर उवाच ॥ अद्य मे
सफलं जन्म अद्य मे सफलं तपः । यदागतोऽतिथिर्ब्रह्मा सर्व्वं प्राप्तं मयाद्य वै ॥ २६ ॥ योगिन्योगाङ्गवित्सर्व्वलोकस्वामिन्पितर्गुरो । यदर्थमा
गतो ब्रह्मंस्तत्कार्य्यं करवाण्यहम् ॥ २७ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ पृथिव्यां यानि तीर्थानि दृष्टानि भ्रमता मया । यज्ञार्थं न तु ते तानि पवित्राणि शरी
रतः ॥ २८ ॥ त्वया देहे पवित्रत्वं प्राप्तं विष्णुप्रसादतः । अतः पवित्रं देहं त्वं यज्ञार्थं देहि मेऽसुर ॥ २९ ॥ गयासुर उवाच ॥ धन्योऽहं देव
देवेश यद्देहं प्रार्थ्यते त्वया । पितृवंशः कृतार्थो मे देहे यागं करोषि चेत् ॥ ३० ॥ त्वयैवोत्पादितो देहः पवित्रस्तु त्वया कृतः । सर्व्वेषामुपकाराय
यागोऽवश्यं भवत्विति ॥ ३१ ॥ इत्युक्त्वा सोऽपतद्भूमौ श्वेतकल्पे गयासुरः । नैर्ऋतीं दिशमाश्रित्य तदा कोलाहले गिरौ ॥ ३२ ॥ शिरः कृत्वोत्तरे
दत्यः पादौ कृत्वा तु दक्षिणे । ब्रह्मा सम्भृतसम्भारो मानसानृत्विजोऽसृजत् ॥ ३३ ॥ अग्निशर्माणममृतं शौनकं याज्ञलिं मृदुम् । कुमुथिं वेद
कौण्डिल्यं हारीतं काश्यपं कृपम् ॥३४॥ गर्गं कौशिकवासिष्ठौ मुनिं भार्गवमव्ययम् । वृद्धं पाराशरं कण्वं माण्डव्यं श्रुतिकेवलम् ॥ ३५ ॥ श्वेतं सुतालं
दमनं सुहोत्रं कङ्कमेव च । लौकाक्षिञ्च महाबाहुं जैगीषव्यं तथैव च ॥ ३६ ॥ दधिपञ्चमुखं विप्रमृषभं कर्कमेव च । कात्यायनं गोभिलञ्च मुनिमुग्र

महाव्रतम् ॥ ३७ ॥ सुपालकं गौतमञ्च तथा वेदशिरोव्रतम् । जटामालिनमव्यग्रं चाट्टहासञ्च दारुणम् ॥ ३८ ॥ आत्रेयं चाप्यङ्गिरसमौपमन्युं महा
व्रतम् । गोकर्णञ्च गुहावासं शिखण्डिनमुमाव्रतम् ॥ ३९ ॥ एतानन्यांश्च विप्रेन्द्रान्वेधा लोकपितामहः । परिकल्प्याकरोद्यागं गयासुरशरीरके
॥ ४० ॥ अग्निशर्मापि पञ्चाग्नीन्मुखादेतानथासृजत् । दक्षिणाग्निं गार्हपत्याहवनीयौ तपोऽव्ययः ॥ ४१ ॥ सत्यावसथ्यौ देवर्षे येषु यज्ञाः प्रतिष्ठिताः ।
यज्ञस्य च प्रतिष्ठार्थं विप्रेभ्यो दक्षिणां ददौ ॥ ४२ ॥ हुत्वा पूर्णाहुतिं ब्रह्मा स्नात्वा चावभृथेन तु । यज्ञयूपं सुरैः सार्द्धं समानीय व्यरोपयत्
॥ ४३ ॥ ब्रह्मणः सरसां श्रेष्ठे सरस्येवाश्रितं शुभम् । चलितश्चाकितो ब्रह्मा धर्म्मराजमभाषत ॥ ४४ ॥ जाता गृहे तव शिला समानीयाविचारयन् ।
दैत्यस्य शीघ्रं शिरसि तां धारय ममाज्ञया ॥ ४५ ॥ निश्चलार्थं यमः श्रुत्वा धारयन्मस्तके शिलाम् । शिलायां धारितायान्तु सशिलश्चासुरोऽचलत्
॥४६॥देवानूचेऽथ रुद्रादीञ्छिलायां निश्चलाः किल । तिष्ठन्तु देवाः सकलास्तथेत्युक्त्वा च ते स्थिताः॥४७॥ देवाः पादैर्लक्षयित्वा तथापि चलितोऽ
सुरः । ब्रह्माथ व्याकुलो विष्णुं गतः क्षीराब्धिशायिनम् । तुष्टाव प्रणतो भूत्वा नत्वा चाहत्य तं प्रभुम् ॥ ४८ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ ब्रह्माण्डस्य पते नाथ
नमामि जगतां पतिम् । गतिं कीर्त्तिमतां नृणां भुक्तिमुक्तिप्रदायकम्॥४९॥ विष्वक्सेनोऽब्रवीद्विष्णुं देव त्वां स्तौति पद्मजः । हरिराहानय त्वं तं विष्णूक्तः
स तमानयत् । अजमूचे हरिः कस्मादागतोऽसि वदस्व तत् ॥ ५० ॥ ब्रह्मोवाच ॥ देवदेव कृते यागे प्रचचाल गयासुरः । शिलायां देवरूपिण्यां
न्यस्तायां तस्य मस्तके ॥५१॥ रुद्रादिषु च देवेषु संस्थितेष्वसुरोऽचलत् । इदानीं निश्चलार्थं हि प्रसादं कुरु माधव ॥५२॥ ब्रह्मणो वचनं श्रुत्वा ह्याकृष्य
स्वशरीरतः । मूर्त्तिं ददौ निश्चलार्थं ब्रह्मणे भगवान्हरिः ॥५३॥ आनीय मूर्त्तिं ब्रह्मापि शिलायां समधारयत् । तथापि चलितं वीक्ष्य पुनर्देवमथाह्वयत्
॥५४॥ आगत्य विष्णुः क्षीराब्धेः शिलायां संस्थितोऽभवत् । जनार्द्दनाभिधानेन पुण्डरीकेति नामतः । शिलायां निश्चलार्थं हि स्वयमादिगदाधरः ॥५५॥
निश्चलार्थं पञ्चधासीच्छिलायां प्रपितामहः । पितामहोऽथ फल्ग्वीशः केदारः कनकेश्वरः ॥ ५६ ॥ ब्रह्मा स्थितः स्वयं तत्र गजरूपी विनायकः ।
गयादित्यश्चोत्तरार्कौ दक्षिणार्कस्त्रिधा रविः ॥५७॥ लक्ष्मीः सीताभिधानेन गौरी च मङ्गलाह्वया । गायत्री चैव सावित्री त्रिसन्ध्या च सरस्वती ॥ ५८ ॥
इन्द्रो बृहस्पतिः पूषा वसवोऽष्टौ महाबलाः । विश्वेदेवाश्चाश्विनेयौ मारुतो विश्वनायकः । सयक्षोरगगन्धर्वास्तस्थुर्देवाः स्वशक्तिभिः ॥ ५९ ॥
आद्यया गदया चासौ यस्माद्दैत्यः स्थिरीकृतः । स्थित इत्येव हरिणा तस्मादादिगदाधरः ॥६०॥ ऊचे गयासुरो देवान्किमर्थं वञ्चितो ह्यहम् । यज्ञार्थं
ब्रह्मणे दत्तं शरीरममलं मया । विष्णोर्वचनमात्रेण किं न स्यां निश्चलो ह्यहम् ॥ ६१ ॥ यत्सुरैः पीडितोऽत्यर्थं गदया हरिणा तथा । पीडितो यद्यहं

देवाः प्रसन्नाः सन्तु सर्वदा ॥ ६२ ॥ गदाधरादयस्तुष्टाः प्रोचुः सार्द्धं गयासुरम् । वरं ब्रूहि प्रसन्नाः स्मो देवानूचे गयासुरः ॥ ६३ ॥ यावत्पृथ्वी पर्वताश्च यावच्चन्द्रार्कतारकाः । तावच्छिलायां तिष्ठन्तु ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः । अन्ये च सकला देवा मन्नाम्ना क्षेत्रमस्तु वै ॥ ६४ ॥ पञ्चक्रोशं गयाक्षेत्रं क्रोशमेकं गयाशिरः । तन्मध्ये सर्वतीर्थानि प्रयच्छन्तु हितं नृणाम् ॥ ६५ ॥ स्नानादितर्पणं कृत्वा पिण्डदानात्फलाधिकम् । महात्मा वै सहस्रञ्च कुलानां चोद्धरेन्नरः ॥६६॥ व्यक्ताव्यक्तस्वरूपेण यूयं तिष्ठत सर्वदा । गदाधरः स्वयं लोकाद्भूयात्सर्वाघनाशनात् ॥६७॥ श्राद्धं सपिण्डकं येषां ब्रह्मलोकं प्रयान्तु ते । ब्रह्महत्यादिकं पापं विनश्यतु च सेविनाम् ॥ ६८ ॥ नैमिषं पुष्करं गङ्गा प्रयागश्चाविमुक्तिकम् । एतान्यन्यानि तीर्थानि दिवि भुव्यन्तरिक्षतः । समायान्तु सदा नृणां प्रयच्छन्तु हितं सुराः ॥ ६९ ॥ किं बहूक्त्या सुरगणा युष्मास्वेकापि देवता । चेन्न तिष्ठेदहं चापि समयः प्रतिपाल्यताम् ॥ ७० ॥ गयासुरवचः श्रुत्वा प्रोचुर्विष्ण्वादयः सुराः । त्वया यत्प्रार्थितं सर्व्वं तद्भविष्यत्यसंशयम् ॥ ७१ ॥ अस्मत्पादानर्चयित्वा यास्यन्ति परमां गतिम् । देवैर्दत्तवरो दैत्यो हर्षितो निश्चलोऽभवत् ॥७२॥ स्थितेषु चैव देवेषु ब्राह्मणेभ्यो ददावजः । ग्रामांश्च पञ्चपञ्चाशत्पञ्चक्रोशीं गयां तथा । गृहान्कृत्वा ददौ दिव्यान्सर्व्वोपस्करसंयुतान् ॥ ७३ ॥ कामधेनुं कल्पवृक्षं पारिजातादिकांस्तरून् । महानदीं क्षीरवहां घृतकुल्यास्तथैव च ॥ ७४ ॥ मधुश्रवां मधुकुल्यां दध्याद्याढ्यसरांसि च । सुवर्णदीर्घिकां चैव बहूनन्नादिपर्व्वतान् ॥ ७५ ॥ भक्ष्यभोज्यफलादींश्च सर्व्वं ब्रह्मा सृजन्ददौ । न याचयध्वं विप्रेन्द्रा अन्यानुक्त्वा ददावजः ॥ ७६ ॥ दत्त्वा ययौ ब्रह्मलोकं नत्वा ह्यादिगदाधरम् । धर्म्मारण्ये तत्र धर्म्मं याजयित्वा ययाचिरे ॥ ७७ ॥ धर्म्मयागे च लोभाद्वै प्रतिगृह्य धनादिकम् । ततो ब्रह्मा समागत्य ब्राह्मणांस्ताञ्छशाप ह ॥ ७८ ॥ कृतवन्तो यतो लोभं मद्दत्तेष्वखिलेष्वपि । तस्मात्तृणाधिका यूयं भविष्यन्ति सदा द्विजाः ॥ ७९ ॥ युष्माकं स्याद्वारिवहा नदी पाषाणपर्व्वताः । नद्यादयो वारिवहा मृन्मयाश्च तथा गृहाः ॥८०॥ कामधेनुः कल्पवृक्षो मल्लोकमुपतिष्ठताम् । एवं शप्ता ब्रह्मणा ते प्रार्थयन्तोऽब्रुवन्नजम्॥८१॥ त्वया यद्दत्तमखिलं तत्सर्वं शापतो गतम् । जीवनार्थं प्रसादं नो भगवान्कर्त्तुमर्हसि ॥ ८२ ॥ तच्छ्रुत्वा ब्राह्मणान्ब्रह्मा प्रोवाचेदं दयान्वितः । तीर्थोपजीविका यूयमाचन्द्रार्कं भविष्यथ ॥ ८३ ॥ लोकाः पुण्या गयायां ये श्राद्धिनो ब्रह्मलोकगाः । युष्मान्ये पूजयिष्यन्ति तैरहं पूजितः सदा ॥ ८४ ॥ आक्रान्तं दैत्यजठरं धर्म्मेण विरजाद्रिणा । नाभिकूपसमीपे तु देवी या विरजा स्थिता । तत्र पिण्डादिकं कृत्वा त्रिःसप्तकुलमुद्धरेत् ॥ ८५ ॥ महेन्द्रगिरिणा तस्य कृतौ पादौ सुनिश्चलौ । तत्र पिण्डादिकृत्सप्त कुलान्युद्धरते नरः ॥ ८६ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते गयामाहात्म्यं नाम चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४४ ॥ छ ॥ ॥ छ ॥

नारद उवाच ॥ कथं शिला समुत्पन्ना यथाक्रान्तो गयासुरः । किं रूपं किं च माहात्म्यं तस्याः किं वद नाम च ॥ १ ॥ सनत्कुमार उवाच ॥ आसीद्धर्म्मो महातेजाः सर्व्वविज्ञानपारगः । विश्वरूपा च तत्पत्नी भर्त्तृव्रतपरायणा ॥ २ ॥ तस्यां धर्म्मात्समुत्पन्ना कन्या धर्म्मव्रता सती । सर्व्व लक्षणसम्पन्ना लक्ष्मीरिव गुणाधिका ॥ ३ ॥ तस्यां ये तु गुणा ह्यासंस्ते तिष्ठन्ति जगत्त्रये । धर्म्मो धर्म्मव्रतायास्तु त्रिषु लोकेषु मार्गयन् ॥ ४ ॥ नानु रूपं वरं लेभे धर्म्मोऽथ वरसिद्धये । तपः कुरु वरार्थं त्वं तथेत्युक्त्वा वनं ययौ ॥ ५ ॥ कन्या सा च तपस्तेपे सर्व्वेषां दुष्करञ्च यत् । वायुभक्षा श्वेतकल्पे युगानामयुतं पुरा ॥ ६ ॥ ब्रह्मणो मानसः पुत्रो मरीचिर्नाम विश्रुतः । पर्य्यटन्पृथिवीं सर्व्वां कन्यारत्नं ददर्श सः ॥ ७ ॥ रूपयौवनसम्पन्नां परमे तपसि स्थिताम् । पप्रच्छाथ मरीचिस्तां का त्वं कस्यापि तद्वद ॥ ८ ॥ रूपेणानेन मां भीरु विमोहयसि सुव्रते । ब्रह्मात्मजोऽहं विख्यातो मरीचिर्व्वेदपारगः ॥ ९ ॥ मरीचेर्व्वचनं श्रुत्वा कन्या प्रोवाच तं मुनिम् । अहं धर्म्मव्रता नाम धर्म्मपुत्री तपोऽन्विता ॥ १० ॥ पतिव्रतार्थं विप्रेन्द्र चरामि परमं तपः । धर्म्मव्रतां मरीचिस्तामुवाच प्रीतिपूर्व्वकम् ॥ ११ ॥ पतिव्रता दर्शनान्मे भविष्यसि शुभव्रते । पतिव्रतेच्छया पृथ्वीं विचरामि ह्यहर्निशम् ॥ १२ ॥ त्वञ्चेत्पतिव्रता जाता भजे त्वां भज मां वरम् । लोके न त्वादृशी कन्या मम तुल्यो न ते वरः ॥ १३ ॥ धर्म्मव्रते धर्म्मपत्नी तस्मात्त्वं भव मेऽधुना । धर्म्मव्रता मुनिं प्राह धर्म्मं याचय सुव्रत ॥ १४ ॥ तच्छ्रुत्वा धर्म्ममगमन्मुनिं धर्मो ददर्श ह । तेजःपुञ्जं वरं नत्वा आसना र्घ्यादिनार्च्चयत् ॥ १५ ॥ किमर्थमागतः पृष्टो मरीचिर्धर्म्ममब्रवीत् । कन्यार्थं भ्रमता पृथ्वीं दृष्टा ते कन्यका वरा । मह्यं कन्याञ्च तां देहि श्रेयस्तव भविष्यति ॥ १६ ॥ अर्घ्यादिना समभ्यर्च्य धर्म्मः प्रोचे तथेति तम् । धर्म्मव्रतां समानीय दत्तवांस्तां मरीचये ॥ १७ ॥ वरं च दत्तवांस्तस्मै तद्वाक्यं यत्तथा कृतम् । अग्निहोत्रेण सहितां स्वाश्रमं तां द्विजोऽनयत् ॥ १८ ॥ रेमे मुनिस्तया सार्द्धं यथा विष्णुः श्रिया सह । पार्व्वत्या च यथा शम्भुः सरस्वत्या यथा ह्यजः ॥ १९ ॥ जज्ञे पुत्रशतं तस्यां मरीचेर्विष्णुनोपमम् । मरीचिः फलपुष्पार्थं वनं गत्वा समागतः ॥ २० ॥ श्रान्तः कदाचित्तां पत्नीमुवाचेति पतिव्रताम् । भुक्त्वा तु शयनस्थस्य पादसंवाहनं कुरु ॥ २१ ॥ धर्म्मव्रता तथेत्युक्त्वा शयनस्थस्य सा मुनेः । पादसंवाहनं चक्रे घृते नाभ्यज्य तत्परा ॥ २२ ॥ निद्रायमाणेऽथ मुनौ ब्रह्मा तं देशमागतः । इत्येष दृष्ट्वा ब्रह्माणं मनसार्च्चयितुं प्रभुम् ॥ २३ ॥ पादसंवाहनं कुर्य्यां किं पूज्योऽयं जगद्गुरुः । इत्याकुला समुत्तस्थौ मत्वा सा तं गुरोर्गुरुम् ॥ २४ ॥ अर्घ्यपाद्यादिकं दत्त्वा ब्रह्माणं समपूजयत् । सत्कृतायान्तु शय्यायां विश्राम मकरोदजः ॥ २५ ॥ एतस्मिन्नन्तरे भर्त्ता समुत्तस्थौ च तल्पतः । धर्म्मव्रतामपश्यन्स विप्रः क्रुद्धः शशाप ताम् ॥ २६ ॥ पादसंवाहनं त्यक्त्वा

यस्मादाज्ञां विहाय मे । गतान्यत्र ततः पापाच्छापदग्धा शिला भव ॥ २७ ॥ भर्त्रा धर्म्मव्रता शप्ता मरीचिं प्राह सा रुषा। शयाने त्वयि संप्राप्ते ब्रह्मा त्वज्जनको गुरुः ॥ २८ ॥ त्वयोत्थाय हि कर्त्तव्यं स्वगुरोः पूजनं सदा । मया तु धर्म्मचारिण्या तव कार्य्ये कृते मुने ॥ २९ ॥ अदोषाहं यतः शप्ता तस्माच्छापं ददामि ते । त्वञ्च शापं महादेवाद्दत्तः प्राप्स्यस्यसंशयम् ॥ ३० ॥ व्याकुलं तं पतिं दृष्ट्वा व्याकुलागात्प्रजापतिम् । नत्वा शयानं ब्रह्माणमग्निं प्रज्वाल्य चेन्धनैः ॥ ३१ ॥ गार्हपत्ये स्थिता चक्रे तपः परमदुष्करम् । तथा शप्तो मरीचिश्च तपस्तेपे सुदारुणम् ॥ ३२ ॥ पतिव्रतायास्तपसा मरीचेस्तपसा तथा । इन्द्रादयश्च सन्तप्ता गतास्ते शरणं हरिम् ॥ ३३ ॥ ऊचुः क्षीराम्बुधौ सुप्तं सन्तप्तास्तपसा हरे । पतिव्रतायाश्च मुनेस्त्रैलोक्यं रक्ष केशव ॥ ३४ ॥ इन्द्रादीनां वचः श्रुत्वा विष्णुर्धर्म्मव्रतां ययौ । एतस्मिन्नेव काले तु प्रबुद्धो भगवानजः । ऊचुर्धर्म्मव्रतां देवा अग्निस्थां तां सकेशवाः ॥ ३५ ॥ अग्निमध्ये तपः कर्त्तुं कस्य शक्तिः पतिव्रते । त्वया कृतं तत्परमं सर्व्वलोकभयङ्करम् ॥ ३६ ॥ वरं वरय धर्म्मज्ञे अस्मत्तो यदभीप्सितम् । विष्ण्वादीनां वचः श्रुत्वा देवान्धर्म्मव्रताब्रवीत् ॥ ३७ ॥ भर्तृशापमशक्ताहं निवर्त्तयितुमोजसा । दत्तो मरीचिना शापो मह्यं स ह्यपगच्छतु ॥ ३८ ॥ धर्म्मव्रतावचः श्रुत्वा प्रोचुरेतां सुराः पुनः । धर्म्मव्रते धर्म्मपुत्रि शापोऽयं परमर्षिणा ॥ ३९ ॥ दत्तस्ते न निराकर्त्तुं शक्यो देवद्विजातिभिः । तस्मादन्यं वरं ब्रूहि यतो धर्म्मस्य संस्थितिः ॥ ४० ॥ भवेद्वै त्रिषु लोकेषु वेदोक्तस्य शुभव्रते । देवानां वचनं श्रुत्वा देवान्धर्म्मव्रताब्रवीत् ॥ ४१ ॥ भर्त्तुः शापान्मोचयितुं न शक्ताश्च यदामराः । मह्यं वरं प्रयच्छध्वमेवंविधमनुत्तमम् ॥ ४२ ॥ शिलाहं हि भविष्यामि ब्रह्माण्डे पावनी शुभा । नदीनदसरस्तीर्थदेवादिभ्योऽतिपावनी ॥ ४३ ॥ ऋष्यादिभ्यो मुनिभ्यश्च मुख्यदेवेभ्य एव च । त्रैलोक्ये यानि लिङ्गानि व्यक्ताव्यक्तात्मकान्यपि । तानि तिष्ठन्तु मद्देहे तीर्थरूपेण सर्व्वदा ॥ ४४ ॥ तीर्थान्यपि च सर्व्वाणि नक्षत्रप्रमुखास्तथा । तिष्ठन्तु देवाः सकला देव्यश्च मुनयस्तथा ॥ ४५ ॥ ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च लक्षयित्वा पदं मयि । पञ्चाग्नयः कुमाराद्या बहुरूपेण संस्थिताः ॥ ४६ ॥ मूर्त्तामूर्त्तस्वरूपेण पदरूपेण देवताः । शिलायां क्रोशमात्रेण मूर्त्तिरूपाः स्थिता भुवि ॥ ४७ ॥ तां दृष्ट्वा सर्व्वलोकश्च महापातकनाशिनीम् । पूतो धर्म्माधिकारी च श्राद्धकृद्ब्रह्मलोकभाक् ॥ ४८ ॥ शिलास्थितेषु तीर्थेषु स्नात्वा कृत्वाथ तर्पणम् । श्राद्धं सपिण्डकं येषां ब्रह्मलोकं प्रयान्तु ते ॥ ४९ ॥ गदाधरो दृश्यतीर्थं सर्व्वतीर्थोत्तमोत्तमम् । स्थास्यन्ति च मरिष्यन्ति यान्तु ब्रह्मपुरीं नराः । वाराणसी प्रयागश्च पुरुषोत्तमसंज्ञकम् ॥ ५० ॥ गङ्गासागरसंज्ञञ्च नित्यं तिष्ठतु फल्गुनि । गदाधराधिष्ठितं तत्सर्व्वतीर्थोत्तमोत्तमम् ।

मुक्तिर्भवेत् पितॄणां च मृतानां श्राद्धतः सदा ॥ ५१ ॥ जरायुजाण्डजा वापि स्वेदजा वापि चोद्भिदः। त्यक्त्वा देहं शिलायान्ते यान्तु विष्णुस्वरूपताम्
॥५२॥ यथार्च्चिते हरौ सर्व्वे यज्ञाः पूर्णा भवन्ति हि। तथा श्राद्धं तर्पणञ्च स्नानं चाक्षयमस्त्विह॥५३॥ मम देहे सुरेशानां ये जपन्ति श्रुतादिकम् । अचि
रेणापि ते सिद्धाः सिद्धिभाजो भवन्तु वै ॥ ५४ ॥ पितॄणां कुलसाहस्रमात्मना सहितं नरः । श्राद्धादिना समुद्धृत्य विष्णुलोकं नयेद्ध्रुवम् ॥ ५५ ॥
यावत्यो हि सरिच्छ्रेष्ठा गङ्गाद्याश्च ह्रदाः शुभाः । समुद्राद्याः सरोमुख्या मानसाद्याः सुरेश्वराः । नृणां श्राद्धं विदधतो मुक्तये निवसन्तु मे ॥ ५६ ॥
शरीरेण समायान्तु क्वचिन्नो यान्तु देवताः । एको विष्णुस्त्रिधामूर्त्तिर्यावत्सङ्कीर्त्यते बुधैः ॥ ५७ ॥ तावच्छिलायां सर्व्वाणि तीर्थानि सह दैवतैः।
सदा तिष्ठन्तु मुनयो गन्धर्व्वाणां गणाश्च ये ॥५८॥ सर्व्वदेवस्वरूपा च नामेयं देवरूपिणी । यावत्तिष्ठति ब्रह्माण्डं तावत्तिष्ठतु वै शिला । मम देहेऽश्मरूपे
च ये जपन्ति तपन्ति च ॥ ५९ ॥ जुहोत्यग्नौ च तेषां वै तदक्षय्योपतिष्ठताम् । अक्षयन्तु भवेच्छ्राद्धं जपहोमतपांसि च । शिलापर्व्वतरूपेण मयि तिष्ठतु
सर्व्वदा ॥६०॥ पतिव्रतावचः श्रुत्वा देवाः प्रोचुः पतिव्रताम् । त्वया यत्प्रार्थितं सर्व्वं तद्भविष्यत्यसंशयम्॥६१॥ गयासुरस्य शिरसि भविष्यसि यदा स्थिरा।
तदा पादादिरूपेण स्थास्यामस्त्वयि सुस्थिराः । वरं शिलायै दत्त्वैवं तत्रैवान्तर्दधुः सुराः ॥ ६२ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते गयामाहात्म्यं नाम
पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४५ ॥ ॥ छ ॥ सनत्कुमार उवाच ॥ वक्ष्ये शिलाया माहात्म्यं शृणु नारद मुक्तिदम् । यस्या गायन्ति देवाश्च माहात्म्यं
मुनिपुङ्गवाः ॥ १ ॥ शिला स्थिता पृथिव्यां सा देवरूपातिपावनी । विचित्राख्यं शिलातीर्थं त्रिषु लोकेषु विश्रुतम् ॥ २ ॥ तस्याः
संस्पर्शनाल्लोकाः सर्वे हरिपुरं ययुः । शून्ये लोकत्रये जाते शून्या यमपुरी ह्यभूत् ॥ ३ ॥ यम इन्द्रादिभिर्गत्वा ऊचे ब्रह्माणमद्भुतम् । अधिकारं
गृहाणाथ यमदण्डं पितामह ॥ ४ ॥ यममूचे ततो ब्रह्मा स्वगृहे धारयस्व ताम् । ब्रह्मोक्तो धर्मराजस्तु गृहे तां समधारयत् ॥ ५ ॥ यमोऽधिकारं स्वं
चक्रे पापिनां शासनादिकम् । एवंविधा गुरुतरा शिला जगति विश्रुता ॥ ६ ॥ यथा ब्रह्मा यथा विष्णुर्यथा देवो महेश्वरः। ब्रह्माण्डे च यथा मेरु
स्तथेयं देवरूपिणी ॥ ७ ॥ गयासुरस्य शिरसि गुरुत्वाद्धारिता यतः । अतः पवित्रयोर्योगः पितॄणां मोक्षदायकः ॥ ८ ॥ पवित्रयोर्द्वयोर्योगे हयमेध
मजोऽकरोत् । भागार्थमागतान्दृष्ट्वा विष्णवादीनब्रवीच्छिला ॥ ९ ॥ शिलास्थितिप्रतिज्ञां तु कुर्वन्तु पितृमुक्तये । तथेत्युक्त्वा शिलायान्ते
देवा विष्णवादयः स्थिताः॥ १० ॥ शिलारूपेण मूर्त्त्या च पदरूपेण देवताः । मूर्त्तामूर्त्तस्वरूपेण स्थिताः पूर्वप्रतिज्ञया ॥ ११ ॥ दैत्यस्य मुण्ड
पृष्ठे तु यस्मात्सा संस्थिता शिला। तस्मात्स मुण्डपृष्ठाद्रिः पितॄणां ब्रह्मलोकदः॥१२॥ आच्छादितः शिलापादः प्रभासेनाद्रिणा यतः । भासितो भास्करे

णेति प्रभासः परिकल्पितः ॥१३॥ प्रभासं हि विनिर्भिद्य शिलाङ्गुष्ठो विनिर्गतः । अङ्गुष्ठोत्थित ईशोऽपि प्रभासेशः प्रकीर्त्तितः ॥ १४ ॥ शिलाङ्गुष्ठैकदेशो यः
सा च प्रेतशिला स्मृता । पिण्डदानाद्यतस्तस्यां प्रेतत्वान्मुच्यते नरः ॥१५॥ महानदीप्रभासाद्योः सङ्गमे स्नानकृन्नरः । रामो देव्या सह स्नातो रामतीर्थं
ततः स्मृतम् ॥१६॥ प्रार्थितोऽत्र महानद्या राम स्नातो भवेति च । रामतीर्थं ततो भूत्वा त्रिषु लोकेषु विश्रुतम्॥१७॥ जन्मान्तरशतं साग्रं यत्कृतं दुष्कृतं
मया । तत्सर्वं विलयं यातु रामतीर्थाभिषेचनात् ॥ १८ ॥ मन्त्रेणानेन यः स्नात्वा श्राद्धं कुर्वीत मानवः । रामतीर्थे पिण्डदस्तु विष्णुलोकं प्रयात्यसौ ।
तथेत्युक्त्वा स्थितो रामः सीतया भरताग्रजः ॥ १९ ॥ राम राम महाबाहो देवानामभयङ्कर । त्वां नमस्येऽत्र देवेशं मम नश्यतु पातकम् ॥ २० ॥
मन्त्रेणानेन यः स्नात्वा श्राद्धं कुर्यात्सपिण्डकम् । प्रेतत्वात्तस्य पितरो विमुक्ताः पितृतां ययुः ॥ २१ ॥ आपस्त्वमसि देवेश ज्योतिषां पतिरेव च । पापं
नाशय मे देव मनोवाक्कायकर्मजम् ॥ २२ ॥ नमस्कृत्य प्रभासेशं भासमानं शिवं व्रजेत् । तञ्च शम्भुं नमस्कृत्य कुर्याद्यमबलिं ततः ॥ २३ ॥ रामे वनं
गते शैलमागत्य भरतः स्थितः । पितृपिण्डादिकं कृत्वा रामं संस्थाप्य तत्र च ॥ २४ ॥ रामं सीतां लक्ष्मणञ्च मुनीन्स्थापितवान्प्रभुः । भरतस्याश्रमे
पुण्ये नित्यं पुण्यतमैर्वृतम् । मतङ्गस्य पदं तत्र दृश्यते सर्वमानुषैः ॥ २५ ॥ स्थापितं धर्मसर्वस्वं लोकस्यास्य निदर्शनात् । मतङ्गस्य पदे श्राद्धी सर्वां
स्तारयते पितॄन् ॥ २६ ॥ रामतीर्थे नरः स्नात्वा रामं सीतां समर्च्य च । रामेश्वरं प्रणम्याथ न देही जायते पुनः ॥ २७ ॥ शिलाया जघनं भूयः समा
क्रान्तं नगेन तु । धर्मराजेन संप्रोक्तो न गच्छेति नगः स्मृतः ॥२८॥ यमराजधर्मराजौ निश्चलार्थं व्यवस्थितौ । ताभ्यां बलिं प्रयच्छामि पितॄणां मुक्ति
हेतवे ॥ २९ ॥ द्वौ श्वानौ श्यामशबलौ वैवस्वतकुलोद्भवौ । ताभ्यां बलिं प्रयच्छामि स्यातामेतावहिंसकौ ॥ ३० ॥ ऐन्द्रवारुणवायव्ययाम्यनैर्ऋत्यसं
स्थिताः । वायसाः प्रतिगृह्णन्तु भूयो पिण्डं मया स्थितम् ॥ ३१ ॥ यमोऽसि यमदूतोऽसि वायसोऽसि महाबल । सप्तजन्मकृतं पापं बलिं भुक्त्वा विना
शय ॥ ३२ ॥ रामे वनं गते शैलमागत्य भरतेन हि । पितुः पिण्डादिकं कृत्वा रामेशः स्थापितोऽत्र वै ॥ ३३ ॥ स्नात्वा नत्वा च रामेशं रामसीता
समन्वितम् । तत्र श्राद्धं सपिण्डञ्च कृत्वा विष्णुपुरं व्रजेत् । पितृभिः सह धर्मात्मा कुलानाञ्च शतैः सह ॥ ३४ ॥ शिलाया दक्षिणे हस्ते स्थापितः कुण्ड
पर्वतः । तिमिरादित्य ईशानभर्गावेते महेश्वराः ॥ ३५ ॥ वह्निर्द्वौ वरुणौ रुद्राश्चत्वारः पितृमोक्षदाः । भरताश्रममासाद्य तान्नमेत्पूजयेन्नरः ॥ ३६ ॥ पापे
भ्यश्चोपपापेभ्यो मुच्यते पितृभिः सह । यत्र कुत्रापि देवर्षे भरतस्याश्रमे नरः । स्नातः श्राद्धादिकं कुर्यात्तत्कल्पेऽपि न हीयते ॥ ३७ ॥ गयायां चाक्षयं
श्राद्धं जपहोमतपांसि च । सर्वमानन्त्यमाहुर्वै यद्दत्तं भरताश्रमे ॥ ३८ ॥ चतुर्युगस्वरूपेण चतस्रो रविमूर्त्तयः । दृष्टाः स्पृष्टाः पूजितास्ताः पितॄणां

मुक्तिदायकाः ॥३९॥ मुक्तिर्वामन इत्येव तारकाख्यो विधिः परः। संसारार्णवतप्तानां नावावेतौ सुरेश्वरौ। तारकं ब्रह्म विश्वेषां मृतानां जीवतामिदम्॥४०॥
त्रिविक्रमञ्च ब्रह्माणं यः पश्येत्पुरुषोत्तमम्। पितृभिः सह धर्मात्मा स याति परमां गतिम् ॥४१॥ शिलाया वामपादेऽपि तथाभ्युद्यन्तको गिरिः। स्थापितः
पिण्डदस्तत्र पितॄन्ब्रह्मपुरं नयेत् ॥ ४२ ॥ नैमिषारण्यपार्श्वे तु ईजे ब्रह्मा सुरैः सह। मुख्यसंज्ञं हि तत्तीर्थं देवास्तत्र पदे स्थिताः ॥ ४३ ॥ त्रिषु
तेषु पदेष्वेव तीर्थेषु मुनिसत्तम। यत्किञ्चिदशुभं कर्म तत्प्रणश्यति नारद ॥ ४४ ॥ तन्नैमिषवनं पुण्यं सेवितं पुण्यपूरुषैः। तत्र व्यासः शुकः पैलः
कण्वो वेधाः शिवो हरिः ॥ ४५ ॥ तेषां दर्शनमात्रेण मुच्यते पातकैर्नरः। वामहस्ते शिलायास्तु तथा चोद्यन्तको गिरिः ॥ ४६ ॥

---

१ अस्माच्छ्लोकादग्रे पाठान्तरश्लोका उपलभ्यन्ते। ते यथा—स्थापितः पिण्डदस्तत्र पितॄन् ब्रह्मपुरं नयेत ॥ १ ॥ कुण्डश्चोद्यन्तकस्तत्र ह्यात्मनस्तपसा कृतः। ब्रह्मणा तत्र सावित्रीकुमाराभ्यां सह स्थितम् ॥ २ ॥ हाहाहूहूप्रभृतयो गीतिनादं प्रचक्रिरे। कुण्डमुद्यन्तकं तत्र गीतवादित्रको गिरिः ॥ ३ ॥ अगस्त्यो भगवान्यत्र तपश्चोग्रं चकार ह। ब्रह्मणस्तु वरं लेभे माहात्म्यं भुवि दुर्लभम् ॥ लोपामुद्रां तथा भार्य्यां पितॄणां परमां गतिम् ॥ ४ ॥ स्नातस्तत्र च मध्याह्ने सावित्रीं समुपास्य च। कोटिजन्म भवेद्विप्रो धनाढ्यो वेदपारगः ॥ ५ ॥ अगस्त्यस्य पदे स्नात्वा पिण्डदो ब्रह्मलोकगः। पितृभिः सह धर्म्मात्मा पूज्यमानो दिवौकसाम् ॥ ६ ॥ ब्रह्मयोनिं प्रविश्याथ निर्गच्छेद्यस्तु मानवः। परं ब्रह्म स यातीह विमुक्तो योनिसङ्कटात् ॥ ७ ॥ नत्वा गयाकुमारञ्च ब्राह्मण्यं लभते नरः। सोमकुण्डाभिषेकी च सोमलोकं नयेत्पितॄन् ॥ ८ ॥ बलिः काकशिलायान्तु काकेभ्य ऋणमोक्षदः। स्वर्गद्वारेश्वरं नत्वा स्वर्गाद्ब्रह्मपुरं व्रजेत् ॥ ९ ॥ पिण्डदो व्योमगङ्गायां निर्म्मलः स्वर्नयेत् पितॄन्। शिलाया दक्षिणे हस्ते भस्मकूटमधारयत्। ततोऽसौ भस्मकूटाद्रिर्भस्मस्नातश्च नारद ॥ १० ॥ वटो वटेश्वरस्तत्र स्थितश्च प्रपितामहः। मतङ्गस्य पदे पुण्ये पिण्डदः स्वर्नयेत्पितॄन् ॥ ११ ॥ तस्याग्रे रुक्मिणीकुण्डं पश्चिमे कपिला नदी। कपिलेशो नदीतीरे ह्यमासोमसमागमे ॥ १२ ॥ कपिलायां नरः स्नात्वा कपिलेशं नमेच्च यः। श्राद्धदः स्वर्गगामी स्यान्माहेशीकुण्ड एव च ॥ १३ ॥ गौरी च मङ्गला तत्र सर्व्वसौभाग्यदायिनी। जनार्दनो भस्मकूटे तस्य हस्ते च पिण्डदः ॥ १४ ॥ मन्त्रेण चात्मनोऽन्येषां सव्यहस्ते तिलैर्विना। जीवतां दधिसंमिश्रं सर्व्वे ते विष्णुलोकगाः ॥ १५ ॥ एष पिण्डो मया दत्तस्तव हस्ते जनार्दन। देहि देव गयाशीर्षे तस्मै तस्मिन्मृते तु तम् ॥ १६ ॥ एष पिण्डो मया दत्तस्तव हस्ते जनार्दन। गयाशीर्षे त्वया देयो मह्यं पिण्डो मृते मयि ॥ १७ ॥ जनार्दन नमस्तुभ्यं नमस्ते पितृरूपिणे। पितृपते नमस्तुभ्यं नमस्ते मुक्तिहेतवे ॥ १८ ॥ गयायां पितृरूपेण स्वयमेव जनार्दन। लक्ष्मीकान्त नमस्तेऽस्तु नमस्ते पितृमोक्षद ॥ १९ ॥ तं ध्यात्वा पुण्डरीकाक्षं मुच्यते च ऋणत्रयात्। पुण्डरीकाक्षमभ्यर्च्य स्वर्गं प्राप्नुर्नरा ध्रुवम् ॥ २० ॥ वामजानु तु संपात्य नत्वा भीमो जनार्दनम्। श्राद्धं सपिण्डकं कृत्वा भ्रातृभिर्विष्णुलोकगः ॥ २१ ॥ शिलाया दक्षिणे पादे प्रेतकूटो गिरिर्धृतः। धर्म्मराजेन पादाभ्यां गिरिः प्रेतशिलाश्रयः ॥ २२ ॥ पादेन दूरे निक्षिप्तः शिलायाः पापभारतः। प्रेतभावस्वरूपेण करग्रहणकानने ॥ २३ ॥ पृष्ठे स्थिताश्च बहवो विघ्नकारिण एव ते। श्राद्धादिकरणान्नॄणां तीर्थं पितृविमुक्तिदम् ॥ २४ ॥ गतः शिलाङ्गसंस्पर्शात्प्रेतकूटः पवित्रताम्। प्रेतकूटश्च तत्रास्ते देवास्तत्र पदे स्थिताः। तत्र श्राद्धादिकं कृत्वा प्रेतत्वान्मोचयेत्पितॄन् ॥ २५ ॥ शिलासमीपे ये विप्र प्रेतरूपा भयानकाः। सर्व्वे ते यमलोके तु पृथिव्यां पर्य्यटन्ति वै ॥ २६ ॥ गयासुरस्य शिरसि पुण्ये प्रेतादिवर्जिते। स्थिता ब्रह्मा

स पर्वतः समानीतो ह्यगस्त्येन महात्मना । तत्र ब्रह्मा हरश्चैव तपश्चोग्रञ्च चक्रतुः ॥ ४७ ॥ तत्रागस्त्यस्य हि वरं कुण्डं त्रैलोक्यदुर्लभम् । यत्र मुन्यष्टकं सिद्धं तपस्तप्त्वा शिवं गतम् । कुण्डे मुन्यष्टकं नत्वा पितॄन्ब्रह्मपुरं नयेत् ॥ ४८ ॥ अगस्त्येनाथ देवर्षे ह्युदयाद्रेर्महात्मना । शिलाया वामहस्तेऽपि स्थापितो गिरिराट् शुभः । वादित्राद्यैर्दिव्यगीतैराढ्यो वादित्रको गिरिः ॥ ४९ ॥ तत्र विद्याधरो नाम गन्धर्वाप्सरसाङ्गणैः । समेतोऽद्यापि गीतानि दिव्यानि सह गीयते ॥ ५० ॥ मोहनश्च सुनीथश्च शैलूजो मोहनोत्तमः । पर्वतो नारदध्यानी सङ्गीती पुष्पदन्तकः । हाहा हूहूप्रभृतयो गीतदानं प्रचक्रिरे ॥ ५१ ॥ तथा चित्ररथो नाम सर्वगन्धर्वसंवृतः । गायति मधुराण्येव गीतान्यद्रौ महोत्सवम् ॥ ५२ ॥ अतः स पर्वतो देवैः सेव्यतेऽद्यापि नित्यशः । धर्मजास्तत्र देवेशो हरो भस्माङ्गरागवान् ॥ ५३ ॥ पार्वत्या सहितो रुद्रः पर्वते गीतनादिते । मोदते पूजितो ध्येयः पितॄणां परमां गतिम् ॥ ५४ ॥ गयायां परमात्मा हि गोपतिर्वा गदाधरः । हीयते वैष्णवी माया तथा रुद्रार्चया मुने ॥ ५५ ॥ शिलाया दक्षिणे हस्ते भस्मकूटो गिरिर्धृतः । धर्म्मराजेन तत्रास्ते ह्यगस्त्यः सह भार्य्यया ॥ ५६ ॥ अगस्त्यस्य पदे स्नातः पिण्डदो ब्रह्मलोकगः । ब्रह्मणस्तु वरं लेभे माहात्म्यं भुवि दुर्लभम् ॥ ५७ ॥ लोपामुद्रां तथा भार्य्यां पितॄणां परमां गतिम् । तत्रागस्त्येश्वरं दृष्ट्वा मुच्यते ब्रह्महत्यया ॥ ५८ ॥ अगस्त्यञ्च सभार्य्यञ्च पितॄन्ब्रह्मपुरं नयेत् । दण्डिनाथ तपस्तेपे सीताद्रेर्दक्षिणे गिरौ ॥ ५९ ॥ वटो वटेश्वरस्तत्र स्थितश्च प्रपितामहः । तदग्रे रुक्मिणीकुण्डं पश्चिमे कपिला नदी । कपिलेशो नदीतीरे ह्यमासोमसमागमे ॥ ६० ॥ कपिलायां नरः स्नात्वा कापिलेशं समर्च्य च । कृते

——दयो देवा गतः सोपि पवित्रताम् ॥ २७ ॥ कीकटेपु गया पुण्या पुण्यं राजवनं गृहम् । च्यवनस्याश्रमः पुण्यो नदी पुण्या पुनःपुना ॥ २८ ॥ वैकुण्ठे हेमदण्डश्च हेमकूटो गिरिस्तथा । श्राद्धपिण्डादिकृत्तत्र पितॄन्ब्रह्मपुरं नयेत् ॥ २९ ॥ शिलादक्षिणपादे तु गृध्रकूटो गिरिर्धृतः । धर्मराजेन सुस्थैर्य्यकरणाय सुपावनः ॥ ३० ॥ गृध्ररूपेण तत्राथ तपः कृत्वा महर्षयः । विमुक्ता गृध्रकूटोऽयं तत्र गृध्रेश्वरः स्थितः ॥ ३१ ॥ तत्र गृध्रेश्वरं दृष्ट्वा यान्ति शम्भुपदं नरः । तत्र गृध्रवटं नत्वा प्राप्तकामो दिवं व्रजेत् ॥ ३२ ॥ तत्र गृध्रगुहायाञ्च पिण्डदः शिवलोकभाक् । तत्र माहेश्वरी धारा पिण्डदः स्वर्नयेत्पितॄन् ॥ ३३ ॥ मूलक्षेत्रं सरस्तत्र पिण्डदो ब्रह्मलोकभाक् । ऋणमोक्षं पापमोक्षं शिवं दृष्ट्वा शिवं व्रजेत् ॥ ३४ ॥ आदिपालेन गिरिणा समाक्रान्तं शिलोदरम् । यत्रास्ते गजरूपेण विघ्नेशो विघ्ननाशनः । नाभौ च पिण्डदो यस्तु पितॄन्ब्रह्मपुरं नयेत् ॥ ३५ ॥ नितम्बे मुण्डपृष्ठस्य देवदारुवनं त्वभूत् । मुण्डपृष्ठेऽरविन्दाद्रिं दृष्ट्वा पापं विनाशयेत् ॥ ३६ ॥ क्रौञ्चरूपेण संविष्टो मुनिस्तत्र तपोऽकरोत् । तस्य पादाङ्कितो यस्मात्क्रौञ्चपादः प्रकीर्त्तितः ॥ ३७ ॥ स्नातो जलाशये तत्र नयेत् स्वर्गं कुलत्रयम् । शिलायां व्यक्तरूपेण व्यक्ताव्यक्तात्मना स्थितः । लक्ष्मीशो विबुधैः सार्द्धं तस्माद्देवमयी शिला ॥ ३८ ॥

श्राद्धे पिण्डदाने पितरो मोक्षमाप्नुयुः ॥ ६१ ॥ तत्राग्निधारा गिरिवरादागतोद्यन्तकादनु । तत्र सारस्वतं कुण्डं सरस्वत्या प्रकल्पितम् ॥ ६२ ॥ शुक्रस्तत्र सुतैः सार्द्धं षण्डामर्क्कादिभिः प्रभुः । तत्र तत्र मुनीन्द्राणां पदेषु मुनिसत्तम । श्राद्धपिण्डादिकृत्स्नातः पितॄंस्तारयते नरः ॥ ६३ ॥ शिलाया वामहस्तेऽपि गृध्रकूटो गिरिर्धृतः । गृध्ररूपेण संसिद्धास्तपस्तप्त्वा महर्षयः ॥ ६४ ॥ अतो गिरिर्गृध्रकूटस्तत्र गृध्रेश्वरः स्थितः । दृष्ट्वा गृध्रेश्वरं नत्वा यायाच्छम्भोः पदं नरः ॥ ६५ ॥ तत्र गृध्रे गुहायाञ्च पिण्डदः शिवलोकभाक् । तत्र गृध्रे वटं नत्वा प्राप्तकामो दिवं व्रजेत् ॥ ६६ ॥ ऋणमोक्षं पापमोक्षं शिवं दृष्ट्वा शिवं व्रजेत्। शूलक्षेत्रञ्च तत्रास्ते पिण्डदः स्वर्नयेत्पितॄन् ॥ ६७ ॥ आदिपालेन गिरिणा समाक्रान्तं शिलोदरम् । तत्रास्ते गजरूपेण विघ्नेशो विघ्ननाशनः । तं दृष्ट्वा मुच्यते विघ्नैः पितॄन् ब्रह्मपुरं नयेत् ॥ ६८ ॥ नितम्बे मुण्डपृष्ठस्य देवदारुवनं त्वभूत् । मुण्डपृष्ठारविन्द्राद्री दृष्ट्वा पापं विनाशयेत् । गयानाभौ सुषुम्नायां पिण्डदः स्वर्नयेत्पितॄन् ॥ ६९ ॥ शिलाया वामपादे तु स्थापितः प्रेतपर्वतः । धर्मराजेन पापेभ्यो गिरिः प्रेतशिलाह्वयः ॥ ७० ॥ पादेन दूरे निक्षिप्तः शिलायाः पादभारतः । गतः शिलायाः संसर्गात्प्रेतकूटः पवित्रताम् ॥ ७१ ॥ प्रेतकुण्डञ्च तत्रास्ते देवास्तत्र पदे स्थिताः । तत्र कुण्डादिकं कृत्वा प्रेतत्वान्मोचयेत्पितॄन् ॥ ७२ ॥ पृथक्स्थिताश्च बहवो विघ्नकारिण एव ते । श्राद्धादिकारिणां नृणां तीर्थे पितृविमुक्तये । प्रेता धानुष्करूपेण करग्रहणकारकाः ॥ ७३ ॥ पादाङ्कितां मुण्डपृष्ठां महादेवनिवासिनीम् । तां दृष्ट्वा सर्वलोकश्च मुक्तः पापोपपातकैः ॥ ७४ ॥ गयाशिरसि पुण्ये च सर्वपापैर्विवर्जिते । प्रेतादिवर्जितं यस्मात्ततोऽतिपावनं वरम् ॥ ७५ ॥ कीकटेषु गया पुण्या पुण्यं राजगृहं वनम् । च्यवनस्याश्रमं पुण्यं नदी पुण्या पुनःपुना ॥ ७६ ॥ वैकुण्ठो लोहदण्डश्च गृध्रकूटश्च शोणकः । अत्र श्राद्धादिना सर्वान्पितॄन्ब्रह्मपुरं नयेत् ॥ ७७ ॥ क्रौञ्चरूपेण हि मुनिर्मुण्डपृष्ठे तपोऽकरोत् । तस्य पादाङ्कितो यस्मात्क्रौञ्चपादस्ततः स्मृतः ॥ ७८ ॥ स्नातो जलाशये तत्र नयेत्स्वर्गं स्वकं कुलम् । बलिः काकशिलायाञ्च काकेभ्य ऋणमोक्षदः ॥ ७९ ॥ मुण्डपृष्ठस्य सानौ हि लोमशो लोमहर्षणः । द्वावेतौ परमं तप्त्वा तपःसिद्धिं परां गतौ ॥ ८० ॥ आहूतास्तु सरिच्छ्रेष्ठा लोमशेन महानदी । शरावती वेत्रवती चन्द्रभागा सरस्वती ॥ ८१ ॥ कावेरी सिन्धुरीरा च चन्दना च सरिद्वरा । वासिष्ठी सरयूर्गङ्गा यमुना गण्डकीन्दिरा ॥ ८२ ॥ महावैतरणी नाम्ना निक्षरा च दिवौकसः । सावव्यलकनन्दा च ह्युदीची कनकाह्वया ॥ ८३ ॥ कौशिकी ब्रह्मदा ज्येष्ठा सर्वस्याघविमोचिनी । कृष्णवल्वा चर्म्मवती द्वे नद्यौ मुक्तिदायिके ॥ ८४ ॥ आहूते सरितां श्रेष्ठे लोमहर्षेण साहसात् । तपसस्तु प्रभावेण नर्म्मदा मुनिपुङ्गव । तासु सर्वासु यः स्नात्वा

पिण्डदः स्वर्नयेत्पितॄन् ॥ ८५ ॥ ब्रह्मयोनिं प्रविश्याथ निर्गच्छेद्यस्तु मानवः । परं ब्रह्म स यातीह विमुक्तो योनिसङ्कटात् ॥ ८६ ॥ निक्षरायां
पुष्करिण्यां स्नातः श्राद्धादिकं नरः । कुर्य्यात्क्रौञ्चपदे दिव्ये नियमाद्वासरत्रयम् । सर्वान्पितॄन्नयेत्स्वर्गं पञ्चपापिन एव च ॥ ८७ ॥ जनार्दनो
भस्मकूटे तस्य हस्ते तु पिण्डदः । आत्मनोऽप्यथवान्येषां सव्येनापि तिलैर्विना । जीवतां दधिसंमिश्रं सर्वे ते विष्णुलोकगाः ॥ ८८ ॥ यस्तु
पिण्डो मया दत्तस्तव हस्ते जनार्दन । यदुद्दिश्य त्वया देयस्तस्मिन्पिण्डो मृते प्रभो ॥ ८९ ॥ एष पिण्डो मया दत्तस्तव हस्ते जनार्दन ।
अन्तकाले गते मह्यं त्वया देयो गयाशिरे ॥ ९० ॥ जनार्दन नमस्तुभ्यं नमस्ते पितृमोक्षद । पितृपते नमस्तेऽस्तु नमस्ते पितृरूपिणे ॥ ९१ ॥
गयायां पितृरूपेण स्वयमेव जनार्दनः । तं दृष्ट्वा पुण्डरीकाक्षं मुच्यते च ऋणत्रयात् ॥ ९२ ॥ नमस्ते पुण्डरीकाक्ष ऋणत्रयविमोचक । लक्ष्मी
कान्त नमस्तेऽस्तु पितॄणां मोक्षदो भव ॥ ९३ ॥ वामजानु सुसंपात्य नत्वा भीमो जनार्दनम् । श्राद्धं सपिण्डकं कृत्वा भ्रातृभिर्ब्रह्मलोकभाक् ।
पितृभिः सह धर्मात्मा कुलानाञ्च शतेन च ॥ ९४ ॥ शिलायां व्यक्तरूपेण व्यक्ताव्यक्तात्मना स्थितः । लक्ष्मीशो विबुधैः सार्द्धं तस्माद्देवमयी
शिला ॥ ९५ ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते गयामाहात्म्यं नाम षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४६ ॥ छ ॥ नारद उवाच ॥ कथं व्यक्तस्वरूपेण
स्थितश्चादिगदाधरः । कथं व्यक्तस्वरूपेण व्यक्ताव्यक्तात्मना स्थितः ॥ १ ॥ कथं गदा समुत्पन्ना यथा ह्यादिगदाधरः । गदालोलं कथं चासीत्
सर्व्वपापक्षयङ्करम् ॥ २ ॥ सनत्कुमार उवाच ॥ गदो नामासुरो ह्यासीद्वज्राद्वज्रतरो दृढः । तपसा दारुणेनासौ ब्रह्मलब्धवरः पुरा ।
प्रार्थितो ब्रह्मणे प्रादात्स्वशरीरास्थि दुस्त्यजम् ॥ ३ ॥ ब्रह्मोक्तो विश्वकर्म्मापि गदां चक्रेऽद्भुतां तदा । तदस्थि वज्रनिष्पेषैः कुन्दैः स्वर्गे
ह्यधारयत् ॥ ४ ॥ अथ कालेन महता मनौ स्वायम्भुवे क्वचित् । हेती रक्षो ब्रह्मपुत्रः तपस्तेपे सुदारुणम् ॥ ५ ॥ दिव्यवर्षसहस्राणां शतं वायु
मभक्षयत् । उन्मुखश्चोर्द्धबाहुश्च पादाङ्गुष्ठभरेण ह ॥ ६ ॥ एकेनातिष्ठदव्यग्रः शीर्णपर्णानिलाशनः । ब्रह्मादींस्तपसा तुष्टान्वरं वव्रे वरप्रदान् ॥ ७ ॥
देवैर्दैत्यैश्च शस्त्रास्त्रैर्विविधैर्मनुजादिभिः । कृष्णेशानादिचक्राद्यैरवध्यः स्यां महाबलः ॥ ८ ॥ तथेत्युक्त्वान्तर्हितास्ते हेतिर्देवानथाजयत् ।
इन्द्रत्वमकरोद्धेतिर्भीता ब्रह्महरादयः ॥ ९ ॥ हरिं ते शरणं जग्मुरूचुर्हेतिं जहीति तान् । ऊचे हरिरवध्योऽयं हेतिर्देवासुरैः सुराः ॥ १० ॥
महास्त्रं मे प्रयच्छध्वं हेतिं हन्मि हि येन तम् । इत्युक्तास्ते ततो देवा गदां तां हरये ददुः ॥ ११ ॥ दधार तां गदामादौ देवैरुक्तो गदाधरः । गदया
हेतिमाहत्य देवैः स त्रिदिवं ययौ ॥ १२ ॥ गदामादाववष्टभ्य गयासुरशिरःशिलाम् । निश्चलार्थं स्थितो यस्मात्तस्मादादिगदाधरः ॥ १३ ॥

शिलापर्वतरूपेण व्यक्त आदिगदाधरः । शिलासौ मुण्डपृष्ठाद्रिः प्रभासो नामपर्व्वतः ॥ १४ ॥ उद्यन्तो गीतनादश्च भस्मकूटो गिरिर्म्महान् । गृध्र
कूटः प्रेतकूटश्चादिपालोऽरविन्दकः ॥१५॥ पञ्चलोकः सप्तलोको वैकुण्ठो लोहदण्डकः । क्रौञ्चपादोऽक्षयवटः फल्गुतीर्थं मधुश्रवाः ॥ १६॥ दधिकुल्या
मधुकुल्या देविका च महानदी । वैतरण्यादिरूपेण व्यक्त आदिगदाधरः ॥ १७ ॥ विष्णोः पदं रुद्रपदं ब्रह्मणः पदमुत्तमम् । काश्यपस्य पदं दिव्यं
द्वौ हस्तौ यत्र निर्गतौ ॥ १८ ॥ पञ्चाग्नीनां पदान्यत्र इन्द्रागस्त्यपदे परे । रवेश्च कार्त्तिकेयस्य क्रौञ्चमातङ्गयोरपि ॥ १९ ॥ मुख्यलिङ्गानि सर्व्वाणि
व्यक्ताव्यक्तात्मना स्थितः । आद्यो गदाधरश्चैव व्यक्तः श्रीमान् गदाधरः ॥ २० ॥ गायत्री चैव सावित्री सन्ध्या चैव सरस्वती । गयादित्यश्चो
त्तरार्को दक्षिणार्कोऽपि नैमिषः ॥ २१ ॥ श्वेतार्को गणनाथश्च वसवोऽष्टौ मुनीश्वराः । रुद्राश्चैकादशैवाथ तथा सप्तर्षयोऽपरे ॥ २२ ॥ सोमनाथश्च
सिद्धेशः कपर्द्दीशो विनायकः । नारायणो महालक्ष्मीर्ब्रह्मा श्रीपुरुषोत्तमः ॥ २३ ॥ मार्कण्डेयेशः कोटीशो ह्याङ्गिरेशः पितामहः । जनार्दनो मङ्गला
च पुण्डरीकाक्ष उत्तमः ॥ २४ ॥ इत्यादिव्यक्तरूपेण स्थितश्चादिगदाधरः । हेतिर्यो राक्षसस्तस्मिन्हते विष्णुः पुरं गतः ॥ २५ ॥ ब्रह्मणा सह रुद्राद्यैः
कारिते निश्चलेऽसुरे । तुष्टावाद्यगदापाणिं वेधा हर्षेण निर्वृतः ॥ २६ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ गदाधरं व्यपगतकालकल्मषं गयागतं विदितगुणं गुणा
तिगम् । गुहागतं गिरिवरगौरगेहगं गणार्च्चितं वरदमहं नमामि ॥ २७ ॥ अहःश्रियं त्रिदशगणादिसुश्रियं भवश्रियं दितिभवदारणश्रियम् । कलिश्रियं
कलिमलमर्दनाश्रियं गदाधरं नौमि तमाश्रितश्रियम् ॥२८॥ दृढाद्दृढं परिवृढगाढसंस्तुतं कामाद्भुतं सुदृढमरूढिरूढिगम् । तमाढ्यगं दृढदुरिताद्यढौकितं
स्वढौकृतं दृढतरगोत्रसूक्तिभम् ॥२९॥ विदेहकं करणकलाविवर्जितं विजन्मकं दिनकरवेदिभूषितम् । गदाधरं ध्वनिमुखवर्जितं परं नमाम्यहं सतत
मनादिमीश्वरं हरिम् ॥३०॥ मनोऽतिगं मतिगतिवर्जितं परं सदाद्वयं स्तुतिशिरसि संस्तुतं बुधैः। चिदात्मकं कलिगतकारणातिगं गदाधरं हृदयगतं नमामि
तम् ॥ ३१ ॥ सनत्कुमार उवाच ॥ देवैः सार्द्धं ब्रह्मणैवं स्तुतश्चादिगदाधरः । ऊचे वरं वृणीष्व त्वं वरं ब्रह्मा तमब्रवीत् ॥ ३२ ॥ शिलायां देवरूपिण्यां
न तिष्ठामस्त्वया विना । स्थास्यामोऽत्र त्वया सार्द्धं नित्यं व्यक्तादिरूपिणा ॥३३॥ एवमस्तु श्रिया सार्द्धं स्थितश्चादिगदाधरः । लोकानां रक्षणार्थाय
जगतां मुक्तिहेतवे । सुव्यक्तः पुण्डरीकाक्षो जनार्दन इति श्रुतः ॥ ३४ ॥ वेदैरगम्या या मूर्त्तिरादिभूता सनातनी । सुव्यक्ता श्वेतकल्पे सा भविष्यति
तथा पुनः । वाराहकल्पे ह्यव्यक्ता व्यक्तिमप्यगमत्पुरा ॥ ३५ ॥ सन्तारणाय लोकानां देवानां रक्षणाय च । गयाशिरसि सुव्यक्तो भविष्यति
न संशयः ॥ ३६ ॥ ये द्रक्ष्यन्ति सदा भक्त्या देवमादिगदाधरम् । कुष्ठरोगादिनिर्म्मुक्ता यास्यन्ति हरिमन्दिरम् ॥ ३७ ॥ ये द्रक्ष्यन्ति सदा

भक्त्या देवमादिगदाधरम् । ते प्राप्स्यन्ति धनं धान्यमायुरारोग्यमेव च ॥ ३८ ॥ कलत्रपुत्रपौत्रादिगुणकीर्त्तिसुखानि च । श्रद्धया ये नमस्यन्ति राज्यं ब्रह्मपुरं तथा । भुक्त्वा व्रजेयुः सततं पुण्यपुञ्जफलं नराः ॥ ३९ ॥ गन्धदानेन गन्धाढ्यः सौभाग्यं पुष्पदानतः । धूपदानेन राज्यातिर्दीपादीप्तिर्भविष्यति ॥ ४० ॥ ध्वजदानात्पापहानिर्यात्राकृद्ब्रह्मलोकभाक् । श्राद्धपिण्डप्रदो यस्तु विष्णुं नेष्यति वै पितॄन् ॥ ४१ ॥ श्रद्धया ये नमस्यन्ति स्तोत्रेणादिगदाधरम् । स्तोष्यन्ति च समभ्यर्च्य पितॄन्नेष्यन्ति माधवम् । शिवोऽपि परया प्रीत्या तुष्टावादिगदाधरम् ॥ ४२ ॥ शिव उवाच ॥ अव्यक्तरूपो यो देवो मुण्डपृष्ठादिरूपतः । फल्गुतीर्थादिरूपेण नमाम्यादिगदाधरम् ॥ ४३ ॥ व्यक्ताव्यक्तस्वरूपेण पदरूपेण संस्थितः । मुखलिङ्गादिरूपेण नमाम्यादिगदाधरम् ॥ ४४ ॥ अव्यक्तरूपो यो देवो जनार्दनस्वरूपतः । मुण्डपृष्ठे स्वयं जातो नमाम्यादिगदाधरम् ॥ ४५ ॥ शिलायां देवरूपिण्यां स्थितं ब्रह्मादिभिः सुरैः । पूजितं सत्कृतं देवैस्तं नमामि गदाधरम् ॥४६॥ यं च दृष्ट्वा ततः स्पृष्ट्वा पूजयित्वा प्रणम्य च । श्राद्धादौ ब्रह्मलोकातिर्नमाम्यादिगदाधरम् ॥ ४७ ॥ महदादेश्च जगतो व्यक्तस्यैकं हि कारणम् । अव्यक्तज्ञानरूपं तं नमाम्यादिगदाधरम् ॥ ४८ ॥ देहेन्द्रियमनोबुद्धिप्राणाहङ्कारवर्जितम् । जाग्रत्स्वप्नविनिर्मुक्तं नमाम्यादिगदाधरम् ॥ ४९ ॥ नित्यानित्यविनिर्मुक्तं सत्यमानन्दमव्ययम् । तुरीयं ज्योतिरात्मानं नमाम्यादिगदाधरम् ॥५०॥ सनत्कुमार उवाच ॥ एवं स्तुतो महेशेन प्रीतो ह्यादिगदाधरः । स्थितो देवः शिलायां स ब्रह्माद्यैर्दैवतैः सह ॥ ५१ ॥ संस्थितं मुण्डपृष्ठाद्रौ देवमादिगदाधरम् । स्तुवन्ति पूजयन्तीह ब्रह्मलोकं प्रयान्तु ते ॥५२ ॥ धर्मार्थी प्राप्नुयाद्धर्ममर्थार्थी चार्थमाप्नुयात् । कामानवाप्नुयात्कामी मोक्षार्थी मोक्षमाप्नुयात् ॥ ५३ ॥ वन्ध्या च लभते पुत्रं वेदवेदाङ्गपारगम् । राजा विजयमाप्नोति शूद्रश्च सुखमाप्नुयात्॥५४॥ पुत्रार्थी लभते पुत्रानभ्यर्च्यादिगदाधरम् । मनसा प्रार्थितं सर्वं पूजाद्यैः प्राप्नुयाद्धरेः ॥ ५५ ॥ इति श्रीवायुपुराणे वायुप्रोक्ते गयामाहात्म्यं नाम सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४७ ॥ छ ॥ सनत्कुमार उवाच ॥ गयायात्रां प्रवक्ष्यामि शृणु नारद मुक्तिदाम् । निष्कृतिः श्राद्धकर्तॄणां ब्रह्मणा गीयते पुरा ॥ १॥ उद्यतश्चेद्गयां गन्तुं श्राद्धं कृत्वा विधानतः । विधाय कार्पटीवेशं कृत्वा ग्रामं प्रदक्षिणम् ॥ २ ॥ ततो ग्रामान्तरं गत्वा श्राद्धशेषस्य भोजनम् । ततः प्रतिदिनं गच्छेत्प्रतिग्रहविवर्जितः ॥ ३ ॥ प्रतिग्रहादुपावृत्तः सन्तुष्टो नियतः शुचिः । अहङ्कारविमुक्तो यः स तीर्थफलमश्नुते ॥ ४ ॥ यस्य हस्तौ च पादौ च मनश्चापि सुसंयतम् । विद्या तपश्च कीर्त्तिश्च स तीर्थफलमश्नुते ॥५ ॥ ततो गयाप्रवेशे च पूर्वतोऽस्ति महानदी । तत्र तोयं समुत्पाट्य स्नातव्यं निर्मले जले ॥६॥ देवादींस्तर्पयित्वाथ श्राद्धं कृत्वा यथाविधि । स्ववेदशाखागदितमर्घ्यावाहनवर्जितम् ॥ ७ ॥ अपरेऽह्नि

शुचिर्भूत्वा गच्छेद्वै प्रेतपर्वते । ब्रह्मकुण्डे ततः स्नात्वा देवादींस्तर्पयेत्सुधीः ॥ ८ ॥ कुर्य्याच्छ्राद्धं सपिण्डानां प्रयतः प्रेतपर्वते । प्राचीनावीतिना भाव्यं दक्षिणाभिमुखः सुधीः ॥ ९ ॥ कव्यवालोऽनलः सोमो यमश्चैवार्य्यमा तथा । अग्निष्वात्ता बर्हिषदः सोमपाः पितृदेवताः ॥ १० ॥ आगच्छन्तु महाभागा युष्माभी रक्षितास्त्विह । मदीयाः पितरो ये च कुले जाताः सनाभयः ॥ ११ ॥ तेषां पिण्डप्रदानार्थमागतोऽस्मि गयामिमाम् । ते सर्वे तृप्तिमायान्तु श्राद्धेनानेन शाश्वतीम् ॥ १२ ॥ आचम्योक्त्वा च पश्चाच्च प्राणायामं प्रयत्नतः । पुनरावृत्तिरहितब्रह्मलोकाप्तिहेतवे ॥ १३ ॥ एवञ्च विधिवच्छ्राद्धं कृत्वा पूर्वं यथाक्रमम् । पितॄनावाह्य चाभ्यर्च्य मन्त्रैः पिण्डप्रदो भवेत् ॥ १४ ॥ तीर्थे प्रेतशिलादौ च चरुणा सघृतेन वा । प्रक्षाल्य पूर्वं तत्स्थानं पञ्चगव्यैः पृथक्पृथक् । तैर्मन्त्रैरथ संपूज्य पञ्चगव्यैश्च देवताम् ॥ १५ ॥ यावत्तिला मनुष्यैश्च गृहीता पितृकर्मसु । गच्छन्ति तावदसुराः सिंहत्रस्ता यथा मृगाः ॥ १६ ॥ अष्टकासु च वृद्धौ च गयायां च मृतेऽहनि । मातुः श्राद्धं पृथक्कुर्यादन्यत्र पतिना सह ॥ १७ ॥ वृद्धिश्राद्धे तु मात्रादि गयायां पितृपूर्वकम् । पाद्यपूर्वं समारभ्य दक्षिणाग्रकुशैः क्रमात् । पित्रादीनां समास्तीर्य शेषं गृह्योक्तमाचरेत् ॥ १८ ॥ दद्युः श्राद्धं सपिण्डानां तेषां दक्षिणभागतः । कुशानास्तीर्य विधिना सकृद्दत्वा तिलोदकम् ॥ १९ ॥ गृहीत्वाञ्जलिना तेभ्यः पितृतीर्थेन यत्नतः । सक्तुना मुष्टिमात्रेण दद्यादक्षय्यपिण्डकम् । सम्बन्धिनस्तिलाद्भिश्च कुशेष्वावाहयेत्ततः ॥ २० ॥ आब्रह्मस्तम्बपर्यन्तं देवर्षिपितृमानवाः । तृप्यन्तु पितरः सर्वे मातृमातामहादयः ॥ २१ ॥ अतीतकुलकोटीनां सप्तद्वीपनिवासिनाम् । आब्रह्मभुवनाल्लोकादिदमस्तु तिलोदकम् ॥ २२ ॥ पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः । माता पितामही चैव तथैव प्रपितामही ॥ २३ ॥ मातामहस्तत्पिता च प्रमातामहकादयः । तेषां पिण्डो मया दत्तो ह्यक्षय्यमुपतिष्ठताम् ॥ २४ ॥ मुष्टिमात्रप्रमाणश्च ह्यार्द्रामलकमात्रकम् । शमीपत्रप्रमाणं वा पिण्डं दद्याद्गयाशिरे । उद्धरेत्सप्तगोत्राणि कुलानि शतमुद्धरेत् ॥ २५ ॥ पितुर्मातुः स्वभार्याया भगिन्या दुहितुस्तथा । पितृष्वसुर्मातृष्वसुः सप्त गोत्राः प्रकीर्त्तिताः ॥ २६ ॥ चतुर्विंशतिर्विंशश्च षोडश द्वादशैव हि । रुद्रादिवसवश्चैव कुलान्येकोत्तरं शतम् ॥ २७ ॥ नावाहनं न दिग्बन्धो न दोषो दृष्टिसम्भवः । न कारुण्येन कर्त्तव्यं तीर्थश्राद्धं विचक्षणैः ॥ २८ ॥ पिण्डासनं पिण्डदानं पुनः प्रत्यवनेजनम् । दक्षिणा चान्नसङ्कल्पं तीर्थश्राद्धेष्वयं विधिः ॥ २९ ॥ अस्मत्कुले मृता ये च गतिर्येषां न विद्यते । आवाहयिष्ये तान्सर्वान्दर्भपृष्ठे तिलोदकैः ॥ ३० ॥ बन्धुवर्गकुले ये च

१ कव्यवाडनलः इति च पाठः ।

पिण्डपातनम् । अपृथङ् निष्फलं श्राद्धं पिण्डश्चोदकतर्पणम् ॥ ५७ ॥ पिण्डपात्रे तिलान्क्षिप्त्वा पूरयित्वा शुभोदकैः । परिषिच्य त्रिधा सर्वान् प्रणिपत्य समापयेत् ॥ ५८ ॥ पितॄन्विसृज्य चाचम्य साक्षिणः श्रावयेत्सुरान् । साक्षिणः सन्तु मे देवा ब्रह्मेशानादयस्तथा । मया गयां समासाद्य पितॄणां निष्कृतिः कृता ॥ ५९ ॥ आगतोऽस्मि गयां देव पितृकार्य्ये गदाधर । त्वमेव साक्षी भगवन्ननृणोऽहमृणत्रयात् ॥ ६० ॥ सर्व्वस्थानेषु चैवं स्यात् पिण्डदानन्तु नारद । प्रेतपर्व्वतमारभ्य कुर्य्यात्तीर्थेषु च क्रमात् ॥ ६१ ॥ तिलमिश्रांस्ततः सक्तून्निःक्षिपेत्प्रेतपर्व्वते । अपसव्येन देवर्षे दक्षिणाभिमुखेन च ॥ ६२ ॥ ये केचित्प्रेतरूपेण वर्त्तन्ते पितरो मम । ते सर्व्वे तृप्तिमायान्तु सक्तुभिस्तिलमिश्रितैः ॥ ६३ ॥ आब्रह्मस्तम्बपर्य्यन्तं यत्किञ्चित्सचराचरम् । मया दत्तेन तोयेन तृप्तिमायान्तु सर्व्वशः ॥ ६४ ॥ प्रेतत्वाच्च विमुक्ताः स्युः पितरस्तस्य नारद । प्रेतत्वं तस्य माहात्म्यात्कुले चापि न जायते ॥ ६५ ॥ नाम्ना प्रेतशिला ख्याता गयाशिरसि मुक्तये । तीर्थमन्त्रादिरूपेण स्थितश्चादिगदाधरः ॥ ६६ ॥ इति श्रीवायुपुराणे वायुप्रोक्ते गयामाहात्म्यं नामाष्टचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४८ ॥ छ ॥ सनत्कुमार उवाच ॥ आदौ तु पञ्चतीर्थेषु चोत्तरे मानसे विधिः । आचम्य कुशहस्तेन शिरश्चाभ्युक्ष्य वारिणा ॥ १ ॥ उत्तरं मानसं गच्छेन्मन्त्रेण स्नानमाचरेत् । उत्तरे मानसे स्नानं करोम्यात्मविशुद्धये ॥ २ ॥ सूर्य्यलोकादिसंसिद्धिसिद्धये पितृमुक्तये । देवादींस्तर्पयित्वाथ श्राद्धं कुर्यात् सपिण्डकम् ॥ ३ ॥ मानसं हि सरो ह्यत्र तस्मादुत्तरमानसम् । सूर्य्यं नत्वार्च्चयित्वाथ सूर्य्यलोकं नयेत्पितॄन् ॥ ४ ॥ नमो भगवते भर्त्रे सोमभौमज्ञरूपिणे । जीवभार्गवसौरेयराहुकेतुस्वरूपिणे ॥ ५ ॥ उत्तरान्मानसान्मौनी व्रजेद्दक्षिणमानसम् । उदीचीतीर्थमित्युक्तं तत्रौदीच्यं विमुक्तिदम् । अत्र स्नातो दिवं याति स्वशरीरेण मानवः ॥ ६ ॥ मध्ये कनखलं तीर्थं त्रिषु लोकेषु विश्रुतम् । स्नातः कनकवद्भाति नरो याति पवित्रताम् ॥ ७ ॥ तस्य दक्षिणभागे च तीर्थं दक्षिणमानसम् । अतः कनखलं लोके ख्यातं तीर्थमनुत्तमम् ॥ ८ ॥ दक्षिणे मानसे चैव तीर्थत्रयमुदाहृतम् । स्नात्वा तेषु विधानेन कुर्य्याच्छ्राद्धं पृथक्पृथक् ॥ ९ ॥ दक्षिणे मानसे स्नानं करोम्यात्मविशुद्धये । सूर्य्यलोकादिसंसिद्धिसिद्धये पितृमुक्तये ॥ १० ॥ ब्रह्महत्यादिपापौघयातनाया विमुक्तये । दिवाकर करोमीह स्नानं दक्षिणमानसे ॥ ११ ॥ नमामि सूर्य्यं तृप्त्यर्थं पितॄणां तारणाय च । पुत्रपौत्रधनैश्वर्य्यायायुरारोग्यवृद्धये ॥ १२ ॥ अनेन स्नानपूजादि कृत्वा श्राद्धं सपिण्डकम् । कृत्वा नत्वा च मौन्यर्कमिमं मन्त्रमुदीरयेत् ॥ १३ ॥ फल्गुतीर्थं व्रजेत्तस्मात् सर्व्वतीर्थोत्तमोत्तमम् । मुक्तिर्भवति कर्त्तॄणां पितॄणां श्राद्धतः सदा ॥ १४ ॥ ब्रह्मणा प्रार्थितो विष्णुः फल्गुको ह्यभवत्पुरा । दक्षिणाग्नौ हुतं

तत्र तद्व्रजः फल्गुतीर्थकम् ॥ १५ ॥ तस्मिन्फलति फल्वा गौः कामधेनुर्जलं मही । दृष्टेरन्तर्गतं यस्मात्फल्गुतीर्थं न निष्फलम् ॥ १६ ॥ तीर्थानि यानि सर्व्वाणि भुवनेष्वखिलेष्वपि । तानि स्नातुं समायान्ति फल्गुतीर्थं सुरैः सह ॥ १७ ॥ गङ्गा पादोदकं विष्णोः फल्गुर्ह्यादिगदाधरः । स्वयं हि द्रवरूपेण तस्माद्गङ्गाधिकं विदुः ॥ १८ ॥ अश्वमेधसहस्राणां सहस्रं यः समाचरेत् । नासौ तत्फलमाप्नोति फल्गुतीर्थे यदाप्नुयात् ॥ १९ ॥ फल्गुतीर्थे विष्णुजले करोमि स्नानमादृतः । पितॄणां विष्णुलोकाय भुक्तिमुक्तिप्रसिद्धये ॥ २० ॥ फल्गुतीर्थे नरः स्नात्वा तर्पणं श्राद्धमाचरेत् । सपिण्डकं स्वसूत्रोक्तं नमेदथ पितामहम् ॥ २१ ॥ नमः शिवाय देवाय ईशाय पुरुषाय वै । अघोरवामदेवाय सद्योजाताय शम्भवे ॥ २२ ॥ फल्गुतीर्थे नरः स्नात्वा दृष्ट्वा देवं गदाधरम् । आत्मानं तारयेत्सद्यो दश पूर्वान्दशापरान् ॥ २३ ॥ नत्वा गदाधरं देवं मन्त्रेणानेन पूजयेत् । ओं नमो वासुदेवाय नमः सङ्कर्षणाय च ॥ २४ ॥ प्रद्युम्नायानिरुद्धाय श्रीधराय च विष्णवे । पञ्चतीर्थे नरः स्नात्वा ब्रह्मलोकं नयेत्पितॄन् ॥ २५ ॥ अमृतैः पञ्चभिः स्नानं पुष्पवस्त्राद्यलंकृतम् । न कुर्य्याद्यो गदापाणेस्तस्य श्राद्धमसार्थकम् ॥ २६ ॥ नागकूटाद्गृध्रकूटाद्युपादुत्तरमानसात् । एतद्गयाशिरः प्रोक्तं फल्गुतीर्थन्तदुच्यते ॥ २७ ॥ मुण्डपृष्ठनगाधस्तात्फल्गुतीर्थमनुत्तमम् । अत्र श्राद्धादिना सर्व्वे पितरो मोक्षमाप्नुयुः ॥ २८ ॥ प्रथमेऽह्नि विधिः प्रोक्तो द्वितीये दिवसे व्रजेत् । धर्म्मारण्यं तत्र धर्म्मो यस्माद्यज्ञमकारयत् ॥ २९ ॥ गमनाद्ब्रह्मलोकातिर्भवत्येव हि नारद । मतङ्गवाप्यां यः स्नात्वा तर्पणं श्राद्धमाचरेत् ॥ ३० ॥ गत्वा नत्वा मतङ्गेशमिमं मन्त्रमुदीरयेत् । प्रमाणं देवताः सन्तु लोकपालाश्च साक्षिणः ॥ ३१ ॥ मयागत्य मतङ्गेऽस्मिन्पितॄणां निष्कृतिः कृता । पूर्व्वं हि ब्रह्मतीर्थं च कूपे श्राद्धादि कारयेत् ॥ ३२ ॥ तत्कूपयूपयोर्म्मध्ये सर्व्वांस्तारयते पितॄन् । धर्म्मं धर्म्मेश्वरं नत्वा महाबोधितरुं नमेत् ॥ ३३ ॥ नमस्तेऽश्वत्थराजाय ब्रह्मविष्णुशिवात्मने । बोधिद्रुमाय कर्तॄणां पितॄणां तारणाय च ॥ ३४ ॥ येऽस्मत्कुले मातृवंशे बान्धवा दुर्गतिं गताः । त्वद्दर्शनात्स्पर्शनाच्च स्वर्गतिं यान्तु शाश्वतीम् ॥ ३५ ॥ ऋणत्रयं मया दत्तं गयामागत्य वृक्षराट् । त्वत्प्रसादान्महापापाद्विमुक्तोऽहं भवार्णवात् ॥ ३६ ॥ तृतीये ब्रह्मसरसि स्नात्वा श्राद्धं सपिण्डकम् । कृत्वा सर्व्वप्रमाणेन मन्त्रेण विधि

१ चलद्दलाय वृक्षाय सर्व्वदा स्थितिहेतवे । बोधिसत्त्वाय यज्ञाय अश्वत्थाय नमो नमः ॥ ३१ ॥ एकादशोऽसि रुद्राणां वसूनां पावकस्तथा । नारायणोऽसि देवानां वृक्षराजोऽसि पिप्पल ॥ ३२ ॥ अश्वत्थ यस्मात्त्वयि वृक्षराज नारायणस्तिष्ठति सर्व्वकालम् । अतः शुभस्त्वं सततं तरूणां धन्योऽसि दुःस्वप्नविनाशनोऽसि ॥ ३३ ॥ अश्वत्थरूपिणं देवं शङ्खचक्रगदाधरम् । नमामि पुण्डरीकाक्षं वृक्षरूपधरं हरिम् ॥ ३४ ॥ इति पाठान्तरम् ।

वत्सुतः ॥ ३७ ॥ स्नानं करोमि तीर्थेऽस्मिन् ऋणत्रयविमुक्तये । तत्कूपयूपयोर्मध्ये ब्रह्मलोकं नयेत्पितॄन् ॥ ३८ ॥ यागं कृत्वोत्थितो यूपो ब्रह्मणा यूप इत्यसौ । कृत्वा ब्रह्मसरःश्राद्धं सर्व्वास्तारयते पितॄन् ॥ ३९ ॥ यूपं प्रदक्षिणीकृत्य वाजपेयफलं लभेत् । ब्रह्माणं च नमस्कृत्य ब्रह्मलोकं नयेत्पितॄन् ॥४०॥ नमोऽस्तु ब्रह्मणेऽजाय जगज्जन्मादिरूपिणे । भक्तानाञ्च पितॄणाञ्च तारकाय नमो नमः ॥४१॥ गोप्रचारसमीपस्था आम्रा ब्रह्मप्रकल्पिताः । तेषां सेचनमात्रेण पितरो मोक्षगामिनः ॥ ४२ ॥ आम्रं ब्रह्मसरोद्भूतं ब्रह्मदेवमयं तरुम् । विष्णुरूपं प्रसिञ्चामि पितॄणां मुक्तिहेतवे ॥ ४३ ॥ एको मुनिः कुम्भकुशाग्रहस्त आम्रस्य मूले सलिलं ददामि । आम्रश्च सिक्तः पितरश्च तृप्ता एका क्रिया द्व्यर्थकरी प्रसिद्धा ॥ ४४ ॥ ततो यमबलिं दद्यान्मन्त्रेणानेन संयतः । यमराजधर्म्मराजौ निश्चलार्थं व्यवस्थितौ ॥४५॥ ताभ्यां बलिं प्रयच्छामि पितॄणां मुक्तिहेतवे । ततः श्वानबलिं दद्यान्मन्त्रेणानेन नारद॥४६॥द्वौ श्वानौ श्यामशबलौ वैवस्वतकुलोद्भवौ।ताभ्यां बलिं प्रयच्छामि रक्षेतां पथि सर्व्वदा ॥४७॥ ततः काकबलिं दद्यान्मन्त्रेणानेन नारद । ऐन्द्रवारुणवायव्ययाम्या वै नैर्ऋतास्तथा ॥४८॥ वायसाः प्रतिगृह्णन्तु भूमौ पिण्डं समर्पितम् । फल्गुतीर्थे चतुर्थेऽह्नि स्नानादिकमथाचरेत् ॥४९॥ गयाशिरस्यथ श्राद्धं पादे कुर्य्यात्सपिण्डकम् । साक्षाद्गयाशिरस्तत्र फल्गुतीर्थाश्रितं कृतम् ॥ ५० ॥ नागाज्जनार्दनाद्ब्रह्मयूपाच्चोत्तरमानसात् । एतद्गयाशिरः प्रोक्तं फल्गुतीर्थं तदुच्यते ॥ ५१ ॥ पितामहं समासाद्य यावदुत्तरमानसम् । फल्गुतीर्थन्तु विज्ञेयं देवानामपि दुर्लभम् ॥ ५२ ॥ क्रौञ्चपादात्फल्गुतीर्थं यावत्साक्षाद्गयाशिरः । मुखं गयासुरस्यैतत्तस्माच्छ्राद्धमिहाक्षयम् ॥ ५३ ॥ मुण्डपृष्ठान्नगाधस्तात्साक्षात्तत्फल्गुतीर्थकम् । आद्यो गदाधरो देवो व्यक्ताव्यक्तात्मना स्थितः ॥ ५४ ॥ विष्ण्वादिपदरूपेण पितॄणां मुक्तिहेतवे । एतद्विष्णुपदं दिव्यं दर्शनात्पापनाशनम् ॥ ५५ ॥ स्पर्शनात्पूजनाद्वापि पितॄणां दत्तमक्षयम् । श्राद्धं सपिण्डकं कृत्वा कुलसाहस्रमात्मना ॥ ५६ ॥ नयेद्विष्णुपदं दिव्यमनन्तं शिवमव्ययम् । श्राद्धं कृत्वा रुद्रपदे नयेत्कुलशतं नरः ॥ ५७ ॥ सहात्मना शिवपुरं तथा ब्रह्मपदे नरः । ब्रह्मलोकं कुलशतं समुद्धृत्य नयेत्पितॄन् ॥ ५८ ॥ काश्यपस्य पदे श्राद्धी ब्रह्मलोकं नयेत्पितॄन् । दक्षिणाग्निपदे श्राद्धी पितॄन्ब्रह्मपुरं नयेत् ॥ ५९ ॥ गार्हपत्यपदे श्राद्धी वाजपेयफलं लभेत् । श्राद्धं कृत्वाहवनीये अश्वमेधफलं लभेत् ॥ ६० ॥ श्राद्धं कृत्वा सभ्यपदे ज्योतिष्टोमफलं लभेत् । आवसथ्यपदे श्राद्धी पितॄन्ब्रह्मपुरं नयेत् ॥ ६१ ॥ श्राद्धं कृत्वा शक्रपदे इन्द्रलोकं नयेत्पितॄन् । अगस्त्यस्य पदे श्राद्धी पितॄन्ब्रह्मपुरं नयेत् ॥ ६२ ॥ क्रौञ्चमातङ्गयोः श्राद्धी ब्रह्मलोकं नयेत्पितॄन् । श्राद्धी सूर्य्यपदे पञ्च पापिनोऽर्क्कपुरं नयेत् ॥ ६३ ॥ कार्तिकेयपदे श्राद्धी शिवलोकं नयेत्पितॄन् । गणेशस्य पदे श्राद्धी रुद्रलोकं नयेत्पितॄन् ॥ ६४ ॥

गजकर्णतर्पणकृन्निर्मलं स्वर्नयेत्पितृन् । अन्येषाञ्च पदे श्राद्धी पितृन्ब्रह्मपुरं नयेत् ॥ ६५ ॥ सर्व्वेषां काश्यपं श्रेष्ठं विष्णो रुद्रस्य वै पदम् । ब्रह्मणश्च
पदं चापि श्रेष्ठं तत्र प्रकीर्त्तितम् ॥ ६६ ॥ प्रारम्भे च समाप्तौ च तेषामन्यतमं स्मृतम् । श्रेयस्करं भवेत्तत्र श्राद्धकर्त्तुश्च नारद ॥ ६७ ॥
कश्यपस्य पदे दिव्ये भारद्वाजो मुनिः पुरा । श्राद्धं कृत्वोद्यतो दातुं पित्रादिभ्यश्च पिण्डकम् ॥ ६८ ॥ शुक्लकृष्णौ ततो हस्तौ पदमुद्भिद्य निर्गतौ ।
दृष्ट्वा हस्तद्वयं तत्र मुनिः संशयमागतः ॥ ६९ ॥ ततः स्वमातरं शान्तां पप्रच्छ स महामुनिः । कश्यपस्य पदे दिव्ये शुक्ले कृष्णेऽथ वा
करे ॥ ७० ॥ पिण्डो देयो मया मातर्जानासि पितरं वद ॥ शान्तोवाच ॥ भारद्वाज महाप्राज्ञ देहि कृष्णाय पिण्डकम् ॥ ७१ ॥ भारद्वाजस्ततः
पिण्डं दातुं कृष्णाय चोद्यतः । श्वेतोऽदृश्योऽब्रवीत्तत्र पुत्रस्त्वं हि ममौरसः ॥ ७२ ॥ कृष्णोऽब्रवीन्मम क्षेत्रं ततो मे देहि पिण्डकम् । स्वैरि
ण्यथाब्रवीद्दातुं क्षेत्रिणे बीजिने ततः ॥ ७३ ॥ भारद्वाजस्ततः पिण्डं कश्यपस्य पदे ददौ । हंसयुक्तविमानेन ब्रह्मलोकमुभौ गतौ ॥ ७४ ॥ रामो
रुद्रपदे श्राद्धे पिण्डदानाय चोद्यतः । पिता दशरथः स्वर्गात्प्रसार्य्य करमागतः ॥ ७५ ॥ नादात्पिण्डं करे रामो ददौ रुद्रपदे ततः । शास्त्रार्थाति
क्रमाद्भीतं रामं दशरथोऽब्रवीत् ॥ ७६ ॥ तारितोऽहं त्वया पुत्र रुद्रलोकमवाप्नुयाम् । हस्ते पिण्डप्रदानेन स्वर्गतिर्न हि मे भवेत् ॥ ७७ ॥ त्वञ्च
राज्यं चिरं कृत्वा पालयित्वा द्विजान्प्रजाः । यज्ञान्सदक्षिणान्कृत्वा विष्णुलोकं व्रजिष्यसि ॥ ७८ ॥ पुर्य्ययोध्याजनैः सार्द्धं कृमिकीटादिभिः सह ।
इत्युक्त्वासौ दशरथो रुद्रलोकं परं ययौ ॥ ७९ ॥ भीष्मो विष्णुपदे श्रेष्ठे आहूय पितरं स्वकम् । श्राद्धं कृत्वोद्यतो दातुं पित्रादिभ्यश्च पिण्डकम्
॥ ८० ॥ पितुर्विनिर्गतौ हस्तौ गयाशिरसि शन्तनोः । नादात्पिण्डं करे भीष्मो ददौ विष्णुपदे ततः ॥ ८१ ॥ शन्तनुः प्राह सन्तुष्टः शास्त्रार्थे
निश्चलो भवान् । त्रिकालदृष्टिर्भवतु चान्ते विष्णुश्च ते गतिः ॥ ८२ ॥ स्वेच्छया मरणं चास्तु इत्युक्त्वा मुक्तिमागतः । कनकेशञ्च केदारं नारसिंहं
च वामनम् ॥ ८३ ॥ उदङ्मार्गे समभ्यर्च्य पितृन्सर्व्वांश्च तारयेत् । गयाशिरसि यः पिण्डान्येषां नाम्ना तु निर्वपेत् ॥ ८४ ॥ नरकस्था
दिवं यान्ति स्वर्गस्था मोक्षमाप्नुयुः । गयाशिरसि यः पिण्डं शमीपत्रप्रमाणतः ॥ ८५ ॥ कन्दमूलफलाद्यैर्वा दद्यात्स्वर्गं नयेत्पितृन् । पदानि यत्र
दृश्यन्ते विष्ण्वादीनां तदग्रतः ॥ ८६ ॥ श्राद्धं कृत्वा सपिण्डञ्च तेषां लोकान्नयेत्पितृन् । सर्वत्र मुण्डपृष्ठाद्रिः पदैरेभिः सुलक्षितः ॥ ८७ ॥ प्रयान्ति
पितरः सर्व्वे ब्रह्मलोकमनामयम् । हेत्यसुरस्य यच्छीर्षं गदया तद्द्विधाकृतम् ॥ ८८ ॥ ततः प्रक्षालिता यस्मात्तीर्थे तच्च विमुक्तये ।
गदालोलमिति ख्यातं सर्व्वेषामुत्तमोत्तमम् ॥ ८९ ॥ गदालोले महातीर्थे गदाप्रक्षालनाद्धरेः । स्नानं करोमि सिद्ध्यर्थमक्षयं पदमाप्नुयाम् ॥ ९० ॥

पञ्चमेऽह्नि गदालोले स्नात्वा कुर्य्यात्सपिण्डकम् । श्राद्धं पितॄन्ब्रह्मलोकं नयेदात्मानमेव च ॥ ९१ ॥ ब्रह्मप्रकल्पितान्विप्रान् हव्यकव्यादिनार्च्चयेत् । तैस्तुष्टैस्तोषिताः सर्व्वाः पितृभिः सह देवताः ॥ ९२ ॥ कृते श्राद्धेऽक्षयवटे अन्नेनैव प्रयत्नतः । पितॄन्नयेद्ब्रह्मलोकमक्षयन्तु सनातनम् ॥ ९३ ॥ वटवृक्षसमीपे तु शाकेनाप्युदकेन वा । एकस्मिन्भोजिते विप्रे कोटिर्भवति भोजिता ॥ ९४ ॥ देयं दानं षोडशकं गयातीर्थपुरोधसे । वस्त्रं गन्धादिभिः पुत्रैः सम्यक्संपूज्य यत्नतः ॥ ९५ ॥ गयातीर्थवटे चैव पितॄणां दत्तमक्षयम् । दृष्ट्वा नत्वा च संपूज्य वटेशं सुसमाहितः ॥ ९६ ॥ पितॄन्नयेद्ब्रह्मलोकमक्षयन्तु सनातनम् । गयायां धर्म्मपृष्ठे च सरसि ब्रह्मणस्तथा ॥ ९७ ॥ गयाशीर्षे वटे चैव पितॄणां दत्तमक्षयम् । एकार्णवे वटस्याग्रे यः शेते योगनिद्रया ॥ ९८ ॥ बालरूपधरस्तस्मै नमस्ते योगशायिने । संसारवृक्षशस्त्रायाशेषपापहराय च ॥ ९९ ॥ अक्षयब्रह्मदात्रे च नमोऽक्षयवटाय वै । कलौ माहेश्वरा लोका येन तस्माद्गदाधरः । लिङ्गरूपोऽभवत्तञ्च वन्दे श्रीप्रपितामहम् ॥ १०० ॥

इति श्रीवायुपुराणे वायुप्रोक्ते गयामाहात्म्यं नामोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ४९ ॥ छ ॥

सनत्कुमार उवाच ॥ यज्ञश्चक्रे गयो राजा बह्वन्नं बहुदक्षिणम् । यत्र द्रव्यसमूहानां संख्या कर्त्तुं न शक्यते ॥ १ ॥ स्थिता गयायामन्नादिपर्व्वताः पञ्चविंशतिः । प्रशंसन्ति द्विजास्तत्र देशे देशे सुपूजिताः ॥ २ ॥ नैव पूर्व्वे केप्यकुर्व्वन्न करिष्यन्ति चापरे । सिकता वा यथा लोके यथा च दिवि तारकाः ॥ ३ ॥ तथा बहुसुवर्णाद्यै रसङ्ख्यातास्तु दक्षिणाः । नैवेह पूर्वे ये केचिन्न करिष्यन्ति चापरे ॥ ४ ॥ प्रशंसन्ति द्विजास्तृप्ता देशे देशे सुपूजिताः । गयं विष्णवादयस्तुष्टा वरं ब्रूहीति चाब्रुवन् ॥ ५ ॥ गयस्तान्प्रार्थयामास ह्यभिशप्ताश्च ये पुरा । ब्रह्मणा ते द्विजाः पूता भवन्तु क्रतुपूजिताः ॥ ६ ॥ गयाश्राद्धविधानाय द्विजा मूर्त्ताश्चतुर्दश । तेषां वाक्यं प्रकुर्व्वीत यदि ब्रह्मा स्वयं भवेत् ॥ ७ ॥ गौतमं काश्यपं कौत्सं कौशिकं कण्वमेव च । भारद्वाजं ह्यौशनसं वात्स्यं पाराशरं तथा ॥ ८ ॥ हारित्कुमारमाण्डव्यं लोकाक्षिं लोकसंमहत् । वासिष्ठञ्च तथात्रेयं गोत्राण्येषां चतुर्दश ॥ ९ ॥ गयापुरीति मन्नाम्ना ख्याता ब्रह्मपुरी यथा । एवमस्तु वरं दत्त्वा तथा चान्तर्दधुः सुराः ॥ १० ॥ गयश्च भोगान्सम्भुज्य विष्णुलोकं परं ययौ । विशालायां विशालोऽभूद्राजाऽपुत्रोऽब्रवीद्द्विजान् ॥ ११ ॥ कथं पुत्रादयो मे स्युर्विशालं चाब्रुवन्द्विजाः । गयायां पिण्डदानेन तव सर्व्वं भविष्यति ॥ १२ ॥ विशालोऽपि गयाशीर्षे पिण्डदः पुत्रवानभूत् । दृष्ट्वाकाशे सितं रक्तं कृष्णं पुरुषमब्रवीत् ॥ १३ ॥ के यूयं तेषु चैवैकः सितः प्रोचे विशालकम् । अहं सितस्ते जनक इन्द्रलोकादिहागतः ॥ १४ ॥ मम पुत्र पिता रक्तो ब्रह्महा पापकृत्तमः । अयं पितामहः कृष्ण ऋषयो येन घातिताः ॥ १५ ॥ अवीचिनरकं प्राप्तौ मुक्तौ

त्वत्पिण्डदानतः । पितॄन्पितामहांश्चैव तथैव प्रपितामहान् ॥ १६ ॥ प्रीणयामीति यत्तोयं त्वया दत्तमरिन्दम । तेनास्मद्युगपद्योगो जातो वाक्येन सत्तम ॥ १७ ॥
मुक्तिः कृता त्वया पुत्र व्रजामः स्वर्गमुत्तमम् । एवं पुत्रैः पितॄणां च कर्तव्या मुक्तिरुत्तमा ॥ १८ ॥ त्वञ्च राज्यं चिरं कृत्वा भुक्त्वा भोगांश्च दुर्लभान् । यज्ञान्सद
क्षिणान्कृत्वा यायाद्विष्णुपुरं ततः ॥ १९ ॥ एवं लब्धवरो राजा राज्यं कृत्वा दिवं गतः । प्रेतराजः सह प्रेतैर्गयाश्राद्धाद्दिवं गतः ॥ २० ॥ प्रेतः कश्चिद्विमुक्त्यर्थं
वणिजं कञ्चिदब्रवीत् । मम नाम्ना गयाशीर्षे पिण्डनिर्व्वापणं कुरु ॥ २१ ॥ प्रेतभावविमुक्त्यर्थं त्वं गृहाण धनं मम । तद्धनं सर्व्वमादाय गयाश्राद्धव्ययं
कुरु ॥ २२ ॥ षोडशपञ्चभागांश्च तुभ्यं वै दत्तवानहम् । स्वनामानि यथान्यायं सम्यगाख्यातवानहम् ॥ २३ ॥ गत्वा गयां गयाशीर्षे प्रेतराजाय पिण्डकम् ।
समदाद्बन्धुभिः सार्द्धं स्वपितृभ्यस्ततो ददौ ॥ २४ ॥ प्रेतः प्रेतत्वनिर्मुक्तो वणिक् स्वगृहमागतः । एवं गयस्य शम्भोश्च क्षेत्रं विष्णो रवेस्तथा ॥ २५ ॥
उपोषितोऽथ गायत्रीतीर्थे महानदीस्थिते । गायत्र्याः पुरतः स्नात्वा प्रातःसन्ध्यामुपासयेत् ॥ २६ ॥ श्राद्धं सपिण्डकं कृत्वा नयेद्ब्रह्मण्यतां कुलम् ।
तीर्थे समुदिते स्नात्वा सावित्र्याः पुरतो नरः ॥ २७ ॥ सन्ध्यामुपास्य मध्याह्ने नयेत्कुलशतन्दिवम् । पिण्डदानं ततः कुर्य्यात्पितॄणां मुक्तिकाम्यया ॥ २८ ॥
प्राचीसरस्वतीतीर्थे स्नात्वा चापि यथाविधि । सन्ध्यामुपास्य सायाह्ने विष्णुलोकं नयेत्पितॄन् ॥ २९ ॥ बहुजन्मकृतात्सन्ध्यालोपान्मुक्तस्त्रिसन्ध्य
कृत् । विशालायां लेलिहाने तीर्थे च भरताश्रमे ॥ ३० ॥ पादाङ्किते मुण्डपृष्ठे गदाधरसमीपतः । तीर्थे चाकाशगङ्गायां गिरिकर्णमुखेषु च ॥ ३१ ॥
स्नातोऽथ पिण्डदो ब्रह्मलोकं कुलशतं नयेत् । देवनद्यां वैतरण्यां स्नातः स्वर्गं नयेत्पितॄन् ॥ ३२ ॥ स्नातो गोदो वैतरण्यां त्रिःसप्तकुलमुद्धरेत् ।
सत्यं सत्यं पुनः सत्यं वैतरण्यां तु नारद ॥ ३३ ॥ एकविंशतिकुलान्याहुस्तारयेन्नात्र संशयः । या सा वैतरणी नाम नदी त्रैलोक्यविश्रुता ॥ ३४ ॥
सावतीर्णा गयाक्षेत्रे पितॄणां तरणाय वै । गोदावर्य्यां वैतरण्यां यमुनायां तथैव च ॥ ३५ ॥ देवनद्यां गोप्रचारे श्राद्धदः स्वर्नयेत्पितॄन् । पुष्क
रिण्यां घृतकुल्यां मधुकुल्यां तथैव च ॥ ३६ ॥ कोटितीर्थे रुक्मिणीये पिण्डदः स्वर्नयेत्पितॄन् । त्रिरात्रोपोषणेनैव तीर्थाभिगमनेन च ॥ ३७ ॥
अदत्त्वा काञ्चनङ्गाश्च दरिद्रो जायते नरः । घृतकुल्या मधुकुल्या देविका च महानदी ॥ ३८ ॥ शिलायाः सङ्गमो यत्र मधुस्रवा प्रकीर्तिता । अयुतं
चाश्वमेधानां स्नानकृल्लभते नरः ॥ ३९ ॥ श्राद्धं सपिण्डकं कृत्वा पिण्डदानं तथैव च । कुलानां शतमुद्धृत्य विष्णुलोकं नयेन्नरः ॥ ४० ॥ दशाश्व

१-मुक्तीकृतास्त्वया सर्व्वे व्रजामः स्वर्गमक्षयम् । सुपुत्रेण त्वया सर्व्वे ब्रह्मलोकं व्रजामहे ॥ ११ ॥ पुत्रपौत्रादिसंयुक्तो राज्यं कृत्वा दिवं व्रजन् । तत्र भोगैः सुतृप्तस्त्वं ततो मोक्षमवाप्नुयाः ॥ १२ ॥ इ० पा० ।

मेधिके हंसतीर्थे चामरकङ्कटे । कोटितीर्थे रुक्मकुण्डे पिण्डदः स्वर्नयेत्पितॄन् ॥ ४१ ॥ वैतरण्यां घृतकुल्यां मधुकुल्यां तथैव च । कोटितीर्थे नरः
स्नात्वा दृष्ट्वा कोटीश्वरञ्च यः ॥ ४२ ॥ कोटिजन्म भवेद्विप्रो धनाढ्यो वेदपारगः । मार्कण्डेयेशकोटीशौ नत्वा स्यात्पितृतारकः ॥ ४३ ॥ रुक्म
पारिजातवने पार्व्वत्या सह शङ्करः । रहस्ये संस्थितो रेमे युगानामयुतं पुरा ॥ ४४ ॥ मरीचिः फलपुष्पार्थं पारिजातवनं गतः । दृष्ट्वा शप्तो महेशेन
यस्मात्सुखविघातकः ॥ ४५ ॥ दुःखी भवेति तद्भीतो मरीचिस्तुष्टुवे शिवम् । तुष्टः प्रोवाच तं शम्भुर्वृणीष्व वरमुत्तमम् ॥ ४६ ॥ शापाद्
भवतु मुक्तिर्म्मे मरीचिः प्राह शङ्करम् । भवेद्गयायां मुक्तिस्ते शिवोक्तः प्रययौ गयाम् ॥ ४७ ॥ शिलास्थितस्तपस्तेपे सर्व्वेषां दुष्करञ्च यत् । मरीचि
रीश्वराच्छप्तः कृष्णत्वमगमत्पुरा ॥ ४८ ॥ तपसा दारुणेनेह स विप्रः शुक्लतां गतः । हरिरूचे मरीचिञ्च वरं वृणुहि पुत्रक ॥ ४९ ॥ किमलभ्यं
त्वयि तुष्टे मरीचिः प्राह माधवम् । हरशापाद्विमुक्तोऽहं शिला भवतु पावनी ॥ ५० ॥ पितृमुक्तिकरी च स्यात्तथेत्युक्त्वा दिवं गतः ।
दिवौकसां पुष्करिणीं समासाद्य नरः शुचिः ॥ ५१ ॥ यत्र दत्तं पितृभ्यस्तु भवत्यक्षयमित्युत । तत्र स्नातो दिवं याति स्वशरीरेण मानवः ॥ ५२ ॥
पाप्मानं प्रजहात्येप जीर्णत्वचमिवोरगः । तत्पङ्कजवनं पुण्यं पुण्यकृद्भिर्निषेवितम् ॥ ५३ ॥ पाण्डुशिला वै तत्रास्ते श्राद्धं यत्राक्षयं भवेत् ।
युधिष्ठिरस्तु तस्यां हि श्राद्धं कर्त्तुं ययौ मुने ॥ ५४ ॥ तत्र काले पाण्डुनोक्तं मद्धस्ते देहि पिण्डकम् । हस्तं त्यक्त्वा शिलायाञ्च पिण्डदानञ्चकार
सः ॥ ५५ ॥ शिलायां पिण्डदानेन प्रहृष्टो व्यासनन्दनः । वरं ददौ स्वपुत्राय राज्यं कुरु महीतले ॥ ५६ ॥ अकण्टकन्तु सम्पूर्णं त्वं मे त्राता हि
पुत्रक । स्वर्गं व्रज शरीरेण भ्रातृभिः परिवारितः ॥ ५७ ॥ दृष्टिमात्रेण सम्पूतान्नरकस्थान्दिवं नय । इत्युक्त्वा प्रययौ पाण्डुः शाश्वतं पदमव्ययम्
॥ ५८ ॥ उद्भिज्जाः स्वेदजा वापि ह्यण्डजा ये जरायुजाः । मधुस्रवां समासाद्य मृताः स्वर्गपुरं ययुः ॥ ५९ ॥ दशाश्वमेधिके हंसतीर्थे श्राद्धाद्दिवं
व्रजेत् । दशाश्वमेधहंसौ च नत्वा शिवपुरं व्रजेत् ॥ ६० ॥ भरतस्याश्रमे श्राद्धान्नयेद्ब्रह्मालयं पितॄन् । मतङ्गस्य पदे श्राद्धी ब्रह्मलोकं नयेत्पितॄन्
॥ ६१ ॥ निर्म्मथ्याग्निं शमीगर्भे विधिर्विष्ण्वादिभिः सह । लेभे तीर्थन्तु यज्ञार्थं त्रिषु लोकेषु विश्रुतम् ॥ ६२ ॥ मत्तसंज्ञन्तु तत्तीर्थं पितॄणां मुक्ति
दायकम् । स्नात्वा च तर्पणं कृत्वा पिण्डदो मुक्तिमाप्नुयात् ॥ ६३ ॥ पितॄन्स्वर्गं नयेन्नत्वा सङ्गमेऽङ्गारकेश्वरौ । गयाकूटे पिण्डदानादश्वमेधफलं लभेत् ॥ ६४ ॥
भस्मकूटे भस्मनाथं नत्वा च तारयेत्पितॄन् । त्यक्तपापो भवेन्मुक्तः सङ्गमे स्नानमाचरेत् ॥ ६५ ॥ इष्टिं चक्रेऽश्वमेधाख्यं वसिष्ठो मुनिसत्तमः । इष्टितो
निर्गतः शम्भुर्वरं वृणु वसिष्ठकम् ॥ ६६ ॥ प्राहेति तं वसिष्ठोऽपि शिव तुष्टोऽसि मे यदि । वस्तव्यं चात्र देवेश तथेत्युक्त्वा शिवः स्थितः ॥ ६७ ॥

पिण्डदो धेनुकारण्ये कामधेनुपदेषु च । स्नात्वा नत्वाथ सम्पूज्य ब्रह्मलोकं नयेत्पितॄन् ॥ ६८ ॥ कर्दमाले गयानाभौ मुण्डपृष्ठसमीपतः । स्नात्वा श्राद्धादिकं कृत्वा पितॄणामनृणो भवेत् ॥ ६९ ॥ फल्गुचण्डीश्मशानाक्षीमङ्गलाद्याः समर्चयेत् । गयायाश्च वृषोत्सर्गात्रिः सप्तकुलमुद्धरेत् ॥ ७० ॥ यत्र तत्र स्थिता देवा ऋषयोऽपि जितेन्द्रियाः । आद्यं गदाधरं ध्यायञ्छ्राद्धपिण्डादिदानतः ॥ ७१ ॥ कुलानां शतमुद्धृत्य ब्रह्मलोकं नयेत् पितॄन् । गया गयो गया दित्यो गायत्री च गदाधरः ॥ ७२ ॥ गया गयासुरश्चैव षड्गया मुक्तिदायकाः । गयाख्यानमिदं पुण्यं यः पठेत्सततं नरः ॥ ७३ ॥ शृणुयाच्छ्रद्धया यस्तु स याति परमां गतिम् । पाठयेद्वा गयाख्यानं विप्रेभ्यः पुण्यकृन्नरः ॥७४॥ गयाश्राद्धं कृतं तेन कृतं तेन सुनिश्चितम् । गयाया महिमानश्च ह्यभ्यसेद्यः समाहितः ॥ ७५ ॥ तेनेष्टं राजसूयेन अश्वमेधेन नारद । लिखेद्वा लेखयेद्वापि पूजयेद्वापि पुस्तकम् ॥ ७६ ॥ तस्य गेहे स्थिरा लक्ष्मीः सुप्रसन्ना भविष्यति । उपाख्यानमिदं पुण्यं गृहे तिष्ठति पुस्तकम् ॥ ७७ ॥ सर्पाग्निचौरजनितं भयं तत्र न विद्यते । श्राद्धकाले पठेद्यस्तु गयामाहात्म्यमुत्तमम् ॥ ७८ ॥ विधिहीनन्तु तत्सर्वं पितॄणान्तु गयासमम् । यानि तीर्थानि त्रैलोक्ये तानि दृष्टानि तत्र वै । येन ज्ञातं गयाख्यानं श्रुतं वा पठितं मुने ॥ ७९ ॥ सूत उवाच ॥ सनत्कुमारो मुनिपुङ्गवाय पुण्यां कथाञ्चाथ निवेद्य भक्त्या । स्वमाश्रमं पुण्यवनैरुपेतं विसृज्य संगीतगुरुं जगाम ॥ ८० ॥ इति श्रीमहापुराणे वायुप्रोक्ते गयामहात्म्यं नाम पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥५० ॥ समाप्तमिदं वायुपुराणम् ॥छ॥

इदं पुस्तकं कल्याणनगर्यां श्रीकृष्णदासात्मजेन गङ्गाविष्णुश्रेष्ठिना स्वकीये "लक्ष्मीवेङ्कटेश्वर (स्टीम्)" मुद्रणालये मुद्रयित्वा प्रकाशितम् ॥ शकाब्दाः १८५५, संवदब्दाः १९९०, सन्संज्ञकाब्दाः १९३३.

पुस्तक मिलनेका ठिकाणा–

गङ्गाविष्णु श्रीकृष्णदास,
"लक्ष्मीवेंकटेश्वर" स्टीम् प्रेस,
कल्याण–बम्बई.

खेमराज श्रीकृष्णदास,
"श्रीवेंकटेश्वर" स्टीम् प्रेस,
खेतवाडी–बम्बई.

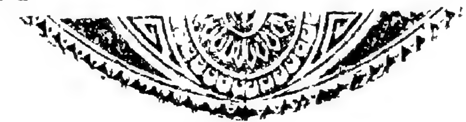
जाहिरात.

मुद्रक और प्रकाशक

गङ्गाविष्णु श्रीकृष्णदास,

मालिक-"लक्ष्मीवेङ्कटेश्वर" स्टीम् प्रेस, कल्याण-बंबई.

इति श्रीमद्वायुमहापुराणं समाप्तम् ॥